

ABDULLAH ÖCALAN

PARTİLEŞME SORUNLARI VE GÖREVLERİMİZ CİLT 1

BİLİM AYDINLANMA YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

PARTİLEŞME SORUNU ÜZERİNE

- PKK Önderliği Kadın Özgürlük Önderliğidir

PARTİ YOĞUNLAŞMIŞ DEVRİMCİ EMEKTİR

- PKKlileşmek Yurtseverlikle Başlar

PKK TARİHİNİ İYİ BİLMEYENLER, PKK KİŞİLİĞİNİ DOĞRU TEMSİL EDEMEZLER

- PKK Aydınlatan ve Güç Getiren Bir Hareketir

- PKK Tarihi Önderlik Tarihidir

HALKIMIZIN ÖZGÜRLÜĞÜ İÇİN KENDİMİZİ YENİDEN YAPILANDIRIYORUZ

- PKK Önderliği Halkçidir ve Bağımsızdır

ÖNDERLİK GÜZEL BİR YAŞAMA ULAŞMANIN ADIDIR

- Özgürlük Tutumu İşi Bir Yerlerden İlerletme Tutumudur

- Mevkii İş Yaptırma ve Hizmet Yeridir

KÜRDİSTAN EYALET KONFERANSLARINA

- PKK Hareketi Sisteme Alternatif Bir Hareketir

- Partileşme Sağlanmadan Mücadele Başarıya Ulaşamaz

BİN YILLARIN KÖRDÜĞÜMÜNÜ PARÇALAYARAK PARTİLEŞTİK

- Öncü Güç Olmadan Özgür Bir Toplum Yaratılamaz

PKK EMEĞİN VE EMEKÇİLERİN PARTİSİDİR

PARTİ ÖZÜNE TERS DÜŞÜRÜLMÜŞ BİR HALKA DOĞRU YOLU GÖSTEREBİLMEK İÇİNDİR

- Sözden Anlamak Sosyalist ve Demokrat Tarzda Gelişmenin Özüdür

- PKK'yi Sevgi Kanunları Temelinde Oluşturduk

- Partiye Doğru Katılmak ve Doğru Temellerde Büyüme Bir Yaşam Kanunudur

DEVİRİM BİR YARATMA EYLEMİDİR VE SINIRSIZ FEDAKARLIK İSTER

- PKK Bir Özgürlük Hareketidir

ZAFERİN ALTIN ANAHTARI PARTİLEŞMEKTEN GEÇER

- Partili Olmak En Büyük Fedakarlıktır, Yüceliktir

YAŞAM UĞRUNA FIRTINA KOPARTILDIĞINDA BİR ANLAM İFADE EDER

- En Değerli Militan Nasıl Yaşamayı Gerektiğini Bilendir

ÖZGÜRLÜK YÖNETME OLAYIDIR VE ÖZGÜRLÜK KENDİNİ YÖNETMEYLE BAŞLAR

- Parti Kurmayların ve Kurtarıcılarının Birleştiği Yerdir

PARTİ TARİHİNİ YÜREĞİNİZE, BEYNİNİZE KAZIYAMAZSANIZ GERÇEK BİR PKK'Lİ OLAMAZSINIZ

- Bizim Öykümüz Bir Halkın Diriliş Öyküsüdür

- Partileşme Halk Tarihimizin ve İnsanlığın en anlamlı ifadesidir

ÖRGÜTLENME EN GELİŞMİŞ BİLİNÇTİR

- Önderlik Örgütlülüktür ve Esas Belirleyici Güçtür

- PKK'nin Esas Gücü Örgütsel Olması ve Doğru Partileşmesidir

18. YIL BÜYÜK PKK DAVASININ ZAFERE EN YAKIN OLDUĞU YILDIR

- Görkemli On Sekiz Yılımız Amansız ve Aydınlıklı Mücadele Yıllarıydı

PARTİLEŞME ESASLARI YAŞAMIN EN SAĞLAM KÖPRÜSÜDÜR

- PKKlileşme İnsanoğlunun Büyük Aşama Yapma Merdivenidir

DEVİRİMLER YÜCELME HAREKETLERİDİR

- Özgürlüğün Tek Doğru Tanımı Büyüyen Zenginleşen ve Yaratan Kişi Olmaktır

PKK TARİHİ YENİLMEZLİK TARİHİDİR

- Halkı Örgütlemek Altın Değerinde Bir İştir
- Savaşımımızın Önemli Bir Amacı da Aşkı Gerçekleştirmektir

PKK'DE HER ŞEY ZAFER KİŞİLİĞİNE GÖRE KURGULANMIŞTIR

- PKK Öncülüğü Çelikten Bir Çekirdek Olmayı Gerektirir

ÖZGÜRLÜK BÜTÜN TOPLUM İÇİN GEREKLİ OLANI SESLENDİRMEKTİR

- PKK'nin Gücünü Yüce Tutulması Gereken Değerlerden Alır

PKK MİLİTAN OLANLARIN GERÇEĞİDİR

- PKK Gerillası İdeolojiktir, Politikdir ve Örgütseldir
- Bu Topraklarda Özgür İnsana Layık Baharları Yarattık

İDEOLOJİK ZENGİNLİĞİ OLMAYANLARIN PRATİK ZENGİNLİĞİ DE OLAMAZ

PARTİLEŞME SORUNU ÜZERİNE

Savaş geliştikçe öncülük gerçeğindeki yetkinleşme ve netleşme kadar, kopmuş kişilikler ve onların yol açtığı tahribatlar da açığa çıkıyor. Bu da önümüzde ya yeniden partileşerek kazanmayı ya da kendileriyle birlikte çok şeyi toptan kaybetmeyi beraberinde getiriyor.

Kürdistan gerçeğinde yurtseverleşme, uluslaşma, hatta sosyalleşme PKK tarihiyle başlar ve güç kazanır. Bu anlamda öncülük gelişmesi gelişmelerin kilidi oluyor. Buna karşı direnme, aslında geçmişi eski olmayan yurtseverlik, yaşanmayan ulusal gerçeklik ve en yanlış bir yaklaşım olarak da örgütlenmeye gelmeme durumudur. Veya oportünistçe bazı yaklaşımlar benimsenerek, saptırmacı tutumlar içersine girilir, öyle ki bazıları soluğu karşı-devrim saflarında alır, bazıları gidip işbirlikçi-reformist çevrelere yamanır; bunlara da gücü yetmeyen, parti saflarında bunalımlı ve belalı bir tip halinde yaşamını sürdürmeye çalışır. Hemen hemen birçok alanımızda yoğun bir biçimde yaşadıklarımız, şimdi bizi bu gerçekleri daha iyi çözümlenmeye götürüyor. Hiç şüphesiz çözüm olanakları da artıyor.

Tekrar partileşme diyoruz. Aslında bu, parti ortamına adım attığında "partileştim" diyerek kendini kandıranları tekrar böylesi bir başlangıç noktasına getirmedi. Bazıları bunu defalarca yinedediklerini sanırlarken, yeniden bu durumla karşı karşıya olduklarını görmekten kurtulamıyorlar. Bu neden böyledir? Çünkü temel gerçeğe yanılığlı yaklaşılmış, parti aile biriminden öteye bir şey olarak görülmemiştir. Önderlik gerçeği bir aşiret reisliğinden farklı kavranmamış, yaşam güduları fırsat buldukça konuşturulmaktan öteye bir şey olarak anlaşılmamıştır. Bu tip kişilikler partileşemezler. Partileştik dediklerinde belki de çok tehlikeli bir konumu yaşıyorlardır ve bu bizde oldukça yaygındır. Parti tarihimiz biraz da böyle bir tarihtir. Niyetlerin dürüstlüğünden kuşku duyulmuyor, bazı çabaların da harcandığı açıktır; ama öncülük ve kadro sorunu bütün bunların çok üstündedir. Kürdistan için devrimci önderlik sorununu çoktandır tartışıyoruz ve bu öncelikle yeni katılımlar için incelenmeye değerdir.

Yapımızın çok yaygın bir kesimi halen bunu karşılamaktan uzaktır. En kötüsü de olanaklar arttığı oranda her türlü eski yaşam kişiliğiyle bu olanakların üzerine hızla kapanıp "PKKlileştim" diyerek, eskisinden daha tehlikeli bir parti dışı duruma düşüyor. Partinin böyle ele alınmaması gerektiğine dair bütün uyarılarımıza rağmen, bunu inadına yaşamak bazılarında tehlikeli bir hal alıyor. Özellikle bazı eyaletler bu konuda hayli sorun arz ediyor. Geçmişte üzerinde durduğumuz Mardin ve Dersim, son dönemlerde Amed ve sürekli tartıştığımız Botan çalışmaları var. Bu değerlendirmeler halen birçok çözümlenmede anlam ve önemini koruyarak ifade ediliyor. Yine Güneybatı eyaleti pratiğinin sonuçları çok çarpıcı olarak karşımızda duruyor. Yalnız alanların özgünlüğü itibarıyla değil, genelde görevlere çok kölece, etkisiz ve ilgisiz olduğu kadar, her türlü ilkel aşiret ölçüleriyle de yaklaşıyor. Bu olmadıysa, düzenden kapma küçük-burjuva veya jandarmaca anlayışlarla komutanlık yapılabileceklerini sanıyorlar. Ciddi bir emek ve hizmet sarfi olmadan, benden daha fazla partiyi sahipleneceklerini sanıyor ve kendilerini buna inandırıyorlar. Bu olmadı mı, çok kölece bir hamaldan öteye gidemeyen bir hizmet bağlılığıyla işi hallettiklerine inanıyorlar.

Bütün bunlar yenilgiye götürür ve içinde hiçbir yaşam şansı yoktur. "Partinin imkan olanakları artmıştır, yaşıyoruz" diye aldanmamak gerekir. Bunlar bir günde insanın elinden gider ve yaşam fena hale gelir, nitekim geliyor. Çok inatçı direnmeler var. Günlük olarak halihazırda alanlara yükleniyoruz. Eskiden de bu yaklaşımları eleştirmiştik. Bazıları neredeyse bu tutumları kurumlaştıracak. Bunu kurumlaştıranlar düşmanın eline geçtiğinde ikinci gün en değme kontra oluyorlar. Ortaya şu çıkıyor: Ya tam partileşerek onun gereklerini her düzeyde gönüllü olarak yaşar ve yaşatırız, ya da mevcut tutumlar bize kaybettirir. Bunun orta yolu yoktur.

Yoğunca tartıştığımız diğer bazı hususlarda doğudaki faaliyetlerdir. Xankurkê, Zelê ve Haftanîn gibi bazı kamp pratikleri var. Bu alanlara yönelik eleştiriler halen bitmiş değildir. Çünkü orada şekillenen yapılar kaybettiriyor. Yönetim anlayışları ve savaşçılıkları düşman karşısında soluksuzdur; ya kaçıcıdır, ya daha fazla Güneye çekilmecidir, ya da fazlaca intiharvari, hiç planlanmamış ve zaferi sağlama almayan bir yaklaşım içerisindedir. Bu düpedüz kaçma ve çözümsüzlüktür. Bunlar devrim istediklerini söylüyorlar. Devrimi isteyen, bu sorunun nedenlerini gerçekçi bir tarzda kendine sormalıdır. Burada kendini kaybetmeye, olup biteni değerlendirmemeye, çok subjektif niyetlerle sorunu geçiştirmeye gerek yoktur. Hayatını ortaya koyanlar oldukça gerçekçi olmanın zorunluluğunu

bilmelidir. Aksi halde kaybeden kendileri olur. Parti genelde tedbirini almıştır. Parti kaybetmez, ama o kişiler kaybederler. Bütün acıların, hatta felaketlerin kaynağı da budur.

En son Zel'e'ye bir müdahalemiz oldu. Güneyli güçlerle zaten çatışma halindeyiz. Onlar tehlikeli bir biçimde emperyalizme ve sömürgeciliğe dayanan feodal-aşiretçi güçlerdir. İkel-milliyetçilik değerlendirmemiz doğrulanıyor. Onlarla ilişkiler olmaz demiyoruz, ama bu ilişkilerin çok dikkatli ve devrimin hizmetinde kullanılması için Önderlik gerçeğine bağlı olarak yürütülmesi şarttır. Devrimi geliştirmek istiyorsak bu gerçeklere bakacağız. Bilindiği gibi 1992 Güney savaşında sağa yatıldı ve Güney'deki eğitim imkanları layıkıyla değerlendirilemedi. Güney'de dayatılması gereken gerillaya göre bir düzenleme olmadı, köycülük yaşandı. Köycülükteki ilişki yüzünden Önderlik tarzı da boğulmaktan kurtulamayacaktı. Bir köy ortamını düşünülürse, onun komutanı da ancak bir köy ağası olur; gelenler de zaten ağır köylü etkilidirler ve basit köy yaşamına uyum gösterirler. Nitekim bu yaşamdan vazgeçemedikleri için kuşatmaya alındılar ve imha oldular. Çok kahramanca direnenlerin hakkını vermekle birlikte, mevcut komuta gücü PKK'nin tarzını tam uygulayamadığı için yenilgiye doğru gidiyordu. Hiç şüphesiz önderlik bizim temel görevimiz, biz bu duruma müdahale etmezlik yapamazdık. Müdahale ettik ve tam yenilgiyi önledik; ama anlayışları dolayısıyla kişilikleri düzelme yoluna kolay girmedi. Bu kendileri için de kolay olmuyor, çok savaştığını sanıyor, hatta "emek verdim" diyorlar. Kaba anlamda belki böyledir, fakat sonuca bakın: Bu emek, bu çaba nereye götürür? Bunlarla saptırmaya girişiliyor, "Aslında ben en iyisini yaptım da, başka kişiler, başka nedenler yüzünden istenilen tam sağlanamadı, en uygunu yine benimkidir" diye bir inatlaşma yaşanıyor.

Bazı görevleri dayattığımızda ve bazı parti gerçeklerini hatırlattığımızda, bunlar kendilerini turnusol kağıdı gibi ele vermekten kurtulamıyorlardı. Örneğin partinin bazı imkanlarını sunmuştuk; bu imkanları kestik mi kendilerini yerden yere vuruyorlardı. "Güney'de para dağıtırsak etkili oluruz, Parti Önerliği'nin desteği olursa etkili olunur" denildi. Benim desteğim yok, parti parasını dağıtmaya onayım yok dediğimde, "gelişme durdu" veya "bunaldık" diyorlar. Üzerine daha da ısrarlı gittiğimizde bu kez tepki gösteriyorlar. Güney'de böyle kalınmaz, gerilla yaşamından uzak bir yaşamı kabul edemeyiz dediğimizde ise, "O zaman savaş hiç olmaz" diyorlar. Onları Güney'de öyle beslemeye ve idare etmeye mecbur değiliz. Ancak o yaşamı kendilerine layık görüyorlar. Oysa yaşadıkları tam bir tasfiyeciliktir. Bu noktada biz de artık boş duramazdık, oldukça yüklenecektik ve nitekim yüklendik. Halen "bunaldık, psikolojik olarak çökmüş durumdayız. Ayağa kalkacak halimiz yok" deniliyor. Sorumlu düzeydeki öğeler bunu söylüyor. Siz nesiniz, o gençleri savaşa gönderiyorsunuz da sizin gibi tecrübeli komutanlar yürüyecek gücü kendilerinde görmüyorlar, bundan sıkılmıyor musunuz dedim. Emrinde binlerce savaşçı olan komutanlar var, bunlarla doğruları neden yürütemiyorsunuz diyorum. Suçu başkalarına yıkıyorlar. Her türlü olanağı kendilerine verdik. Neden halen şikayet ediyorlar?

Bu durumları artık kabul edemeyiz. Kesinlikle bu sorunların üzerine gidilecek, kişilikler bütün yönleriyle açığa çıkartılacaktır; belki bundan parti de zarar görecektir, fakat hiç olmazsa kendini aldatmaya bir son verilecektir. Kendilerini böyle sağda tutan ve gerçeklerden koparanların bu yaşama neden tenezzül ettikleri netleştirilecektir. Bunlara partinin Önderlik gerçeğini yeniden hatırlatacak ve partinin temel politikalarını açacağız. Bunlara parti yaşamını ve yoldaşlık ilişkilerini bütün yönleriyle gösterecek; kendilerine kimsiniz, nesiniz, ne yaptınız sorularını netçe soracağız. Belki onlar kendilerini dev aynasında görüyorlardır, ancak bir çüce bile olmadıkları gösterilecektir. Bu durum karşısında, "böyle değil" deyip birçok bahane arayacaklar, ama gerçekler o kadar açıktır ki boyun eğmekten kurtulamayacaklar. Belki yeni bir başlangıç yapabilir veya kendilerini bir tarafa atar tasfiye olur, tasfiyeciliğin tasfiyesi gibi bir durumu yaşarlar. Bu netleşme parti için daha iyi olur.

Bazı yoldaşlar bu alanlarda yaşamışlar, pratiği çözümlenmeye çalışıyorlar. Partimiz bu konuda defalarca çözümleme geliştirmiştir. Buna uymayan kendileridir. Bunların özellikle çözümlenmelerin diyalektiğini uygulamayı bilmeleri gerekir. Bu çözümlenmeler öyle lafazanlık olsun veya bilgi dağırcıkları artsın diye değil, sonuna kadar özünsensin diye yapılmıştır. Çözümlenmeler yaşamı bu temelde dönüştürsünler diye bu kadar kapsamlı kılınmıştır. Baştan itibaren buna göre kadrolaşacaktınız ve doğru partileşme de böyle olacaktı. Ancak bunu yapmamışsınız. Oysa şimdi bütün dürüstlüğünüzle "ne kadar gafildik, ne kadar hatalar ve yanlışlar var" diyorsunuz. O zaman partiyi doğru incelemeyi, kavradıkça katılmayı ve görev üstlenmeyi kendinize yedireceksiniz. Ucuz komutanlıklar, partileşmemiş kişilikler sonunda kişinin kendisini tıkatır. Hiç şüphesiz yapılması gereken, partiyi olduğu gibi kavramaktır; özellikle Önderlik gerçeğinin bütün yönleriyle neyi ifade ettiğini ve neye hükmettiğini bilmektir. Oysa bazılarının aklına en sıkışık anda geliyoruz. Ama biz her zaman varız ve savaşı günlük olarak yönlendiriyoruz. Mücadele için su ve hava kadar gerekliz. Kendileri de bu sayede yaşıyorlar. Ama neden sıkışık anda akıllarına geliyoruz da diğer dönemlerde bizi uygulamıyorlar? Bu bir yanlış, bir gaflet durumudur. Yaşamını bu kadar ortaya koyanların partileşmeyi bilmemeleri veya bilip de eksik uygulamaları acıdır.

Önderlikle görüşür ve tartışırken, "Yanlış nerede, eksikliğim nerede? Ben kendimi partili sanıyordum, neden bu böyle oldu?" denilebilmelidir. Çünkü ortaya çıkan örnekler en değme ağalıktan daha feodalcedir. Yüzlerce insan kaçırılmış, yoldaşlara kötü davranış gösterilmiş, göreve ciddi bir yaklaşım olmamıştır. O zaman parti sizi ne yapsın? Hep zarar veren, iyi pratik politika üretmeyen kişiliği ne diye başımızda, olanaklarımız üzerinde tutacağız? Partiyi inkar mı edeceğiz? Hatta Güney'de "işbirlikçilerle bir yıl hiç tartışma olmasın" deniliyor. Neden olmayacakmış? Emperyalizm ve sömürgecilik onları sizin üzerinize sürdü. Hatta kampınıza bile -kaldı ki bir rehine kampıdır- her an yönelebilirler. Bunu önlemenin yolunun ne olduğunu bile düşünmüyor, ondan sonra işlerine geldi mi bizi hatırlıyorlar. Kendinizi abartmanız, ancak ciddi bir parti hatırlatması karşısında oldukça rahatsızlık duymanız kabul edilemez.

Savaşçı yapı bir bütün olarak ciddi bir gerillacılıktan uzakmış da, ancak hepsini ilk çağda kölelere uygulanan yöntemlerle tedavi edeceklermiş! Nerede sosyalist eğitim, nerede gönüllülük ilkesi? "Aklımıza gelmedi, unuttuk" mu diyeceksiniz? O zaman PKK nerede? Önderlik gerçeği halkı ikna ile kazanmıyor mu, partiyi bu temelde oluşturmuyor mu? Bu durumda sizin çabanız neyin nesi oluyor? "Gücüm yetmedi, ilkel yöntemlere sarıldım" demek partiyi bitirir. Görüldüğü gibi ciddi bir savaşçı yapı ortaya çıkmıyor. Eğer parti olmasa ülkedeki savaşımın, muazzam günlük önderlik yürütülüşünün nasıl olacağını düşünün. Kaldı ki, orası rehine yeri bile değil, oradaki savaşçı yapıya ayak işlerinde çalıştırılacak köleler gibi bakıyorlar. Bu gerçekleri neden görmüyorsunuz? Bazıları halen bu ağa kişiliğini bize dayatarak yaşayacaklarını sanıyorlar. Hayır! Gırtlığımız kadar öfkeliyiz. Birçok yoldaşa gereken ilgiyi göstermiyor, savaşımın asgari gerçeğini bile görmek istemiyorlar; onları kaçışın eşğine getirmişler, ancak bunu da anlamıyorlar. Böyle komutana, "sen neyin komutanısın?" derler. Maalesef bazılarının üzerine böyle gideceğiz.

Benim de saham var, bu sahada sıfırdan yaratıyorum. Burada hiç kaçış yok, yoğun ilgi ve katılım var. Elinize hayatını ortaya koyan bu kadar hazır insan vereceğiz; ancak siz bunları yetiştiremeyecek, ondan sonra da bahane bulacak, "çalışmadım, ilgi

yetersizliği var” diye birçok şey uyduracaksınız. Bunu uyduran komutan değil, insan yerine bile konulamaz. PKK'nin ilgi tarzı, PKK'nin insanı kazanma, yürütme ve savaştırma tarzı ilk günden bugüne insanlarımızı inandırmayı ve o korkunç inkardan çıkarmayı nasıl sağladı? Siz nasıl buna karşı çıkıyorsunuz? Çoğunuzun savaştı yapısı ilgisiz, sorumsuz ve boyun eğmecedir. Tabii katılımlar da öyledir. PKK'ye katılım tarzı bu mudur? Şahsınızda geriliği ve yetersizliği okumamak mümkün değil. Yönetimiyle ve bütün savaştı yapısıyla hepinizi adeta yeniden ele alacağımız ortaya çıkıyor. Bu arada muazzam maddi masraflar yapılıyor; manevi ve moral zayıflıklardan dolayı kaçışlar oluyor; bu yüzden komutan daha etkili vurabiliyor. En önemlisi de çok büyük kazanma imkanı varken çok sınırlı kazanıyoruz. Bunun nedeni parti, komutanlık ve savaştı gerçeğine hakkını verememektir. "Kendimizi, egomuzu, bireyciliğimizi, ağalığımızı uyguladık" denilebilir. Bu yaklaşım tarihte bizi nereye götürecektir?

“Partiyi gerçek ölçülerıyla uygulamak zormuş” deniliyor. Siz bunu kolay mı sandınız? Defalarca Önderlik gerçeğine doğru yaklaşın dedik. Önderliğin düşünce, ilgi, tutku ve sevgi tarzı, yine yoldaşlık, savaş ve örgüt anlayışı, insanla her düzeyde ilgilenişi nasıldır? Buna karşılık sizinki nasıl geliyor? Bizi bu kadar inkar etmek, çok soyut bir Önderlik bağlılığıyla yetinmek ne kadar doğrudur? Bilinçli olduğunuzu söylüyor, hatta kendinizi aydın yerine koyuyorsunuz. Kendini aydın yerine koyan böyle mi olur? Bu kadar anlayış kıtlığı olur mu? Tüm bunları gerçekçi katılım vazgeçilmez olduğu için belirtiyorum. Biz parti öncülüğünü esas alacağız ve bunu hakim kılacağız. Bu olmadığında zaten savaşta başarı olmaz. Önderlik gerçeği uygulanmadığında, zafer kazanmak bir yana, yirmi dört saat bile ayakta kalınmaz. Bazıları partinin imkanları sayesinde yaşadıklarını zannediyorlar. Bunun yaşam olmadığını bu gafillere öğreteceğiz. Eğer mevcut tutumlarında ısrar ederlerse, parti bu konuda tedbir alır. "Ben parti davası için varım" diyenler, hiç şüphesiz zorluk çıkarmayı değil, bu işlerin üstesinden kolaylıkla gelmeyi ve işleri kolaylaştırmayı esas alırlar.

Partileştikçe kişiliğinizi bulacağınız, özlem ve umutlarınıza daha da yaklaşacağınız açıktır. Bunun dışında bir kurtuluş yolu düşünemezsiniz. Kurtuluş yolu parti yoludur. Parti yolu da doğru katılımı başlar; ikirciksiz, ertelemesiz, temel gerçeklere her şeyden önce yer verme ve onların özümsemesini yaşamayla yürür. Hiç kimse ucuz bağlanmayı düşünmesin; ucuz, duygusal ve yüzeysel ifade tarzıyla bizi nasıl kandıracağını tartıştırmasın. PKK olayı çok kapsamlı bir olaydır. Yalnız Kürdistan'ı değil, bölgeyi ve uluslararası zemini sarsıyor. Neredeyse bütün devletlerin gündemine kadar yansıyor. Türk sömürgeciliği bütün emperyalist ülkeler ve bölgeyle ilişkilerinde PKK'yi esas alıyor. Bu, PKK'nin çok önemli bir uluslararası siyasal düzeyi yakalaması demektir. Kadro bütün bunları hem görür hem de yeterli cevabı verirken, içeride de muazzam bir gerilla savaşını geliştirmek durumundadır.

Gerillanın abecesinin gereklerini yerine getiremeyenler var. Ama gerillacılık adına herkes talepte bulunuyor. O zaman PKK gerçeğinin neyi ifade ettiğine bir bakın: Bu gerilla nedir, ne değildir? Bunun hakkını verecek, sözünüze bağlılığı ve tutarlılığı göstereceksiniz. Komutanlık denilince varolan olanakları ele geçirmek anlaşılıyor. Savaşçılık denilince de, "birileri bizi omzunda taşıyın, komutan beni götüreceği yere kadar götürsün" deniliyor. Komutanın bu özelliği, gerillanın böyle katılışı bitiricidir. O onu, o da diğerini boşa çıkarıyor. Orada da parti tümünden kaybediyor. Partiye tümünden kaybettiren komutanı ve gerillayı yeniden ele alacağız. Kesinlikle bunu anlamak gerekir. Çünkü anlamazsanız dürüst niyetleriniz hayata geçmez, çabalarınız boşa çıkar. Benim sözüm özellikle "Bu işte iddialyım, sonuç alacağım, kendime güveniyorum" diyenlerdir. Bu iş kurallarına göre temposunu ve tarzını amansız oturtarak yürür. Başka türlü kendinizi kandırarak yaşayacağınızı sanmayın. Diplomaside, serhildanda, dağda, ovada, şehirde, hemen her çalışma sahasında çalışmalara belli bir yeterlilikle katılın.

Gelen raporlar var. Bu raporlardan çıkan ortak sonuç şudur: "Eğer Önderlik ve halkın bağlılığı olmasaydı, en değme kontraların yapmadığını bu kadrolar yapacaklardı" deniliyor ve bu doğrudur. Böyle bir durum kadro olmaktan çıkmak gerekir. Eğer taktik önderlik bu konumdan çıkamazsa, belirttiğimiz durumu yaşar ve parti onları tasfiye eder. Bu nedenle tekrar partileşmeyi, gerillaya doğru ve parti esaslarına bağlı olarak katılmayı önünüze koyuyoruz. Kimse bunun dışında bir katılımı ve dolayısıyla bir yürüyüş tarzını düşünmesin. Bunlar başlangıçta da böyle ele alınması gereken hususlardır. Uygulanmasa da bin defa doğru tarzı böyle olan esaslar ve yaklaşımlardır. Çok yanlış yapıp zararlara yol açmaktansa, doğruyu tam ele alalım ve uygulayalım ki, zarar ettirmeyelim ve etmeyelim. Bu iş denemeye, bir iki kere bozmayla olmaz. Çünkü bu ateşle oynamadır; yanarsınız, yandırırınız. Size her zaman böyle desteğimiz de olamaz. Kürt halkı çocuktur, içimize gelenler çocuğun çocuğudur. Bunlar hataya çok alışkinlar. Ama artık yeter, siz de savaş yürütün. Tam tersine, Önderlik gerçeği olgun ve yenilmeyen savaşçılıktır. Önderlik gerçeği çok az imkanla, fazla denemeye kaybetmeden en yerinde davranış ve sonuca giden tarzın ifadesidir. O açıdan önderlik özümsemesini çok gerçekçi ve çok doyurucu yapacaksınız. Bizimle tartışmalarınız ve kararlaştırma düzeyiniz bunu mutlaka sağlayabilmeli ve siz bayan yoldaşlar olarak bunu yaşamalısınız.

PKK Önderliği Kadın Özgürlük Önderliğidir

Sizler özellikle bir yoğunlaşmayı yaşadınız, konferans yaptınız. Ancak halen özgür yaşamaya ilişkin bir yabancılaşma söz konusudur. Eski bireysel ilişkileri tam bırakmış veya onlardan kurtulabilmiş değilsiniz. Bu durumunuzu şöyle değerlendiriyorum: Sizin yaklaşımınız ya geleneksel ilişki düzeyi, ya gelişen inkarcılık ya da çok yüzeysel bir küçük burjuva yaklaşımı oluyor. Öğrencilerde gözükten bir yaklaşımla yola çıkma görülüyor. Bunların çıkış yolu olmadığı, PKK'ye katılımın bu esaslar dahilinde ve çıkışlar temelinde yapılamayacağı anlaşılmalıdır. PKK'de gelişen özgürlük düzeyi kapsamlıdır. PKK'de kadın özgürlüğüne biçilen rol birçok devrimin içerdiklerinden çok daha kapsamlıdır ve birçok yeniliği de içeriyor. Kürdistan'da özgür kadın yaşamı değil, ulusal inkarcılık, toplumsal kaos, çürümüşlük ve dağılma var. Kürdistan'da kişiliksizlik iliklere kadar işlemiş, yaşam bütünüyle ortadan kaldırılmıştır. Böylesine objektif bir gerçekliğe cevap verecek bir parti yaşamı ve partinin özgürlük düzeyi kadının özgürlüğüdür.

Bütün bu gerçekleri göz önüne getirerek buna anlam vereceksiniz. Bu açıdan da size özgür bir tartışma zemini sunduk. Sizi bazı dayatmalardan, özellikle erkek egemenlikli yaklaşımların etkisinden uzak tutmaya çalıştık. Yine hem savaştan uzak tutmaya çalıştık, hem de savaşta kolayca imha olmayacağınız uygun sahalara yerleştirdik. Ancak bundan fazla yararlanamadığımız ortaya çıktı. Biz kadını rasgele ele alamayız. Kadını ne olduğu gibi kabul ederiz, ne de onu böyle biçimsel bir geçiştirmeyle yeterli kılarız. Kadın çalışmaları kapsamlı bir olaydır. Özgürleşen kadın, özgürleşen toplumdur, özgürleşen ülkedir. Bu size büyük özgürlük görevlerini yükler ve kendi kimliğinizi bulup ortaya çıkarmaya yarar. Size göre özgür yaşam, toplum için yaşamdır. Onu bulup değerlendirmek gerekir. Bu da size bir anlayış, bir program, bir örgütlenme gereğini hissettirir ve bunu gerekli kılar. Gerçeklerin sizin için ne anlama geldiğini ifade edemiyorsunuz. Kimsiniz, nesiniz, nasıl olmalısınız? sorularını bile kendinize sormuyorsunuz. O zaman yaşamdan ne

bekleyebilirsiniz? Bununla köylerde erkeğin egemenliğine ayarlanmış kadın olmaktan, kentlerdeyse düzenin çok kötü bağladığı bir ilişkiden öteye gidemezsiniz. Bunun da özgürlük olduğuna ve yaşanabileceğine asla inanmıyoruz ve bu lanettir.

Özgür yaşamın gereğine inanma, onun tartışmasını yapma ve kendini ikna etme hususlarını o kadar kapsamlı ele aldım ki, sizin de buna karşılık kadın cinselliğini -bu erkek için de geçerlidir- değerlendirmekten tutalım, felsefenize kadar yaşamınızı bir bütün olarak yeniden gözden geçirmeye ihtiyacınız var. Çünkü yaşadıklarınız sizi tanımaz hale getirmiştir. Ne duygularınıza, ne sevgilerinize, ne aşklarınıza, ne bağlılıklarınıza insan fazla değer biçmiyor. Çünkü bunların hepsi sömürü toplumuna göre erkek egemenlikli yaklaşımlar tarafından ayarlanmıştır ve parti de bunu kabul edemez. Ya özgürleşir ve partileşirsiniz ya da tasfiye olursunuz. Bunun orta yolu da yoktur.

Kadın yoldaşlarımız biraz da bu konuda zorlanıyorlar. Zorlanma yerine, çözümlenme ve gelişmeyi yaşama doğru yoldur. Özgürlük daha fazla sizin için, kadın cinsi içindir. Kazanan daha fazla o olacaktır, çünkü en çok kaybeden odur. Buna inanacak, duygu, sevgi ve aşk arayışınızı özgürlük arayışınıza bağlı kılacaksınız. Özgürlüğünüzün de savaşımın elde edildiğini bir an bile göz ardı etmeyeceksiniz. Bu açıdan savaş için örgüt sorunlarına büyük ilgi gösterecek ve mümkünse savaş çizgisinin uygulanmasında elinizden gelen katkıyı sunacaksınız. Bütün bunlar olduğunda sizin için özgürlük sahası biraz daha gelişir. Bunu canı gönülden bir nimet olarak karşılayacaksınız. Çünkü ilk defa özgürlükle tanışıyorsunuz. Özgürlük soylulaştırıcıdır ve sizin insanlık içine şereflice girmenizi sağlar. O olmadan aşkı aramayın, zaten yoktur da. Ararsanız bunun sonunda kölelik vardır, rezillik vardır. Kaldı ki, halen kendinizi anlamış değilsiniz. Ben neye göreyim, niçinim, taleplerim nedir, karşımdaki erkek nedir, dayatılan erkeklik neyi içeriyor? Bu erkeklik baskı, sömürü, çirkinlik, güzellik ve duygular konusunda nasıldır? Bir çocuk gibi ufak bir etkilemeyle aldanıyor ve yaşamı öyle karşılıyorsunuz. Öyle ki, bu açıdan kadın aptaldır, eksiktir denilir. Kendi önemli yaşam sorunlarında bu kadar hesapsız olan birisi çocuk muamelesi görür; kocası ister döver, söver, isterse kullanır, kişilik diye bir hak tanımaz. Siz de duygularımızın kurbanı olur gidersiniz. Bu doğru bir özgürlük yaklaşımı değildir.

Görülüyor ki, özgürlük düşüncesi gerekiyor. Bu konuda sormanız gereken ve cevabı istenen birçok husus vardır. Çünkü yaşadığımız kamplar pratiğinde oradan oraya sürüklenen olmaktan öteye gidememiş, hatta genel toplum yapısından bile daha geri bir duruma düşmüşsünüz. PKK bu değildir; PKK kadını yüceltiyor, dönüştürüyor, özgürleştiriyor ve mal mülk konusu olmaktan çıkarıyor. Buna inanacak ve buna katılacaksınız. Daha soru sormayı ve yargılamayı bile bilemezseniz, köle gerçekliğine, onun boyun eğmeciliğine karşı özgür yaşamdan nasıl bahsedebilirsiniz? Nasıl sevgi ilişkilerimiz, duygu ilişkilerimiz diyebileceksiniz? Yaşamın temel kurallarının, özgürlük kurallarının farkında bile olmayacak, ama bir şeyler isteyeceksiniz. Bu, çocukların isteme tarzına benzer ve çocuklara da çocukça muamele yapılır. Biliyorsunuz ki, bu da yirmi otuz yaşını bulmuş kişilere layık bir tarz değildir. İnsan bundan biraz sıkılır.

Önderlik bu konuda da imkan yaratıyor. PKK Önderliği özgürlük önderliğidir, kadın özgürlüğünün önderliğidir. Çözümlemeler var, Önderlik hemen birçok konuda sorular sorduğu kadar cevaplar da üretiyor. Çok yeteneksiz ve yetersiz olan, yaratmayan kadın kişiliğinin nasıl yetenekli, yeterli ve yaratıcı olabileceğini ortaya koyuyor. Kadının savaşta, politikada, üretimde ve duyguda, hemen her sahada nasıl üretebileceğini ortaya koyuyor. Buna yüksek değer biçecek, partiye katılımı böyle yapacaksınız. Önderliğe katılımı böyle yaparsanız siz kazanırsınız. Kazanmayı bildiğiniz oranda da özgür yaşayabilecek, çirkinlikten kurtulacak, her türlü bağılılık kokan ve kendine güvensizliği yaşatan durumları aşacaksınız. Bunlar da bizim için ulaştırılması gereken ideal kişilik özellikleridir.

Bu konularda kendiniz tartışma geliştirmelisiniz. Her zeminde bu imkanı bulamayabilirsiniz. Ama hiç olmazsa parti zemininde bu çözümlemelerin yardımıyla geçmişinizi ve yaşamınızı sorgulayın, size ve özgürlüğünüze uygun olanı bulun. Bu konuda tutuculuğa gerek yoktur. Gelenekselliğe mahkum olmak en çok size kaybettirir. Ucuz düzen içi ilişkiler hiçbir umut vaat etmiyor. Kendi kişiliğinizi inkar etmeyin. Kendi cinsinizden, cinselliğinizden utanmayın; tam tersine, bununla gurur duyun. Kadının da soylu ve erdemli olabileceğine inanacak, bunu yaşamın içinde yaşamla özdeşleştirip öyle değerlendireceksiniz. Fakat kendinizi abartmayacak, kişiliğinizi ucuzca ve toplumda çok yaygın olduğu gibi pazarlamayacaksınız. Özellikle cinsel yaklaşımlarınız pazarlamacıktan uzak olacak ve kendinizi çok doğal kılacaksınız. Unutmayın ki, bu konularda feodal veya küçük burjuva yaklaşımları bir adım bile aşmış değilsiniz. Cinselliğiniz elinizde neredeyse bir ticari meta gibidir veya hiç farkında bile olmadan bu durumu yaşama gibi bir inkarcılıkla yüz yüzesiniz. Kendi kişiliğine böyle ikiyüzlü, meta biçiminde yaklaşanlar asla özgür ve doğal ilişkilerin sahibi olamazlar. Bu tutum sahiplerinin sağlıklı bir ahlakları da olmaz. Bu da yaşamın reddidir. Böyle yaşayanların ne sevgisi, ne aşkı olur. Çünkü bu kişiliklerin tutarlılığı yoktur, yaptıkları kendi kendini kandırmadır.

Özgür ve doğal ilişkiler olmadığında siyasallaşma da, askerileşme de olmaz; olsa da tek boyutlu ve biçimci olur ve sonuçta başa bela kesilir. Feodal entrikacı, feodal komplocu erkek-kadın ilişkisi gibi tarihte çokça örneği görülen birçok olumsuzluğun kaynağı olan ilişkilere yol açarsınız. Bu, PKK militanına yakışmaz ve kabul görmez. Bu hususlar çözümlenmiştir. Bu temelde kendinizi yeniden gözden geçirecek ve kendi yaşamınız konusunda da karar sahibi olmayı hakkınız olarak göreceksiniz. Temel gerçekler vardır; yurt gerçekliği, örgüt gerçekliği, özgürlük gerçekliği bununla sıkı sıkıya bağlıdır. Bu olmadı mı hiçbir gücünüz yoktur. Bu temel gerçeklerle bağlantılı olarak insan hakları, kadın hakları, kadın özgürlüğü bu temelde geliştirilecektir. Özgür yaşam erkeklerle de doğru ve güzel yaklaşımı, çirkinliklerden ve kölelikten uzaklaşmayı, her türlü anlamlı sevgi olayına açıklık getirmeyi mümkün kılacaktır. Mümkünse partiye, halka ve yurtseverliğe güç yetirecek, savaşımı geliştirip kazanımları imkan dahiline sokarak bir kaynağa dönüştürecektir. Özgür yaşamı böyle ele alın. Kadın yoldaşlarımızdan özgün olarak da beklenen budur. Bunun çabasını ve başarısını göstereceksiniz.

Çözümlemelerin sizi ulaştırmak istediği düzey böyledir. Yaşadığımız pratikler ve kişilik oluşumlarınızdan çıkarmanız gereken şey hem sorgulamalar yaparak, hem de doğruya yaklaşarak çalışmalarınızı bu çerçevede dahilinde sürdürmenizin gerekli olduğudur. Bu konuda incelemeyi geliştirin. Araştırmalarınızı, esas itibarıyla da yoğunlaşmanızı temel görevlere başarıyla yürümeyi imkan dahiline sokacak kadar ilerletin. Bir daha görevlerin üzerine yürüdüğünüzde -bu görevler her türlü görev, bu ilişkiler ve bu yaşam her sahadaki ilişki ve yaşam olabilir- doyurucu, yeterli ve başarıyor olmalısınız. Sizler partinin de, Önderliğin de bu olduğunu bilmeli ve bunun dışında bir yaşama geçit vermeyenlerin en başında olmalısınız. Bir yaşam boyu size hükmedecek, sizi yürütecek olan ilkenin bu olduğunu bilerek bunu örnek düzeyde temsil etmelisiniz. Çünkü siz hemen herkesten daha çok hem buna muhtaçsınız, hem de bunun en gönüllü savaşçıları olarak yürütmeye karşı karşıya bulunuyorsunuz.

Önderlik gerçeği kadına bu temelde güvenir. Kadını hem objektif bir gerçeklik olarak, hem de idealize edilen bir yaklaşımla birlikte ele alır. Çünkü hem doğrunun hem de güzelin bu olduğuna emindir. Sizlerin de ilgi düzeyinizin bu temelde geliştiği kesindir. O halde gerisi çabadır, kendini sık sık gözden geçirme ve çok inatçı bir biçimde başarıya yaklaşma gücünü kendinde yaratmadır. Bu, kaybedilen kimliği, özgürlüğü ve yaşamı bu temelde size kazandırmayı sağlayacaktır. O halde gerek partilileşmeyi doğru ve net yapamamış olanların, gerekse partiden ciddi bir kopuşu, farklı bir durumu ve başkalaşımı yaşayanlar açısından olsun, partilileşmeyi böyle sağlamak en doğrusudur. Önderlik gerçeğine az çok bağlılığınız varsa veya bu size bir anlam ifade ediyorsa, bu gerçekleri artık kavrayabilmelisiniz. Her şeyle oynayabilirsiniz; ama partilileşme ve bu temelde önderlikselleşme değerleriyle asla oynamamalıdır. Belki size çok kutsal gelen şeyleriniz olabilir, ama bazı değerlerimiz var ki onlardan kolay kolay vazgeçemeyiz, onlarla oynayamayız. Kendi yaşam tecrübemden biliyorum ki, partileşmeyi doğru kavradıkça ve uyguladıkça yaşayabilir, çok vahşi olan düşmana karşı yaşamı kazanabilir veya imhayı önleyebiliriz. Bu temelde de başarabiliriz.

25 EKİM 1993

PARTİ YOĞUNLAŞMIŞ DEVRİMCİ EMEKTİR

Doğru bir PKKlileşme, devrimimizin bütün sorunlarına cevap veren PKKlileşmedir. Bunu kendinize yedirmek, bütün gücünüzle böyle bir PKKli olmayı bilmek en temel görevinizdir. Biz bunun nedenini ve nasıl olacağını tüm gücümüzle ortaya koyuyoruz. Saygının, bağlılığın, dürüstlüğün, her türlü cesaret ve fedakarlığın ölçütü bunu böyle kavrayıp özümsemek, temel davranışını buna göre yetkinleştirmektir. Devrimcilik hamallık yapmak değildir. Devrimcilik bir sanattır ve bunun incelikleri vardır. Bunun çabası da soylu, yüce ve sonuç alıcı bir çabadır. Devrimin, devrimcinin ve bir partinin emeği yüce ve diğer tüm emeklerin anası olan bir emektir. Bütün bu hususları adınız gibi öğrenmeniz gerekir. Parti yoğunlaşmış devrimci emektir. İnsan yoğunlaşmış devrimci emeğe emeğiyle katkıda bulunulabilir. Aksi halde hakkınız olmadığı yerde yoğunlaşmış emeği gasp etmeye çalışır, bu emeğe katkıyla değil hırsızca yöntemlerle yaklaşır, herhangi bir hizmet ve çalışmayla bir şeyler üretip katmazsanız, devrim içinde ya beleşçi geçinirsiniz ya da bir verip on almaya çalışırsınız. Bu da sizi hırsızlığa, üç kağıtçılığa kadar götürebilir. Partiye verdiği emeğinin karşılığını beklemeyen, kendinden bitebilecek her şeyi veren kişinin emeği devrimci emektir. Ben bir verdim on istiyorum tavrı yerine, bin veriyorum hiç istemiyorum tavrı daha uygundur.

Gerçek bir kadro veya partili karşılıksız vermeyi bilen kişiyi ifade eder. PKK'ye bu tarz katılımı esas almak PKK'nin özü gereğidir. Bu, PKK'nin sosyalist parti olmasının, onun Kürdistan gerçeğine uygulanmasının en temel ve derin özelliğidir. Bu formülü ne kadar algıladığımız tartışmalıdır. Çünkü bazen hiç vermeyenlerin çok şey istediği veya bir verenin on istediği, bir verenin bin istediği görülüyor. Tüm bunlar sınıf tavrıdır. Hiç vermeyip hepsini istemek bir talandır. Bu, barbar sömürgeci ve işbirlikçi bir yaklaşımdır. Bir verip on istemek hırsızlıktır, üç kağıtçı komprador yaklaşımıdır. Bir verip bir istemek ise küçük-burjuva işidir. Çünkü küçük burjuvazi "verdiğim kadar karşılığını isterim" der. Yani PKK'yi küçük burjuva bir parti gibi düşünüp algılamaktır. Sınırsız çabayla verip aynı şekilde bu emeği korumak ve yönetmek, en derinliğine sosyalizmi veya onun sınıf temelini yakalamış devrimciliktir. Çünkü bu hem emek verir, hem de emeğini korur ve gözetir.

Artık bu hususları anlamak gerekir. Yaşamınızı veriyorsunuz, insanın verebileceği en son varlığı budur. Eğer onu da korunamaz, sağlama alınamaz duruma getirirseniz, bu ne kadar gafil olduğunuzu gösterir. Bunun için bilinçlenmeniz ve temel gerçekleri adınız gibi öğrenmeniz esastır. Çok değişik bir fedakarlık anlayışınız var. Emek veriyorsunuz, ama bunun sonucunun ne olacağı belli değildir. Emeklerinizi devrime dahil ediyorsunuz, ama bunu kimin çalıp çırptığının bile farkında değilsiniz. Böyle sosyalistlik olmaz. Bu gafiliktir, kendi emeğine ve hatta kişiliğine bile saygısızlıktır. Kişiliğine saygısı olmayanın PKKli olmasını bir yana bırakalım, insan bile olamayacağı kanıtlandı. PKK'nin temel çıkış nedeni önce insana ve giderek onun sosyalist temelde yaşamına saygıdır; bunu benimsemek ve bu temelde ne kadar militanlaşıyorsa, insanı o kadar yüceltmektir.

Bu tanımları çoktan yaptık, fakat uygulaması halen çok sınırlı kalıyor. Bunu neden bir türlü öğrenemiyorsunuz? Bu dünyada sizi uğraştıracak başka bir şey olamaz. Altın değerindeki bu yaşam her şeyiniz olması gerekirken, bir bakış açısı, bir tavır, bir kişilik, bir yaşam tarzı önünüzde dururken, buna karşılık neden oyalanıyor, kendinizi neden sakat bırakıyor ve her gün bitiriyorsunuz? Kendinizi tüketmekten zevk mi alıyorsunuz?

PKK'ye adım atanların bu işi doğru anladığından artık emin olmak istiyoruz. Yapılması gereken sadece gerektiğinde ölmesini bilmek değil, bu işi her koşul altında yürütmek ve başarmaktır. Bunu da yapabilecek olan insanlar topluluğudur, her koşul altında çare olmayı bilen kişilerdir. Ortaya çıkan durumlar kimin eliyle, neden ve nasıl olmuş olursa olsun, çizdiğimiz bu çerçevenin ışığında bir sonuç ortaya çıkmıştır. Bir çok karargah ve alan sorumlusunun ortaya çıkardığı tipler, hırsızlık yapanlarla kölece çalışanların ağırlıkta olduğunu, bu temelde partinin boşa çıkarıldığını ve tasfiyeye götürüldüğünü göstermektedir. Dikkat edildiğinde, bu durumun Önderlik gerçeğimizle uzaktan yakından bir bağının olmadığı gibi, tersine onu boşa çıkarmak olduğu görülecektir.

İnsanoğlu kendini terbiye etmesini bilen bir varlıktır. Parti gerçekliğimizde bu kadar yetmezliklerin ortaya çıkması ve bizim bunun farkına bile varmamamız aslında ne kadar gafil olduğumuzu gösterir. Eğitim mutlaka bu durumu kavramayı, yine tecrübeyse bunu aşmayı bilmek demektir. Bizim hizmetimiz az değildi, hatta bu düşmanı da çoktan bitirecek cinsten bir hizmetti. Buna neden layık olmadılar diyerek sürekli öfkeleniyorum. Biz güzel bir yaşamın bütün göstergelerini ve olanaklarını ortaya çıkardık. Size eklemek ve sudan daha çok gerekli olan hususları ortaya çıkardık. Bunları en yüksek bilgiyle kendiniz için alacaksınız. Çünkü bilmeyen ve sorunlara çare olamayan, işleri tıkatan, doğru dürüst konuşamayan ve yürüyemeyen sizsiniz. Hiç olmazsa size çare diye verileni alın. Hem çok açsınız, hem de yemesini bilmiyorsunuz. Yaşanan işte böylesi bir durumdur. Ben buna hazımsızlık diyorum ve bu da çok kötü bir hastalıktır. Bunun sömürgecilikle, bizim sosyal ve ulusal gerçekliğimizle bağlantısı vardır.

Bu durum birçok nedenle izah edilebilir. İşin özünden oldukça uzaksınız. Bu durumunuz gafleti ifade eder. Her türlü sınıf özelliğini konuşmuyorsunuz. Adı PKKlidir, ama içinde PKK ya yüzde bir var ya da hiç yoktur. Büyük bir kısmı her türlü sınıfın döküntüsüdür. Bu nedenle iç ayıklama çok önemlidir. Kendini terbiye edememek, en lanetli tutumu kendine yakıştırmak ve bunu

sürdürmek demektir. Biz kendimizi halkın emrine boşuna hazır tutmuyoruz. Biz de sizin gibi 'akıllılık' edip kendimizi yaşatabiliriz. Ama bizim halka saygımızın ölçütü, onun devrim işlerine her şart altında cevap verebilecek düzeyde olmaktır. Saygı işte budur. Diğer her şey yalandır, sahtedir ve kendini kandırmadır.

Hiçbirinin olmadığı kadar büyük tutkularımız, kontrole gelmeyen davranışlarımız vardı. Ama halkın temel çıkarları söz konusu olduğunda, nefes nefese bir yaşamı tutup bir halkın hizmetine soktuk ve bugüne geldik. Bunun bir anlamı olduğunu artık bilmeniz gerekir. Bir halkın hizmeti nedir? İnsan kendisini bir halkın devrimine nasıl yatırır; bir halkın, bir partinin hizmetine nasıl girilir? Yiğitlik bu temelde nedir, önderlik ve militanlık ne anlama gelir? Bunları artık bileceksiniz. Yoksa "Biraz kendimi yaşayayım, fırsat buldum mu devrimle de yaşarım, devrimi de uğraştırırım" demek yiğitlik, militanlık değildir. Ama bu yaygın bir biçimde herkesin içine düştüğü çok tehlikeli bir durumdur. Bütün bunlar karşısında bir gedik bırakmayacak kadar kendimizi sağlam tutmak zorundayız.

Biz bu değerlendirmeleri ilk gün de yaptık, şimdi de yapıyoruz. Büyük gelişmeler oldu; ama öyle parti ve yaşam dışı tutum ve davranışlar, hatta kendine gafilce yaklaşanlar da oldu. Öyle ki, belki de dünyada hiçbir hareketin tarihinde olmayacak zararları biz kendi kendimize verdik. Bunun zararı çok az olabilirdi, ama kendimize yakıştırdığımız tutumlar nedeniyle düşmanın bile farkına vardığı, yani "kendilerine nasıl kötülük ediyorlar" dediği bir duruma gelindi. Şüphesiz bunun lanetli tarihle ilişkisi vardır. Yaratılan kişilikler kendisini biraz buna zorunlu hissediyorlar. Ama partileşme bunu aşmak demektir.

Bir diğer nokta da şudur: Madem partileşmeyi beceremiyorsunuz, ne diye savaş sahasına iniyorsunuz? Dövüşemeyecekseniz o zaman neden mindere çıkacaksınız? İlk yumrukla devrilecekseniz, neden ringe çıkacaksınız? Bizim birçok savaşçımızın veya militanımızın durumu buna benziyor. Bunun için kendinizi sıkı eğitin, ringe çıkmaya karar verdiğiniz zaman da kendinizi düşmeyecek ve ilk yumrukla sersemlemeyecek kadar güçlü tutun. Bütün bunlar savaş kuralının gereğidir.

Yaşamı bütün yönleriyle zenginleştirmek ve sınırsız imkanlarla yürüyebilen bir insanı yaratmak istedik. Bunun mümkün olduğunu da kanıtladık. Maalesef yapımızın büyük çoğunluğu bunu bütün yönleriyle kavramak şurada kalsın, çok sınırlı bir öğrenmeyle yetindi. Bu sefer bunu aşmaya çalışıyoruz. Şu ortaya çıktı: ya bu deveyi güdersin ya bu diyardan gidersin; ya partileşmeyi böyle sağlarsın ya da çekip gidersin! Bunun kaytarmayla, kendini sağa sola yatırmayla aşılamayacağını artık bilmek gerekir. Kurnazlıkla, bastırmacılıkla ve çok çeşitli biçimlerde gerçeklerle oynamakla artık parti ortamında kalınmaz. Siz kendinizi ne kadar kurnaz, ne kadar iflah olmaz sanırsanız sanın veya düşünemez ve gelişemez durumda tutmak isterseniz isteyin, bizim de bir inadımızın olduğunu bilmenizi isterim. Özellikle biz durdukça, bu tavrın karşımızda fazla etkili olamayacağını artık kavramanız gerekir. Eğer köylü kurnazlığı, demagoji ve iflah olmazlıkla, dönüşemez ve gelişemez havalarıyla sonuç alınmış olunsaydı, varolan durumlar bizim karşımızda böyle yaşanmazdı. Temel itibariyle geçerli olanın bizim yaklaşımımız olduğu anlaşılmalıdır. Doğruya gelmek küçüklük değildir, dürüstlük ve büyüklüktür. Kendi kendinizi yaşatmaya olan tutkunuz fazla saygı yaratmıyor, bundan çıkarınız yoktur ve bundan elde tutulur bir sonuç alacağımızı da söyleyemezsiniz. Kaldı ki, bu bir kader de değildir. Çabalarsanız bir şeyler olabilirsiniz.

Yüzyılların o köleliğinin biraz aşıldığını fark ediyorsunuz. Gözü ışığa yeni alışanlar gibi "yanar mıyım yakılır mıyım" demeden kendinizi ortaya attınız. Bu doğru bir özgürlük yaklaşımı değildir. Size eğitim, terbiye ve ölçü çok gereklidir. Biraz böyle geliştiğinizde de kendinizi yitiriyorsunuz. Bu konuda hesabınız kitabınız yoktur. Bu doğru değildir. Bunun için siyasi terbiye, parti eğitimi çok önemlidir. Bin yılların tutkuları birden bire uyanınca büyük hatalar ve ölçüsüzlükler ortaya çıkar. Gaddarlıkların da izahı budur. Fransız Devrimi'ne, İslam Devrimi'ne, Bolşevik Devrimi'ne baktığımızda, bunların yaygınca yaşandığını görüyoruz. Bunlar bizde de yaşandı. Biz kudretli bir biçimde bunların üzerinde durmasaydık çoktan kendimizi bitirmiştik. Düşmanın da umudu buydu ve halen de biraz budur. Düşman bunların kendisini kontrol edemeyeceğini, denetleyemeyeceğini ve boğulup kalacağını sanıyor. Bunu önlemeye çalışıyoruz. Çok kötü bir yenilgi her an başımıza gelebilir. Kaldı ki, başarının ne olduğunu kendisine soran da yoktur.

Biz kolay yenilmeyeceğiz diyerek, bunu kendimize biraz sorun yaptık. Bunu halen birçok arkadaş anlayamıyor. Biz kolay yenilmemek için tüm gücümüzü ortaya koyarken, onlar işin ağalığında, paşalığındadır. Böyle birçok kendini bilmez var. Nasıl ölümüne bir savaş içinde olduğumuzu, yaşamı kazanmak için kendimizi nasıl lime lime ettiğimizi çoğu anlamak istemiyor. Sonuçları kullanmaya, çarpıtmaya ve bir küçük burjuva, bir feodal, bir bürokrat gibi gasp etmeye çalışıyorlar. Bütün bunlar gaflettir. Bizim uğraşlarımızla bunların yaşamları arasında bir zıtlık var ve maalesef bu zıtlık yoğundur. Birçok eski arkadaş da dahil, neden bu durumu anlamamışlar diye hayret ediyorum. Daha önceleri de belirttim: Bireysel yiğitlikle hizip kurarsanız karşımıza çıkın, ama adeta iki elim kör gözüne dercesine üzerimize gelmenin anlamı yoktur. Kimileri birçok görev ve yetkiyi en değme hırsıza taş çıkartırcasına çalmaya yelteniyor veya en ufak bir terbiye gereği duymadan kendilerini önder ilan ediyorlar. İki insana yön veremiyor, iki tavır koyamıyorlar; tam tersine, insanları yoldan çıkartmanın bütün hünerlerini sergiliyor ve bunu önderlik yerine koyuyorlar. Biz bunlara ucube kişilikler diyoruz.

Ulusal kurtuluş mücadelesi geliştikçe, ister kentli ister köylü olsun, küçük burjuva sınıf eğilimleri de oluşur. Biz bunu değerlendirmemizde ortaya koyduk. PKK en ezilen, en emekçi sınıf örgütüdür ve öncülüğü de bu temeldedir; ideolojisi, politikası ve örgütlenmesi tamamen bunu esas almıştır. Ama daha sonra bir baktık ki, bu esaslar göz ardı ediliyor. Bazıları PKK sayesinde, PKK'nin olanaklarıyla her türlü sınıfın diktasını oluşturmak istiyor. Bunun karşısında direndiğimizi görünce de, herkes bizi diktatör ilan etmeye çalışıyor. Biz diktaya karşı proleter diktayız. Kaldı ki, bizim diktamız meşrudur; çünkü emekle, sınıf hareketiyle yaratılmıştır ve otoritemiz bu sınıf içindir. Adam hiç çalışmamıştır, hiçbir sonuç aldığı da yoktur, ama demokrasi adı altında geliyor ve "PKK'nin bölgesini alacağım, bir günde tasarrufuma sokacağım" diyor. Eski feodaller bile böyle despotluk yapmazlardı. Bizdeki birçok yeni yetmenin durumu budur. Bunlar karşılarında beni görünce, "diktatörlük yaptı" diyorlar. Geri bir insan bile böyle konuşmaz. "Bu Önderlik insanoğlunun tanık olmadığı bir çabıyla, bu işin başında olan birisidir, bize bırakır mı?" demiyorlar da, "Ben yeni yetmeyim, bir günde nasıl beni bırakır? Bütün partiyi alt üst edeceğim, keyfime göre ayarlayacağım" diyorlar.

Böyle olmaz! Bunlar incir çekirdeği kadar haklı bile olsalar bunu yapamazlar. Böylesi tipler o kadar büyük terbiyesizlik içinde büyütülmüşler ki, kendilerinden geçmişler. Zaten toplum gerçeğimiz her gün bu kişilikleri üretiyor. "PKKli olmaya geldik, sosyalist de olacağız" diyorsunuz. Ama bu işin müthiş kavramanız gereken yanları var. Bunları ben icat etmiyorum. Bu işin abecesidir. Maalesef bunlar sınıf hareketini bile parti içinde iyi idare edememişlerdir. PKK öncülüğü olmadan veya PKK'nin sınıf gerçeği ulusal kurtuluşa uygulanmadan, bu işler yirmi dört saat bile yürütülemez. Bunun için sosyalist öncülük yaşamsaldır ve ulusal kurtuluşa da bu uygulanır. Zaten bunun dışında ulusal imha kesindir ve bu doğrulanmıştır.

Bütün bölgelerde birçok kişi neredeyse "parti dışı kalmak esastır" dedi. Hemen hemen bütün bölgeler, alanlar ve birimlerden, "Parti öncülüğü aşılmış, parti ölçüleri kalmamış, düşmanı konuşuran ölçüler, her türlü sömürgeci etki, feodal etkiler egemen olmuştur" diye raporlar geliyor. Sınıf çizgisi olmadan ulusal kurtuluşta tek bir adım bile atamayacağımız ortadayken ve tüm çabamızla sınıf öncülüğünü esas alırken, nasıl oldu da bu sınıf dışı tutum ve davranışlar, hatta düşmanca eğilimler o kadar etkili olabildi? Bunun sorumlusu kim? "PKKliyim" diyorsunuz, ancak sıradan bir eğitim gereğini bile yerine getiremiyorsunuz. Bu arkadaşlarımız nasıl partilileşiyorlar, partiden ne anlıyorlar? Benim ölçülerim ve uygulamalarım ortadadır. Düşmanın en ufak bir etkisine fırsat vermedim. Her gün düşmandan bir şeyler koparıyor ve halkı kazanıyorum. Halkı zorlayıp kaçtırmak bir yana, olağanüstü ölçüde halkın gücünü ortaya çıkartıyoruz. Bu yeni yetmeler kimdir? Bunları yapmak ne hadlerine? Hangi güce ve neye dayanarak kaybettiriyorlar? Bir çoklarına bu soruları sorduğumuzda dilleri birbirine dolanıyor. Sizde kişilik yoksa neden geldiniz? Bizimle yaşama gücünüz yoksa, burada ne arıyorsunuz? Kimden hesap istesek ağlıyor, sızlıyor ve dili birbirine dolanıyor. Bu bir harekettir. Bu işin kuralları, ölçüleri ve bir özü vardır. Bunları tanıyacak ve uyacaksınız. Yapabildiğinizi gördüğünüzde işin içine girin, ondan sonra da onun militanı olun. Doğrusu budur.

PKKlileşmek Yurtseverlikle Başlar

Günümüzde partileşmek demek, ordulaşmak, asker olmak, militan olmak, toplumun hemen her sorununa çare olmak demektir. Şimdiki PKK ölçüleri böyledir. 1970'lerin başlarındaki PKKlilik biraz propaganda yapmaktı. 1980'lere doğru geldiğinde, PKKlilik biraz silah sıkmayı da gerektiriyordu. 1980'lerin ortalarındaki PKKlilik artık ordulaşmaya cesaret etmekte. 1990'lardaki PKKlilik ise serhildanlara girişmeyi de bilmek demektir. Günümüzde devletleşmeyi artık pratik olarak gündeme koymak gerçek PKK militanlığıdır. Yani iktidar olmayı bileceksiniz. Gerçek parti ölçütü bugün bunu istiyor. Onun için kendinizi hazırlayın. Bu kadar silahlı halk iktidarını sağlamak için kullanıyorsunuz. Ama şimdi bakıyorum ki, iki keçiyi bile güdemez durumdasınız. Ben böyle PKKliyi ne yapayım? Doğru dürüst etrafına bakıp durumu değerlendiremiyorlar. En küçük siyasi bir sorunu, örgüt sorununu çözme yoktur, adeta bela olmaya gelmişler. Böyle PKKlilik olmaz. İktidar olmayı bilen bir PKKlilik esastır.

Biz de kendimizi yıllardır zorluyoruz. Varolan bu pratikle, yaptıklarımızla yetinmiyoruz; her gün yeni görevlere hazırlanmaya çalışıyoruz. Ben buna mecbur olduğuma göre, siz de mecbursunuz. Sizin yaklaşımınız ise, "PKK'de şenlik var, gider oynarız" demeye benziyor. Aslında şenliğin bile kuralları vardır. Şenliklere böyle girilip oynanılmaz. PKK bir mantık hareketidir, bir disiplin ve ölçü hareketidir. Her şeye kılı kırk yararcasına dikkat etme hareketidir. Hem yaratma ve oluşturma, hem de koruma hareketidir. Arkadaşlarımız PKK olayına çok geriden bakıyorlar. PKK'yi yaratmak demek toplumsal ve ulusal gelişme yaratmak demektir. PKKlileşildiğinde toplum gelişir, ulus gelişir. Kürdistan gerçeğinde bu gelişmenin adı PKK'dir. Bizim militanlarımız bütün bunları göz ardı ediyorlar. Bir yetkidir dillerine dolamışlar. Bu, dünün ağasının yaptığı işi veya en eski ağalık da böyle başladı. Bunların örgüt otoritesinden bütün anladıkları ana babası gibi, sömürgeci gibi, jandarma veya bürokrat gibi davranmak oluyor. O zaman sizin PKKliliğiniz nerede kaldı?

Parti konusunu kesinlikle göz ardı edemeyeceğimiz gibi, bununla oynamak da olmaz. Bizim kimseye kastımız yoktur, kimseyi küçük düşürmek istemeyiz, ama değerlerimizle bile oynanmasını da artık kabul edemeyiz. Birinin bize saygısı partileşmeyle ölçülür. Başka türlü ne kimse yanımıza gelsin, ne bizden taleplerde bulunsun. Temel ölçülerimiz anlaşılabilir, açıktır. Bahsettiğimiz ölçüler insanlık ölçüleridir, toplumsal gelişme ölçüleridir ve bunlar ispatlanmıştır. O halde halen bütün alanlarda ve birimlerde parti öncülüğü neden yitirilsin, aşındırılsın, saptırılsın? Sapkınlık buradadır ve bunun affedilmesi zordur. Şimdiye kadar bunlara tahammül ettim. Fakat bende şu güç de var: Gerektiğinde karşılarına çıkıp ruhlarının bile duymayacağı, hiç bilmeyecekleri, sanmayacakları bir biçimde boşa çıkarır ve bir daha dirilmemesine bunları atabilirim. Bu da bizim görevimizdir.

"Özgürlük hareketi güzel, ama herkes kullanabilir" gibi çok sakat anlayışlar var. Bizim her şeye gücümüz yetmeyebilir, ama kendimizi bu tip anlayışlara kolay terk etmeyeceğimizi herkes bilmek zorundadır. Biz yaşamın her şeyiyle ilgiliyiz. Bugün dünya bizimle uğraşiyor, bizi bitirmek istiyor, bunun farkındayım. Biz henüz meydandayız, inisiyatif elimizde, dövüş meydanını öyle kolay bırakacağımız düşünülemez. Kaldı ki, temellerini attığımız kavga yüzyılları kapsar. Böyle olunca da başından akıllı olmak zorundasınız. Birçok şeyi kendinize öyle yakıştırmışsınız ki, "Parti bensiz edemez, parti beni bırakamaz, parti üzerime gelemmez" diyorsunuz. Parti üzerinize neden gelemesin? Tarihe, gerçeklere bakın: Gerçekler karşısında bu kadar inatla, hatta körce direnmek bizde çok fazla yaşanıyor. Bunun nedenlerini anlıyorum. Adamda tutku var, bin yıllık düşürülmüştük var, bastırılmış güdeleri ve sınıf eğilimleri var, bunları ayaklandırmak istiyor. Ayaklandırmayı bize dayanarak, bize karşı yürütemezsiniz. Bu hareketin de sahipleri var. Yalnız PKK içinde değil, bütün ulusal saflarda, hatta dünyada güçlü olabilir ve bizi ezebilirsiniz de, ama bizi böyle kolay teslim olmaya, kolayca oyuna getirmeye ve kolay boşa çıkarmaya yeltenmeyin.

Saflarımızdaki bazı kişilikler bizim olanaklarımızla ve tanıdığımız fırsatlarla bize karşı hareket düzenliyorlar. Hem bize karşı tutum besliyorlar, hem de bunu kurtarmaya çalışıyorlar. Bu tutum hem büyük bir zavallılık, hem büyük düşmanlık ve gaflet, hem de büyük seviyesizlik ve ahlaksızlıktır. Eğer bu kişilikler akıllı olsalardı, herkese en doğrusunu verdiğimizizi görürlerdi. Bu yolda yürümenin ölümü bile düzenin yaşamından daha güzeldir. Bundan başka ne isteyebilirsiniz ki? "Ben kötülük militanıyım" dersiniz, biz de sizi affetmeyiz. O zaman acı duymayın, ağlayıp sızlanmayın, kendinizi olur olmaz yerlere atmayın. Deliler topluluğu gibisiniz, ama size düzen vermeye çalışıyoruz. Biraz olsun kendinize gelin. Bu hareketin bir takım özellikleri var, bunları ciddiye almalısınız. Kaldı ki siz militansınız ve yüzde yüz partinin emrinde hareket ediyorsunuz. Militanın görevi partiyle oynamak mıdır? Parti militanın görevi en tehlikeli biçimde, en tehlikeli yerde ve dönemde parti öncülüğünü boşa çıkarmak, başkalaşıma uğratmak mıdır? Halen haddini bilmez birçok kişi var. Çoğu zaman, bunları ne yapayım diye düşünüyorum. Bu yapılanlar bunların gözü karalığıyla ilgilidir diyorum. Bunların belli bir güçleri olsa, doğru savaş kurallarına göre bizimle savaşsalar yine gam yemem. Ancak öyle bir durumları da yoktur. Bu, bizi öfkeliyor ve bunları lanetli kılıyor. Bunları bu durumdan kurtarmaya çalışıyoruz.

Dışımızda da düşmüş, sonuna kadar iradesiz, düşmana her türlü alet olmayı adam olma bilen birçok sahte önderlik var. Bunların hepsiyle uğraşyoruz. Belirttiğim gibi, biz var oldukça bu çabalar sürecektir ve yalnız bizimle de sınır çizilmiyor. Bu tutum, Kürdistan'da halkımızın bağrında bir tutumdur ve sonuç alacaktır. Mutlaka birkaç akıllı kişi bir yerden ortaya çıkar, yiğitliği esas alır ve bu hareketin dergahında her zaman böylesi kişilikler vardır. Dolayısıyla iyi hesap yapmak gerekiyor. Bu toplum artık eskisi gibi sahipsiz değildir. Bizim geliştirdiğimiz kurtuluş hareketi herkesin kendi keyfine göre yorumlayacağı bir hareket değildir. Şimdi

çaresizlik içinde kalma dönemi söz konusu değildir. Sözde birçokları partileşmeye evet diyorlar, ama sıra pratik uygulamaya gelince parti dışı durum neredeyse partiye egemen kılınmış. Partinin ölçülerine göre yaşam neredeyse çok sınırlıdır. Birçok kişi raporlarında “Kendime hakim olamadım, yanılığa düştüm, farkına varmadım, gafildim” gibi sözlerle ne kadar düşmanı konuşturduğunu, ne kadar tıkanıldığını, ne kadar parti ve ordu dışı kaldığını gösteriyor. İnsan bu kelimeleri kendine kolay yedirmez. Raporlarında bunları yazıyor, sadece bununla da yetinmiyor, bunu yapmaya devam ediyor. Kendisiyle bu kadar alay eden, gerçeklerle bu kadar oynayan iflah olur mu? Kendini terbiye edemeyen saygı da bulamaz. Kimse ne bunları sever, ne bunlara hürmet eder. Kendini böyle ele alanlar asla iflah olmazlar. Suç da kendilerindedir, suçu başka yerde aramasınlar.

Bu noktada eklememiz gereken bir husus da yargıdır. PKK olayında yargı, PKK'nin özüne ve onun yöntemine gelememenin, onunla oynama ve karşıtlığa düşmenin ortaya çıkardığı bir hesap sorma hareketidir. Bu hareketin bazı temel değerleri ve kuralları gerçekse ve siz de bu hareketin içinde veya onun hareket sahasındaysanız, buna karşılık kendinizi onun özüne, kurallarına ve biçimine tam ayarlamak yerine, bilerek veya bilmeyerek ona karşıt bir konuma düşerseniz, bunun her türlü yanlış tavrını ve yetersizliğini ısrarla sürdürürseniz, bu durum eğitim ve eleştiriyel değil yargılanmayla, yani adına mahkeme dediğimiz kurumlaşma olayına gitmeyle halledilir.

PKK olayında eleştiriyel insanı düzeltmeye, yıllardır hiçbir hareketin yapmadığı bir çabayla işlerlik kazandırmak istiyoruz. Hemen şunu belirteyim ki, PKK'siz yaşam tümüyle mahkemelik bir yaşamdır. PKK olayı dışında ulusal ve toplumsal yaşamımız lanetlidir, yargılanalıktır ve bir suçlunun yaşaması gibidir. Zaten düşman tarafından bunun hükmü çoktan biçilmiştir, yani cezası idamdır. PKK'siz bir yaşam, PKK'nin etkisinin olmadığı bir yaşam ağır suç ihtiva eder. Her ağır suçun da en ağır cezası yaşam dışı kalmaktır. Kürt halkı, PKK ile az çok idamdan kurtulmaya başlıyor, ağır suç durumundan ıslah olmaya doğru geliyor ve çok iyi bir PKKli olduğunda tümüyle suçluluk durumunu aşıyor. PKKlilik aynı zamanda suçluluk durumunu aşma hareketidir; düşmanın topluma, ulusun bünyesine egemen kıldığı ağır suçtan kendini affettirmektir. Öncelikle yargı açısından PKK kendini affettirme hareketidir ve bu doğrudur. Ne kadar PKKlileşirseniz o kadar ağır suç konumundan çıkarsınız, yine idam hükmünüz kalkar, kendinizi suçsuz, idam ipini yırtmış ve bu anlamda yaşama çekilmiş dürüst insan haline getirirsiniz. Dolayısıyla PKKlileşmek, herhangi bir insanın partileşmesi değildir. PKKlileşmek en ağır suçlardan bunalan, şaşırın ve af isteyen birisinin insan olma ve kendini affettirme hareketidir. Eğer PKK'ye yaklaşımınız böyleyse ve böyle başlamışsanız, eski suçlu konumunuzu sürdürmeniz suçun iki kat ağırlaşması demektir. Toplum içinde suçlu olduğunuzu anladık. Yüzyıllardan beri düşman sizi bir vatan haini, bir toplum haini yaptı. Ama PKKlileştiniz, dolayısıyla kendinizi düzelttiniz. İkinci bir kez daha suç işlemek, kendini eskisinden iki kat daha ağır bir yargılanmalık duruma düşürmek demektir. Çünkü sözde ıslah olmuştur, biz de onu böyle anlıyoruz, ama o suç işlemeye devam ediyor. Dolayısıyla daha geri bir konuma düşüyor ve daha ağır bir suç işliyor.

Suçu iki defa tekrarlamak ağır bir durumdur. Bu duruma düşmemek çok önemlidir. PKK'nin bir insanlık hareketi olduğu doğrusu, PKKlileşmenin bu kadar ağır bir suçtan kurtulmak olduğu anlaşılıyorsa, o zaman iki kez suç işlemenin hiçbir gerekçesi yoktur. Bu, PKK'nin yaşam gerçeğidir. Onun için kendinizi PKK'nin yaşamına müthiş katacaksınız. Kendinizi PKK'nin kurallarıyla bütünleştireceksiniz. Yaşamınızı onun yaşam tarzına, onun kurumuna dönüştüreceksiniz. Böyle yaparsanız yaşama hakkınız vardır. Bununla çeliştiniz mi, kurallarını bile bile zorlandınız mı yargılanırsınız. Çünkü bizim de ölümle, bu kadar şehidin kanıyla, işkenceyle kazandığımız bir yaşam vardır. Biz ona ihanet ettirmeyiz. Eleştiri-özeleştiri bunun için bir fırsattır. Eğitimler de, savaş da bunun içindir. Böyle yapmayıp da "eskiyi sürdüreceğim" demek, parti dışı olmaktır. Bu da ağır bir durumu ifade ediyor. Eski kişiliğinizi olduğu gibi korur, hiçbir kurala, yaşama ve öncülüğe gelmez, kısaca kendi tutumunuzu dayatırsanız, ağır suç işlersiniz ve başınıza her türlü bela gelebilir. Bunun sorumlusu da başkası değil siz olursunuz. Eğitimle veya pratik bir takım çalışmalarla bir şeyler alırsanız, gerisini de getirebilirsiniz. Kimse size destan yaratın demiyor, ama bile bile “kendimi konuştururum” dersiniz bu tehlikelidir. Artık hepimiz iyi anlamalıyız ki, bu partiye gelememek, partinin kurallarına ters düşmek ve lanetli yaşamaktır. Bunu da kabul etmemek yerinde olur.

Zaten bunun için PKK'nin "teröristliği" dünya çapında bir sorun haline gelmiştir. PKK'nin "teröristliği" nedir? Bu, PKK'nin bu yara durumunu ortadan kaldırma girişimidir. PKK, “böyle insan olunur” diyor. Bize laneti dayatan güçler ise "bizim dediğimiz gibi olunur, sizin uyguladığımız terördür" diyorlar. Yani onlar bizim insanlaştırma hareketimizi "terör" diye değerlendiriyorlar. Bu, uluslararası bir sorun haline geldi. Bizse onların bize dayattığını ihanet ve katliam olarak değerlendiriyoruz. Doğru olan kimdir? Elbette ki biziz. Çünkü onların dayattığı ihanet ülkemizi elimizden alıp götürdü, ruhlarımızı kararttı ve her türlü toplumsal çözülüşü son haddine kadar getirdi. Lanetli olan budur, terör budur. PKK'nin ise ülkesine kavuşma, toplumu yeniden kurma ve insanlığı kazanma savaşımı vardır, bu da PKK'nin en doğal hakkıdır. Kısacası bu, şiddetli bir savaştır. Bu savaşta insan kendi yerini iyi belirlemelidir.

Görülüyor ki, düşmanla aynı ağza veya onun dayattığı lanetli yaşama tekrar düşmemek için, sonuna kadar kendi gerçeğimize uymayı ve ona candan katılmayı bilmek gerekir. Baktınız ki bunu başaramıyorsunuz, o zaman zarar vermeden ayrılmalısınız. Ama karşıt bir konuma düşerseniz, bizzat savaşan taraf olur ve örgüt içindeyseniz yargılanırsınız. Yani "Hem örgüt içinde olayım, hem örgüte karşı savaşayım" demek ajanlıktır. Bu, düşmanın beşinci kolu dediğimiz olaydır ve en tehlikeli suçtur. Hem düşmanca oynayacak, hem gericiliği oynayacak, hem de özgürlük isteyeceksiniz, ardından da bana ilişmeyin diyeceksiniz. Bu çok ağır bir suçtur. Dışarıdan, karşı cepheden direkt vurmak bile bu kadar ağır değildir. Bu açıdan örgütün değerleri karşısında yargılanmalık duruma gelmek çok tehlikelidir. Örgüt içinde olup düşmanın yapabileceği gibi yapmak veya düşmanın cesaret edemeyeceğini yapabilmek en ağır suçtur.

Özellikle böyle bir düşman konumuna gelmek neredeyse yaygınlaşıyor. PKK dışarıdan değil adeta içeriden, PKK adına hem de en iyi PKKlilik adına yerle bir edilmek isteniyor. Bu büyük bir kurnazlıktır. Aslında biz buna yeni bir düşmanlık türü diyoruz. Çünkü PKK elbisesini giymiştir. Televizyonda birisini seyrettim. Adam zindanda temsilciymiş, militan elbisesini de giymiş, PKK adına konuşuyor, ama devletin içimizdeki temsilcisiymiş gibi tavır takınıyor. Kendine göre teori kuruyor, yorum yapıyor, bize her türlü değerlendirmeyi yakıştırıyor. Daha dün içimizdeki PKKli bugün açığa çıkmışsa, bu aslında özü değiştirmiyor. Biz bunu yanlış tanımışız. Bugün devletin yanında ne ise, dün de içimizde aynıydı, yani bir düşman ögeydi. Devletle birlikte açıkça saldırıya geçmesi açığa çıkmasının ifadesidir. Daha önceki durumu ise, açığa çıkmamış düşman ifadesidir. O halde bunları iyi tanımalıyız. Açık düşmanı tanımadan önce bu düşmanları tanımalıyız.

Düşman kimdir? PKK'de düşmanı konuşuran kimdir? İçimizdeki düşmanı konuşuran kişi, tavır ve hareket kimden ve nereden kaynaklanıyor? Bu konuda çok usta olmanız gerekir. Gerçek bir parti yargı gücü bu durumu kavramak kadar gereklerini yerine getirmeyi içerir. Eksik ve yetersiz olanı eğitimle, hata yapanı eleştiriyile düzeltip kendine getirelim. Ama birileri bile bile düşmanı konuşuruyor, düşmanın direkt veya dolaylı etkisini belirgin oranda temsil ediyorsa yakasını tutalım. Onun durumu yargılamalıdır, eleştiri-özeleştiri değildir. Bunlara karşı da hareket geliştireceğiz. Çünkü bu konuda biraz gafil davrandığınız ortaya çıkıyor. Hemen her türlü düşmanca harekete normal bakılıyor. Çok ağır olan suçu işliyorsunuz. Bireycilik dayatılıyor, bir çokları emeği gasp ediyor ve çok haksız dayatmalarda bulunuyor. Yoldaşığa sığmayacak birçok davranış var. Hatta bazıları en küçük bir tedbir almadan birimleri imhaya götürdüler. Bunlar daha da yetkili olmak istiyorlar. Bu, düşmanlık değil de nedir? Eleştiri-özeleştiri bunlar için ne kadar geçerli olabilir?

Parti gerçekliğimiz içinde yargılamalık olan bu durumları artık ertelemeksizin açığa çıkarmamız gerekir. Hemen her alanda, her birim içinde düşmanı konuşuran tutum ve davranışlara bir saniye bile prim vermemek, süre tanımamak gerekiyor. Bu tutum ve davranış sahipleri ya olduğu gibi parti ölçülerinde yaşarlar, ya da bunlardan hesap sorarız. İçimizde hainler -İslamiyet'te bunlara münafik denilir-, ortaya çıkan her çeşit provokatör, tasfiyeci tipler ve daha da önemlisi gözümüzün içine baka baka bizimle oynayanlar var. Bunlar daha önemlidir. Açık provokatörlük yapanlar ayrıdır, ama daha düne kadar parti yöneticisi olup da bir çırpıda açık düşmanlık sergilemek daha tehlikelidir. Bence burada bir yanlışınız var. Aslında PKKlileşemediği halde kendisini PKKlileşmiş gibi gösterip, birçok olanağı gasp edip, fırsat bulduğunda düşmanla bütünleşip kendini dayatanlar en tehlikeli düşmanlardır. Öncelikle bunları halletmek gerekir. Bunun için parti içi yargılamayı geliştireceğiz.

Şüphesiz ulusal kurtuluş saflarında parti dışı hainler, işbirlikçiler vardır. Düşman bizzat bunlardan örgüt veya hareket oluşturmak istiyor. Bu oluşumlar Kürtçülük adına, ulusal kurtuluşçuluk adına, hatta demokratlık adına bizi "diktatör" ilan ediyorlar. Sözüm ona kendileri de demokratmış. Gerçeğe saygısızlık edilir de bu kadar edilmez. Yüzde yüz işbirlikçi ya da besleme, yüzde yüz emeğin ve kendi halkının düşmanı olanlardan hareket oluşturup bir de ismini demokratlık takacaklar ve bizim sözde diktatörlüğümüze karşı bunları egemen kılacaklar! En namussuzca işlenen suçlardan birisi de budur. Siyaset gereği cephede vuruşan, bu kadar suçlu değildir. Düşman askeri ve polisi bile bu kadar suçlu olamaz. Bunların durumu çok ağır bir suçu teşkil ediyor. Dolayısıyla ulusal kurtuluş saflarındaki bazıları eleştiriyile, hatta politik mücadeleyle ıslah etmek mümkün değildir. Tamamen hukuk kuralı gereği karar verip bunları yargılamak gerekir. Ulusal kurtuluş saflarında, devrim saflarında düşmanı bu kadar açık konuşurmak olmaz. Bunun cezası en ağır cezadır. PKK bunu biraz uyguladı, daha fazlasını da bundan sonra uygulayacaktır.

Bu açıdan ulusallık ve devrimcilikle kötü oynayan, tehlikeli ve ince oynayan kim? Bunlar çok namussuz oldukları için kazanılmış birçok hak ve hukuku yerle bir edebilir, yaşamı zehirleyebilirler. Bunları bilmeli, tanımalı ve gerektiğinde yargılayıp cezalandırmalıyız. Bu ertelenemez ve çok önemli bir görevdir, gerekleri yerinde ve zamanında yerine getirilmelidir. Aksi halde partinin tüm kazanımlarını bunlara peşkeş çekmiş oluruz. Hiç şüphesiz Kürdistan'da yargılama ve ceza imkan dahiline girmiştir. Hareketimiz gerek parti içinde, gerek parti dışında bir bütün olarak iyi bir yargılama aygıtıdır. Yola çıkarken kendimizi yargıladık; düşmana karşı yürürken de düşmanı ve işbirlikçiliği yargıladık, kısacası her şeyi yargıladık. Sonuçta suçsuzlar açığa çıktı ve suçlu olma durumu ortadan kalktı. Ama halen bu iş bitmiş değildir, devam ediyor.

Şüphesiz bunun şekli düşünülebilir. Biz bunu yalnız parti mahkemesine indirgemiyor, bir bağımsızlık mahkemesi biçiminde soyutlamıyoruz. Bu kapsamlı bir olaydır. Bunu bütün yaşam süresi boyunca da çok yönlü yürütebiliriz. Kendimizi, çevremizi, bütün saflarımızı, dostu ve düşmanı yargılıyoruz. Bu iş tam temizleninceye ve insanlık ölçülerine ulaşıncaya kadar sürecektir. Yurtseverliği ve özgürlüğü tutturduğumuzda, en ağır suçlu konumundan çıktığımızda yargılama ikinci planda kalabilir veya eskisi kadar önemli olmayabilir. Ama o döneme kadar yargılama acımasızdır. Bu tutumlarla kurtuluş mücadelemizde ağır bir yılın gerçeğiyle birlikte yürüdüğümüzü ve yürümemiz gerektiğini bilerek savaşaacağız. Yargılamasız PKKlilik, yargılamasız ordululuk olmaz. Yargı kılıcı çok keskin bir kılıçtır. Bunu mutlaka yerinde ve zamanında kullanmak gerekir ki, insanlık savaşını kazanabilesiniz.

Birçok çözümlememizde yurtseverlik konusuna az çok değinmiştik. Bu iş yurtseverlikle başlar. Biz şunu belirttik: Herkes sahip çıkılması gereken bir toprak parçasına bir daha yüzünü dönmeden her şeyini satarak kaçıyor, o büyük bir haindir, vatan hainidir. PKK, ne kadar harabeye de dönse, ne kadar yaşanmaz durum da arz etse, kendinin olması gereken toprak parçasına büyük bir tutkuyla sarılma hareketidir. Bu yürekliliği gösterirseniz PKKli olabilirsiniz. İlk ders budur. Bu gücü kendinde bulamayanlar, "Benim canım şöyle yaşamak ister, o harabelerde ve dağ başlarında ne yapacağım?" diyenler asla PKKli de, yurtsever de olamazlar. Yurtseverlik üzerinde çok yönlü durulacaktır. Kürdistan diye tabir edilen coğrafyanın tarih içindeki yeri, insanlığa ve uygarlığa açılımı, sınıfsal gelişmesi, uluslararası her türlü etnik aşiretsel toplulukların boy vermesi büyük bir tarihi gerçeklik olarak kavranabilecektir. Güncelliği itibarıyla çağımız neden bir uluslar çağıdır, her halkın vatana sahip olma çağıdır? Biz nasıl vatansızlaştırılmışız? Vatansızlaşma kimler tarafından ve nasıl geliştirilmiş? Ulusal gerçekliğimiz bu konuda ne kadar tahrip edilmiş? İşte bunun karşıtı olarak nasıl bir kurtuluş hareketi, toprağa dönme hareketi gerekir? Buna neden çok kıymet vermemiz gerekir?

Dünyayı bile bize verseler, bunu kabul etmeyip kendi vatan parçamıza gelmemiz gerekir. Bunun büyük bir yaşam alanı, onsuz yaşanılmaz biçimde bir hak haline getirilmesi gerekir. Önce bunu sağlar ve bununla işe başlarsanız, o zaman yurtseversiniz, PKKlileşiyorsunuz demektir. Bunun dışında bir PKKlileşme düşünülemez. Sizde böyle bir ruh ve tutku yoksa bütün çabalarınız boşa gider, mücadelenin de hiçbir anlamı olmaz. Bunca yıldır hemen hepimizden daha fazla dışarıda yaşam imkanlarımız olmasına rağmen bunu hiçe sayıyorum veya görmezlikten geliyorum. Ruhumu ve bilincimi dışarıya bağlamıyor, vatan toprakları diye tabir edilen cevhere bağlıyorum. Oralar üzerine düşünüyor, oralarda yaşamayı ruhuma yedirmeyi esas alıyorum. Biz bile bunu yaptığımızı göre, siz daha fazlasını yapmak durumundasınız. Yurtseverlik anlayışına ulaşmanız şarttır. Sadece bunun anlayışına ulaşmakla yetinmemeli, onun hemen tüm tarihi ve güncel gerçekliğini kavramalısınız. Hem de bunu sıradan bir bilinçle değil, büyük bir tutkuyla ülkeyi nasıl cennete çevireceğimizin hayaliyle donanarak yapmanız gerekir. Bu işte yürümenin, bu işte varım demenin temel koşulu budur. Bu, yurtseverlik tutkularınızı yüceltir; sevdalarınızı dağlarınıza, taşlarınıza, ovalarınıza, kurdunuza kuşunuza olur. Öncelikle kendinizde bunun bilincini ve coşkusunu yaratın, beyniniz gelişsin, yüreğiniz biraz açılınsın.

Bu da bilimsel bir tespittir. Yoksa her türlü koşul altında mücadele etmeden, gönül rızasıyla kendi tarihini ve topraklarını terk etmek alçaklıktır. Biz de köyden, topraktan koparıldık, ama tekrar dönmek üzere bir savaş içine girdik. "Köyüm senden ayrılıyor, ama mutlaka özgür bir dönüşü yapacağım; toprağım, tarihi eserlerim, dağlarım, kurdum kuşum, sizlerden şimdi ayrılıyor, ama

mutlaka bir gün sizlere özgür olarak dönmeyi bileceğim” dedim. Bizim tavrımız buydu. Ama siz gittiğiniz yerde "burası yaşam alanı" deyip kendinizi aldattınız. Bizim durumumuz öyle değildir. Vaadim var, vaadim üzerine tutkum böyle olur dedim ve bunu ispatladım. “Bunu anlayamadık, kavrayamadık” diyen, kendi kendini aldatmaktadır. Şu da ortaya çıktı ki, herkes sizi merhaba bile demeyecek kadar basit görüyor, hor görüyor, size hiç değer vermiyor. Kaldı ki bir işi öğrenecek, yaşamı sağlayacak fazla olanak da yoktur. Hem akıllı, hem de duyarlı olacağız; gözlerimizi bu toprak parçasına sağlam dikip, düşünce ve duygularımızı öyle örgütlendirip yaşamaya ahdedeceğiz.

Biz yurtseverliği çok köklü anlatmaya çalıştık. Ama maalesef bir çokları bu konunun çok sınırlı bir kısmını öğrenmişler. En görkemli dağlara çıkıyorlar, ama anlamsızca bakıyorlar. Vadilere iniyorlar, tarihi harabelerin yanından geçiyorlar, ama yürekleri tınmıyor bile. İlkçağ insanları bile bu kadar ilkel değildi. Onların toprak bağlılığı daha fazlaydı, aşiret duyguları bile o ucuz vatan kaçkınlarından daha iyiydi. Kürdistan olarak tabir edilen ülke, uygarlığın ilk çıktığı, insanlığın ilk oluşmaya başladığı temel yerlerdendir. Bu coğrafyanın tarihi de incelenmeye değerdir. Ülkemizin coğrafi konumu da hayli çekicidir, üzerinde her türlü üretim yapılabilir, toplumsal kuruluşlar geliştirilebilir. Dağı da, ovası da, madeni de, suyu da, petrolü de var. Yeter ki sahip çıkın ve onu yeni bir toplumsal kuruluşa götürün. Bunun en iyisini yapabilecek her türlü olanağı size sağlıyoruz. Yurtseverliğin temelinde yatan anlayış da budur.

6 Aralık 1993

PKK TARİHİNİ İYİ BİLMİYENLER PKK KİŞİLİĞİNİ DOĞRU TEMSİL EDEMEZLER

Mücadele ve savaş gerçeklerimizin ruhuna, bilincine ve kişiliğine gittikçe daha fazla yaklaşıyor, dönüşümü adım adım sağlıyorsunuz. Lanetli geçmişinizi ve ne kadar hastalıklı olduğunuzu biliyoruz. Bunun bir kader olmadığını, çıkışın bir yerden mümkün olduğunu, fakat bunun şimdiye kadar sandığınız gibi olmadığını, doğru yolun yöntemin farklı olduğunu da biliyoruz.

İlk adımların sağlam gelişmesi için büyük çaba gösterdik. Hemen her an bu işin inancını ve bilincini geliştirdim, bu işin pratik gereklerini olağanüstü diyebileceğim bir tarzda yapmaya çalıştım. Ancak yoldaş diye bellediklerimizin inanılmaz saflıkları, hamlıkları, kayıtsızlıkları, ilgisizlikleri ve her türlü yetmezlikleri umduğumuzun ve beklediğimizin dışında birçok olumsuz gelişmeye yol açıyor. Bir yerde neredeyse düşmanı bir tarafa bırakıp kendimizle uğraşıyoruz. Demek ki, lanetli olmak bu sonuçları doğuruyor. Bu kadar ayıplı, bu kadar düşmüş bir toplumdaki bunlar çıkabilir. Bizim bütün umudumuz bu durumu yerinde kavrayacağınız, yolu hızlı ve keskin adımlarla tutturabileceğinizdir. Bizde önemli olanın **tempo** ve **tarz** olduğunu şimdi daha iyi anlıyoruz. Bu lanetli durumdan kurtulmanın tek çaresi doğru tarz, doğru tutum ve doğru tempodur. Yeterli tempo olmadan, bu durumdan sağ çıkmak mümkün değildir. İsyancılar ve mücadele tarihimize bunu çok açıkça gösteriyor.

Korkunç yenilgili kişilikler kendini Önderlik gerçeğine yansıtırsa, belanın en büyüğü ortaya çıkar. Bu her devrimde biraz yaşanıyor, ama bizimki kadar ağır ve sancılı değildir. Bizimki kadar kendini uğraştıran bir devrim örneği bulmak gerçekten zordur. Fransız Devrimi'nde, İslam Devrimi'nde, Ekim Devrimi'nde sapmalar ve birbirleriyle savaşmalar çok yoğundur. Ama yine de onların tarzı anlaşılır ve bir yerinde yer alınıp gereken neyse rahatça yapılabilir; bu ister şu safta, ister bu safta olabilir. Biz de ise muğlak, karmaşık ve çok yanılı bir duruş var; hangi kişinin neye oynadığı ve kimi tuttuğu belli değildir. Kendini o kadar karmaşık hale getirmiş, o kadar nitelikten uzak ki, neye hizmet ettiğini kendisi de kestiremiyor. Hangi çizgiyi, hangi politikayı yürütüyor ve bunu pratiğe nasıl yansıtıyor, farkında bile değildir. Çaresizlik de işte buradadır.

Muğlaklık ve netsizlik dediğimiz yaklaşımlarımızın uzun süre devam etmesi çok belirgin bir özelliğiniz oluyor. Yetersiz yaklaşımlarla çabanızın neye hizmet ettiğini, kime yol aldığını görememe durumunuz var. Biz buna karşı başından beri çok tedbirliydik, olağanüstü bir sınıf çizgisini uyguluyorduk, çok hassastık. Emeğin lehine herkesi çatıştırmada çok üstün bir uygulayıcıydık. Maalesef en proleterim, en yoksul kökenliyim, en emeğe bağlı olanım diyeni de dahil olmak üzere, kime nasıl çalıştığını kestiremeyenler neredeyse bizde ağırlıklı bir kesimi oluşturuyor. En tuhaf olanı da bu gerçekleri bir an önce görüp bir türlü sınıf çizgisine gelemeyişinizdir. Muğlaklığın, kafa karışıklığının neye ne kadar hizmet ettiğini tam kestirememe sonucunda yılları adeta çarçur etme ortaya çıkıyor. Bunu yaşamamız insanı umutsuz kılıyor veya yazık ediyorlar diyecek noktaya getiriyor. Gamsızınız, fazla endişeleriniz yoktur. Çizgi de söz konusu olsa, kendinizi çaresiz bırakıyorsunuz. Çizgi savaşımı için yerinde ve zamanında çalışıyoruz. Sizin ise onun sonuç almasına kendinizi vermeniz şurada kalsın, çizgi savaşımı neredeyse aklınıza bile gelmiyor. O zaman sizlerle ne yapacağız? Kendinizi yormazsanız, savaşı yoğunlaştırmazsanız sizi nasıl yaşatacak, öncülük yapılmadan nasıl savaşacağız?

Toplumumuz sonuna kadar teslim olmaya yatmış bir toplumdur. Siz ise bu durumu parti içinde adeta düşmanın topluma dayattığı teslimiyetin yansımaları olarak yaşıyorsunuz. Direngenliğin, karşı koymanın kişiliğini sergilemiyorsunuz. Yaşama ve örgütlenmeye yansyan, özellikle daha çok düşman gerçeği ve onun tanınmaz hale getirdiği kişiliktir. Tek başıma yıllarca bu işlerle uğraştım. Çizginin bir milim bile saptırılmasına fırsat vermedim. Çizginin olanaklarını başka sınıfın, başka gücün şu veya bu çıkarına kaptırmadım. Bu kesimlerin hepsini çalıştırdım, hepsini devrim çıkarları için kullandım. Ama siz elinize verdiğimiz dört dörtlük olanakları başkalarına peşkeş çektiniz veya kendinizi adeta onların hamalı yerine koyarak sömürttünüz. Köylüler, hamallar, marabalar nasıl sömürülüyorsa, parti içinde de diğer sınıflar adına öyle bir sömürü kaynağısınız. Çizgi anlamında, ideolojik-politik kullanıma anlamında öylesiniz. Küçük burjuvalar, her türlü orta yolcular sizi kullanıyorlar, ancak bunun farkında bile değilsiniz.

Kendine sahip çıkamayanın, emeğine sahip çıkamayanın bütün hal ve hareketleri öfkelenicidir. Sizin saygı ve bağlılık anlayışınıza fazla anlam veremiyor ve bunu çok geri buluyorum. Bu anlayış proleter çizgi esaslarını -proleterden başka adını halk veya insanlık koyalım- fazla temsil etmiyor, özgürlük gücü ve kendini koruma gücü olamıyor. Kendi yaşam tecrübemle bu hareketi böyle geliştireceğim, ama bir çok yönetim ise o alanlar ve olanakları öyle kullanacak! Burada büyük bir çelişki var. Parti içi eğitim, çizgi eğitimi bu nedenle çok önemlidir. Kendinizi bu kadar gamsız, tasasız bırakmanız ve hiç utanıp sıklıktan "ben varım" demeniz fazla saygı yaratmıyor, fazla anlam bulamıyor.

Bir insan kendine çekidüzen vermeyi, kendini mücadele gerçeğine ve şu anda yürüttüğümüz savaşıma biraz doğru yaklaştırmayı, ona güç yetirmeyi ve yürütme gücü olmayı, ona ister üst düzeyde isterse en alt düzeyde bir katkı sunmayı ve her düzeyde bir çalışana olabilmeyi sağlayabilmeliydi. Bunlar neden olmuyor? Yaptığımız bütün iş, "bastırdık, bastırıldık" demektir. Ağzınızdan bundan başka bir söz çıkmıyor. Ne kadar etkisizleştirdiğinizi, ne kadar rol oynayamadığınızı belirtiyorsunuz. Önder kişi, militan kişi böyle olmaz. PKK Önderliği bu konularda muazzam bir çabanın sahibiyken, sizin buna dayanarak böyle ucuz yaşamayı kendinize nasıl yakıştırdığınızı anlayamıyorum. Kime senin neyin eksik diye her gün soruyor ve bin kez bunu cevaplandırıyorum. Hem bu kadar bize bağlısınız, hem de birçok yönüyle benim kendimi adamadığım kadar kendinizi bu işe adıyorsunuz, o halde sonuç almada ve işleri sağlama bağlamada neden bu kadar beceriksizsiniz? Çoğunuzu köylüye benzetiyorum. Nasıl yaşadığınızdan bile habersizsiniz. Durumunuza, neye ve kime çalıştığınızda, kimin askeri ve hizmetçisi olduğunuza bakarak buna daha iyi cevap verebiliriz. Biz bu dünyada niçin yaşıyoruz? Bütünüyle kime çalışıyor, kimin kullanımında, kimin stratejisinde yer tutuyoruz? Halk dediğimiz gerçekliğimiz kimin hizmetinde, kime ucuz çalışıyor? Gençlerimiz, her soydan insanlarımız kimin malıdır? Parti içindeki yansımalar biraz da bu durumun ifadesidir. Bu konuda kendinizi yıllarca sorguya çekebilirdiniz. Neden kendinizi sorguya çekemediniz, neden kendinizi yetiştirmediniz diye sizi suçlamıyorum. Ama bir yerden ve birkaç temel kavramı belledikten sonra işin gereği üzerine düşünecektiniz. Niye kolayca kaçıyorsunuz? Sıkı bir eğitim ve kendinizi yetiştirme olmadan, yaşamın kenarından bile geçemezsiniz. Yaşama bu kadar ucuz, bu kadar sorumsuz, bu kadar gafil yaklaşma, kime ve neye mal olduğu belli olmadan katılma sizin tarzınız oluyor.

Birçok hastalıkla istemediğiniz halde partiye zarar veriyorsunuz. Başkalarına çok imkan ve fırsat sunuyor, bizi de, ortamı da kargaşaya boğuyorsunuz. Size bu kadar yol ve yöntem gösterdikten sonra bir çalışmanın başına geçmek çok zor mudur? Fedakarsınız, korkak değilsiniz, hayatınızı da adamışsınız; ama her şey sadece bununla sağlanmaz. Kaldı ki, tek başına ele alındığında bu kendini kurban etmedir. Size göre birileri sizin sahibinizdir, aşirete kendinizi kurban etme durumunuz var. Kaldı ki, bir sosyalist veya bir emek savaşçısı kendini böyle kullandırtmaz.

Yüzlerce eğitimden geçiyorsunuz. Ama buna rağmen herhangi bir birimin başına bir belalı çıkıyor, bir kişi bile buna dur diyemiyor. Biri çıkıp herhangi bir çalışma alanında, bir çalışma birimimizde bu tavrı sergileyemiyor. Yıllardır tanıdığım birkaç yaramaz kişi var. Bunlar birimlerin, alanların başına bela olmuşlar. Bazıları da kendini sanki onsu bu mücadele yürüyemeyecekmiş gibi bir anlayışa kaptırmış. Oysa bunlar baş belasıdır, bunları içinizden atarsanız gelişme olur. Ancak birbirlerine dokunmuyorlar bile. "Birbirimizle uzlaştık" demeniz bunun ifadesidir. Bu halinizle tıpkı **tutucular koalisyonu** gibisiniz.

Parti içinde birbirini etkisizleştirme çabaları var. Bununla nereye varacaksınız? Ben de biraz uzlaşıyorum, ama uzlaşırken kırk türlü gelişme tedbirimi de alıyorum. Önderlik tarzını tüm gücünüzle uygulamanız beklenemez. Tamamen benim gibi yapın da demiyorum. Ama hiç olmazsa kendinizi kurtaracak, kendinize parti üyesi dedirtecek bir tarz ve güce ulaşın. Bir yeteneğiniz olsun, yeterliliğiniz sağlansın. Göreviniz bu değilse, PKK'ye neden katılıyorsunuz? PKK'nin bu tarzına, bu yeterliliğine ulaştıktan sonra PKK'lilik nerede kaldı? Sadece "ben şikayet ederim, olmadıysa kendimi yere atarım" demek PKK tarzı mıdır? Sıradan bir üye haline gelmeyi bile başarsanız o da iyidir, ama siz onu da yapamıyorsunuz. O zaman parti sizi ne yapsın? Kendi yaşamınızı biraz gözden geçirirseniz, kafalarımızın dağınık ve kişiliklerimizin yoğunlaşmış olmaktan uzak olduğunu görürsünüz. Kendinize yazık ediyorsunuz. Saflarımızda gafil kişilik çok etkili, çaba çok yetersiz, doğruya hükmetme ve onu amansız takip etme yok denecek kadar azdır. Bir yere giderken eğer iki doğru lafi söyleyemeyeceksem, iki doğru tavrı sergileyemeyeceksem neden gideyim diye kendime sorarım. Eğer bir şey veremeyecek durumdaysam neden karşınıza çıkayım? Herhangi bir toplantıda herhangi bir tavır veya politika belirleyemeyecek durumdaysam ne diye bu işlerle uğraşayım? Şu anda nereye gidersem gideyim, hangi kişiyle temasa geçsem geçeyim, onu dört dörtlük mücadelenin emrine çekerim. Önderlik dediğin böyle olur. Kim olursa olsun tavrımız parti tavrıdır ve sonuç partinindir.

Yüzlerce ilişkiniz var, ancak bunların neye ve kime hizmet ettiği pek belli değildir, hepsi karışıktır. Bu ilişkiler sizi imhaya götürüyor, ama siz bunun farkında bile değilsiniz. Bu tutumlar birçok tehlikeli anlayışın türemesine yol açıyor, bunu bile göremiyorsunuz. Böyle parti militanlığı olmaz. Ben şunu belirtmiştim: Nasıl ki onsu edemediğiniz bazı alışkanlıklarınız varsa, partinin de bazı tarzları ve özellikleri var, onlar olmaksızın edememelisiniz. Parti tarzı bütün alışkanlıkların önünde gelir. Seviyenin ne kadar düşük olduğunu anlıyorum, ama yükselmeyi bilmek de vazgeçilmez bir görevdir. Tümünüz bunu yapmasanız bile, içinde mutlaka biraz daha akıllı olanlar vardır ve onlar bu işin önünü tutabilirler. Eğer kazanmak istiyorsanız, **doğruya gelmekten** başka çareniz yoktur. Başka türlü sizi yaşatmak da mümkün değildir. Halkı yaşatmak, sizi yaşatmak çok zordur. Sizi nasıl taşıyacağız? Yedirip içirerek bir yerden bir yere aktarmaktan tutalım, savaş gibi çok ciddi bir olaya yaklaştırmaya kadar sizi nasıl yürüteceğiz? Bunu kolay görmemelisiniz, çünkü bu çok ağır bir iştir. Çoğunuz lime lime olmuş gelmişsiniz. Ama savaşa böyle gidilmez. İki lafi bir araya getiremiyor, her an her türlü hataya açık bir kişilik sergiliyorsunuz. Savaş gibi yaşamın en ciddi olayına, en tedbirli yaklaşılması gereken bir olgusuna siz de doğru yaklaşacaksınız.

15 Ağustos Atılımı dahil, gerillaya gidenlere, siz ülkeye girdiğinizde ve eyleme katıldığınızda kaç gün sonrasını hesaplıyordunuz diye sordum. "Yirmi dört saat sonrasının ne olacağını bile kestiremiyorduk" diyorlar. Düşünün ki, uzun süre bütün birimlerin eylemleri böyleydi. Eylem yapıyor ve silah sıkıyorlar, ama onun yirmi dört saat sonrasının ne getirip ne götüreceği umurlarında bile değildir. Parti adına silah sıkışlar, o kadar. Oysa muazzam sorumluluklarınız var. Siz bir asker vurdunuz mu, silahlı olarak dağa çıktınız mı üzerinize ordu gelir. Yirmi dört saat sonrasını hesaplayamazsanız, sizi nasıl yaşatacağız? Parti içinde "orası beni ilgilendirmez" demek olmaz. Sizi ilgilendirmezse bu savaşı kim geliştirecek?

Bütün gruplarımızın kaderini gözden geçiriyoruz. Ama maalesef "Silahlı eylemi başlattık, gerisini tamamlamak da bize düşer" diyen bir kişi çıkmıyor. Dünyanın hiçbir ülkesinde dışarıda on beş binden fazla gerilla yetiştirilmemiştir. On beş bin gerilla yetiştirmeyi bırakın, **Mao, Lenin, Ho Chi Minh** bile elli kişiden daha fazla kişi eğitmemişlerdir veya eğitimleri birkaç seminerden ibarettir. Bu sahada on beş bin, belki daha da fazla militan yetiştirdim. Hem de bunları bir dış ülkede sıfırdan yetiştirdim. İnancından tutalım silahımı omzuna takıp götürmesine kadar eğittim. Fakat bunlar en sıradan bir göreve sahip çıkmadılar, hatta çok büyük bir sorumluluk noksanlığı sergilediler. Her şeyi bana yaptırmak istediler. Dünyada böyle bir örnek yoktur. Bunlar benim burada yaptığının onda birini o dağlarda yapabilselerdi yine iyiydi.

Parti terbiyesi, parti eğitimi, partinin inancı ve tarzı tutturulabilir. Bunun için zaman olmadığını da söyleyemezsiniz. Benden daha fazla zaman ve olanak elde etmişsiniz. Demek ki sizde bu konuda doğru bir yaklaşım, çalışma tarzı ve bu işin sorumluluğu yoktur. Yoksa en iyisi o dağlarda gelişebilirdi. Bu sorumluluk anlayışıyla vatani kurtaramazsınız. Vatan kurtarmayı bırakın, kendinizi ve hatta günü bile kurtaramazsınız. Sizi kurtarmak başlı başına bir kurtuluş örgütü gerektirir. Halkı mı yoksa sizi mi kurtaracağım? Adeta böyle bir ikileme karşı karşıya bulunuyoruz. Çünkü çoğunuzun içinde bulunduğu durum adeta **kurtarmalıktır**. Gelenlerin büyük bir kısmı kendini kurtarmaya çalışıyor. Oysa bizim görevimiz halkı kurtarmaktır. Tüm bunları neden anlayamıyorsunuz? Bunun karşısında "Köylü kurnazlığı veya aydın ukalalığı işime geliyor" diyeceksiniz. "Neden büyük bir çabaya girişip pür dikkat kesileyim ki! Sıradan bir çabayla yetinir, tembelce ve keyfimce bir katılımı yaşarım, bu benim çıkarıma daha uygundur" deyip kendinizi bırakıyorsunuz. Bu yaşanan en lanetli toplum gerçeğimizdir ve bunun sizdeki yansımasıdır.

İnsanoğlu her türlü hesap kuruyor. Yetişme tarzı onu her türlü şeye yatkın hale getirmiş. Ne versen alır, ne iç desen içer, ne yap desen yapar. İyiliğin, güzelliğin ve doğruluğun nerede ve nasıl olduğunu bilmez. Düşmanın verdiği yemeği koşar adım ele geçirmek için yarışır. Tamamen ihaneti sunar, ihanet için yarışır. Biz böyle bir toplumdan geliyoruz. İçinizde ihanete tepki gösterecek kaç kişi var? Hatta kendinizi düşünün: Yurtseverlikten kaçıp temel yücelik değerlerine arkanızı döndüğünüzde veya onlara ulaşma gereğini duymadığınızda, düşmanın resmi düzen yaşamının bazı kırıntılarını ve olanaklarını yakaladığınızda nasıl yarıştığınızı, nasıl koştuğunuzu bilmiyor musunuz? Birisinden kaçarken diğerine koşma nedir? Bu, ihanet koşusudur. İliklerinize kadar bununla dolu yaşamışsanız, tabii ki kişiliğinizin ağır bir hastalık, ağır bir düşkünlük ve çürümeyle karşı karşıya olması anlaşılırdır. Devrimci eğitim, hiç olmazsa bunu biraz görüp gidermek içindir.

Komuta ve öncülük çizgisine gelememenizin nedenlerini ortaya koyuyoruz. Çocukların bile kendini bu kadar kandırdığını sanmıyorum. Çocukları ben de tanırım; bir iki doğru şey söylediğinizde ona bağlı kalırlar. En tehlikeli çocukluk sizin çocukluğunuz oluyor. Çok inatçısınız, gerçeklere gözünü kapatmışsınız ve bunu politikada da bir yöntem haline getirmişsiniz. Bütün bunlar yalnızca benim işim değildir; yaşamı düzeltmek, ülke ve parti yoluna doğru koyulmak daha çok sizin işinizdir. Bu halinizle sizi ne yapalım? Sizi kabul etmesek ortada kalırsınız. Yurtdışı, dağ başı, zindan söz konusu olduğunda insanı idam ederler. Düşman sizi paramparça eder. Bu ilgisizliğiniz, kayıtsızlığınız, yönemsizliğiniz, üslupsuzluğunuz, kısaca bu yaşam tarzınızla başınıza neyin geleceğini kestirebiliyor musunuz? Gelen raporlara bakıyorum, günlük haberleri izliyorum ve bunları belirtmekten kendimi alıkoyamıyorum. Öyle hatalı kararlar var ki, bundan dolayı düşman her gün insanlarımızı parçalıyor. Dağ gibi insanlarımızı boşu boşuna kaybediyoruz. Bunun nedeni sağlam yönetimlerin olmamasıdır. Bunlar savaşın gereklerine göre olan kayıplar değildir. Savaşın gereklerini uyguladığımızda ise kayıp sıfır olur. Savaşın gereklerinden ne kadar kaçarsanız o kadar çok kayıp yaşarsınız.

Bu kadar kıyamet koparıyoruz. "Bizden adam olmaz" diyemez veya bunu bana kanıtlayamazsınız. Çok iyi hatırlıyorum: Tapu kadastro memuruymken bir köye gitmişim. Bir köylü, "Beyim, bu lafları bize anlatma, bizim kulaklarımız bu kadar uzun" diyordu. O zaman, bu nasıl bir adamdır ki, kendisine 'uzun kulaklıyız' diyor diye düşünüyordum. Tuhaf ama o sözü bana söylemişti. O zaman buna bir anlam veremedim. Fakat akıllı birisiydi. Bu sözü söylemesi bile onun akıllı bir köylü olduğunu gösterir. Çünkü benim ne söylemek istediğimi de, toplum gerçekliğimizi de, düşmanın bizi ne hale getirdiğini de biraz fark etmişti. Hatırlıyorum: Bir tahta masa vardı, ben konuşurken o elini kütüğe vurdu, "Bu kütüğü yeşertebilir misin? Biz böyle kurutulmuş insanlarız" dedi. Bu teoriye göre yaşamak, hiçbir şey bilmeyen köylülerden bile daha geri olmak demektir.

O açıdan bazen yaşamınıza bakıyor ve öfkeleniyorum. Çünkü yaşamla oynuyorsunuz. Yaşamın nasıl yürütülmesi gerektiğinin farkında bile değilsiniz. PKK içinde, hem de PKK'nin en önemli ve en temel kademelerinde bir yaşam tutturmuş tipler var. Kellelerini koparsanız bu yaşam tarzından vazgeçmiyorlar. Ne iş yapıyor, ne de yaptırıyorlar; ama adları da 'yürütme' olmuş. Ben bunlara **yürütme komitesi** dedim. Birçok komite ve kademe bu durumdadır. Halen kendime bunlar nasıl böyle oldular diye soruyorum. Biz mi çok zayıfız, yoksa bunlar mı çok güçlü? Aslında çok güçlü de değiller. Toplumda emekçiler nasıl sayıca çoklarsa ve haklı oldukları halde nasıl bastırılıp sömürülüyorlarsa, içimizde de bazıları bize bunu yaptırmak istiyorlar.

Biz topluma tamamıyla güç yetirmeyebiliriz; ama parti içinde bunu halledebilir, parti içini çizgiye ve emeğe göre ayarlayabiliriz. Bu konuda "Ben PKKliyim" diyene iş düşüyor. İşimizi neden yapmayalım, başka ne derdimiz var ki? Siz bu iş için her şeyinizi ortaya koymadınız mı? O halde sürekli "Güç yetiremedik, oyuna geldik, bazıları bizi bastırdı" mı diyeceksiniz? Toplumdaki sıradan geri köylü ile bu tutumun sahibi arasında hiç fark var mı? Onu jandarma, sizi ise bir kariyerist bastırır. İkisi de aynı şeydir. Köylüyü ağa kullanır, sizi ise örgüt içinde ağalık yapanlar. Böyle gelmiş, böyle gidiyorsunuz. Bunlar doğru değildir. PKK böyle değerlendirilemez. Bunlar şunu demeye getiriyorlar: "Biz adam olamayız, onuru temsil edemeyiz, başaramayız, birbirimizi boşa çıkarmak, bazı işleri tıkatmak ve çirkinleşmek zorundayız." Buna hakkınız var mı? Hiç olmazsa bizim partimizde buna hiç kimsenin hakkı olmasa gerek. İsrarla bunu kanıtlamak isteyenlerin neyi konuşturduğunu anlamak zorundasınız. Bazılarınız, hiç olmazsa "ben bu işte varım" diyenler, bu durumlara ve bu tutumlara çok etkili cevap vermek zorundalar. Çünkü olan, dürüst olanlara, emekçilere, emeğin sahiplerine yani sizlere olacak. Bu açıdan çizgi devrimciliği çok önemlidir. Kendinizi toparlayın.

Politikleşmek, bu belirtilen çerçevede kendini toparlamak, anlayış, bilinç ve tavır sahibi olmak demektir. Politik kişilik budur, örgüt kişiliği budur. Ekmeksiz ve susuz edemediğiniz gibi, politik kişilik, örgüt kişiliği olmadan da yaşayamazsınız. Çünkü o size daha fazla ve anı anına gereklidir. Ben de öğrenciyim ve sizin gibi öğreniyorum. Kaldı ki, bana öğreten de yoktur; ben her gün hayatın kendisinden öğreniyorum. Ama hiçbir zaman ciddi bir yetersizliğe düştüğümü hatırlamıyorum. Mücadele tarihimize bakın: Acaba sizin gibi tek bir gün ciddi bir yetersizliğe, bir örgüt çalışmasının başarısızlığına uğramış mıyım? Hayır, yaşamımın bütün önemli dönemlerinde çıkışlar ve sonuçlar güçlü ve başarılıdır. Bunu inceleyin ve araştırın. Hemen her dönemin, hatta her günün hesabını yapın. Göreceksiniz ki, hep kazandırma, yetkinleştirme ve hakimiyet vardır. Bu konularda ilerleme ve başarı kesindir. Bu bize hakim olan anlayıştır. Bu konuda kendinize bakın, birçok şey elinizden alınmış, hatta kendinizi kaybetmişsiniz, ama bunun farkında bile değilsiniz. Yaşamınız elinizden kayıyor, ancak bunun karşısında tedbir bile alamıyorsunuz.

Birey neden bu kadar bitik oluyor? Bakıyorsun, aniden kendini kurban etmiş. Bunu yadırgıyor, bu biçimi tehlikeli buluyorum. Kendi canınıza böyle kıyamazsınız. Hamal gibi çaba harcıyorsunuz, ama bir devrimci hamal gibi çalışamaz. Bir devrimci entelektüel, yönetsel, örgütsel ve siyasal çalışır. Demek ki, en büyük kabahatiniz kendinizi zamanında eğitmediğiniz ve savaş gibi çok ciddi bir olaya çok donanımsız yaklaşmanızdır. Biz de onu telafi etmeye çalışıyoruz. O açıdan da hiç olmazsa bundan sonra önümüzdeki çok önemli aşamaya yeterli bir partililikle cevap verelim.

PKK Aydınlatan ve Güç Getiren Bir Harektir

Parti tarihini öğrenmenin ne kadar önemli olduğu açığa çıkmıştır. PKK tarihini iyi bilmeyenler devrimci olamaz, bunlar ne PKK kişiliğini ne de savaş kişiliğini doğru temsil edebilir. Bizim için tarihi bilmek günü kestirmek için çok gerekli, geleceği kazanmak için şarttır. Parti tarihi bizim varolma tarzımızdır. Parti tarihi bilinmeden PKK'li olunamaz. Parti tarihini bilmek de yetmez. Bunu bütün kişiliğinize naksetmeden, bütün kişiliğinizi parti tarihine göre yeniden yaratmadan, yani bunun yoğunlaşmasını bütünüyle özüne yansıtmadan PKK'li olduğunuzu söyleyemezsiniz. Bu biraz tarihle, PKK adına olup bitenlerin doğru ve yanlışlarıyla özümsemesiyle, yanlışları reddeden ve doğrulara evet diyen bir kişiliğe ulaşılmasıyla mümkündür. PKK'de yaşam tarzı budur. Bu açıdan tarih sadece bir bilgi birikimi değil, tümüyle bir yaşam tarzıdır. Yeteneklerinize sızan veya onları canlandıran gerçek tarihimiz, gerçek özgürlük ve kişilik tarihimizdir. Bundan mutlaka sonuç çıkarmalısınız. Parti tarihini bilmemek, ondan da öteye bu tarihi özümseyememekten, dolayısıyla keyfe göre bir PKK'li olarak yaşamaktan bahsetmek, tamamen kendini aldatmak ve ucuz anlatımlarla dile getirdiğiniz muğlak kişiliği yaşamak demektir.

Hatta bu tarihi daha çeşitli yönleriyle görmek gerekir. Aslında buna tarih de demiyorum. Bizim için şu an, hatta gelecek çok önemlidir. Çünkü biz tarihi fazla yaşamadık, PKK'yi bütün halka ve bütün halkı da PKK'ye mal etmedik ki bu, tarih olsun. Bir anlamda tarih, yenilenlerin tarihinin yenilenlerce, yenilenlerin tarihinin ise yenilenlerce yaşanmasıdır. Biz tam ne yendik, ne yenildik. Yani tarihi yaşamadık veya tarihi fazla yaratamıyoruz. Tarihi yaratmak, amaç edindiklerimizi tam yaşamak ve bunun da geçmişte kalması demektir. İlk ortaya çıktığımız gün söylediklerimiz halen söyleniyor. Demek ki tarihi tam yaratamamışız.

Her zaman **yeni başlangıçlar** yapmak gerekiyor. Hatta PKK'leşme bile bir anlamda yeniden ele alınıyor. Yeni bir PKK yaratalım derken bunu kastettim. Yeniden PKK'leşmek neden mümkündür? Çünkü henüz canlı bir tarihin içindeyiz ve tarihi yeni yazıyoruz. O açıdan da PKK'leşmek her an mümkündür. Tarihi geçmişe ait bir bilgi birikimi gibi görmemek gerekir. Tarih şu andır, tarih önümüzdeki dönemin bilinci ve tavrıdır. Dikkat ederseniz, bütün değerlendirmelerimiz PKK üzerinedir. PKK'nin nasıl olduğunu, savaşçı özelliklerini, terbiyesini ve hemen her husustaki özelliklerini açıklığa kavuşturmak için uğraşıp durduk. Tarihle de fazla ilgilenmedik. Çünkü şu anda önemli olan PKK'nin kendisidir. Bir öncü örgüt olan PKK'nin yasalarına ve özelliklerine tam ulaşamazsak, ondan sonrasına adım atamayız; atarsak -ki, bu kadar kayıp verdik, bu kadar imha süreçlerinden geçtik- daha kötüsü başımıza gelebilir ve çabalarımıza yazık olur.

Sizin de binlerce şehide karşı sorumluluklarınız var. Bugünden tedbir almazsak, belki de şimdiye kadar olandan daha fazla kayıp önümüzdeki 1994 yılında ortaya çıkar. Bunu önlemek için parti silahına bütün yönleriyle sarılmak gerekmektedir. Ben sorumlu biriyim, kendimi düşmana kolay kaptırmam. Siz geliyor, "bizi nereye götürürsen götür" diyorsunuz. Öyle şey mi olur? Öncüye, öndere yaraşır biri olacaksınız. Ben bu halinizle neden sizi taşıyayım? Zorla "Senin sırtına binip yürüyeceğim" diyemezsiniz. Bir yoldaş gibi sağlam yürütecek, ne desek onu anında anlayacak ve anında yapacaksınız. PKK yoldaşlığı böyle olur. Bazıları nasıl bunaldıklarını, nasıl kendilerini yük edip yere attıklarını, nasıl hastalık numarası yaptıklarını raporlarda dile getiriyorlar. PKK yoldaşlığında bunlar hiç olur mu? Ama şu anda olan budur. Saflarımız neredeyse hastalar yuvası haline gelmiş. Ama PKK sağlam insanların yeridir. PKK aydınlatan ve güç yetiren bir harektir. Hiç böyle PKK'lilik hiç olur mu? Dünya benim üzerime geliyor; ama ben kendimi sizin kadar yere atmadım, sizin kadar çaresiz de bırakmadım. PKK adına bu tutumlarınız kabul edilemez. Genelde yaşamı, özelden parti yaşamını siz nasıl anlıyorsunuz?

Bütün bu çabalarım rağmen, sağlam yürüyüp yürümediğime dair her gün kendimi sorgularım. Çünkü bir halkın adına hareket ediyorum. Milyonlarca insanın kaderi bize bağlanmış. Bu sizin için de geçerlidir. Siz kendi adınıza değil, bir parti adına yaşıyorsunuz. PKK adına yaşamakla -otuz kırk milyon Kürt var, hatta sadece Kürtler de değil- insanlık adına büyük bir eylemin içindesiniz demektir. Bu, sizden dört dörtlük kişilik ister. Aksi halde çok yaramaz, çok gafil ve kendini bilmezinki olduğunuz ortaya çıkar. Kimin adına hareket ediyorsunuz? Bunca şehit var, bunca direnişçi var, bunca onur var; siz bunu temsil etmek üzere PKK içindesiniz. Onlara layık olacak ve onların hakkını vereceksiniz. Aksi halde PKK'liliği kendimize yakıştırabilir miyiz? Düşünün ki, PKK'nin bu kadar şehidi, bu kadar günlük direnişçisi, varıyla yoğunluğu kendini adanmış milyonlarca insanı var. Bunların hepsine nasıl layık olacaksınız? Bütün bunlar bir gerçekse, o zaman kendinizi sağlam yapmaktan başka hiçbir tercihiniz veya kendinizi mükemmel ve yeterli kılmaktan öteye başka bir uğraşınız ve endişeniz olamaz. Tam tersine, buna ulaşmak için hem her şeyinizi ortaya koymanız, hem de nefes nefese kendinizi vermeniz gerekir. PKK'ye başlangıç yapmak budur.

İlk günden de bu böyle anlaşılmalıydı. Bu işi saflara gelir gelmez böyle anlarsınız sandım. Sonradan anladım ki, gelenler her türlü hastalıkla gelmişler. İnsan gözlerine inanamıyor. Ne kadar bela, ucube tip varsa hepsi PKK'ye gelmiş. Onlara şunu belirtiyorum: Toplumun sizi düşürdüğünü anlıyoruz. Ama artık PKK'ye geldiniz. Bu konuda yönetim yetersizliği olmamalıdır. Gelen her insanımıza doğru sözü söyleriz. Bundan sonra sizden de doğru bir katılım beklemeye ve sonuna kadar böyle yürümenizi istemeye hakkım var. Sizinle ilgilenmemiz tamdır. O zaman sizin katılımınızın da tam olması gerekir. "Ben eskiden kendini bilmezinki biriydim, eskiden alışkanlıklarım vardı" diyemezsiniz. Bu alışkanlıklarınızın hepsini bıçakla keser gibi keseceksiniz. Asker olmaya geldiniz. Bunun disiplini ve her yönüyle tetikte olması gereken bir yaşam tarzı var. Herkes savaşan bir örgüt olan PKK'ye geldiğini biliyor, siz de öyle geldiniz. Öyleye "Böyle olduğunu bilmiyordum" diyebilir misiniz? PKK her gün basın-yayına yansıyor; dağlar ve nasıl savaştığımız bellidir. Demek ki, neye giriş yaptığımızı hemen herkes bilir.

Söz ya da iyilikle terbiye olmayanın hakkı kötektir denilir. Kötek, en acımasız bir uygulamayla karşı karşıya gelmek demektir. Kaldı ki, devrimcilerin kötekle uslanmasından bahsedemeyiz. Biz kötekle eğitimi kabul etmiyoruz. Particilikte, orduculukta "Ben kendimi kontrol edemiyorum, disipline gelemiyorum, yaşama gelemiyorum" demek yoktur. Partiye ve orduya geldikten sonra disipline, zora, ilgiye, yönetime ve örgütlenmeye gelememe suçtur. En başta komutan, önder kişi bu işin en iyi uygulayıcı olacaktır. Komutan her düzeyde yeterliliğini ifade edecek ki, sıradan savaşçı da yeterliliğe gelsin.

PKK Tarihi Önderlik Tarihidir

Önderlik olayı çok kapsamlı bir olaydır. Kürdistan halkının tarihi boyunca doğru bir tarzda kavuşamadığı ve bu yüzden her şeyini kaybettiği bir kurumu teorik ve pratik gelişimi içinde anlamaya, kavramaya ve özümsemeye çalışıyorsunuz. PKK **önder örgüt** demektir. PKK devrimciliği, **önder devrimcilik** demektir. PKK tarihi, **önderlik tarihi** demektir. Bu, bende temsiliyi nasıl bulur,

bütün PKKlilerde veya bir PKK üyesinde temsilini nasıl bulur? İyi bir PKKlilikte veya yetersiz bir PKKlilikte temsilini nasıl bulur? Unutmayalım ki, şimdiye kadar ki tarihimizde kendimiz için **önder** demeyi bilemedik. Halen önderlik tarzına göre yaşayanlarımız parmak sayısı kadar bile değildir. Bağımsızlık ve özgürlük savaşımının önderi, özgür yaşamın önder gücü, tarzi ve tipi nedir, kimdir, nasıldır? İşte bunları gösteremiyorsunuz. Şuanda en temel sorun budur. Bütün bu çabaların bir tarihi önderlik boşluğunu doldurmak için değil, önderlik adı altında dayatılan büyük ihaneti ve gafleti açığa çıkarmak ve mahkum etmek içindir. Onun yerine doğru bir önderlik anlayışını, önderlikte teorik düzeyi geliştirmeyi ve daha sonra bunu pratik olarak adım adım ortaya koymayı, yalnız ortaya koymayı da değil yürütmeyi gerçekleştirdim. İşte PKK önderlik tarzı, cephe önderlik tarzı ve ordu önderlik tarzı budur.

Artık **kendisi** için savaşıyor bir halk, **yenilmeyen** bir halktır. Bu işleri kolay mı sanıyorsunuz? Doğru bir önderlik tarzı olmasaydı, yirmi dört saat bile direniş gösterilemezdi. **Barzani**'ye, **Şeyh Said**'e, hatta tarihte başkaldırı yapmak isteyenlerin tümüne baktığınızda, ömürlerinin bir haftalık olduğunu görürsünüz. Bunu iyi inceleyin. Kaldı ki, bu önderlikler işbirlikçilik durumundan bile kurtulamamışlar, bağımsızlığa yaklaşmamışlardır. Ona rağmen önderlik yapamamışlar, mahvolmuşlar ve daha kötü durumlara düşmekten kurtulamamışlardır. İsyanlarının bedelini kelleleri ile ödemişler ve hiçbir miras bırakamamışlardır. Kürdistan'da önderlik tarihini değerlendirirken, nasıl bir tehlikeli bitiş tarihini yaşadığımızı göreceksiniz. Mutlak anlamda düşmanın önderliği askeri, siyasi, ekonomik, kültürel, kısacası her düzeyde ne kadar etkin ve egemendir? Bunun yanında şimdiye kadar ki önderliklerin ne kadar işbirlikçi ve bağımlı olduklarını göreceksiniz. Bunları görmeden, PKK Önderlik tarzını anlamak mümkün değildir. PKK Önderliğini anlamadan direnmek, özellikle silahlı direnmek çılgınlıktır. Çünkü bunun ucunda ölüm vardır. PKK Önderliğini anlamadan ve gereklerini yerine getirmeden savaşa gitmeyin, dağlara çıkmayın ve halkın saflarına girmeyin. Bunların gereklerini biraz anladığınızda mücadeleye katılabilirsiniz. Yoksa kendinizi neden bela edeceksiniz ki! Anlayın ve işin içine öyle girin. Kendiniz ölçüp biçin, baktınız ki biraz sağlamsınız, o zaman işlere yüklenin.

Kendim için de bunları belirtebilirim: Bu Önderlik nasıl ortaya çıktı, neyi esas aldı, nasıl başlangıçlar yaptı, kendisini bugüne kadar nasıl getirdi? Tüm bu konularda beni inceleyin, bol bol tartışın, hatta gerekirse eleştirin. Bu bir halk önderliğidir, kendi tarihimizin büyük bir boşluğunu doldurma girişimidir. Bunu tartışmak ve kavramak, kendini kurtuluşa hazırlamak ve militan yapmak demektir. Biraz yaşama, saygıya, ölçüye ve edebe gelin. Bu sizin için çok önemli bir fırsattır. Benim gibi birini her zaman bulamazsınız. Kendimi bu işe nasıl adadığımı bir ben bilirim, hiç olmazsa bundan yararlanın. Önderliksel bir gelişme yaşadığınızda kendinizi ve insanlığı kazanmanın, hem de ilk defa kazanmanın şanslısı olarak değerlendirin.

Düşmana ve onun önderliğine koşuyor, onun en kötüsünden hizmetinde yaşıyorsunuz. Bunu bozmak çok önemlidir. Çünkü gelişmenin adını başka türlü atamazsınız. Şimdiye kadar bunları çoktan anlayacaktınız. Eski Kürt tarzıyla önderlik yapılamaz. Kaldı ki bu, önderlik tarzı değildir. Ağaların nasıl en değerli işbirlikçi olduğunu biliyorsunuz. Ailenizin ve çevrenizin hepsinin düşmana hizmet etmek için ne kadar yanaştığını biliyorsunuz. Bunlar önder midir? Bunlar işbirlikçi ve uşak bile değildir, ondan da kötüdür. Bunlar kendilerini bir meteliğe satıyorlar. Ben buna uşaklık bile demem. Uşak dediğin hiç olmazsa hizmetinin karşılığında para alır ve bununla iyi bir yaşamı olur. Bizimkilerin yaptığı ise çılgınlıktır. Beterin beteri bir durum yaşanıyor. Hiç kimse ülkesini bu kadar ucuz terk eder mi, bu kadar kendini bilmez bir gibi yaşar mı? Bunları bir yana bırakın, hiç kimse partimiz içinde Önderlik gerçekleriyle bu kadar çelişir, Önderlikle oynar bir biçimde yaşar mı? Yaşıyorlar işte. Görüyorsunuz ki, bunların hepsi ortadadır. Neredeyse bunun kader olduğunu bana onaylatacaklar. Bu tutumlar karşısında direnme gücümü göstermez de boyun eğsem, "Senin halk dediğin, senin PKKliler dediğin böyle, böyle gelmiş böyle gideceğiz" veya "Her şeyimizle karmakarışıkız, nizam filan tanımayız; herkes bildiğini okur, herkesin bir tarzı vardır ve onu uygular" diyeceksiniz. Nizam ve terbiyeye gelmiyor, "Biz eskiden de böyleydik, şimdi de böyle olmak istiyoruz" diyorlar. Bize dayatılan budur.

Bu tutumlarda **inkâr** var; yoksa önderlik ve siyaset yoktur. Siz "İyi yaşamak istiyoruz" diyerek, mecbur kalıp bize geliyorsunuz. PKK'ye koşuyor, "Onda yaşam var" diyorsunuz. Doğru, PKK'de yaşam var, ama o yaşamı PKK'nin nizamı ve ölçülerinin sağladığını bileceksiniz. Başka türlü sizi kimse yaşatmaz. Düşmana koşmakta da serbestsiniz, ama düşman sizi yaşatmıyor. "Biz belalıyız" diyorsunuz, ama belalısınız diye beni de mahvedecek değilsiniz. Ben az çok kendimi koruyacak durumdayım. Sizin bu belalarınızın altında neden ezileyim? "Biz böyle yapabilir ve böyle yaşayabiliriz" diyorsunuz. Komuta ve yetkiyle oynama işte böyle başladı. Böyle yaşayamazsınız.

Tüm bunlar tarihimizle ilgilidir; Önderlik gerçeğinden ne kadar uzak olduğunuz ve ona ne kadar ters düştüğünüzle bağlantılıdır. Kendinizi düzeltereksiniz. Önderlik tarzına, parti ve ordu yaşamına gelmeniz sizin için bu şarttır. PKK'nin nizamına, özüne ve her türlü biçimine birincil planda yer vereceksiniz. Aksi halde sizi kimse yaşatmaz. Ben şimdiye kadar sizi yaşattım. Tabii bunun da nedenleri var. Önderlik gerçeğini inceleyerek bu nedenleri iyi anlamalı, "Önderlik neden bize böyle tahammül edip bizi böyle bir noktaya getirdi?" demeli; halk olarak, PKKliler olarak, hatta gerillalar olarak bunu bol bol tartışmalısınız. Sizi bugüne getirmenin amansızlığını bir ben bilirim. Bu sabrın nedenleri vardır. Bunun başka çaresi de yoktu. Hiç olmazsa bundan sonra sağlam bir çıkış yapmak için bu bir neden olabilir. Bunun için sizi taşımış olabiliriz. Bu biraz da insanlığımızla ilgilidir. Herkes size bir yerinizden vuruyor ve tekmeyi sallıyordu. Biz ise sizinle biraz insanca ilgilenmek istedik. Bir nedeni de bu olabilir. Buna benzer birçok neden sıralanabilir.

Bir gerçeğiniz var: Dünyaya savrulmakla, ülkeyi tümüyle terk etmekle kendinize bir gelecek bulamıyorsunuz. Birbirinizi hiçe saymakla, her türlü örgütsüzlüğü yaşamakla fazla güç sahibi olamıyorsunuz. Hepiniz işsiz güçsüz ve perişansınız. Bunun için size doğru bir önderlik gereklidir. Güney'deki işbirlikçi önderliğin -ne kadar işbirlikçi olduğu da tartışmalı aslında- bir halkı ne hale getirdiğini günlük olarak izliyorsunuz. Öyle bir önderlik kaç para eder? TC'nin dayattıklarını yapıyorlar. Onların da ne yaptığı bellidir. PKK'nin bağımsız ve özgür önderliği, PKK'nin önder militanları bütün bunlara çaredir. Şimdi bakıyoruz ki, onlar da bütün nizamlarımızı ve kademelerimizi bozmakla uğraşıyorlar. Bunlar önderliğe bir cevap olabilir mi? Özellikle PKK içinde hiç kimsenin önderlikle oynamaya hakkı olabilir mi? "Nizam ve disiplin zor iş, bugüne kadar hep başıbozuk geldik, böyle yaşamaya alışmışız" diyeceksiniz. Sizi düşman öyle yapmıştır. Bu yaşamınız normal insani bir yaşam değildir. Bir kendi nizamınıza bakın, bir de TC'nin ordu nizamına, parti nizamına bakın: Göreceksiniz ki, kılı kırk yaracak kadar ölçülüdür. Bize yakıştırılan böyledir. O halde kendi nizamımızı ve ölçülerimiz bulacağız.

Saflarımızda başıbozukluğu geliştiren, kendini konuşuran ve her türlü kuralla oynamayı dayatan kimdir? Ben bunların adının söylenmesini fazla doğru bulmuyorum. Tam tersine, bunların adının ağza alınması bile bana göre suçtur. PKK içinde PKK nizamı,

PKK tüzüğü veya PKK yasası geçer. Hele ordu söz konusu oldu mu, tümüyle nizam gerekir. Önderlik gerçeği bütün bunları açıklığa kavuşturur. PKK'yi tartışmak, bir anlamda Önderliği tartışmak ve onu bütün yönleriyle değerlendirmek demektir. Önderliği tartışmak ise, örgütlenmek ve ona ulaşmak demektir. Özellikle ordu örgütlenmesinde bu Önderlikle sonuç alınacaktır. Öyle anlaşılıyor ki, bu konuların anlam ve önemini fazla idrak edememiş, etseniz de pratikte özünüze indirgeyememişsiniz. Bu konuları anlamaktan başka çareniz yoktur ve bu tek yaşam seçeneğinizdir. Aksi halde başkalarının hamalı olursunuz.

Benim kadar zaptırapıt altına alınması zor hiç kimse yoktu. Kurallara karşı çıkardım, ama en son vardığım nokta en büyük disipline ve nizam noktasıdır. Siz benden daha fazla mı maceracısınız veya özgürlükçüsünüz? Ben kendimi bu kadar disipline ve nizama bağladıktan sonra, siz kırk kat daha fazla öyle olacaksınız. Yaşadığınız gafleti aşarsanız, o zaman bunun böyle olduğunu görürsünüz. PKK'de sonuna kadar tartışma özgürlüğü var. Hiç kimse size zorla "gelin, katılın" diye yalvarmıyor. PKK'ye gönüllülük temelinde gelinir, ama gelindikten sonra onun gereklerine de bağlanmak için özü gereğidir. "Ben hem gelirim, hem de bu işin gereklerini göz önüne getirmem" demek, kendimizle alay etmek demektir. Biz bunu kabul edemeyiz. Öyle anlaşılıyor ki, bu hususları anlayamadınız, hakkınızı veremediniz ve yaşama dönüştüremediniz; sonuçta PKK'ye yakışmayan, ordulaşmaya gelmeyen bu durumlar ortaya çıktı. Kendinizi bu nedenle çarçur edip güçsüz düşürdünüz. Bundan düşmandan başka kimin yararı olabilir? Bu yetmezlikler sayesinde düşman, partiyi uğraştıran hainler ve her türlü oportünistler güçlendi. Bu partiye canını ve gönlünü verenlere yazık değil mi? Onların hakkını kim koruyacak, temsilini kim yapacak? Bunun için Parti Önderliği, parti militanlığı çok gereklidir.

Neden partileşemiyorsunuz? Neden mükemmel bir ordulaşmaya doğru gidemiyorsunuz? Buna cevap bulamıyorum. "PKK'ye geldim, her şey kabulümdür" dedikten sonra, her şey bitmiş veya bu işin sağlam bir başlangıcı yapılmış demektir. Gerisi **eğitim** ve **tecrübe** işidir. Ben de sizi eğitiyor ve herkese tecrübelerimi aktarıyorum. Kısa bir süre sonra hepinizin dört dörtlük partililik ve orduculuk yapmanızı hedefliyoruz. Hiç olmazsa '94 yılının zaptı veya önümüzdeki bu dönemin fethi böyle olsun. Eğer fetih veya zafer olursa bu temelde olabilir. Bundan başka çare de yoktur.

Yanışa oynayanların, kendini konuşturanların tarihini tek tek inceleyin; bütün bu kayıpların nedenlerini de inceleyin: Ucuz kaybedenler, en çok "köye, şehre veya mevkie dayalı rahat yaşarım" diyenler, kendileriyle birlikte dağ gibi değerleri vakitsiz kaybettirdiler. "Ucuz kurnazlıklarla kendimi yaşatırım" diyenler, şu veya bu biçimde bazı kademeleri tutanlar, şu anda en fazla yerlebir edilmesi gereken kişiler değil mi? Ucuz ve kurnazca kendini yaşatmak, kayıplara yol açmak bir yaşam tarzı olamaz. Hiç kimse PKK'yi kolay kaybetme örgütü, ucuz yaşama örgütü olarak değerlendiremez. Bizim gibi bir önderliği kimse böyle ele alamaz. Bu konuda sizi defalarca uyardım. Biz bir parça ekmeğin hesabını sorar ve bir kuruş paranın hesabını yaparız. Bizim kadar büyük bir emek hareketi dünyada az görülmüştür. Biz bütün değerlerimize sahipleniriz. İşin özü böyledir. Önderlik gerçeği böyle başlamış, böyle yürüyor. "Ben imkanları ele geçirip milyonları kullanırım, canları kullanırım, her şeyi kullanırım" diyen kişi kendini bilmez bir gaffilden de öteye bir çığındır. Bunu her yerde yapabilirsiniz, ama PKK'de bu mümkün değildir. Böyle çılımlar içimizde neredeyse yığınla var. Bunlar kendilerini kaybetmişler. Halen bu kişiliklerin olabileceğine kendimi inandırmak istemiyorum veya yoklar diyorum. Bunlar sadece cezalandırılması gereken değil, adeta yer yarılıp içine girmesi gereken kişiliklerdir. Eğer bazı çalışmalara hakkınızı veremiyorsam, yer yarılısın ben de içine gireyim. Yaşama biraz hakkınızı verdimsem hakkım da, hukukum da odur. Bütün bunlar PKK gerçeği ve önderlik özellikleridir.

Bu baş belaları neden bu kadar çıktı, bunlar hangi koşullardan istifade ettiler? Hangi yasaları çiğnediler? Bunlar kimin yüzünden oldu? Örgütümüzün bu konuda hangi eksiklikleri var? Tüzük esaslarını mı işletemedik? Sağlam yöneticilik mi yapamadık? Bu hatalar kimden, nereden ve nasıl kaynaklandı? Hem parti tarihine hem de bölgelere kadar indirgeyerek, bütün yönleriyle bu durumların bir değerlendirmesini yapabiliriz. Önderlik gerçekleriyle neden bu kadar oynandı, kim oynadı? Bunlara karşı görevimizi neden yapamadık? Kendinizden de hesap sorarak sağlam sonuca ulaşmalısınız. Çünkü bunlar olmadan yola çıkılmaz.

İmkanlarımızın ne kadar sınırlı olduğunu biliyorsunuz. Hiç olmazsa tüm bunları iyi kavrayın. Çok zor koşullarda kesin bir çıkışınız olmalı ve başlarken umudu temsil edebilmelisiniz. Halkımız da biraz umutlu olmalıdır. PKK sizi hala yaşatabilir, ama bunu çılımlık yapasınız diye yapmaz. Ben kademeler, olanaklar, yetkiler sizin kullandığınız gibi kullanılsın diye sizi yaşatmıyorum. Yaşatma tarzımın neye nasıl bağlı olduğunu görüyorsunuz. Yetki, görev ve para istiyorsanız, "dağlara çıkış yapmak istiyoruz" diyorsanız, bu esaslara bağlı kalmalısınız. Aksi halde bir ikiyüzlüsünüz, bir sahtekarsınız. Onlar da her yerde ve her zaman yaptıklarının karşılığını fazlasıyla öderler. Kaldı ki, yoldaşlıkta sahtekarlık, aldatma olmaz. Her yoldaş sözünün eridir. Bunun dışında bir yoldaş tanımına kimse cesaret edemez.

Bizim ortamımızda sonuna kadar tartışma özgürlüğü var. Bu, kafa karışıklığını geliştirmek için değil, hepinizin bazı şeyleri daha iyi anlaması içindir. Emin oluncaya ve tam inanuncaya kadar tartışın, kavrayın ve kavratın. Bu temelde katılımı tam yapın. Yaptıktan sonra da hiçbir yerde ve zamanda kimse sizi aldatıp oyuna getirmesin. Ne kimse size boyun eğdirsin, ne siz kimseye boyun eğdirin. Tam tersine, kolektif bir yönetim ve çalışma tarzı esas alınmalıdır. Ondan sonra bireysel inisiyatifin çok etkin, gerekli yerlerde ve zamanda sonuna kadar gösterilmesi gerçekleştirilmelidir. Görevlere yeterlilikle yaklaşılması, yeterli olunabilecek ve başarılı olacak görevlere mutlaka sahip çıkılması gerekir. Yetki ve makam söz konusu olduğunda, bunlara tam hakkınızı vereceğiniz zaman mutlaka sahip çıkmalısınız. Bütün bunların sorumluluğu beni ilgilendirir, ilgilenmek zorundayım da. İster sıradan yetki ve görev, isterse en üst düzeyde görev veya sorumluluk olsun, "mutlaka hakkınızı vermeliyim" diyecek kadar kendinize hükmetme, kendinize sahip çıkma ve kendinizi sorumlu tutma duygunuzun gelişkin olması gerekir. Böyle PKK'li olunur, böyle orduya katılım olur.

Yıllardır halen bunları anlamaya yanaşmıyorsunuz. Bu, yoldaşığa sığılması şurada kalsın, insanlığa bile sığınmayacak bir durumdur. O zaman zorluklarınız ortaya çıkar ve mahvolursunuz. Benim belirttiğim tarzda örgüt ve onun önderlik gerçeğine kendinizi katamazsanız, cehennem gibi bir yaşam sizin peşinizi bırakmaz. PKK'de veya genelde ülkemizde yaşamı kolaylaştırmak, önderlik tarzına bütün yönleriyle gelmekle mümkündür. Köylü kurnazlığını, aydın ukalalığını bırakın. Zaten bunlarla hiçbir şey değerlendirilemez. Aydın ukalası demagogdur ve elinden fazla bir iş gelmez. Köylü kurnazı da her gün kendini aldatır ve kendini aldatmaktan başka kimseyi kandıramaz. Bu tarzları bırakın. Doğru tarzda iş yapma bizim tarzımızla mümkündür.

Görüyorsunuz ki, biz bu ülkede biraz iş yaptık. Savaşta yenilmeyen, örgütlemeye sürekli gelişen, her zaman ve her dönemde başarı doğuran tarzın sahibi biziz. Tüm dünya ve düşman bunu biliyor, siz mi bilemeyeceksiniz? O halde ona uyum ve katılım gösterin. Madem bu size kazandırıyor, maddi ve manevi olarak sizi istediğiniz kadar büyütüyor, bundan başka daha ne isteyebilirsiniz? Madem en yoksul, en aç sizsiniz, o zaman bundan başka daha ne istiyorsunuz? Emrinize bu kadar imkan verilmişken,

bu gelişmeleri neden yaşamıyorsunuz? İlk günde de bu yapılması gereken doğru katılım ve yaşam tarzıydı ve son günde de nihai zaferi bu tarz kazandıracaktır. Sizi kazanmaktan başka ne bekliyor? Bu çizgide kazanmazsanız, başınıza gelecek felaketi, işkenceyi ve parçalanmayı düşünüyor musunuz? Düşmanın size reva gördüğü sonuç budur. Düşman yalnız PKK militanlarına değil, halka da bunu uygular. Sizi ayakta tutacak ve düşmanı geriletecek olan da bu sağlam tarzı, vuruşu ve tempoyu tutturmaktır. Bu temelde yığıtçe birbirimizin sorumluluğunu üstlenmeliyiz. Zaten halk da "Artık tek çare budur" diyor. O halde bunun hakkını vereceksiniz. Halen "Kafam karışık, muğlakım, net değilim" demek kendisine en büyük kötülüğü layık görmektir. Günler çok acımasız geçiyor. Benim her zaman bu partiyi, bu hareketi, bu savaşı böyle götürmeye ne zamanım el verebilir ne de bunun gereği var. Mücadele olanakları oldukça fazladır. Bu tarz yaşamı benimsiyorsanız, mücadeleye korkunç yüklenmekten ve başarıyı koparmaktan başka ne bir seçeneğiniz ne de bir kabulünüz olabilir.

Eskisi gibi imkansızlıklarla boğuşmuyoruz. Başarma olanağımız, düşmanın kazanma olanağından defalarca daha fazladır. Ben bu olanakların değerlendirilmesinden bahsediyorum. Eskiden düşman kazanabilirdi, zaten mutlak anlamda da kendini böyle görüyordu. Biz o dönemlerin hepsini düşmanın aleyhine kapatmayı bilmekle en büyük hizmeti size sunduk. Şimdi kazanma yönü ağır basan bir dönemi yaşıyorsunuz. Sınırlı bir çaba bile hemen herkesi önemli kazanımlarla karşı karşıya bırakabilir. Buna sahip çıkacaksınız. "Olanaklar fazla, üzerine yatmaya bayılıyorum" dersiniz, bu büyük bir sorumsuzluktur. İmkanların biraz gelişmesi, sadece "Bu imkanlar çok zor kazanıldı, bunlarla savaşı kazanabiliriz" anlamına gelir. O halde eskiden göstermediğiniz savaşıncılığı göstermekten, yapamadığımız işleri ve görevleri amansız yerine getirmekten başka çareniz yoktur. Bu, imkanları böyle kullanmaktan geçer. Mevcut olanaklara doğru yaklaşım da budur. Değerleri nasıl değerlendiriyorlar? "Kendimizi fazla sıkımsaya gerek yok, nasıl olsa PKK büyük bir harekettir, biraz da kendimizi yaşayalım, yorulduk" dersiniz, en tehlikeli yaklaşım içerisine girersiniz. Eskiden belki böyle diyebilirdiniz, ama şimdi böyle diyemezsiniz, çünkü durum sanıldığından daha farklıdır. Bu olanaklar sadece savaşın kazanılması içindir. Aksi halde yalnız bu olanaklar kaybedilmekle kalmaz, bin kat fazlasıyla kişiye de kaybettirir, nitekim ettiriyor da. Bu çok sakıncalı ve tehlikeli yaklaşımları da bir tarafa bırakalım.

Benim yaşamıma bakarsanız, hiçbir dönemde 1993 yılında yoğunlaştığım kadar yoğunlaşmadığımı görürsünüz. 1993 yılı, olanakların en gelişkin olduğu, ama en çok zorlandığımız ve kendimizi nefes nefese bıraktığımız bir yıldır. Diğer yıllar acımasızdı. Her yılı kurtarmanın ne anlama geldiğini biraz biliyorsunuz. Ancak hiç birisi 1993 yılı kadar olmadı. Bunu biraz kendinize soruyor musunuz? Bu yıl hem önemli bir kazanım yılı, hem de çok dikkat edilmezse düşmanın yirmi yılın bütün kazanımlarını kaybettirmek istediği bir yıldır. Bundan çıkaracağınız sonuç şudur: Madem kazanma imkanı biraz artmıştır ve düşmanın da bütün kazanımları elimizden alma dayatması vardır, o halde bu yıla amansız yükleneyeceğiz. Kaldı ki, biz bütün yıllara bu yöntemle yüklendik ve 1994 yılının üzerine de böyle yürümek gerektiğini açıkça belirtiyorum. Bu konuda benden daha fazla sizler bir şeyler yapmak zorundasınız. Çünkü sıcak mücadele sahasına inecek ve bu yılı mutlak kazanmak için kendini yatacak olan sizlersiniz. Ben yapacağımı yaptım, yine de yaparım. Bu benim bileceğim bir iştir, ama siz mücadelenin gereklerini çok az yaptınız ve yaşama hakkını çok az verdiniz. O açıdan görevlere mutlaka doğru yüklenmek, hayatınızın savaşımını vermek zorundasınız. Bu hem şans olarak, hem de görev ve tarz olarak sizin yerine getirmemiz gereken sorumluluğunuzdur.

Anlayışlıysanız bunları biraz anlamaya çalışacaksınız. Devrimde anlayışsızlıkta ısrar tehlikeli sonuçlara götürür. Bu noktada ne kadar zorlandığımız ve kendi kendimize çok anlamsız zarar verdiğimiz parti tarihinden de iyi anlaşılmalıdır. Parti tarihinde tasfiyecilerin, provokatörlerin, her cinsten saptırmacıların hepsi kötü niyetli değillerdi; bazıları belki de sizden daha iyi niyetliydi. Ama anlayışsızlıkta ısrar ettiler, bizim verdiğimiz bu çerçeveyi göz önüne getirmediler. Bu kişiler talimatlarla oynamaya çalıştılar ve kendilerini böyle kabul ettireceklerini sandılar. Böyle yapmayın dedik, ama kendi bildiklerinde ısrar ettiler ve sonuçları vahim oldu. Kimi katil, kimi en değme provokatör oldu, kimisi de düşmanın vermediğinden daha fazla zarar verdi ve kendisi de kaybetti. Bunların büyük bir kısmı yerle bir oldu. Bununla kâr mı ettiler veya saflarımızda yoldaşları katletmekle iyi mi ettiler? O kadar değeri kaybettirmekle neyi kazandılar? Tarih onları alçaklıklarından ve lanetli durumlarından başka nasıl anacak? Bu anlayışsızlık doğru bir şey mi? Bunlar "Biz bildiğimizi okuruz" dediler de bildikleri kaç para etti? Bunun bir şey ifade ettiğini hiç gördünüz mü? Düşmanla en çok uğraşan da savaşan da benim. O halde beni neden dinlemediler? Bize sözde taparcasına bağlıydılar. Bizi neden doğru anlamadılar? Görüyorsunuz ki, belirttiklerimiz çok ileri boyutludur. Bunlar bildiğini okuma, güçlenmek istediğinde Önderliği, her şeyi ele geçirmek istediğinde da PKK'yi ve yetkiyi kötü kullanma sonucunda bu duruma geldiler. Bu hesap düşmanın hesabı değil mi? Az kalsın burayı ele geçireceklermiş! Oysa ortada ele geçirilecek bir şey yok; emekle kazandırılacak işler ve görevler var.

Bu tarihe nasıl başlangıç yapıldı? Bu ibret tarihini iyi göz önüne getirin. Bu tipler anlayışsızlıkta ısrar ettiler, yoksa bunlar öyle bilinçli ajan veya kötü niyetli tipler değillerdi. Belki de sizden daha saygılı ve bağlıydılar, ama söz dinlemediler. İçlerinde bazı tiplerin "ne oldum" havaları vardı. Uyarıları dinlemediler, yanlış değerlendirme yaptılar, kemikleştiler ve sonra da öyle oldular. Parti tarihi bu yönüyle mutlaka iyi özümsemelidir. Neden anlayışlı olmak gerekir? Neden değerlere ve özellikle kurallara harfiyen bağlı olmak gerekir? Eğer "Tarihten ibret alırcasına ders almak gerekir" diyorsanız, PKK'de bunlar çarpıcıdır. Bu tarih, aynı zamanda bizi kullanmak gafletine düşenlerin de tarihidir. Peki, bizi kullanabildiler mi? Örgüt içinde veya dışımızdaki güçler beni kullanabildi mi? Kim kimi kullanabilir? Bu konuda savaşın nasıl olduğunu da gördünüz. Kaldı ki siz bizi kullanacak durumda değilsiniz.

PKK'ye gönüllü katılanlarla PKK çizgisini bütünüyle yaşamak için emek birliği yapıyor, çabalarımızı birleştiriyoruz. Bunu ülkemizi ve özgürlüğümüzü kazanmak için yapıyoruz. Bunun birbirini kullanma ve bastırma ile ne ilgisi var? Eğer bütün bu belirtilenler sizi belli bir anlayışa götürmüşse ve size ömrünüzün sonuna kadar yetecek parti anlayışını, örgüt ve savaş kuralını biraz olsun vermişse, o zaman kendinizi şanslı saymalısınız. Bu esaslar dahilindeki bir yürüyüş, yaşadığınız müddetçe sizi iyi bir partili ve ordu yapabilir; iyi bir halk savaşıncısı, halk önderi haline getirebilir. Yine her zaman kayıplar olur, şahadetler yaşanabilir. Ama insan sağlam anlayışla yürüdüktan sonra, ölüm nereden gelirse gelsin katlanılır; cefası ve zorlukları da nereden gelirse gelsin büyük bir gönül rahatlığıyla karşılanır. Kaldı ki, bize de her zaman ölüm, zorluklar ve sıkıntılar dayatıldı. Bu mücadeleye büyük bir rahatlıkla başladık ve nitekim sürdürüyoruz. Bu yolda bu temelde yürüyüş bizleri ölümsüzleştirir. Görüldüğü gibi, PKK tarihinin doğru kavranması kesin zafere götürür. Tarihin doğru kavranmayı ve özellikle anlayışsızlıkta ısrar ise büyük felakete götürüyor. Yine her türlü yanılı ve yetersiz yaklaşım büyük karışıklığa, zaman, olanak ve hatta kişinin kendi emeğinin kaybına ve çarçur edilmesine götürüyor. Bu büyük bir tarihtir. Bu tarih olumlu tarzda sahiplenilirse her şeyi kazandırır.

Her şeyiyle kendini yeniden kazanmak zorunda olan bir halkın içinden geliyorsunuz ve bu halkın bir parçasısınız. Bizi ancak her şeyiyle **kendini kazanmak** yaşatabilir. Bunun dışında her şey bizim için lanet kokuyor ve layığımız da olamaz. Bize layık olan doğrultu, tarz ve anlayış bellidir ve bu, vuruş tarzına kadar açıkça gösterilmiştir. Eğer sizde biraz ciddiyet varsa ve "Ben bu işte biraz iddialıyım" diyorsanız, o zaman başlangıçta ve her zaman bana hakim olduğu gibi size inanırım. Gerçekler karşısında biraz anlayışlı olan insana inanırım. Çünkü her türlü göreve doğru yürür ve başarır.

21 Aralık 1993

HALKIMIZIN ÖZGÜRLÜĞÜ İÇİN KENDİMİZİ YENİDEN YAPILANDIRIYORUZ

1993 yılını tamamlar, 1994 atılımının da ilk adımlarını atarken, bazı genç kızlar ve delikanlıların parti siyaseti öncülüğünde Halk Ordusuna ve kısa bir sürede de savaşa katılmak istediklerini görüyoruz. İnsanın eski yaşamını reddetmesi, ülkeye yönelmesi ve özgürlük yolunda yürekten bir inançla, hatta aşkla yürümek istemesi çok önemli bir adımdır. Bu yürüyüş, insanlık mücadelesinde kendi gerçekliğini tanıyıp bu temelde kendini yaşatma yürüyüşüdür. Bu doğaldır ve yerindedir. Fakat savaş ateştir, karşımızdaki düşman da bin yılların düşmanıdır ve vahşidir. Düğüne gider gibi ülkeye gitmeler, savaşa katılmalar var. Bu basit bir yaklaşımdır; amaçları ve doğru tarzda savaşmayı esas alan bir yürüyüş değildir. Bunun için de çabuk düşüyorlar. Düşmanı ve kendini tanımadan savaş içinde bir şey yapmak veya kendini korumak mümkün değildir.

Partinin ilk adımlarını attığımız günlerden şimdiye kadar Kürt insanı üzerinde duruyoruz. Başlangıçta Kürdistan adına birkaç kelime söyledik; ülkeye ve halka nasıl bağlı olunması gerektiğini belirttik. Şimdi de aynı şeyleri artan bir yoğunlukta belirtiyoruz. Çünkü Kürt insanı zayıftır ve nerede olursa olsun düşmana göre şekillendirilmiştir. Yani başkaları bizi kendilerine göre yapmışlardır. Siz Kürt olduğunuzu söylüyorsunuz, ama bunu sadece dilde söylüyorsunuz. Aslında düşman için büyütülenlersiniz, yani başkaları için büyümüşsünüz. Kendiniz için, ülkeniz için büyüyen dediğimizde ise kör, sağır ve dilsizsiniz.

Ülkemiz için, halkımız için kendimizi nasıl yeniden yapılandıracağız? Hepinizin sorunu budur. Düşmanın etkisini gönlünden ve beyninden kaldırıp atmayan biri kendisi için iyi bir şey yapamaz. En büyük sorunumuz insanımızı kendisi için yapmaktır. Kürt insanı neden güçlenmiyor? İnsan siyasette, ideolojide ve yaşamın her alanında nasıl güçlenir? Siz başkaları için güçlenemezsiniz. Toplumsal, ekonomik, siyasal ve askeri anlamda kendinizi başkalarına asker yaparsanız bir hizmetçi, bir köle ve bir memur olursunuz. Kaldı ki, memurluk bir merteye daha ileridir. Bir asker, bir hamal, bir işçi olursanız, size ne verseler, sizi nasıl yürütseler kaderiniz odur.

Kürt insanının doğası üzerinde duruyoruz. Kürt insanı neden böyledir? Neden her yönden çaresizdir, hastadır ve elinden bir şey gelmiyor? Kendini neden ülkesinde yeşertemiyor ve onun savaşımını veremiyor? Neden birbirleriyle savaşıyor, birbirlerini düşürüyorlar? Bunların nedeni nedir? Tüm bunların tek nedeni, düşmanın halkımızla bu kadar oynamış olmasıdır. Bunun karşısında PKK tarzı, her şeyden önce kendini ve ülkesini tanımadır. Ülkeyi, halkı ve tarihi tanımadan, kendinizi tanıyamazsınız. Ana babalarınız nereden gelmişler, aşiretleri kimdir, ülkenin neresindenler? Neden bu kadar düşmüşler ve parçalanmışlar? Sizleri neden böyle çaresiz bırakmışlar? Bu sorulara yanıt vermezseniz, kendinizi tanıyamazsınız.

Ben de eskiden sizler gibiydim. Sizin yaşlarınızdayken, Kürd'üm demeye korkuyordum. Kendimi nasıl bir Türk yapayım, nasıl iyi bir memur olabilirim diyordum. Sonra yavaş yavaş okudum ve baktım ki kendimi iyi bir Türk yapamam, ona memurluk yapsam bile değerim olmaz. Kendisini inkar eden biri dürüst değildir ve ölüncüye kadar sahtekar kalır. Kürt isem, o zaman yapmam gereken neydi? Kürtler kimdir, nereden gelmişler diyerek iğneyle kuyu kazıp su çıkarıncasına bu işin peşine düştük. Kürt insanı dilsiz, gözsüz, kulaksız bir insandı. Bu gerçeği nasıl kabul edecektik? Ama yine de kendimizi inkar etmeyeceğiz dedik. Kendini inkar etmek bu durumdan daha da kötüdür. Ne kadar zayıf, çaresiz ve yalnız da olsak, yine de kendimize sahip çıkmalıydık dedik. Benim bu işe başlamam böyleydi.

1960'ların sonlarında, '70'lerin başlangıcında halkın sorunlarını dile getirmeye başladık. Önceleri ben de sizler gibi kendimi yitirmek, inkar etmek istiyordum; ama kendimi bu sorunun içinde bulacağıma karar verdim. Her şeyden önce Kürt vardır dedik ve halen de bu sorunun üzerinde duruyoruz. Tek başıma da olsam, nerede hangi imkanı bulduysam bunlardan birkaç şey öğreniyor ve ikinci gün etrafımdakilere dağıtıyordum. Yani yoktan yaratıyordum. Ne hazır bir kitap, ne bir arkadaş, ne de bir kuruş para vardı. Yapılan her işte para ve yaşam vardı, ama benim bu işimde bunlar yoktu. Herkes bana "Senin işin delilerin işidir" diyordu. Herkes benden kaçıyor, nereye gidersem gideyim tek başıma kalıyordum. Okuma yazma öğrettiğim, okullara yerleştirdiğim çocuklar bile benden kaçıyorlardı. Çünkü küçük bir memur olmayı istiyorlardı.

Size bu kadar güç veriyoruz, oysa ben yıllarca tek başıyaydım. Bana "Senin yolun ölüm yoludur, budalaların yoludur" diyorlardı. Anam, babam, arkadaşlarım ve köylülerin hepsi bana karşıydı. İşte tam da burada büyük insanların kendi rollerini oynamaları gerekirdi. Gerçeklikten uzak düşmüş, kendini inkar eden ve kötü yolda olanlar arasından çıkış yapmak gerekiyordu. Büyük bir inanç ve büyük bir beyin olmazsa kendini sağ tutamazsın. "Herkes ne yaparsa, ben de öyle yapayım; herkes kendini nasıl yaşattıysa, ben de kendimi öyle yaşatayım" demek olmaz. Hepiniz böyle yapıyorsunuz, hepsi böyle yapıyor. Bu yaşam, yaşam değildir, bunu kabul etmiyorum, yeni bir şey yapmamız gerekir diyordum. Bazı yeni düşünceler, yeni ilişkiler olmalıydı. Geçerli ilişkilerden, aileden, köyden ve eski tarzdan kopmak gerekiyordu. Etrafıma birkaç genç toplamak için aylarca çalışmam gerekiyordu. Şimdi bir günde yüzlerce kişiyi bir araya getirebiliyoruz. Ama o zaman iki yılda sayımız yirmi beş kişi ya var ya yoktu. Üç dört yılda kendimizi elli yaptık veya yapamadık, şimdi ise ülke dışından bile bir günde yüz kişi çıkartabiliyoruz. Size bu belirttiklerim başlangıçtır.

Ben iki üç yıl tek başıyaydım. Yaptığımız işin başlangıcında yokluk vardı. Bu işleri sabrım, inancım ve çalışmamla yaptım. Bundan sonuç çıkartacaksınız. "Ne kadar tek olursam olayım, ne kadar yokluk içinde olursam olayım, benden bir hayır çıkmalı" diyeceksiniz. Hazır olanı dağıtıp düşürerek çabuk yitirmek yerine, yokluktan bir şeyler yaratmalıydım diyeceksiniz. İşte bu, Önderliğin tarzıdır, PKK'nin tarzıdır. Bunların hepsi PKK'nin özüdür, onun doğrularıdır. Eğer akıllı olursanız, sizin de bunlardan bazı sonuçlar

çıkarmamız gerekir. PKK'nin başlangıcı ve Önderliği böyledir. Sanıyorsunuz ki, bu halk kendi başına böyle oldu. Hayır, durum öyle değildi, bu halk düne kadar kendini inkar ediyordu. Başını kesseniz kendi gerçekliğine yaklaşmazdı. Biz büyük bir tarzla kendi gerçekliğimize yaklaştık ve hepinizi de yakınlaştırdık. Bu temelde parti tarihini iyi inceleyeceksiniz.

Tüm bunlar PKK'nin Önderlik gerçeğini iyi tanımanız için gerekir. Siz Önderliği ne sanıyorsunuz? Önderliği tanımayan birisinin Kürdistan'ı ve PKK tarzını tanıması mümkün değildir. Kendinizle de, bizimle de oynamayın. Gençsiniz, ben sizin kadar genç de değildim. Sizler PKK'nin ruhu ve imkanları temelinde oluşuyorsunuz, oysa benim çevremdekiler kaçkındı ve bizimle bir saat bile arkadaşlık yapmıyorlardı. Şimdi ayağa kalkanlar, adımıza hareket edenler milyonlardadır.

Düşmanın yoluna girip kaçmak, ülke için koşmak değildi. Hepiniz koşuyordunuz, ama düşman yolunda koşuyordunuz. Bu yanlıştı ve ona yol yoktu. Şimdi dünyayı ayaklandırdık. Benim yaptığının aynısını yapmanızı beklemiyorum, zaten bu ne mümkündür ne de gereklidir. Ama bir şey öğretiyorum: Size savaşın gerçekliğini gösteriyorum. Bu da sizden güç istiyor; partiyi ve savaşı çözümlenizi, düşmemenizi ve başarmanızı istiyor. Bunun için de başka şeylerle ilgilenmeye zamanımız yoktur. Bu savaşı nefes nefese yürütmezsek başaramayız. Bunun için diğer bütün işleri bıraktım. Bir sigarayı bile rahat içemiyor, doğru düzgün ekmek bile yiyemiyor, hatta rahat uyku bile uyuyamıyorum. Çünkü sorun büyüktür, baş edemezsek tasfiye olmamız işten bile değildir.

Neden elinizden bir şey gelmiyor, sorunlarla neden baş edemiyorsunuz? Çünkü sorunlar üzerinde çok güçlü durmuyorsunuz. Belki de kendinizi akıllı sanıyorsunuz. Bir sigara yakıyor, "rahatladım" diyorsunuz. Yaşam nedir bilmiyorsunuz, insana layık olan yaşamın ne olduğundan haberiniz bile yoktur. Ama biz öyle değiliz. Önderlik her şeyi hesaplıyor: Ben nasıl olacağım, savaş nasıl olacak, halk nasıl olacak, nasıl düşüneceğim, kime ne söyleyeyim, neye nasıl bakayım, nasıl kararlı olayım? Halka göre iş yapıyoruz ve yaptığımız işler halkın da gönlüne göredir. Halk için bir şey yapmazsanız veya halkın karşısında yalancı çıkarsanız ayıptır. Yaşanan sorunlara çare bulmanız gerekir. Unutmayın ki, iki kardeşinizi veya etrafınızdaki iki kişiyi bile idare edemiyorsunuz. Oysa ben tek başıma buradayım, halkın arasına bile gitmeden halkı ayağa kaldırıyor ve yürütüyorum. Akıllı olun ve bunları nasıl yaptığımızı düşünün. Biliyorsunuz ki, ne ana babalarınız tek bir söz söyleyip sizi yürütebiliyordu, ne de siz söz söyleyip onları yürütebiliyordunuz. Kardeş kardeşin yanına gelmiyordu. Herkes boş işlerle uğraşıyordu. Oysa şimdi tam istediğim gibi olmasa da, insanlarımız birbirlerinden razılar, birlik oluşuyor ve büyük bir yürüyüşte birleşiyorlar.

Tüm bunları biz yapıyoruz. Neden elinizden bir şey gelmiyor? Belki de sizde bir şey yoktur, diliniz güzel söylemiyor, kendinizi büyük yaşama katmıyorsunuz. Yanlışlık içinde, eksiklik içinde kendinizi kaybetmişsiniz. O halde nasıl büyük işler yapacaksınız? Ben ise dakikası dakikasına kendi üzerimde duruyorum. Söylediklerimde bir şeyler bulduğunuz için beni dinliyorsunuz. Halkın hepsi kulaklarını açmış beni dinliyor. Dünyadaki tüm radyolar, basın-yayın kurumları "Bu adam kimdir, ne yapıyor?" diye bizden bahsediyor. Halkımızı bu hale getirdik. İşte bu, Önderlik tarzıdır. Önce kendimizi böyle yaptık, sonra da halkı birleştirdik ve hep duyarlı kıldık.

Bazı arkadaşlara bakıyorum ve bunlar neden kendilerini böyle tutuyorlar diyorum. Kendilerini ihmal etmişler; hazır olanı bile yiyemiyor, düşmandan nasıl parça parça koparıp alacaklarını bilmiyorlar. İnsan kendini biraz tanımalı, güç sahibi olmalı ve elinden bir iş gelmelidir. Bu konuda hepinizi çaresiz görüyorum. Kimseyi beğenmeyen biri değilim, ama sizde de fazla bir şey göremiyorum. Güç sahibiyim, tarz sahibiyim, nizam sahibiyim, örgütüm diyebiliyor musunuz? Bu işler "Beni yürüt, beni itekle" demekle olmaz. Bir hamal gibi kim size ne verirse, omuzlarınıza ne yüklerse onu taşımakla bu işler olmaz. Öyle yapanlar özgür ve karar sahibi değillerdir, ancak başkaları içindirler. Hepinizin yaşamına bakıyorum: Yaşamlarınız bağımsız değil, kararlarınız fazla yoktur. Bunun da insanın kaderi olmaması gerekir. Çünkü bağımsızlık ve özgürlük bunu kabul etmez.

Kendimi her gün yeniden yaratıyorum. Tarzımı da, dilimi nasıl kullanacağımı da, adımımı nereye atacağımı da kendim belirliyor ve başarıyorum. Bazı fukaralar ülkeye gidiyorlar, daha altı ay geçmeden düşüyorlar. Suç yalnız bu gençlerin değil, kendini önder sananlarındır. Ama yine de kendinizi ihmal etmemeli, kendi kendinizi yeniden yaratmayı bilmelisiniz. Ben de kendimi birilerinin eline bıraksam, bunlar devlettir, bunlar genç arkadaşlardır, beni idare etsinler desem, bir gün bile yaşamam mümkün değildir. Bunları PKK nedir, nasıl kuruldu, PKK'de yaşam nasıl yürüyor, Önderlik neydi ve kendini nasıl yürüttü gibi hususları kavramanız ve kendinizi bu tarzda yeniden yapmanız için belirtiyorum. Ülkeye gitmek istiyor, kendinizi bu yola adıyorsunuz, ancak gidip çabuk düşüyorsunuz. Size yazık oluyor. Bu gerçeklerden habersizseniz, elinizden hiçbir hizmet gelmez. Zararlı olursanız, sorun olursanız, parti sizi kabul etmez. Zorla PKK içine gelin demiyorum, kendiniz gelmek istiyorsunuz. PKK içine kendiniz için bir şeyler yakalamam için değil, yiğitlik yapmak için gelmelisiniz. Bunun için "Ben akıllıyım, çaba sahibiyim, halka gerekli olanı vermek için geldim" demelisiniz. PKK içine "Bu halkın düşmanı vardır, bu düşmana vurmak istiyorum, bende bu güç vardır, parti bana yol açsın" demek için geliyorsunuz; yoksa "Ben bir hastayım, parti beni kurtarsın" demek için değil.

Belirttiğimiz hususlar temeldir. Kimse kendini partiye yanlış katmasın. Sizin de güç yaratmanız gerekir. Ben kendi kendimi böyle güç sahibi yaptım, gücümü halka verdim, halk bununla güçlendi ve güç oldu. Şimdi halk gücünü bana veriyor ve ben de bununla büyüyorum. Bu imkanları zorla veya oyunla almadım. Bu imkanları büyük gerçekleri savunma temelinde kazandım. Sizi zorla mı çalıştırıyor, zorla mı halk yoluna koyuyorum? Hayır! Bunu büyük gerçekler temelinde yapıyorum. Sizde ne kadar insanliyet varsa, bu işler o kadar yürür. Bu, insana güç verir. Sizi nasıl güç haline getiriyoruz? Biz doğru ve insanlığımız için olan şeyleri görüyoruz. Siz de bunu gördünüz ve katıldınız. Esas olan budur, başka şekilde kendini kandırmaya gerek yoktur. "Bir cahildim, oyun yaptım, bilmiyordum" demek doğru değildir, bu kendini kandırmadır.

Çok eski arkadaşlar var, onlara da bu eksiklikleri şimdiye kadar neden sürdürdünüz diyorum. Bazıları yirmi yılını dolduruyor: "Baktık ki Önderlik her şeyi söylüyor, her şeyi yapıyor, o halde kendimizi katmamız gerekmiyor dedik" diyorlar. Biraz vicdanınız olsun, tek başıma halk ordusunu nasıl yürüteceğim? İnsan faktörü olmadan, komutan olmadan, tek başıma sizleri nasıl ordulaştırıp savaştıracam? Bu büyük bir ihmalkarlıktır. Bazıları geliyor ve ikinci gün yük oluyorlar. Bunlara niçin geldiniz diyoruz: "Bunalımdaydık, daraldık, yüzeysellik var, partinin bizi düzeltmesi gerekir" diyorlar. Çoğu bu temelde geliyor. Bunlar "Önderliğe ölümüne bağlıyız" diye söz de veriyorlar. Biz de bunlara siz partiyi güçlendirmem, halkı kurtarmam için değil, partiyi güçten düşürmek için geldiniz diyoruz. Önderlik bir dereceye kadar yük kaldırabilir. Siz kendinizi iki kat yük yapıyorsanız, Önderlik sizi nasıl kaldırsın? Arkadaşlık yapmasını bilmiyor, arkadaşlıkla ve hatta kendileriyle oynuyorlar, bizimle de oynamak istiyorlar.

PKK Önderliği Halkçıdır ve Bağımsızdır

Bir kez daha partileşelim diyoruz. Partileşme nedir? Üzerinde önemle durduğumuz bir husus da **partileşmedir**. Bu konuda Önderlik gerçeğini inceleyin ve sonuç çıkarın. Benden daha zayıf, daha çaresiz kimse yoktu. Ben kendimi nasıl güç sahibi yaptım, nasıl çare oldum? Önderlik gerçeği tüm öğrenmek istediklerinize cevap verir. Önderlik gerçeğini ne kadar iyi öğrenirseniz, sorunlarınız o kadar çözümlenir. Önderlik gerçeğini nasıl öğreneceksiniz? Önderlik neydi, kimdi, işleri nasıl yapıyordu? Hareketi, ruhu, maddiyatı ve maneviyatıyla her sorunu nasıl ele alıyordu? Korkusu, cesareti, fedakarlığı ve her yönüyle yaşamı nasıldı? Siyasi ve askeri sorunlar üzerinde nasıl duruyordu? Önderliğin örgütlenmeye ve ideolojiye bakışı nedir? Önderlik ne kadar bilinçtir, ne kadar umuttur? Önderlik gerçeğini doğru kavramazsanız, bazıları nasıl eski Kürt ise, siz de o kadar eski Kürt olursunuz.

Önderlik gerçeği her şeyden önce gelir. Kürdistan'da iş yapan, başarıyı getiren bu Önderliktir. Herkes biliyor ki, bu Önderlik Kürdistan'a kazandırıyor ve düşman karşısında durabiliyor. Tarihimizdeki diğer önderlere bakın: Düşman karşısında yirmi dört saat bile tutunamıyorlar. İran Şahlığı Barzani'ye yardımı kestiğinde Barzani'nin yüz bin peşmergesi vardı, peşmergelerine "Silahları bırakıp kaçın" demişti. Çünkü İran Şahlığı "Yardıma kestim" demişti. Yine 1974'te de ordusu yüz binden aşağı değildi. Ancak kendisini yirmi dört saat bile bağımsız kılamadı. Biz kendimizi yoktan var ettik ve şimdiye kadar da ayakta tuttuk. Önderlik basit bir olay değildir. Ben yoktan var etmeye nasıl cesaret ettim ve kendimi buraya kadar nasıl getirdim? Barzani'nin düşmanı da öyle güçlü bir düşman değildi; oysa bizim düşmanımız dünyadaki herkesten daha canidir. Biz kendimizi bu düşman karşısında nasıl tuttuk? Cesaretimizin, fedakarlığımızın ve bilincimizin ne olduğunu öğrenemezseniz, nasıl savaşıyor ve nasıl gerçek bir PKKli olacaksınız?

Size zorla gelin, PKK'ye katılın demiyorum, ama madem katılmakta kararlısınız, o zaman gerçeklerin yolunda olacaksınız. Kendi tarzınızla giderseniz, "Biz de bir tarzın sahibiyiz" dersiniz olmaz. Kendi tarzınızla iki adım bile atamazsınız. Diğer partilerin şimdiye kadar ki tarzları neydi? Sahtekarlıktan öteye bir şey yapamıyor, düşman karşısında bir tek fişek patlatmıyorlardı. Patlatanlar da ikinci gün düşüp öldü. Bizim tarzımız böyle değildir. Partiye, Önderliğe ve savaşa katılımınız kandırma ve oyunla olmasın, doğru bir biçimde olsun. Dürüst olduğunuzdan kuşkumuz yoktur. Sizin kusurunuz, elinden çok şey gelmeden çabuk düşen **yarım insan** olmanızdır. Ben de bu kadar iş yaptım, ancak halen kendimi yeterli bulmuyorum ve şimdiye kadar yaptıklarım bir başlangıçtır diyorum. Bundan sonra düşmana daha büyük darbeleri nasıl vuracağımı düşünüyorum.

1993 yılı bitiyor. Peki, 1994 yılından ne umuyoruz? Savaşımı 1994'te daha da güçlendireceğiz. Yoldaşları biraz tecrübe sahibi yaptık, silahlandırdık ve dağa yerleştirdik. Halkı da bu mücadeleye biraz kattık. Bunların hepsi düşmana güçlü vurmak içindir. 1994 yılında düşmana her zamankinden daha fazla yükleneceğiz. Şimdiye kadar yaptığım çalışma bunun için bir başlangıçtır. Bu kadar önderlik yaptım, bu kadar yorulduğum, bundan sonra biraz rahattım bakmam gerekir demek aklıma bile gelmiyor. Tam tersine, kendime, bunlar bir başlangıçtır, büyük fırsatı yakaladım, bu düşmanın üzerine daha fazla gitmeliyim diyorum. Yeni yıl üzerine bu tarzda duruyoruz. Oysa bir de kendinize bakın, fukara gibisiniz. Bu sizin suçunuzdur demiyorum, yeni katılıyorsunuz, ama duruşunuzla bizi ürkütüyorsunuz. Yarın düşman sizi vuracak; düşmanın ağzında bir kuzu, yılanın ağzındaki bir yavru kuş gibisiniz. Sizi yılanın ağzından nasıl çıkartmalı diye düşünüyorum. İnsan sizin halinize baktığında, sizleri yavru kuş sanıyor. Düşman beni de yemek istiyor, her gün "öldürdük" diyor. Bunu yirmi yıldır söylüyor. Ama ben buradayım. Kim öldürüldü, kim yalancadır, bu ortaya çıkıyor. Düşman beni yutamıyor. Çünkü benim mücadele ve sorumluluğum altındaki çalışmalar düşmanı vuruyor. Bu bizim işimizdir. Biz tedbir aldık, buna göre kendimizi hazırladık, düşman bizi yutamaz.

Ölüm her zaman vardır, savaşta da ölüm vardır. Önemli olan elinizden geldiğince düşmanınıza karşı kendinizde ne bitirebilirseniz, ne kadar savaşabilirseniz, o kadar savaşabilmenizdir. O zaman nerede ölürseniz ölün, bunun hiç önemi yoktur; çünkü ölümsüzleşen bir şey yapmışsınızdır. Ben kendime öyle yaklaşıyorum. Elimden ne gelirse sonuna kadar yaptım ve düşmanımıza ağır darbeler indirdim. Binlerce arkadaşımızı adeta yeniden yarattım. Kürdistan tümünden kalktı, serhildanlar geliyor, gerilla dağlardadır ve adım adım başarıya doğru yürüyoruz. Biz, ortaya çıkabilecek bazı şeyleri yaptık diyoruz. Böyle olmazsa varlığımızı yokluğumuzu tartışmayız. Çünkü insan çalışmayla, çalışmanın ispatlanmasıyla kendisini yeniden yaratır.

Siz "yeter artık" diyebilir misiniz? Hayır! Bir kuzusunuz, bir yavrusunuz, bunları düşmanın soluğunun altından nasıl çıkartmalı diyoruz. Düşman sizleri bir solukta yutabilir. Kendinizi nasıl yutturtmayacaksınız? Bunu büyük bir beyin ve yürekle, savaşın gerçeklerini gece gündüz soluk soluğa dikkate alan militan tarzla başarabilirsiniz. Gidip lokma olursanız, o zaman bana da, ana babalarınıza da zarar veriyorsunuz demektir. Neden iyi silah kullanamıyor, kendinizi koruyamıyor ve düşmanınıza vuramıyorsunuz? Gittiniz, ikinci günde düştiniz, size yazık değil mi? Söz vermiştiniz, sözünüz nerede kaldı? Bunları kendinize sorun ve cevabını da verin. Eğer öyle yapmazsanız yiğit değilsiniz. Sizin bu tarzda gitmenizi ve basit yaşamınızı istemiyoruz. Tam tersine, öyle hazırlanın ki, düşman sizi yutmasın, hatta düşmana sert vurun. Gerçek devrimci böyledir.

Gece gündüz kendi üzerinizde duracak ve kendinizi yeniden yaratacaksınız. Böyle yapmazsanız "ben yığıdım" demeyin, "biz düşmüşüz, ölüyüz" deyin, yaşamı da kendinize layık görmeyin. Ben bu kadar çalışıyorum, ama yine de yaşamı kendime layık görmüyorum. Daha büyük vurmalyım, daha büyük işler başarmalyım diyorum. Siz daha bir şey bile yapmamışsınız; ama sizi serbest bıraksak, bütün partiyi kendi malınız yapmak istersiniz. Ağalık yapmanız doğru değil ve sizin için iyi değildir. Öyle yapan biri sahtekarın tekidir, kendisiyle alay ediyordur ve çoğu da böyledir. Bu yaklaşımını kaldırıp atmalı ve kesinlikle kimse kendini partiye ve savaşa öyle katmamalıdır. Başka türlü yaşam hepimiz için ölümdür. Başkalarının hizmetindeki yaşamı, kafamı kesseniz bile, bana bir gün kabul ettiremezsiniz. Mevcut yaşamımı halen kabul etmiyor ve daha da büyütme istiyorum. Belki siz kendinizi rahat sanabilirsiniz, ama ben yüzde bir bile kendimi sizin kadar rahat saymıyorum, düşmanla mücadeleye göre kendimi yaratıyorum. Düşmanı bir gün göz ardı etsem, PKK Önderliği bu kadar büyümüş, imkanlar bu kadar çoğalmış, çok şeyim var desem, kendimi kandırma olurum. Dürüst bir insansam, dağda, tarihte ve her alanda savaş imkanlarını bulmam gerekir. İmkan, düşman karşısında ayakta kalmadır, düşman karşısında direniştir, varlık olma ve sönmemdir. Bu imkanı görmezseniz sonunuz ölümdür; ya bir hain olursunuz, ya sizi öldürürler, ya da bu ülkeden kaçırırlar. O zaman ölün de, hain de olsanız, kaçsanız da beş kuruşluk kıymetiniz olmaz. Bu tehlike hepimiz için vardır. Ya büyük bir yiğitlik yapacak ve yaşam yolu açacaksınız, ya da hepimiz ölecek, hain olacak ve kaçacaksınız. Diğer yol, ülkede kalma yoludur, direniş yoludur, savaş yoludur, yiğitlik yoludur, büyüklük yoludur. Bu da büyük çalışma yapmayı ister ve başka türlü çare yoktur.

Kurnazlık ve aldatmayla siyaset olmaz ve yürümez. Devrim duygusallıkla, çocuklukla, ağlamakla ve kendini ihmal etmekle yürümez. Böyle yapanlar yalnız kendilerine değil, etraflarındaki kaybına da sebep olurlar. Bunlar asla affedilmezler ve en

kötüleridir. Bunların hiçbirisi de doğru değildir. Önderliğin tarzı pratiği ve tarihiyle önünüzde duruyor; biz nasıl yapmışsak, siz de öyle yapacaksınız. Kürtler için bundan başka çare yoksa ben ne yapayım. Babalarınız, atalarınız sizlere bir şey vermemişler. Ülke için, insanın şerefi için hiçbir şey yoktur. Elinizde bir parça ülke olsa da, bağımsız bir soluk alamazsanız şerefsizsiniz demektir. Ülkesiz olan biri namussuz biridir. Gece gündüz evsiz barsız, sokak ortasında olan birisinin hiçbir değeri yoktur. Ülkesiz biri evsiz biridir. Ülkesiz olan bir halk, evsiz olan biri gibidir, çarşıda satılır. Kürtler böyledir, herkes çarşıda onları satıyor. Sizin gibi birisini çarşıya götürüp birine satsalar, biri bir başkasına satsa, o da bir diğerine satsa sizde hiç hayır kalır mı? Kürt halkı da şimdi böyledir. Tüccarların elinde beş on liraya satıyorlar; diğeri sekize satıyor, bir diğeri bedavaya veriyor. Bunlar halk tüccarıdır, halkın kanını satıyorlar. Ülkeyi harabeye çevirmişler, halkı düşmanın elinde bırakmışlar. Düşmanın ülkelerine girip bozması, onların umurunda bile değildir.

Halk da "Biz niye böyle olmuşuz?" diyor. Siz pazarda bir malsınız, satılıyorsunuz. Sizin değeriniz ne olacak? Ama ben kendimi çarşı pazardan çıkarıyorum. Gözüm ülkededir, yönümü ülkeye çevirmişim ve kimse beni satamaz diyorum. Üzerimde çok kişi karar alıyor; her biri bir yandan gelmiş, bu nerededir ve nasıl satılır diyorlar. Önceleri bazı kişiler böyle yapardı, şimdi bunu devletler yapıyor. Ben halkçı bir önderim, güçlüyüm ve bağımsızım. Eğer bunlar beni satmak istiyorlarsa, kendimi bunların elinden nasıl kurtarayım, onlara nasıl darbe vurayım, islah olanları da ülke yoluna nasıl sokayım diyorum. Benim derdim budur. Başka türlü hayırlı yolda olduğumu, bir yiğit olduğumu söyleyemezsiniz. Önderliğin böyle yapması gerekir.

Gençsiniz, gücünüz varsa kendinizi doğrulara verin, kendinizi ölçüp biçin, olumsuzluklarınızı giderin, eksik yanlarınızı tamamlayın. Savaş önünüzdedir, yapabilirsiniz düşmanın üzerine gidin. Bir gün ülkeye ulaştığımızda kendinizi şanslı sayacaksınız. Ülke doruklarına silahla gitmek az değildir, kendini o yüce dağlara yerleştirmek büyük bir şanstır. Yirmi üç yıldır bu şans için çalışıyorum. Bir gün dağlara nasıl çıkacağımın özlemiyle yaşıyorum. 1970'de bu soruyu kendime sordum ve şimdiye kadar da soruyorum. On beş yıldır bu sahadayım, kendimi dağlara nasıl ulaştıracağım diyorum. Halkın yüzünü dağlara döndürdük, hepiniz dağa ulaştınız, ben halen kendimi ulaştırmaya çalışıyorum. Bunca yıl nasıl sabrettim, dağlara nasıl yol açtım, ülkede hepinize nasıl yer yaptım? Bir insan soluk soluğa amacının peşindeyse böyle yapar. Büyük davalarla yürüten insanlar kendi üzerlerinde böyle dururlar. Eskiden tarikat, şeriat derlerdi; şimdi de Kürtlerin tarikatı, şeriatı budur.

Diğer yöntemlerle yürüdüklerini sananlar kendilerini kandırıyor ve her gün bir yana çark ediyorlar. Bu doğru değildir. Bizim yürüyüşümüz bu kadar yıldır soluk soluğa devam ediyor ve sonuçta hepinizi yürüttüğümüzü görüyorsunuz. Önemli olan **yaşamın esaslarına ulaşmaktır**. Bunun dışında başka şeylere beş kuruşluk değer vermiyorum. İyilik ve güzellik "Çok yemişim, çok içmişim, keyfim çok yerine gelmiş" demekle olmaz. Ne kadar amacın peşindeyseniz, ne kadar bunun yolunda yürüdüyseniz, size vereceğimiz kıymet de o kadardır. İyiliğiniz, saygınız, sevginiz, duygusallığınız, kısaca her şeyiniz ne kadar amaç doğrultusunda da kadardır. Kendinizi böyle tanıyın, şeref ve nefsinizin sahibi olun ve yürüyün. Doğru olan yol budur. Başka türlü kimse bir şey beklemesin. "Biri gelip beni iteklesin, önüme zaferi getirsin" demesin. PKK'de bunlar mümkün değildir. Herkes yaptığı işe göre şeref alır, başarı kazanır. Başarı kadar da yaşamı yakalar.

15 Ağustos Atılımının onuncu yılına girerken, parti ilanının da on beşinci yıl dönümünü yaşıyoruz ve yeni bir yıla giriyoruz. Yeni yıl, savaşımı güçlendireceğimiz yıldır. Gerilla savaşını adım adım düzenli savaşa doğru ilerleteceğiz. Önce yarı gerilla, yarı düzenli savaşı, yani hareketli savaşı geliştireceğiz. Hareketli savaş ne tam gerilla, ne tam düzenli savaştır; sayımızı çoğaltmak, ülkenin her sahasına girmek ve savaşı daha da derinleştirmektir; düşmanın kendini ulaştıramayacağı birçok şeyi yeniden yapmadır; parti öncülüğünü, parti tarzını, parti yaşamını esas almaz, yoksa küçük burjuvanınkini, ağanınkini, sahte olanınkini değil. Parti öncülüğü yüzde yüz **Mazlum**'un, **Kemal**'in, **Hayri**'nin ruhu üzerinde gelişmektedir. Bu temelde kendinizi partileştirmelisiniz. 1994'te de böyle partileşeceksiniz, böyle savaşacaksınız, böyle halk ordusu olacaksınız. Mücadelede eski veya yeni herkes bunu esas alacaktır. Önderlik bir kez daha bu hususlar üzerinde derinlemesine duruyor. Şimdiye kadar kendini tümüyle partiye katmamış olanlar kendilerini partiye ve savaşa doğru katımlar ve kendilerine böyle bir başlangıç yaptırınlar.

Gençsiniz, ama gençlik başıboşluk, keyfilik ve düzensizlik değildir. Tam tersine büyük hedefe, resmiyete, düzene ve halk ordusuna katılmadır. Kendinizi böyle katın, kendinizi yük etmeyin, aksine arkadaşların yükünü hafifletin ve zaferden başka hiçbir şeye imkan vermeyin. Gece gündüz yoldaşlarımızla ilgilenin, onlarla ilişkilerinizde sürekli başarıyı esas alın. Önderlik böyledir, şimdiye kadar da böyle yaptık ve başardık. Şimdi herkesten daha güçlü olduğumu görüyorsunuz. Siz de böyle yaparsanız güçlenirsiniz. Güçlenme tarzı budur, bunun başka tarzı da yoktur. Ağaların, beylerin ve memurların tarzıyla devrimde yer tutmak mümkün değildir. Bunların hepsi aldatmacadır ve zarar verir. Böyle şeylere kesinlikle tenezzül etmeyin ve başkalarına fırsat tanımayın. Her ilişkiniz yoldaşlık temelinde olmalıdır. Kendini partide böyle yaşatanlar gerçek partililerdir; gerçek partili olanlar da hangi sorunun üzerine giderlerse gitsinler sorunları çözümlerler, kendilerini kuvvet haline getirirler. Düşmanı ortadan kaldırır, zafere ulaşır, bağımsızlık ve özgürlük yolunda büyük mesafeler kat ederler.

1994 yılı sizin de yerinde ve hızlı bir vuruş tarzıyla kendinizi katmanızın yılıdır. Bu yılı parti ve Kürdistan yılı yapmanız gerekir. Hepinize bu yıllla birlikte başarılar diliyor ve bütün arkadaşları selamlıyorum.

29 Aralık 1993

ÖNDERLİK GÜZEL BİR YAŞAMA ULAŞMANIN ADIDIR

Devrim gerçeklerimizi, onun görev, yetki ve sorumluluk yönlerini, daha dar ve somut olarak bize dayatılanla bizim dayatmamız gerekeni, bizde ortaya çıkarılması gereken yeteneği düşünsel veya davranışsal her türlü savaşıma yetecek düzeye getirebilmek, buna göre günlük yaşama anlam vermek ve esas itibarıyla kendine yönelerek bekleneni ortaya çıkarmak genelde sorumlu bir devrimci olmanın, özelde bir PKKli olmanın esasıdır.

Şimdiye kadar yaptığımız değerlendirme ve yavaş yavaş belli bir kavrayışla birlikte gelişen ister düşünsel ister davranışsal durumlarımız daha anlayışlı olmak gerektiğini gösteriyor. Anlayışlı olmasını bileceğiz. Özellikle bizde çok etkili olan anlamama

durumu var. Ben bunu biraz da toplumsal yapımızın içine düşürüldüğü **delirme** durumunun bir yansıması olarak görüyorum. Ona giderek bir son vermeyi, kendine artan güveni yaşamayı, artık yeterli bir ruh ve mantık yapısıyla yaşama gücü göstermeyi bilmeliyiz. Devrim süreçleri bu nedenle çok gerekli ve bizim için de tek gelişme yolu olarak görülüyor. Bunun dışında kendinizi istediğiniz kadar sağa sola yatırın, istediğiniz kadar maskeleyin, çıkış yapmak mümkün değildir. Devrimde gerçekler oldukça çıplak sergilenmeyi ister veya özü böyledir. İnsanlar bu süreçlerde gerçekleri bütün yönleriyle ne kadar ortaya çıkarırlarsa o kadar doğru hareket etmiş olurlar. Zaafları gizleme, başka türlü yansıma, ucuz kurtuluş yollarına yönelim ve bunun için çok farklı tutumlar sergileme oldukça etkili olan toplumsal yapımızın derin bir özelliğidir. Demagojiye, yani lafazanlığa başvurmayı, çok çarpık davranışlarla kendini kabul ettirmeyi veya yansıtmayı bir tutum olmaktan, bir ahlak olmaktan çıkarabilmeliyiz.

İnsanımız neden küçüktür? Neden işleri dilediği gibi başaramıyor? Bunlar kişilik yapısıyla bağlantılıdır. Bütün sade, açıklayıcı ve sonuç alıcı olma çabalarına rağmen, günlük olarak hissettirdiklerinizin altında ezilmemek, kırılmamak ve mümkünse sizi doğruya çekme temelinde bir karşılık vermek için, sandığınızdan daha fazla dürüst davranmak kadar yeterli olmaya da çalışıyoruz. Sorun ucuz bir önderlikle işleri kurtarmak değildir. Bu ne kadar imkan dahiline girmiş de olsa, asla buna tenezzül etmeme durumu vardır. Bunun yanında beni bile ne kadar zorlarsa zorlasın, iyi ve güçlü bir devrimin ihtiyaçlarına yetecek bir çabayı ve bunun da başarılı olması için tüm gücünü gösterme bize hakim olan temel anlayış oluyor ve bu hepinizde hakim olması gereken bir anlayış olmalıdır.

İnsanımız, iradesi dışında halk ve toplum gerçeğimizin bir sonucu olarak çocuklaşmayı sever, çocuksal davranışlara başvurur veya çok akıllı geçinmeye bayılır. Bütün bunların yanlış olduğunu biliyoruz. Bizim kalıp, kural dediklerimizin ne kadar atadan kalma, ne kadar düşmanın hediyesi, ne kadar yaşamın inkarı olduğunu araştırmak için birçok bilim kurgularına ihtiyaç bile duyulabilir. Sadece siyasal hastalıklar diyemeyeceğimiz her türlü tasfiyecilik ve provokasyonların çoğu iyi niyetlere dayanıyor. Siyasi kelimelerle artık ifade edilemeyecek düzeye varan örnekler de vardır. Hiç şüphesiz siyasal bağlantılarıyla da mutlaka ortaya konulmalıdır. Esas budur. Ama yine de temelleri daha derin olan toplumun gerçeğiyle aslında bunları da aydınlattık.

Siz kendinizi yormuyorsunuz. Kime nasıl çalıştığı belli olmayan kişiliklerin saldırısı altında olduğumuzu söylüyoruz. Biz bunlara yalnız tasfiyecilik ve provokatörlük değil, parti içi komplocular da dedik. İş o noktaya gelmiş ki, örnekler var, yaşamı birçok yönüyle tehdit eden davranışlar var. Kendine hakim olamayan, bir çocuktan bile daha antipatik, ağırlıklı, sızlamalı durumlar var. Yetmişlik bir ihtiyarı bile geride bırakan kocamışlıklar var. Tek kelimeyle ayıptır ve bu davranışlar yiğitliğe sığmaz. Ama bunları kendine layık görenler kimlerdir? Bu davranışlar hangi gerekçeyle ve özellikle içimizde neden sürdürülüyor? Şunu da söyledik: Bizim savunmak durumunda olduğumuz temel gerçekler konusunda bir direnmeyi göstermek, bir ulusa mensubiyet anlamında ve adına insani, onurlu yaşam denilen bir şey varsa ona dayanmak ve bunu bile savunma yeteneğini göstermek! Biz bununla yola çıktık. Bunlar sizin için de geçerlidir. Ucuza “Ben PKKliyim, bağlıyım” demekle bu sifata layık olunamayacağımı bilmek gerekiyor. Bu şuna çok benziyor: Bazıları lafta “ben Müslüman’ım” derler, ama Müslüman’ın hiçbir özelliğiyle ilgileri yoktur. Eskiden çok sahte bir biçimde birkaç dini gereği yerine getirenler, Tanrı katında kendilerini aklamış, toplum katında temize çıkmış olarak görüyorlardı. Bunun yerine PKK gelmişler, “Kendime PKKli dersem yurtseverliğim kanıtlanmış olur, ulusal kurtuluşçuluğum ve itibarım geri iade edilmiş olur” deyip işin içinden çıkmış oluyorlar! Objektif olarak çoğunun yaşadığı durum budur.

Bütün çabalarımıza rağmen, ne kadar sağlam bir partili veya bu hareketin sağlam elemanı olduğum konusunda kendimi yargılıyorsam, günlük çabalarımın onu yenileme durumuna getirmeye görevli olduğumu, bunun da sıradan bir çaba ve çalışmayla sağlanamayacağını görüyor ve ona göre davranıyorsam, herkesin bundan çıkaracağı bazı sonuçlar olmalıdır. İnsan sadece bir yönüyle, hatta kendini ölüme yatırmakla kendini bu işten kurtaramaz. Bunun sorumluluğunun gereklerinden uzaklık ve hala bu kadar ağır sorunlar varsa, burada işle oynama, görevle oynama vardır. Serbest bırakılsa kimin nereye kadar götüreceği veya batıracağı kestirilmezken, kendimizi tatmin etmek için “Çizgi dahilindeyiz, partiliyiz” demek dürüstlük veya gerçeklerle fazla bağdaşmaz. Tüm çocukluklarımız ve ukala kesilme durumlarımız bu anlamdadır. İşler böyle ele alınmalıdır.

Size önderleşme konusunda bazı değerlendirmeler sunduk. Oluşum tarzınızın ciddi düşman etkileri altında geçtiğini ve gelenekselliğin buna ağır bir biçimde damgasını vurduğunu belirtiyoruz. Kendi tarzımı da ortaya koydum. Şüphesiz bundan bazı sonuçları çıkarmışsınızdır. Bu tarzı yeniden yorumlamaya ve kendinize uyarlamaya ihtiyacınız var. Bizim çocukça bağlılıklara ihtiyacımız yoktur. Diğer birçok şematik örgütlenmeye hakim olan örgüt kurallarına göre bağlılığa da ihtiyacımız yoktur. Bizim sorunlarımız insani sorunlardır ve çok özlü yaklaşımları gerektirir. Derinden kendinize yönelmenin ne kadar önemli olduğunu artık rahatlıkla çıkarabilmelisiniz. Kişi hatırı için, örgüt hatırı için çok çeşitli biçimlerde aşılana bazı değerler var. Onların etkisiyle veya özgürlük adı altında son derece baştan çıkmış biri olarak kendinizi dayatmamalı ve konuşturmamalısınız. Bu işlerin başarısı sadece benim boynumun borcu değildir, bu davada varım diyen herkesin ödemesi gereken bir borçtur. Önderlik yapmak demek, herkesin çok aşırı ve gerekmediği biçimlerdeki yetersizliklerini ve her türlü zayıflıklarını gidermek değildir veya bağlılığımız bu hakkı size vermez. Zayıflıklarınız sonucu yetersiz veya anlamsız bir bağlılıkla kendinizi kaptırmamalısınız. Ya da özgürlük tutkularınız, demokrasiliğinizin sizi bağlılık gereğinin ne olduğu konusunda bir körlüğe, bir ölçüsüzlüğe götürmemelidir.

Siyaset demek, terbiye etmek demektir. Siyasetin kelime anlamının **terbiye** olduğu biliniyor. **Seysis** kelimesinden gelir. Seyislik, at terbiyesi demektir. Atlar terbiye edilerek koşturulur. Atlar için gerekli olan bir terbiyenin bizler için ne kadar gerekli olduğunu da göz ardı edemezsiniz. Bu savaş koşumuz herhalde bir at koşusundan daha müthiştir. Bu savaş koşusunun büyük bir terbiye gerektirdiği biliniyor. Biz buna **eğitim** diyoruz. Dizginleri elden giden bir atın kendi sürücüsünü nasıl düşürdüğü bilinir. Bir vahşi atla nasıl yol alabilirsiniz? Savaş gibi insanın çılgınlaşabileceği bir yarışta kumandayı elde bulundurmamak, kuralı gözetmek, bizdeki gibi bir özel savaşın her türüsüne güç yetirebilmek ve ona karşılık verebilmek, kendi savaşımızı götürebilmek için çok önemlidir. Bunu biraz anlayacaksınız.

Artık bütün bunların beyninize yeterince nüfuz etmesi gerektiğini belirtiyoruz. Bunun için ne kadar ayaklandırılacak yetenek varsa, hepsinin devreye sokulması gerektiğinin önemini vurguluyoruz. Çocuk işiyle uğraşmıyorsunuz; savaş oyunları içinde değilsiniz, savaşın gerçeği içindedir. Ben bu değerlendirmeleri yaparken ülkedeki savaşın sıcaklığına yaklaşmadım. Dolaylı olarak etkilerini duydukça ne kadar yoğun olmam gerektiğini, kural kadar yaratıcılığımı sürekli yaşamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Bu savaş gerçeğini yaşayacaksınız, ama asgari gereklerine uyum gücü gösteremeyeceksiniz: İşte bu beni dehşete düşürüyor. Bundan çıkardığım sonuç, sizin savaşın başarısı şurada kalsın, bir anlamda kendinizi feda etmenin pratiğini yaşamamız veya bir anlamda ölmüş bir yaşamın savaşımını vermenizdir. Yaşam için bir savaş değil de, adeta elinden gitmiş bir yaşamın mecalsiz ve iddiasız çabası

içindedir. Bu da şu anlama geliyor: “Ne de olsa biz ölmüşüz, böyle yaşam bize daha hoş geliyor.” Bu tarz, yaşamın büyük umutçuları ve yaratıcıları için bir savaş, onlara göre ve onların savaştan beklentileri biçiminde bir savaş değil de, son bir çırpını, bir onur meselesidir ki, toplumumuzda bu çok yaygındır. Halk geleneğimizde kendini feda etme çok yaygındır; çok ucuz bir değer için kendini feda etmenin derin etkilerini yaşıyor.

Bunları neden anlamıyorsunuz? Yıllardır vermeye ve yaşamımızla bin defa kanıtlamaya çalıştığımız halde neden savaş gerçeğimizi, onun yaşam gerçeğini, onun kural gerçeğini göz önüne getirmiyorsunuz? Tartışmayı sağa sola çekştirmeye, kendinizi çocuklaştırıp ukalalaştırarak sorunların özünden gizlemeye gerek yoktur. Bu ne yücelik sağlar ne onur kazandırır; ne ekmek ne de özgürlük sağlar. Hiçbir şeye, hiçbir yere götürmez. Artık biraz anlayışlı olmayı bilmelisiniz. Bunun başka bir yolunun olduğunu söyleyebilir miyiz? Bu anlarımıza cesaretle yaklaşma yeteneğiniz artık gelişsin. Nereye kadar kaç, kendini öldür, kendini küçült, kendini abart? Kimse size “Çok iyisiniz” diyor mu? Bu dünyada size saygı duyan var mı?

Aslında benden çıkaracağınız önemli sonuçlar vardı. Bu önder demeye de gerek yok, bu yoldaş diyerek başlayabilirsiniz. Neden böyle davranma ihtiyacını duydum? Neden bir takım değerler veya bir takım çalışmalar üzerinde durmadan dönüyorum? Korkunç bir tekrarlama gibi gözüküyor veya hemen hemen aynı şeyi bin defa söyleme gibi bir durumu yaşıyorum. Burada kanıtlamak istediğim neydi? Yoldaşlık sıfatı ve Önderlik bağlılığı bir yana, olguya bir bilimci gözüyle objektif yaklaşan anlayışlı bir insan olarak ele alsanız bile çok şey öğrenebilirsiniz. Bizim buna ihtiyacımız var. Öğrendiniz, kabul ettiniz, hatta bunun üstüne bir de parti sıfatını eklediniz, bir Önderlik hattına girmeyi kabul ettiniz diyelim. Onun sizin kişiliğinizde yaratacağı sonuçlar büyük olmalı ve kendini öyle de gösterebilmelidir. Önderlik çizgisinde çalışıyorum diyebilmenin koşulu bunlardır. Bu başka türlü olmaz. Başka türlü bir yaklaşım çeşitli biçimlerde Önderlik çizgisini boşa çıkarmaz.

Görüyorsunuz ki, gerçekleri doğru temelde gösterip, yine belli bir güçlenmeye kesin ihtiyaç vardır. Bütün pratiklerimizde şunu da belirttim: İşinize geliyorsa doğru güçlenmeye ve gerekeni doğru bir biçimde yerine getirmeye katılın. Devrimde zorlama yoktur, ama devrimle oynama özgürlüğünüz de yoktur. Keyfinizce devrimi bozmaya da hakkınız yoktur. Bu, ateşle oynamaktır. “Toplum bizi delirtti, cüceleştirdi, kendimizi abartmalarla kandırdık” diyemezsiniz. Çünkü artık PKK olayında gelinen bir yer var ki, gerçeğe saygınız olmalıdır. Artık devrim gerçeğine anlam vermelisiniz.

Bana günlük olarak gelen haberler var, sözüm ona raporlar var. Bin defa söylediğim şeyi hiçe sayarak kendilerini kandırdıkları gibi, beni de kendine alet etmeye çalışanlar var. Benim aydınlatmadığım ne kaldı? İmkan olarak sunmadığım ne kaldı? Sen hala neyin ukalalığını yapıyorsun? Sürekli inceliyorum, daha fazla köşede oturmanın hesaplarını yapıyorlar. Benim oluşum tarzı dediğim olay kişilikte kendini halen çarpıcı bir biçimde gösteriyor. Beni kullanarak köşesini genişletmeyi düşünenler, biraz daha etkili yetkili olmak isteyenler var. Bunu niçin kullanacaklar? Aslında fazla kestirdiği de yoktur. Bunlar kafası karışık, güdülerini sınırsız, ölçülmemiş, herhangi bir eğitime tabi tutulmamış, son derece kontrole gelmez kişiliklerdir. Güç kaynağı olarak beni görüyor, çünkü benimle insanlar güçleniyor. Tam bir köylü kurnazı gibi, aydın ukalası gibi sonuca gitmek istiyor.

Bu, doğru tarz değildir. Benim bu tarzla ne ilişkim yoktur. Bin defa tekrarladığım hususlar var: Savaşçı, militan, PKKli olarak sana hitap eden bazı çağrılar var; onların içini biraz oku! Korkunç, tutucu mu dersin, sağır mı dersin, kör mü dersin, ne dersin de, farkında değil. Eski kölenin derinleştirilmiş hali! Sözde siyasi, sözde asker, ama askerlik dışında, politika dışında bir biçim. Neden böyle oluyorlar? İnsan kendinde bir silkinme yaratmazsa, bir anlayış devrimini yapmazsa, saygı olayını geliştirmezse varacağı yer işte burasıdır.

Günlük olarak düşmanın faaliyetleri vardır. PKK gerçeğine, hatta kişi olarak bize yönelik yapmak istediği şeyler vardır. Çok açık söylüyor ve yazıyorlar. Bu işi böyle yapmalarının amacı nedir? Ardından daha neyi yapacaklar? En değme birçok öğemiz sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor veya altını kazıdığımızda belki de kendine göre keyfiyetini konuşturacağı ortamlar doğar beklentisi içinde olanlar da az değildir. Biz biraz geriler veya tasfiye olursak kendisine gün doğacağını düşünenler vardır. Bölgeyi ele geçirir, yetkiyi ele geçirir, kendine göre birkaç sırayı birden atlar! Kim bilir ne kadar etkili birisi olur!

Biz bunları yaşadık ve halen objektif olarak konumu böyle olan çok sayıda insan var. Bunların beklentileri yerine gelir mi? Mümkün değil. Düşman karşısında dayanacağı bir yirmi dört saat ya olur ya olmaz. Adam gafil, ama beklentileri ve abartmaları oldukça büyük. Kendini aldatmış ve gözü kara bir biçimde ortaya çıkıyor. Çocukluk veya abartma derken bunları kastediyorum. Gel gerçeği gör diyoruz, ona da yanaşmıyor. Onursuz biri gibi boynunu eğiyor, “Diktatörlük vardı” diyor; fırsat düştüğünde bir hayvan gibi yaşamayı kendine layık görüyor ve buna da ‘özgürlük’ diyor. Birkaç sözcük öğrenmiş, aslında onlar da büyük bir demagojidir: Demokrasi diyor, ama sorsanız demokrasinin kelime anlamını bile bilmez. Demokrasiden anladığı kendini balonlaştırmadır, abartmadır; bağlılıktan anladığı da cüceleşmedir. Ne kadar kötürümleşirse o kadar bağlılık gösterdiğini sanır.

Biz bunlardan kaçıyoruz. Yedi yaşından beri bizim arkadaşlık tarzımızla bunun alakasının olmadığını göstermeye çalışıyorum. Neden böyle yapıyorlar? Toplum hasta, kendisiyle oynanacağı kadar oynanmış. Tüm zorlamalara rağmen, bu günlük dayatmalara ben de boyun eğmeyeceğim. Boyun eğmek iyi bir şey değildir. Geriliklerinize neden boyun eğeyim? Yoldaşığa sığmayan özelliklere neden prim vereyim? Hatırınız kırılmış, bağlılığınız gidermiş; gitsin, benim bunlara ihtiyacım yok.

Biz yaşama büyük saygı göstermek istiyoruz. Benim insanlığa büyük sözüm budur. Dostun da, düşmanın da saygısını kazanacak bir davranışım olmalı. Bunu hiçbirinizin hatırı için bozmayız. Bu bize çok gereklidir. Çünkü herkes düşkünlüğü, güçsüzlüğü, kuralsızlığı, aldanmayı, sahteliği ve ikiye yüz lülüğü oynuyor. Olmaz! Ben de bu duruma uydurulsam, buna tenezzül etsem, bizim ciddi bir eylemimiz varsa, buna karşı herhalde en kabul edilmez bir tutuma girmiş sayılırım. Her şeyle oynanır, ama oynanmaması gereken değer derken bunu kastediyorum. Anlattıklarımın boş olmadığını anlamalısınız. Anlattıklarımın size bazı çağrışımlar yaptığını giderek hissetmelisiniz. Bunun için de kişiliklerinizi an be an hazırlamayı bilmelisiniz. Yaş ortalamamız yirmi-otuz arasındadır; insan bu yaşlara devrimci bir eylemi, bir kişiliği sığdırabilir; başarıyı vaat edecek kişiliği böylesi bir hazırlanmayla ortaya çıkarabilir.

Bu temelde beni de eleştirebilirsiniz. Sonuna kadar bunun çizgisi ve uygulama düzeyinin neyi sağlayıp neyi sağlamadığını tartışın. Bunları söylerken basmakalıp olarak size dayatmıyorum, beyninize yedirin diyorum. Bir tartışma gücünüz varsa benimle sonuna kadar tartışabilirsiniz. “Bu iş daha değişik yapılabilir, bu iş şöyle daha başarılı olabilir” deyin. Yeter ki tutumunuz düşmana, teslimiyete götürmeyin; yeter ki bizi bu direnme kararlılığından, direnme tutumundan vazgeçirmesin, buna güç versin. İşin esasını gözden yitirmeyeceksiniz. Bunun yerine, aldanmış olduğunuz gibi bizi saptırmayı çok çeşitli taktiklerle gündemleştirecekseniz, şu birime uygulayacaksınız, şu bölgeye uygulayacaksınız, şu kurnazlıkla yapacaksınız, lafazanlıkla yapacaksınız işte bu olmaz. Eğer

benim de biraz halk denilen, devrim denilen, şehitlik ve değerler sistemi denilen gerçeklere bağlılığım varsa, bunu istemeye kimsenin hakkı olmasa gerek.

Bunları neden, niçin tekrar tekrar açıklıyorum? Çünkü kişilikleriniz kolay kolay bu söylenenlere gelmiyor, sürekli kaçıyor. Kaçış kişiliği çok derindir. Yine abartıyor, gerçeği kapsamlı ve olduğu gibi yüreğine ve beynine yedirmeye gelmiyor. Allahlık yaklaşımlar düzeyinde ele almak istiyor veya çok karikatürleştiriyor, çarpıklaştırıyor ve bu da terbiyeyi bozuyor. “Devrime eğitilmiş yaklaşıma ortadan kaldırım” diyor, keyfi yaklaşımı geliştiriyor. Bunun da savaşta göstereceği sonuçlar çok tehlikeli oluyor.

Bütünüyle bunları söylerken kendimi mi dayatmış oluyorum? Sanmıyorum. Kurallara saygıdan, devrimin gereklerine inançtan, devrimin gerçeklerine saygıdan, devrimin çabasından bahsediyorum. Bunların benim dayatmalarım veya benim önderlik tarzımla alakası yoktur, bunlar zorunlu ihtiyacımızdır. Attığımız bu adımları cinler ve periler atmadı; siz atıyorsunuz. Bu dağlara çıkma, parti ortamına gelme sizin ayaklarınız ve sizin beyninizle ortaya çıkan adımlardır. Kendinize güvenmelisiniz. Bu adımların sahibinin kendiniz olduğunu, bu işlere kendinizin katıldığını güvenle kendinize hissettirmelisiniz. Hangi ölümlerin ayaklarıyla, hangi beyinsizlerin beyniyle yürüdüğünüzü söylersem belki küsersiniz. Biraz düşünürseniz, bu ayakların başkalarının ayakları olduğunu görürsünüz. Ağzınızdaki laflar başka laflamalardır. Belki de bu kaçınıcı tekrardır, kaçınıcı taklittir. Yoksa yürüyüşlerde bu kadar hata yapan ayak senin ayağın olamaz, “Bu tarzda PKKlileşmeyi sağladım” diyen ayak yürüyüşleri bu olamaz, beyinleri bu kadar yanlış yapamaz, bu kadar geriliğe müsaade etmez. Başkalarının kaçınıcı kuşaktan aktarılan köhne beynidir. Yaratan, sürekli düşünce üreten bir beyin savaş gerçeğimizde bu kadar yanlışlıkları sergileyemez. Birçok görev konusunda bu kadar yanlışlıklar komedisini ve yetersizlikleri oynayamaz.

Düşünme gücünü gösterebilmek, bunu giderek davranış gücüne dönüştürmek çok önemlidir. Kendisiyle bu temelde uğraşmayan, kendisinde bir başarı sağlamayan biri bir halka, bir orduya, bir örgüte, bir birime başarı imkanı sağlayacağını düşünmesin. İşe kendisiyle sağlam başlamayan biri başkasıyla ve başka birimlerle sağlam başlayacağını düşünmesin. Kendisiyle hesaplaşmayı yapmayan, başkasıyla hesaplaşacağını sanmasın. Kendinde başarıyı doğurmayanın, kendini ikna edemeyenin başka birinde başarı inancını ve umudunu sağlayacağını düşünmesin. Benim tarzım biraz böyledir. Önce kendimizi görürüz, önce hesabı kendimize veririz, önce kendimizi ikna ederiz, kendimizi çalıştırırız ve diğerlerine de bunu yaptırma imkanı doğar. Ama adam en küçük bir göreve başvurmuyor, benden de zafer istiyor. Öyle olaylar ve kişilikler ortaya çıktı ki, biraz sağduyu olsa mutlaka yapılması gereken bir iş var, ancak onu da üzerime yığıyorlar. Karşısında istediği süper bir önderlik! Burada köylü kurnazlığını da aşiyor; aydın ukalalığı da çok farklı bir durum olup, burada onun da üstünde bir durum söz konusudur. Önderlik çarpıtmaları bu denli ciddi oluyor. Siyasal sapıklığın da ötesinde ciddi ve çeşitli hallerde ruhi hastalıkları -kimisi buna psikolojik hastalık diyor- da aşiyor.

Fakat sorun bu da değil. Bunları psikolojik hasta ilan edip bırakmak, kendilerini affetmek veya bunların gerçeğini tek yanlı bırakmak olur. Bir bakıyorsunuz siyasetin kurnazı, bir bakıyorsunuz çıkarıcının teki, bir bakıyorsunuz zavallının biri! Bukalemun gibi her kılığa girebiliyor. Bunlara tek boyutlu yaklaşamayacağımız için başından bellidir. Bütün bunlar **Kürdistan hastalıklarıdır**. Önderlik çerçevesinde her türlü boşa çıkarma, her türlü bastırma, hem siyasi hem de askeri alanda yaşamı birçok yönüyle tehdit eder. Buna karşı-devrimcilik de, oportünistlik de denilebilir. Bunlar çok çeşitli adlarla ortaya çıkabilecek durumlardır. Bunu da yadırgamıyoruz; çünkü bu kadar düşmüş bir toplumdan her şey gelebilir. Gerçeğimizin zemini bu olduğuna göre, bizim temsil etmek istediğimiz önderlik kurumu ve PKK olayı anlaşılmalıya değerdir; bunun önemini artık anlayacaksınız.

Son günlerde bana yükleniyorlar, her gün öldürmüş gibi göstermeye çalışıyorlar, hatta onun büyük beklentisi birçok çevreyi ve ya ayrıcalıklı çıkar çevrelerini sarmış. Biz çok bireysel olsaydık, herhalde buna gerek duymayacaklardı. Çok akıldışı bir tutum içinde olsaydık, kendi kendimizi yer bitirirdik ve bu nedenle ilgilenme gereğini duymayacaklardı. Demek ki, ben bu çevrelere çok etkili bir karşı koyma hareketiyim; onun temsil gücünü ve yeteneğini gösteriyorum. Bu bir ispattır. Neden birçok arkadaş üzerinde oyun kurma hesabı oluyor da, benim için çok düşünüyorlar? Fena çarpılıyorlar, gözleri dönüyor, nasıl yaşadığımızı, nasıl böyle yaptığımızı öğrenmek için neredeyse çılgınlaşacaklar. Bu bir gerçeğin ifadesidir. Aslında temsil ettiğimiz kurum iş yapıyor. “Tek kişiyle mi iş yapıyor?” diye sorabilirsiniz. Hayır, ama bir kişi aynı zamanda çok yönlü bir savaşı da yürütüyor. Bir söz gücü, bir yaptırım gücü var, çaba durumu var, bununla yapıyor; bu temelde bir anlamı vardır. Partide yoğun eksiklikler, çok yönlü, çok çeşitli çabalar içinde bulunmuş olanlar eğer bu kadar savaşıyorsa, “Bu herkesin ortak işidir” diyemezsiniz; ama şu veya bu tutum sahibinin önüne geçilmeseydi, bunlar düşmanın yapmak istediğini çok önceleri ve onun düşünmediği bir biçimde yaparlardı. Dolayısıyla katkı rolünü düşünmek önemlidir. Bu çabalarda kimin katkısı var, onu iyi anlamak gerekiyor. Hangi katkılar çaba sağlar? Bir çaba var ki, serbest bırakılsa her şeyi düşmana hediye eder; düşmanın ordularıyla sağlamadığı birçok şeyi bunlarla sağlar. Biz bunlara katkı sahibi diyemeyiz. Kaldı ki, çok sayıda yetersizlik içinde olanlar var. Bıraksak, bunlar savaşmadan örgütü bitirirler. Biz onlara katkı sahibi diyemeyiz. Bunlar da PKKlidir, eski veya yeni PKK çalışanlarıdır diyemeyiz. Bunlar ahmakça bir tarzla, tüm varlığıyla kaybettirenlerdir. Bunların kendini PKKli sanması, “Benim de başarılarında rolüm var” demesi bir aldatmacadır.

Bu konularda gerek başarıya katkı, gerek sonuca gitmeye destek, kendini feda etmek, kolektif olmak, toplumsal ve ulusal amaca hizmet etmek nedir? Kimler nasıl yapıyor? Bunu açığa kavuşturmak vazgeçilmez bir görevdir. Yoksa ortada hak ve adalet kalmaz. Adam bozmakla uğraşmış, adam tasfiyeci veya demagog, birçok insanın çabalarının üzerinde hesap kurmakla siyaset, ölçü ve kariyer tuttuğunu sanıyor. Eğer bunları görüp gereklerini ortaya koymazsak iyi çalışana, kendini ölümüne verene yazık etmiş, onlara haksızlık etmiş oluruz. Parti içi ölçü, parti içi yetki, hak ve sorumluluk derken, bunları görmek ve buna göre bu kavramlara hakkını vermek büyük önem taşıyor. Aksi halde içimizde düşmana hizmet etmiş olur. Bunun yetkisi ve sorumluluğu ne olacak? Görünüşte PKKli, hem de yetkili etkili PKKli; ama eylemi, onun gerçeği kime hizmet ediyor? Burası önemlidir. Demagogdur, yanıltıcıdır, görünüşte yüzlerce gerçek emek kahramanına hükmediyor.

Bunların her an düşmana gidebileceği ve düşmana da hizmet edebileceği ortaya çıkmıştır. Hatta bunlar gerilikleriyle o değerli emek kahramanlarını da bitirebilirler. Bu açıdan parti içi görev, yetki ve sorumlulukları doğru değerlendirmek, tam hakkını vermek büyük önem taşır. Çok karmaşık da olsa, bu kavrama açıklık getirdiğim düşüncesindeyim ve biraz da anlamaya geliyorsunuz diye düşünüyorum. Bunlar anlaşılacak kavramlar değildir. Cesaretiniz var, fedakarlığımız var, onunla rahatlıkla yol almanız mümkündür. Bu yalnız benim görevim değildir. Ben görevimi yapıyorum, benim görevimi iyi yaptığımı düşmanım bile söylüyor. İstedığınız kadar inkar edin, ama düşmanım bile benim bir şeyler yaptığımı söylüyor. Aynı şey sizin için de geçerli olmalı. İş yapanı benim gibi birisi onaylayabilmelidir. Bunun başka yolu var mı, başka türlü birbirimizi kandırabilir miyiz? İnsan görev, yetki ve

sorumluluklarına sahip çıkmadığında, bunların kime ve neye yaradığını sergilemekle kendi ahmaklığını ortaya koyar. Bunalım teorisi icat etmekle veya kendini başka türlü yansıtmakla parti içinde görevinize, yetkinize, hak ve hukukunuza veya amaçlarınıza bağlılığınızı kanıtlamış olmazsınız. Görevlere bağlılığın adı düşmanına karşı eylemdir, düşmanına karşı herhangi bir işte başarınızı sağlamakla anlaşılır. Bunu netleştirmeliyiz. Katılımımız bunu kesinlikle bize ve tüm çevremize ikna edici tarzda gösterebilmelidir.

Gerçekler bunlarken bu netliğe rağmen bazıları halen doğrulara gelmiyorsa, onları kendini bilmezini teki olarak ilan etmeliyiz. Oynuyorsa, onun insan olmadığını ilan etmeliyiz. Neden bizimle bu kadar oynasın? Biz bu kadar saygısızlık edilecek bir kurum muyuz? PKK böyle bir olay mıdır? Bazıları her gün giriştikleri numaralarla birçok sorun çıkarıyorlar. Biz onları dinlemek zorunda mıyız? Kendi emeğime saygılı olacağım. Ben nasıl dürüst bir çalışmanın sahibiysem, o da öyle olacak. Yıllardır oynuyorsa, ona, defol git diyeceğim. Bizim yetkilerimizi zorla mı ele geçirecek? Kurnazlık mı yapacak? Artık yetmez mi? Ciddi bir başarısı yok, onlarca yoldaşın kanına girmiş, görevlerine doğru yaklaşmaktan dolayı birçok yakalatmaya ve rahatlıkla örgütlenecek birçok insanı örgütsüz bırakmaya yol açmış. Bunu ne diye önder tutacağım? Sürekli değer çarpmış, sürekli değerleri sağa sola peşkeş çekip kendini dayatmakla uğraşmış, kendisini hasta birisi olarak dayatmışsa bunu ne yapacağım?

Aslında kendimize esef ediyoruz: Nasıl oldu da bunların varlığı bugüne kadar gelebildi? İzah ettim; başlarken hastalıklı toplum, hastalıklı kişiler, komalık durumlar vardı. Şunu söyledim: 1994'e girerken hastayı komalık durumdan çıkardık. Artık kimse **komalık** durumda olduğunu söylememeli. PKK'nin siyasi ve askeri gelişmesi durumların komalık olmaktan çıktığını gösteriyor. Eğer bu doğruysa, o zaman saflarımızda hiç kimse "Ben yine eskiyi oynarım, numara yaparım, her türlü hastalıklı kişilik özellikleriyle kendimi yansıtırım, kariyeristlik yaparım, görev, yetki ve sorumlulukları gasp ederim" demesin. Böyle yaparsa, ben de onun insan olmadığını, kendini bilmezini biri olduğunu ilan edip kapı dışarı ederim. Buna başka bir isim takmam ve bunların benim adıma ağızlarına almaya hiçbir zaman hakları olamaz. Ya benim dediğim ve yaptığım gibi düşünecek, yapacak ve yaşayacak; değerlere gösterdiğim saygı ve bağlılığı gösterecek ya da beni aldatmayacak. Kendini aldatmışsa aldatsın. Kendisini aldatması, ona beni aldatma hakkını vermez. Çocukmuş, abartılıymış! Çocuk olması, abartılı olması beni de çocuk ya da Allah yerine koyması gereğini ortaya çıkarmaz. Yoldaşlık ölçülerimizi bu kadar tekrarladıktan, bağlılık özelliklerimizi bu kadar sergiledikten sonra "Anlamadım, kulağım duymuyor, gözüm görmüyor" diyemez. Derse, o zaman onun derdi başkadır, başka telden çalışıyordu. Gitsin, o teli başka yerde çalsın. Benim platformumda, benim savaş karargahımda bunu yapamaz! "Ben hizip yaratmak istiyorum, PKK'yi parçalamak istiyorum, başka olay çıkarmak istiyorum" derse, o zaman bu örgütün de yasaları var, ben de o yasaları kendisine hatırlatırım. Yapıyorsan, d zaman yasaları göz önüne getir. Partinin işleyiş esasları vardır, oynarsan o esasları konuştururuz. Burası babanızın tarlası mı, istediğiniz gibi at koşturup keyfiliği konuşturarsınız? Olmaz! Buranın bir yasası olduğunu artık bileceksiniz. "Kaçacağız" diyorsanız kaçın! Ona göre bizim de bir kovalama tarzımız var. "Kendimi yere atacağım, batağa atacağım" diyorsanız atın! Buna karşı da kendimizi sağlama almışız. "Örtbas edeceğim, oyunu daha da incelterek oynayacağım" dersiniz oynayın! Bizim de sizi tespit etme tarzımız gelişmiştir, sizi açığa çıkarırız.

Toplumun hasta kişiliğinin yansımalarının sonuçları böyledir. Geriye **adam olma** yolu kalıyor. O zaman adam olmayı bileceksiniz. Havanızdan, ekmeğinizden ve suyunuzdan vazgeçemediğiniz gibi, insan gibi onurlu yaşamaktan da vazgeçmeyeceksiniz. Onun savaşımıyla bağlantısını, partiyle bağlantısını yaşayacaksınız. Onurlu yaşamayı, bir PKKli olarak yaşamayı kolay mı sanıyorsunuz? Kolay olsaydı, benim gibi en küçük bir çalışmanın hesabını kırk kez yapan, bir parça ekmek uğruna büyük savaşım veren bir kişi, yedi yaşından beri kendini böyle geliştirir miydi? Kendini böyle yaşatır veya böyle savaştır mıydı? Bu kadar yaşamın içinde bulunmuş, bu kadar tehdidi yaşayan bir kişi, bu kadar dünyayı karşısına alan bir kişi sizin karşınızda aldanabilir mi? Ağlayarak sızlayarak size kendini kaptrabilir mi, oyununa gelebilir mi? Biraz anlayışlı olun!

Karşı karşıya olduğunuz otorite, kurum nedir, nasıl oluştu? Neye evet, neye hayır der? "Ben onu Allah yerine koymuşum" dersiniz, bunun bir köylünün Allah'a inanışından hiçbir farkı var mı? Reis anlayışından bir sonuç alabildiniz mi? Kaldı ki, biz öyle olamayacağımızı bin defa söylüyoruz. Senin keyfine göre değil, bizim gerçeklerimize göre yaşayacağız diyorum. Eskiden "Her yiğidin bir yoğurt yiyişi var" diyorlardı. Peki, yoğurt nereden geliyor? O kaşık kimin kaşığı? Yoğurt benim, kaşık benim, ama sen de çalışırsun! Böyle yiğitlik de, yoğurt yiyişi de olmaz. Git, kendi yoğurdunu kendin bul, kendin nasıl yersen ye! Bu konularda da özgürlük var. Ancak bazıları yoğurdun nereden geldiğini bilmeden kaşığı sallamaya özgürlük diyorlar.

Benim bir parça ekmeğin yaratılması için nasıl çalıştığım bilinmektedir. Böyle hırsızlara bazı değerleri nasıl peşkeş çekeyim, bunu nasıl kabul edeyim? Hak etmediği halde fazla yemeği kim bekleyebilir? Kim hak etmediği halde yetki ve sorumluluk bekleyebilir? Daha genç olduğunuzu, toy ve amatör olduğunuzu kabul ediyorum ve ona göre aslında sorumlulukları bile hatırlatmayı fazla yerinde bulmuyorum. Yoksa kimin ne kadar değeri olduğunu herkesle tartışıp gösterebilirim ve herkese gösterebilmeliyiz. Öyle durumlar doğmuş ki, yüzlerce emek kahramanı üzerine bir kurnaz çıkmış, hiç çalışmadan, hiçbir şey vermeden, hatta beni de kullanarak etkili olmaya çalışıyor. Bu, başımıza sadece burjuva, bir ağa getirmek de değil, başımıza bir bela getirmektir.

Biz alçakgönüllüüz, yoldaşlığa sonuna kadar varız, yoldaşımızı çok temiz görmek isteriz; ama bu kimseye bu kadar kendini dayatma hakkını ve cüretini veremez. Bilerek veya bilmeyerek çoğunuzun içine girdiği davranışlar bu anlamdadır. Eğitilmemiş, amaca bağlanmamış davranışlar, emeğe bağlanmamış ve emekle bağlantılı olmayan çıkışlardır. O zaman hırsızlık olur, bunlar da işgalcilerdir, yabancılar. Bu da onların hareketi olur ki, tam tersine, PKK bir **emek hareketidir**. PKK bunun yanında birçok insanı özelliğe sahip çıkma hareketidir. "Bilmiyordum" veya "Ben değişik anlıyordum" diyemezsiniz. Nasıl değişik anlayacaksınız? Gerçeği binlerce defa söylüyoruz.

Aslında diktatörlük ve demokrasi tartışması da budur. Almanlar bunun başını çekiyor. Avrupa sözüme ona benim ne kadar diktatör olduğumu kanıtlamaya çalışıyor. Bir ulus soykırımdayken, her türlü silahla bu soykırıma destek olacaksınız ve bu diktatörlük olmayacak da, biz bir ulusun varlığı uğruna binbir emekle savaşım geliştireceğiz, otorite olmaya çalışacağız ve diktatör ilan edilen de biz olacağız! Akıllı olalım! Diktatörlüğü bırakın, kim katliamcı, kim insanlığın savunucusudur?

Bir MHPLi, "APO'nun örgüt içinde korkunç feodalizmi var" diyordu. MHP bunu söylüyor, dikkat edelim! Bir MHPLinin yalnız Kürdistan halkı için değil, Türkiye halkı için de neyi nasıl düşündüğünü uygulamalarıyla görüyoruz. Kaldı ki, bunlar "korkunç feodalizmin uygulaması" derken, diğer yandan da bizi "Hayatta kalmış en son korkunç komünist, Stalinist" diye suçlardı. Bu da onların işidir, ama bir gerçeği gösteriyor. Bir halkı iliklerine kadar parçalayıp bitirmeyi gündemine koyan bu anlayışın, bizim kendi ulusal değerlerimizi, bir halkın yaşam değerlerini savunma gücümüzü, bu konuda biraz da otorite gücümüzü 'korkunç bir diktatörlük'

olarak değerlendirmeleri size gerçekleri bazı yönleriyle göstermelidir. Çünkü bu tip yalanları içimizde birçok kişi, en yakınımızdakiler dahi söylüyor.

Alman faşisti ile Türk faşistini karşılaştıralım, birbirlerine ne kadar benzeştiklerini ortaya çıkarırız. Benim eylemim ve otoritemin kimin adına olduğu ve neye hizmet ettiğim açıktır. Geri insanlara hitap ediyorlar; sıkışmış olanlara, kendini devrime katamayanlara, etkileyebileceklerini sandıkları kölelere, çıkar sahiplerine, düşkünlere, her türlü reformist diye tabir edebileceğimiz, çalışıp çabalamadan ulusal kurtuluştan pay koparmak isteyen burjuvalara, yarı burjuvalara ve onların her türlü temsilciliklerine hitap ediyorlar.

Benim taşıma, toprağıma, insanıma verdiğim bir söz var. Bu sözü bunlara çiğnetmem. Bende bu kadar şehidin anısı var, vasiyeti var, bunu kimseye çiğnetmem. Bu parti içinde bazılarının hak etmediği kadar yer kapma istemlerine kim müsaade eder? Yaşadığımız müddetçe hakkın, hukukun, vasiyetin ve anının gereğini gözeteceğiz. Siz de dürüstseniz bunu anlayacaksınız. Şehidin vasiyeti nedir, şehidin anısı nedir, direnişinin hakkı ve hukuku nedir, bunları anlayacaksınız. “Başka türlü götüreceğiz” diyemezsiniz. Bu konuda savaşı biraz anlayacaksınız. Almanlara nasıl anlattıysak, Türk faşistine nasıl anlattıysak, içteki bozgunculara da anlatacağız veya aynı telden çalanlar anlayacaklardır!

Ben kendi oyun sahamda güçlüyüm, kendi kuralımın ve kendi savaşımının üzerine korkunç bir şekilde her gün, hem de her türlü tedbirimi alarak gidiyorum. Varlığım süresince bu böyle olacaktır. Bunun ne anlama geleceğini bileceksiniz. Ona göre bir katılımınız varsa göstereceksiniz. Çalıp çırparak kullanmayı devlet bile başaramıyor, sen nasıl başaracaksın? Kaldı ki benim ahbap çavuşluk ilişkilerim veya özel ilişkiye dayanarak çalışmam söz konusu değil. Benim bu yaklaşımlarda bulunmayacağım, yedi yaşındaki gelişim hikayemden bilinmektedir. Bununla nerede, nasıl savaştığımı gösterdim. Bunu laf olsun diye söylemedim. Derin derin düşünün, ne anlama geldiğini anlayın diye anlattım. Kürdistan’da benim ortaya çıkarmak istediğim çalışmalar böyle olmayı gerektiriyor veya ben öyle oldum, öyle gidiyorum, öyle götürüyorum. İlgi duyan benimle gelsin. Bazıları her türlü kulpu, adı takıyorlar, ama yine de ısrar ediyorum. Şunun için tekrar vurguluyorum: Sözde en ileri düzeyde birçok öğemiz veya birçok düzeyde kadrolarımız, bütün bu gerçeklerimizi hiçe sayan bir tutum ve davranış içinde olmayı marifet sayıyorlar. Biraz bunların üzerine gidiyorum, kendilerini biraz doğruya çekmek istiyorum.

Biz kimseye ortaya çık demedik, şimdiye kadar da kimseye böyle yaklaşmadık; ama kendilerini öyle hülyalara daldırmışlar ki, bazılarını tutmasam cehenneme gidecekler. Cehenneme gitmemeleri için biraz kendilerine gelsin diye sarsıyoruz. Onu bile çok görüp numaralara girmeyi politika biliyorlar. Burada olmayacak duaya amin deme var. Bunu “Ben de bir şeyim, benim de yoğurt yeme isteğim var” demekle izah edemezsiniz. Ordu hareketi istediğinizi belirtiyorsunuz; ordu adına PKK’ye inanan, bana inanan birçok genci kendi kuralsızlığımızla ölüme gönderdiniz. Ben bunların hesabını sorsam, acaba kaç saat dayanabilirsiniz? Birçok yetkiyi halkı dağıtıp parçalamakta kullandınız. Halkın örgüte inanmasını ben geliştirdim; bunu kendi adımla, kendi emeğimle sağladım. Sen bunu dağıtmak için kullandın. Peki, bunun hesabını vermeye gelir misin? Henüz bunları kimseye hatırlatmadım. Zaten suçluluk telaşı içinde olmak da bu nedenledir. Ben eğitim işlerini yedi yaşından beri gördüğümü belirtiyorum. Sen önderlik ve komutanlık adına eğitilmiş insanları bir çırpıda harcıyorsun. Zaten onu bildikleri için her türlü tavır ve tutuma giriyorlar. Özgürlük diye tabir ettikleri şey de budur.

Gençtirler, fazla terbiye almamışlar, fırsat sunalım dedik. Buna dikkat edin. Bütün yaptığım yine de fırsat sunmadır. Eğitilmeye ihtiyaçları var, tecrübeye ihtiyaçları var. Bütün gücümü bunun için kullanıyor ve sunuyorum. Yoksa kişinin kaç para değer ifade ettiğini kestirebilirim, bunun için gözlemlerim var. Biraz okumuşum, anlayışım var. Duygu durumumla iyi, güzeli ve çirkinini birbirinden ayırt edebilirim. Bunları hiçe sayacaksın, bizi safın biri yerine koyacaksın, kendini de çok akıllı biri sanacaksın! Peki, bu size yakışır mı? Ayıptır dediğimde gözü kara, gözü yaşlı havalara gireceksin! Bunu bize yutturabilir misin? Ama dikkat edilirse bütün bunları belirtirken sizin bazı temel gerçeklere katlanmanız, onun hakkını ve hesabını vermeniz, hesabını sormanız, bunun çabasını sergilemeniz, bunun anlayışını, özellikle işin esasını oturtmanız için belirtiyorum. Sizi bu konuda tam kabul edilir bir kişiliğin ve tutumun sahibi olmaya davet ediyorum. Bu da yerinde ve uygun olan yaklaşımdır. Gücünüz oranında sizden beklenileni sergilemelisiniz, sizin de mutlak çıkarınıza olan budur. Bu davaya attığınız ilk adımın gereği sizden bunu ister. Size layık olanın veya sizin adına çaba dediğinizin ve kişiliğinizi adadığınızın gerekleri başka türlü yerine getirilmez. Bir yerde bu sizin kendinize saygılı olmanızın ve bizim size saygılı olmamızın mutlak bir gereğidir.

Özgürlük Tutumu İşi Bir Yerlerden İlerletme Tutumudur

En özgür tartışma gücünü gösteren örgüt biz oluyoruz, en demokratik tartışmalara kadar alandaki gelişmelere biz öncülük ediyoruz. Bunun içeriğinde bu anlatımlar büyük değer ifade eder. Şimdiye kadar anlamadıysanız anlamaya çalışın. Herkes kendi payına mutlaka bir şeyler alarak bu yürüyüşte bir adımın sahibi olsun.

1994 yılına başlangıç itibarıyla geliştirdiğimiz kararlılık sözümüzün bütün parti platformlarında ve birimlerinde anlam bulması hepsini alakadar ettiği için, bu konularda mutlak bir gelişmenin sahibi olunması şartıyla bunları belirtiyorum. Hem buna mecburuz, hem de artık seviyemiz bunu kaldıracak düzeydedir. İşi ilerletmek de yalnız benim görevim değil, işe bir yerden ilerleme şansı vermek hepimizin görevidir. Özgürlük tutumu dediğimiz tutum da budur. İşi bir yerlerden ilerletme tutumu özgürlük tutumudur. Özgürlük tembelliğe, kaybetmeye, köleliğe fırsat değildir; anlayışsızlığa, işi oluruna bırakmaya davetiye değildir. Doğru bir özgürlük anlayışı, kendine yakışanı başlatmanın adımına açıklık getirme, bir adımına şans verme, buna bir çaba ve savaşımınla imkan kazandırma işidir. Kavramlara doğru anlam vermeliyiz. Kendimi bütün tartışmaların eşit koşullarda bir katılıcı, halen yaşama özgür katılmanın çok canlı ve ilgili bir tarafı olarak görüyorum. En küçük bir zorlama olmadığı ve çok iyi bilindiği gibi, buna öncülük düzeyinde bir gerçeklik kazandırma imkanını da sunuyorum. Böyle bir platformun sağlanması için bile kendimi yıllarca buna yatırmışım. Böyle bir platformun yürüyebilmesi için büyük çabaların çok sabırlı ve akıllı diye tabir edebileceğim yaşamını sergiledim. Eğer böyleyse, hiç olmazsa buna layık olun.

Bir ileri adım nasıl atılabilir? “Ben de bu fırsatlardan istifade etmeliyim, çok ciddi geriliklerimi ve köleliklerimi aşabilmeliyim” demek herhalde doğru bir tutumdur. Eskiden bazı sosyal şoven gruplar vardı. Zor bela sağladığımız birkaç gelişmeyi bozmaya özgürlük diye dayatıyorlardı. Birkaç kelimelik özgürlük imkanı sağlamıştık, onu elimizden almayı sosyalizm diye yutturmaya çalışıyorlardı. Hatta mutlak anlamda emeğimizle yarattığımız bir gelişmeyi gasp etmeyi Leninizm’in bir sosyalist örgütlenme gereği

olarak yutturmaya çalışıyorlardı. Bunlar geride kaldı, ama bir şeyler anımsatır. İlkel milliyetçilik de ulusal değerleri tümüyle düşmana peşkeş çekmeyi yurtseverlik adına, Kürtlük adına yapıyor gibi dayatıyor, hem de bunu çok kötü bir tüccar olarak yapıyor, kan tüccarlığı yapıyor. Hangi ‘demokratlık’ buna karşı çıkışımızı ‘tehlikeli çıkışlar’ biçiminde yansıtmaya çalışıyordu? Bizim ortamımız, bizim PKK gerçeğimiz nedir? İşte emek hareketini, sosyalist parti özelliğimizi, sosyalizmi sadece teorik düzeyde değil böyle somut anlayabilmeliyiz. Sosyalizm hem bir çaba sahibi olmanın, hem de bu çabanın diğer çabalarla birleştirilerek orada güçlenmesinin ve sonuçlarının yani ürünlerinin bizim olmasının ifadesidir. Çoğunun yaptığı gibi sosyalizmin bol laf, bol teori, bol tarih anlatımı olmadığını bilmeliyiz. Gönüllü davranışlar sosyalizm demektir; ortak çaba, bir tutumun sahibi olmak ve bunu gözetlemektir, bunu bilinçli bir biçimde savunmaktır. Pratik sosyalizmin tanımı budur. Lafta sosyalist olduğunu söylemişsin, ama pratik bir tutumun yoksa o sosyalizm bir hiçtir. Bu tip sosyalizm anlayışlarının ne kadar iflas ettiğini herhalde yüzlerce örnekten bahsederek belirtmeye gerek yoktur.

Eğitimle birlikte ardı sıra gelişen kavrayış ve tartışma düzeylerinize, onun nasıl olması gerektiği üzerine, özellikle de önümüzdeki döneme bütünüyle bir PKK tarzı yaklaşma gücünü göstermek, yaşamı bütün yönleriyle gerekirse yeniden değerlendirerek bunu sağlayabilmek için bu çerçevede yönetsel yaklaşımları göstermeye devam ettik. Bu sorunları tartışmak için sonuna kadar cesaretiniz olmalıdır. Bu hem kendinizin, hem de partinin ihtiyacıdır. İlgili her platformda, her birimde bir sosyalist olarak, bir savaşçı olarak, bir örgütçü olarak çalışmalar hakkında hassasiyet göstermeyi sadece bir gereksinim değil, bir hak kadar vazgeçilmez bir görev olarak değerlendirmeli ve gereğini yapmalısınız.

...

Sizin durumunuzu biraz bu yaklaşımlarla örnekendirerek anlatırsak, belki biraz daha iyi anlayabilirsiniz. Siz PKK sahasında Önderlikle karşı karşıya bulunuyorsunuz. Önderliği tartışıp özümsemeye çalışıyorsunuz. Eğer biraz “PKKli olarak yaşayacağız” diyorsanız, buna ekmekten, sudan ve havadan daha fazla ihtiyacınız var. Hem teorik hem pratik, hem manevi hem maddi olarak verilen bu fırsatı iyi değerlendirmelisiniz. Ben bunu PKK sahası için söylüyorum; bunun dışında bir özgürlük arayışınız varsa o ayrı bir tercihtir. Ama bu sahaya girmişseniz, gereklerini yapacaksınız.

Objektif bir gerçeklik olarak ele almak istediğiniz silahın bir değeri varsa, PKK adına biraz iş yapmakta istekliyseniz, biraz tutarlılığınız varsa, belki de ekmek ve sudan önce bizim çabalarımıza ihtiyacınız var. Bunu anlamamak, hatta bunu es geçmek ölümdür. PKK’ye değer vermiyor musunuz, PKK’nin anısına biraz saygınız yok mu? O halde bunun dışındaki durum ölüm demektir. Bunu pratikte çok somut gösterebilirim. Eline silah almayı ve Kürdistan dağlarına ulaşmayı bırakın, burada iki adım atamazsınız. Yurt dışından gelmişseniz, ülkeniz adına, halkınız adına iki kelimeyi ağızınıza alıp dağlara iniş yapamazsınız. İddia ediyorum ki, bunu yapamazsınız. Teorisyen kesilme, eylemcilik yapma şurada kalsın, kendi varlığınızı bile koruyamazsınız. Şunu da söyleyeyim: Bizim iç yapımızı bırakın, şu anda bütün Kürdistan sahası için çalışan herkes bizsiz hiçbir şey olamayacağını bilir. Güney Kürdistan’daki federe devlet dahi biz olmadan adım atamaz, yaşayamaz. Hiçbir kurum biz olmadan Kürtlük yapamıyor. Hatta bensiz, dolayısıyla tecrübesiz, temel siyasi kavramlardan ve kurumlardan habersiz bir şey yapılamaz.

Arkadaşlarımıza eğitim ve tecrübeyle bazı şeylerin neden vazgeçilmez olduğunu fiziki olarak yaşayıp yaşamamanın da ötesinde tarihi anlamı, zorunluluk ve özgürlükle bağlantısı içinde gösterebilmeyi ve mutlaka anlamalarını salık vermeyi adınız gibi belleyeceksiniz veya öyle bileceksiniz. Tekrar söylüyorum; benim bağılıklara fazla ihtiyacım yoktur. Zaten bağılıklar yükün artması demektir. Ama sizin kesin ihtiyacınız var, bir kurum olarak ihtiyacınız var. Kişi olması önemli değil, benim varolup olmamam o kadar önemli değil. Kurumsallaşma, bizim bin yıllık ihtiyacımızdır.

Bizimle her gün savaşanların ihtiyacı meşhurdur; “Bizim sana ihtiyacımız var” diyenler var. Karşı taraftan saldıran kontralar ve korucular bile maaşını bize bağlıyorlar. “APO primi” nedir? Bu yalnız Kürdistan için geçerli değil; bütün Türkiyeli güçler, hatta uluslararası güçler primi bizim yaşamımızda görüyorlar. İçimizde birçok kişi “Sen bize lazımsın” diye kariyerini elde etmek istiyor. Çok iyi hatırlıyorum: Güç almak istiyorsa beni ‘kullanması’ lazımmış! “Tırmanışım için sen bana lazımsın” diyorlar. Ne zaman lazım olmaktan çıksak, o zaman kendi kazancını tümüyle bizi imhada görüyor. Türkiye’nin partileri de buna dahildir. Demirel, Özal’ı kast ederek, “Biraz bu mücadele yaşasa da kendi rakibimi devirsem” diyordu. Özal, Çankaya’da etkisizleştirilmesini önlemek için bizimle temas aradı. Bütün bunlar bile bu kadar çarpıcıyken, tarihi kurumlaşmadan habersiz yaşamak, politikanın abecesini bile bilmemek demektir.

Lafta bağlı olun da demiyorum. Bu işin iddialı bir adımını atmaktan tutalım zaferin en çarpıcısına gitmeye kadar, ister karşısında yer alın, ister birlikte yol alın, bunun çok gerekli olduğunu bilerek, bilinç veya objektif gerçeklik olarak anlam vererek yürümek, sizin sağlıklı olmanız ve sağlıklı iş yapmanız için başarı şartıdır. Bu konuda sıkıntılarınız var. “Aşırılsa da olur” demeniz, ne kadar geri ve duyarsız olduğunuzu gösterir -Bu kadar apolitik kişilikleri ancak çocuklar sergiler, hatta çocuklar bile hızla anlarlar-; yoksa çılgin ve kendini bilmez insanlar olduğunuz ortaya çıkar.

İdealleştirmeyi bir tarafa bırakmalısınız. İdealizm şunun için yararlı olabilir: Bir değere inanma, bir değer bilimsel temellerini fazla anlamadan da ona inanma bazen yararlıdır. Ama tümü itibarıyla gerçeği bir tarafa bırakmak, idealizmi her şeyin yerine koymak, sadece inanıyorum diyerek işin içinden sıyrılmak artık fanatizme, bilimselliği ve objektifliği redde kadar götüren bir tutum olur ki, yararı şurada kalsın, en tehlikeli bir saplantı olur. Çoğunlukla da bizim insan gerçeğimizde bu yön vardır ve hepsi de kaybeder. Gerçeğin duygusuna ulaşmadan bir idealle işe başladığımızda -ben de öyle başladım-, giderek bilimselleştiklerimiz, giderek gerçeğe çok duyarlılaştığımız bilinmektedir. Politikada da başarılı olmamızda idealizm kadar gerçeği bu biçimiyle yakalamamızın da vazgeçilmez bir yeri olduğu biliniyor. İdealizmi sonuna kadar çarpıklaştırmanın işe yaraması şurada kalsın, ne kadar zarar verdiği görülmektedir.

Olguculuk da yapmamak, yani olgulara esir olmamak gerekir. “Düşman bu kadar güçlü, biz bu kadar zayıfız” gibi kavramlara takılmak olguculuktur. Olguculuk gerçeğine aşırı değer verip idealizmi bir tarafa bırakmanın sonuçları da olumsuz olur. İşleyiş, idealizmin diğer biçimidir, felsefi anlamda kaba materyalizmdir. “Günü yaşayabildiğin kadar yaşa, her şey kaderimdir” demek çok dar bir pragmatizm, günöbirlikçi bir yaşam, iradesiz bir yaşamdır. Bunun da fazla değer ifade etmediğini, devrimde böyle olguculukla yaklaşmanın oportünizmde çakılıp kalma olduğu bilinmektedir. Bunun her türlü düşman dayatmasına boyun eğmeden tutalım, her türlü örgüt içi olumsuzluğa ve yetmezliğe kadar götüreceği açıktır.

Demek ki, ne anlamsızca derinleştirilmiş tehlikeli bir idealizme, ne de çok aşırı gerçekliğe veya olguculuğa düşmemek, felsefi ve siyasi açıdan çok önemlidir. Hiç şüphesiz farkında olmasanız da, bunlar size hakim olan felsefi anlayışlarla sizi karşı karşıya bırakabiliyor. Bu tip tutumları felsefede bir tercih olarak da görmüyorum. Bunlar sizde kendiliğinden yaşanan olaylardır.

Bunları eğitimle, siyasi bilincinizi geliştirerek aşacaksınız ve parti içinde doğru bir önderliksel yaklaşımı, özellikle devrim değerlerine gerçekçi bir yaklaşımı, olguyla iradeyi anlamlı bir biçimde bağdaştıran bir yaklaşımı ve idealizm ile realizmi doğru birleştiren bir anlayışı kazanacaksınız. Biz buna diyalektik materyalist felsefe yaklaşımı veya kaba materyalizm ve idealizmden uzak duran bir anlayıştır diyoruz. Son tahlilde bunun bir dünyaya bakış açısı, bir evren anlayışı gereği olduğunu da söyleyebiliriz. Bu da bizim anlayışımızdır.

Mevki İş Yaptırma ve Hizmet Yeridir

Mevkicilik, diğer ismiyle **kariyerizm**, PKK'de çok tehlikeli bir biçimde yaşatılmaya çalışılıyor. Sadece mevkicilik deyip geçmeyelim. Mevkiciliğin altında kesin bir sınıf dayatması veya emek sınıfının aleyhine olan bir sınıfsal konum ve bunun sömürgecilikle bağlantısı var. Bu sınıfsal derece belirgindir. Ben size şunu söyledim: Adam altını bastırarak, üstünü yani beni biraz kullanarak, çok az emek harcadığı veya harcadığı emek bize göre emek olmadığı halde çok geniş yetkiye ulaşmıştır. Hatta fırsat bulsa, bizi de hiçe sayarak kendini genel bir önderliğe layık görüyor. İçinde bu anlayışı taşıyor, ama fazla cesaret edemediği için bunu açığa vurmuyor.

PKK tarihinde çok ortaya çıktı. Mevkicilik yapmakla sadece içindeki bir kariyeri, bir tutkuyu, bir egoizmi konuşturuyor. Onun da etkisi var, ama daha fazla ailesinden, sömürgeciliğinden, toplumsal birçok çevreden aldığı yaşama şansına kavuşturmak istiyor. Hiç çalışmadan ve uğruna savaş vermeden, farklı bir sınıfsal konumu yakalamak için PKK içindeki emeği boşa çıkarmak, emeği olmadığı halde onu bahane ederek, adını ve sanını da diline dolayarak bizden çıkış istiyor. Gözü karalığı, hiç kural tanımaması sınıf güdülerini ve sömürgecilikle çok bağlantılı olduğu için böyledir. Buna **Abdülhamitçilik** diyorsunuz. Bu bir anlamda Kemalizm'e bağlıdır. Abdülhamitçilik, bir anlamda ön Kemalizm'dir. Kemalizm, Abdülhamid'in attığı temeli kendisine dayanak yapar. Abdülhamid'in kendisi Kemalistlerin babasıdır. Hem teorik ve siyasi olarak hem de pratikte bütün Kemalist paşalar Abdülhamid'in okulunda yetiştiler. Parantez içinde bunu da belirttikten sonra, içimizdeki gözü kara kariyeristlere de Kemalizm'den etkilenme ve onun tarzında bastırma diyoruz. Bunlar halkımızın kölelik durumunu kullanarak ve PKK'yi başkalaşıma uğratarak, PKK oluşumunu sözüm ona kendine göre dönüştürerek, bir çırpıda partiyi çalarak amaçlarına ulaşacaklarını sanıyorlar.

Mevkiciliği açarsak, işin içinde büyük hesaplar olduğunu görürüz. Yüz kişi içinde etkili olmak demek, yüz kişiyi kendine dönüştürmek demektir. Yüz kişinin dönüştürülmesi demek, kaybeden bir parti demektir, havadan bir parti kurmak demektir. Bunların bu kadar gözü karalığı nedendir? Gözü karalık şudur: Elde ettiklerinin, daha doğrusu elde edeceklerinin arkasındaki dayanak onun böyle olmasını istiyor. Çapsız biri, fakat amaç diye belleyip ele geçirmek istedikleri çok büyük, onu ileriye sürenler çok büyük. Bu durumda bizim cüce ne olur? Oldukça gözü kara olur, bütün içini dışına vurur, ağızıyla ne söylediğini kestiremez.

Bu psikoloji nasıl gelişir? Bir psikologun tahliline taş çıkartacak şekilde anlatıyorum. Psikologlar bu kadar gerçeği bilmez, ben yaşadığım için biliyorum. Hatta onun göz, mimik, kulak hareketini anlamak bile benim için zor değildir. Bazılarını daha yakından ölçüp biçtim. Aslında hızlı ulaşmak istiyor, bir takım değerlere göz koymuştur. Daha fazla da açabilirim: Bizde çok yaygın olan komutancılık diye bir durum da doğmuş. Adam hiçbir şey vermeden daha fazla komutanlık talebinde bulunuyor. Yüzlerce fukara, değerli emekçi ve savaşçılar için "Bunların üzerinde nasıl tasarrufta bulunurum, bir kısmını güvenliğime ayırıyorum, bir kısmını hizmetçi olarak kullanırım" diye düşünüyor. Gözü dönüyor ve ucuz komutanlık için sergilemeyeceği çılgınlık kalmıyor. Mevkiciliğin diğer bir askeri yansıması budur.

Kitlenin yönetimine vermişiz, orada da mevkicilik yapıyor. Eskiden çıplağın tekidir, birden bire her türlü kitlesel zenginliği, her türlü rahatlığı görüyor. Aslında eskiden bir çorba için kırk takla atan adam birden bire bu olanakları görünce korkunç kesiliyor. "Yetkimin biraz daha genişletilmesini istiyorum" diyor ve ikinci gün söylediği "Yönetimden şu kişi iyi değil" oluyor. İyi değil derken, aslında o kişi önünde biraz engel olduğu içindir. Teklik peşindedir. Hizmette teklik istemiyor; "Çalışmada bir şeyler başarayım" diye değil, alanını genişletme, halka keyfi tutumlarını daha fazla empoze etme, kendini daha fazla abartma ve kabul ettirme, mümkünse kendisini kolayca aşılamayacak bir ağa haline getirme istemi var. Bu da kitle çalışmalarında çok yaygın ortaya çıkan diğer bir kariyerist yaklaşım veya bir sınıf dayatması, bir düşman dayatmasıdır.

Bunu zindanda genel yapımıza önderlik edecek kadar tırmanan Şener adlı provokatörü tahlil etmede de gösterdim ve bizzat yakın psikolojik davranışlarını gözetledim. Bunun çocukluğuna, ailesine bakalım: Örneğin para toplamak için bir sayfalık gazete çıkarmışlar, yalan dolanla dolduruyorlarmış, sonra satıp para kazanıyorlarmış. Buna benzer birçok hırsızlık temelinde yaşama deneyiminden geçmiş. Bu bir özelliktir. İçeride **Mazlum**'ların, **Kemal**'lerin, **Hayri**'lerin büyük direnişi var; bu kişi ise en ufak bir açlığa kendini yatırmadan, kırk beşinci günde eyleme katılıyor. Kurnazların, hırsızların, mevkicilerin nasıl ortaya çıktığı zindan örneğinde de görülmektedir. O kariyeri elde ediyor; büyük kahramanlar şehit düşerken, kendisine hiçbir şey olmadan sıyrılmayı başarıyor. 1984 Ocak direnişi var, bu büyük bir direniştir, çok ağır işkenceler var; en küçük bir acısına katlanmadan, zindanın bir numaralı sözcüsü kesiliyor ve gidip düşmanla uzlaşıyor. O sırada yanında bulunan sıradan bir yurtseverimiz ise katlediliyor. Kendisi anlaşmayı imzalıyor; "İstiklal Marşı'nı da okuturum, elbiseyi de giydirtirim, uygulattırırım" diyor. Bunun için sonuna kadar o kurnazlığı gösteriyor ve ardından faaliyeti derinleştiriyor. Tutsakları ikiye bölüyor, birbirine vurduruyor. 1988'de duyguları kullanıyor, bir kişiyi kullanarak duygusal yönden kendi önderliğinde çok önemli bir adım daha atıyor. Önde gelen yoldaşları tünel olayıyla imha ettirmek istiyor, bu olmazsa hepsini yapıdan uzaklaştırma biçimindeki bir durumdan güç alıyor ve buraya karşımıza geliyor.

Sözüm ona bir önder, zindan önderi; binlerce büyük savaşçı ve direnişçinin üzerine konmuş bir bela! Düşmanla anlaşmaya oturmuş, bütün belirtiler onu gösteriyor ve kendini zindana kabul ettirmiş. Sağında solunda yer alanlar bütünüyle tutsak kitlesinin bağlı olduğu yoldaşlar ve en ufak bir şey söylersen sahip çıkacaklar. Gözünün üstünde kaşın var desem, bizimkiler alınganlık gösterecek. Bela bu denli etkili olmuş. Psikolojiden bahsediyorum. Geldi karşımıza, bir şeyler anlatmak istiyor, anlatamıyor. 'Diktatörlük' meselesi ortaya nasıl çıktı? Sözüm ona korkuyormuş. Anlatmak istediği şu: Düşmanın yanında nasıl "İstiklal Marşı'nı" söyletirim, her türlü uygulamayı yapıya kabul ettiririm" diyorsa, onun aynısını, yaptığı anlaşmayı bana onaylatacak! Bunun için

'demokrasi'ye ihtiyacı varmış. Ona göre demokrasi, ihanete özgürlüktür. Çalışıp çabalamış, böyle bir güç elde etmiş, "Bunu sen de onaylayacaksın" diyor. Onaylamazsam, kendine göre hüneler, kendine göre her türlü düşürme, her türlü oynama tekniklerini kullanıyor.

Burada tipik olan, etkilemek için gözyaşına ve çok çeşitli kişilik numaralarına sığınmasıdır. Gerekliğinde müthiş bir demagog kesiliyor, gerektiğinde bir çırpıda yoldaşını imha edecek bir canavar olup çıkıyor, gerektiğinde çok basit bir keyfi için yapıyı yerle bir etme durumuna giriyor. Daha da incelemeye çalışmalısınız. Bunlar bir siyasi değerlendirmenin de ötesinde, geniş bir edebiyat çalışması veya araştırma konusu olabilir.

Sonuçta bizi "modası geçmiş Plehanov" yerine koydu, kendisi de "Yeni Lenin" olacak! Bu, zindana gönderdiği mektuplarda ortaya çıktı. Aile milyarder soymuş, zindan desteğinden elde edilen paraları gasp ederek bütün aileyi Avrupa'ya taşımış. Vurgun vurmuş ve PKK'yi de TC'ye satarak Kürdistan'a oynayacak! "Demokrasi"nin gidişatına bak! Abdülhamit'in yeni korucu alaylarına bak!

Partileşiyoruz, ama bunların önderleri de içimizden çıkıyor. Eskinin baldırı çıplak biri değerleri sülalesine kadar yediyor; bu da yetmiyor, daha fazla mevkicilik, daha fazla kariyerizm, daha fazla PKK'yi satma, içerisi yetmiyormuş gibi dışarısına da satma konumuna giriyor. Biraz dur diyorum, "Sen misin yeni Lenin'e karşı çıkan, sen misin diktatör" diyor. Bana göre basit bir oyun, ama eğer biraz önünde duramazsak bütün PKK'yi satabilecek yetenekte.

Demek ki mevkicilik üzerinde, gözü karalık üzerinde çok durmak gerekiyor. Zindandaydılar, zindan koşulları belli, fazla suçlamıyorum; ama yine de partililik görevleri, emeğe ve direnişe sahip çıkma görevleri çok iyi değerlendirilmedi. Neden doğru bir temsil yerine, çok tehlikeli bir temsile intikal sağlandı veya bundan neden diğer arkadaşlarımızın haberi olmadı? Demokrasıcılık tam da bu noktada partimizin değerlerine **sahip çıkma** hareketini geliştirmektir. Bunun yerine, bir kişi hiç de hak etmediği ve tersi olduğu halde neden sıyrıldı? Bir mevki, bir kariyer uğruna düşmanla en çok bağlantı içinde bunu yapanlar, dolaylı ve direkt olarak bütün direnişçi yaşamınızı satabilecek bir duruma nasıl geliyorlar? Buradan çıkarmanız gereken sonuçlar var.

Bunu dağ direnişçileri için de söyledim. Bir tane daha çıkmıştı. Aslında bizden birisi de değildi. Orada arkadaşları bastırılmış, gelmiş burada beni de kullanarak bütün kampı bastırıyordu. İnsanımızı katlediyor, bunu sırf etkisini ve yetkisini arttırmak için yapıyordu. Hem de çok canavarca! Neredeyse bunu bize kadar ilerletecekti. O zaman dur dedik. Örnekler daha da sıralanabilir. Böyle gözü kara bir kişilik, sıradan ele alınacak bir kişilik değildir.

Şu hususu vurgulamak gerekir: Mevkicilerin güç bulduğu zemin, her şeye kölece "evet" diyenlerin zeminidir. Partiye sosyalist emek temelinde katılmayanların, emeğini katmak kadar onu savunma gereğini bilemeyenlerin, bunu yerinde söz ve eylemle gösteremeyenlerin kariyerizme en büyük dayanağı sunduğunu, en az onlar kadar bunların da sorumlu tutulması gerektiğini belirtmeliyiz. Bunu önlemenin gereği açıktır.

Mevki gereklidir, kariyer gereklidir, gurur da gereklidir. Ama niçin? Bunlar daha fazla hizmet etmek için gereklidir. Örneğin benim Önderlik kariyerim var, mevkiim var ve büyük oranda tek başıma icra ediyorum. Çok büyük oranda yapıyı çalıştırarak, halkı çalıştırarak yürütüyorum. Ama büyük oranda kendi adımla yürütüyorum, aslında bu durum da gereklidir. Arkadaş topluluğunun tüm isteksizliğine ve yetmezliğine rağmen, kolektif temsili mükemmel yapıyorum. Halkın bu işe koşturulması da aslında başarılı yürütülüyor. Ama buna rağmen teklifi yaşamak durumunda kalıyorum. Bu bir gerekçeyle bu savunulmalı: İşleri iyi yürütüyor, hizmeti mükemmel yapıyor. Yetersizliği var, bunun tehlikesi var, ama yaşadığım müddetçe hiç olmazsa en iyisini yapacağım. Zaten bu böyle olduğu için bir halk ezici bir biçimde onayını veriyor. Bu, mevkicilik veya kariyerizm değildir; bir kurumu bir kişinin mükemmel çalıştırmasıdır. Aslında Önderliği kendim oluşturdum, kendim çalıştırıyorum, bunu başkalarına kurum olarak bırakacağım. Başkaları kurum diye bir şeyi ne bıraktı, ne de gelişme fazla katkıda bulundu. Ama halen günlük olarak bunun hakkı veriliyor. Kendini çatlatırcasına hizmeti eksiksiz sunacaksın. Önderliksel katkını askeri, siyasi, ideolojik ve örgütsel konularda göstereceksin. O zaman bu mevki mükemmel kullanıyorsundur, on kişinin yapamadığını yapıyorsundur ve bu da yerindedir. Kolektifleşmeliyiz veya mümkünse bir yerde on tane önder daha çıkarmalıyız. Bu dersi çıkarır ve yürütürsünüz. Kullanmak istediğiniz mevkileri böylece doğru değerlendirip doğru kullandınız mı, bunlara da en yeterli cevabı vermiş olursunuz. Bütün partililer mevki veya kurumu böyle değerlendirirlerse kariyeristler kalmaz. Onların yerini zamanında doğru ve yeterli kişiliklerle doldurma ve temsil etmeyi bilmek, partinin ve ordunun kazanacağı dev gibi bir gelişme ve başarıdır.

Bu temelde konuya biraz açıklık kazandırılabilir. Bunun için özellikle **yetki** sorununun daha da iyi açıklanması gerekir. Özellikle görev, amaca bağlılık büyük önem taşır. Amaca bağlı olduğunuz, görevle dolu dolu yaşadığımız oranda yetkinin bir anlamı olur. O zaman yetkili ve etkilisiniz ve mevkiin bir anlamı olabilir. Bütün bunlar büyük bir sorumluluk duygusunu gerektirir. "Ben sorumluyum, mevki bana verilmiş, ama görevi başarmam içindir" diyeceksiniz. Ne tür görev? Bu bir örgüt kurma, bir eylem geliştirme, bir orduyu geliştirme görevidir. Mevkisi nedir? Örneğin, eyalet komutanı, birim komutanı bir mevkidir. Sorumluluğu nedir? Eğer bu iş iyi olursa başarısı sizedir, olmazsa hesap sorulur. "Olumlu oldu mu sahibi benim, olumsuz oldu mu sorumluluğu başkasına yıklarım" diyemezsiniz.

Mevki iş yapma yeridir, hizmet yeridir; amacı da ordulaşma görevini başarıyla yerine getirmektir. Mevki, kurum böyle ele alınır anlamı vardır. "Gider oraya kurulum, hiçbir kuruma ve kişiye karşı hiçbir sorumluluk duymam, görev diye bir şey de takmam; amaç hiç umurumda değil, göstermelik kabilinde bir kaç iş yaparım; altımdakileri bastırırım, üstümdakileri de yanlıtırım ve böylece kendi keyfimi yürütürüm" demek, mevkiciliğin diğer bir tanımıdır. Biz bunlara fırsat veremeyiz. Sizin birbirinden ayırtmadığımız hususlar bunlardır. Özellikle önde gelen kadrolar olarak yetki, görev, sorumluluk, kariyer, mevki, yönetim ve yönetilme bir bütün olarak Önderlik gerçeğinin sorunları biçiminde değerlendirmeniz gereken hususlar oluyor. Bu konuda oldukça yetersiz olduğunuzu biliyorum, fakat doğru yaklaşım da bu çerçevededir.

Konunun çok geniş boyutlarına açıklık getiriyoruz. Bu anlatımlardan payınızı çıkarın. Devletleşmeyi önüne koyan veya iktidara doğru yürümeyi gündemleştiren bir hareket için bu hususlar hayatidir. Eskinin bütün yaklaşımlarından habersiz veya başka iktidarların bir kölesi gibi yaşayanların önderlikten ve otoriteden bir şey anlayacaklarını sanmam. Kendim de uzun süre böyleydim. Bunları söylemek ayıp değil. Ama iktidara doğru yürürken otorite, yetki, görev, sorumluluk, yönetim ve yönetilme, bunun kuralı, edebi ve üslubu çok gereklidir. Bunu bileceksiniz.

Özgürlüğü dananın ipini koparması gibi anlarsanız da giderek daha fazla kazık ve ipe bağlanmayı bir yaşam ve kural diye bellerseniz, o zaman iktidara yürüyüşü anlamlı kılamazsınız. Bu temelde özgürlüğe yol alamazsınız. Bunlar ilkel anlayışlardır. Dananın ipini koparması özgürlük değildir; bu ne ipten kurtulması anlamına gelir, ne de tekrar sert bir kazığa bağlamak kurala gelmedir. Bunlar yanlışlardır.

Zaman zaman önderlik kurumunu hatırlamak ne demektir? Aklıma geldiği zaman, hem de sıradan bir hatırlamayla önderlik güzeldir demek, halkın bile çoktan aşığı yeni bir önderliksel yaklaşımdır. Önderlik ne her gün karşısına geçip “Sen şöyle gerekليسin, böyle olmalısın” diye keyfimize göre ayarladığımız, ne de çok zorlanıldığında hatırlanabilecek bir kurumdur. Hayır, bunlar yanlış ve yetersiz yaklaşımlardır.

Bir ulusal ve sınıfsal önderliğe kavuşmak demek, vücudun ete, kemiğe ve kana kavuşturulması demektir. Bir ulus için, yine bir emeğin sahibi, bir sosyal sınıf için anlamı böyledir. Bunu çok geçici bir şey olarak ele almak, “Zaman zaman bize gerekli olabilir” diye düşünmek, aslında o gerçeğin dışında yaşamak demektir. Bu bir anlamda Önderliği reddetmek veya onu işine geldiği zaman yaşamak demektir ki, bu “Ulusun veya bu sınıfsal hareketin tümüne katılmış bir üyesi değilim, zaman zaman bu ulusu, bu sınıfı kullanmak isteyen biriyim” demek olur. Bunlar kim olabilir? Bunlar sömürgecilikten, işbirlikçilerden, çeşitli küçük burjuvalardan, ara tabakalardan kaynaklanabilirler. Onun adına hareket edenler böyle düşünebilirler.

Burada bir kez daha kendini ele veriyor ki, böylesine yetersiz ve keyfi yaklaşımlar aslında başka sınıfları, işbirlikçileri konuşuranlardır, onlara göre hareket tarzı tuturanlardır. Bu da kişinin şahsına bağlanmak veya onu reddetmek değildir. Burada keyfilikten bahsedilir. “Keyfimize göre şu anlamı yükleriz” denilirse bu yanlıştır. Bu tarihsel objektif bir gerçekliktir, olduğu gibi anlayacaksınız. Keyfiliği işin içine karıştırdınız mı, başka sınıfın, işbirlikçinin istemlerine göre ele aldınız demektir. Bunu bilerek veya bilmeyerek yapmak o kadar önemli değildir. Keyfilik içine girdiğinde, işin bütün özellikleri tüm yönleriyle bütün süreç boyunca büyük bir dikkat ve duyarlılıkla yaşanmadığında, insan kendini onunla dolu dolu hayata geçirmediğinde, başka bir sınıf önderliği gelir ve kendisini konuşturur. Bu da keyfiyet olur. Senin “Benim de bir yoğurt yiyişim vardır” dediğin başka bir sınıfın, bir işbirlikçinin tutumu olur, bir kölenin tutumu olur. Onun da bizim gerçek önderliğimiz olmadığı açıktır. Kaybeden sen olursun, kendisini gerçek Önderlikle karşı karşıya bulan sen olursun ve bundan sen sorumlusun.

Önderlik boşluk kabul etmez. Boşluk var gibi sanırsın, ama öyle olmadığını kısa bir süre sonra anlarsın. İçini tüketmeye gelince, bunun böyle tüketilmeyeceğini bilmek gerekiyor. Önderliğin üretim merkezi, siyaset üretim merkezi, ordu üretim merkezi, PKK’de yoktan var etme merkezi olduğu tartışma götürmezken, bizde ifadesini bulan Önderlik bütünüyle sıfırdan ve hatta eksilerden işleri bu noktaya getirme hareketiyken, kalkıp “Ben bunun üzerine ucuz kurulurum, mevkicilik yaparım, bir verir on alırım, bastırarak alırım, saptırarak alırım, lafazanlıkla, köylü kurnazlığıyla, aydın ukalalığıyla yaparım” dersiniz, işte bütün bunları kullanan ve böylece Önderliği tüketeceğini sanan biri objektif olarak sömürgecilğe hizmet ediyordur.

Birileri “Önderliği nezaketten öldürmek”ten söz ediyordu. Bunu araştırdık, yaşamını uzun süre hırsızlıkla geçiren birisiymiş. Gelen geçen arabaları soyan bir yaşam tarzı elde etmiş ve kendine göre ikinci numaraya kadar yükselmiş! Bizi kibarca nasıl öldürdüğünü utanmadan raporuna kadar yazıyor. İstemediğimiz halde bununla kendi sonunu getirdi. Hırsızlığı önderlik sürecinde nasıl geliştirmiş? Çok dürüst gibi gözüküyordu, ama Kürdistan’da hırsızlığı en iyi geliştiren bir önder tipi olarak karşımıza çıktı. Bunun gibi bir çokları var. Bizi başka tür özel ilişkiler yoluyla tüketmek, ahbap çavuşlukla tüketmek, eski arkadaş yarenliğiyle tüketmek, hatta kölelikle tüketmek isteyenler çıktı. Bu ucuz bir önderliksel bağlılıktır. Ama “Bu benden ne ister, neyin mutlak yerine getirilmesini bekler?” düşüncesiyle hiç ilgili olamama durumunu yaşıyorlar. Sorumluluk duymadıysanız bile zavallılığı sergilemeyin. Bütün bunlar Önderliği zayıf düşürme, tüketme hareketleridir. Önderlik bu konularda boş değildir. Bu tip eğilim sahiplerine, bu tip tutum ve davranış içinde olanlara kendisini hissettirir. Çalıştırmak zorundadır ve çalıştırır da. Dolayısıyla bu tip boşa çıkarıcı ve tüketici anlayışların son bulması gerekir; yoksa sahibini fena yanılır ve hüsrana uğratır.

Bütün bunlardan çıkan sonuç, Önderliğin benim de kendi pratiğimden gereklerinin üzerine yürüye yürüye, kendimi kabul ettire ettire belli bir gelişmeye uğrattığım bir kurum olmasıdır. Bu kurum Kürdistan için iş yapıyor; içimizdekileri de, dışımızdakileri de ilerletiyor. Kök büyümüş, Kürdistan gerçeği olmuştur. Çözülüyor, ölmesi gerekeni öldürüyor, yaşaması gerekeni yaşıyor. Muazzam bir altüst oluşa yol açıyor. Faaldir, isteyene veya iddiası olana amaca ulaşmada fırsat sunuyor. Bütün bunlar bunun bir kurum olduğunu, kural ve nizam olduğunu, birileri “Ben tümüyle yaşamımı buna adıyorum, bu önderlik kurumu altında şu savaşı vereceğim, şu çalışmanın içine gireceğim” dediğinde buna bütün benliğini katması gerektiğini, sadece kendini adamanın yetmediğini, bunun yaratıcılık gibi bir çabaya da ihtiyaç gösterdiğini ortaya koyuyor.

Önderlik eşittir, sıfırdan daha da eksi seviyelerden yaratma sürecidir. Belli bir yaratıcı çabanın önderliksel bir çabaya katkı sunabileceği, dolayısıyla o çabanın sahibi olmam gerektiğini, yaratıcılığın aynı zamanda bize layık bir yaşama cevap vermesi gerektiğini biliyorsunuz. Kural gereği savaşıyoruz, çünkü savaş yaşamak içindir. Yaşam çirkinleştirilmiştir. Önderlik, güzel bir yaşamı bulma ve bize layık bir yaşama ulaşmanın adıdır. Yaşamı reddetmek ölümdür. Savaşın yaşamsal amacını göz ardı etmenin bu Önderlikle bağdaşmayacağını, tam tersine bunun büyük bir inkarı olduğunu görerek değerlere müthiş ilgi göstermek, bunları daha da geliştirmek gerekir. Çünkü çok zor yaratılmıştır. Çok tehlikeli ve çirkin ortamlardan biraz değer olarak ifade edebileceğimiz ürünler ortaya çıkmıştır. Önderlik bunların oluşturucusu, geliştiricisi, koruyucusu oluyor. Böyle anlayacaksınız.

Yaşayacaksak, buna hepinizin bizden daha çok ihtiyacı olduğuna eminim. Çok zor durumlarda, çok kabul edilemez konularda olduğunuzu dile getirmeye çalıştım. Bu ihtiyacıdır, olanak sunmak bizdendir, onu da verdiğimizize inanıyorum. Yemek içmek kadar, teneffüs edilen hava kadar halk olarak gerekli ihtiyaca dönüşmüştür, bu ihtiyacın ifadesi oluyor. Ne sıradan bir katılım, ne zaman zaman bir katılım, ne keyfi bir katılım gerçekçi olabilir.

Oluşturulan Önderlik, en başta ölümsüz şehitlerin katkısıyla oluşturulan Önderliktir; o çok büyük emek sahiplerinin çabalarının sonucudur. İnanıyoruz ki, bu temelde daha da etkili ve yaşamsal kabiliyetini ortaya çıkararak bu halka layık olduğu yaşam gücünü ve yaşam olanaklarını verecektir. Katıldığınız, kattıklarınızla geliştirmek istediğiniz, bu anlamda özgürleşen bir halktır, kurtulan bir ülkedir ve kazanılan muazzam bir gelecektir.

BÜYÜK YARIŞ PARTİLEŞME YARIŞIDIR

Kürdistan Eyalet Konferanslarına

Tüm Parti, Ordu ve Cephe Militanları ve Çalışanları!

Kürdistan'daki savaşımın doğasına her zamankinden daha fazla anlam vermek, uluslararası gerçeklik içinde olduğu kadar ulusal ve toplumsal gerçekliğimizin savaşla bağlantısını derinden kavramak önemlidir. Savaşımın neresindeyiz, ne tür bir savaşla karşı karşıya bulunuyoruz, başarı olasılığı nasıl geliyor, mutlak olarak yerine getirilmesi gereken savaş görevleri nelerdir, bunun için partileşme ve ordulaşma gerçeğine nasıl katılmalı? soruları her zamankinden daha yakıcı ve çözümlenmeyi dayatan düzeydedir.

Denilebilir ki, uluslararası gerçeklikle Kürdistan gerçekliği ilk defa bu denli yoğun bir biçimde siyasallaşma ve çözüm ihtiyacını hissettirme dönemine girmiştir. Nereden bakılırsa bakılsın, bu yeni ve çözümlenmeyi bağrında taşıyan bir gelişmedir.

19. yüzyıla doğru gelindiğinde, Kürdistan üzerine kurulu dengelerin yarattığı çıkmaz, işgal ve istila tarihinin yıkıcı sonuçları, kapitalizmin talihsiz bir biçimde geliştirdiği sömürgeciliğin dolaylı etkileriyle birleşti; bunun bir sonucu olarak Osmanlı İmparatorluğunun denge oyunlarıyla sömürünün neredeyse bir yüzyıldan fazla uzatılması, Kürdistan üzerinde yıkılması gereken düzeninin devam etmesine yol açtı. Tam da bu düzen ve bu imparatorluk yıkılacakken, Ekim Devrimi ile başlayan yeni dönemin ortaya çıkardığı elverişli tarihsel koşullar çerçevesinde doğan Türkiye Cumhuriyetinin hem sosyalizmi hem de kapitalizmi kullanarak, gerektiğinde birine gerektiğinde diğerine ağırlık vererek iki sistem arasına oturttuğu denge açığa çıkmış ve bir kez daha Kürdistan'a ve Kürt halkına uyguladığı imha süreci anlamsız olduğu kadar bitirici bir durumu ortaya çıkarmıştır. 20. yüzyılın ilk yarısında Türkiye Cumhuriyeti bu temelde denge durumundan yararlanıp çok ezici bir baskıyı ve ardından asimilasyonla tüketmeyi beraberinde geliştirmiştir.

Gelişen Türk kapitalizminin yıkıcı sonuçlarını iyi biliyoruz. Sonuna kadar ekonomik, kültürel, sosyal ve siyasal yutma işi, PKK'nin ortaya çıkış döneminde neredeyse tamamlanmak üzeredir. PKK bu anlamda son bir **umut** olarak ve aynı zamanda eğer yaşama imkanı varsa onun ifadesi olarak ortaya çıktı. Hiç şüphesiz çıkış tarzında bazı taktik hususlar önemliyse de, asıl önemli olan esasta **varolmanın tek çaresi** olarak kendisini ifade etmesidir. PKK, sayı azlığına, yine objektif zeminin uygun olup olmadığına fazla bakmadan, atılması gereken son umut adımı olarak değerlendirildi ve öyle çıkmaya cesaret edebildi. Hiç şüphesiz bu çıkışta objektif şartların etkisi de vardır. Türkiye'de kapitalizmin durumu ve ortaya çıkardığı çalkantılar, yine Kürdistan'da klasik feodal-aşiretçi yapının aşılması ortaya çıkışın zeminidir. Yine Türk solculuğu ve partiliğinin durumu da bu çıkışa etkide bulunmuştur. Ama esas itibarıyla insanlık adına vazgeçilmez bazı doğruların kavranmasıyla bu adım atılmak zorunda kalmıştır.

Bilindiği üzere bu yeni bir ortaya çıkıştır. Daha önceki Kürtlük adına ayakta kalan herhangi bir şey yoktur. İlkel milliyetçilik çoktan ajan bir kurum olarak en tehlikeli bir biçimde devreye sokulan bir araç durumundadır; yani sömürgecilikten de öteye bir bitiriş akımı veya anlayışı olarak, sömürgeci emperyalist güçler tarafından zorla beslenip dayatılan bir alet durumuna getirilmiştir. Küçük burjuvazinin Kürtçülük lafazanlıkları çok siliktir, en ufak bir çaba ve fedakarlığa fırsat vermeyecek kadar yenik ve çıkarıcıdır. Adını söyleyemeyecek kadar iddiasızdır, fakat lafazanlığıyla uluslararası dengeleri hesaplayarak bulanık suda balık avlamak isteyen bir havası vardır.

Bazı nitelikleriyle böyle belirleyebileceğimiz Kürdistan somutu, PKK radikalizmiyle aşılmaya çalışılmıştır. Kısa bir süre sonra uygulamaya koyulan 12 Eylül darbesinin amansız terörü kesinlikle imhacı nitelikteydi ve daha çok da bizim çıkışımızı hedef alan bir gelişmeydi. 1980-'90 arasında bununla kıyasıya savaşımın neyi ifade ettiğini biliyoruz. Burada en önemli nokta, uluslararası emperyalizmin ve bölgesel gericiğin bu rejimin arkasında olduğu ve onu sonuna kadar desteklediğidir. Fakat bu dönemde ortaya çıkan yeni bir gelişme de reel sosyalizmin değişik biçimlerde çözümlüşüne tanık olmamızdır. Bu çözümlüşün işaretlerini daha önceden de görüp yaptığımız değerlendirme, Kürdistan'a dayalı 70 yıllık ve hatta daha da öncesinden kalma statükoculuğunun aşılabileceği ve uluslararası durumun reel sosyalizmle emperyalizmin dengedeleyen kurduğu duruma kıyasla daha elverişli bir zemine kayacağı biçimindeydi. 19. yüzyılda da bu denge yüzünden Kürdistan kendi doğal mücadele gerçeğine kavuşmamıştı. Hiç şüphesiz iç gericilik de bu konuda belli bir rol oynadı.

20. yüzyılın sonlarında reel sosyalizmle emperyalizmin kurduğu dengenin artık bozulması, yeni bir durumun ortaya çıkmasına neden oldu. Bunun bölge üzerindeki etkileri de Arap-İsrail çekişmesindeki uzlaşma havası ve İran-İrak Savaşımının sonuçsuz kalmasıyla ortaya çıktı. Bu da Kürdistan için uluslararası ve bölgesel çapta elverişli bir durum oldu. Biz, '90'lardan itibaren bunun gün geçtikçe daha da hız kazanacağını bekliyorduk ve nitekim çeşitli gelişmeler bu durumu gittikçe ortaya çıkardı. Bunun ilk sonucu, Güney'de emperyalizme dayalı sömürgeciliğin onayını da alan ve buna rağmen yine de önemli bir gelişme olan Kürt Federe Devleti adı altındaki oluşumun ortaya çıkmasıdır. Bu oluşum aslında bölge dengesizliğinin bir ürünü olduğu kadar, bu dengesizliği daha da geliştirecek özelliklere sahiptir. Hareketimizin ortaya çıkışında da bunun çok yakın bir etkisi vardır. Nitekim Güney Savaşımında böylesine bir karşı karşıya gelme oldu. Özünde bu, bölge dengesizliğinden devrim lehine yararlanmak isteyen PKK öncülüğü ile Kürdistan'ı devrimden uzaklaştırmak isteyen emperyalizm ve işbirlikçilerinin karşı karşıya gelme savaşımıydı. Bu, kendine özgü değişik bir savaşım, hatta Körfezdeki savaşımın dolaylı bir etkisiydi. Bu savaşım devrimci mücadeleyi yürütmeye çalışıyor. Karşı emperyalizmin bir tedbiriydi. Halen çeşitli biçimlerde bu tedbirle karşı karşıya bir devrimci mücadeleyi yürütmeye çalışıyor.

Burada önemli olan, uluslararası durumun Kürdistan üzerinde dolaylı da olsa sömürgeci kontrolün zayıflamasına yol açmasıdır. Bu zayıflama işbirlikçiler çapında olsun, radikal devrimci ve yurtsever çapta olsun bazı gelişmelerin hız kazanmasına yol açmıştır. Hiç şüphesiz her devrimde olduğu gibi bizim de bunları dikkate alacağımız açıktır. Sömürgeci denetimin parçalanması veya imha amaçlı sömürgeci yönetimlerin etkisinin kırılması halen sürmektedir. Güney'de bu durum belirli bir aşamaya gelip dayanmıştır. Türk rejiminde de '90'lardan itibaren özellikle Özal döneminde klasik imhacı rejiminin parçalandığı ve farklı bir durumun ortaya çıktığı görülmüyordu. Aslında emperyalist güçler de bu yönlü bir gelişmeyi dayatıyorlardı. Fakat klasik Kemalist kesimin yaptığı darbe, özellikle İnönü-Demirel Hükümeti ve daha sonra Genelkurmayın Tansu Çiller darbesiyle bu çözümlenmeyi durdurmak istediğini, tekrar imhacı siyasete ağırlık verdiğini ve şimdi bunun yoğun bir biçimde sürdürülmek istendiğini belirtmeliyiz. Bu konuda her ne kadar emperyalizmle çelişkileri olsa da, Tansu Çiller Hükümeti şahsında bunu gidermeye büyük özen gösterdikleri ve bunun için büyük

tavizler verdikleri biliniyor. Ordu komutanlarının bizzat “Türkiye’nin mahvına da sebep olsa, Türkiye’yi yarı yarıya emperyalizme satma pahasına da olsa PKK’yi bitireceğiz” diyerek bu konuda kararlı olduklarını belirtmeleri çelişkinin açık bir ifadesidir. Halen emperyalizmle klasik imhacı sömürgecilik arasında bir çekişme sürüp gidiyor. Bölge dengeleri de bundan etkileniyor veya bunu etkiliyor. Buna karşı yoğun bir savaşımların sürdürüldüğü, klasik imhacı siyaset kadar devrimci yurtseverliğin ve yine işbirlikçi yaklaşımların da çeşitli biçimlerde varlıklarını korumak ve kendi lehlerine bazı sonuçlara gitmek istedikleri biliniyor.

Demek ki reel sosyalizmin çözülüşü ve emperyalizmin bölgeye dayattığı yeni nizam sanıldığı aksine Kürdistan’daki klasik statükonun zayıflamasına yol açıyor. Biz burada uluslararası durumun kapitalizm ve sosyalizm için anlamının ne olduğuna fazla değinmeyeceğiz. Emperyalizmin bunalımının nasıl derinleştiğini, hatta sorunlarının reel sosyalizm döneminden nasıl daha fazla ağırlaştığını ortaya koymayacağız. Bunlar az çok bilinen hususlardır. Yine bölgedeki dengesizliğin eskisini bile arattığını, özellikle klasik sömürgeciliğin eski çağının kapandığını ve bu anlamda bu rejimlerin zorlandığını da fazla anlatmak istemiyoruz. Klasik sömürgecilik de oldukça zorlanıyor ve dengesizlik her geçen gün artıyor. Bütün bunlar sonucunda Kürdistan’daki objektif gelişmenin ve en önemlisi de sömürgeci rejimlerin yaşadığı iç bunalımların devrimciliğin gelişme şansını arttırdığı ve bu yönlü çözümlerimizin isabetli değerlendirmeler içerdiği şimdi daha iyi anlaşılmalıdır.

Uluslararası gelişmeler ve yine bölgesel çelişkiler daha da somut ele alınabilir. Ancak kalın çizgilerle şunları belirtebiliriz: Kapitalizmin bunalımı derinleşiyor ve reel sosyalizmin sosyalizmde yarattığı tahribatlar açığa çıkıyor. Reel sosyalizmin çözülüşü ve yıkılışı biraz da reel sosyalizmdeki antisosyalist özelliklerin çözülüşü ve onun yıkılışıdır. Ne pahasına olursa olsun, hiçbir sosyalist anlayış reel sosyalizmin hastalıklarını kabullenemez. Bu, sosyalizmi tanınmaz hale ve kapitalizme karşı neredeyse boğuntuya getiren durumun aşılması, bu hastalıktan kurtularak sağlıklı bir sosyalizm anlayışının gelişme şansını yakalamasıdır. Bu yönlü değerlendirmelerimizin şimdi doğrulandığı anlaşılıyor. Kapitalizmin artan bunalımı, yaygınlaşan çatışma durumları ve iflaslar ’90 öncesinden daha fazladır. Biz o zaman da bunu belirttik ve bu şimdi doğrulanıyor.

Bölge için de aynı hususlar belirtilebilir. Bölgedeki dengesizliğin “yeni nizam” adı altında daha da artacağını ve ortaya çıkacak gelişmelerin devrimler için biraz daha olanak sunacağını, özellikle Kürdistan Devrimi çağının başlayacağını vurgulamıştık. Hatta Arap-İsrail uzlaşması bile aleyhte değil lehte bazı gelişmelere yol açabilir; yine İran-İrak savaşının uzlaşmayla sonuçlanması da çelişkileri ortadan kaldırmayacak ve devrimci gelişme aleyhindeki durumları güçlendirecektir. Uzlaşma biraz daha sağlıklı gelişme ortamına yol açacak ve emperyalizmin diğer işbirlikçileriyle halklar arasındaki çelişki daha fazla gün yüzüne çıkacaktır. İşte bunun bir sonucu olarak İslamcı hareketlerin bunu değerlendirdiği, reel sosyalist grupların ise bunu değerlendirememekten de öteye silindiği ortaya çıkmıştır. Eğer doğru bir sosyalizm anlayışı olsaydı, İslami renkli hareketlere fazla gerek kalmaz veya bunlar bu kadar başarılı olamazlardı. Ama bilinen komünist partileri, yine çözümsüz küçük burjuva milliyetçiliği bu İslami hareketlerin çıkışı yapmasına yol açmıştır. Hem reel sosyalizm hem de klasik küçük burjuva milliyetçiliği işbirlikçi karakterlerinden dolayı halkların sorunlarına cevap veremiyor. Bu hareketler reel sosyalizmin çözülüşüyle birlikte halklar nezdinde itibarlarını epey kaybediyor ve dolayısıyla İslami hareketler de buradan güç alıyorlar. Ama diğer yandan Kürdistan somutunda bizim gelişmemizden de anlaşıldığı gibi doğru bir sosyalizm anlayışı da büyük gelişmeleri yaşayabilir.

Ortadoğu’daki çelişkiler dengesizliği daha da geliştiriyor. Bu dengesizlik, devrimci hareketlerin değişik tonlarda ve biçimlerde ortaya çıkmasına yol açabiliyor. Bu dönem sanıldığı gibi ‘tarihin sonu’ veya ‘barış çağı’ değil, yeni tarihin başlangıcı, daha sert ve devrimsel gelişmelerle zorlu bir döneme girilmesi anlamına da geliyor. Tabii bu çelişkili bir durumdur. Emperyalizmin dayattığı statükoculuk da, barışçılık da, ona karşı tepkiler de iç içedir ve bunlar yavaş gelişiyorlar. Daha çalkantılı durumlar beklenebileceği gibi sakin durumlar da ortaya çıkabilir. Ama mühim olan çelişkilerin kısa sürede yatışamayacağıdır.

Bu ortamda Kürdistan kendini daha fazla ifade etme imkanına kavuşuyor. Kürdistan’da geleneksel toplumsal yapının çözülüşü hiç şüphesiz hızlanmış, muazzam bir işsizlik ortaya çıkmış, aşiret ölçüleri yıkılmış ve kapitalizmin tahrip ediciliği toplumsal yapıyı çıkılamaz bir durumla karşı karşıya bırakmıştır. Kapitalist sistem sorunlara hiçbir çözüm getirmediği gibi sorunları gün geçtikçe daha da ağırlaştırıyor. Yine en önemlisi klasik yönetim anlayışlarının da artık fazla yeterli olmaması ve aşılması söz konusudur. Gerek yönetimlerin aşılması, gerek halkın artık eski durumu yaşayamaması böyle çok kontrolsüz bir objektif durumun doğmasıyla sonuçlanıyor. Böylesine objektif gelişmeler arttıkça, tabii devrime katılım oranı da artıyor. Devrimci gelişmenin hayat bulması ve mayalanması büyük bir ivme kazanıyor. PKK zaten bunun açık bir ifadesi oluyor; teorisiyle olduğu kadar pratiğiyle de bu gelişmeleri değerlendiriyor ve hayat buluyor.

Hiç şüphesiz Kürdistan’ın bütün parçaları aynı düzeyde gelişmiyor. Değişik sömürgecilik, değişik iktidarlar, değişik tarihi süreçler buralardaki objektif durumun değişik derecelenmelerine ve hareketlerin değişik biçimlerde gelişmelerine yol açıyor. PKK Hareketinin bu gelişmeleri başından beri doğru değerlendirdiğini ve bu objektif değerlendirmeyle birlikte Kürt milliyetçiliğindeki veya solculuğundaki gelişmeleri de doğruya yakın değerlendirdiğini, yine sosyalizm, din, aile ve kişilik anlayışı biçimindeki çözümlerinin toplumsal ve ulusal gerçekliği anlamada önemli ipuçları sunduğunu, derinleşen yaklaşımlarla kendi bilinç ve örgütlülüğünü geliştirebildiğini şimdi daha iyi anlamaktayız. PKK tarihi bu anlamda sadece ulusal bir tarihin açıklanması değil, uluslararası ve bölgesel düzeyde ideolojik ve siyasi olarak objektif durumu ortaya koymak kadar bunu kendi şahsında ve kendi örgüt kişiliğinde çözüme kavuşturmayı da ifade ediyor. Yani söz konusu olan salt dar bir ulusal hareket değildir; uluslararası düzeyde sosyalizmin, uluslararası ve bölgesel düzeyde ulusal kurtuluşçuluğun doğru çözümlenmesiyle doğru bir sosyalist kişilik ve ulusal kurtuluş kişiliği büyük bir önemle ortaya konuluyor. Her dönemeç itibarıyla kendisinde sağladığı gelişme böylesine uluslararası bir gelişmeyle sonuçlanıyor. Bu gelişmeler tümüyle dışa yansımamışsa da bunu kendi bağrında taşıyor.

Demek ki PKK’nin gruplaşma dönemi salt bir ulusal hareket olarak değil, bir sosyalist hareket olarak düşünülmelidir. Yine ulusal kurtuluş kişiliğini şekillendirmesi dar bir yaklaşımla değil, çağdaş ulusal kurtuluş kişiliğine yol açması biçiminde anlaşılmalıdır. En önemlisi de geliştirdiği mücadele biçiminin çok derin bir yaklaşımla ortaya çıkarılmasıdır. PKK’nin, emperyalizmin bütün sömürgelelerdeki ezme girişimine ve sonuçta geliştirdiği özel savaşımın en gelişmiş biçimlerine karşı kendini bir savaş ve ordu gerçekliğine ulaştırması söz konusudur. Bu anlamda savaş ve ordu gerçekliği günümüz emperyalizminin dayattığı özel savaşımını aşma pratiğidir. Bu yönüyle 1980-’90 yılları arasında geliştirilen çalışmalar, devrimci bir sosyalist partinin yaratılmasına olduğu kadar, devrimci bir ordunun da uluslararası düzeyde anlamlı bir şekilde yaratılmasına fırsat veren çalışmalardır. Bu çabalar sadece 12 Eylül rejimini değil, emperyalizmin tüm özel savaş dayatmalarını karşılama çabalarıdır.

Parti bu denli uluslararası etkileri olan bir parti, savaş da böylesine etkileri olan bir savaştır. Nitekim PKK'nin uluslararası bir tehlike olarak değerlendirilmesi ve 'dünyanın en terörist örgütü' biçiminde bir yargılamaya tabi tutulması bu nedenledir. Yani bu değerlendirmeler onun sistem için arz ettiği alternatif olma özelliğinden kaynaklanıyor, tehlikeyi böyle somut hissediyorlar. Özel savaşa karşı devrimci savaşın sonuçlarının da yalnız Kürdistan'la ilgili kalamayacağını düşünerek, ona göre karşı çabaları bölgesel zirvelerden partileşme zaman zaman NATO'yu işe karıştırmaya kadar götürebiliyorlar. Bütün bunlar gösteriyor ki, partileşmemiz sadece bir ulusal partileşme değil, enternasyonal bir partileşmedir. Yine savaşımız sadece bir ulusal kurtuluş savaşımı değil, enternasyonal bir savaştır.

Mevcut uluslararası ve bölgesel durumla birlikte partimizin ortaya çıkışını ve yol açtığı gelişmeleri bugüne kadar böyle özetleyebiliriz. Önümüzdeki dönem itibariyle de bu süreçler daha da hızlanarak devam edecektir. Uluslararası siyasal gelişme süreci kesinlikle Kürdistan'ın aleyhine değil, lehinde gelişmelere tanıklık edecektir. Şu anda mevcut emperyalist kampın içindeki çelişkiler, ABD, Avrupa, Japon bloklaşması ve yine Rusya'nın bu bloklaşmadaki yeri, Çin'in ortaya çıkışı, yine bağımlı ve geri konumdaki ulusların artan sorunları öyle bir durum yaratmış ki, emperyalizmin eskiden sağladığı istikrarı bir daha mumla aratacak cinstendir. Bunun Kafkaslardaki, Balkanlardaki, Ortadoğu'daki çalkantılı duruma olan etkisini zaten gün be gün yaşıyoruz. Bütün bunlar istikrarın değil istikrarsızlığın gelişeceğini, emperyalizmin daha da zorlanacağını, çelişkilerinin yoğunlaşacağını ve bundan epey çatlaklıkların boy vereceğini gösteriyor. Nitekim bunlar daha şimdiden bizim dahi yararlandığımız çatlaklıklardır. Balkanlarda, Ortadoğu'da ve Kafkasya'daki çatlaklıklar uzanabileceğimiz düzeye kadar gelmiştir.

Yine özgül olarak bölgemizdeki Arap-İsrail uzlaşması, İran'daki durumlar ve en önemlisi de çokça övünülen Türk istikrarının bir istikrarsızlığa gitmesi, önümüzdeki süreçte sanıldığından daha fazla yeni gelişmelerin habercisi olacaktır. Asıl pratik politikalar bu gelişmelerle birlikte ortaya çıkacaktır. Partimizin değerlendirmeleri ve asıl siyasal görüşleri önümüzdeki bu dönemde hayat bulacaktır. Şimdi sınırlı bir biçimde yaşama geçiyor, fakata önümüzdeki dönemde gerekenler yapılırsa, bölgeselleşmesi ve uluslararası bir hal alması hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar ileri bir nitelik kazanacaktır.

Kısaca bunları belirledikten sonra günümüz Kürdistan'ında yaşanan durumu da özetlersek, mevcut objektif durumun içinden çıkılmaz bir hal aldığı, özellikle Türk sömürgeciliğinin hem ekonomik, hem de siyasal ve askeri olarak yönetemez duruma getirildiğini görüyoruz. Kürdistan'da artık sömürgeci ekonomiden ve onun siyasal ve askeri denetiminden güçlü olarak bahsedemeyiz. Gerçekten bunun tümüyle aşılma durumu vardır. Çıplak bir işgal ve özel savaş rejimi söz konusudur ve bu savaş kendileri için astarı yüzünden pahalı bir savaştır. Bunun Türkiye üzerindeki bunalımı da zaten çok şiddetlidir. Son ekonomik ve siyasi bunalım had safhadadır. Bir yönetememe durumuyla yüz yüze bulunuyorlar. Ancak "Kontrgerilla Cumhuriyeti" dedikleri bir rejimle yönetilir duruma gelmişlerdir.

Bu konuda Güney Kürdistan'daki gelişmeleri de özetlersek, klasik sömürgecilik aşıyor; ya demokratik bir federasyonlaşmayla Irak bütünlüğü çerçevesinde bir çözüme giderler, ya da Kürt Federe Devletini kurmaya veya bağımsız bir devlet olmaya doğru yol almak zorundalar. Aksi halde bu geçiş aşamasını bu haliyle fazla sürdüremezler. İster devletleşme ister demokratik bir federasyonlaşma olsun, bu yönlü gelişmeler devrimci gelişmeleri hızlandıracaktır.

Görülüyor ki, mevcut objektif durumlar daha da kontrol dışı ve devrimle çözmeyi dayatan bir gelişme halinde bulunuyor. Hiç şüphesiz emperyalizm burayı denetlemek için bazı modeller geliştirmek istiyor. Kürt Federe Devlet modelini Kuzey'e de yaymak istiyorlar, fakat klasik Türk rejimi buna imkan vermiyor. Özal krizi, aslında Özal'ın faili meçhul bir biçimde öldürülüşü ve daha sonra birçok faili meçhul cinayetin varlığı da Kemalist rejimin içindeki veya karşısındaki güçlere gösterdiği terörle bağlantılıdır. Emperyalizmin ve ona yandaş olan politikacıların sağlamak istedikleri yeni statüyü tanıma, 70 yıllık statükoyu amansız bir biçimde götürmesinden kaynaklanıyor. Her ne kadar şimdi iktidar bunlarda da olsa, buna tepki duyan çok geniş çevreler var. Halkın kendisi, bizzat Kürdistan'daki devrim, hatta işbirlikçilerin de artık bununla fazla yol alamayacaklarının ortaya çıkma durumu var. Emperyalizm de bundan derin bir rahatsızlık duyuyor. Bunlar çok çelişkili ve çok geçiş aşamalı bir durumun yaşandığını göstermektedir. Bu denge bu haliyle fazla uzun süremez. Zaten devrimci mücadelenin günlük olarak faaliyetleri de bu dengeyi oldukça zorluyor ve sonuçsuz bırakıyor. Yani klasik Kemalizm'in artık yeniden eski istikrarı bulması mümkün görünmemektedir. Bütün uluslar arası ve bölgesel şartlar ve en önemlisi de Kürdistan'daki devrimci gelişmeler buna meydan vermiyor.

Devrimci hareketimiz de parti tarihimizin kısa anlatımında görüldüğü gibi partileşme, ardından gerillalaşma ve ordulaşmada bugün vardığı düzeyle bütün özel savaşımı geçersiz kılacak ve sınırlayacak bir boyuta ulaşmıştır. Yine işbirlikçi çözümü işlevsiz bırakacak kadar olgunlaşmış, özgücüne kavuşmuştur. Bu noktada partileşme sorunlarına değinme gereğini duyuyoruz.

PKK Hareketi Sisteme Alternatif Bir Harektir

Partileşme her ne kadar başarıyla sağlanmış, yine ordulaşma artık bir daha tasfiye edilemez bir noktaya gelmişse de, yaşanan ağır sorunları ve yerine getirilmesi gereken görevleri görmezlikten gelemeyiz. Partileşme sorunları en kapsamlı olarak ortaya koymaya çalıştığımız sorunlardandır. **PKKİleşelim Savaşı Kazanalım** adında bir araya getirdiğimiz bu değerlendirmeler, sorunları yakıcı bir biçimde ortaya koymaktadır. Biz partileşirken özellikle ilkel milliyetçiliğe, Kürt ve Türk küçük burjuva sahte solculuğuna ve sosyal şovenizme karşı ideolojik olarak iyi bir mücadele verdik ve bu anlamda partiyi kazandık. Yine bazı siyasal durumlar vardı; gerek burjuva partilere, gerekse eylem hareketi haline gelmiş ilkel-milliyetçi partiler veya hareketlere karşı verilen siyasal bir savaşım vardı ve bu siyasal savaşım da az çok kazanıldı. Bunun için ideolojik ve siyasal mücadele çizgisi olarak başarısını kesinleştirdi.

Aşağı yukarı bunun tarihçesi şöyledir: İlk grup döneminde yani '80'lere kadar ilkel milliyetçiliğe, sosyal-şovenizme ve küçük burjuva reformizminin her çeşidine karşı yoğun bir biçimde ideolojik mücadele verdik ve kazandık. Yine özellikle 12 Eylül faşizminin bastırması için Türkiye Cumhuriyeti'nin Güneyli işbirlikçi güçlerle de işbirliği ederek siyasi etkimizi ortadan kaldırmak ve bir hareket olarak bizi boğmak için geliştirdiği saldırılara 15 Ağustos Atılımıyla ve silahlı propagandayla karşılık vererek ayakta kalma savaşını verdik. Bu da siyaset olarak ayakta kalmamız ve ayakta kalmak için de gerilla savaşına nasıl yönelmemiz gerektiğini ortaya koydu. Kısaca 1980-'90 yılları arası partileşmenin, onun ideolojik ve siyasi çizgisinin ve kazanımlarının kesinleşmesi kadar ordulaşmanın ve gerilla savaşımının da zorunluluğunu beraberinde getirdi.

1985-'90 yılları arasını karakterize edecek en önemli olay, gerillalaşmanın oturtulma savaşımıdır ve '90'dan günümüze kadar parti öncülüğüyle birlikte gerillanın artık yıkılmayacak bir olgunluk düzeyine gelmesidir. Şimdi burada önemli olan parti ve ordu

gerçeğimize yöneltilen içten dayatmaların niteliğidir. Bizimle ancak özel savaş rejimi dıştan savaşı yürütür ve içten dayatmalar da özel savaştan ayrı olarak düşünülemez. Asıl ideolojik, siyasal ve örgütsel mücadele içte kaydı. Şimdi daha iyi görüyoruz ki, dışta bir yerde yenilgiye uğrayan Kemalist, feodal ve aşiretçi etkileri taşıyan ne kadar güç varsa, bir anlamda içeride -aslında bu da doğal olarak başını uzatmadır- bunun arayışını geliştirme havasına girmişlerdir.

1985'ten günümüze kadar geliştirilen çözümler bir anlamda parti içi sınıf savaşımıdır, hatta parti içindeki düşmanı açığa çıkarma çözümleridir ve bu değerlendirmeler çok önemlidir. Yine dikkat edilirse, parti içinde her geçen gün ve hatta her geçen yıl artan bir karşı koymayı görüyoruz. Provokasyonlar ve orta yolculuk tarihi ile yetersiz devrimciliğe bakalım. Özellikle Önderlik gerçeğine yanlıgılı, sahte ve çarpık yaklaşımlara bakalım ve bu konuda yürütülen yoğun savaşımı göz önüne getirelim: Ulusal ve sınıfsal savaşım ile sosyalizmin, ilkel milliyetçi ve reformist anlayışlara karşı yoğun bir savaşım içinde olduğunu göreceğiz. Yalnız bazı provokatörler ve düşman dayanakları, sınıf dışı etkiler, Kemalist etkiler, ağalık ve aşiret etkilerli deyip de bu mücadeleyi daraltmayalım. Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki, oldukça kapsamlı, geniş boyutlu, ulusal, sınıfsal ve hatta uluslararası dayanakları olan bir mücadeleyi yaşadık.

Daha '80'lerin başlarında dayatılan **Semir** provokasyonunun emperyalist bağlantısı, yine Kemalist bağlantısı ve iç gericilikle bağlantıları çok somuttu. O bunu şöyle maskeleyebildi: Avrupa yaşam tarzını, yine küçük burjuva yaşam tarzını sanki küçük bir farkmış gibi ortaya koyarak yansıtmak istedi; ama dayatmasının temelinde partileşmeye, onun ideolojik, siyasal ve örgütsel gelişmesine karşı kapsamlı bir saldırı söz konusuydu. Bu provokasyonun ardından geliştirilen farklı provokasyonlar da vardı. Biz her ne kadar provokasyondur deyip geçiyorsak da, bunlar partiye karşı **karşı-parti** olma hareketleridir. Yani PKK'nin gerçek devrimci özünü karşı amansız savaşan güçlerin hareketidir. Bunun Semir provokasyonunda şöyle formüle edildiğini biliyoruz: "Bu PKK'yi '73'lerde nasıl ortaya çıkmışsa, aynı tarzda yere gömmek gerekir." Günümüze kadar özel savaşımın da desteğiyle, PKK'nin ortaya çıkışının yol ve yöntemlerini adeta taklit edencesine, el atılan her gelişme yöntemini karşı bir silah olarak kullanıp "yere gömme" dedikleri tarzı ne kadar yakıcı biçimde uyguladıklarını şimdi daha iyi anlamaktayız.

Provokasyonlar tarihi, bir yerde partiye karşı yürütülen özel savaşım, bir şahıs veya salt bir ajan hareketi değil, Kemalizm'in dış ve iç dayanaklarının birleşik etkisi altında bazı provokatif kişilikler şahsında dile gelse ve çok yaygın olan yetersiz devrimcilikle her türlü feodal aşiret etkilerini arkasına alsın da, özünde bir **karşı-parti hareketidir**. Muazzam köleci zemini, yine küçük burjuva yaşam anlayışlarını -ki bu Türk Kemalist ideolojisi, kapitalizmi ve burjuvalaşmasının bir yaşam anlayışıdır-, feodal-aşiretçi yaşam alışkanlıklarını -ki bunların da sömürgecilikle bağı açıktır- ve bunların oluşturduğu zemini arkasına alarak, partinin zorluklarını da fırsat bilerek yükledikleri bir karşı-parti olma hareketidir ve bu çok somuttur. Bunların merkezleri, kadroları ve savaş taktikleri -ki bunların savaş taktikleri özel savaş taktikleridir, ama daha değişik ve ince biçimlerde- vardı. Kişilikleri özel savaşla çok benzerlik arz eden **bozguncu** tiplerdi. Yani bunların hangilerinin objektif, hangilerinin sübjektif ajan olduğunu kestirmek bu yüzden çok zordu. Ama vardıkları sonuçlar son derece çarpıcı ve benzerdi.

Bunların bize karşı bir savaş yürüttükleri kesindir. Yani bunların tarihte uzlaşmaları ne kadar gerçekse, parti içinde de bu biçimde uzlaşmaları söz konusudur. Belki bunlar çok bilinçli kurulan ilişkiler değildi. Kaldı ki, tarihte hep böyle bilinçli ilişkiler aramak da fazla anlamlı değildir. Çünkü eğilimler kendi kendilerine birleşirler. Aşiretçi feodal özellikle Kemalist özelliğin yetmiş yıldır gayri meşru bir birliği söz konusudur. Tarihte bunların Osmanlılarla birlikteliği vardır. Hatta bunu daha da gerilere uzatabiliriz. Yine bunların yarattıkları yaşam alışkanlıklarıyla hızla birbirlerini tanıma durumları vardır. Kendi deyişleriyle adeta "Birbirimizin gözüne bakarız, ne demek istediğimizi anlarız" gibi bir yaklaşımları vardı. Bunların bir formülü de buydu ve bunlar birbirlerinin kokusunu alarak bir araya gelirlerdi. Nitekim gruplaşmalarında sandığımızdan daha fazla geri yapımızı ve özellikle köleliği kullanıyorlardı. Bunlar yüzyıllardır bu köle köylülüğü, bu ortaçağ kalıntısını oldukça kullanmışlardır ve içimizdeki zemini de böyle iyi değerlendirip kullanabiliyorlar. Zorlukları bahane edip bu kesimlere bazı sahte yaşam umutlarını dağıtarak, örneğin "Sana ev buluruz, yemek buluruz, kadın ya da erkek buluruz" biçiminde böyle bazı sahte yaşam olanaklarını sunarak bunları nasıl baştan çıkardıklarını çok iyi biliyoruz.

Sonuç olarak bu karşı-parti hareketleri aslında sandığımızdan daha fazla derin, kapsamlı tarihi temeli, çok güçlü sosyal dayanağı ve oldukça eğitilmiş çok kurnaz siyasi temsilcileri olan bir karşı-parti hareketidir.

Bunun parti tarihimizde nasıl geliştiğini **Şahin, Semir**, daha sonra **Cafer, Hüseyin Yıldırım, Şener, Terzi Cemal** gibi kişiliklerin önderlik ettiği karşı-parti dayatmalarında görüyoruz. Bu karşı-parti yaklaşımları günümüze kadar adeta yılda bir kişi ortaya çıkarılarak geliştirilmek isteniyor. Bunların içinde en önemlisi de **Fatma**'dır. Bunların Fatma gibi özellikle bize karşı tüm taktikleri esas alınan bir beyni, ruhu ve baştan günümüze kadar bize musallat olan amansız bir savaşım içinde olduğu ideolojik ve siyasal bir öncülük söz konusudur. Biz bunun PKK'leşmedeki yerini ortaya iyi koymaya çalıştık. Bu savaşımın ideolojik, siyasal, ruhsal, örgütsel ve askeri tüm yönleriyle iç içe geliştiğini çeşitli değerlendirmelerimizde ortaya koyduk. Bunun kayıpları da oldu, ama büyük kazanımlarının da olduğunu şimdi daha iyi biliyoruz. Bir anlamda provokasyonun veya karşı-partinin faaliyetlerini '75'lerden günümüze kadar ele aldık ve zaten bunların hepsi birbirleriyle bağlantılıydı.

En çok birbirlerine karşıt gibi gözükenerin bile objektif veya sübjektif olarak birbirlerinin ne kadar devamı ve hizmetinde olduklarını, birbirleriyle ne kadar uzlaşıp birleştiklerini açıkça gördük. Bunların gücü köleci zeminde, egemen hale getirilen yaşam alışkanlıklarında, hiç çalışmadan emek hırsızlığı yapmada, fitne fesatta, kurnazlıklarda ve bozgunculuklarındadır. Toplumumuzun bunun için ne kadar elverişli bir durum arz ettiğini, yani bu tip yöntemlerin ne kadar sonuç aldığını göz önüne getirirsek, bunların gücünün küçümsenmeyeceğini şimdi daha iyi anlıyoruz.

Bunlara karşı büyük bir yurtseverlik ve büyük bir sosyalist emek hareketiyle muazzam bir örgüt ve kişilik savaşımı verilmiştir. PKK tarihini bu yönüyle değerlendiremeyenler aslında bunların temsilcileridir. Bunu da önemle vurgulayalım. Yürüttüğümüz bütün bu savaşı göremeyenler veya görüp bildikleri halde gereklerini kendi kişiliklerinde somutlaştıramayanlar, özümseyemeyenler bir yerde bu **kontrpartiyi** (karşı-partiyi) içimizde yaşatmak isteyenlerdir. Çıkarılması gereken en yakıcı sonuç budur. Bunların faaliyeti durmadı. Yoldaşlarımız ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar, bunların dayandığı örgütsüz zemini aşamayanlar, yani savaşa doğru yaklaşmayanlar, özellikle gerilla savaşında yaratıcılığı ve parti ölçülerinde gelişkinliği tutturamayanlar kimi uygulayacaklar, kime zemin sunacaklar? Tabii kontr-partiye, karşı-partiye zemin sunacaklar. Nitekim kısa bir süre sonra bazılarının buna soyunduklarını biliyoruz. Bunun iyi niyetle de fazla ilgisi yoktur. Burada çok çetin bir kişilik savaşımı var. Geri sosyal yapıya, yine işbirlikçi ulusal

gelişmelere karşı verilen savaşı, en önemlisi de gerilla savaşının çetinliğini, eğiticiliğini ve örgütleyiciliğini göremez ve bunun hakkını veremezsek, yine yuvarlanılacak yer provokasyona elverişli zemindir ve hızla bu zemini kullanarak bir provokatör durumuna kayılmasıdır. Bazıları bu zemine hızlı gelir, bazıları sonra gelir, bazıları da gelmeye cesaret edemez. Ama bu bağlantıyı şimdi çok iyi görüyoruz.

Kırsak parti içindeki savaşımdan çıkarılması gereken sonuçlar var. Karşı-parti hareketinin öyle küçümsenir bir hareket olmadığı, tam tersine özel savaşın en çok umut bağladığı bir savaş olduğu ortaya çıkmıştır. Bunun önderlik tarzının da ortaya çıkış özellikleri var. Bu provokasyon ögesinin önderliği adeta bir gözcü, bir denetçi gibi başından itibaren Önderlik gerçeğinin başına konmuş veya kondurulmuş bir konumdadır. Hiç şüphesiz Önderlik gerçeği de bunun farkındaydı. O da bu TC dayatmasını, bu işbirlikçi zemin dayatmasını görüyor, fakat öyle bazı arkadaşlarımız gibi “Bir günde ezelim, imha edelim” yaklaşımıyla üzerine gitmemesinin ne kadar tarihi ve taktiksel bir yaklaşım olduğu bugün daha iyi anlaşılıyor. Önderlik gerçeği hesaplaşmayı işbirlikçi zemine karşı sağlam götürmezse -ki bu bir Kürdistan içi can alıcı gerçekliktir-, bununla hesaplaşmayı aile bünyesinde, sosyal, ulusal ve en önemlisi de örgütsel savaş gerçekliği içinde bütün yönleriyle görüp değerlendirmeyi ve karşı koyma hareketini geliştirmeyi, Kürdistan’daki TC’yi, özel savaş TC’sini, PKK’daki TC’yi, PKK içindeki düşmanı görmek, değerlendirmek, kontrol altına almak ve etkisizleştirmek imkansızdır.

Önderlik gerçeğinin bir de bu yönüyle anlaşılması gerektiğinin ne kadar önemli olduğunu şimdi daha çarpıcı olarak anlıyoruz. Bu, Kürdistan tarihinde çok ayırt edici ve son derece önemli bir gelişmedir. Eğer devrimci ve giderek başarıya giden bir önderlik oluşturmak istiyorsanız, onu oluşturan Kürdistan kişiliğinde kazanacaksınız. Önce kendi kişiliğinizi, sonra aileye sızmış düşman özelliğindeki, kadın köleliğindeki, özel ilişkideki, kardeş ilişkisindeki, ana-baba ve ata ilişkisindeki kişiliği görüp fethedeceksiniz. Yine bütün bunlar için gerici aile ilişkileri, gerici kadın-erkek ilişkileri ve bağları, gerici veya sömürgeciliğe ve onun özel savaşına oldukça bağlı ve buna zemin oluşturan -biz buna objektif ajanlık diyoruz, ama bu sübjektif ajanlıkla iç içedir, her aile ve her kişi bununla iç içe yaşıyor ve gelişiyor; bu bir Kürdistan realitesidir, özgül bir durumdur- bu durumla böyle bir karşılaşmayı yaşamadan partileşme mümkün değildir.

Bu, düz anlayışlı arkadaşlara da sanırım iyi bir derstir, umarım bu sefer anlarlar. “Düz bir yurtsever parti oluşturduk. İçinde düz bir partileşme, düz solculuk, düz sosyalizm ve yurtseverlik var. Yani içinde düşman yok, içinde düşmana hizmet sunan bir zemin yok” diye yaklaşım gösterenler ne kadar gafil, tedbirsiz ve örgütsüz olduklarını şimdi daha iyi anlıyorlar. Önderlik gerçeğine hakim olan tedbirlilik ve örgütlülük, düşmanı sürekli kendi içinde hissederek kendindeki düşmanı, ailecilik ve ahbap çavuşluk kılıfı altındaki düşmanı, kadın veya erkek kılığındaki düşmanı -buna erkek özellikleri veya kadınsı özellikler altındaki düşman diyelim- görmeseydi ve bunların Kürdistan için neyi ifade ettiğini, acaba bu Önderlik başarılı olabilir veya Önderlik günümüze kadar yaşayabilir miydi? Önderliğin günümüze kadar yaşayamayacağını ve bu mücadelenin en büyük yaşam gücü olduğunu hepimiz çok açık görüyorsunuz.

Bundan çıkarılması gereken sonuç şudur: Demek ki düşman, işbirlikçilik ve yine orta sınıf dediğimiz tabaka sadece dışta değildir; bir de bunların içimize yansıyan temsilcileri vardır. Çok usta taktiklerle dıştaki özel savaşa ve işbirlikçiye karşı olduğu kadar, partimizin içindeki, hatta birey olarak içimizdeki düşman anlayışlarına ve yaşam alışkanlıklarına, bunların örgütlenmesine, bozgunculuklarına, kişiliksizleştirmelerine ve savaşı her yönüyle düşürmelerine karşı mücadele edilmeden, nasıl Önderlik gerçeğine, parti gerçeğine ulaştık diyebilirsiniz? Bu savaşı başarılı verdiğinizde nasıl emin olabilirsiniz? Bunu deneyen komünist ve milliyetçi örgütler oldu. Ancak bunların ömürleri bir iki aylıktı. Örneğin Türk devrimci sol hareketleriyle Kürt milliyetçi hareketlerine bakarsanız, bunların ikinci ayda içlerindeki düşman tarafından elde edildiklerini göreceksiniz. **Mustafa Suphi** hareketinin, bir bütün olarak Kürt isyanlarının, **Barzani** hareketinin, Türkiye KDP’sinin ve kurulan irili ufaklı birçok solcu hareketin içteki düşman tarafından nasıl önce birbirlerine düşürüldüğünü, bazılarının imha edilip diğerlerinin de sonradan nasıl bir ajan kurumlaşmaya tabi tutulduğunu çok iyi biliyorsunuz.

Tüm bunlar ilk günden itibaren bize de uygulanmak istendi. Biz de bunun farkında olarak, devletin bu büyük asırlık oyununu iyi gördük. Bu konuda endişelerimiz olmakla birlikte, korkularımız kadar cesaretimizi de kullanarak karşı koymayı uygun yöntemlerle geliştirdik. Bundan derin sonuçlar çıkararak partileşmenin devrimci tarzına, onun örgütlü ve silahlı savaşına, onun yaşam tarzına yönelik kişilik çözümlenmeleriyle devrimci kişiliğin, savaş kişiliğinin, komuta kişiliğinin özellikleri ve görevlerinin neler olduğu, yaşamı günlük olarak ve hatta ömür boyu nasıl yürütmeleri gerektiği gibi hususları açtık. Bütün bu konularda geliştirilen açıklamalar özünde partileşmenin ta kendisidir. Bu tarzda partileşme, kazanan ve gerçekleşen partileşmedir. Gerilla savaşının ve cephe çalışmalarının gelişimindeki temel neden böyle bir partileşmedir. Bu yönlü gelişmeler bütün yoğunluğuyla devam ediyor.

Buna bir de **orta yolculuğu** eklemeliyiz. Kürdistan’da orta sınıf zeminin ne kadar güçlü olduğunu biliyoruz. Özellikle günümüzde bastıran bir devlet ve bir de ona karşı koyan hareketimiz vardır. Şimdi orta sınıfın acınmaları, sızlanmaları ve her iki tarafı kullanmak istemesi çok somuttur. Burjuva partilerinin, küçük burjuva partilerinin ve işbirlikçi hareketin durumundan bunu anlayabiliriz. Yine legal, sözüm ona demokrat ve yurtsever geçinen bazı hareketler var. Onların da bu durumdan ne kadar yararlanmak istediklerini biliyoruz. Bunları bir yana bırakalım, şu meşhur gözetlemede bulunmaya, hangi taraf bastıracağı diye işin kolayına ve zora sokmayana alet olmaya, Avrupa ve ucuz yaşam vaatleriyle yönetimi ele geçirip bireysel tutkularını anı anına yaşamaya, kendi şahsı etrafında bir küçük grup oluşturarak maddi ve manevi tüm parti olanaklarını kullanmaya ne ad vereceğiz? Bunların hepsine ajan diyemeyiz. Bunlara orta sınıfın parti olma faaliyeti diyebiliriz. Yani içimizde bir kontr-parti, bir de orta sınıf partisi var. Örneğin bir Mardin Eyaletimizi ele alırsak, bu orta sınıf partisinin kendisini nasıl geliştirmek istediğini, bunu başaramayınca daha sonra kontr-partiyle nasıl bütünleştiğini ve kontrgerillanın hizmetine girdiğini çok çarpıcı bir biçimde görürsünüz. Bunu o kadar sığağı sığağına yaşıyorsunuz ki, belki de buna hayret ediyorsunuz; ama orta sınıfın da bir parti olduğunu ve her ne kadar dışımızdaki temsilcileri fazla başarılı olmasa da, bunun içimizde temsilcilerinin olmayacağı anlamına gelmediğini şimdi daha iyi anlıyorsunuz.

Orta sınıf güçlü bir sosyal zemindir ve her zaman siyaset yapmak isteyecektir. Dışarıda, legal partide yapamazsa, illegal partide ve içimizde yapacaktır. Nitekim birçok eyaletimizde, hatta yurtdışında kendini dayatan bu parti böylesine bir partidir. Bu ne tam kontr-partidir, ne tam devrimci partidir, ikisinin ortasındadır. Kontr-partiyle ilişki ve irtibatları zor dönemlerde, devrimci partiyle ilişkileriyle gelişme hız kazandığı dönemde başlar. Ama bu ikisinin arasındaki çatışmaya dayanarak kendisini hep ayakta tutmak, boşluktan ve ikisinin zorlanmasından yararlanmak, mümkünse kendini öne geçirmek ister. Bu, dünya ve bölge çapında da olduğu gibi,

orta sınıf kaynaklı hareketlerde de böyledir ve içimizde de artık bu duruma gelmiştir. İkel milliyetçiliğin bir yerde orta sınıf kökeni de vardır. Örneğin YNK ve küçük burjuva reformizmi dediğimiz gruplar bir yandan bizimle ilişkiye uzanırken, bir yandan da TC veya emperyalizmle ilişkilere gidiyorlar. Onlara gidiyor, “Devrimi durdurmak istiyoruz, bize yardım edin” diyorlar; bize geliyor, “Emperyalizm ve sömürgecilikle ilişkilerinizi düzeltmek istiyoruz, bize yardım edin” diyorlar. Bu konudaki faaliyetlerini de oldukça hızlandırmışlar. İşte içimizdeki bazı yaklaşımlar da bunun zeminidir. “PKK’nin devrimci kanadı veya radikal kesimi zorlanabilir, bazı eyaletleri tutalım, Güney’deki bazı kampları da elverişli hale getirelim, eğer fırsat bulursak gerilla dışı, biraz liberal ve siyasi çözümden yana olan bir PKK ortaya çıkarırız” diyorlar. Kontr-partiyle bu partinin zaman zaman bir araya gelip bilerek veya bilmeyerek devrimci nasıl partiyi zorladığını bütün gelişme süreçlerimizden daha iyi anlarız. En son siyasi liderlik adı altında kendini öne çıkarmak isteyen anlayışların da böylesine bir orta parti olarak değerlendirilebileceğini açıkça belirtebiliriz.

Orta sınıf partisine zemin teşkil eden şey **kölelik**dir. Yetersiz devrimciliğin kendisi orta sınıf partililiğidir. Bu kavramları parti içinde çok tartışıyor, “Yetersiz devrimcilik neredeyse saflara hakim oldu” diyorsunuz. Bu doğrudur. Şu anda gerilla komutasında, cephe komutasında, kısacası parti temsilciliklerinin tutması gereken bütün yerlerde yetersiz devrimcilik neredeyse egemendir. Yetersiz devrimciliğin sınıf temeli orta sınıftır. Orta sınıf zaten kendi başına yetersiz sınıftır ve bu kadar yetersiz devrimcilik de ancak yetersiz orta sınıf devrimciliğiyle ifade edilebilir. Yetersiz devrimciler zaman zaman kontr-partiye zemin teşkil ediyor veya kaçıyor, zaman zaman da devrimci partiye geçiyorlar. Bunun ikisi de mümkündür. Devrimci parti bastırırsa devrimci partinin yanındalar. O halde orta sınıfın veya yetersiz devrimciliğin genel bir kavram olamayacağı, sosyal temelde kontr-partinin devrimci partiden ayrı ele alınmayacağı, onunla sıkı bir mücadele, ilişki ve çelişki içinde olduğu, hep kendisini gözettiği, fırsat bulursa öne çıktığı, yetersizliğini bir orta sınıf partisi haline getirdiği, zorlanırsa kontr-partiye kayacağı, devrimci parti bastırırsa da yığınla devrimci partiye geçeceği, ama her zaman da **yetersizlik** biçiminde kendisini dayatacağı açıktır. Orta sınıf partisi zora gelmez, dayatıcı olmaz ve devrimci savaşta kazanmayı esas almaz. Yeterli örgütü, yeterli gerillayı, yeterli savaşıyı, yeterli orduyu, cephede yeterli kitleyi ve kısacası mücadele için yeterli olacak şeyleri yapmak onun için mümkün değildir. Çünkü her şey onun için yetersiz olmalıdır. Bu anlamda da bu sınıf yaklaşımında yenilgi esastır. O halde saflarımızdaki yetersizliğin böylesi bir tanımı vardır ve bu, fırsat buldukça en az kontr-parti kadar tehlikeli olacaktır. Nitekim oluyor da. Bu savaşın istediğimiz tarzda gelişmemesinde ve parti öncülüğünün sağlam oturtulmamasında bu yetersiz devrimciliğin, dolayısıyla orta sınıf kökenli orta yolcu yaklaşımların büyük payı vardır.

Böylece kontr-parti ve orta sınıf partisi nedir, nasıl ortaya çıkıyorlar, sınıfsal ve uluslararası dayanakları, yine kendi aralarındaki ilişki ve çelişkiler, devrimci parti içindeki gelişmeleri, ilişki ve çelişkileri, parti tarihi boyunca gelişme süreçleri ana hatlarıyla bu şekilde ortaya konulabilir. İsteyen parti tarihimizde buna yönelik yapılan kapsamlı değerlendirmeleri de göz önüne getirerek bilinç noksanlığını giderebilir ve kendini doğru tanımlayabilir; “Ben bu partileşmenin neresindeyim?” diye kendine sorabilir.

Partileşme Sağlanmadan Mücadele Başarıya Ulaşamaz

PKK’nin ilk çıkışında da ifadesini bulan sosyalizme yaratıcı yaklaşım, demokratizme ve ulusallığa devrimci yaklaşım, insanlığa en özlü hümanist yaklaşım partimizin temel ideolojik kavramlarıdır. PKK’nin siyaset olarak da antiemperyalizm, antifeodal aşiretçilik, antigericilik biçiminde bazı kavramları ve sloganları vardır. Daha da somut olarak sömürgecilüğün her türlü iç ve dış dayanaklarına karşı olma biçiminde bir siyaseti söz konusudur. PKK, demokratizm, sosyalizm ve tam bağımsızlık doğrultusunda özgür bir halk ve toplum yaratmayı program edindir. Bunun dışında özellikle de yaşamda savaşçı ve örgütçü özelliği çok somuttur. Partimizin fedakarlığı, cesareti, inisiyatifi, somut koşullara uygun anlatım kabiliyeti, nerede nasıl yaklaşılacağı, nerede nasıl ele geçirileceği, nerede nasıl savunulacağı, nerede nasıl bırakılacağı biçiminde bütün devrimci görevlere örgütçülük ve mücadelecilikle usta bir yaklaşımı vardır ve başarıyı mümkün kılacak her yol ve yöntemi dener. Bu, parti tarihimizde çok yönlü anlatılmıştır. Böylesine çok yoğun bir devrimci partileşmenin olduğu, bu devrimci partileşmenin Kürdistan’ı, Kürt halkının özgür gerçekliğini ve kimliğini yarattığı, kendini bu temelde insanlığın dikkatini çeken bir konuma getirdiği bugün artık her zamankinden daha fazla açıktır.

Bu partileşmenin öncü bir partileşme olduğu, önderlik gerçeğinin hakim olduğu ve yapıyı sürüklediği bu partileşmenin özellikle savaşımın bu düzeye gelmesinin birinci nedeni olduğu çok açıktır. Halen gerek gerilla ordulaşmamıza, gerekse kitlesel kalkışmaya bu partiyle öncülük edildiği, PKK’nin bu temelde Kürt halkının devrimci mücadelesini uluslararası siyasal gerçekliğe ve bölge gerçekliğine dayattığı, bunun da mücadeleyi önemli sonuçlara ulaştırdığı biliniyor. Önemli olan bu devrimci partileşmenin her üye tarafından doğru kavranması ve özümsemesidir. “Ben partiliyim, PKKliyim” diyen biri, eğer derin bir gafleti yaşamıyorsa ve objektif ajanlık durumu yoksa, ciddi bir yetersizlik içinde değilse ve “Ben devrimci PKKlileşmekte iddialıyım” savında ısrarlıysa, o zaman orta yolculuğu ve onun her türlü yetersiz devrimciliğini bırakmalıdır. Yine provokatif yaklaşım ve provokatif yaklaşımların zemini olma bırakılmalıdır. Açığa çıkmış devrimci militan ve partileşme özelliklerini esas alın. Çünkü söz ve eylemin birleştiği nokta burasıdır. Bunun için yoğun eğitimle birlikte, tam örgütçülük ve savaşçılığın fedakarlık, cesaret ve yaratıcılık düzeyi esas alınmalıdır. Bu başarıldığı oranda da partileşeceğimiz açıktır.

Daha somut olarak belirtirsek, bugün birçok mücadele cephemiz, ona öncülük eden PKK organları, komiteleri ve temsilcilikleri vardır. Eğer bunlar PKK’yi gerçekten temsil etmek, örneğin gerilla kurumlaşmasına yansıtma istiyorlarsa, bunu ancak PKK’yle temsil edebilirler ve bu da başarının esasıdır. Cephe ve yurtdışı çalışmalarında, her türlü kitle faaliyetlerinde, hatta legal demokratik faaliyetlerde de bu böyledir. Tam partileştiğiniz oranda her sahayı başarıya ve gelişmeye kavuşturabilirsiniz. Her sahayı kolay yenilmez bir savaşım sahasına dönüştürebilirsiniz. Partileşme konusunda anlaşılması gerekenin özü budur.

Bu konuda ne kadar partileştik, partileşmenin neresindeyiz diye sorarken, her militanımızın ve hatta savaşçımızın bu gelişmeler çerçevesinde kendini gözden geçirmesi gerekiyor. Öyle rasgele militan savaşçılık yapılamayacağı, partileşmeden ve partinin ideolojik, politik ve örgütsel hattını kavramadan bu savaşımında sağlam yer alınamayacağı açıktır. Partileşme neden zorunludur? Karşı partilere, dışımızdaki partilere, özel savaşa ve en önemlisi de birey olarak içimizdeki düşmana karşı partileşmeyi sağlamadan, mücadelede başarıya ulaşamazsınız. Bilinç, örgüt, cesaret ve fedakarlık yetersizliğine, kısacası kişilik yetersizliğine -ki bu bir anlamda düşmanı ifade eder- karşı savaşmadan partileşemezsiniz. Partileşemezseniz gerillayı geliştiremezsiniz, gerillayı geliştiremediğinizde özel savaş önleyemezsiniz ve bu da katliamla sonuçlanır.

Sorunu bu kadar iç içe bağlantılar temelinde ortaya koyduktan sonra her eyaletimizin, her çalışma birimimizin kendi somutunda partileşmeye ilişkin hangi sonuçları çıkarması gerektiği artık bellidir. Verilmesi gereken cevap artık somuttur. Sürekli “Sorun var,

kontrgerilla böyle etkiledi, orta parti şöyle etkiledi, yetersiz devrimcilik şöyle etkili oldu” demek, kendini ve artık bu aşamadan sonra partiyi kandırmaktır. Bu artık partiye karşı bir savaşımdır ve normal karşılanamaz. “Partileşemiyorum, eğitemiyorum, örgütlenemiyorum” demek, “Ben kontr partiye zemin oluyorum, ben orta sınıf partisinin bozgunculuğuna zemin oluyorum, ben yetersizliğe zemin oluyorum” demektir ve bu da yenilgidir. Bu tutumlarınızda ısrar ederseniz, daha da tehlikeli olursunuz. O halde yetersizliğin anlamı yoktur. O halde karşıt partiye ve düşmana yaraşır dayatmalara gerek yoktur. Devrimci parti bütün bunları kabul etmeyen, bunlara karşı savaşan ve savaştıkça gelişen partidir. Önderlik de tamı tamamına böyle savaşan, savaşı böyle yürüten Önderlik gerçeğidir. Önderlik gerçeği de tarihidir ve kurumsaldır.

Görüyorsunuz ki, parti sorunları ciddi sorunlardır. Parti tarihi ve bu tarihteki büyük savaşımın sonuçları yakıcıdır. PKK'nin büyüklüğü, yalnız ulusal gerçekliğimize değil, uluslararası düzeyde sosyalizme ve yine imhanın eşliğindeki halkımızın ulusal kurtuluşuna çıkış yaptırmasıdır; ulus gerçeğine ulusal kurtuluşla çıkış yaptırmasıdır; yine halkın iktidarına ve demokrasisine çıkış yaptırmasıdır. Kişilikteki bin defa bitmiş tükenmiş her türlü olumsuzluğa başarılı yaşayan bir kişilikle çıkış yaptırması tarihi önemdedir ve size ekmek ve su kadar gereklidir. Bunun önünde hiçbir iç veya dış engel kabul edilemez. Büyük yarış partileşme yarışdır, büyük yarış önderlik yarışdır ve o da bu temeldedir. İnanıyorum ki, artık bu yönüyle parti adına hareket eden bütün çalışanların, en önde gelen militanlardan sıradan “partiliyim” diyenlere kadar herkesin kendini artık netleştirme, ayırtma ve parti gerçeğimizin devrimci tarzına ve devrimci partimize kendini katmasının zamanıdır. Bu konuda oyalamacı ve ertelemeci olunamaz. Artık ince bir tarzda karşı partilerin bir ajanı gibi hareket edilemez. Halen bazıları kendini dayatarak, ağırlaştırarak ve incelterek sürdüreceklerini sanıyorlarsa aldanıyorlar. Kararlılığımız, bütün bu karşı partileri aşma kararlılığıdır; bunları en son kalıntılarına kadar teşhir, tecrit ve gerekirse tasfiye etme kararıdır.

Herkesin bu hususları önemle göz önüne getirmesini istiyorum. “Ben bu partiye saygılıyım, bu parti adına savaşıma varım” diyenlerin çıkarmaları gereken sonuç, bu partileşmeyi bütün yönleriyle yaşamaları, kendinden başlatarak birimine, cephesine ve gerillaya, kısacası bütün çalışma alanlarımıza taşımaları ve bunun şiddetli savaşımını vermelerinin gerekliliğidir. Partileşme ve parti içi savaşımın anlamı budur. Zafer kazanma da bu partileşmeyle bu kadar bağlantılıdır.

21 Şubat 1994

BİN YILLARIN KÖRDÜĞÜNÜ PARÇALAYARAK PARTİLEŞTİK

Parti sorununa ne kadar ağırlık veriyor olsak da, mevcut düzeyinizle bunu yeterince kavramadığımız ve sonuç almak için ısrarla üzerinizde durmamız gerektiği açığa çıkıyor. Bütün bu çabalarımıza rağmen, kavrayış ve özümseme düzeyiniz çok sınırlı kalıyor. Bu konuda sanıldığından daha büyük bir sorumsuzluk içinde kalıyorsunuz. Terbiye düzeyiniz çok zayıf ve sergilediğiniz tablolar çok yakışsız. Halen bazılarınız bir marifetmiş gibi kendinizi farklı göstererek bize dayatmayı adam olma sanıyorsunuz. Sanki bu tip kişilik gelişmesi çok büyük bir marifetmiş gibi, bunu bir de teori ve anlayış düzeyine getirip dayatıyorsunuz. Bir sorumluluğunuz var, bu dünyada bir sorumluluğunuz olmadan yaşayamazsınız. Basit ihtiraslarınızı ve yaşama tehdit olma durumunuzu aştırtmaya çalışıyoruz. Karşımızda bir hizbin olduğunu veya farklı bir çizginin geliştirilmek istendiğini belirtmiyorum. Bundan daha acizsiniz, tam bir bela olma durumunuz var. Kendinizi zayıflıklarınız altında bu kadar zavallı bırakmanıza insan bir anlam veremiyor veya verilse de bu durumunuzu lanetle karşılamaktan öteye bir anlam verilemez!

Her şeyi yapın, ama sosyal ve ulusal mücadelenin gelişme kurallarını bir tarafa bırakarak çok düşküncü, çok ilkelce ve bizdeki insan özelliğinin en boş ve iflas etmiş özellikleriyle yaşamayın. Bu durumları parti içinde yaşatmamaya büyük özen gösterdik. Fakat bazı kurnazlar buna cesaret edebiliyorlar. Kendinizi bir vicdan muhasebesine tabi tutmadan, korkunç bir çabayla geliştirilebilen bu özlü devrimci çalışmaya siyasal lafazanlık veya maskeleyerek yaklaşsanız utanç verici durumlara düşersiniz.

Partileşmemiz çok büyük yanlışlıklarla ve ondan da öteye sapmalarla tehdit edilmek isteniyor. Bu durum karşısında “asabımı bozma” denilir, ama siyasette bu sözcükler fazla bir anlam ifade etmez. Yaklaşımlar hep kendine göre değişik yöntemlerle hayata geçirilir, ama bu kadar ilkel tarzlarla birliklerimizle uğraşmaya da kimsenin hakkı yoktur. İndirgenmek istenen uğraşma seviyesi, en bayat ve içi boş basit köylü toplumunun bütün çirkinliklerini ve doğallıklarını barındıran bir tarzdadır. Bu yaklaşımların bir adım ötesi sözde şehir görmüş olmaktır. Siz bu tutumlardan kurtulamıyor ve politikada bir adım ötesini bile görmeye yanaşmıyorsunuz. Dağlarda kalıyorsunuz, ancak oralarda ilkelleşiyorsunuz; şehirde kaldığınızda ise basitleşip gidiyorsunuz. Yaptığımız bu çalışmalara cephe çalışması veya gerillacılık diyebilir miyiz?

Kendini bu kadar basitleştirip biçim yoksunu yapanlar, hangi önemli sorunlara çözüm getirebilirler? Biz yaşamımızı parti çalışmasına vereceğiz, bütün davranışlarımızı eğiteceğiz, söz gücümüzü geliştireceğiz; oysa sizler gittiğiniz her yerde bunların tersi tutumların şampiyonu veya aleti olacaksınız. Bu nerede görülmüş? Bunun anlamlı ve erdemli olduğunu kim size söyledi? Bunları nasıl ve hangi okulda okudunuz da böyle yetiştiniz? Acaba terbiye ve eğitim düzeyiniz çok daha mı geriydi veya yaşanan toplumsal çarpıklıklarınız ve baştan çıkarılmışlık düzeyiniz çok daha mı tehlikeliydi? Bizim sizleri veri olarak kabul etmemiz, iyi niyetimizin çok fazla olmasından mı kaynaklanıyor?

Kişiliğinizdeki balonlaşmayı söndürmeniz gerektiğini sıkça vurguladım. Mütevazı, akıllı bir kişiliği bir türlü sizde oturtamadık. Bu durumunuz bir zavallılıktır. Raporları okuyoruz; sıradan onurlu bir kişi bile olsa, çalışma alanlarında sergilenen o tabloları sergilemez. Günlerdir şunu ispatlamaya çalışıyorum: Bir hamalı bile kan ter içinde çalıştırır ve ona sıradan bir yaşam imkanını sağlarsan, sana bin defa şükreder. Bütün hizmetlerimize ve çabalarımıza rağmen, bizimkilerin dayattıklarıysa politika adına bundan daha geri bir tutum oluyor. Biz bunu düzeltmek zorundayız. Öyle iri sözler ve kendinizi yazdığımızı sandığımız değerlendirmelerle bu işler yürümez. Kadrolarımızı çok iyi tanıyorum. PKK'nin büyüklüğünü kendi büyüklüğünüz olarak görüp belki de kendinizi bin kat farklı gösterdiğiniz ve farklı yansıtıp yaşatmaya çalıştığımızı biliyorum. Bu büyük bir yalandır ve bizi yanıltma yaklaşımıdır. Bunun için de bu tutum sahiplerinden herhangi bir başarı beklenilemez. Kaldı ki, çoğu da içini dökme fırsatını bulamıyor. Bu kişilik sahipleri biraz da bizden aldıkları cesaretle sözüm ona özgür davrandıklarını sanıyorlar. Özgürlüğü nasıl kullandıkları ve nasıl ele aldıkları ortadadır. Böyle bir saptırma ve çarpıtma var. Parti gerçekliğimize dayatılan bu yaklaşımlar hiç doğru değildir. Herkes alçak gönüllü

olmayı ve amaca uygun yaşamayı bilmek zorundadır. Başka türlü bu yük taşınmaz. Bu kadar abartmalar ve saptırmalarla, bu kadar çirkün yöntemlerle bırakalım devrimci bir hareketin yürütülmesini, sıradan bir iş bile yürütülemez, basit bir iş bile işbölümüne tabi tutularak geliştirilemez.

PKK gerçeğinde dönüştürmeye çalıştığımız bireyi özümsemeden, bu işin altından sağlam çıkamazsınız. PKK yoğunlaşmasını asgari koşullarda yaşayamazsanız, kırk yıl da geçse, bu mücadele sürdükçe mahkum olmaktan kurtulamazsınız. Bunu önlemek gerekiyor. Partileşme **gönüllülüğü** esas alır. Gönüllülüğün üzerine bu kadar sorumsuzluğu dayatmak, bu kadar geri yaşam özellikleriyle kendini koyuvermeye çalışmak sizi, düşmanın bu işi bilinçli önlemesinden daha tehlikeli bir rolün sahibi olmaya götürüyor. Bunu yapan tek bir kişi olsaydı bir şey demezdik. Ancak birisi kalkıyor, hiç vicdan azabı hissetmeden ve hesap verme gereği duymadan, sırf canı istiyor diye bütünüyle parti dışı tutumları örgütlüyor ve anlayış düzeyine getiriyor. Bir çocuğun hayalinin bile çok gerisinde hayallerle bunu ulusal düzeye kadar yutturmaya çalışıyor. Bunun adına da siyaset, anlayış, eleştiri diyor. Böyle birçok kişi var. Düşünceyle ilgisi olmayan, geri, ilkel, ayakta durmasını bile bilmeyen, elinden ağlamaktan başka bir şey gelmeyen bu kişilikler, öte yandan 'büyük söz' ediyorlar. İnsanda biraz hayâ olur, vicdan olur. Vicdan denilen olay duygularınıza hiç vurgu yapmıyor mu? Siyasileştik, keskinleştik, iradeleştik, ama bütün bunlar bazı değerler içindir. Sizden biraz fedakarlık istedik diye insan kendisini bu kadar sınırsız dayatır mı? Buna parti için mücadele anlayışı demem. Bu kişiliklere **yatalak kişilik** derim.

Sizlerle ne kadar önemli bir kişi olduğunuzu, ne kadar farklı görüşlerinizin olduğunu mu tartışacağız? Keşke öyle bir anlayış sahibi olsaydınız da istediğinizi yapsaydık! Kendi haline bırakılsa on defa yenilgiye götürecek bir kişiliği nasıl muhatap kabul edebiliriz? Bu kişilikler sorunları sağlıklı tartışabilme imkanını bile ortadan kaldırıyorlar. Sözüm ona bu düşünce ve bu davranışlarıyla kendilerini yaymışlar; hemen her birisi bir kurum olmuş. Elleri silah, biraz da para verdik, her biri birer azman kesildi. Bu silahlar ve paraları yerin dibine koyarız, yine de bu yaramaz ellere veremeyiz. Her şeyi biz verdik, bunların hikayesi çok açıktır. İnsan neden böyle gafil davransın ki? Kendi tarihleri konusunda kedi kadar bile olamayanlar şimdi başımıza aslan kesiliyorlar veya en yoksul olanlar başımıza en değme ağa oluyorlar. Bunları nereden çıkarıyorsunuz? İnsan biraz haddini bilmeli, geçmişini bilmeli. Biz hala bir günü bile lehimize çevirmek için iliklerimize kadar sorumlu yaşayacağız, bir gelişme için adeta iğneyle kuyu kazar gibi çalışıp bir şeyler kazanacağız, siz de bu değerler üzerine böyle yayılacaksınız: Bunu asla kabul edemeyiz. Hiç olmazsa bundan sonra gerçeğe doğru yaklaşın, laflarla kendinizi kandırmayın.

PKK'de toplumumuzun yaşam düzeyini, betonlaşma düzeyini aşmaya çalıştık. Kişiliklerinizin birçok özelliğini biliyorum. Ama PKK'de farklı bir düşünce yapımız ve siyasi doğrultumuz var, hepimizin onun emrine girmesi gerekir. "Fazla bir katkımız olmuyorsa, hiç olmazsa sorun teşkil etmeden yürümemiz gerekir" diye bir değerlendirme sahibi olmanız gerekir. Alçakgönüllülük ve amaçlarına biraz saygıyla yaklaşım olmazsa birbirimize nasıl yaklaşacağız? Hiçbir yoldaşa yersiz tek bir söz söylemedim, yetersiz bir yaklaşım içerisinde olmadım. Bir yoldaştan beklenecek her türlü güç ve desteği sunduk. Yoldaşlığın temel kurallarına müthiş bağlı kaldık. Eğer siz köylü kurnazlığıyla kendinizi böyle dayatırsanız, size "yapmayın" derler. Buna ne gücünüz var ne de böyle bir şeye gerek var. Siz ayıplarımızı gidermekle görevlisiniz. Biz de bunu gidermeye çalışıyoruz ve siz de bu konuda alçakgönüllü olacaksınız.

Hemen her kişilik neredeyse bize bir yöntem hatası yaptırmaya çalışıyor. Anlayışlar ve eleştiriler var adı altında kendi yetersizliğini kapatmak istiyor. Çamura yatmanın eleştirilerle ne ilgisi var? Eleştiriye devrimciler, düşmanına karşı onurunu ayakta tutanlar, düşmanına karşı herhangi bir eylemi olanlar, onun üzerine yürüme kararlılığında olanlar yapabilir. Partimiz içerisinde gözünü kör eden, kendi özgürlük ve direniş gerçeğimizle ilgisini yitiren kişilikler var. Bu tip kişilikler saptırmayla ve yanıltmayla sürekli bizi uğraştırıyorlar. Bunu önlemek zorundayız.

Parti içi siyasallaşmayı ilerlettik, muazzam bir bilinçlendirmeyi gerçekleştirdik. Değerlendirme gücünü artırma ve önderlik yapabilecek kişilikleri geliştirme çabalarımız var. Bazıları bunu biraz öğrenince, bize karşı bunu amansız dayatıyorlar. Oysa bunu düşmana dayatmaları gerekir. Bizim özlü pratiklerimizi zorlayacaklarına düşmanı zorlasınlar veya çevrelerindeki geri öğeleri ilerletsinler. Çok büyük sözler edeceğinize ve kendinizi başka türlü göstereceğinize, bir grup insanı neden eğitmediğinizi, seçkin bir takımlık gücü neden oluşturamadığınızı ve hatta bunlarla ilgilenmediğinizi kendinize sormalısınız. Kendine bazı soruları sormayanlar bizden ne sorunlarına çözüm isteyebilir, ne de ciddiye alınabilirler. Bizden hak hukuk talep ediyor, ama en temel görevlerine bile yanlış yaklaşıyor, hatta bunları görmek bile istemiyorlar.

PKK'nin değerlerini korumak zorundayız. Bu değerler yalnız sizin çabalarınızla oluşmuyor. Ancak bu çabaların sonuçları üzerine konmak isteyenler var. Bu değerler içinde halkın bağlıları, önemli direniş sahiplerinin, büyük direniş şehitlerinin ve adı duyulmamış emektar kişilerin çabaları vardır. Sözüm ona parti içi mücadele adı altında, "Söz sahibi olayım" diyenlerin büyük bir kısmı bu değerleri kapma çabası içindedir. Ben bunu uzun süre bu haliyle kabul edemeyeceğimi belirtmek zorundayım. Değerler üzerine kendilerini sınırsızca yayanlara, bu değerlerin anlamını bir tarafa itip her şeyin sahibi olduğunu ortaya koyanlara nasıl rıza gösteririm? Alçakgönüllülüğünü yitiren birisini tehlike olarak görür ve değerlendiririm.

Bir parti genişledikçe içine her türlü tortu da, her türlü sınıf ve tabakadan insanlar ve dolayısıyla onların talepleri de girer. Ama bu böyledir diye partimizin özlü ifadesi olmaktan asla geri duramayız. Her şeye tenezül edin, ama parti birliğine yanlış yaklaşmayın, partinin özlü ifadesiyle oynamayın. Partinin propaganda ve örgütlenme işleri gibi temel çalışmaları vardır, asla onlardan vazgeçmeyin. İki doğru söz sahibi olmayı bile nasıl yılların çabasına borçlu olduğumuzu belirttim. Bunu nasıl görmezlikten geleceksiniz? Bir kapışma sürecinde veya bir parti içi kavga döneminde de değiliz. Yaprak kıpırdamazken, kendi kimliği konusunda bir iki sözcük bile dile getirilmezken, adeta kara taştan su çıkarırcasına bir çabayla bu gelişmeyi başlatacağız, bazılarıysa sınırsız bir biçimde bunun üzerine hesap yapacak: Bunu asla kabul edemeyiz.

Şu anda PKK içinde sözüm ona mücadele ediliyor. Hep birbiriyle sorun çıkarmalarının temelinde bu değerler üzerine mücadele, hem de hiç değer yaratmayanların değer mücadelesi var. Kaldı ki değer yemesini, kendisi için doğru kullanmasını da bilseler insan bir şey demez. Bu çok ilkel bir mücadeledir ve sonuçları hiç hesaplamadıkları bir biçimde oluyor. Bunları önlemek ve mutlaka terbiye sınırına çekmek zorundayız. Bu tutumları eleştiri veya hizip olarak kabul etmiyor, terbiyesizlik ve düşkünlük olarak değerlendiriyorum. Ortada geri bir kişilik veya kişilikler toplamı, çok geri bir toplumsal düzey söz konusu. Kendilerini basit klan ve kan bağı ilişkilerinden henüz koparamamışlar, siyasileştirememişler, herhangi bir felsefi ve siyasi bilinçlenmeyi yaşamamışlar. Bu bizim talihsizliğimizdir. Bunları biraz terbiye sınırına çekmek zorundayız.

Aslında siyasi ve felsefi olarak gelişmeleri için imkan vermiştik, okuyup kendilerini eğitebilirlerdi. Bu konuda da örnek olarak, çok sınırlı bilgi edinme imkanlarına rağmen kendimizi eğitebilmek için burjuva felsefesini ve en son da sosyalizm değerlendirmelerini içeren kitapları nasıl okuduğumuzu vurguladık. Bir bilinçlenme olmadan toplum yasalarına anlam veremezsiniz, anlam veremediğiniz için de fazla anlamlı bir pratik geliştirmeye güç yetiremezsiniz. Geriye köylü kurnazlığı, köylülerin akıl hocalığı kalır. Biz kendi köylülerimizin ve esnafımızın akıl hocalığıyla ne kadar devrim yapabiliriz? Ulusal soruna ne kadar çözüm getirebiliriz? Bunların akıl hocalığı neye yarar? Bunlar her bakımdan iflasçıdır; yirmi dört saati ya kurtarır, ya kurtaramazlar.

Ulusal davaya, ulusun sorunlarının çözümüne soyunduğunuzu belirtiyorsunuz. Hiç olmazsa bunun için parti edebiyatını okurlar ve kendileri için gerekli olan bilinci mutlaka çıkarırlar diye düşünmüştüm. Oysa onu da yadsımışlar, hatta bir tarafa atmışlar. Yaptığımız birçok çözümlenme var, hiç olmazsa hazır hale getirilmiş bu kitaplara ilgi duyun ve kendinizi yetiştirin. Daha klan, kabile bağlarını bile çözemeyen, ulusal bağların temel özelliklerini göz önüne getiremeyen, fırsat bulduğunda ruhça bir kabileci, bir bölgeci olmaktan öteye gidemeyen, fırsat buldu mu duygularını en düşküncü yaşamaktan kendini kurtaramayan kimseler hangi devrimcilikten, hangi ulusal kurtuluşçuluktan bahsedebilirler? İnsan haddini bilmeli ve bu soruları kendine sorabilmelidir. PKK büyüktür, ama bu siz de büyüksünüz demek değildir. PKK belli bir gelişmeye yol açıyor, ama bu siz de böylesine gelişmelere yol açıyorsunuz. İçine düştüğünüz büyük hastalık buradadır. Bu, yaygın bir özelliktir. Zaten bu kişiliklerin bir çırpıda binlerce kişiye kendilerini kabul ettirmelerinin nedeni budur. Mevcut zaaf ve gerilikler düzeyi ancak böyle önderlere yaşam hakkı verir ve başarı imkanı sunar. Ama biz bunu aşmak zorundayız. Bütün söz veremeye rağmen, doğru bir önderlik temsiline güç yetirenler, parmak sayısı kadar ya var ya yok. Burada bir kişilikten veya bir andan bahsetmiyoruz. Eğer tüm bu yaklaşımları önleyemezsek, bütün bir toplumsal geriliğin ve ilkeliliğin kalıntılarına, ulusallıktan ve sosyal gelişme düzeyinden geriye düşmenin temsilcilerine alan açmış olacağız. Bu tip dayatmalara karşı partiyi güçlendirmesek, ulusal kurtuluşu ve onun zaferini bir yana bırakalım, çok sınırlı da olsa yol açılan uluslaşma, ideolojik ve siyasi gelişme imkanlarını bile ortadan kaldırabiliriz. Bu açıdan bu hususları anlamamız gerekir. Partiyi temsil etmek çok önemlidir. Duygularının ve davranışlarının etkisi altında kalıp bu dayatmalarla uzlaşana, alet olana veya tembellik yapıp kendini yere atana ne ad takacağız? Bununla hangi devrimi yapabiliriz?

Yıllarca sigara tütürdünüz, hayallere daldınız, kendinizi bazı duygulara kaptırdınız ve bugüne kadar geldiniz. Sıkı bir eğitime, sıkı bir örgütlülüğe gelemediniz. Biz tarihe, halka ve topluma karşı sorumluluğumuzu biliyoruz. Tarihi ve toplumu anlarız ve ona gereken karşılığı veririz. Bunu yaptık. Ama sizin kendinizi bu kadar hastalıklı yapmanıza ve süründürmenize anlam veremiyoruz. Bütün bunları belirtirken, karşıdaki bütün bu geri özelliklerin temsilcisi olarak duruyorsunuz. Bu durumunuz çok somut ve tartışma götürmez bir biçimde psikolojik olarak ne kadar hasta olduğunuzu, fakat sözüm ona siyasi anlayışlarınızın da ne kadar bitirici olduğunu ve çok geri bir toplumsal özelliğe sığındığınızı gösteriyor. Bu kadar kolay iktidar savaşı vereceğinizi nereden aklınıza getirdiniz? Halkın iktidar savaşımını, parti içi iktidar savaşımını böyle kolay ele alacağımızı nereden öğrendiniz? Bunları hangi okul kitaplarından okudunuz, bunları size kim öğretti?

Ben sizin gibi değilim. Benim arşınlamadığım tek bir yer kalmadı. Ne kadar düşündüğümü, dağdan taşta, kurttan kuşa kadar hepsinden bir şeyler öğrenmeye çalıştığımı biliyorsunuz. Gelmişsiniz, bütün bilinçsizliğinizle, bütün ihtiraslarınızla, bütün duygu veya duygusuzluklarınızla, bütün acı ve acımasızlıklarınızla, bütün korku ve sözüm ona cesaretlerinizle “bizi taşı” diyorsunuz. Bu iş için önce terbiye gerekir. Bu halinizle kimse sizi taşıyamaz.

Öncü Güç Olmadan Özgür Bir Toplum Yaratılamaz

Eğitimle kendini süreçlere göre hazırlamak çok önemlidir. Bir talimatı bile doğru dürüst uygulayamıyorsunuz. En çok yaptığımız ucuz bir ölümdür. Yaşama hükmedemiyorsanız sizi ne yapalım? Toplumdaki hastalıkları anlarız, ama parti içi hastalıkları ne yapalım? Uygun koşullarda bile can güvenliğini sağlayamayanları ne yapalım? Aslında parti içindeki hastalar toplumdaki hastalıklardan daha beter. Partiyi tam bir hastaneye çevirenler az değil. Şu anda hemen bütün alanları tam bir hasta yatağı haline getirmişler. Bu kişilikleri ilk konuştukları cümleyle bile hemen tanıyorum. Sözde bir askeri ordulaşmayız. Asker nasıl konuşur? Asker, bırakalım benim gibi sorumlu biri karşısında, hemen her şey karşısında tetikte bir kişiliktir. Oysa bizimkilerin hali uyku halidir, adeta kendinden geçmiş biri gibi yılların yorgunudur. Partiyi bütün eski dertleri ve yaralarının bir tedavi yeri sanıyor, bunu derinleştirmek istiyor ve “parti bize baksın” diyorlar. Parti sana bakım yeri değildir. Parti hasta topluma bakım örgütüdür, kurtarıcılar topluluğudur, doktorlar topluluğudur, yoksa hastane yeri değildir. Partinin bütün elemanları hasta insanların imdadına koşar. Parti içinde “ben hastayım” demek olmaz. Bu kadar hastalanmaya veya kendinizi hasta gibi göstermeye ne hakkınız var?

Bu konuda ciddi çarpıtma ve saptırma var. Öyle hasta da değil, fırsat bulduklarında veya kendi işlerine geldi mi canavar kesiliyorlar. Burada yanıltma var. Görüyorsunuz ki, parti içinde doğru yaşamak zorundayız. Eğer böyle yapmazsanız bu işin altından çıkmazsınız ve birbirimizin peşini bırakmayız. Parti içi mücadeleye kendini yatıran kişi sonunu hesaba katarak, hiç olmazsa kendini bir vurma gücü haline getirmelidir. Söylediğiniz her sözün bir sonucu olacak. Zamanı geldiğinde ve bazı tutumlarla mücadele ettiğinizde bu işin sonunu hesaplayın. Ben bile bu kadar hesaplayabildiğime göre siz niye hesaplamayacaksınız?

Partiyi bir kargaşa ortamına getirmek **ajanların işidir**. Partiyi yersiz ve zamansız sorunlarla boğuşturmak psikolojik savaşın işidir. Ama en değme militanlarımız, en uzman psikolojik savaş öğelerinin yapamadıklarını yapıyorlar. Siz bundan başka neye varsınız? Yerde olmayan her sözünüz, her adımınız düşmana hizmettir. Ben de öyle olabilirim, yani kendimi biraz duygusallaştırabilirim, birkaç damla gözyaşı döküp sizi etkileyebilirim; fakat savaş kurallarımızda bunun doğru olmadığını biliyorum. Yetersizlik sınırlarını her gün böyle zorlayabilirim, ama bu işe katıldığım ilk günden beri tek bir anımı bile böyle yansıtmak istemedim.

En rahat yeterli olabileceğiniz koşullarda bile bu kadar yetersizliği yaşarsanız, bu kimin felsefesi olur? En rahat yapabileceğiniz işleri yapmazsanız ve bunun adına da **yetersizlik** dersiniz, bu neye sığar? İnsanda biraz vicdan olur. “Bürokrasilik yapacağım, mevkicilik yapacağım” dersiniz, bununla neyi kurtarabilirsiniz? Bürokrasi, mevki düşkünlüğü neyi kurtarıyor? Kaldı ki, mevkicilik yapmayı da bilmiyorsunuz. Yetkinin kelime anlamını bile bilmiyorsunuz. Tüm bunları öğreneceksiniz.

Bütün bu sorunlar bizi uğraştırıyor. Parti için verdiğimiz çabalar birkaç kişiyi düzeltmek için değil, bir dönemi tümüyle karşılamak ve yine ulusallaşmaya dayatılan ilkeliliği aşmak içindir. Kendini partiye dayatan kişilik sıradan bir durumu dayatmıyor; herhangi bir yalnız kişiliği, psikolojik bir hastalığı da dayatmıyor. Sizin ilkeliliğinizi, uluslaşmamış ve partileşmemiş basit köylülüğünüzü, basit küçük burjuvalığınızı, basit özlemlerinizi arkasına alıyor. Bu, tarihte çok görülmüş bir hikayedir.

Devrimin zorluklarından rahatsız olanlar, her zaman **karşı isyan** talebi içinde bulunurlar. Bu, bütün provokatörlerin tarihinde var. Sürecin güçlüklerini ve acımasızlıklarını da biliyorum. Ama bunu tamamen bir karşı isyana dönüştürmek, düşmanın bütün tarih boyunca denediği bir yaklaşımdır. Devrime kalkanların yorulacaklarını ve çok sıkıştırlarsa tepki duyacaklarını düşünerek parti içine adamlarını yollar ve ortamımızı tahrik ederler. Ardından pişmanlık yasası çıkarırlar, geri çağrı yaparlar ve bunun bize nasıl dayatıldığını da biliyoruz. O açıdan “Parti ve askerlik yaşamının dışına düşük” demeniz, kendinize bir karşı isyancı arıyorsanız demektir. Sorunu böyle anlayacaksınız. Beyninizi ve iradenizi biraz ayaklandırsaydınız, bir halk direnişçiliğinin yolunu bulamaz, saflarınızı düzenleyemez miydiniz? Öyle anlaşılıyor ki, bize dayatılan şunlardır: Zorluklar çok fazla, devrimci tarzda işlerin üstesinden gelinemez; ilkel milliyetçilik aşılabilir, ilkel milliyetçilikle ve sömürgeciliğin politikasıyla sonuna kadar uzlaşmak gerekir; reformizm aşılmaz, sonuna kadar küçük-burjuva anlayışlarla uzlaşmak gerekir, devrimci yöntemler bu ülkede fazla sonuç almaz! Sonuna kadar reformist yöntemlerle, “Mevcut devrimci yaşam tarzı çok zorlu” diyerek, devrimci yaşamdan kaçışla uzlaş ve hatta devrimin müthiş bir çabayla elde ettiği olanakları dağıt, tamamen bunu esas alan sözüm ona bir yaratıcı taktik önderlik sun, böyle bir yaklaşımla kendini önder kıl ve tutum sahibi bir çevre halinde tut, üstelik “İşte bu sonuç alır” de: Bunun alacağı sonuçta tarihsel ve toplumsal hedefler aranmaz. Kendini bir ajan olarak sunmak isteyen biri bile kendini bu kadar geri bir duruma açık tutmaz. Kendini pazarlamaya çalışan biri bile sorunları çok daha akıllı tedbirlerle ele alır.

Zorluklarımız var ve her zaman da olacak. Uluslaşma sürecinin zorluklarını ilk iki kelimenin ortaya çıkarılışında vurguladım. Bunun eylem zorluklarının nasıl olacağını da, bizdeki partileşmenin bin yılların kördüğümünü parçalamaktan geçtiğini de biliyoruz. Partileşmenin, başını koparsan partileşmeye gelmeyenlerle, ilkel klan taşlaşması içinde olan ilkelliklerle boğuşarak sağlanacağını biliyorum. Altın gibi bir ilerleme imkanı sunsanız bile bu kişilikler ona bakmasını bilmeyen, ancak bir sigara sunsanız kırk takla atan kişiliklerdir. Tüm bunlara rağmen partileşmeyi sağlıyoruz. Düşmanı nasıl tanıdığımızı veya devrimin koparıcı taktiklerinin ne olduğunu belirtmemize gerek yok. Ancak siz onları da bilmiyorsunuz. Taktiği yaşama geçirme nerede, siz nerede? Özgür dağlarda kalıp da orada basit bir düzenlemeyi bile bilemeyenler hangi taktikten bahsedebilirler? Bir silahın gücünü bile doğru dürüst hesaplayamayanlar hangi taktikten bahsedebilirler? Tüm bunları da anlatabiliriz, fakat ne kadar etkili olur?

Sorunların üstünü bu kadar örtbas et ve saptır, ondan sonra da bizi bir tartışma ortamına çek: Bu, TC'nin gündemi saptırmasına benziyor. TC her gün bir gündem icat ediyor. Son bir hafta içinde TC'nin çarpıttığı gündemi biliyor musunuz? Ben bile gündemi nasıl saptırdığını zor kestiriyorum. Bizimkilerin günlük olarak yaptıkları da parti içinde devrimci gündemi saptırmaktır. Devrimci gündemi beyninizi kaldırmadığı ve yüreğiniz yetmediği için saptırıyorsunuz. Ama zor olanı esas almak zorundayız, çünkü başka türlü bu işin altından kalkamayız. Biraz kendi gerçeğime karşı duyarlı olmasaydım, binlerce defa beni de saptırmış olurlar, beni başka bir gündeme çekip boğuştururlardı. Zaten herhangi bir raporda kırk yerden gündem saptırması, bizi boş yere çekiştirme ve düellolarla uğraştırma durumları var. Hemen her sahadan gelen raporlar biraz böyledir.

Taktik adı altında bir şeyler yapıyorlar. Eğer ona takılısam, bu bizi bitirmeye ve mücadelede çok ciddi bir gedik açmaya yeterlidir. Bunlar beni de büyük oranda aldattıklarını söyleyebilirler. Yoldaşça iyi niyetimizi belki de çok ileri düzeyde kullanmışlardır. Ama tümüyle bunlara teslim olmadığımızı belirtmeliyim. Biraz fırsat bulmuşlar, en ince yöntemler ve etkilerle bizi neredeyse teslim almaya çalışıyorlar. Böylelikle partiyi kendi taktiklerine kurban ettirecekler. Biraz duyarlı olmasak, kim bilir ne kadar hata yapardık. Zaten sizinki hata değil, bir günde on defa teslim olmaktır. Kendi devrimci siyasi değerlerine karşı bu kadar tavizkâr davranan kişilik, siyasal anlamda sokak düşkünü değil de nedir? Vazgeçilemeyecek siyasal ilkelerinizin ve bununla çok uyum içinde olması gereken pratik davranışlarınızın yaşam bulması gerekir ki, sokak düşkünü olmayasınız. Sizi başka türlü kurtarabilir miyiz? “Partileşmek çok kolay, işler de çok kolay temsil edilir” diyorsunuz. Peki bu yalan dolanlar nedir? Aslında büyük yalanlar var: Hem “Koptum, kopuyorum”, hem “İçindeyim, uğraştırıyorum”, hem de anlı şanlı sıfatlardan bahsedip “kişiliğim” diyeceksiniz. İnsan bu kadar yalancı olur mu? Çarpıtma ve sahtekarlık olur da bu kadar yapılır mı?

Siyasileşmeye ve çizgiye gelememe, özellikle birkaç söze gelse bile onun uygulama gücünü gösterememe ve birçok hususa dikkat bile etmeme durumunuz söz konusu. Dönemi böyle geçirirsek tarihi eylemimiz boşa gider. İkel milliyetçiliğin teslimiyeti ve ihanetine uzlaşma denilemez. Her türlü savaş kaçınılına, savaş dışı kalmaya ve savaş kişiliğinin aşınmasına yaşamı rahatlatma denilemez. Sömürgeci devletlerle her türlü ucuz ilişkiye yatmaya taktik ustalık denilemez. Özellikle parti içinde bireyselliği körüklemeye komutanlık denilemez. Sonuçta bütün bunlar bir araya getirildiğinde, bunun bir anlayış olduğu ortaya çıkıyor. Bu anlayışın sonuçlarını görün dediğimizde, daha üzerlerine bile gitmeden kıyamet koparılıyor. Hiçbir partili kendini bu duruma getiremez. Partiyi kolay ele alanların, partileşmeyi ucuz ele alanların sonu vahimdir. Mevzisini, mevkisini, yetkisini ve sorumluluğunu ucuz çarçur edenler er geç bu duruma düşerler; bütün özelemleri kursaklarında kalır, yaşamları cehenneme çevrilir ve lanetli olurlar. Hiçbir işleri doğru gitmez. Zaten kendi doğrultusunda yetersiz olanlar fazla yaşamaz.

Biz aşiret olamayız, kabilecilik ve ailecilik yapamayız. Kürdistan’da bunu en iyi yapanlar bile beladır, en tehlikeli işbirlikçidir. Ailecilik ve bireycilikte ısrar edenler, düşmana en çok yaranmaya çalışan kesimlerdir. Mevcut sömürge koşullarında bundan daha fazlasına da ulaşamaz. Devrimin bazı mevzilerini hoyratça kullanıp çarçur etmek en büyük kötülüktür. Bazıları bu tutumla örgüt imkanlarını paramparça ediyorlar. Bunlar zaten örgütlenmeye gelmiyor, yetki ve sorumluluk anlayışını tanımak bile istemiyor veya en kötü bir biçimde kullanıyorlar. Bu biçimde partinin maddi olanaklarını kaybettiriyorlar. Silahını ve parasını iyi kullanan kimdir? Acaba sıradan bir eğitim bile yaptınız mı? Bir eğitim fırsatı yakaladığınızda kendi duruşunuzu doğru değerlendirebildiniz mi?

Bütün bu yaklaşımlarınızdan açığa çıkıyor ki, çok yanlış bir tercih yapmışsınız, devrim denilen olayı çok yanlış ele alıyorsunuz. Tercihiniz ve katılımınız temelden zayıf, zayıflıktan da öteye çok yanlış ve çok maceracı. Yıllardır sömürgeciler “Siz ulus olamazsınız, kimliğiniz ağza bile alınmayacak” dediler ve bunu da günümüze kadar dayattılar. Hareketimizse buna bir karşı koyma hareketidir. Bunun düşüncesi ve gerektirdiği adımların nasıl olduğunu ortaya koyduk. Ama kendinize yakıştırdığınız yetmezlik ve orta yolculuk gibi bütün olumsuz şikayetçi yaklaşımlar bin yıllık düşman saldırılarının sonuçlarını ifade ediyor. “Biz ulus olamayız, özgür bir halk olamayız” diye sızlanmanın çağrıştırdığı sonuç budur.

Partileşmeye gelememek, “Onun öncü gücü olamayız” demektir. “Öncü güç olamayız” diyenler, nasıl bağımsız bir ulus, bağımsız bir halk, bağımsız ve özgür bir toplum haline gelir? Herkesin az çok yaratıcı olması gerekirken hazırı bile korumayı bilmezseniz, sömürgeci irade karşısında pul olup dökülür gidersiniz. Zayıflık ve şikayetçilik de bunun ifadesidir. Tüm bunların izahı var. Bütün bu nedenler herkese amansız bir partileşmeyi dayatır. Tam da bu noktada siz, “Ben partiye gelemem, ben eğitime gelemem, ben örgütlü

olmaya gelemem” diyorsunuz. Bunun için çok ağır bir durumu yaşıyorsunuz. Bizde o tür sözcükler söylenmez ve böylesi davranışlar anlık olarak bile sergilenemez. Bunların dayattıkları durum köylüleşmeden daha **ilkel** bir toplumsal durumdur. Reformizm de diyemeyeceğimiz uzlaşmacılıktır, ama bunun ucu gidip düşmana kadar dayanır. Dikkat etmezseniz, çok kısa bir sürede bütün savaşçılar çark edip dönüşür gidebilir. Bütün bunlar kadermiş gibi bize dayatılmaz. Sizin bu hususları basit ele almanızın ve ilkeli olmanızın sonucu bir parti için bu kadar vahimdir.

Parti dersini tam alacaksınız. Parti dersi yaşam dersidir. Bir damarda kanı durdurduğumuzda bünye bir dakikada nasıl çökerse, özgür ulusal yaşam için de partileşmeyi durdurduğumuzda ve partili olmadığımızda, damarımız durdu veya kesildi demektir. Bu doğru bir tanımlamadır. Eğer ulusal kurtuluş yaşamından ve özgürlükten bahsediyorsak, bunun ilmi böyledir. Aşmak istediğimiz şey, sizi yüzyıldır ölümcül kılan çürümüş yanlarımızı, temsil ettiğiniz ve sizi ölüme götüren bütün o hususları ortadan kaldırmaktır. Bunları kaldıramazsak bu kesin bir yanılığ olur. Tarihte bu tür durumlarda ne olup bitmişse, bizim de başımıza gelen o olacaktır. Biz bunu durdurmak istiyoruz.

Akıllı olacaksınız. “Genciz, toyuz, duyguluyuz” diyorsunuz. En büyük duygu ve büyük ihtiras, yaşama dayatılan bu imhayı durdurmaktadır. En büyük yiğitlik de buradadır. Bunun dışında duygu ve yaşam yoktur. Ciddi olacaksınız, örgütlü olmayı ve amaçlara bağlı yaşamayı bileceksiniz. Bunu bilmediniz mi rezil olmaktan da öteye ölmüşsünüz demektir. Benden cesaret istiyorsunuz. Siz kendiniz cesaretli olacaksınız, çünkü siz yaşamın öncüsüsünüz. Bizi bu kadar olmadık durumlarla neden uğraştırıyorsunuz? Siz kendiniz hasta bakıcı olmak zorundasınız, kendi halkınızı tedavi edeceksiniz. Eğitim, örgütlenme ve yönetim bunun içindir, partileşme bunun içindir. Beni hala neden yanılmaya çalışıyorsunuz? Kalkmışsınız her türlü dışlama ve tasfiyeciliği çok çeşitli ince yöntemlerle sunup duruyorsunuz. Ulusal olmayı, partili olmayı ve bu temelde insan olmayı bileceksiniz. Kendinize biraz saygılı olacaksınız, ihtirasınız ancak bu konuda etkili olursa bir anlam ifade eder.

Partileşmeyen kimdir? Sağlam bir parti hattını esas almayan kimdir? Kendilerini çılgınlar gibi ortaya atmışlar. Ben böyle savaşçıyı ne yapayım? Donkişot bile böyle savaşmazdı. Biz akıllı olmak zorundayız. Maceracı, hayalperest anlayışınız varsa derhal aşın. Vahim davranışlarınız varsa derhal durdurun. Gücünüz ve tutkularınız varsa, esas itibarıyla parti ölçülerinde yoğunlaşın, kendinize onu sorun yapın, onu başarın. Artık bunu akıl edeceksiniz. Önderlik gerçeğini anlamayla birlikte uygulama gücünü de göstereceksiniz. Bu kişiliğin ulusal, demokratik, siyasal, örgütsel, eylemsel, enternasyonal, antiemperyalist, antifeodal, antiişbirlikçi özellikleri var. Yine bu kişilik zayıflığa, alçaklığa ve düşkünlüğe karşıdır. Bu özelliklere yaklaşacak ve bunlarla bütünleşmeye çalışacaksınız. Bu, partileşmedir, ulusallaşmadır ve namuslu bir Kürt olmadır; özlü ve onurlu bir yaşama yönelmedir. Hiç olmazsa basit bir alışkanlığımıza gösterdiğiniz ilgiyi buna da biraz göstereceksiniz.

Nasıl örgütlü olduğumu ve nasıl ayakta olduğumu görüyorsunuz. Neye evet neye hayır, neye geçer neye geçmez, neye olur neye olmaz, neye başarı neye başarısızlık, neye doğru neye yanlış dediğimi görüyorsunuz. İkide bir anlamadım, tanımlıyorum demeyin. Kaldı ki, ben de bir hizmet sahibiyim. Sizin ihtiyaç duyduğunuz birçok hususta hizmet arkadaşlığımı yürütüyorum. Buna inanıyorsanız, bazı değerlere hizmet edeceksiniz. Bunları her yerde, her zaman anlayacaksınız. Kendinize sıradan bir saygınız varsa, onun için yaşayacaksınız. “Bu yaşamda ben de bir şey olayım” diyen varsa, bu bir fırsattır, biricik yaşam seçeneğidir ve bunu değerlendireceksiniz. Partileşme budur. Hiçbir yerde, hiçbir zaman “Partileşmeden hala bir şey anlamadım, anladım fakat uygulayamadım, beni aldattılar, uzlaştım” demeyeceksiniz. Tam tersine, “Partileştim, her yerde ve her zaman çalışmalara güç yetireceğim” diyecek ve bunu pratiğinizle göstereceksiniz. Adam olmanın, yiğit olmanın yolu budur. Biz sağ olduğumuz müddetçe bunu yürütecek durumda olduğumuzu unutmayın. Karşımıza ciddi yetmezliklerle çıkmayın, çünkü bunu kabul etmiyoruz.

Bizde zorlama yoktur. Yapabileceğiniz işler mütevazı, gücünüzle on kat daha fazlasını yapabileceğiniz küçük işlerdir. Asla altından çıkamayacağınız işler gündeminize konulmamıştır. Bu işlerin bütün zorluklarını kendim üstlendim. En zor işleri kendim üstlenerek size bazı işler önerdim ve kabul ettiniz. O zaman ona göre yaşayın. Asla yanılma gibi bir sanatı kendimize ve çevremize dayatamayız. Her türlü çarpıklık ve saptırılmışlık yüzyılların kötü bir mirasıdır. Doğruya hakim olan özümüz, her yerde bir gücümüz ve onu hayata geçiren bir ustalığımız olsun. Bu sizi yüceltir, sizin yüzünüzü yaşama çevirir, sizi saygıya, sevgiye ve onur duyulacak bir yaşama kavuşturur. Bunun dışında hiçbir yolu kabul edemezsiniz.

En temel parti dersi böylesine bir yaşam dersidir. Her şey bu dersin tam zaferi içindir. Bu yaşamın takipçisi olacağız ve başaracağız.

8 Mart 1994

PKK EMEĞİN VE EMEKÇİLERİN PARTİSİDİR*

Emekçiler günü dolayısıyla sizlerle tekrar görüşme imkanı yakalamak anlamlıdır. Yine bahar hamlemizin bu önemli ayına girerken buna özellikle parti öncülüğümüzün geliştirilmesiyle cevap vermemiz, sosyalizme de uluslararası önemi artan bir biçimde en iyi karşılığı vermemiz bu münasebetle anlamlıdır.

Hiç şüphesiz mücadelemizin çok yoğunlaşan ulusal yönü kadar, önem kazanan uluslararası yönü de kendini bütün ağırlığıyla duyurabilmekte, düşmanlar kadar dostların konumlarını da pekiştirmektedir. Birçok eski tavır ve tutum aşılırken, yeni tavır ve tutumlara girilmektedir. Her şeyden önce biz bunu kendi içimizde yaşadık. Büyük bir cesaretle parti öncülüğümüzü emeğin, emek sahiplerin lehine getirmeye büyük özen gösterdik. Emek sahiplerinin özgürlük yaşamını ve onların dünya görüşleri kadar pratik kazanımlarını temsil etmede büyük mesafe kaydetmeye çalıştık. Parti bu yönüyle ileri bir kazanımı ve bunun gerektirdiği yenilenmeyi yaşadı.

* Başkan APO'nun eyalet komutanlarıyla telsiz konuşmasıdır.

Şu çok iyi anlaşılıyor ki, iyi bir partileşme olmadan, parti kişiliğini bütün yönleriyle özümseyemeden, mevcut savaşı yürütmeyi bir yana bırakalım, kendimizi ayakta tutmayı bile beceremeyiz. Geliştirilen çözümler şunu ortaya çıkarmıştır ki, kendini parti gerçeğinden kopartan, parti gerçeğine karşı dürüst olmayan, partinin muazzam örgütleyici, aydınlatıcı ve bir anlamda bizim açımızdan insanlaştıracı ve yüceltici etkisini hissetmeyen, onunla kendini yeniden yaratamayan kimse başa bela olmaktan kurtulamaz. Bu anlamda parti başarmak, kazanmak ve yaşama sahip olmak isteyen herkesin en temel dayanağıdır. Diğer çalışmaların tümünü bununla bağlantılı ele almamız, parti öncülüğü üzerinde -özellikle bu son geçen yılda- büyük bir ısrarla durmamız şimdi anlaşılıyor ki hem çok önemlidir ve hem de olası bütün olumsuzlukları göğüslemede en temel halka olmuştur. Dikkat edilirse, bir türlü başarıya gidemeyen, daha da kötüsü her türlü tasfiyeciliğe ve sağcılığa yol açan tutumlar partileşmeyi bozmayı, partileşmenin önünde engel olmayı ve ondan kopmayı birincil planda tutum olarak benimsemişlerdir.

Partinin örgütlü ve kolektif kişiliğinden uzak duran tutum, her türlü olumsuzluğa sağlam bir başlangıç yapmak demektir. Bunu çok yakıcı olarak görüyoruz. Parti ölçüleriyle yaşamayan birisi, silahlı savaşımı bir yana bırakalım, normal bir sosyal yaşamı yaşamaktan ve geliştirmekten bile uzaktır. Bir türlü partileşmeyen kişiliklerin en önemli sorunumuz olduğunu ve bunlar aşılmadan yeni kazanımlar elde etmek şurada kalsın, varolan kazanımların bile korunamayacağını şimdi daha iyi görüyoruz. Ortamızda parti kişiliğindeki aşınma ve yüzeysellik sonucu tikanıklıklar yaşanıyor. Bu, öyle sıradan bir durum değildir, etkileri birçok tartışmayı peşi sıra boşa çıkarabilen ve giderek genel bir bozgunculuğa kadar götürebilen tutumlardır. Hiç şüphesiz bunun sınıf temeli vardır. **Orta sınıfın** bu konuda çok direnmek istediğini, hayli engel teşkil ettiğini, işleri bozup laçkalaştırarak çok yetersiz bıraktığını, düşmanın bile veremeyeceği zararı verdiğini çok iyi görüyoruz.

Şu ortaya çıktı: PKK somutunda iyi bir partili olmak, aslında her türlü insani, sosyal ve ulusal gelişmeye anlam vermek demektir. Bu konuda sorumluluk duymayanların ve bunun gerekliliğini hissetmeyenlerin kendilerini yaşatmaları, doğru dürüst bir emeğin sahibi olmaları şurada kalsın, bir hırsız olmaktan öteye gitmediklerini ve değerlerle hoyratça oynayanlar olmaktan kurtulamadıklarını görüyoruz. Dolayısıyla partimizin sınıf özelliği çok önemlidir ve bütün gelişmeler bununla bağlantılıdır. PKK'nin emek bağlantısı ve devrimci emekle ilişkisi anlaşılıp bütün çalışmalara hakim kılınmadan bu partiye layık olunamaz ve temsil edilemez. Dolayısıyla başarılarından da bahsedilemez. Bu anlamda parti silahına böyle sarılmamız yerinde olmuştur.

Bu geçtiğimiz yıllarda özellikle sosyalizmin gözden düşürülmesi için gösterilen çabalar ve sosyalizmden uzaklaşmalar ne kadar yaygın yaşanmışsa, bizim de partileşme konusunda gösterdiğimiz direnişe, özellikle reel sosyalizmin hastalıklarını aşarak dönemin sosyalist partisini yetkinleştirme gücünü göstermemize büyük değer biçiliyor. İşte bu, halen mücadelemizin başarıyla yürütülmesinde temel nedeni teşkil ediyor. Emeğin partisi olmadı, emekle bağlantılı olarak bütün çalışmalarımızı gözden geçirmede, bu temelde örgütlenmede, sorumluluk üstlenmede ve mevki tutturmada ısrarlıyız. Ölçünün esası da budur. Bunun dışındaki yaklaşımlara itibar edilemeyeceğini ve fırsat verilemeyeceğini her zamankinden daha iyi görüyoruz ve gerekeni yapmakta ısrarlı davranıyoruz.

Partileşme devam ediyor. Parti silahını yeni başlangıçlarla düzelterek, yetkinleştirerek pekiştiriyoruz. Bundan geri kalınmamalıdır. Bu konuda kendini aşınmış ve geri hissedenler mutlaka partileşmeyi sağlamalıdır. Bunun dışında bir başarı şansı ve yolu yoktur. Alçakgönüllüce, yeterli partileşmeyi herkes kendi kişiliğinde somutlaştırabilirdir. Bu bütün gelişmelerin temeli olarak kavranılmalı ve ona göre de hakkı verilmelidir. Bilinmeli ki, Önderlik gerçeği de bunun en somut ve yoğun ifadesi olarak, bütün çalışmaları esasta bununla bağlantılı yönetir ve bunu gözetir. Buna ulaşıldığı veya bunun içinde erindiği, bu özümsemediği oranda kişiye değer verebilir, kişinin parti içinde yeri olur. Yine komuta kademesine bu temelde anlam verir. Önderlik gerçeği en başta bunu gözetmekle sorumludur. Çok iyi bilinir ki, böyle bir sorumluluk olmadan, bugün bile bu yapıyı ayakta tutmak zordur. Dolayısıyla hemen her çalışma alanımızda, her sorumluluk kadememizde parti ölçülerine yeterli düzeyde ulaşmak, ölçüler eksik, yetersizse ve sallantıdaysa bunu gidermek "sorumlu partiliyim" diyen her kişinin ilk elden günü gününe yerine getireceği bir parti görevidir. Buna büyük özen göstermeli, bu konuda varsa eksiklikleriniz ve aşınma durumunuz mutlaka gidermelisiniz. Herkes kendini gözden geçirerek, bu parti nedir, bu partinin Önderlik gerçeği nedir, nasıl yaşam bulmuştur, yaşama nasıl kendini vermiştir, yaşamı nasıl yönetiyor sorularına cevap aramalıdır. Artık herkes büyük bir saygı, inanç ve bilinçle kendini partiye katabilmelidir. Bu parti içinde bireycilikle, çeşitli subjektif niyetlerle ne fazla ilerleme sağlanabilir, ne de kişi bireysel anlamda bile bir kazanıma, bir kurtuluşa yol açabilir. Bu yanlış yaklaşımı tamamen aşmalıyız. Artık muazzam bireyci, subjektif niyetleri aşmayan yaklaşımlar terk edilmelidir. Bununla hiç kimse parti içinde dikiş tutturamayacağını ve sorumluluk kademeleriyle oynayamayacağını bilmelidir. Parti ölçüleri temel sorumluluk kademelerinde mutlaka uygulanmak durumundadır. Herkes partileşmeyi bu temelde esas alabilmelidir.

Özellikle orta sınıf etkilerinin parti içini tanınmaz hale getirmesine son vermeliyiz. Ölçüler karıştıran, çalışma tarzını tanınmaz hale getiren, emekle bağlantıyı toptan ortadan kaldıran, köylü kurnazlığını ve feodal entrikacılığı bir politik tarz olarak dayatan tutumlar terk edilmelidir. Orta sınıf uzun bir süredir kendini çok yönlü olarak başımıza bela etti. Onun çok değişik, en önemlisi de kendiliğindenci tipleri bizi sandığından daha fazla zorladılar ve birçok zararlara yol açtılar. Geçmiş değerlendirmelerimizde bunların örnekleri az çok ortaya konuldu. Bunlar halen başarısız ve gelişememenin yaşam örneklerini sunuyorlar. Doğru taktiğe yürümeme ve doğru katılımı sergilememe bu sınıfın karakteridir ve bu ortamımızda yaygınlaştırılmak isteniyor. Unutmayalım ki, birçok cephemizde bunun az çok böyle gelişim göstermesi, en değme kontraların bile veremeyeceği zararların ortaya çıkmasına ve birçok cephenin rolünü oynayamamasına yol açmıştır. Nereden bakılırsa bakılsın, rolünü oynamayan bütün bölgelerimiz ve alanlarımız bu sınıf özellikleri nedeniyle rollerini oynayamamışlardır. Bundan başka hiçbir esas neden yoktur, diğer nedenler talidir.

Nerede ciddi bir gelişmeden bahsediyorsak, orada parti öncülüğü ve parti kişiliği vardır. Nerede bir bozgunculuk varsa, nerede peşe peşe kayıplar yaşanıyor, orada da orta sınıf kişiliğinin, her türlü küçük burjuva özelliklerin ve keyfi tutumların kendini konuşturması vardır. Bunlar hiç gerekmediği veya buna hiç de yetkileri olmadığı halde, keyfi tutumları nedeniyle durmadan bölge düşürmekle ve olanaklarımızı çarçur etmekle uğraşıyorlar. Bunların biraz derli toplu, örgütlü ve sorumlu bir kişilikleri olsaydı, şimdi her alanımız zafer yürüyüşünü mükemmel yürütmüş olurdu. Eğitimsiz kişiliklerin yetişmeleri tümüye işbirlikçi temeldedir. Bunlar her türlü keyfiyeti ve gerçeklerden kopuk bir yaşamı esas aldıkları için, partide de kendileri için yer açmak istiyorlar. Bu konuda yetkilerini kötü kullanıyor, verilen olanakları acımasızca çarçur ediyorlar.

Şimdi bunlar kendilerini biraz tanımak zorundadır; bu partinin olanaklarının böyle kullanılmayacağını, bir sigarasının böyle içilmeyeceğini ve bir parça ekmeğinin bile böyle yenilemeyeceğini bilmek zorundadır. Bu parti emeğin, emekçilerin ve kendini sosyalizm inancına katk edenlerin partisidir. Bunun dışında kimsenin hakkı hukuku olamaz. PKK bir cephe partisi değildir. Cephe

ayrı bir olaydır, onun platformunu da çizdik. Bir cepheci gibi hareket etmek parti öncülüğüyle mümkündür. Parti öncülüğünün nasıl hareket etmesi gerektiğini de sürekli duyuruyoruz. Yine bir işbirlikçi gibi davranmanın yeri bellidir. Bir işbirlikçinin nerede, nasıl hareket etmesi gerektiğini de biliyoruz. Parti öncülüğünde, parti çekirdeğinde işbirlikçilere, filan sınıfın falan sözcüsüne yer yoktur. Bu konuda uzlaşmacı davranılamaz. Bunlar partiyi neredeyse bir uzlaşıcılar koalisyonu, herkesin kendi keyfine, kendi çevresine, kendi etkisine göre yer almak ve kendisini böyle katmak istediği bir koalisyon, bir cephe örgütü haline getirmek istediler. Halen bununla uğraşıyorlar. Bu büyük bir yanılıdır. Şimdi ne böyle bir cephe örgütü gelişebilir, ne de PKK'nin gerçeği bunu kabul edebilir. Bu, ilk günlerden itibaren ortaya konulan bir sorundur. Parti öncülüğü olmadan cephe ve ordu olmaz. Cepheci, ucuz ordular, askerlik yaptığını iddia edenler bunu iyi anlamalıdır.

Bunların bütün varlıkları bu partinin inancına ve emek kahramanlığına bağlıdır. Kendileri bunun dışında bir hiçtir. Bunların öyle ciddi bir ulusal kurtuluşçuluk ve savaşıklık yaptıklarını da sanmıyorum. Kürdistan'da son yılların, hatta çağdaş tarihin bütün gelişmeleri PKK'nin emek öncülüğüyle mümkün olabilmıştır. İşte bu konuda herkesin hesabını doğru yapması, bir emek örgütünün nasıl bir örgüt olduğunu bilerek katılım göstermesi ve onun ölçüleriyle yaşaması gerekir. Biz bunun dışında, yeni yetme küçük burjuva ögelere ve işbirlikçi alışkanlıklara sahip olanlara şerefli bir yer veremeyiz. Bunların eskiden buldukları fırsatları tekrar ele geçirip yeni alanları, cepheleri ucuz kullanmalarına göz yumamayız. Kişilerin kendilerini böyle etkili ve yetkili kılıp partiye dayatmalarını kabul edemeyiz. Bunların partinin yüksek itibarını kerameti kendinde menkul evliyalar gibi kendilerine sevdalanarak değerlendirmemeleri gerekir. Bunların öyle bir kişilikleri, öyle bir güçleri de yoktur. Bu vahim bir durumdur ve kendini aldatmadır. Bu tutumların terk edilmesi en uygun olandır.

Özellikle son yıllarda eline silahımızı ve yetkilerimizi alıp da kendilerini de bizleri de zor duruma sokanlar için özünü anlamalıdır. Ortamımızda yiyip içiyorlar, hiç olmazsa buna biraz saygılı olmalı. Öyle binlerce kişinin komutanı olmaları şurada kalsın, sıradan bir hizmetkar olmayı bile nimet saymalı. Bu partide böyle yol alınır. Biz bu partiye biraz hizmetle yol aldık. Bunu aşındırmayın, aşındırırsanız oyunlarınızı bozarız. İstedığınız kadar beylik veya bireycilik yaparak her türlü kurnazlıkla durumu kurtaracağınızı sanmayın. Bu vahim bir durumdur. Bunları yapmaya ne öyle bir gücünüz var, ne de buna kimse göz yumabilir. Sizi ancak doğru bir partecilik yaşatır.

Neden halen ölçülere uyulamıyor? Eğer çok yiğitseniz, neden geçmişte kendi başınıza bir şey yapamadınız? Partinin büyük silahını kullanarak bir yer tutacaksınız; ondan sonra da taktiği, yaşamı işletmeyerek bunu partiye karşı bir silah olarak kullanacaksınız: Hayır, bu sorumsuzluk terk edilmelidir. Yetki kutsaldır, size emanet edilen değerler kutsaldır. Onunla ölüp onunla dirilirseniz, sizin sorumluluğunuz bir anlam kazanabilir ve sizi o zaman ciddiye alabiliriz. Bunun dışında hiç kimse ölçü dayatmasın ve bizden de ölçü beklemesin. Bu parti öyle bir çoğunun sandığı gibi bir parti değildir. Parti bunların babalarının çiftliği de değildir. Yetki bir tek iş için kullanılabilir. Başarıya yol açıyorsanız, hizmetinizle biraz daha büyüme istiyorsanız, yetki o zaman bir anlam ifade eder ve değerlidir. Yoksa yetki devrimciliği yapıp bununla kişiliğinizi büyütme esas almayın. Bu, bizimle savaşıma anlamına gelir. Nitekim şu son zamanlarda çok iyi görülüyor ki, herkes yetki derdinde ve yetkide iktidarı görüyor. Bazıları savaşımadan, savaşımanın gerektirdiği muazzam eğitici ve örgütleyici çalışmaları sergilemeden, balıklamasına iktidara dalmak istiyorlar. Kendilerini böyle bir sevdaya kaptırdıkça kaptırıyorlar. Büyüklüğün gereklerini yerine getirmeden, birden bire büyüme istiyorlar. Bunu başaramayınca da çalışmaları sabote ediyor, alanları boşaltarak bir hiç uğruna terk ediyorlar. Böyle büyüklük olmaz, yetki de böyle kullanılmaz. Kişinin kendi keyfini artık bu biçimde konuşturması mümkün değildir.

PKK'nin savaş çizgisini, PKK'nin sorumluluk anlayışını iyi bilmek gerekir. İlla bazılarıyla tartışmak, bazılarını haddini bildirmek peşinde değiliz; ama kendilerini çok uyanık sayıp da asgari düzeydeki görevlerine bile doğru yaklaşmayanlara bizi tanımaları gerektiğini belirtiyorum. Biz saygılıyız ve oldukça da seviyeli davranıyoruz. Bu, kendilerinin çok önemli oldukları veya çok saygıdeğer bir konumda buldukları için değildir. Bu bir üslup sorunudur, bir Önderlik tarzı sorunudur. Bu konuda kendilerini yanıltmamaları gerekir. Saygıya yol açabilmek için yerine getirilmesi gereken çok yönlü görevler vardır ve mutlaka öyle olmalıdır. Biz de size karşı saygılı olmaya çalışıyoruz, ama bunun bazı temalarla bağlantısının olduğunu da biliyorsunuz. Kendiliğinden saygı olmaz.

Bu konularda ölçüler bir kez daha gözden geçirilerek anlam bulabilmelidir. Biz parti gerçeği ve parti ölçülerimiz konusunda taviz vermeyiz, ölçülerimizi aşındırmayız. Parti çekirdeği geriliklerle uzlaşmayı kabul etmez ve cephe tipi anlayışlarla kendi kendini aşındırmaz. Parti çekirdeği, ucuz bir yetkicilik değildir ve kendisini işlerin başına böyle çörekletemez. Biz sosyalizmin en yaratıcı uygulamasına yol açtığımızı inanıyoruz. Çözülen reel sosyalizm karşısında, gelişen bir sosyalist yaşantımız var. Bu anlamlıdır ve buna layık olunmalıdır.

Önderlik gerçeğine ısrarla bağlı olduğunuzu söylüyor ve bu konuda samimi olduğunuzu da belirtiyorsunuz. Ben de size ölçüleri dayattıyorum. Başarı ölçülerini ve parti çekirdeğinin gelişim düzeyini hatırlatıyorum. Bunun dışında bir saygıdan ve bağlılıktan bahsedemeyiz. Bu da kendini her somut alanda, her cephede ve her savaş bölgemizde bir gelişmeyle gösterir. Aylarca, yıllarca bir alanı doğru dürüst savaştıramayacak, gelişmeye uğratmayacak ve ondan sonra da bağlılığımızı dile getireceksiniz: Bu köylü kurnazlığıdır, esnaf kurnazlığıdır, bundan vazgeçmek gerekiyor. Gelişmelerle bu kanıtlanabilir. Bağlılıkta biraz böyle olabilmeyiz.

Bütün bu konularda uzun süredir sizlerle yaptığımız değerlendirmeler az çok bilincinizdedir. Onunla mutlaka belli bir yoğunlaşmayı yaşıyor ve bunu da çalışmalarınıza yansıtıyorsunuz. Belli başlı sorumluluk kademeleri gereken hassasiyeti, üstün sorumluluklarını biliyor ve bunun gereklerini de yapıyorlar. Bu konuda asla yanıltıcı olmamak gerekir. Eğer bu olursa, işlerin diğer yanlarına ve diğer biçimlerine ağırlık verebiliriz. İyi bir yoldaşlar topluluğusak, diğer işbölümlerini de sağlıklı geliştirebiliriz.

Bu vesileyle bir kez daha bu partilileşmemizin bazı önemli ve vazgeçilmez gereklerini hatırlatmaya çalıştık. Yaşadığımız pratiği de göz önüne getirerek, dönüşümü ve yetkinleşmeyi biraz daha sağlayabilmelisiniz. Zor da olsa, bu konuda bazı çalışmaları yapabilmelisiniz. Parti, savaşın zorlukları ne olursa olsun, kişilerin tikanıklıkları ve bunalım düzeyi, yine orta sınıfın saptırmaları ve bozgunculukları ne kadar zorlarsa zorlasın, parti çekirdeğini yedekleriyle birlikte hazır tutar. Özellikle şahadetlerin yerlerini kat be kat telafi edecek bir yedek çekirdeği yanı başınızda sürekli eğitin. Bu sizi başarıya götürür. Hiçbir dönem aksatmaksızın, ara vermeksizin ve giderek derinleştirerek bu konudaki çekirdekleşme görevlerinize devam etmelisiniz. Bu anlamda öncülük sağlam tutturuldukça, bu savaşımın gelişeceği ve kazanılacağı kesindir.

Sonuç olarak, özellikle öncülüğü tümüyle çalışmalara hakim kılmada sanırım bir olgunlaşma vardır. Başarıyı kesinleştirecek olanaklarınız da vardır. Bu konuda bütün çabalarınızın başarılı olacağını inanıyor ve size güveniyoruz.

1 Mayıs 1996

PARTİ ÖZÜNE TERS DÜŞÜRÜLMÜŞ BİR HALKA DOĞRU YOLU GÖSTEREBİLMEK İÇİNDİR

Yaşam gerçeğimizdeki temel sorun özgürlüğe ulaşmaktır ve bu da ancak partileşmekle mümkündür. İnsanlığın bunalımını en yoğun yaşayan bir halk olduğumuz tartışma götürmez bir gerçektir. Böyle bir halkın toplumsal yaşamı içinden çıkan bireylerin de en az o kadar bunalımlı oldukları ve yaşamlarını sürdürmek için bin bir yola başvurdukları, fakat bunların hepsinde de hüsrana uğradıkları biliniyor, bu anlamda yolunu şaşırın bir halk kadar, yolunu şaşırın bir topluluğunun bireyleri olduğumuzu çok iyi görüyoruz. Yolu görebilmek için aydınlık gerekir. Yalnız aydınlık da yetmez; bir de bu yolda yürümek için güç gerekir. Herkesin doğru yolu bellediği yerde, herkesin yolunu bulup içine girmek gerekir. Denilebilir ki, özüne karşı ne kadar yanlış yol, yanlış düşünce ve çürüten davranış varsa, hepsi toplumumuza yol diye belletilip dayatılmıştır. Maalesef çok dağınık, çok karışık, özüne ters düşen ve hedefine doğru gitmek şurada kalsın hedeften daha da uzaklaşan kişilik toplumumuzda son derece etkilidir.

Bu konuda bizim çabalarımızın esas amacı yani çizgimiz, herkesi amacına ve hedefine götürebilecek bir yolu deneyebilmek, bu yolda yürüyebilme gücünü ve örgütlülüğünü ortaya çıkarabilmektir. Bunun için partileşmeyi büyük bir önemle ele alıyoruz. Partileşmek, parti gerçeğini yaşamak büyük bir olaydır. Parti tüm dünyanın sömürgeci olan ve bu anlamda özüne en çok ters düşürülmüş bir halka kendi doğru yolunu gösterebilmek ve onun yürütücü gücü olabilmek için çok büyük bir olaydır. Bunu size kavratmaya çalışıyoruz. O kadar yoldan çıkarılmış, o kadar zayıf ve son tahlilde o kadar güçsüz düşürülmüşsünüz ki, kazanmanın veya kaybetmenin ne demek olduğunu bilmiyorsunuz.

Politika çok ince bir sanattır. Partileşme ve onun örgütlenmesi başlı başına en yoğun politikadır. Buna anlam verebilmek ve güç yetirebilmek belki de insan olmanın en temel gereğidir. Ancak bu sizin en sonda yer verdiğiniz, en az başarılı olduğunuz ve oldukça zorlandığınız bir yaşam gerçeğinizdir. Parti yaşamına iddiasız, zayıf ve yanlışlarla dolu katılımınız, sizi başından itibaren yaşam karşısında iddiasız kılmıştır ve kılacaktır. Partinin teorik derinliğine, somut örgütsel işleyiş esaslarına, siyasetine ve taktiklerine güç yetirebilmek size son derece zor ve sıkıcı geliyor. Çünkü siz düşmanın üzerinde en çok çalıştığı ve sonuç aldığı bir kişiliğinizdir. Bu anlamda kendi özgürlüğünüzü ifade eden temel araçtan ve pratikten kaçınıyorsunuz. Bununla birlikte her türlü yanlışınızı ve yetmezliğinizi anlamlandıramamanızın gerçeği tersine itmek olduğunu görüyoruz.

Kırk yıllık çabalarımı özetlerken, en genel anlamıyla bir örgütlenmeye ulaşmak, Kürt insanını ikna edebilmek, onu örgüt yoluna çekebilmek için hala bu çabayı göstermek ve ilk günkü kadar anlamlı yaşamak zorunda olduğumu görüyorum. Örgütlenmeyi zorluyorsunuz, güçlü bir örgütsel katılımınız yok ve bu konuda büyük zorluklar içindedesiniz. Ancak yine de kesin örgütlenme gereğini az çok kavriyorsunuz. Bunun böyle olması sizin iyi bir örgütlenme çabası içine girdiğinizi göstermez. Zorunluluklardan dolayı ve başka bir çevreniz kalmadığı için “partiliyiz” demeye başlıyorsunuz. Düşündüğüm ve kendi çabalarım ile geliştirmek durumunda olduğum bir topluluk ve örgüt yaratmanın gereğini yüzde bir bile duysaydınız, eminim ki çok sıradan ve çok yetersiz bir çabayla dahi şimdi çok daha ilerlemiş olurdu. Maalesef sizin yaşam alışkanlıklarınız, örgütlenme gerçeğinden kaçıştır. Devenin hendek atlaması nasıl zorsa, sizin de örgütsel aşamayı sağlamanız aynen deve misali oluyor, hep geriye çekilip duruyorsunuz.

Sadece parti tarihini değil, yaşam tarihini de göz önüne getiriyorum. Düşmanın bizzat yarattığı, hain, baştan çıkmış, delirmiş, doğru sözü ve doğru eylemi olmayan kişilikleri, yani PKK'nin şu andaki topluluklarını ve birimlerini gördükçe sabırlı olma gereğini duyuyorum. Hep zavallı, hep karmakarışık ve çaresizler. Kendini çok kandıran, esası yakalamaktan uzak ve kendi başına kaldığındaysa en saygısız olan tipler, eline fırsat geçtiğinde en duyarsız, gerilikleri yüreğine sürekli akıtmaktan ve fitne fesadı yaşamaktan çekinmeyen ve kendi yaşamının kurdu gibi kendini kemiren kişilikler içimizde var. Bu büyük bir hastalıktır. Partileşme ise bu hastalığı gidermenin ilacıdır. Çok rahatça, “Parti ölçülerini, parti yaşamını dışladık, parti ölçülerine dikkat etmedik” diyorlar. Bu sözleri nasıl böyle ucuz kullanabiliyor ve partileşmenin gereklerini neden yerine getirmiyorsunuz? Size partisiz yaşamak çok rahat, belki de daha özgür gelebilir, “Bize özerklik verin” diyebilirsiniz. Ancak bunlar çok tehlikeli anlayışlar ve tutumlardır.

Mücadeleye çok yönlü giriştik ve bazı anlatımlarda bulduk. Size bir türlü, ailenize bir türlü, tarihe ve düşmana da bir türlü anlatıyoruz. Bunları bu hale getiren kimdir? Bunun sorumluları kimlerdir? Bu konuda yalnız size yüklenmek gerçekçi olmaz. Dayandığımız temeller sizi oldukça parçalamış olsa bile, yine de sizi bir kader anlayışının kurbanı olarak görmek doğru olmaz. Ne de olsa birey kendini yaratabilir ve bu bireyden her zaman büyük gelişmeler beklenebilir. Sorunlarınız çok açık olduğu ve en temel sorunları yine gündeminize getirdiğimiz halde, bunların üzerinde yoğunlaşmamanız sizi daha kötü veya hesap verilmesi gereken bir duruma düşürüyor. Yıllardır hesap sorma işinde hata yapmamak için çok titiz davrandım. Zaten Kürdistan'da ilk defa bir örgütlenmeyi gerçekleştiriyoruz. Hata yapmamak için çok büyük bir sabır gösteriyor, ince elleyip sık dokuyoruz. Çünkü hangi kişiliklerle karşı karşıya olduğumuzu da az çok biliyoruz.

Bu konuda safdilli olmamak gerekir. Ama acaba daha ne kadar dayanabilirim diye zaman zaman kendime soruyorum. Annemin öğüdü şuydu: “Sen bunlarla uğraşıyorsun, acaba bunlar senin düşündüğün gibi çıkar mı veya senin gösterdiğin çaba ve fedakârlığı gösterebilirler mi? İyi hayal görüyorsun, bunlar sadece kendi işlerini görüncüye kadar seninle gibi gözükürler ve daha sonra herkes kendi çıkarına bakar.” İfade edilmek istenilen şey, yaşamımızın katı maddi ve materyalist gerçeğidir. Bu doğrudur. Ama bu kimin doğrusudur ve doğru kime hizmet eder? Buna rağmen daha o zamandan beri inat ediyorum. Bu kişiler benim istediğim gibi olmazlar, ama istedikleri gibi olmaları da beş kuruş etmez diyorum. O günden bugüne kadar da aynı hikaye sürüyor. Devrimci irade böyle ayağa kalktı. Hayal etmenin bile hiç mümkün olmadığı ve o dönemde yanından bile geçilemeyecek tavırlarla mücadeleye giriştik. Yerleşik kurallar ve ölçüler bana göre yeterli değildi. Benim için, bir köy topluluğunun, yine bir kent topluluğunun yerleşik kurallarının biraz dışına çıkabilmek gittikçe kendini dayatan bir özgürlük ifadesi oluyordu. Hala bu çabayı derinleştirmekle uğraşıyorum.

Acaba bunu nasıl anlıyorsunuz? Çünkü günlük olarak somut durumunuza baktığımızda, durumunuz aynen annemin bu sözü söylediği dönemdeki çocuklar ve kişilerin kendi çıkarları peşinden koşmasına benziyor. Bu konuda milim kadar ilerleme var mı yok mu diye düşünüyorum. Tabii bu, hiçbir gelişmenin olmadığı anlamına gelmez. Partileşmeye de başlıyorsunuz, bu konuda yol da alıyor ve fedakârlık da yapıyorsunuz, ama bütün bunlar bireyciliğin ortadan kalktığını göstermez. Sözüm ona bireyciliği yaşıyorlar. Benim bunu tespit etmem zor değil. Fırsat buldular mı görevler ve yetkilere müthiş bir kariyer ve düşkünlükle yaklaşıyor, belki de bir çocuktan ve bir çocuğun çıkarılığında yüz kat daha zararlı ve inanılmaz ölçüde bir çıkarıcılıkla karşımıza çıkıyorlar. Çocukların çıkarıcılığı fazla zarar vermez. Ama parti içinde örgütlenen birey çıkarıcılığı veya bireycilik çok tehlikelidir. Bunu da neredeyse yapmayan hiç yok. Çıkarıcılık, çok rahat bir yaşam imkanını elde etmek ve çok güçlü gibi gözükmek değildir. Kölelik de bir nevi çıkarıcılıktır, bireyciliktir, tembelliktir. Kaderine razı olmak da bireyciliktir. **Oblomovluk** da bir bireyciliktir. Bunlar hemen hepimizde son derece etkilidir.

Ama yine de bu bir kader değildir. Siz böylesiniz diye bireyciliğiniz karşısında pes edecek durumda olamayız. Zaten o gün bugündür savaşımım da buna yöneliktir. Henüz yedi yaşımdayken anama başkaldırdığımdan bugüne kadar onun dayattığı mevcut yaşamın bireyci gerçeğine bağlı kalmadım, öyle yaşamadım. Bu katı bireyciliğe bağlı kalmayıp, giderek toplumsallaşan ve bunu da özgürlük mücadelesiyle birlikte ele alıp gerçekleştiren kişi olmaya çalıştım. Bu böyle bir başkaldırıydı.

Benim kırk yıllık savaşımımı, bir de sizin iliklerinize kadar yaşadığımız gerçekliği göz önüne getirin. Bireyciliğin tortusu insanlık tarihi kadar eskidir. Kapitalist de bir bireycidir. Amerikalı patronlar en büyük bireycilerdir, fakat dünyaya hükmediyorlar. O dönemden kalma çok az yüceliği, çok az kolektifliği ve çok az örgütselliği olan köhne bireyciliğinize ve en önemlisi de zavallılığınıza bakalım: Sizin bireyciliğiniz Amerikan bireyciliğinin tam tersidir; en alttakinin, en zayıfın ve en fazla kaybedenin bireyciliğidir. Kendini yaşamaktan çok, içindeki puta taparak yaşama gibi bir bireyciliktir ve herkesin kendine göre böyle sayısız putları var.

Put, zamanı ve modası geçmiş, neye hizmet ettiği belli olmayan herhangi bir tutkuya veya alışkanlığa tapma, ondan vazgeçmemedir. Önderlik gerçeğinden mutlaka bir şeyler öğrenmek istiyorsanız, benim çizdiğim Önderlik ölçüleriyle kendi ölçülerinize bakın ve bir mukayese yapın. Göreceksiniz ki, ters işliyor. Ben ne kadar alışkanlıklardan kaçıyor, hem hayalce hem de düşünce tarzıyla sürekli olarak ne kadar yüceliyorsam, yine davranışlarda son derece örgüt disiplinine gelmeye çalışıyorsam, siz de bir o kadar bunlardan kaçış halindesiniz veya bu ölçülere gelmede çok zorlanıyorsunuz. Tabii bu doğaldır. Çünkü sizin geldiğiniz gerçeklik, düşmanın derin etkisi altında olan bir gerçekliktir. Ama yine de bize ilgi duyuyorsunuz.

Çok çıkarıcı ve bireycisiniz. Ölümüne yatmanız bir bireyciliktir. Oysa bizimle doğru yaşama çekilmek, ölümüne yatma anlamında da bireyciliklerden vazgeçmektir. Gücünüz yettiğinde ise hemen en değme bir ağa kesiliyorsunuz, hatta rahatlıkla düşmanı aratmayan bir yönetici de kesilebiliyorsunuz. Bu noktada çok güçsüz düşüğünüzde kendinizi hemen ölümüne terk ediyorsunuz. İşte tüm bunlar bireyciliktir. Siyaseti ve örgüt ortamının gerçeğini dikkate almayan her yaşam bireyciliktir. Kendi tarzınızdaki ısrarın ne kadar yaygın olduğunu her gün kendi kendinize söylediğiniz ve yaptığımız özeleştirilerden görmek mümkündür. Bu anlamda sizin büyük bir terbiyeye ihtiyacınız var. Ama terbiye veya eğitim size çok zor geliyor. Sizi kızgın sacla terbiye etmek doğru bir terbiye yöntemi değildir. Aç bırakmak ve işkence etmek hep terbiye etme biçimleridir, ancak bizim tarzımız tam tersi olmak durumundadır. Tek bir sopanın ve hakaretin olmadığı bir terbiye sistemi gerekiyor ve size onu vermeye çalışıyoruz. Bu, insanın özünü ve kişiliğine yönelik daha çok tanımayı esas alan bir terbiye biçimidir.

Fakat siz “Biz kötekten anlarız” diyorsunuz. Hani laftan anlamayanın hakkı kötektir derler ya, siz de aynen laftan anlamayanın kötekle terbiye edilmesi gibi bir somutu ifade ediyorsunuz. Kötekle terbiye olmak, pratiğe gidip başını yerden yere vurmaktır. Biz birçok çözümleme yaptık. Bunlar da sözle terbiye etme biçimidir. Fakat bununla terbiye olmayı bir türlü kendinize yediremediniz. Mutlaka başınıza bir şey gelecek, kafanızı sağa sola vuracaksınız ve bir de akıllandık diyeceksiniz. Ama bu doğru bir yöntem değildir. Özgürlük isteyen doğru bir terbiye yöntemi olur.

Sözden Anlamak Sosyalist ve Demokrat Tarzda Gelişmenin Özüdür

Sosyalizmde ve demokraside, **sözün** en terbiye edici araç olduğunu kabul etmek gerekir. Sözden anlamak, sosyalist ve demokrat tarzda gelişmenin özüdür. Ama sizin en az değer verdiğiniz veya anlamakta ve ulaşmakta güçlük çektiğiniz bu doğru sözlerdir. Bunun anlamı nedir, bunu yaşama nasıl dönüştürebiliriz? Bunda hiçbir iddianız yok. Başınızı çok sert bir kayaya veya taşla vurup yakınlardan yaşamdan öğrenmiyorsunuz. Bu da çok geri bir düzey oluyor. Maalesef kendinize bunu yakıştırıyorsunuz, ancak bunu aşmalısınız. Yıllardır söylediklerim çok az etkili oluyor. En etkili bir söz sile, Kuran’ın ayeti kadar değerli bir söz bile sizin için kulağa hoş gelmiyor. Örneğin, PKK içinde talimat düzeyine bir türlü ulaşamama, talimatlardan bir türlü sonuç çıkaramama durumunuz var. Oysa bu sözlerin hepsi hayatidir. Çünkü buna bağlı kalınsa şahadetler verilmez, yaşamda kazanma üstüne kazanma gelişir. Ama bunun yerine bildiğini okuma var. Bununla ne kadar yol kat ettiğiniz ve ne kadar ciddi olduğunuz ortadadır. Eğitime önem vermeme, en temel eğitim aracı olması gereken sözü değerden düşürme en fazla yaşadığımız bir gerçektir. Bir anlamda yaşadığımız durumlar yürekler acısındır.

Biz de sizin gibiydik; çok çeşitli dönemlerden geçtik. O zaman bize pek bir şey öğreten de yoktu, ancak çevremizi izlemeye çalışıyorduk. Hala size birkaç söz söylemek istiyorum. Ben benim, benim kalkıp da sizi kendim gibi görmek istemem pek gerçekçi olmaz. Ama bu böyledir diye kendimi doğru temelde yürüttüğümü iddia etmekten vazgeçmem. En doğrusu yine bizim belirttiklerimizdir. Sizin söyledikleriniz yanlıştır. Ne kadar iyi niyetli olursanız olun, yaşamınız yanlışlıklarla başlamıştır, yanlışlıklarla yürüyor. Kendinizi tam doğrultsaydınız, kişi olarak özgürleşmeyi gerçekleştirecektiniz ve bu da mükemmel bir partileşme olurdu. Mükemmel bir partileşmenin de savaşta öyle kolay kaybedeceği söylenemez.

Birisi savaşta gelişim sağlayamıyorsa partileşememiş demektir. Partileşmediği için de yanlışlıklarla dolu bir kişiliktir. Yanlışları çok olan bir kişilik hangi doğruyu başarabilir? Tabii bu soruları kendinize sormuyorsunuz. Toplumsal kördüğümde aldığımız köylü kurnazlığını, her türlü feodal alışkanlıkları, TC’den, Kemalizm’den -ki bunun farkında değilsiniz- aldığınız özellikleri zor bela sağladığımız parti ortamına dayatıyorsunuz. Bunların kişiye kazandırdığı hal ve hareketler insanda sağlam bir yön bırakır mı? Bu halinizle çocuklar kadar bile değilsiniz, hatta daha tehlikelisiniz. Bebek gibi davranıyorsunuz. Çocuklar doğru ele alınırsa çok iyi eğitime gelirler. Oysa siz çocuklardan çok daha zor eğitime geliyorsunuz. Bu benim tespitimdir. Bunun nedenleri üzerinde çok duruyoruz. Sizin kişilik yapınıza ilişkin birçok çözümleme geliştirdim, ancak sorun bununla da bitmiyor. Sizi hangi yöntemle

partileştirebiliriz? Aslında partileşmeye hayır demiyorsunuz, çok iyi niyetlisiniz, hatta benden daha fazla fedakârlık ve cesaretle de bulunuyorsunuz. Ama bu, durumu kurtarmıyor. Çünkü örgütlülük ve partililik bu sanatın incelikleriyle olur; bu, kendine göre sabrı, davranışı, üslubu ve yaşamı olan bir sanattır. Nasıl bir demirci ustası iyi bir usta olmak için yıllarca çaba harcar ve o sanatın incelikleriyle ancak o sanati icra eder duruma gelirse, partililik de bizde en ince sanatlara icra edilir. Tıpkı sanatkarın sanatını icra etmesi gibi. Bu **sanatların sanatını** uygulayabilmek, yani en ağır ameliyatı gerçekleştiren doktordan daha incelikli operasyon isteyen bir toplumsal operatör olabilmek tabii zordur. Ama yaşamak için de başka çare yoktur.

Buna karşılık sizin yüzeysel, son derece köylü veya küçük burjuvalar olmaktan öteye gidemeyen halinizi göz önüne getirelim: İşlerin ne kadar hassas olduğunu ve çoğunuzun ameliyat adı altında bıçağı sürekli toplumsal ve örgütsel bünyeye sallayıp durduğunuzu görüyorsunuz. Bu bıçak darbesiyle birbirlerinin gözlerine ve yüreğine vurdukça vuruyorlar. Kimi komalık yapıyor, kimi komalık yapıyor. Ortaya çıkan sonuç, örgüte ve parti doğrularına gelemeyen yaşamınız oluyor. Bunu nasıl düzelteceğiz, sizi en azından zarar vermeyen bir kişi olarak örgüt içinde nasıl tutacağız? Bunun için büyük çaba gösteriyoruz. Dikkat edilirse, ihanete çekilmiş bir kişilik veya toplumsal gerçeklik çok tehlikeli bir karşı karşıya gelişi ifade eder. Herkesin kendini bir şey saydığı bir ortamda, ne kadar zayıf ve bitik de olsa, varlık savaşımını kuru bir iddiayla ve çok ucuz bir kişilik gösterisiyle karşılamak isteyen bir bireyi düşünelim: Onu gerçeğe dönüştürmek çok zordur ve Kürt topluluğu da tümüyle böyledir. Bizde dünyanın en zor gerçekleriyle karşı karşıya getirilmiş bir halk ve toplumsal biçimleniş var. İşte siz bu gerçeklikten geliyorsunuz. İşin en büyük zorluğu da buradadır. Biraz üzerinize gelsek, karşımızda ağlamaktan çekinmez, kendinizi kapatır, içe büzer ve sonuna kadar gizlersiniz.

Zayıf kişilikler bizde çok etkilidir. Birçok aile tanıdım, hatta köyün en zavallı, en bitik bazı ailelerini taniyordum. Çocukları en biçimsiz, en çirkin olan bazı aileler vardı; bunlar kendi bebeklerini dünyanın en güzel bebeği olarak değerlendirir ve “Yeter ki benim olsun” derlerdi. Bu durum hemen herkeste az çok ifadesini bulur. Şimdi siz de böyle davranıyor, “Ben en iyisiyim” diyorsunuz. Kendisini böyle kötü görecektek tek bir kişi bile yoktur. “Ben şöyle olumsuzum, şöyle yetersizim” diyerek durumunuzu kurtarmaya çalışıyorsunuz. Özünde kendinizi çok beğeniyorsunuz. Çünkü kendinizi bu kadar beğenmeseydiniz, yanlışlıklarla dolu olduğu halde, böylesi bir yaşamda şimdiye kadar ısrar etmezsiniz. Bir türlü örgütlenmeye ve nizama gelmeyen yaşamda kendinizi beğendiğiniz için ısrar ediyorsunuz. Yoksa bunun yanlış olduğunu bilseydiniz, doğrulara çoktan ulaşmış olurdunuz.

Parti doğrularına güç yetirememenizin, yaşamın özgürlüğüne anlam verememenizin, verseniz de bunun gereklerini yerine getirememenizin nedeni, kendi yanlışlıklarınızı çok beğenmenizdir. İşte burada bir köle, bir korkuluk gibisiniz. Denilir ki, toplumumuz büyük bir küfre sahiptir. Dikkat ederseniz, insanlarımızın yüzde doksanı yaşamda küfrediyor. Baba karısına ve çocuğuna, çocuk kardeşlerine, komşu komşuya, yani hemen herkes herkese karşı küfürle yaşamı idare etmeye çalışır. Kısacası yalanlar, sahtekârlıklar, ikiyüzlülük, korkaklık, samimiyetsizlik ve her türlü yanlış yaşam biçimiyle birbirlerini karşılarlar. Bu nereden ileri geliyor? Temel gerçeklikten bu kadar kopukluk neyin nesi oluyor? Eğer sizin iddianız doğru olsaydı, bütün bu söylediklerinize kesinlikle karşı olmazdık. “Bu temelde yetiştik, duruma hakimiz” dersanız, o zaman ben de size, kendi gerçekliğimize bakın, bu kadar değerlendirmeye rağmen ağlayıp sızlayan kim derim. Yetersizlikte kıvranan, yaşama güç yetiremeyen ve buna rağmen herhangi bir örgütsel çalışmada, “Ben yeterliyim” diyen kim? Eğer bu iddianız doğruysa, doğrulara ne kadar hükmettiğinizi ve doğruları yaşama ne kadar egemen kıldığınızı gösterin. Göreceksiniz ki, içinde böyle tek bir kişi bile yoktur. “Şundan şikayetçiyim, bu nedenle yetersiz kaldım, bundan dolayı alikonuldum, bastırıldım ve bundan etkilendim” diyerek, bu durumdan ucuz kurtulmak istiyorsunuz. Bu yaklaşım yaşamın esas doğrularına gelen, yetkinleşmiş bir kişiliğin ifadesi olabilir mi? Görüyorsunuz ki, kendinizi düzeltmeniz için çok çeşitli temel nedenler var. Kendinizi öyle beğenecek bir haliniz de yoktur, kendinizi dağıtmanıza da gerek yoktur.

Sizin, “En çirkin de, en çaresiz de, en düşkün de olsam, en iyisi yine benim” gibi bir iddianız var. Şimdi bizde bu da büyük bir felsefedir. Belirttiğim gibi köyün en zavallısı, en çirkinini, en çaresizidir, ama “Benim oğlum paşadır, benim evladım en üstündür” der. Siz ya bu felsefeye göre yetişiyorsunuz, ya da durum hiç de öyle olmadığını, çirkinlik, yanlışlık ve düşkünlüğün diz boyu olduğunu gördüğünüzde, “Benden adam çıkmaz, biz adam olamayız” diyorsunuz. Dikkat ederseniz, aynı felsefenin diğer bir yansıması böyledir. Bu temel iki anlayıştır. “Bizim yirmi yıllık savaşçı arkadaşlarımıza bakıyorum, “Biz örgüt adamı veya önder olmayı kendimize yakıştıramıyoruz” diyorlar. Ben yirmi yılda örgüt geliştirdim, kendimize rahatlıkla bir örgüt adamı sıfatı yakıştıralabiliriz diyorum; onlar ise, “Hayır, ben buna layık değilim” diyorlar. Merkezimizin hemen hepsinin durumu böyledir. “Ben merkezi sıfatlara layık değilim, ben yönetime layık değilim” diyorsanız, o zaman neden yıllardır kendinizi buna layık hale getirmiyorsunuz? Aslında bu sözün altını kazıdığımızda, bunların kendisini yine en çok beğenen kişiler oldukları ortaya çıkıyor. Bu, “Benim evladım paşadır” diyen kişiliğin “Ben adam olamam” biçimindeki manevrasdır. Zaten iki özelliği de yerine ve zamanına göre sıkça kullanıyorsunuz.

Bundan vazgeçmek gerekir. Bununla yaşamı kazanamazsınız. Ağzınızla havada kuş da yakalasanız bu kocaman bir sahtekârlıktan ibarettir. Partileşmek, PKK’yi biraz yaşamak ve dayattığınız mevcut yaşam felsefesinden uzaklaşmayı bilmek demektir. Bu toplum bütünüyle bir yanlışlık içinde yüzdüğü ve buna karşılık benim temsil ettiklerim doğru olduğu için gücümü açığa çıkardım. Bu gücümü paradan, puldan veya bazı maddi güçlerden almıyorum. Tam tersine, esas itibarıyla temel doğrulardan yana tavır gösterdiğim için bu toplum içinde bu kadar etkili olabildim. Yani yaşamın esas doğrularını temsil ediyorum. Eğer siz de Kürdistan’da güçlenmek istiyorsanız bu, yaşamın doğru kurallarına hükmettiğiniz oranda mümkündür. Eğer buna gücünüz varsa, katı olarak belirttiklerimi ciddiye almalısınız. Ne kölece “layık olamadık” diyerek, ne de “Ben keyfiyetçiyim, en iyisini ben biliyorum” diyerek hiç yanlış yapmaya gerek yoktur. Yaşamın temel doğruları size ne kadar zor da gelse, insanı temelden güçlendiren doğrulardır. Örgüt doğrularını, örgütün tarzını, çizgisini, uygulanan stratejiyi, taktiği ve yaşamın birçok özelliğini değerlendiriyoruz. Bunlarla büyüyebilirsiniz, bunun dışında herhangi bir büyüme yolu yoktur. Geçmişte yaptığınız gibi kurnazlık yaparak, doğrularla, yetkiyle, sorumluluk anlayışı ve görevlerle oynayarak ancak kendinizi kandırabilirsiniz; böylelikle sadece ne kadar yaramaz biri olduğunuz ortaya çıkar. Bu açıdan örgütün yaşam tarzını, görüş ve perspektiflerini ve nasıl yaşamalı hususlarını iyi kavrayacaksınız. Askeri yaşam biraz daha yoğunlaşmayı ifade eder. Onun mutlak gerekleri vardır. Buna ulaşamazsanız kendinizi yere atmış olursunuz. Onun için şiddetle kendinizi bu yanlışlıklardan arındırıp doğruya getirmeniz gerekiyor.

Bizdeki yöntem, egemenlerin ve sömürgecilerin uyguladığı yöntem olamaz. Eğer doğru olsaydı, o zaman bu yöntemleri biz de geliştirir ve bizde bunlara başvururduk. Fakat çoğunuz birbirinize karşı küfür ve dayak yöntemini uyguluyorsunuz. Ancak parti içinde bu yöntemler asla doğru olamaz. Partinin söz yöntemine, ikna yöntemine gelmekte zorlanıyorsunuz. Siz “Biz çok laflıyoruz, zaten yaşam bir laflamadan ibarettir” diyorsunuz. Bu da çok tehlikeli bir yaklaşımdır. Çözumsuzluğünüz bu noktada adeta derinleşiyor.

Bunu neden yapıyorsunuz? Söze neden yeterince anlam veremiyorsunuz? Bunları kendinize sormalısınız. Gücünüzü yanlışlıklardan mı alacaksınız? Zaten temel gücünüz yanlışlıklardır. Fakat yanlışlıklardan güç alan kişiliğin bir kabadayı, bir lümpen olduğunu biliyor musunuz? Lümpen, görünüşte mahallenin kabadayıdır, güçlü gibi gözükür, ama bir defa karakola düştüğünde de en zavallı bir polise bile yalvarır. Kabadayının gücü, ne kadar güçlülüğü ifade eder? Sizin kendinizi yanlışlıklar temelinde güçlü saymanız, kesinlikle o duruma benziyor. Zorluklar karşısında yılgınlığa kapılan, görevler karşısında başarısızlığa uğrayan kişilik kimdir? İçimizde poliste çözülen kabadayıya benzer durumda olmayan kaç kişi var?

Örgütlenemiyorsunuz, çünkü siz bir yanlışla dayanarak yaşamışsınız. Neden doğru eylem, doğru vurma, doğru yürütme, doğru örgütlenme ve ikna gücünüz yok? Çünkü yanlışlıklara dayanarak kendinizi kişiliksizleştirmişsiniz. Yanlışlıklara dayanan kişilik doğrulara güç yetiremez. Dikkat edilirse, kabadayılar güçlü olduğunu sanır, propagandayla hep güçlü olduklarını yayar, kendilerine methiyeler dizler. Öyle ki, egemenlik de bu yanlışlıkları en çok değerlendirenlerce yapılmaktadır. Bunlar padişah da olsa, yine de büyük yalan hareketini geliştirirler. Bu kişilikler yaşamın yanlış tarzında en çok ısrar edenler, kendilerini gizleyenler, çıkarı olanlar ve başkalarının emeklerini çalanlardır. Bunu da her tarafa aşarlar. Toplum tümüyle yanlışlığa düşsün ki, en büyük yanlışlığı işleyen kişi padişah gözüksün ve nitekim olan da budur. İşte siz bu ahlaktan, bu anlayışlar içinden geliyorsunuz. Kendinizi hep bir kabadayı, bir bireyci gibi göstermek, size tek çıkış yolu gibi geliyor. Bu da doğru değildir.

Sosyalizmin, demokrasinin doğrusu bunu reddeder, gerçeği ortaya çıkarır, yalanı ve yanlış teşhir eder, doğruları esas alır. Emeğin hakkını öngörür, emeğin tarzını ve savaşımını esas alır. Bu da bizim kendi tarzımızdır; kendi doğrularımız uğruna savaşımımızla kendimizi kanıtlamamız, doğrularımıza dayandırarak kendimizi güçlendirmemiz oluyor. Doğru şekillenen kişilik budur. Kendinize bunu uyguladığımızda göreceksiniz ki, siz kendinizi daha çok yanlışlıklara dayandırarak ve kamufle ederek güçlü gösteriyorsunuz. Gücünü kanıtlamak için kendini doğrulara tam dayandırarak ileri çıkan adamlarımız yok denecek kadar azdır. Daha çok kendilerini gizliyorlar. Çünkü birçok komuta gücümüz **yanlışın komutanıdır**, yanlış dayatır. Alttakiler yanlışın kumandası altında oldukları için, savaşımın yanlışlığı da komutanı besliyor. Sonuçta doğruların canına okunuyor. İçinizde bunu yaşamayan tek bir kişi var mı? Büyük bir komutan veya yaman bir gerillacı olamamanızın nedeni, bu yanlışlıkları esas almanızdır. “Ben böyle gelişmem, ben böyle başaramam” diye ne kadar iddia ederseniz edin, yaşam yine de başınıza çarpar. Siz, özgürlük olayında hep böyle çarpılıp duruyorsunuz.

Artık bu gerçekleri derinden görmemiz gerekir. Görmezseniz, yaşam bir kez daha sizin başınıza çarpar. Bu anlamda acaba terbiyeli olmayı becerebilecek misiniz, doğrular temelinde bir kişilik olma sözünü kendinize yedirecek misiniz? Yanlışlıklardan sıyrılma gücünü gösterebilecek ve her türlü sahte kişilik belirtilerinden vazgeçebilecek misiniz? Kendini kandırma, saflık, zavallı ve çaresiz olma da yanlışlığın göstergeleridir. Bütün bunlardan vazgeçecek misiniz?

Eskiden beri kendimi yanlışlıktan yana bükmemek, doğru bilinen yolda çok açık sözlü olmak kadar açık çabalı, tavırlı ve yeterli olmak için çok büyük çaba harcadım ve özen gösterdim. Ben bütün etkim hep doğru sözü söylemek ve hep doğru sözde ısrar etmekten alıyorum. Bir de taktik var: Her yerde her şey söylenmez, her yerde her şey yapılmaz. Yerine göre yüzde bir söylemek, yerine göre yüzde doksan dokuz söylemek, yerine göre yüzde bir yapmak, yerine göre yüzde doksan dokuz yapmak gerekir. Bu da taktik ustalık veya örgüt ustalığıdır. Bütün bunlara dikkat ettim ve sonuç benim doğruları görmem ve uygun adımlarla hayata geçirmem oldu. Yani doğrular taktiklerle büyük anlama kavuşmuştur. Bu da neredeyse tüm dünyanın kabul etmek zorunda olduğu bir gerçekliktir. İşte bu nedenle ben bu duruma geldim. Belirttiğim gibi, hem çocukluk hem de büyüdüğüm yaş döneminde herkes kendini çok güçlü sanırdı. Gerçekten de etkiliydiler. En alta olan, en zorda olan ve en çaresiz gibi gözükene bendim. Fakat doğruları görme ve doğrulara bağlı yaşamayı diğerlerine göre daha fazla esas aldığım için büyük tırmanışa geçtim. Çoğu bunu önceden görmüyor, farkına bile varmıyordu. Bu konuda doğruların amansız takipçisi olmaktan vazgeçemediğim için, sonuçta bugün bu kadar etkiliyim. Bundan da fazla bir şey anlayamıyorsunuz, ne de olsa yanlışlıklarla büyümüşsünüz.

Örgüt üslubuna göre yaşayabilmek, bana göre hemen her konuda iş yapabilmek demektir. Bir partili için bu daha fazla geçerlidir. Örgüt adamının sizin yaşadığınız gibi birçok yanlışlık karşısında uyuması, birçok yetersizlik karşısında zavallı kalması ve sorunlara güç yetirmemesi düşünülemez bile. Ben kendimi kendi gerçeklerimiz konusunda doğru yürüttüm. İçinizden biri bana karşı kendi yanlışlığını ısrarla dayatsın veya en azından benim doğrularım karşısında “Benim yanlışlıklarım büyüktür” desin. Kürdistan’da farklı örgütler, emperyalistler ve sömürgeciler var; ama bana “Bizim doğrularımız büyüktür, sen etkili olamazsın” diyemiyorlar. Nitekim parti içinde birçok provokatör, birçok olumsuz tutum sahibi bu yaklaşımı sergiledi. Neden hiçbirisi güçlü olmadı, neden başaramadı? Çünkü doğruların ısrarlı takipçisi, tek başına da olsa, her türlü yanlışlığa karşı -bu devletten de gelse- daha etkilidir. Biz bunu kanıtladık. Siz de doğrularda böyle ısrar edin, doğruların ustaca savunucusu ve yürütücüsü olun. Böyle yaparsanız dünyada karşınızda kimse dikilemez.

Umarım bazı gerçekleri anlıyor, hiç olmazsa yavaş yavaş yanlışlıklardan ve belirttiğim özelliklerden ibaret kişiliklerinizden sıyrılıyorsunuz. Hiç doğrularınız yoktur, her şeyiniz büyük bir yalan dolandan ibarettir demiyorum. Birçok doğrunuz var, ama o doğrularımız bazı yanlışlıklarımızdan dolayı işlemez durumdadır. Doğrularımız yanlışlıklarımıza galebe çalsın, onları işlemez duruma getirsin. Sizin yaşamınız birkaç yanlışın bütün emeklerinizi boşa çıkarmasından ibarettir. Tam tersine, birkaç tane etkili doğru bütün yanlışlıklarınızı, yalan dolanlarınızı, kandırılmışlıklarınızı yerle bir etsin. Bu tabii ki mümkündür. Bunu da çok genel ele alın ve hemen her şeyinize uygulayın. Çünkü yanlışlık yalnız ağızdan çıkan bir söz hatası değildir. Yanlışlık yürüyüş tarzından başlar yatışımıza kadar gider, yemek tarzından başlar, oturup kalkışınıza kadar tüm yaşamınızı etkiler. Yaşamın her alanında doğru vardır, yanlış vardır; her şeyin mükemmel biçimi vardır, çok yetersiz seyreden biçimi vardır. Bu, duygulardan başlar felsefeye kadar, derin teorik çabalardan tutalım günlük herhangi bir ekonomik çalışmayı yapmaya kadar hepsinde etkilidir.

Önderlik sanatında da yeterlilik esastır. Siz de doğruların önderliğini ele geçirmek istiyorsanız, yanlışlıkları gidererek her alanda ve her düzeyde yeterliliğe ulaşabilirsiniz. Ancak Kürt kişiliği buna gelmiyor, bu noktada çok zorlanıyorsunuz. Türk kişiliği bu konuda belki bizden daha da beterdir. Türk kişiliğindeki yalanlar belki daha büyük olabilir. Emperyalist bir toplumdaki yalanlar belki daha da büyüktür. Ben sizi çözümleme objesi olarak ele alıyorum. Bu demek değildir ki, bizim dışımızdakilerin her şeyi doğrudur. Onların yalanları bizden daha büyük olabilir. Ama kendi yanlışlıkları içinde, kendine en çok zarar verenin biz olduğumuzu da belirtebilirim. Hatta parti içinde yanlışlıklarıyla kendini mahfeden birçok arkadaş var. Küçük bir hata yüzünden ne kadar şehit verdiğimizizi göz önüne getirirsek, yanlışlıkların dehşet verici sonucunu hepimiz rahatlıkla göz önüne getirebilirsiniz. Bu bir kader midir? Bir örgüt

kuralının bozulduğu bir ortamda yaşamak, bir yanlış yüzünden dağ gibi yoldaşları bir çırpıda kaybetmek size az mı acı veriyor? Bunlar önlenebilirdi. İnsan ifadesiyle, örgüt ve savaş doğrularıyla dolu olsaydınız, bu şehitlerin her biri büyük savaşan bir komuta olarak kalabilir, şimdi bu savaşımın zaferi de gelişebilirdi.

Ancak ölüm kalım savaşımızda silahları da çarçur ederek yenilginin eşiğine geliyorsunuz. Size rağmen sizleri de zor bela çekip kurtararak biraz daha yaşatmaya çalışıyoruz. Bu kadar yanlışlığı ne hakla yapıyor, yetersizliği kime dayanarak gösteriyorsunuz? Tüm bunları neyle savunabilirsiniz? Sürekli “Yetmez kaldım, çaresizdim, boyun eğdim, uzlaştım” diyorsunuz. Yaptığımız yetmezliklerle şahadete gidiliyor, altın gibi değerler elden gidiyor, ölüm kalım savaşı başarısızlığa gidiyor.

Sizin yetmezliğinizi ve uzlaşmacılığınızı kabul etmiyoruz. En kötüsü de, kendinizle oynuyorsunuz ve böylece yaşamınız elden gidiyor. Böyle olmanızın nedeni yoldaşıktaki yetersizlikleriniz ve bundaki ısrarınızdır. Sizler “Buna da güç yetiremedim, zorlandım” diyorsunuz. Devrimci zorlanmaz, devrimci yetersizlikte ısrar etmez. Eğer bunda ısrar ederse, savaş örgütü içinde olduğundan kötü kaybeder. Yaşamda yanlışlık yapsanız bunu hayatınızla ödemezseniz bile, örgüt içinde ve hele savaş koşullarında yanlışlıkta ısrar ettiniz mi, bunun karşılığı yaşamın elden gitmesidir. Bu yanlışlıkların sorumluluğunu koordinatörden mi, komutandan mı, bölge sorumlusundan mı, savaşçısından mı istesem diye her gün düşünüyorum. Birisinin az, birisinin çok hata işlemesi gibi bir durum söz konusu olmaz. Durumunuzu karmakarışık görüyorum, çünkü yanlış yanlış beslemiştir. Bu kadar yanlışlıklarla birbirini besleyip, ondan sonra da karşımıza veya doğruların karşısına çıkmanız tek kelimeyle ayıptır, bunda ısrar ederseniz bu suçtur. Zaten bu yaptıklarınız ağır suç anlamına da gelir. Tam bu noktada ne cevap vereceksiniz? Tüm bunların karşısında cevap verememeniz, örgüt ölçülerinde geri kalmanız, yanlışlıklarla dolu bir pratiğin içinde bocalamanız ne kadar kötü, ne kadar esef verici! Vicdanınız bunu kabul edebilir mi? Niyet olarak ne kadar dürüst olursanız olun, doğrular bu kadar hesap sorucudur, bu kadar sarsıcıdır.

Benim belirttiğim savaş doğrularıdır, askerlik doğrularıdır. Gerilla tarzına bağlı kalmazsanız kendinizi hiç savunamazsınız. Eğer kendinizi savunamıyorsanız bir hiçsiniz demektir. Neden doğruları savunamadınız? Oysa bu doğrular çok önemli ve çok gereklidir. Ad olarak **kocakarılık** gerçeği sizi böyle cevap veremez duruma getiriyor. Ağlayıp sızlayarak, boyun eğerek “Kaderdir, başa gelen çekilir” diyorsunuz. Bu doğru değildir ve özgürlük tutumu da bunu kabul etmez. Mertlik, yeni ahlak, yeni yaşam ve doğru yaşam da bunu kabul etmiyor. Bu yaşananlara “kaderdir” diyemezsiniz; biz böyle kaderi tanımıyoruz. O zaman biraz bizim gibi olmaya çalışacaksınız. Bizim gibi olmamak için gerekçeleriniz yoktur, bunun için doğruları esas alacaksınız. Doğrularımız kesinlikle **özgürlük doğrularıdır**. Bizdeki doğruları esas alma, özgürlüğe tırmanma anlamındadır.

PKK'yi Sevgi Kanunları Temelinde Oluşturduk

Biz kızları sevmeye çalışıyoruz. Nasıl bir sevgi gücüne ulaşmaya çalıştığımızı görüyorsunuz. Sevmenin kanunlarını böyle gösterdim. Sevginin dayandığı ideolojik, siyasi ve örgütsel temeli ortaya koydum. Hatta kendimi kızlara beğendirmek için bile olağanüstü çaba harcadım. Kendimi ucuz beğendirtmiyorum, başkalarının sevmesi için de kendimi dayatmıyorum. Fakat benim sevdiğim yerde yanlışların sevgisinden iz kalmaz. Yanlışlıklarla doğruları iç içe yaşayan, kendi bünyesinde bunu barındıran bir kişilik, benim tarafımdan asla kabul edilemez. Bize ilginizi bu temelde geliştirebilirsiniz. Zorla da beni sevin, bana bağlanın demiyorum. Ben de kolay sevmem veya kolay sevmeye hakkını kendimde görmem. Örneğin birçokları bu hakkı kendilerinde görüyorlar.

Ben Kürt halkına böyle aşık olmadım, Kürt halkına karşı büyük saldırı halindeyim. Tabii bu, çirkinliklerle savaşma anlamında gözü karaca da olsa, bir aşk sayılır. Emek vermeden kimseye nasılsın bile diyemem, merhaba deme gücünü bile kendimde göremem. Değil sevmek, yanından geçmeye bile hakkım yoktur derim. Ama çabasını ve büyük emeğini gösterdikten sonra, şimdi bu halkı sevebileceğimi ve dolayısıyla onun da beni sevebileceğini belirtebilirim. Bu en soylu savaşım emeğiyle gerçekleşti. Eskiden ben de kızların ve delikanlıların yanından geçirdim. Çocukluk arkadaşlarım içinde kızlar da vardı. Köy ortamında onları sevmek bir yana, adlarını bile söylemeye cesaret edemezdim. Bazıları kız alıp kaçarlardı, bunu dehşetle karşılardım. Nasıl cesaret edip de kızı kaçırdılar, hatta nasıl cesaret edip de kız isteyebiliyorlar derdim. Kız alıp kaçırmak veya kız istemek benim için çok zor bir olaydı.

Ama maalesef içinizde kız kaçırmaktan veya kız istemekten çekinecek tek bir adam bile yoktur. Ne cesaretle kız isteyebiliyorsunuz? “Bunun eğitimle ilgisi nedir” demeyin. Bu kişiliklerle partileşemezsiniz. Böyle kız isteme anlayışı olanlar, bir kız olarak da böyle kendini verme anlayışı olanlar asla militanlaşıp partileşemezler. Benim bu konuda büyük tecrübelerim var. Mal gibi alınıp satılan bir insandan hayır gelmez. Düşünün ki bir köle aldınız, “Şöyle bir erkeğim” diye gururlandınız. O zaman bu iş bitti. Daha çocukluğumda bile bu konularda bir yenilgi var diyordum. Halen hatırlıyorum, benim haberim olmadan anam kız istemek için birkaç deneme yapmıştı. Bu durum karşısında, böyle olmaz, onlar benim adıma nasıl kız isteyebilirler diyordum. Bu öyle ahım şahım bir kız isteme de değildi, öyle uzaktan duydum, bir daha asla bunun sözü edilmedi.

Bunun Kürdistan’da çok temel bir sorunla ilişkisi var. Bacılarımı gelip istediklerde bunu tepkiyle karşıladım. Bizim kızları alıp böyle ne olduğu belirsiz yere göndermeleri öyle doğal bir durum değildi. Bunu kabul etmemek vicdanınızdan hiç geçti mi? Bacılarınız köle gibi verildiğinde hiç üzüntü duyduğunuzu sanmıyorum; hatta “Normaldir, geleneğe göre gidiyor” diyerek seviniyordunuz. Oysa ben bacılarımın elden gidişini hala büyük üzüntüyle karşılıyorum. Ben vicdan sahibiyim, sizin vicdanınız ise çoktan yakılmış, kül olmuş. Sizi nasıl vicdana getireceğiz? Bu da bir Kürt ilkesidir. Bu ilkeyi çiğnemeyeceksiniz. Böyle ne kız alınır, ne de verilir.

Sevgi yollarını geliştirmeye çalışıyorum; bu konuda çok özgür ve çok iddialı olmama rağmen, halen yoğun çaba içindeyim. Bu çok ciddi bir iştir. Bir defa karşınızdaki kızların hepsi çok derin bir köleliği yaşıyor. Çok zavallılar, size bağlansalar bile bunun birçok tehlikesi olabilir. Karınızın olması, sizin için büyük bir düşkünlüğün başlangıcıdır. Yine sizin koca olmanız büyük bir tehlikedir. Çünkü bizde karı-koca felsefesinde yüzde yüz **tükeniş** vardır. İlişkiler korkunç düşürücüdür ve burada çok şey kaybedilir. Yaşamın daha yirmisine ulaşmadan fiziksel enerji gider, ruh kararır, bilinç zaten biter ve sonuçta Kürt tipi ortaya çıkar. Bu durumun aileyle çok sıkı ilişkisi vardır. Bu konuda kendimi dayatma gibi bir durumum yoktur, ben de içtenim. Kesinlikle öyle ağavari veya erkek egemenlikli yaklaşımım yoktur; bunu zaten yapmam. Bunu yapmam kendimi inkar etmem sayılır ki, bu da mümkün değildir. Benim de son derece eşit ve özgür temellerde ilişki geliştirme sorunum var.

Ben mutlak bana bağlanın demiyorum. Buna tenezzül bile etmem. Beni anlamakta da serbestsiniz. Halk nasıl bir önder olarak bizi anlamak istiyorsa, siz de bizi anlamakta serbestsiniz. Ben de buna tüm gücümle karşılık vermeye çalışırım. Tabii burada sahtelik olmamalıdır. Ben kendi sevgimi çok esaslı geliştirmek zorundayım. Genelde cins, karşı cins, özelden kadro sevgisini çok özel geliştirmek zorundayım. Bunun gereklerini yerine getirmiyorsam, o zaman bana yüklenin. Ama eğer gereklerini siz yerine getirmiyor,

sevginizi muhafaza edemiyor ve hatta geliştiremiyorsunuz -ki bunun da kanunları var- ben de size yüklenirim. Beni sevmek ülkeyi sevmekle, örgütü örgütlemekle ve savaşı yeteneklerini geliştirmekle başlar. Bütün bunları dışlayıp ucuz sevgiye yatmışsanız, o zaman benim düşmanımsınız. Buna hakkınız yoktur; hakkınız olmadığı gibi beni köleleştirmek, kendinize ucuz bağlamak isterseniz hayal kırıklığına uğrarsınız. Sevgi kanunlarını kesinlikle dikkate almalısınız.

Biz bu partiyi bu temelde oluşturduk. Partinin grup dönemindeki gelişmelerini anlayamazsanız, PKK'nin gelişimini hiç anlayamazsınız. O zaman içimizde genç kızlar ve delikanlılar vardı. O dönemde büyük bir kördüğümle karşı karşıya bulunuyordum. Benim için her şey alaca karanlıkta, haince bir ortamda, haince niyetlerle çepeçevre kuşatılmıştı. Şimdi siz hazır bir partileşmeyi bile beceremiyor, buna ilgi bile göstermiyorsunuz. Dört taraftan kuşatılmış olduğum halde, yine de nasıl partileşirim diye büyük arayış ve büyük çaba içinde bulunarak her şeyi tek başıma yapmaya çalışıyordum. Ankara'da etrafım beni yutacak kişilerle doluydu. Tek başınaydım, fazla güçlülük arz eden bir durumum da yoktu. MİT bile o zaman beni değerlendirdiğinde -ki, masalarda heyecanlı heyecanlı konuşuyordum-, "Masada laf eder, gitsin bakalım Kürdistan'a" diye dalga geçiyormuş. MİT'in kendisi daha sonra bunu itiraf etmiş: "Biz küçük gördük, hafife aldık, yılan bir karış iken bir askerimiz potinini kaldırıyordu ezdi. Maalesef hafife aldık ve başımıza bu geldi" demiş. Benim o halimi düşünün, beni bir çırpıda boğabilirlerdi. Hemen her şey kuşkuluydu, her şey yılan gibi bizi sokmakla karşı karşıyaydı. Bunlar karşısında neden boğulmadım? Düşmanın bile inanmadığı bir çıkışı nasıl yaptım? Bazılarınız, "Ortamı değerlendirmedik, zemini kollayamadık" diyorsunuz. Oysa ben düşmanın mutlak egemenliği altında olduğumuz sahada da çıkış yapabildim. Biz partileşmeye böyle başladık. Bunu göz ardı ederseniz, kesinlikle PKK'yi anlayamazsınız. PKK bu işe böyle başlamıştır. Bunu öğrenin, çünkü bu sizin yaşam hikayenizdir. Öğrenemezseniz, yaman bir militan olamazsınız.

Büyük bir bağlılık ve ilgiyle beni dinlemek bir yana, beni yoldan çıkarmak, elde etmek, kendine kötü bağlamak veya kovmak için tüm güçlerini sarf eden kızlar da vardı. Tüm bunları mücadeleimiz içindeki kızların kıymetini bilmeniz için belirtiyorum. Kızların mücadelede yeri olmalıdır ve onlarla ilgilenip dikkatle değerlendirmek gerekir. Bunun da basit olmadığı anlaşılmalıdır. Şimdi size kolay geliyor; "Kızlar yük teşkil ediyor, kızlar ağırlık teşkil ediyor, başımıza bela oldu" diyorsunuz. Bunlar doğru şeyler değildir. Toplumda başlık parası için on yıl çalışıp kırk takla atsanız bile, bir kötürüm kız ya bulurdunuz ya da bulmazdınız. Bizim saflarımızdaki kızlar şimdi epey geliyor. Saflarımızdaki kızlar için "Sırtımızda yükür" demek ikiyüzlüktür, tek kelimeyle de saygısızlıktır. Ben onları asla yük gibi görmem. Tam tersine, onlar güç kaynağı ve yaşamın en asli bir tarafıdır.

Sizin için bunları belirtiyorum. Tabii aynı zamanda kadın, dönemine göre düşürücü bir araçtır. Kadını köle gibi alırsanız başınıza bela olur, para ile almaya çalışırsanız on yıl çalışmak zorunda kalırsınız, ama belki de bir başlık parası bile bulamazsınız. Paranızla kadını alsanız bile, yine çok tehlikelidir ve başa beladır. Kaçmakla da işin içinden çıkılmaz. Kara sevda insanı daha da beterin beteri durumlara getirir. Bütün bunlar sizin yaşam hikayenizdir. Bu konularda da Önderliği anlamalısınız; çünkü parti tarihi ile çok sıkı ilişkilidir. Delikanlıyken bana kız aramaya çalıştıklarında, başıma felaket geliyor diye düşündüm ve biraz kendimi savunmaya çalıştım. Ondan sonra kendim kız aramaya çalıştığımda korkunç canavarlarla karşı karşıya olduğumu gördüm.

Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde dim; burjuva kızları vardı, çoğu bürokrat ve subay kızlarıydı. Çoğu bana hayrandı, beni oldukça beğeniyor ve destekliyorlardı. Çünkü o zaman öğrenci önderliğini yapıyordum. Fakat onların yanına yaklaşmak benim için sorundu. İyi ki bu konuda kendimi aldatmamışım. Eğer o zaman kendimi aldatsaydım, bu bir delilik olurdu. Halen aklımdadır Faruk adında Diyarbakırlı bir delikanlı vardı, Lice Müftüsünün oğluydu. Bir kara sevda havasına girdi. Daha sonra bir bıçakla Adanalı bir kızın peşine düşüp bütün fakülteyi başımıza kaldırdı. Ben onun arkadaşığıydım ve manevi gücünü de biraz benden alıyordu. İki de bir kara sevdaya düşen birisiydi. O arkadaşım bu rezaletten kurtuluncaya kadar yerin dibine girdim. Düşünün ki, aydın bir kişi o duruma girdikten sonra, diğer kişilikler nasıl davranır? O zaman benim de çok beğendiğim kızlar vardı; ama bu kızların adını bile sormadım, asla nasılsın, sen ne güzelsin gibi sözler söylemedim ve söylemem de. Bu bir tarz sorunuymuş. Eğer o zaman böyle söyleseydim, büyük ihtimalle kaybedecektim. Ne kadar akıllı olduğum şimdi ortaya çıkıyor. Küçük burjuva koşullarında bir aşka kapılmak tehlikelidir. Böyle bir şeye köydeyken de, daha sonra da asla yaklaşmadım. Asla çevremde kız var mı yok mu, kızlar alınıyor mu alınmıyor mu, ben erkek miyim değil miyim gibi soruları kendime sormadım.

İşte kızla karşılaşmam 1975-'76 yıllarında bizim grup aşamasında oldu. Bu değişik bir karşılaşmadır. Çünkü bunun tarihi, sosyal ve siyasal nedenleri var. Ben de artık mücadele için bir adım atma durumundaydım. Karşımdaki için de şunu diyordum: Kendini güçlü görüyorsa, bize yaklaşacak kadar kendinden eminse o zaman gruba katılsın. Tabii ben de bir delikanlıydım, kaçmak olmazdı. Aslında çok zorlanıyordum, ama yine de gruba gelsin diyordum. İşin içinde birçok etken rol oynuyordu. Bir yandan siyasal ve örgütsel, bir yandan duygusal, bir yandan maddi ve manevi olarak kıyasıya geçen bir savaş söz konusuydu. Tabii bu büyük bir savaşın başlaması demektir. Onun için çok dikkatli olun diyorum, başınıza böyle felaketler gelmesin. Çok olağanüstü, hatta kendime göre bir tarz tutturmasaydım, PKK'yi bir yana bırakın -PKK bugün sizi var eden temel örgüttür-, bir kişi olarak kendimi bile kurtaramazdım. Büyük bir belaydı; hani "beni sağ bırakmaz" derler ya, o cinstendi. Karşımdaki kızla herhangi bir ilişkiye girseydim bitecektim. O zaman yaşamın temel bir dönemi olan delikanlılık dönemiymi.

Sizin de bu dönemleri yaygınca yaşadığımızı sanıyorum. Çünkü sizde normal ölçüler yoktur. Duyguları geliştirmeye çalıştığımızda bitiyorsunuz, örgütlemeye çalışıyorum, buna da güç yetiremiyorsunuz. Karşımdaki kız feodal aristokrasinin en eğitilmiş elemanıydı. Bir ara ondan uzaklaşmak istedim, bu grubu bırakıyorum dedim ve gruptan kaçtım. Bu kaçışım on, on beş gün sürdü. Başka bir zaman da kaçmıştım, ama sonra bir baktım ki olmuyor, geri döndüm. Kaçmakla bu işin altından kalkılmazdı. Aslında sorun bu da değildi. Bunun biraz siyasal nedenleri vardı. Ailesi Dersim İsyanında rol oynamış ve ajanlık yapmış bir aileydi. Kaçmak bir yerde meydanı ona bırakmak demektir. Oysa bir çelişkiyi çözmek için yapılacak en iyi şey üzerine gitmektir. Uzaklaşmak veya kaçmak yerine, çelişkilerin üzerine giderek çözmek ve aşmak gibi bir yöntemim de var.

Biliyorsunuz, bunun savaşımı on yıl sürdü ve bu da PKK'nin PKK olma dönemidir. 1975-'76'dan 1986'ya kadar tam on yılı aldı. Eğer ben bu on yılı bu olay etrafında başarıyla çözmeseydim, ne Kürt kalırdı ne Kürdistan, ne PKK kalırdı ne ARGK, ne de siz kalırdınız. Çoğunuz bu savaşı nasıl, hangi sinir gücüyle verdiğimi bilmezsiniz. Aslında rahatlıkla bir erkek olduğumu söyleyip durumu öyle değerlendirebilirsiniz. Öyleyim, ama hiçbir erkeğin kabullenmeyeceği her türlü hakareti ve dayatmayı başarıyla göğüsledim. Böyle Kürt erkeği yoktur veya dünyada bile böyle bir erkek bulmak mümkün değildir. **Kemal Pir** bir günlük ilişkimize bakıyor ve kız için "Bu büyük saygısız öldürelim" diyordu. Ama buna rağmen on yıl boyunca dayatılan her tür şeye sabır gösterdim. Fakat siz en ufak bir gelişme karşısında bile bocalayıp gidiyor, anlam vermiyor ve kendinizi kaybediyorsunuz. Yalnız bu olay

karşısındaki durumumu ele alıp kendinizle kıyaslarsanız ne olduğunuzu daha iyi anlayabilirsiniz ve mutlaka da bunu anlamalısınız. Çünkü burada çözümlenen tamamen bir Kürt kördüğümüdür. Orada da her şey hal olur. TC'yle, kadınla ve aileyle olan mücadelede açığa çıkan sorunların çeşitli çözüm yollarının hepsini bu yaşam ve savaş süresi boyunca biraz netliğe kavuşturdum. Şu anda güçlü biriyim. Gerek TC'ye, gerek kadın gerçeğine ve gerekse Kürt erkek gerçeğine karşı olağanüstü güçlüyüm.

Partiye Doğru Katılmak ve Doğru Temellerde Büyüme Bir Yaşam Kanunudur

Halen gözlerimin önündedir: Annemle olan cebeleşme döneminde, annemle kavgadan dolayı bizim kapının taşlarla delik deşik edilmediği tek bir noktası bile yoktu. O zamanlar bizim kapıya bakanlar güler ve “Bu ne kapısıdır” derlerdi. Annem beni içeri alıp ahıra götürür, elini gırtlığıma koyup havaya kaldırır, son nefesimi getirinceye kadar “Üç sefer tövbe de” derdi. Bu öyle rahat bir durum değildi. Çarnaçar tövbe derdim. Fakat ufak bir delik bulunca, kapıyı açar açmaz fırlardım. Anam ondan sonra kapıyı kapatırdı. İki kapıyı da taşlarla vurarak perişan eder ve böylece eve girerdim. O yaştan beri böyleyim. Zaten anam, “Kimse bununla baş edemez” veya “Seninle kimse uğraşamaz” diyordu. Yani bu yönlerim de var. bunu nasıl yorumlarsanız yorumlayın. Merkez dahil kimse beni öyle basit ele alamaz. Belki beni yadırgarsınız, ama benim gerçeğim böyledir. Kolay kolay zapturapta gelemem, yanlış gelemem.

Bizim köyde birçok çocukluk arkadaşım vardı. Belki şimdi bazıları memur olmuştur, belki bazılarının saçları ağarmış ve dede durumuna gelmişlerdir, bendeki intikamın nasıl olduğunu onlar bilirler. Ben sizin gibi değilim. Sizin sevgi anlayışlarınız da, intikam anlayışlarınız da çok zayıftır. Kendinizi güçlendirin, intikamınız ve sevginiz biriksin, benim ki gibi patlamaya dönüşsün. Mücadelemiz içerisinde binlerce genç kız var, milyonlarcasını da örgütlemiş durumdayız. Hepsini partiye ölümlüğüne bağlıdır. Evli olanlara kocanızı bırakın desem, hepsi bir günde bırakır. Zaten bırakma halindedir. Bağlılığınızı böyle geliştireceksiniz. Bizim nasıl geliştiğimizi inceleyip öğrenin. Bu gelişme örgütlemeye bağlıdır. İnsanları yürekte amansız harekete bağlamak en büyük örgütçülüktür.

Siz tarihin en büyük sorunlarıyla uğraşıyorsunuz. Kendinizi disipline edecek ve hedefe müthiş bağlayacaksınız. “PKKli olmaya geldik” diyorsanız, hedefe yürümede çok yaman olacaksınız. Siz bu savaşı ne sanıyorsunuz? Bu halinizle devam ederseniz size yazık olur. Sizi zorla PKKli yapmak istemiyoruz, isterseniz bu mücadeleden ayrılabilirsiniz. Buna kabul diyoruz; ama böyle yetersiz, yanlışlıklar ve zayıflıklarla dolu PKKlilik sizi yakar. Sizin için gerekli olan her türlü hizmeti sunabilirim. Hizmetten bıkmam, bitmez tükenmez bir enerjiyim. Ama işin zorluklarını da belirtmek durumundayım. Mümkünse kendi durumunuzu çok tartışın, düşünün, okuyun; çünkü bu işin ne kadar eğitim gerektirdiğini biliyorum. Ben madem bu çabayı gösteriyorum, siz de bir şeyler öğrenin. Biraz akıllı olun, vicdanınız olsun. Temel değerler konusunda yoğunlaşın.

Kendinize neden hakim olamayacaksınız? Neden aklınız ve yüreğiniz biraz ayaklanmayacak? Neden öyle kötürüm olacaksınız, her zaman düşman karşısında yenik, yaşam karşısında çaresiz ve çirkince duracaksınız? Bunları kendinize yakıştırmanız size layık olan mıdır? Gençsiniz, tabii enerjiniz de var, benden bile daha iyisini gerçekleştirebilirsiniz. Kimse zorlamayla sizi yanlış sürüklemiyor. Gerisini biraz getirebilmelisiniz. Her zaman insanımıza güvenirim ve kimseyi kesinlikle küçümsemem. Olağanüstü yoldaş canlısıyım. İnsanları topluluk haline getirmek, disipline etmek, doğru yola sokmak benim için yaşamın ta kendisidir. Siz doğru dürüst kendinizi çözemezsiniz. Oysa ben tarihin kördüğümünü bile çözmekten çekinmiyorum. Kendinizle veya birkaç kişiyle uğraşmıyorsunuz. Ben en akıllı almaz koşullarda bulunan bir halkı amansız doğruya çekebiliyorum. Bütün bunların nedenlerini ve yollarını size gösterdim. Kendinizi bile daha doğru dürüst çalıştırmazsanız, yirmi yıl da yaşasanız da karşımıza çok zavallı çıkarsınız, çok hırpalanırsınız ve bu da sizin için çok kötü bir durum olur. Ayıplanması ve yadırganması gereken şey bu yetmez, yanlış kişilik özelliklerinde ısrar etmektir. Çünkü size hiçbir şey vermiyor ve hiçbir şey kazandırtmıyor. Bütün bunları belirtirken, acele dört dörtlük olun demiyorum. Rahatlıkla kendinizi düzeltebilirsiniz. Bu anlamda serbestsiniz, sonuna kadar özgür eğitim imkanlarını ortaya koyuyoruz. Fakat çok ciddi olmayı bileceksiniz. Bu işin şakası yoktur. Gevşek, yetmez, demagojik ve kendini kandırarak katılım olmaz.

Bir çokları bizi yüzeysel ele aldı ve keyfince kullanabileceğini sandı. Bunlar yoldaşımız bile olsalar, ne kadar kötülük yaptıklarını ağlamaklı bir biçimde dile getiriyor, kendilerini kahredercesine pratiğe veriyorlar, ama yine de durumlarını kurtaramıyorlar. Bu durumlara düşmemek açısından taze başlangıçların kıymetini bilmelisiniz. Yaşama karşı kesinlikle ikiyüzlü olmamalısınız. Ben bir çocuk kadar samimi ve yeniden yaşama başlar bir havadayım. Ama bir filozof kadar veya en eski öğretisi sahibi gibi işin felsefesi üzerine de anlam verebilecek kadar çalışmaların üzerindeyim. Bunu görmemek mümkün olmadığı gibi, hiç sonuç çıkarmamak da olanaksızdır. Bizi yanlış kullanmak, ancak düşmanın kendine yakıştırabileceği bir durum olmalıdır. Düşman belirttiğim gerçekleri hiçbir zaman ciddiye almadı, ben ne dediysem alay etti. İşte şimdi suçunun karşılığını ödüyor. Siz de düşman gibi beni doğru değerlendirememeye hatasına düşmeyin. Kaldı ki, siz düşman değil yoldaş adaylarıdır. Bu yolun takipçileri olacaksınız. Yanlışlıklar ve yetmezliklerde ısrar düşmana özgüdür, militana özgü olamaz. Mücadelenin özünü, biçimini, tarzını ve temposunu tutturamamak bizim yürüyüş tarzımıza, Önderlik tarzımıza kesinlikle yakışmaz. Önderlik tarzımız er veya geç sizi ya istenilene göre yetkinleştirip doğrulaştırır ya da ezip geçer. Ben olsam da olmasam da, bu hareketin, bu partinin temeli böyle atılmıştır. İhanet edilmese ve saptırılmasa, zafere kadar, amaca tam ulaşınca kadar böyle gidecektir. Bu kadar kapsamlı ve derin olan partileşmeyi ve onun gelişim tarihini öğrenmeye çalışmalısınız. Doğru katılım kadar, onun tarihi temelinde doğru büyüme de ancak böyle bir tutum içine girmekle mümkündür.

Geçmişte çok yanlış ve yetmez katılımların ortaya çıkardığı olumsuzlukları yaşamaya fırsat vermemelisiniz. Parti tarihini ele alırken, bu yönlü yanlış değerlendirilmelerden ders çıkarmalısınız. Doğru bir partileşme kadar, partideki büyümeyi de değerlendirerek özümsemelisiniz. Bu bütün savaş alanları için esastır. Böyle bir katılımı büyüme sağlayamayanlar, Kürdistan'daki yaşamın -savaş olsun, ekonomi olsun, duyu olsun, aile ilişkisi olsun- hiçbir sorununa cevap veremez. Bütün gelişmeler şunu gösteriyor: PKK tarzı bir katılımı büyüme sağlamak, yaşamın özgürce ifadesine sahip çıkmak kadar onun başarısını da sağlamak demektir. Bunlar eskiden teorik ve ideolojik olarak söylenir, propagandayla da birkaç kişiye aktarılmaya çalışılırdı. Şimdi savaşın deneyimleriyle milyonlar bunu artık ispatlamışlardır. Bunun tartışması bile anlamsızdır.

Partiye doğru katılmak ve doğru temellerde büyüme artık bir yaşam kanunudur. Bunun için kişiliğiniz ciddi değilse, çok yetmez ve yanlışlıysa derhal düzeltilmelidir. Bunun da yöntemi eğitimidir; öncelikle kendinize karşı vereceğiniz kişilik savaşımı ve onun

dönüşümüdür. Bunu da böyle saptırmayın veya içinden çıkılmaz hale getirmeyin. Parti size yardım ediyor; öncelikle ben bunun için amansız bir çaba içindeyim. Tek başıma bu süreçlere ulaşabildiğime göre, siz bizim deneyimlerimizden mükemmel yararlanabilirsiniz. Tabii bunu da sizden beklemek bizim hakkımızdır. Önceki dönemler gibi yine “Şöyle yanıldım, çözemedim” demeyesiniz. Bana bunları söylemeniz yoldaşlıkla bağdaşmaz. Bu durumlara düşeceğinize, asla bize yaklaşmamanız daha iyidir. Biz artık kendi yolumuzda sağlam yürüyen, gerekirse en iyi askeri komutan olabilen, hemen her soruna el attığında mükemmel çözüm getirebilen militanlara ve halk önderlerine ulaşmak istiyoruz. Bunun için bu çabayı harcıyorum. Bu çabalar anlamlı ve değerli çabalardır.

Siz de madem söz vermişsiniz, madem bütünüyle bu temelde kendinizi yeniden yaşama kazandırabileceksiniz, o zaman bu işe hakkımı verin. Bunun çok çeşitli nedenlerle nasıl sağlanamadığına ve başarılmadığına dair söz söylemeyin. Öyle söyleyeceğinize düşünün, tartışın ve kendinizi eğitin. Sizi zorla yanlışlıklara sürükleyen yoktur. Yaramaz ve yetmez alışkanlıklarınız varsa, gerektiğinde bıçakla keser gibi onları kesip atın. Zararlı bir ur bünyeyi kemirir ve gittikçe yaşayamaz duruma getirir. Kaldı ki, parti ortamımız sizi tedavi ediyor. Siz de tedaviye bağlı kalın. İnsanımızı kendi doğrularında zafere götürecek kadar tedavi yöntemlerimiz vardır ve bunlar günlük olarak size uygulanıyor.

Sizler doğru partileşmek kadar, onunla büyüme şansına da kavuştunuz. Bu sadece bir görev değil, yaşamın en heyecanlı anıdır ve yeniden dünyaya geliş kadar değerlidir. Parayla da böyle bir yaşam şansı elde edilemez. Ben bile bunun heyecanı ile kendimi kırk yıldır yürütüyorum. En büyük umudum, bir gün böyle bir ülke mücadelesinin içinde böyle bir savaşımın sahibi olmaktır. Bunun için yirmi yılımı verdim. Yirmi yıldır savaşımımız başarıyla geliyor. Bundan daha heyecanlandırıcı bir yaşam şekli düşünülemez. Başkaları sizi aldatmış olabilir, “Başka heyecan kaynakları, başka tutku kaynakları vardır” diyebilirsiniz, ama bu yanlıştır. Çünkü toplumun ve düşmanın hali ortadadır. Her şeyleri yalan ve sahtedir. Biraz görkemli olan ve saygı toplayan bizim yolumuz ve yürüyüş tarzımızdır. Katılımınız veya PKK temelinde büyüme isteminiz konusunda eksiklikler olabilir. Ama esas olan ve gittikçe başarıyı kesinleştiren yürüyüşünüzdür, bunun için gerekli olan çabadır, azim ve iradedir. Bunun dışında bizim ne bir yaşam seçeneğimiz olabilir, ne de bazıları bize bu şansı tanıyabilir.

Siz çoktan düzenle ipini koparmış, düzenin en vahşi ölümü dayattığı bir partiyiz. Düşman ya bu lanetli politikasından, sömürgeci egemenliğinden vazgeçecek ya da bizi doğrayacaktır. Bunun dışında üçüncü yol yoktur. Eğer bütün bunlar doğruysa -tabii biraz akıllısınız, en azından akıllanıyorsunuz, vicdanlısınız veya vicdana geliyorsunuz-, bizim de verdiklerimize dayanarak, doğruların yoluna ve temel değerlere katılmaya özen göstereceksiniz. Buna mecbursunuz demiyorum, büyük bir şans olarak buna anlam vereceksiniz. İnsanda enerji bitmez tükenmezdir ve insan en büyük **yaratıcı** varlıktır. Onun da verdiği esinle görevlerinize yüklenecek, yaşamınızı hiç olmazsa bundan sonra doğrular temelinde ve tam başarılı bir biçimde yürüteceksiniz.

15 Aralık 1994

DEVİRİM BİR YARATMA EYLEMİDİR VE SINIRSIZ FEDAKARLIK İSTER

Savaş tüm hızıyla sürüyor, sizi bu hıza yetiştirmeye çalışıyoruz. Günlük olarak yansıttığımız gerçeklikler, bizi son derece kendini aldatmamaya ve kimlerle, neyle uğraşıyorsunuz sorusunu defalarca kendimize sormaya zorluyor. Savaşın gerçeği nedir? Bu savaşla nasıl uğraşılır? Kimler savaşabilir? Bu sorunlar hızından hiçbir şey kaybetmeden bizi uğraştırıyor. Yaşadığımız mücadele yoğunluğu nedeniyle bu işlerin öyle sandığımız gibi yürümediğini ve yürümeyeceğini, tabii kişilikleriniz söz konusu olduğunda çok uğraşmanız, özellikle derin yanlışlardan mutlaka kurtulmanız ve yine son derece kendini kandıran gafil kişiliklerden gerçekçi savaş kişiliğine dönüşmeniz gerektiğini, aksi takdirde savaşta bir yük olmaktan öteye rol oynayamayacağınızı çok iyi görüp değerlendirmeliyiz.

Yine burada iyi niyet ve sıradan çabalarla, “Benden ne isteniyor, canım dahil her şeyimi veriyorum” demekle bu işlerin altından çıkılmayacağını bilmek gerekir. Sizden savaş gerçeğimizi kavramanızı ve özümsemenizi istiyoruz. Bu olmadan sizi yaşatmak mümkün değildir. Bize biraz saygınız varsa, gerçeklere günlük olarak nasıl yetişmeye çalıştığımızı, bunu kavramada ve uygulamada nasıl çaba sarf ettiğimizi bilmeniz gerekir. Duyarsız ve gafil olabilirsiniz, ama üzerinizde bu kadar durduktan sonra halen bir şey anlamamanız kabul edilir gibi değildir. Kendinizi çocukluğa vurup her türlü iyi niyetle de aldatabilirsiniz; ama düşman bu kadar imhayı dayattıktan ve bizim de sıcağı sıcağına savaşımımızı bu duruma getirip yaşadıkten sonra, artık hiçbir bahaneniz olmamalıdır. Neden tam istenilen tarzda, tempoda savaşmıyorsunuz? Kendi hallerine bıraksak, kadrolarımızın ezici bir çoğunluğu kendini aldattığı gibi, savaşla ve hatta yaşamla -sıradan bir yaşamla- bağdaşmayan her türlü geriliği kendine layık görüp, örgütümüzü de öyle değerlendirerek bize kaybettirecekler. Hem de bunu en iyi niyetle yapacaklar.

Militanlık ve askerlik öyle bildiğiniz gibi yürüyen bir sanat değildir. Bu iş çaba ve yetenek kadar **ustalık** da istiyor. Bu mesleğe girmişseniz, o halde bu işin gerekleri nedir, nasıl yerine getirilir sorularını ısrarla kendinize sormalısınız. Siyaset **duyarlılık** sanatıdır, siyaset **öngörü** sanatıdır; siyaset hassasiyetler, dikkatler mesleği ve **tetikte olma** sanatıdır. Bir yıl sonra olup bitecekleri tahmini olarak tespit etme ve o yılı kendi lehine çevirme sanatıdır, bunun öngörüsü ve çabasıdır. Bunlarla kıyasladığımızda, sizler ufku karartan, gidişatı adeta durduran, belki de tersine çeviren birçok yanlış görüş ve davranışların sahibi oluyorsunuz. Kadrolarla günlük olarak diyaloglarımız var. ancak doğru dürüst bir kişiyi beğendiğimi belirtemem. Karşılarında kim var, bu savaş nasıl yürütüyor diye düşünmeden, aheste aheste ve zavallılar gibi konuşuyorlar. Bir bebek, bir çocuk bile o kadar yetersiz olamaz. Ama hepsi de karşıma bu biçimde çıkıp konuşma cesaretini rahatlıkla gösteriyorlar.

Oysa ben öyle değilim. Sıradan herhangi bir dostun bile karşısına çıktığımda onu pür dikkat dinler ve her an en doğru cevabı vermeye kendimi hazır tutarım. Bizim kadrolarımız ise yerinden bile kalkmıyorlar. Bizi boş boş seyredip kendilerini de, beni de kandırmaya çalışıyorlar. Bir söz ne anlama gelir? Sıradan bir önderlik duruşu nedir, bir militan duruşu nedir? Tüm bunlar umurlarında bile değil. Ancak “Sen iyisin, yamansın, canımızsın” demeye bayılıyorlar. Biz böyle bir yaklaşımı kabul etmiyoruz. İşte burada duyarsızlığınız ve kendinizi yaşamınız ileri boyutlardadır. Ne hakla, ne cüretle böyle davranabiliyorsunuz? Bir militanın örgüt içine girdikten ve görevlere az çok yüklendikten sonra çok az kusuru olmalıdır. İnsan yıllarca bu kadar kusurlu yaşayabilir mi? Siyasette bu

kadar kusurlu yaşamak bir yana, çok kısa bir süre de olsa, bazı zayıflıklarla yaşanamaz. Çünkü bir halkı temsil ediyor ve bir savaşı bütün hassasiyetleriyle yürütüyorsunuz. Ama hiçbir devlet dairesinde bile gösteremeyeceğiniz tutumu, hantallığı ve değerleri çarçur etmeyi rahatlıkla normal karşılayabiliyorsunuz.

Devrim bir yaratma eylemidir, kişiden fedakârlık ister. Bir köylü veya bir işçi gibi “Bu kadar çalıştım, bu kadar karşılığını isterim” biçimindeki bir yaklaşıma fırsat vermez. Devrim belki de sizden ömrünüzün sonuna kadar fedakârlık bekler, hep vermenizi ister. Devrimcilik de bunu göze almayı gerektirir. Ama bir çokları, devrimin gelişen bazı olanaklarını hiçbir çaba harcamadan - oportünistler, karşı devrimle bir devleti ele geçirenler, bir partiyi ele geçirmeye çalışanlar, bir mevkii, bir yetkiyi ele geçirenler işte bunlar oluyor- ele geçirirler. Ne de olsa bu bir siyasettir.

Devrim yasalara da fazla bağlanmış değildir; genel ilkelerle yürür ve güvene dayanır. Ama birisi bununla oynadığında, hem de iyi niyetlice, devrimin emrettiği fedakârlık düzeyini göz önüne getirmeden, bir bakarsınız en büyük tehlikeyi o dayatmış olur ve öyleleri içimizde çoktur. Muhtemelen kendinize göre zorlukların bir karşılığının olması gerekir tarzında bir yaşamınız var. Ne somuta geçiyor, ne de gerçeklerle karşılaştırıyorsunuz; “Ben böyle keyfimi göre yaşamaya bayılırım” diyorsunuz. Bu tutumlar o kadar yaygındır ki, neden gelişemediğinizi biraz da bu yönüyle anlayacaksınız. Devrim toplumların en zor sanatıdır. Hele bizim gibi bitirilmenin eşliğindeki bir halkın toplumsal gerçekliğinde devrim **olağanüstü** nitelik ister.

Tüm bu kavramlar sizin umurunuzda bile değildir. Şimdi benim için de çile şurada: “Şimdiye kadar nasıl yaptıysan öyle de götür. Ne de olsa devrimin bize verdiği bir onur var; bu bizim için tek yaşam soluğudur, böyle bir gün yaşasak bile iyidir” diyorsunuz. İçimizde o meşhur çingene paşaları veya “Keyfince bir gün yaşa, ne olursa olsun” tutumu içinde olanlar az değildir. Doğal olarak birçoğu kendilerini doğal PKKli sanıyorlar. Aslında öyle bir şey yok, ama kendilerine bunu yakıştırmışlar. Artık sizler bu işin özünü anlamalısınız.

Davranışlarınız bana çok geri geliyor. Benim için de şunu yapın veya burada şu davranışı gösterin demiyorum. Fakat siz **ateş sanatıyla** uğraşıyorsunuz. Düşmanın elinde bir oyuncak durumuna düşmek, savaştan ömrünün yirmisinde gitmek çok kötüdür ve hepiniz bu duruma düşüyorsunuz. Doğru dürüst bir eser yaratmadan ölüyorsunuz. Ben buna şahadet bile demem, bu durumun sorumlusu sizsiniz. Kendini bu kadar ucuz bir ölüme hazırlayan kişi, sonundan da kendisi sorumludur. Bize yaman ve ustalıklı savaşı gerekir. Savaş yaşamı gerçekleştirme ve ömrü uzatma sanatıdır. Bizde ise ömrü bitirme sanatı olarak değerlendiriliyor. Sizin gerilikleriniz yüzünden gözümüzü bile açamıyoruz. Siz derken, en başta cephede savaşanlar olmak üzere Avrupa’daki ve diğer alanlardaki kadroları kastediyorum. **Sözünün eri** olabilecek birkaç sağlam kişi çıkıyor. Tarzı, temposu ve üslubuyla devrime günlük olarak yeterli olacak tek bir kişi yoktur; hep hata, hep kusur söz konusu.

Önder kişiliklerin böyle olacağına inanmıyorum. **Önder** kişilik her yerde hazır olandır, her şeyi gözetendir, duyardır, yapan ve yaptırandır. Önder böyle olur. Ama bizimkiler öyle bir önderlik havası yaratıyorlar ki, kırk defa yenilmeye mahkûmdur. Sonra da “Hamalca çalışıyor, savaşıyoruz” diyorlar. Savaş bir sanattır. Düşmanı yenmeyi bildiğiniz oranda, bu savaşı kabul edebilirim. Yoksa her gün yenilip her gün vurulursanız, ben bu savaşın içinde yokum. Şimdi bunları anlamamız gerekir. Bizim birbirimize saygıyla bakmamızın temel ilkesi budur. Başka türlü neden sizinle uğraşayım, neden sizi zorlayayım? Birbirimizi neden doğru anlamayacağız? Çok mu haksızız veya temel savaş gerçeğini kavramak çok mu gereksiz? Yaşam fazlalıklarımız çok mu ki, en esaslı olandan vazgeçelim? Hayır, çok sınırlı bir yaşam olanağımız var ve o da savaşla elde ediliyor. Ancak savaşın başarılarıyla yaşayabiliriz. Buna ilginiz bile yoktur. Bu durumunuzla bir yüksünüz. Unutmayın ki, bir ailedeki baba birkaç çocuğu bile idare edemez. Eğer savaş sanatına hükmedemezseniz, on binlerce kişiyi günlük olarak idare edemeyiz.

Sizi ciddi olmaya çağırıyorum. Dikkat ederseniz, PKK’leşme, ordulaşma ve her yönüyle düşmana karşı çıkma cesaretini göstermişsiniz. Bunun gereklerine göre yaşamayı bilmenizi ısrarla vurguluyorum. Sorun ölmeyi bilmek değil, mücadele ederek **yaşamayı** bilmektir. Şu anda işi yürüten kadrolarımız yoktur, ama bunlar iş yapar gibi görünüyorlar. Yarın bir devletimiz olsa bile, bu kadrolarla yaşatılabileceğini sanmıyorum. Devleti kendi kendilerine dağıtırlar. Zaten Kürt gerçeği tarihte hep böyle olmuştur. Türk egemenleri ne kadar olumsuz, ne kadar haksız olursa olsun, devlet olmayı bilmiştir ve gözü kara bir devletçidir. Bizse tam tersine, gözü karaca kendi devletiyle oynayanız. Hiç böyle bir sorunumuz yokmuş gibi bunun dışındayız. Zaten şu andaki durumu en iyi dile getiren de bu değerlendirmedir.

Egemen Türk’teki devletçiliğe bakın, bir de bizimkilerin devlet olmaktan kaçınmalarına bakın: Ülkemizin birçok kurtarılmış bölgeleri var. İstesenez devlet bile kurulabilir, ama buna kafanızı yormak bile istemiyorsunuz. Bu çok açıktır. Bir sigara buldunuz mu, bir ahbab çavuş çetesi kurdunuz mu, bu size göre yeter. Bir devlet ufkunun, bir devlet iradesinin ve onun yönetim tarzının ne olduğu hiç umurunuzda bile değil. Eşkiya tarzı bir iki silah da patlattınız mı, meramınız yerine gelmiş olur. Bunlar büyük geriliklerdir. Böylelikle en büyük belayı yalnız kendi başınıza değil, bizim başımıza da yağıdırıyorsunuz. Çünkü Önderlik biraz devlet olmaya çalışıyor, siz ise devlet olmaktan çıkmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorsunuz. En başta da düşünmüyorsunuz, adeta devlet düşüncesinden, siyasi düşünceden kaçırıyorsunuz. Eğitiminizi bile doğru dürüst yürütmüyorsunuz. Yarınki tehlike de bugünün kıymetini bilmemekten kaynaklanacaktır.

Kürt tarihinin bir özelliği vardır: Çok kendiliğindenci, çok hazırlıksız olarak isyanlara girişirler ve bu isyanların hepsi de başlarına büyük bela olur. Şimdi de içimizdekiler de aynısını bizim başımıza getirmek istiyorlar. Büyük bir sorumlulukla dayanma gücünü gösteremeseydik, bizimkilerin eylemleriyle bin defa bitmiş olmamız gerekirdi. Tabii ki biz bunu kabul etmedik, kendimize göre direndik ve bu direnişimiz halen sürüyor. Birçok arkadaş kendini değerlendirdiğinde, aslında çoktan kaybettiğini görür. Siz de aslında savaştan ölmüşsünüz, kaybetmişsiniz. Kendinizi çözememeniz ve savaşa hazırlayamamanız, ölmeyi önceden kabul etmeniz demektir ve bu da iradeyi öldürür. İrade olmadı mı yetenekler açığa çıkmaz, çıkmadı mı savaşılamazsınız. Zaten şu anda benim en büyük trajedim budur. Kendini bu kadar aldatanı gel de savaşır.

Görüyorsunuz ki, evinden dışarı iki adım atmasını bilmeyen kadınlar bile nerede ise saflara doluyor. Saflara gelmenize bir şey demiyorum. Toplumun baskıları sizi çok zorlamıştır. Amaç bizim de öyle sandığınız gibi bir örgüt olmadığımızı bileceksiniz. Ben on yaşındayken bile anamla amansız savaş yürüten bir kişiydim. Eğer bana göre olmazsa, ana bile karşımda bir savaş gerekçesidir. Sizse mücadeleye geliyorsunuz, ama hantalsınız ve fazla bir işe yaramıyorsunuz. Ben böyle kadını da, erkeği de kabul etmem. Önderliği doğru anlayacaksınız. Alçakgönüllüyüm, halka sonsuz hizmet ederim, ama onlar da savaşmasını bilirlerse kabul ederim; yoksa kendi ağıllıklarını, hantallıklarını ve ikiyüzlülüklerini dayatırlarsa onları affetmem. Çünkü anamı yarım saat bile kabul etmedim. Bunları

neden kabul edeceğim?

Benimle yaşamak isteyen kişi her şeyden önce mükemmel bir savaş adayıdır. Mükemmel savaş adayı olmayanlar bir saniye bile semtimde duramazlar. “Ailecilik, doğal PKKlılık yapıyoruz” gibi sözleri artık bırakın. Bunları nereden öğrendiniz? Benim sahamda, benim komutamda yaşamak ve mücadele etmek isteyenlerin bazı özellikleri yakalamış olması gerekir. Biz **Kemal Pir**’lerle yarım saat görüştük, ölümüne direnişçi oldular. PKK’nin tarihinde böyle bir militanlık var. Bazıları saflarımıza gelip ağa gibi kuruluyor, kendilerini kalantor gibi örgütün içine atıyorlar. Bayan da, erkek de bu haliyle parti içinde bir gün bile duramaz. İnsanlarımıza karşı hürmetliyiz ve onları yüceltmek istiyoruz. Bu doğru olandır ve ona layık olmak, ilgimizi doğru anlamak, verdiğimiz cesareti ve gücü kesinlikle amaca uygun değerlendirmek gerekir.

PKK’nin içinde dilediğiniz gibi yaşayamazsınız, hatta savaşamaz ve keyfinizce silahımızı bile alamazsınız. Aileleriniz sizi ortalığa atmış, ucube gibi yetiştirmiş. Yaramaz ve yetmezseniz sizi bu halinizle ne yapayım? Size sabrediyor, eğitiminize de her şeyden daha fazla değer veriyorum. Eğitim sizin için çok gereklidir. Eğitim olmasaydı yüzünüze bile bakılmazdı. Kürd’ün yüzü neden yoktur, kimse size niye merhaba demiyor? Çünkü kimse sizi insan yerine koymuyor. Bu durumunuz ancak çok sıkı bir eğitim ve çok sıkı bir savaşçılıkla aşılanır. Bu olmadan size beş kuruşluk değer verilmez. Bir moda çıkmış, “PKK şerefli ve onurlu bir örgüttür. PKKlılık sıfatını takındınız mı, siz de şerefli ve onurlusunuz demektir” deniliyor. Bu, adını Muhammed koymakla kendini peygamber sanan gafilin durumuna benziyor. Adını PKKlı koymakla PKKlı olunmaz. Dolayısıyla PKK’nin onuru ve şerefi böyle paylaşılmaz. PKK’nin büyük direnişi, değerlerin müthiş bir emekle kazanılışı var. Sizin de bu temelde bir paylaşımınız olursa, PKK’ye layık olabilirsiniz. Yanılığınız bu temelde derindir, bunu aşmak gerekir. Duygularınız ve hassasiyetleriniz geliştirebilirsiniz.

Hiç şüphesiz parti ortamını net, coşkulu ve son derece özgür tutarım. Bu benim görevimdir. Ama bu böyledir diye kirliliklerinizi, geriliklerinizi ve her türlü hastalıklarınızı gidermeden gelip değerlerin üzerine oturamazsınız. Birçok yerde yüzlerce hasta gelip sanki hastaneymiş gibi partinin içine oturmuş. Oysa bizim ortamımız yüksek düzeydeki savaşçıların gelişeceği bir sahadır. Bunun için ortamı özgür ve net tutuyorum. Tüm bunları defalarca belirtmeme rağmen, bunlar bir çoğuna türkü gibi geliyor; hatta türkü gibi de değil, bir kulaklarından girip diğerinden çıkıyor. Biraz üzerlerine gidince, bu sefer de savrulup yere yığılıyorlar. Böylece ne kadar gayri ciddi ve gafil oldukları açıkça ortaya çıkıyor.

Madem asker olmaya geldiniz, madem “Ordulaşacağız, gerilla olacağız” diyorsunuz, o zaman onun kişiliğini gösterin. Günler su gibi akıp gidiyor, zamanınızı iyi değerlendirmelisiniz. Ne güne duruyorsunuz? Eğitimden canınız sıkılıyor, savaşa gönderiyoruz, savaşta yol alamıyorsunuz. Kof bir kişiliğe sahiptiniz. Ajan değilsiniz, “Canı gönülden varız” diyorsunuz. O zaman bunun gereklerini neden yerine getirmiyorsunuz? Yirmi yaşındaki gençlersiniz, canınızı neden kötü ve ucuz kullanacaksınız? Çok büyük çalışmalara hanginizin gücü yeter? İki kelimeyi doğru dürüst bir araya getiremiyorsunuz. Aslında çoğunuzun durumu kurtarmalıktır. Ben bunu iyi tespit ediyorum. “PKK’ye gider, kendimizi parti ortamına atarız, PKK ne de olsa bizi besler, kalantor ve aşiret usulü yaşatır. Eğer bir iş verilerse biz de hamal gibi çalışırız” diyorsunuz. Oysa devrimci örgüt bu değildir, hele savaş örgütü hiç böyle olamaz.

Kendime bile rahatça bir sigara içecek imkanı verdirtmiyorum. Benim için rahat bir uyku yoktur. Rahat bir ortam olsa da rahatlayamıyorum. Halk bana olağanüstü ilgi gösteriyor, ama onlara hiç zaman ayıramıyorum. Çünkü benim halim, derdim bambaşkadır. Benim tek duyğum vardır; o da savaşı hissetme, anlama ve gereklerine göre yaşayabilmedir. Çünkü biliyorum ki yaşam buraya bağlıdır. Dünyayı bana verseler de, savaşım imkanı gelişmedi mi, ortaya çıkmadı mı, ben ölüyüm demektir. Oysa siz bizi anlamak bile istemiyorsunuz. Sanki bunlar yalnız benim sorunummuş gibi davranıyorsunuz. Bu, yaklaşım olarak, ruh olarak tümüyle yanlıştır. Bu konuda ciddi olmayı bileceksiniz. Size ciddiyeti öğretmek için, Türk subayları gibi karşımıza alıp günde iki defa tokat mı patlatalım, size sövüp sayalım mı? Bu doğru bir yöntem değildir, en doğrusu insanın özgür iradesiyle kavrayabilmesidir. Bu sorumsuzluk değildir, keyfilik de olamaz. Birçoğu bu tutumumuzu kendi keyfi için değerlendiriyor. Bunu böyle ele alan kişi sonuçta en büyük kötülüğü kendine yapar. Çünkü bizdeki disiplin burjuva ordularındakinden çok daha güçlüdür; biz de keyfiliğe yer yoktur.

Fazla umut vaat etmiyorsunuz. Birçok arkadaşımız için, acaba şu tür görevleri versek ne kadar bunun üstesinden gelebilir, diyorum. Çoğunu gözüm tutmuyor; çünkü kendilerini çok aldatıyor, yaşamı ve yaşamla birlikte mücadeleyi sökemiyorlar. Hırsları ve intikam duyguları zayıf; kendilerini bir sigarayla oyalayacak kadar gafiller. Düşman burunlarının dibine kadar gelse görmeyecek kadar -siyasi anlamda- körler. Karşımızda iki kelimeyi bir araya getiremiyorlar. Oysa ben ilk çıkıştan itibaren fişek gibi iki kelime söyledim, halen de öyleyim, her adımım böyledir. Onlara kalsa düşmanla savaşmayı bir yana bırakalım, var olanı da bozarlar. Hepsi de iyi niyetli ve ömürlerini bu işe adanmışlar. Ancak siyaset ve askerlik tarz ve tempo sorunudur. İşte onlarda bu yoktur. Kürt çalışır, ama kime? Dünyada bizden daha fazla çalışan halk yoktur, ama bizden daha yoksulu da yoktur. Arkadaşlarımız bu durumu parti içinde de yaşıyor ve benden buna onay istiyorlar. Benim bunu onaylamam, parti içindeki köleliğe izin vermem ve herkes kendine göre yaşasın dememdir. Dağ başlarındaki binlerce birimin içinde çok yetersiz, çok keyfi ve kendiliğindenci yaşayanlar var. Biz bunu değiştirmek istiyoruz.

PKK Bir Özgürlük Hareketidir

Ben bir mücadele örgütünün önderiyim ve bir savaş yürütüyorum. Sizin çocukluğunuzla veya kendi kendinizi kandırmanızla uyşamam. On yaşındaki isyanıyla sizin durumunuzu karşılaştırdığımda bile, hassasiyetlerinizin çok geri olduğunu görüyorum. Sizin dayatmalarınızda iki yaklaşım var: “Ya düşman bizi köle gibi kullansın ya da PKK” veya “Düşman bizi satın almadı mı, PKK satın alsın ve kullansın” diyorsunuz. Biz bunu kabul etmiyoruz. Çünkü PKK bir özgürlük örgütüdür, savaş örgütüdür. Düşman gibi kendi insanını kullanamaz. Ben onuru kurtarmak için bu kadar çaba harcıyorum. Tek amacım, düşmana yenilmeden yaşayabilmektir. Bunu bir de kendinize sorun. Siz “Ne de olsa ortam rahatmış, ölsek de gam yemeyiz, bir gün bu şerefi paylaştık, bize yeter” diyorsunuz. Bunların hepsi yanlıştır. Kurtuluştan, milyonların amaçlarına nasıl ulaşacağınızdan bahsedin. Sorun sadece siz değilsiniz ki, zaten varınız yoğunuz kendiniz oluyorsunuz. “Ben ne olacağım, benim hakkım, benim talebim, benim yaşamım ne olacak?” diyorsunuz. Bütün bu endişeleriniz kendinize ilişkindir. Partiye ve tarihe ilişkin endişe kimde var?

Aileleriniz ve düşman sizi bizim başımıza atmış; ben de kabul diyorum, ama kurallarımızı bileceksiniz. Çok yaman ve yerinde bir özgürlük savaşçısı olmayı kendinize yakıştıracağız. Bu şartla içimizde kalırsanız size her türlü hizmeti yaparız. Ben kendim de günlük olarak her şeyi sunarım. Ama bununla oynar, bu işin gereklerine göre olmazsanız, gözüm de olsanız kesinlikle çıkarır atarım. PKK budur, hiç kimse PKK’yi başka türlü kavramasın. Hele o keyfiyetçiler gibi, “PKK’nin ordusu da var, cephesi de var, işi

dilediğimiz gibi yaparız da, yapmayız da” türünden bir yaklaşıma girmesin.

Birçok imkan ve mevki ortaya çıkıyor. Parlamentoyu da ilan ettik. Düşman bunu “Birinci komedi, ikinci komedi” diye değerlendiriyor. Düşman “Hükümet de ilan ettiler” diyor. Düşman tabii bunları iki komedi gibi ele almak ister. Bu çalışmalarımızın komedi haline gelebilmesi için her türlü çabayı da harcar. Ama de düşen görev onu komedi değil, tarihimizin en şanlı ve şerefli bir adımı olarak gerçekleştirmektir. Ama bu kurumların içinde olanlar, bizim günlük desteklerimiz olmazsa yaşayabilecekler mi? Korkarım ki, bunu da anlayamayacaklar. Yani büyük bir emekle ortaya çıkarılan bu değerleri kim bilir nasıl yanlış yorumlayıp düşmanın dalga geçtiği bir komediye dönüştürdüğü bir akibete uğratacaklar. Bizim endişemiz budur. Bu nedenle bu kurumların hakkını vereceksiniz. Bu çalışmanın komedi olmaması için bu işi başarmanız gerekir.

Eskiden herkes bize -biz derken Kürt veya ezilen insanı kastediyorum- nasıl yaklaşırdı? Bugün ezilen insanı, Kürd’ü en çok alaya alarak, hiç insan yerine koymayarak değerlendirirler ve bu büyük bir utanç yaratır. Ben bu utançtan kurtulmak için bu eylemi düzenledim. Tabii siz bunu anlamıyor, “Ne de olsa PKK büyüktür, itibarlıdır, herkes onun karşısında titriyor, herkes ona saygılıdır” diyorsunuz. Ben durumu öyle sizin gibi görmüyorum. Siz şuna benziyorsunuz: Bazı çocuklar vardır, “Benim anam, babam şöyle büyüktür” der, gözü ondan başka bir şey görmez. Sizin PKK’yi görme tarzınız da biraz duygusal ve şovencedir. Aslında öyle bir PKK yoktur; ama çok çaresiz ve güçsüz bir çocuk olduğunuz için öyle görmek istiyorsunuz. Gerçek PKK’nin ne olduğunu gelin bana sorun. Gerçek PKK’nin ne olduğunu neden öğrenmeyeceksiniz? Gerçekleri neden ısrarla bir çocuk duygusallığıyla ve subjektif niyetlerinize göre yorumlayacaksınız? Bu yaklaşımlarınız yanlıştır. Nereden bakarsanız bakın, oldukça gerçekçi ve o temelde de mücadeleci olma gereği vardır. Sizin bundan başka çareniz yoktur.

Mücadeleye gelişinize bir şey demiyorum, ama savaşın yasalarına artık güç yetirmeyi bileceksiniz. Bunun için gece gündüz kendinizi eğiteceksiniz. Tecrübeli arkadaşlardan da pek çok şey öğrenebilirsiniz. Sizi kendi halinize bıraksak dalga geçiyorsunuz, birbirinizle ahbap çavuşluk yapıyorsunuz. Oysa bir saatinizi bile boşa harcayamazsınız. Sizin zaman lüksünüz yoktur. Şiddetli bir savaşla karşı karşıya bulunuyorsunuz. Kaldı ki, sizi gidip ölüme diye de savaşa yollamıyoruz, sizden başarı bekliyoruz. Başlangıçlar her gün böyle yapılmalıdır. Biz nasıl coşku, umut ve moral veriyor ve sizin için yaşamı anlamlı kılıyorsak, siz de biraz namusluysanız etrafınız için böyle bir moral, coşku ve sevgi kaynağı olmalısınız. Neden hep tek taraflı almaya çalışıyorsunuz? Bu kadar bireycilik, bencillik olur mu? Etrafınıza karamsarlık, cesaretsizlik ve zavallılık dayatıyorsunuz. İlgileriniz zayıf, moraliniz düşük ve dağınık. Siz bu tutumlarınızla örgütü tehdit ediyor, düşmana da güç veriyorsunuz.

Ben bütün bir ulusa ve insanlığa irade keskinliği ve moral üstünlüğünü vermeye çalışıyorum. Ben de bir insanım ve sizden hiçbir farkım yoktur. Ben de bir görev adamıyım ve sizin gibi bir militanım. Gerçekleri böyle anlamak zorundayım, gerçekler karşısında kendimi aldatamam, ikiyüzlülük de edemem. Oysa siz kendinizi ne kadar aldatıyorsunuz, ne kadar ikiyüzlüsünüz! Belki de bunun hiç farkında bile değilsiniz. Çünkü bizim toplumuz kendi kendini **yalan** temellerde üreten ve tüketen bir toplumdur. Bizde yalananın yalanı, yalancının yalancısı egemen tarzıdır. Herkes birbirini kandırır. Artık bu tutumları bırakmak gerekir. Yiğit olan sözünün eri olur; sözünün eri olmak için de yıllarca hazırlık yapılır, büyük emek sarf edilir. Bir dost, hatta düşman karşısında zayıf ve hastalıklı olacağıma kendime lanet getiririm, onların karşısına çıkmam. Sizse ölü gibi karşımıza çıkıyorsunuz. Ben sıradan bir köylünün karşısına bile sizin gibi çıkmam. Düşmanın karşısına bu zayıflıklarla çıkılmaz, partinin yüksek kademelerine böyle hastalıklı gelinmez. Ama siz bunların hepsini normal görüyorsunuz. Oysa bunlar sakıncalı ve esef edilecek durumlardır, ağır köleliktir, düşmanın size verdiği çirkin şeylerdir. Bu durumları derhal aşmak gerekir.

Büyük düşünme ve büyük davranmayı kesinlikle bileceksiniz. Bunları bilmiyorsanız öğrenme ihtiyacını duyacaksınız. Bazıları bilmedikleri halde öğrenme gereğini bile duymuyorlar. Kendimize bu kadar zarar vermeye hakkımız yoktur. Düşmanımız hem de kahredercesine büyük vuruyor. Biz de biraz büyük olmak zorundayız. Bunun için de tabii ki öğreneceğiz, kendimizi müthiş eğiteceğiz. Düşmanı yenecek kadar kendinizi yetiştireceksiniz. Ben sizi zorla saflarımıza getirmedim, o halde saflarımıza gelen savaşmasını bilir. İnsan mezarda da olsa biraz hesap vermek gerektiğini bilmelidir. “Ben ölürüm” veya “Dağ başında kimse benden hesap soramaz” demek de yanlıştır. Hani mahşerde hesap vermek derler ya, bu doğru bir kavramdır. Gerektiğinde mahşerde de hesap vermeyi bilmeniz gerekiyor. Düşman sizi o kadar iddiasız, hesapsız kitapsız bırakmış ki, “Ne kadar hata yaparsan yap, senden hesap sorulmaz” diyor. Ben bu tutumları kabul etmiyorum, bunu aşacaksınız. Sizin bu geriliklerinizi taşımaya mecbur değilim. Arkadaşlara saygım var, ama bu belirttiğim esaslarda gelişmeleri içindir. Aksi halde beni dünyanın en sert ve anlayışsız kişisi olarak bilin. Bende ki öfkeyi tanımanız gerekir. Benden başka türlü yakınlık da beklemeyin. Bende ki yakınlık siyasi esaslar dahilindedir, örgüt ölçülerine göreler. Bu ölçülere göre oldu mu yaşamı sonuna kadar paylaşırım, olmadı mı kovarım. PKK’de kendini kandıran bu tip adamlar yaşayamaz. Saf, iyi niyetli, ama beceriksiz olanlar da yaşayamaz. PKK’yi yaman bir savaş örgütü olarak tutmak zorundayız.

Davranışlarınızda büyük yetmezlikler var. Yine birçok çalışma alanımız halen gereken tarzı ve tempoyu tutturamamıştır. Benim daha önce de belirttiğim gibi hassasiyetlerim ve duygularım var; hemen neyin nerede ne olduğunu bana hissettirir ve sonuçlarını aktarırım. Bu konularda kolay kolay yanılmadığım bilinir. Eğer bağlılığınız ve saygınız varsa, kendinizi bu hassasiyetin gereklerine göre ölçüp biçin ve emredilen, gerekli görülen neyse adım ona ulaşmaya çalışın.

PKK’ye nasıl girilir, PKK’nin savaşçısı nasıl olunur konusunda açık bir tanımlama yapıyorum. Bunun dışında ölçü tanımıyorum. Beni anlayışsızlıkla, insanın iç dünyasını bilmemekle suçlamayın. Bunlar yanlış değerlendirmelerdir. Halkımı da, insanımı da benim kadar tanıyan yoktur. İnsanlık ve insanla benim kadar uğraşan kişi yoktur. Biz **özgür insan** peşindeyiz, yaşamaya layık insan peşindeyiz. Lanetli, düşkün ve beceriksiz insandan kaçıyoruz. Ben böyle insanları ne yapacağım ki! Kırk yıldır bunlardan kaçıyorum. Beni bununla bağlayamaz, geri insanlar ve geri insan ilişkileriyle tutamazsınız. Devrimi kabul etmemin tek nedeni budur. Devrime başlarken bu temelde başladım. Ben bu ilişkiler dünyasında yokum, bu ilişkilerden kaçırım, devrimle bunları yıkıp yeniden yaparım dedim. İşte şimdi tüm bunları gerçekleştirdim. Önderlik işte budur. Size bu Önderliğin yanına gelin diye rica etmedim, gözü karaca yanımıza gelen sizsiniz, o zaman bizi anlayacaksınız. Ben babanızın reisliği veya aşiret ağası gibi bir önder olamam. Bir jandarma gibi de önderlik yapamam. Önderliğin hikayesini ve tarzını öğreneceksiniz. Çünkü bu işe talip olan sizsiniz. Umarım herkes ne demek istediğini anlar. İster yeni ister eski katılım olsun, kendini sağlam bir başlangıç sahibi yapmaya büyük özen gösterir ve kendini yanıltmaz.

Kendini de, beni de aldatmaya çalışan insana öfke duyuyorum. Bu aldatma işine son vereceksiniz. Öyle “Her yaptığım yanımda kâr kalır” da demeyin. Her yerde kâr kalır, ama PKK içinde olumlu da veya olumsuz da olsa yapılan herhangi bir iş karşılıksız

kalmaz. Yaptığın iş iyiye iyisin, kötüye kötüsün ve anında bunun karşılığı ortaya çıkar. Ortamımız nettir; her şeyin oldukça ölçülüp tartıldığı bir ortamdır. Bu konularda da kendinizi subjektif niyetlerle boğmayasınız. Bu konuda istisna da yoktur, herkesin alması gereken dersler vardır. Ortamımızda her arkadaşa objektif yaklaşıyoruz. Bize çok uzak veya çok yakın bir kişi yoktur. Bize çok yakın davranış, bize çok yakın ilke, bize çok yakın tarz söz konusudur. Bunu kim temsil ederse o partilidir, Önderliğin çizgisindedir ve militandır. Bağlılık bu temeldedir. Bizde özel ilgi, ahbap çavuşluk yoktur. Tamamen siyasi ölçülerle ve örgüt ölçüleriyle yaşamı geliştirme vardır. Bunun dışında her şey ikiyüzlülüktür, aldanmadır.

Kesinlikle sadece duygularla değil, temel siyasi gerçeklerle, örgüt gerçekleriyle yaşamaya çalışın. Öncelikle gerçekleşen bu olmalıdır. Bunu anlamaya da ekmek su kadar ihtiyacınız var. Çünkü savaş çok yoğun, buna dayanacak ve bunu başaracak adam istiyor. Ben çalışırım, ama bu savaş yalnız benimle başarılmaz. Savaşın yalnız bana dayanması çok tehlikelidir. Daha dün Amerika Dışişleri Bakan Yardımcısı şunu söylüyor: “Yılanın başı Şam’dadır, ahtapotun başı ezilmeden bunlar yenilmez.” Bu deyim şunu gösteriyor: Aslında operasyondan ve ülke içindeki bazı dalları, kolları kesmekten umutsuzlar. Çünkü baş var ve yeniden üretir. Zaten ahtapotun kollarını vurdun mu tekrar ürer. Onun için “Başı yakalamak gerekir” diyorlar ve her gün baskı üstüne baskı, tertip üstüne tertip geliştiriyorlar. Çünkü dikkat ederseniz, ahtapotun kolları sağlam kollar değildir. Sizi doğru dürüst bir kol mesafesinde bile görmüyorlar. Halen bir kişiye dayalı bir savaşçılığı esas alıyorlar. Bu benim için de büyük bir tehlikedir. Savaş sadece bana bağlı olmamalı, benim varlığım veya yokluğumla değil, kendi kuralları dahilinde yürümelidir. Bu çok önemlidir.

Ben yine hizmet ederim, bugüne kadar yaptığımın daha iyisini de yaparım. Ama siz de bu çizgide nasıl savaşılacağını kendinize sorun ve öğrenin. Bu konuda da tavizsiz olun. Çünkü söz konusu olan şahsi olarak da sizin yaşamınızdır. Benim gücümle dayanarak yanlış yaşamayın, zamanınızı da boşa harcamayın. Gücümle dayanarak doğru temellerde şerefli, güçlü ve zengin yaşayın. Ben böyle yaşamaktan yanayım. Benim yaşamımda zavallılık, çaresizlik ve yoksulluk yoktur. Benim yaşamımda onur, görkemlilik, maddi ve manevi zenginlik vardır. İlk günden bugüne kadar bunlar vardır. Ama siz böyle yaşamayı beceremezseniz ben ne yapayım. Suçlu olan kendinizsiniz.

Sonuç olarak tüm bu belirtilerimizden uygulanması gereken katılım ve başlangıç esaslarını çıkarmalı, en önemlisi de anı anına özümsemeli ve uygulamalısınız. Sizden bu temelde kesinlikle ilerleme bekleniyor. Bütün kadrolarımız bu temelde yine rolünü oynayacaktır. Sıradan bir katılım bile kesinlikle bu çerçevede hızla bir gelişme sürecine koyulacaktır.

19 Nisan 1995

ZAFERİN ALTIN ANAHTARI PARTİLEŞMEKTEN GEÇER

Tarih her zaman haklı bir dava için **idealist** insanlar ister. Güncel yaşama ve çıkara bakmadan, umut ve ideal için yaşamı emreder. Bunu kim yaparsa ilerlemeye, başarıya ve kurtuluşa yol açar. Böyle bir öncülük olmadan, en haklı dava bile tarihten silinmekten kendini kurtaramaz. Dolayısıyla ortamımızın eğitici ve dönüştürücü gerçeğini sonuna kadar yaşayın. En başta eski yaşamın geri çekici ve dağıtıcı etkilerini yıkın. PKK ortamındaki devrimcilik diğer tüm yaşamlardan daha değerlidir. Eğer bunun gerçeğine varırsanız, etkili kadrolara ne kadar ihtiyacımız olduğunu anlarsınız.

Türkiye Devrimcileri de kadro ve kişilik sorununa cevap oldukları oranda devrimi mutlaka geliştirebilirler. Biz de bu çalışmalarını yürütüyor ve kişilik sorununu burada ele alıyoruz. Zaten bize en çok gerekli olan da budur. PKK’deki büyük başarıyı bu çalışmadaki büyük sabra ve inada borçluyuz. Şu anda bütün gelişmeleri belirleyen, parti gerçeğindeki bu yoğunlaşmadır. Bunun yaşam gücünü gösterdiğimiz oranda bu gelişmeleri sağladık. Bu yaşamdan kaçanlar her zaman ve her yerde kaybettiler, ama bu yaşamda ısrar edenler, büyük iddia ve inatla yüklenenler, yetmezliklere geçit vermeyenler kazanmayı bilmiştir. Umarım bunu olduğu gibi değerlendiriyorsunuz. Yiğitliğiniz, özveriniz ve fedakarlığınız varsa, bu bir militanlaşmayla sonuçlanmalıdır. Bize en gerekli olan da budur.

Biz görevlerinde başarılı olan insanlara şiddetle ihtiyaç duyuyoruz. Bir küçük grup bile herhangi bir topluluk içinde büyük başarıya gidebilir. Bu şansı ve fırsatı kesinlikle bu temelde değerlendirmelisiniz. “Hazırız” dediğiniz zaman, bilin ki tarihinin en önemli bir adımını atmak üzeresiniz. İçinizde kendine güveni büyük olan, rol oynamak isteyen bu anlamda hazır olmayı da bilmelidir. Aksi halde yaşamın yolu tıkanır. Bugün düzen içinde yaşamın yolu tıkanmıştır. Herkes artık düzenin tümüyle tükendiğini söylüyor. Türkiye Cumhuriyeti’nin teorik olarak bittiğini, pratik olarak bitmesinin de artık pratik devrimci adımlara bağlı olduğunu görüyor. Pratik devrimci adımları da militanlar atar. Yeni yaşam bu temelde ortaya çıkacak, alternatif olarak, aşama olarak iflas eden yaşama karşı kendini kanıtlayacaktır. İşte bunu da militan temsil edecektir. İsrarınız, kendinizi bulmanız ve zafere uzanmanız bu anlamdadır. Yiğitlik bu anlamı yakalayabilmek ve temsil edebilmektir.

İçinizde kültür seviyesi çok geri olanlar, ruhsuz ve hatta “Kendimi PKK içine atayım da nasıl olursa olsun” diyenler, tam bir kurtarmalık durumunda olanlar var. PKK’yi böyle kişilikler kirletip seviyesizleştiremez. Herkes kesinlikle PKK’nin ruhuna ve biçimine göre kendini katabilmeli, bir başlangıcın sahibi kılabilirdir. Çok geri olan feodal-aileci ve ahbap çavuş yaklaşımlar asla kabul edilemez. İdeolojik ve siyasal gerçekliğimizi esas almayanlar bizden kesinlikle yüz bulamayacakları gibi, kendilerini tasfiye olmaktan da kurtaramazlar. PKK kör, topal, köle ve tıkanmış tiplerin yaşayacağı bir alan değildir. PKK vurmasını ve yol almasını bilen insanların partisidir. PKK geri toplumsal ilişkileri mutlaka yerle bir eden ve yerine yaşamaya değer ilişkileri ortaya koyan insanların yeridir. Partimiz yaşamda iflas etmiş ve kendi başına yol alamayanların kendilerini taşıtma ve bize dayandırarak yürütme yeri asla olamaz.

Genelde parti tanımını, özeld de PKK tarihinin ne anlama geldiğini kesinlikle doğru kavrayacaksınız. Eğer benim bu konuları öğrenmeye ihtiyacım olsaydı, yemez, içmez, hava teneffüs etmez, bunları öğrenirdim. Halen yönetimlerimizde bireyciliğin yaşandığı söyleniyor. Katılımlarında da ruhsuzluktan bahsediliyor. Açıkça belirtiyim ki, bizim karşımızda böyle olmak, son derece seviyesiz, dengesiz ve saygısız bir konumda olmak demektir. Biz elimizde hiçbir şeyin olmadığı, her şeyin ve herkesin neredeyse aleyhimizde

olduğu bir ortamda bir insan ilişkisine, bir dost ilişkisine, bir doğru söze ulaşabilmek için bin dereden su getirmeye çalışarak, ilk adımı atmaya yılların amansız çabası içinde sürdürdük. Bunun ne anlama geldiği ortadayken, halen doğru dürüst bir partileşme kararını bile verememeniz, nasıl bir partili olacağınızı kendinize sormamam, ideolojik ve siyasi olmamak, hiçbir yaşam umudu ve şansı olmayan, çok geri ve bireyci bile diyemeyeceğimiz bir kişilikte ısrar etmek, yine zor bela sağladığımız partileşme imkanlarını çarçur etmek demektir. Buna da hiçbirinizin hakkı yoktur. Aklınızı başınıza almak zorundasınız.

Partileşmeyi bilemeyenler yaşamayı bilemez. Partileşmenin ana özelliklerini kendi kişiliğine yediremeyenler içimizde yer alamazlar. Yer alsalar bile, sınıf dışı bir öge olarak, çizgi dışı bir kişilik olarak karşı tarafın ajanlığını yapmış olurlar. O kişilikler er geç kaybedeceklerdir. İyi niyeti ne olursa olsun, yıllardır bir türlü partileşmeyenlerin yanı sıra, yeni katılanların da partileşmeyi bu kadar basit ele almaları affedilmez bir yaklaşımdır. Biz partileşmeyi her şeyin önüne koyan bir hareketiz. Bizim için ekmek ve sudan, hatta havadan önce partileşme ölçüleri gelir. Biz şimdiye kadar bu ölçülerle geliştik. Partileşmeyi kendi keyfinize, ruhsuzluğunuza ve hantallığınıza kurban etmenize izin verseydik, bin defa yerle bir olmuştuk. Saflarımıza yeni katılanlarda dahil, hiç kimse bu konuda kendini yanıltmasın. Parti olmanın gereklerini bir an bile aklınızdan çıkarmamalısınız. Bu dönemde PKK ölçülerini anlamak ve özümsemek gerekiyor. Hiçbir ölçü parti ölçülerinden daha değerli olamaz, gerekli de olamaz. Kendilerini parti ölçülerinin dışında tutanlar, o ölçüleri aşındıranlar, niyeti ve adı ne olursa olsun, en büyük zararı vermektense öteye bir şey ifade edemezler. Bütün özellikleri ne kadar olumlu olursa olsun, partili olma özelliği geri olanlar partiye en büyük zararı vermektense kendilerini kurtaramazlar.

Bugün özgürlük iddiasında samimi olmanın yolu doğru partileşmekten geçer. Hiçbir ölçü doğru partililik ölçüsü kadar özgürlüğe anlam veremez. Sizlerin mihenk taşınız da partileşme karşısındaki durumunuzdur. Ne kadar ulusal, ne kadar sınıfsal, ne kadar siyasi ve ne kadar örgütsel olduğunuz, partiye nasıl katıldığınız ve parti ölçüleriyle ne kadar yaşadığınız hususlarındaki sorulara verilecek cevaplarla orantılıdır. Şu anda PKK'nin en temel sorunu da, kendisini doğru anlamayan militanlarının son derece geriliği, nicel ve nitel olarak zayıflığıdır. Partinin gerek ideolojik ve siyasi çizgisine, gerek pratik-örgütsel yaşam gerçeğine kendini tam katmamak ve partiyi kendi keyfi tutumlarına ve geriliklerine tabi tutmak en temel hastalıktır. Partiyi kendine alet edenler; partiye ulaşmak için özgür, yaratıcı ve soylu çaba harcamak yerine, partiyi kendi yaramaz, tükenmiş, bitmiş, karanlık ve ruhsuz kişiliğine basamak yapanlar, günü geldiğinde tasfiye edilmekten kendilerini kurtaramazlar. Parti seçkinlik, netlik, irade ve kolektif yönetim demektir. Bu özellikleri yakalamayanlar köylü kurnazlıklarını, tükenmiş ve işe yaramaz özelliklerini partiye dayanarak sürdüreceklerini sanıyorlarsa kesinlikle aldanıyorlar. Ben bunları çok iyi tanıyorum. Şimdiye kadar bunlarla çok mücadele ettim ve bir çoğunun tutumlarının ne anlama geldiğini gösterdiğimiz gibi, bunlara karşı ne yaptığımızı da biliyorsunuz.

Biz bütün gücümüzü partili olmaktan ve bir partili gibi yaşamaktan alıyoruz. Şu anda partimiz içinde bir çokları tam tersinden güç almak istiyorlar. Bizim geliştirdiğimiz partiyi kendi benliklerine ve keyfi yorumlarına tabi tutarak yaşamak istiyorlar. Bu, partileşme gerçeği değildir, partileşmeye karşı bir savaştır. Gerilikte ısrar edenler, doğru dürüst partileşmeye gelmeyenler Parti Önderliği'ne karşı savaşıyorlardır. Yüksek başarı gösteremeyenler, durağanlıkta, kendiliğindencilikte ve keyfilikte ısrar edenler Önderlik gerçeğiyle savaşıyorlar. Parti konusu temel konu olduğuna göre, bu anlamda netleşmek gerekiyor.

Partiye karşı savaşan değil, **parti için** savaşan insan olmayı bileceksiniz. Bunun hiçbir gerekçeyle başka türlü gösterilemeyeceğini ve saptırılamayacağını bilmelisiniz. "İç engel, dış engel, sınıf temeli, aile tarzı, kişi etkisi" deyip doğru partileşmemeye bahane arayanlar tümüyle kaybediyorlar. Partileşmede bahane ileri sürmek tek kelimeyle aşağılık bir yaklaşımdır. Bu tipler "Neden partileşmedim, neden partileşmeyi bir türlü beceremiyorum?" diyerek safları terk etmelidir. Partileşmek için bu kadar eğitim imkanıyla birkaç adım atmak yeterlidir. Çözümlediğimiz bazı tipler, partileşmemeyi bir inat sorunu yapmışlar. Sanki fazilet buradaymış gibi yaklaşıyorlar. Bu tutum sahiplerinin sonlarının nasıl olduğunu görüyoruz. Size en kolay gelen yaşam, parti ölçülerine gelememe yaşamıdır. Bu, başarısızlık için ne gerekliyse onu esas almak anlamına gelir.

Örgütlü olmayanlar hiçbir savaşı kazanamazlar. İnsanla uğraşmayı, onu değiştirip dönüştürmeyi başaramayanlar hiçbir savaşı veremezler. Bu konuda kendinizi yanıltmayın. Siz örgütlenmek ve dönüşmeyi sağlamak yerine ondan kaçınıyorsunuz. Peki, nasıl savaşıcağısınız? Bir yönetim birimi bile olamaz, bir tartışmayı doğru dürüst geliştiremez, insanlarla sağlıklı bütünleşmeyi bilemezseniz, hangi savaşı ve yaşamı kendinize mal edebilir veya yaşayabilirsiniz? Bu gafleti artık terk etmeniz gerekiyor.

PKK'deki partileşme ulus olmanın da, insan olmanın da, her türlü sosyal, siyasi ve kültürel gelişmenin de tek çaresidir. Bunun dışında hiç kimse gelişebileceğini sanmasın. Bin defa şükredin ki, bu partileşme imkanını size sunduk. Belki başka yerlerde partileşmenin kıymetini bilmediniz; ancak bizim sahamızda size bütün yönleriyle partileşmenin değerini gösteriyoruz. Belki çok havai, çok iflas etmiş bir yaşamınız olabilir veya her konuda aldatılmış olabilirsiniz; ama bütün bunlar ortamımızda çözülüyor. İnsana saygı, insanı yücelik yoluna koyma ve anlamlı bir yaşamın içine alma gün be gün geliştiriliyor. Buna tepki duymak, buna gelememek suçtur, saygısızlıktır ve her şeyden önce yaşama gelememektir. Bugün PKK'ye en büyük kötülüğü yapanlar veya yıllardır bir türlü parti ölçülerine gelmemekte ısrar edenler, partiye karşı ya düşmanın ağır etkisi altında oluşmuş alışkanlıkları dayatıyorlar, ya da yüzyılların çok köhne etkilerini taşıyorlar. Ben bunları bizim ortamımızda kabul etmem.

Özellikle komuta kademesindeki yoldaşlar, partileşmenin önderlik ifadelerini taşımalılar. Birçok kendini bilmez, ayakta bile yürütmekten aciz kişilik var. Onları derhal kendine getirtin. Herhangi bir tarzda bizim karşımızda durulamaz. Bizimle yaşamak yetenek ister, güç ister, kavrayış ve büyük inanç ister. İflas etmişseniz, sokakta kalmışsanız, savaş yeteneklerini geliştiremiyorsanız, belaysanız ben ne yapayım? Bazıları hakkında sürekli "Şöyle kendini dayatıyor, şöyle gelişmiyor" deniliyor. Ben de kovun onları diyorum. Bu kadar yüksek eğitim imkanını ve savaş gerçeğini anlamayanlar içimizde ne arıyorlar? Benim felsefemde bunlara yer olamaz. Kendini güçlü geliştiremeyenlere, kendi kurtuluş gerekçelerine göre yaşamayı bilmeyenlere öfke duyuyorum.

Bizim felsefemizde başarıya gelememek düşünülemez. Gerçek PKK'lilik, **başarı** demektir. Aramıza birçok feodal sahtekar, köylü ve kentli birçok kendini bilmez küçük burjuva, hatta sınıf niteliği belli olmayanlar sızmış ve bunlar partiyi uğraştırıp duruyorlar. Partiye gerçekten bağlı olanlar bunlara asla fırsat vermemeliler. Kaldı ki bazı sağ yönetimler, son derece bireyci ve keyfi olan yönetimler adeta kendi tarzları egemen olsun diye bunları ısrarla içimizde tutuyorlar. Ben en yakın yardımcılarımıza, böyle ısrar ederseniz sizi de kovarım dedim. Hiç kimse benim kadar başkanlık nedir, yardımcılık nedir, militanlık nedir bilmez. Ama kuralın ve resmîyetin gereklerini bilmeden, gereklerini yerine getirilmeden yaşayanlarla kural gereği iyi geçinmem gerekir diyecek kadar da devrimciliğe uzak olmam beklenemez. Bu, sıradan militan için daha da fazla geçerlidir.

İhtilalci olmayı öncelikle örgüt içinde bilmek gerekir. PKK rica, minnet ve şükranla kimseyi içine almaz, bu konuda kimseye de yalvarmaz. PKK, büyük gönüllü olanların, tarihi amaçları olanların ve büyük savaşmak isteyenlerin hareketidir. İçimizde PKK'yi neredeyse bir aile, aşiret örgütü veya bir köylü çevresi gibi yaşamak isteyenler az değildir. Bu kişilikler ben olduğum müddetçe hiçbir zaman bu amaçlarına ulaşamazlar. Bunların büyük bir kısmı, bu anlamda Önderlik gerçeğini anlamaya bile yanaşmıyorlar. Bunlar içimizde ne geziyor, bunlar kimdir? Partileşmeyi doğru dürüst akıllarına getirmeyenler, bu işin abecesini sökemeleyenler, hatta buna ilgi bile duymayanlar kimdir? Ne hakla ve niçin içimizdeler? Canları “özgürlük” istiyormuş! Gitsinler, aradıklarını başka ortamlarda bulsunlar. Bizde öyle özgürlük yoktur. Bizde özgürlüğün partililikle ilişkisi vardır. Özgürlük, partili olmayla sağlanabilir. Hiç kimse keyfi yaşamayı özgürlük diye dayatmasın; binbir emekle geliştirdiğimiz partileşmeyi keyfi yorumuna tabi tutarak, “Ben özgürlük hakkımı kullanıyorum” diyecek kadar gafil ve kendini bilmez olmasın. Ayrıca kimse geri ve köle de kalmamasın.

Biz, geri ve köle olanları da kabul etmiyoruz. Ben daha on yaşındayken aile içinde bununla savaştım. İlk isyandan halk savaşı sürecine kadar dar, örgütsel, siyasal ve sosyal değeri fazla olmayan her türlü aile, kabile, köylü ve ahbab çavuş ilişkilerine karşı çıktım. Yüce ilkelerin ve soylu amaçların neler olduğuna dair yıllarca uğraştığımız gibi, en son PKKlileşmek adı altında daha da somut bilimsel ideolojik ve siyasi temeldeki bir birliğe karar kıldık. Bunun ne kadar kutsal olduğunu göremeden, “PKK adamı keyfince yaşatıyormuş” diyerek geliyorlar. Şu anda neredeyse gelenlerin dörtte üçü kendi ağırlıklarını ve hantallıklarını PKK'ye taşıtmak istiyorlar.

Zaten meşhurdur; her sınıf ve tabaka, “PKK katarına binmeden Kürdistan'a yol alınamaz” diyor. Bunlar PKK'nin trenine binmek istiyorlar. Bu doğru olabilir, ama bu böyledir diye herkesi kendi arabamıza, kendi trenimize alamayız. Kendi esaslı elemanlarımızı, kılına hiçbir şey dokunmasın, hiç emek harcamasınlar, bir istasyonda durup orada rahat yaşasınlar diye değil, onları da bir şartla, savaşa götürmek için trenimize alırsak. Bunlar diğer sınıfların yaklaşımıdır. Onları da bu hayallerine ucuzca yaklaştırmayacağız. Her amansız koşulda ve dönemde tek başıma partililik için nasıl savaştıysam, adeta etim ve tırnağımla kayalara yüklenip onları kazıya kazıya biraz gelişme sağladıysam, sizlerin de yapmanız gereken parti uğraşısı olmalıdır. Kaldı ki bu partide binlerce adsız kahramanın nefesi ve kanı vardır. Önderlik onların yoğunlaşmış ifadesidir. Buna saygısı olanlar doğru parti çabasını vermeyi bileceklerdir.

Denilebilir ki, şu anda PKK içinde yaşanan bir gerçekliktir; çok geri özellikte olanların çok onursuzca, tembelce ve ölçsüz bir biçimde kendilerini parti içinde bela etmeleridir. Bunlar ne sözden ne de eylemden anlıyorlar; bütün hastalıklı kişilik özelliklerini partiye dayatıyorlar. Partiyi kendi ahbab çavuş tekkelerine dönüştürmekten çekinmiyorlar. Ortamımız partiyi her türlü keyfi yorumlarına tabi tutan veya çok hamalca ve önce tarzlının kurbanı olmaktan çekinmeyen tiplerle doludur. Bunlar PKK'nin özgürlük düzeyini ifade edemezler, ancak kölelik düzeyini ifade ederler.

Bir çokları yetki ve görev almış ve başımıza PKK yöneticisi kesilmiş. Bu tutumu kesinlikle kabul etmiyorum. PKK yöneticiliğini doğru ölçüler dahilinde uygulayan insan bir elin sayısı kadar ya vardır ya yoktur. Birçok geri, kariyerist, düşkün ve kendini bilmez kişilik, PKK'nin yönetimi gerçeği içinde yer tutarak kendini kamufler ediyor. İlk yapılması gereken şey, bunların kendilerini doğru değerlendirmeleridir. Bunların yüzde doksan dokuzu “Tıkandım, daraldım, zafere gidemedim” diye rapor yazıyor. Bu, “Ben PKK yönetiminde başarılı olamadım, ölçülerini tutturamadım” demektir. O zaman partililik, partili olmadan başarı nerede kaldı?

Artık bazı kavramları kendinize mal etmelisiniz, buna ihtiyacınız var. Çünkü siz kaçmak değil, savaşmak ve gelişmek istiyorsunuz. Neden o zaman temel kavramlara anlam vermiyorsunuz? Saflarımızda bulunanların eskisi de yenisi de keyfi ve geridir; bir türlü parti ölçülerini tutturamamaları bu nedenle yaşanıyor. İnsan sizden ürüyor, kim bunları yaşatacak diyorum. Kendi kişiliğinde bir ülkeyi ve yeni bir toplumu kuramayanlar, ülkeyi ve bir topluluğu yeniden kurmayı bir yana bırakalım, kendilerini problem olmaktan bile çıkaramıyorlar. O zaman sizi ne yapacağız? Sapla samanı bile ayırt edemeyenden, kafasını hiç çalıştırmak istemeyenden haklı olarak ürkeriz. Bunun için kendinizi yetiştirmeye şiddetle ihtiyacınız var. Hangi kişilikle vatan kuracak, örgüt kuracak ve savaş vereceksiniz? Elinize silahı veriyoruz; ancak yol almasını bilmiyor, yarım metre gitmeden düşüyorsunuz. Burada suçlu sizsiniz. Yirmi yaşında olmasına rağmen bir tutkusu bile yoktur; heyecanı, iradesi ve azmi gelişmemiş ruhsuz bir kişidir. Ondan sonra da “Beni nasıl istersen öyle yap” diyor. İlk çağ köleleri bile bu kadar ruhsuz değillerdi. Bu, Kürt kişiliğindeki düşürülmüşlüğü kölelikten de öteye boyutunu ifade eder. Kesinlikle bu tanımın ne anlama geldiğini kendinize bir sorun. Dört bin yılın çürümüş köleliği, dört bin yıl öncesinin köleliğinden bin kat daha tehlikelidir.

Özgürlük kelimesine ucuzca sarılıp köleliğinizi örtbas etmenize hiç gerek yoktur. Yalın gerçeklerimizi bütün yönleriyle görebilmeli, mümkünse özgürleşme imkanına kavuşabilmelisiniz. Ben bunun savaşımını veriyorum. Bu kadar savaşa rağmen kendimi hiçbir zaman sizin kadar özgür görmedim. Çünkü gerçekçi olmaya çalışıyorum. Gerçekçi olmak; bütün yönleriyle düşünebilmek, siyasal ve örgütlü olabilmek demektir. Bu olmadan özgürlüğün nesini yaşayabilirim? Bir gün sizi kendi halinize bıraksak, kendinize yakıştıramayacağınız ölçü kalmayacak. Alabildiğine özgür olduğunuzu sanırsınız, keyfisiniz, her şeye “evet” dersiniz, ama elinizden hiçbir şey de gelmez. Bu kişi köleden daha beterdir. Kendini çözemeyen insan gerçeğiniz budur. Kürt problemi ve kişilik problemi budur.

Düzen örgütlüdür ve sizi yerle bir ediyor. Siz ise örgütsüzsünüz ve iflas ediyorsunuz. O zaman sizi kim yaşatacak? Önderlik gerçeğinin tarzını biliyorsunuz. Kendimi nasıl örgütlediğimi ve nasıl bir anlayış gücüne kavuşturduğumu görüyorsunuz. Siz de buna uyun. Kimse bana bir şey vermiyor. Kendi öz çabamla kendimi örgütleyebildiğim ve siyasileştirdiğim oranda ancak bir yaşam değerim olabilir. Benim bile sizin kadar “yaşıyorum” diyemediğim, “özgürüm” diyemediğim bir gerçeklikte, acaba sizin durumunuz ne olur? Bunu da anlamanız gerekir. Yoksa “Ben anlamak istemiyorum, partileşmek benim için laftır” dersiniz, o zaman siz bir hiçsiniz. Bizi de, kendinizi de neden aldatıyorsunuz?

Partileşmeniz gerekli, özgürlüğe başka türlü yaklaşamayız. Dört bin yıldır beterin beteri köle durumundayız. Tükenmiş, kendisine saygısı olmayan, varlığını, bin yıllık topraklarını ve kültürünü inkar eden insandan korkulur. Siz biraz böylesiniz. Bu gerçekliğinizden kaçmanızın nedeni, kendinizden çok utanmanız, sıkılmanız ve çok kaybetmiş olmanızdır. Ama kaçış bir çare değildir. Kaçış, düşmana teslim olmadır. İçimizde sanki partileşmek lüksmüş, olsa da olurmuş, olmasa da olurmuş gibi bir havada olanlar da az değildir. Bunlara şunu soruyorum: Birikiminiz, kültürünüz ve kavrayışınız nedir? İki kelimeyi bile bir araya getiremiyor, elinize ne kadar güç ve yetki versek de bunları çarçur ediyorsunuz. Sizi o zaman ne yapacağımızı kendinize sormalısınız. İnsansınız, kendinize güvenmelisiniz. Neredeyse herkes anlaşmış gibi ısrarla bu noktayı görmek istemiyor. Bu yaklaşımlarla PKK'ye en büyük tehlike

dayatılıyor. PKK'yi bütün yönleriyle doğru kavrayıp yaşamak yerine, onu lafta kabul edip pratikte inkar etmek kendini yaşamaktır. Aslında kendini yaşamayı da bilselerdi bir şey demezdik, o da yoktur. Bunun gerisi tasfiyeciliktir. Artık bunu tamamen aşmak gerekir.

Partimiz içinde tüm bunları aşmayı bilmeniz, kendinize yapabileceğiniz en büyük iyilik olur. Parti eğitimini boşa çıkarırsanız, kendinizi lanetli olmaktan kurtaramazsınız. Size değer verdiğim için bunları vurguluyorum. Madem saflarımıza geldiniz, biz de size inanıyor ve gelişiminiz için çaba harcıyoruz. Bunlar boş çabalar değildir. Bazıları ortamımızdan adeta kaçıyor, belirttiklerimiz hiç önemli değilmiş gibi yaklaşıyorlar. Oysa belirttiklerimizin tümü yaşamsaldır. Madem sizin bu kadar marifetleriniz vardı, şimdiye kadar düşman karşısında herhangi bir başarıyı neden göstermediniz? Düşman karşısında bir hiç olduğunuzu, yaşam içersinde neyi ifade ettiğinizi biliyorsunuz. O zaman neden bunları görmezlikten geliyor ve kendinizi neden başka türlü yansıtmak istiyorsunuz?

Herkesin yaşadığı sözüm ona keyfi -liberal de demeyeceğim-, ne anlama geldiğini kendilerinin bile bilmediği zavallı eğilimler, iradesiz ve amaçsız tutumlar ve davranışlar var. Bu temelde halka baktığımda, bu halkı kim taşıyacak diyorum. Aileler de çoktan kendi başlarına bela olmuşlar. Sizler de çoktan kendi başınıza bela olmuşsunuz. Kendinizi bize böyle taşıtamazsınız. En büyük direnişçilik öncelikle kendini taşımak, kendini yaşatmaktır. Eskiden "Ağam sayesinde, kocam sayesinde, oğlum sayesinde yürüyorum" deniyordu; şimdi siz de "Parti sayesinde yürüyorum" diyorsunuz. Oysa "Başkalarının omzuna dayanarak değil, kendi çabalarım sayesinde kendimi yürütüyorum" diyeceksiniz. Burada son derece yeni ve özgür bir kişilik tanımı yapılıyor. Bu da parti kişiliğidir. Öz güçle, öz çabayla ve bütünüyle özgür bireyle kurulan ilişki sayesinde geliştirilen parti bir toplumun yenilenmesinde, gerekirse yeniden yaratılmasında, uluslaşmasında ve uluslararası alanı zorlamasında etkili veya başarılı kılınmak isteniliyor. PKK'nin ideolojik ve siyasi derinliği vardır. Birçok küçük burjuva ısrarla PKK'de böyle bir derinlik yokmuş, kendi keyfi tutumları esasmış ve sanki herkes de böyleymiş gibi birbirleriyle rekabet ediyorlar. Bunlar bilerek veya bilmeyerek bizi tasfiye etmek istiyorlar. Biz bunları kabul edemeyiz. Bu yaklaşımlar partileşmeyi reddetmektedir.

Partili Olmak En Büyük Fedakarlık ve Yüceliktir

Partileşme olmadan ulusal kurtuluş ve ulusal savaşım olmaz. Partileşme her şeyin esasıdır. Ekmek ve sudan önce partileşmeyi öğreneceksiniz. Gençsiniz, fazla yorulmamışsınız. Biz ideolojik eğitim olanağı, bir dost ilişkisi ve herhangi bir mücadele imkanı için yıllarımızı verdik. Siz ise hazır olanı dağıtıyor ve kaybettiriyorsunuz; hazır grup ilişkisini bile dağıtılıyorsunuz. Emrinizde takımlar ve bölükler var, ancak bunlara tek bir parti dersi, tek bir eğitim bile vermiyorsunuz. Halkın içinde olmanıza rağmen doğru dürüst bir eğitim bile yürütemiyorsunuz. Ortamımızdaki ilişkileriniz yüksek bir partililik seviyesinde değildir. Siz bundan kaçılıyorsunuz. Peki, biz nasıl bir insandık ki, tek başımıza imkansız başarıya çalıştık ve insanları ikna etmek için yollara düştük? Biz bunları mecbur olduğumuz veya keyfimiz istediği için değil, tarihin emredici görevi olduğu için yaptık. Eğer bir kimlik ve bir onur kazanılmak isteniyorsa, bundan başka çaremiz yoktu. Bunlar sizin için de geçerlidir. Kesinlikle sizin de bir kimliğe ve onura sahip olmanız gerekir. Yoldaşlarımız bütün bunları neredeyse unutacaklar. Son derece basit, ufusuz, öyle de olur böyle de biçimlerindeki tutumlarınız yanlışır.

Üzerimizdeki tarihi soykırım, üzerimizdeki insanlık dışı dayatmalar kesinlikle çok yönlü ve yeterli bir kişilikte kararlı olmamızı gerektiriyor. Eğer böyleyseniz, o zaman görevlerin üzerine yürüyün. Unutmayın ki görevlerde çok az başarılısınız; kendinizi kontrol bile edemiyor, çizgiye göre yerinde sayan adımlarla bile tutamıyorsunuz. Dağınıksınız, birkaç yerden size dayanak verilmezse yığılıp kalıyorsunuz. Peki, nerede kaldı militanlık? Eskiden "Beni aşiret yaşatsın, babam yaşatsın, kocam yaşatsın" deniliyordu; şimdi de "Parti yaşatsın" diyorsunuz. Bizde böyle yaşanmaz, öz gücünüzle yaşayacaksınız. Bu da düşünce ve düşünceyi uygulama gücüdür. Benim bu konudaki çabalarım ortadadır. Görüyorsunuz ki, düşmanı her gün tartışmaya koyan şey bizim yaşamımızdır. Düşmanı izlemeye çalışıyorum; "Neden APO'yu kontrol edemedik? Hangi yöneticimiz hatalıysa kellesini uçuralım" diyorlar. Benim yirmi yıl önceki örgütsel davranışlarıma engel koymadıkları için Türkiye şimdi birbirine girmiştir. Türkiye'nin en büyük derdi, beni niye önleyemedikleridir. Örgütsel olduğum ve örgütsel tarzımı ve tempomu engelleyemedikleri için bunu yapamadılar. Siz hiç orali bile olmuyorsunuz. Ne de olsa ağanız, ne de olsa sizi idare edeniniz var! Sizi ne öyle idare ederim, ne de ben bir ağayım. Bu konuda yanılıyorsunuz. Hiç kimse umduğunu bulamayınca hayal kırıklığına uğramasın.

Benimle birlikte ancak benim gibi olmaya çalışanlar yol alabilir. Bu yürüyüş çok acımasız, soylu ve amaçlı bir yürüyüştür. Ama bana göre en yüce ve tek doğru yol yürüyüşüdür. Önderlik gerçeğini düşman kadar bile göremeyecek, ondan sonra "biz de Önderliğe bağlıyız" diyeceksiniz. Bu sahte bağlılıkları bir tarafa bırakın. Doğru bağlılık, yol alış tarzını, yola giriş azmini, iradesini ve ruhunu yakalayabilmektir. Dürüstlük budur. Bundan yoksunluk ikiye bölünmüş doğurur, kendi sınıfsal ve bireysel amaçlarını gizlemeyi ifade eder ki, bizim tempomuzda bunların içimizde kalmaları mümkün değildir. Bunu ilk grup yürüyüşümüze katılanların yaşamına bakarak da değerlendirebilirsiniz. **Haki**'lerin, **Kemal**'lerin, **Hayri**'lerin ve **Mazlum**'ların yaşamını bir kez daha gözden geçirin. Bu kişilikleri ne çabuk unuttunuz, onların yaşamlarını ne tez göz ardı ediyorsunuz? Bu büyük bir saygısızlık değil midir? Bunlar PKK gerçeğinde büyük direnmediler mi? Bugünün olanakları olmadığı, kızılca kıyamette, cehennem ortamında kaldıkları halde büyük yaşamadılar mı, savaşmadılar mı? Bunlar PKKlidir, PKK'nin özlü ifadesidir. Bunlar sanki yokmuş gibi, "PKK bir iktidar hareketidir, her türlü imkanı çoktur, PKK'nin içine giren devletten ve aileden bulamadığını PKK'de bulur ve yaşarsın" tutumu kesinlikle yanlışır. Bunlar kendilerini aldatıyorlar. PKK kimseye kendini yedirmez.

Şimdiye kadar yürüttüğümüz en önemli savaş, PKK'nin temel özelliklerinde ısrar etme savaşıdır. Bir çokları bizi bu anlamda da görmezden geliyorlar; sanki taviz vermişim gibi, sanki Önderlik bu konularda gafilmiş gibi kendilerini aldatıyorlar. Denilebilir ki, yıllardır yürüttüğümüz en şiddetli savaş partili olmaktan ısrar etme, partili olmaktan taviz vermeme savaşıdır. Partili olmak yüceliktir, en büyük fedakarlıktır. Belki her şeyimizi kaybedebiliriz, ama partili olmayı asla kaybedemeyiz. En şiddetli savaş bu savaştır. Yoksa "Elimize silah aldık, çatışmalara da, eyleme de girdik" demenin partililik olamayacağını biliyorsunuz. Bana göre bunlar faydadan çok zarar veren uğraşlardır.

PKK'nin savaşçılığı askeri sahaya daha yansıtılmamıştır. Bunun yansıtılması için parti ölçülerinde ısrar var. Biraz ısrar ettiğimiz için de bu savaş yürüyor. Eğer ben bu ölçülerde ısrar etmeseydim, bugün hiçbir yerde parti ve mücadele kalmayacağı gibi her şey düşmanın hizmetinde olurdu. Partililikte ısrar ettiğimiz için bugün cephelerde savaş var. İşte uluslararası alana da zorlayarak girdik. Bunun tek bir ifadesi vardır, o da benim Önderliğimin partili olmaktan ısrar etmesidir. Bir partili gibi yaşamak; ideolojik, siyasi ve örgütsel sorunlarla uğraşmaktır. Yoğun bir biçimde nefes nefese böyle yaşanıldı ve bu kazanımlar gerçekleşti. Kaldı ki, bunlar

Önderlik için bir tutkudur, öyle üstten birisinin dayatmasıyla zorlamasıyla benimsenen bir tutum da değildir. Bunlar en yaşamsal değerler oldukları için, hiçbir şeyin bunlar kadar önemli olmadığı bilinerek bu mücadeleye yükleniliyor ve öyle yaşanmaya çalışılıyor. Sizde de bu ruh olmalıdır.

Ben partileşmeyi emir olduğu için veya salt bir disiplin gereğidir diye size dayatmıyorum. Dayatmamın nedeni, bana göre partisiz yaşam ve gelişme olmayacağı içindir. Bugün yaşadığımız gerçeklikte her türlü yoksunluğa karşı durmanın yolu, doğru bir partileşmeyi kendi kişiliğinde gerçekleştirmekten geçer. Bunu derinliğine ve erkenden kavradığım için, bir partinin bir halk için her şey olduğunu gördüm. Doğru devrimci bir parti, ekmek ve sudan daha değerlidir. Bir partili olmak, en değerli yaşama sahip olmaktır. Bunun gereğine derinden inandığım için, bütün çabalarımı yoğunlaştırdım ve en büyük eylemi ortaya çıkardım. Bunu yaptığım için öldüm mü, kıyamet mi koptu? Tam tersine, en iyisini yaptım ve bir kişilikte en doğru karar verildi. İşte sizin de böyle bir kararınız olmalıdır. Buna ihtiyaç var. Yalnız başıma bu ihtiyacı gideremem; ancak herkes az çok böyle partileşirse, amaca doğru başarıyla yol alınabilir.

Ben bunu biraz gerçekleştirdim, siz daha fazlasını gerçekleştirin. Bizim bu konudaki çabalarımızı, önünüzü açma ve belki kendi başınıza yapamayacaklarınızı şimdi yapma imkanına kavuşma biçiminde değerlendirin, ama bu işin gerisini de getirin. Benim çabalarımı bir son çaba veya kendiniz için her şeyin başarısı olarak değerlendirmeyin. Bu çabalarım başlangıcınız için yol açma ve tek başınıza yapamayacaklarınızı yapılabilir hale getirmedir. Ama gerisi çok daha büyük çaba ister ve o da sizin görevinizdir. Doğru tanım budur. Hiç kimse, “Önderlik her şeyi yapmıştır, bize düşen de yaşamaktır” demesin. Hatta bunu bile kavramayıp, “Önderlik ne de olsa büyük düşünmüş, büyük becermiştir, bizim anlamamıza gerek yoktur” diyenler ilk anda kaybetmişlerdir.

Parti tarihi neredeyse yirmi beş yıla, çeyrek asra yaklaşıyor. Partileşmenin en temel anlamı bu belirttiklerimiz olduğu halde, en çok aşındırılan da budur. İçimizde sanki başka tür PKKlılık dolayısıyla savaş mümkünmüş gibi davranan birçok tip var. Bu tiplerin kendi kişilik özellikleri, yaşam alışkanlıkları ve örgütlenmeye gelememeleri neredeyse içimizde egemen kılınmak isteniyor. Bu da karşı sınıfların savaşı, düzenin, geriliğin, körlüğün, gafilliliğin ve her türlü düşkünlüğün savaşı anlamına geliyor. Karşımıza çok kurnaz, çok kariyerist yöneticiler, çok sahte komutanlar çıkıyor. Bunların hepsi örgütle savaşıyorlar. Büyük parti tarihimizi böyle yorumlayıp kendine mal edenler, parti içinde böyle yer edinenler bize karşı savaşıyorlar. Tabii bu yaptıklarının sonuçlarına da katlanacaklar. Hiç kimse bizim bir savaş yürüttüğümüzü unutmamasın. Herkes bu savaşın imkanlarını, bu savaşın partisini bin bir emekle mucize kabilinde gerçekleştirdiğimizi göz önüne getirerek yaklaşsın. İçimizdeki bu gafilleri, kendini bilmezleri, kariyeristleri, düşkünlere, köleleri, beyinsizleri ve yüreksizleri mi yaşatacağız? En önemlisi de bunların “Anlamaya gelmiyorum, kafayı çalıştırmaya gerek yok” diyerek içimizde böyle yaşamaları mümkün değildir. Tüm bu yönleriyle PKK’yi mutlaka anlamalısınız. Ben hiç kimseye minnet etmem, buna gerek de yoktur. “Her şeyimizle bu yolda yürümeye varız” diyorsanız, buna gösterdiğiniz ciddiyet ve verdiğiniz anlamdan dolayı gerekir ki, o zaman bunun yolu bu partiyi böyle anlamak ve özümsemekten geçer.

Özlemlerinize ters düşmeyin. Biz başka türlü beş para etmeyiz. Ben parti ve partili olmak dışında aslında dünyanın en zavallı insanıyım. Ben bunu da çözümlenmelerde epey açtım. APO kişiliği parti olmanın ve parti ölçülerini esas almanın dışında dünyanın en zavallı kişiliğidir, hatta bir hiçtir. O, her şeyde biraz olsun örgütlenmeyi ve giderek partileşmeyi sağlayabildiği için vardır. Bu , aynı zamanda bir Kürt kişiliğinin aşılması, bitmişliğin ve ölümün durdurulması ve yeni yaşam umudunun başarılmasıdır. Bunu sağlayabildiği için APO kişiliği vardır. Düşman bile bunları anlıyor, sonuç çıkarıyor ve tırıs kalkıyor. Karşımızda olan bir kadındır (Tansu Çiller), ama dört dörtlük bir militan gibi hemen hepsi çalışıyor. Siz giderek tembelleşiyor ve düşmanın bizden aldıklarını bile göremiyorsunuz. Bu, eski Kürt ölçülerinde, halkların eski kölelik ölçülerinde ısrar etmek demektir. Kendinizi akıllı sanıyorsunuz, ama çok zavallı durumdasınız. Düşman deli midir ki, bu kadar tempolu, tarzlı ve amansız yükleniyor? Hayır, tam tersine, düşman “Bu ülkenizi daha fazla sömüreyim, sizi daha fazla kölece kullanayım, yürüttüğüm iğrenç yaşamı daha fazla yaşatayım” diyor. Yaşamdan habersiz olduğunuz için, ülke mi zor kazanılır, özgürlüğe ve onurlu bir kişiliğe mi zor ulaşılır gibi hususlar sizin için hiç önemli değildir. O zaman siz de böylesi bir yaşamın eşliğinden bile geçemez, bu yaşamın hayalini bile kuramaz, sigara dumanında boğulur gidirsiniz. Onurunuz, şerefınız ve iradeniz olmaz.

Kendinize, kim kazanıyor, kim yaşıyor sorularını sorarak gerçekçi cevaplar verebilmelisiniz. Sizin yaklaşımlarınızda müthiş bir çocukluk görüyorum. Çocukluk derken, yirmi otuz yaşında çocuk gibi davranan kişiliklerden bahsediyorum, yoksa diğer çocuklar iyi çocuklardır, on yaş civarına gelenler iyi çocuklardır; onlar sözden de iyi anlarlar. Fakat sizin gibi kartlaşmış çocukluk çok kötüdür. Yani yaşamı anlamaya gelmemeniz cüceleşmedir. Biliyorsunuz ki, halk olarak ne kadar eskiyse o kadar yokuz, ne kadar yaşadığımızı sanıyorsak o kadar yaşamıyoruz, ne kadar bir şey olduğumuzu sanıyorsak o kadar bir hiçiz. Bunları neden göremeyeceksiniz? Bundan kaçınıyorsunuz, dolayısıyla düşünemiyorsunuz. Düşünemediğiniz için örgütlü davranışlarınız da gelişemez. O zaman da “Bireyciyiz, keyfiyiz, kariyeristiz, düşkünüz, gözü karayız, sahte komutanlar ve yöneticileriz” dersiniz. İşte Kürt kaosu da budur. Kürt toplumunda en ağayım diyenin bile bir jandarma karşısında kırk takla attığı bir gerçekliktir. Demek ki, bütün bunları aşabilmek, Önderlik gerçeğinde de ifade edildiği üzere partileşmeye çok yüksek ilgi duymak, partileşmeyi bütün yönleriyle kavrayabilmek ve onun savaşımını bütün yönleriyle verebilmekle mümkündür. Bunu yaptığınız oranda yaşamaya hak kazanırsınız. Yapamamanın çok çeşitli bahanelerini ileri sürer, “İç engeller, dış engeller, şu neden, bu neden” deyip kendinizi oyalarsanız, yaşamı hem de savaş vermeden kaybedersiniz. Savaşa bile ulaşmadan yaşamı yitiriyor ve bununla da kendinize en büyük kötülüğü ediyorsunuz.

Bu anlamda Önderlik, savaş gerçeğine ulaşmak demektir. Siz savaş gerçeğine ulaşmıyorsunuz, savaşmayı bilmeyi ve yönetmeyi bırakın, savaştasınız, ama savaşın farkında bile değilsiniz. Bu kadar zavallılık olur mu? Savaş yönetimi, savaş eğitimi, savaş örgütlenmesi nerede, siz neredesiniz? Hani silahlı savaş istiyordunuz, bunun kişiliği nerede? Yirmi yıldır düşmandan daha fazla tükettiğiniz savaş olanaklarını geliştirmek için nefes nefese çabalıyorum. Bu sahada yirmi bin kişiyi bizzat tek tek yetiştirmeye çalıştım. En benim diyenler bu imkanları çarçur ettiler, bir tanesine iki taneyi ekleyemediler. Dış alanlarda ve en zor koşullarda olmamıza rağmen halen üretiyoruz, ama ülke içindekiler tüketiyor. Biraz üzerine gittiğimiz de ise alınıyorlar. Neyi kazandırıyor, neyi kaybettiriyor, hatta kendinizi nasıl yaşıyorsunuz? Böyle bitmişlik olur mu? Böyle tükenme kabul edilir mi? Ama size göre tüm bunlar kaderdir. Bütün bunlar geri anlayışlar ve her türlü yenilgiyi barındıran yaklaşımlardır.

PKK’nin savaşım düzeyine katılmak zaferden bile daha önemlidir. Size yıllardır bunların anlamını vermeye çalışıyorum. İsrarla bunları anlamama ve tersini yaşama olmaz. Düşmanı unuttum, yüzde doksan bu dayatmalar karşısında savaşıyorum. İçimizde ne

hastalıklar, ne kölelikler, ne düşkünlükler var. Erken iktidar hastaları ve kendini her şeyin merkezi sananlar var. Parti tarihini incelediğinizde bunların hepsini göreceksiniz. Bunları görmeden, aşmadan ve doğrusunu özümsemeden, kendinize yazık edersiniz. Unutmayalım ki, yaşamınızda şimdiye kadar bunları hep anlamazlıktan geldiniz, ancak bu sefer anlamalısınız. Size eğitim için sunulan fırsatları küçümsemeyin. Küçük bir grup bile dürüst olsa, imkanı doğru değerlendirse, vatan ve halk için bu yeterli olur. Eğitim bana gerekli olsaydı, gecemi gündüzüme katar, kendimi tam başarıya götürünceye kadar sadece bu iş için nefes alıp vermeyi bile durdururdum. Şimdi nereye gidersem gideyim, parti için yaşayabilir ve onun başarısını sağlayabilirim. Aynı biçimde siz de kendinize bu iddiayı, bu sözü veremiyorsunuz. Çünkü gittiğiniz her yerde partiyi unutuyorsunuz. Parti ölçüleri çoktan aşınmış; her türlü bireycilik, her türlü kontra pratiği ortamımıza dayatılıyor; ondan sonra da “Ne yapalım, Parti Önderliği müdahale etsin” deniliyor. Hızır bile olsak, sizin yardımınıza her zaman ulaşabilmemiz mümkün değildir. Bu açıdan parti ölçülerini öğrenin ve sözünüzün adamıysanız bunun temsilini de yapın.

Biz her zaman ve her yerde partiyi temsil ettik. Oysa siz hazır yerlerde, her şeyin partili olduğu bir ortam da bile partiyi temsil etmek şurada kalsın, tasfiye ediyorsunuz. Bu lüksü nereden aldınız? Size partileşmeyi böyle öğretmedim. Bütün değerlendirmelerimde amansız bir partili olma esastır. Bütün o tarihi süreçlerin hepsi yıl yıl, ay ay, gün gün bir parti uğruna nasıl yaşandığının dersleriyle doludur. Ben partinin büyük bir emekçisiyim. Bunu biraz başardığımız için, bizim için tarih bugün başka türlü yol alıyor. İradenize hakimseniz, kendinize verdiğiniz bir şeref sözünüz varsa, partileşerek kendinizi kanıtlamalısınız. İyi bir partililik altın anahtardır, tılsımdır ve her şeyi çözdürür. Ama parti anahtarı elinizde olmadı mı, ağzınızla havada kuş da yakalasanız, bir çaresiz olmaktan öteye gidemezsiniz.

Fazla yıprandığınızı sanmıyorum, partileşmeyi becerecek kadar genç ve enerjiksizsiniz. Bazıları partileşmekten acizse onları başka yere gönderelim. Partileşmeyi beceremeyecek kadar düşkünseniz ve kendinizden vazgeçmişseniz, o zaman sizi başka türlü ele almak gerekir. Ben partileşecek kadar gücünüzün olmadığına inanmıyorum. Kaldı ki, partileşmeye gücü olmayanlar hangi savaştan bahsedebilirler? Eğer biz bu kısa dönemde zafer istiyorsak, bu partileşmekten geçer. Madem bu kadar savaşılmaya, başarmaya, dolayısıyla özgür yaşamaya muhtaçsınız, o halde doğru ve yeterli partileşin. Bunun altın anahtarı budur. İnançlı insanlarsınız, fedakarsınız ve cesursunuz, o zaman tüm bunları partileşmekle kanıtlayın. Bunun için size verilen inceleme ve tartışma imkanını değerlendirin. Büyük yoğunlaşmayla kime ne gerekiyorsa onu verin. Ortamımızda sonuna kadar tartışma özgürlüğü var. Bunun gereklerine bağlı kalın ve sözünüzün adamı olun. Herhalde ortamımıza gelişinizin nedeni, yüzümüze gözümüze hayran olduğunuz için değildir. Ortamımıza bazı tarihi temel dersleri almak için geldiniz. Bunları size fazlasıyla veriyoruz; almasını bilmeseniz sizinle hiç ilgilenmem. Çok tarihi ve temel bir gereksinimi gidermeyi bile aklına getirmeyen, benim nazarımda iflah olmazdır. Parti ilkelerini, parti yaşamını doğru dürüst esas almayana öfke duyuyorum. Eğer böyle yaparsanız, açıkça belirtmek isterim ki, yüzünüzü bile görmek istemem.

Benim için doğru partileşmek her şeyden önce gelir. Birisi partileşmeyle oynadı mı ve gereklerini yerine getirmede mi, düşmandan daha çok ona öfke duyuyorum. Bu yaklaşımlar daha fazlasıyla sizin için geçerlidir. Ölçüleriniz parti ölçüleri olmadı mı birbirinizi kabul etmeyin, kendinizi ve çevrenizi partileşinceye kadar affetmeyin. Bu savaş tabii ki zordur. Örgütsel savaş, savaşların en zorudur. Örgütsel savaş olmadan bu mücadelenin kazanılabileceğini kim size söyledi? Sıkı bir örgütlülük olmadan savaşılabileceğini kim size söyledi? Tüm bunları siz uyduruyorsunuz. Partimize ısrarla dayatılan örgütlenmeye gelmemek, parti yaşamına gelmemektir. Bu neredeyse her şeyimize hakim olacak. Bu dayatmalar karşısında bir ben varım; ben de önünde durmasam, bu eğilim nedeniyle birçok direniş ve isyanın başına geldiği gibi çok kısa süreli bir düşman hamlesiyle biz de bitireceğiz. Farkında olsunlar veya olmasınlar, bu kişiliklerin yol açtıkları uğursuz durum budur. Lanetli tarihi bir kez daha tekerrür ettirmek istiyorlar. Bizse özgürlük tarihini yenilmez kılmak istiyor, onuru edindiğimize inanıyoruz. Bunu anlamayı bilmelisiniz.

Sağlanan yüce kişilik pek sizin anladığımız gibi değildir. Kendi basit dünyanızı esas alıyor veya bön bir hayranlıktan öteye gidemiyorsunuz. Halbuki biz bundan daha fazla bir şey ifade ediyoruz. Önderlik olağanüstü bir yaşamın kaynağı olmaya devam ediyor, yaşamın olanaklarını açığa çıkarıyor, bunu mümkün kılıyor. Bunu hiç olmazsa paylaşmasını bilin ve mümkünse buna bir katkınız olsun. Bu temelde insan olmanıza güvenin. Öncelikle böyle bir insan olmaya cesaret ederseniz, bu konuda ikiyüzlü ve tutarsız olmazsınız. Bu temelde oldukça ideolojik, siyasi ve örgütsel olmayı başarıp partileşmeyi sağladığınızda kudretli bir yürüyüşün sahibisiniz demektir. Gerçek büyüme, gerçek kişilik, gerçek onur ve gerçek saygı adına insanca diyebileceğimiz tutum ve davranışlar böyle ortaya çıkar, kendini egemen kılar ve bu da zaferdir.

Görülüyor ki, belirtilenler anlamlıdır ve sizin içinde oldukça geçerlidir. Gençsiniz, fazla yorulmuş ve yıpranmış bir haliniz de yoktur. Hiç olmazsa sizi saygılı, onurlu yürütebilecek kadar partileşmenin gereklerine ulaşın. Buna ulaşmamakta ısrar ederseniz, hiçbir değeriniz olmaz. Bu durumda benden de asla ilgi ve saygı beklemeyin. Bu anlamda çok acımasız birisiyim. Ölçülere dikkat etmeden yaşayanlarla çok kötü uğraşırım. Bu konuda da Önderlik gerçeğini bütün yönleriyle tanıyın. Örgüt ölçüleriyle oynayanlara karşı çıldırısıya bir savaş yürütüyoruz. Parti içinde böyle bir savaş yürütmeyi istemezdim. Ama bazıları Önderlik gerçeğini aldatacaklarını, bilerek veya bilmeyerek, gafilce veya bilinçlice aşındıracaklarını akıl ettikleri ve böyle kurnazlıkla yükledikleri için, ben de mecbur kaldım ve bu savaşı verdim. En zor mücadele de buydu.

Parti dersi, **parti içi sınıf mücadelesi** demektir. Bu da PKK içinde neredeyse evrensel ölçülerde veriliyor. Parti içi sınıf mücadelesi, reel-sosyalizmin çözülüşüne yol açan bütün etkenleri ortadan kaldıracak ve insanlığın yeni sosyalist yol almasına da imkan verecek kadar sağlam yürütülüyor. İddianız varsa bunu görün ve bu anlamda da mücadeleye olumlu temelde katılın. Yiğitlik de, yoldaşlık da budur. En değerli ilişki de yoldaşlık ilişkisidir, yaşamıdır.

Burada tamı tamına amansız yükleniyorum. Unutmayın ki, dünyanın en emperyalist gücü bile bizi “en tehlikeli örgüt” olarak değerlendiriyor. Bu da en amansız zorba rejimlerin, dünya çapında ortaya çıkan her özgürlük hareketine yüklenmesi gibi bir yüklenmeyi ifade eder. Bize de yüklenmeleri bu temeldedir. O halde buna göre yaşamın kutsallığının, yaşamın savaşıllığının ruhta, bilinçte ve örgütlülükte nasıl sağlam yürütülmesi gerektiğini, bunun dışında fazla uğraşımın olmayacağını bütün yönleriyle görüp değerlendirin. Kısacası partili olmayı böyle sağlayın. Partileşenler mücadelenin her alanında her türlü görevin üstesinden başarıyla gelirler. Hiçbir engel onları başarıyla yürümekten alıkoyamaz. Belki şahadetler olabilir, ama geriye kalanlar bu temelde tam zafere kadar yürürlerse yol alırlar. PKK gerçekliliğinin bütün yönleriyle böyle anlaşılması ve yaşanması kendinize yapabileceğiniz en büyük

iyilik olduğu kadar, verdiğiniz söze bağlı olmanın, yol arkadaşlarınıza yük olma değil yük paylaşmanın, halkınıza verdiğiniz bağlılık sözünün gereklerini yerine getirmenin, yine soylu inançlara ve düşüncelere bağlı kalmanın en açık ifadesidir.

Böyle yol almayı biraz temsil ettiğimize inanıyoruz. Kendim de bununla yaşıyorum ve gördüğünüz gibi bu oldukça da başarılı olma anlamına geliyor. Siz bizden daha fazla başarılı olmayı esas almalısınız. Yoksa bizim sıradan, fazla abartılmaması gereken başarılarımıza dayanarak uzuz yaşamayı asla kendinize yakıştırmamalısınız. Çok çeşitli nedenlerle ancak bu kadar başardık. Bu yaptıklarımıza daha fazla sizin için başarı olanağıdır. Bunu bir sonuç değil, bir başlangıç gibi ele alır, “Başarı ve zafer için gerekli olanı biz sergileriz” dersiniz, bu kendinize biçtiğiniz en doğru rol olur. Bunun gereklerini de sağlarsanız, yaşamınızın değerli bir anlamı olur. Bu da kesinlikle doğru partileşme, doğru partileşme oranında parti içinde ve dışında doğru mücadele etmektir. Bu temelde mücadelemiz kesinlikle zafere dek başarı getirecektir.

22 Nisan 1995

YAŞAM UĞRUNA FIRTINA KOPARTILDIĞINDA BİR ANLAM İFADE EDER

Her gün son derece yanılıklı kişiliklerle karşı karşıya kalıyoruz. Dürüstlükten söz etmiyorum; iyi niyet ve çaba hepsinde var, fakat bunlar başarıyı sağlamaktan uzaktır. Bunlar geç kavıyor, daha ötesi de kavradıklarını pratiğe aktaramıyorlar. Kavradıklarını düzenleme yetenekleri de zayıftır.

Önder kişilikte kararlılık tavizsizdir. İşlere sonuç alıcı tarzda yüklenme eksikliği en zayıf yanınızı teşkil ediyor. Sizi ne kadar bilinçlendirsek kişiliklerinizdeki yanılıklar o kadar derinleşiyor; size ne kadar çıkış yolu gösterip yaşam olanakları sunsak, o kadar tehlikeli oluyorsunuz. Durumunuz, üzeri eşelendikçe kölelikte bir adım daha ileri gitmeye benziyor. Gelişen kölelik, özgürlük anlamına gelmez, hatta daha tehlikeli bir hal almaya başlar. Derinleşmiş bir kölelik fazla tehlikeli olmayabilir. Çünkü alıştırmıştır, her şey kabul görmüştür ve dolayısıyla fazla zarar veremez. Ama uyanmış bir kölelik, eğer özgürleşmemişse ve doğru temelde bir özgürlük tavrına hakim değilse çok tehlikelidir. Bizde yaşanan da böyledir, hatta bundan daha karmaşık bir kölelik oluyor. İşin tuhaf tarafı da bunu özgürlük yerine koyuyorlar. Gelişen köleliği özgürlük gelişmesi olarak değerlendirirsek, bu kadar karmaşık bir duruma bizzat yol açmış oluruz. Ben özgürleştiğinize inanmıyorum. Özgürleşen insan kesinlikle sizin bu pratik tarzınızda yaşamayı kabul etmez ve hatta buna isyan eder. Benim özgürlükçüde bulduğum en önemli özellik, başaramama ve gelişmeme nedenlerine isyan etmesidir. Ama sizde bu yoktur. Tam tersine, başarmaya karşı tepki duyuyorsunuz. Başarısızlıktan rahatsız olma değil de onu derinleştirme gibi köklü alışkanlıklarınız var.

O zaman bu kişiliğe ne ad vereceğiz? Neden başarısızlıklardan rahatsız olmadınız? Neden şimdiye kadar özgürlük sorunlarının çözümüne ileri düzeyde bir cevabınız olmadı? Buna ancak kölelik düzeyinizin gerçeğiyle karşılık verebiliriz. Kölelerin özgürlükte yol almaları düşünülemez. Siz, saflarımıza özgürlükle değil kölelikle gelmişsiniz. Bu çok tehlikeli bir durumdur. Dikkat edilirse, ilkçağ köleliğinin yerini ortaçağ köleliği, ortaçağ köleliğinin yerini çağdaş kölelik almıştır ki, bunların bile çok daha karmaşık ve geri biçimlerini başarıyla yaşamamışsınız. Yani sizde iyi bir feodal kişilik, iyi bir kapitalist kişilik, bir burjuva kişilik de oluşmamıştır. Sizde bütün kişilikler yarım ve hastalıklıdır. Kürt olayı biraz da budur. Bunu özgürlüğe sınıksız sarılmakla aşabilirdik, fakat ona da siz gelmiyorsunuz. Buna gelmeyi birçok bahaneyle savsaklıyor, kendinizi çözemiyorsunuz. Çözeniz ve anlasanız bile bunun için yeterli çabayı göstermiyorsunuz. Çaba gücünüz yoktur veya “Köleliğin herhangi bir gelişkin aşaması benim için yeter” diyorsunuz. Çünkü eskisiyle kıyasladığımızda bunları ilerleme olarak değerlendiriyorsunuz.

Eğer sorun objektif nedenler olsaydı ve devrimin objektif nedenleri gelişmeye fazla fırsat vermiyor deseydik, öncüye ve parti ölçülerine bu kadar yüklenmezdik. Objektif koşullar bir ulusal devrim yapmak için son derece elverişlidir. Hatta subjektif koşullar, yani bilinç düzeyinin gelişimi, özellikle halkın desteği ve örgütsel kanalların açık olması epey ileri düzeydedir. Şuna gelip dayanıyoruz: Öncü, öncünün de merkezi, önde gelen kadro kısmı problemin gerçek kaynağını teşkil ediyor. Bunun için tüm gücümüzü bu soruna veriyoruz. Ama siz bu sorunun çözümüne karşı direniyorsunuz. Fakat biz de büyük bir direnme gösterdik. Ben kendim epey direndim ve size yenik düşmemeye çalıştım. Çok değer kaybettik, ama anlayışlarınıza teslim olmadık. Benim yapacağım başka bir şey yoktu. Sizin geriliklerinize karşı çılgınca da olsa direnecektim. Bu konuda biraz kazanımlar oldu. Önderlik gerçeğini esaslarıyla kavramalıydınız ki, kendinize yakıştırdığımız devrimci rolün bir anlamı olsun.

Dikkat edilirse, parti tarihimizde öncülük ölçüleri çok aşındırılmış ve partiye bir kontranın bile veremeyeceği zararları bizzat kendileri vermişlerdir. Her yıla dayatılan kontrayı bile geride bırakan yaklaşımlar inanılır gibi değildir, ama bunlar bir gerçektir. En iyi niyetlilerin bile en temel görevler karşısındaki ilgisizliği, her türlü yanlışla uzlaşması ve hiç orali bile olmayan yaklaşımı oldukça büyük bir tehlikedir. Bu inanılır gibi değildir. Yine binlerce kişiyi birim birim bütün alanlara serpiştiriyor ve olağanüstü gelişme olanakları sunuyoruz; buna verdikleri karşılık ise tasfiye etme ve dağıtma oluyor. Bunların karşısında en ufak bir utanma duyguları yoktur, tam tersine kendilerini haklı görme var. Oportünizmi ve siyasal sorumsuzluğu bir yana bırakalım, burada basbayağı bir ahlaksızlık ve terbiyesizlikle karşı karşıya bulunuyoruz. Birim imha olmuş, ama vicdanları bile sızlamıyor. Bu, siyasi veya askeri bir sorun değil, **ahlaki** bir sorundur. Kesinlikle yetmezliklerinden dolayı kayba neden olmuşlardır, ancak bundan acı bile duymuyorlar, öfkeleri bile yoktur. Bu, çok ciddi bir ahlaki düşkünlüktür ve maalesef büyük ahlaki sorunlarımız şimdi karşımıza çıkıyor.

Birçok komutanın pratiğine bakalım: Örneğin bir raporda, “Bir kişi Garzan’dan geldi, yüz yirmi arkadaşın tasfiyesine yol açtı” diyor. Bunu yapan sözüm ona bir bölge komutanlığıymış! “Üç kişiye en ağır cezayı verdik, fakat emek sürecine almayı uygun görüyoruz” diyorlar. Biz bu koşullarda ne diyeceğiz? Eminim ki o kişiliklerin vicdanı bile sızlamıyor. Kısa bir dönemde şu veya bu biçimde yüz yirmi kişinin tasfiyesi ne anlama gelir? Bunlar ahlaki olarak çok düşmüş ve moral olarak bitmişlerdir. Bunlar utanmadan yaşadıklarını sanıyorlar. Fırsat bulsalar kim bilir daha neler yapacaklar. En kötüsü de bunları görenler olduğu halde çare hiç aranmamıştır. Kölelik düzeyinin gelişmişliğinden bahsederken bunu kastediyoruz. Durumlarınız yürekler acısıdır, tuhafsiniz, yine de yaşamak istiyorsunuz. Yaşam için çok gerekli olana karşı böyle davranırsanız, yaşam karşısında en büyük **yalancı** olursunuz. Yaşama karşı saygısını bu kadar yitirenlerin de fazla gelececeklerine inanmamam.

Yaşam, uğruna fırtına kopartıldığında bir değer ifade eder. Yaşam fiziki olarak yerle bir edilirken hiç orali bile olmayışınız, sizin büyük bir ahlaksızlık sorunu ile karşı karşıya olduğunuzu gösterir. Yaşamınızın morali yoktur, yaşamınızın kurtuluşu ve özgürlüğü yoktur, kısacası yaşamınızın her bakımdan tedbirliliği yoktur. Birçok yönüyle kaybetmeyle yüz yüzesiniz. O zaman bunu hissetmezseniz, ciddi bir insan olduğunuzu nasıl söyleyebilirsiniz? Ben size nasıl inanacağım, size nasıl saygılı olacağım? Çok akıllaysanız ve yaşamın yolunu biliyorsanız, bana da gösterin ve beni bu şaşkınlıktan kurtarın. “Bu dağda böyle yaşanır, bu bayırda şöyle yaşanır” deyin ki, size inanayım. Bu da yoktur. Çok değişik bir durumla karşı karşıya bulunuyoruz. Eğer kurtuluşa hiç ihtiyacınız yoksa, onu da tartışabiliriz.

Düşman “PKK’nin yaptığı terördür, yaşamın tamamen zıddıdır” diyor. Bu, düşmanın iddiasıdır. Nitekim reformistlerin önemli bir kesimi de pratik olarak bunu ifade ediyor. Bu anlamda reformistlerden fazla farkınız, hatta düşmanın iddialarını temsil etmekten öteye bir değeriniz yoktur. Fakat bir namus sorunu veya bir iddia gereği devrimci olmuşsunuz. Bu bir iddia devrimciliğidir. Ben her zaman kendimi zayıf bir devrimci olarak görürüm. Benim sorunlarım her zaman ağır olmuştur, ama buna rağmen bitmez tükenmez bir yaşam kaynağıyım. Mücadeleyi müthiş çabalarla yürütürüm. Size bakıyor, bunlar neyin nesi diyorum. Kendimi çok mütevazı sınırlar dahilinde bir devrimci gibi görüyorum, ama sizin durumunuza baktığımda şaşmamak elde değil. Bunlar hangi çabanın sahibidirler ki, kendilerini böyle sanıyorlar, hatta niye kendilerini şiddetle sorgulamıyorlar diyorum. Bu durum karşısında üzülmemek elde değil. Çünkü yaşayamazsınız ve yaşamı geliştirmemek de çok kötüdür. Yaşamı geliştiremeyenler ya kolay ölürler, ya kaçarlar, ya da sorun kaynağını teşkil ederler. Bundan başka yol yoktur.

Kendinizi neye göre kararlaştırdığınızı ve hangi adımın sahibi olmanız gerektiğini aslında bilmiyorsunuz. Siz hiç orali olmadınız, hatta bu konuda kendinize soru da sormadınız. Bazılarına bakarak dostlar alışverişte görsün kabildinden mücadeleye katılmışsınız. Karar düzeyiniz, iradeniz, ilginiz ve sorunları görebilme düzeyiniz çok zayıftır. Belki de büyük bir güçsüzlük içinde sorunlara çözüm bulamayacağınıza dair çok önceden yenik düşmüşsünüz. Bütün bunlar militan kişiliğinizi belirliyor. Yoksa önünüzü tıkamadım. Ben yaşamı müthiş tahrik eden birisiyim. Dikkat ederseniz, bu dünyada benim kadar sorunları açmada ve insanları özgürleştirmede inanılmaz bir düzeyi tutturmuş kimse yoktur. Ama bu bile size yetmiyor. Zaten belki bu yüzden katıldınız. Bu durumunuza üzülüyorum.

Ortaçağlarda dervişler her gün hu çekerlerdi. Günümüzde seyitler ve pirlerin geleneklerini biliyorsunuz. Bunlar boş deneyimler değildir. Parti ideolojisini her gün zikretmezseniz, örgüte bağlılık ve örgütün önderliğinde ayaklanma kesinlikle son derece yanıltıcı olur. Parti siyasetini günlük olarak uygulamazsanız, bu tehlikeli ayaklanmada yanarsınız. Yine de bunu anladığınızı sanmıyorum. Çok tehlikeli kişiliklersiniz. İdeoloji ve politika üzerine bu kadar değerlendirmem olmasaydı, hiçbir şey ayakta kalmazdı. İdeoloji ve politika üzerine bu kadar yoğunluklu durmasaydım yaşayabilir miydik? Bunu bile anlayamıyor, hiç orali bile olmuyorsunuz. İdeolojik ve siyasi çalışma nedir sorusuna büyük bir hiçle karşılık veriyorsunuz. Gafletiniz bu kadar derindir. Okumuyorsunuz bile, ideolojik düzey bile hiç göz önüne getirilmiyor.

Taktik önderliğin tehlikeli bir yanını artık tespit etmemiz gerekir. Bu tehlikeli yan, bu tarzda yaşayabileceklerini sanmalarıdır. Bu, benim ile kadrolar arasında tehlikeli bir tarz oluyor. Benim bunu çözmem gerekir. Bana dayanarak bu biçimde yaşamınız çok kötüdür. Ben sizi komploya getirmek istemiyorum. Bu ancak düşmanın iddiası olabilir. İnanılmaz derecede sizi bilinçlendirme çabam var. Dikkat ederseniz, kusursuz bir aydınlatma ve örgütlenme tarzım var. Ama sizin katılım tarzınıza bakınca sanki bir komploya gelmiş ve sanki idare ediliyormuşsunuz gibi bir hava içindediniz. Tabii ki burada kusur sizindir. Ben doğru Önderlik yaptığıma inanıyorum ve bütün verileri size sundum. Taktik önderlik ideolojik, siyasi ve askeri boyutlarda ciddi noksanlıklarla doludur. Çok tehlikeli bir toplum ve onun bireyleriyle karşı karşıya bulunuyoruz. PKK’nin eski gruplarında inanç ve azim çok güçlüydü. Bunu sizden de bekliyorduk, ancak siz bunu ihmal etmişsiniz. 1980 öncesinde öyle fazla ideolojik ve siyasi birikimimiz yoktu, ama gruplarımızın bazı değerleri hayli özlüydü ve oldukça doğru bir bağlılıkla yürüyorlardı. 1980 sonrası bu çok aşınmış, müthiş derecede **kendine sevdalı** tipler dönemi başlamıştır. Özellikle zindanda en bağlı olanların direniş ve şahadetlerinden sonra, muazzam derecede sorumsuz bir zindan kitlesi ortaya çıktı. Yine gerillada özellikle sağlıklı komuta çıkışları olmayınca, savaşçıda -muazzam kendini yaşatma demeyeceğim, çünkü silahlı savaşım koşullarında o da mümkün değil- imha olma durumu ortaya çıktı. Avrupa alanının gece gündüz üzerinde duruyoruz, ama sıradan bir bireycilikten bile uzak tutamıyoruz. Durum budur ve her birisi hesap sahibidir. Aslında hesapladıkları fazla bir şey de yoktur, laf olsun diye kendilerini kandırıyorlar. Küçük dükkan sahipleri çok hesapçıdırlar, ancak büyük mağazalar ve süper marketler geliştiğinde iflasa gittiklerini hiç fark etmezler. Bizimkilerin bireycilikleri biraz buna benziyor. İflas ediyorsun, gözünü büyük değerlere dik dediğimizde, “Yok, benim dükkanım” diyor.

Neden bu sorunları yerinde görmediniz, neden bu sorunlar üzerine bir tartışmanız olmuyor? En temel siyasi konulardan zevk almıyor, bunlardan kaçınıyorsunuz. Zevk aldığınız şeyler çok bireyci şeylerdir. Bir sigara tutkusu derken bunu boşuna belirtmiyorum. O bir örnek olduğu için ısrarla veriyorum. Sizin zevkleriniz çoğunlukla sigara dumanından aldığınız zevke benziyor. İlgileriniz hep basit şeylerdir. Sizde büyük sevmeye, büyük bağlanma, büyük savaşa, büyük tepki ve büyük duygu yoktur. Önder kişilik bu konularda büyük olmayı bilen, büyük uygulayıp duyandır. En iyi arkadaşımız gidiyor, herhangi bir birimi kendi hesabına nasıl yatıracağını, kendi etrafında nasıl döndüreceğini düşünüyor. Üstelik utanmadan bunu kendine yakıştırıyor. Benim bu kadar olanağım olmasına rağmen, sizin kendinizi böyle yaşatma biçiminize tenezzül bile etmem. Bir kişiye yararlı olmadığımı görünce kendime öfkelenirim. Bir ortama yararlı olamadım mı, o gün kendimi kabul etmem imkansızdır. Ama siz ortama yararlı olmayı bir yana bırakalım, ortamın canına okuyor ve bu yaşamı kendinize layık görüyorsunuz. İşte tehlikeli **bireycilik** budur. Bu kişilik her şeyi yapar, ama asla halkların önderliğini yapamaz. Bu kişilikler en ölümcül anlara ve en ağır süreçlere giriyor ve önce kendini düşünüp sağlama alıyorlarsa, eğer örgüt ve halk sonradan akıllarına geliyorsa, her biri alçağım tekidir. Bu kişilikler kesinlikle hainden daha kötüdürler. Pratiğinizde bunun etkileri hiç de az değildir. Yaşamınızı inceleyin, hislerinizle alışkanlıklarınızla böylesiniz, pratik olarak da iflas edip kaybediyorsunuz. Zaten madalyonun diğer yüzü de budur.

Köylülerin kendisini aldatması müthiştir. Köylüler kendilerini en akıllı sananlardır, ama düzen karşısında en çok kaybeden kesimi oluştururlar. İşte siz bunu temsil ediyorsunuz. Bazı komutanlar yetkinin yanlış kullanımı ve görevler karşısındaki yanlış konumuyla rahatladığını sanıyorlar; ancak bu tutumlarıyla hem de çok kendini bilmezce kendilerini kandırıyorlar. Olan yine birçok degere oluyor. Bu kişiliği ben ne yapacağım? Bencil bir çocuk bile bu kadar sefil olamaz. Çünkü bu kişilikler bu işleri bilinçlice yapıyorlar. Bunlardan ne hayır gelir? Büyük düşünen kişi bunu asla kabul etmemelidir. Ahlaki, felsefi, örgütsel ve siyasi açıdan da tamamen

müthiş bir tarzınız ve temponuz olacak ki tutarlılık gösterebilirsiniz. Aynı zamanda inandırıcı bir çalışmanız olacak ki, “Ben başarıyorum” diyebilirsiniz.

Ana karargahlarımızla konuştuğumuzda, “Şöyle görevlendirdik, şöyle konuştuk, tartıştık” diyorlar. Acaba bunlar başarıyı an be an sağladıklarına inanıyorlar mı? Örneğin ben burada ne kadar teorik, siyasal ve felsefi düşünsem de, yanımdaki sıradan bir kişiyle konuşurken bile bazı şeyleri on defa tekrarlayarak şu işi yaptın mı derim. Bir işi tam garantiye alıncaya kadar vazgeçmem ve defalarca tekrarlarım. Kazandığına ve yürüteceğine emin olduğum zaman rahatlarım. Siz de böyle misiniz? Yapılması gereken işleri sadece sözde söylüyorsunuz, ama pratikte gerisi gelir mi gelmez mi, bunun hiç farkında bile değilsiniz. Oysa ben bugünü, bu haftayı kazanıyorum. Siz de kendinizden emin olun, yalnız kazandığınıza hükmedin ve günlük olarak bana kazandığınızı söyleyin.

Önderlik **kazanma** hareketidir. Bazıları lafazandır, fakat pratiği yoktur; bazıları da hamallık yapar, ama bunun ne anlama geldiğini bilmez. Böyle önderlik olmaz. Böyle önderlik kaybediyor, ancak hiç vicdan azabı bile çekmiyor. Şu anda yüzde yüz kayıp nedeni olan alışkanlıklar hemen herkeste vardır, ancak hiç kimse bu konuda kendini sorgulamıyor. Özeleştiriler sözdedir. O özeleştirilerde samimi olsalardı, gidişat kesinlikle farklı olurdu ve kendi komutanlıkları ve görevleri altında sergiledikleri durumlar ortaya çıkmazdı. Yaşamdan günlük olarak ders çıkarma diye bir uğraşları yoktur, sözde bir özeleştirisi vermişler. Aslında bu kişilikler art niyetli değiller, istedikleri kadar dürüst yaklaşıklarını da söyleyebilirler. Ama biz bu kişiliklere ne ad vereceğiz? Siz bu durumdasınız. Bağlılığınız mükemmeldir, benden fazla bana ve partiye bağlısınız. Ama bununla neyi kurtarıyorsunuz? Kurtarılması gereken ben veya parti bile değil, davanın özüdür, savaşın kendisidir, eylemdir. Bu anlayış da sizde yoktur. Eğer bağlılığınız zaferle sonuçlanmazsa size kötülük verir, zarar verir. Ben asla böyle bir bağlılık istemem, çünkü çok zorlanırsınız. Benim sizi böyle bağlamaya hakkım yoktur, hatta partiye bile böyle bağlanmaya hakkınız yoktur, çünkü şahsınıza yazık olur.

Doğru bağlılık biçimi, kazandıran ve görevi kesinlikle yakalayan biçimdir. Önderliğe ve partiye bu temelde bağlılığınız yerindedir. Ama bir derviş veya fanatik gibi bağlı olursanız kazanamazsınız. Böyle yaparsanız daha sonra da tıkanıp zorlanır ve kendinizi yakarsınız. Zaten **sapmalar** da böyle doğar. Dervişliğin özünde de bu vardır. Tarihte ezilenlerin mezheplerinin başarıya gitmemesi bu belirttiğim nedenlerden dolayıdır. Bunların politik kazanımlara ulaşmaları ve yüceleşmeleri çok zor oluyor. Bu yüzden bağlılıklarını da yitirmek istemiyorlar ve tarikatlar, mezhepler gelişiyor. Demek ki bağlı olma anlayışımızı düzeltebilmeli, kazandırmaya kadar ilerletmeli ve bu konuda son derece yaratıcı olmalıyız. Bize gerekli olan da budur.

En Değerli Militan Nasıl Yaşamalı Gerektiğini Bilendir

Gerçekleri çok kapsamlı anlatıyorum. Bu konuda hiçbir şeyi esirgemem, ama benden kendi geriliklerinize taviz ve uzlaşma beklemeğin. Mümkünse biraz bu noktayı anlayın. PKK temelinde taviz vermeden yaşamaya varım, ancak sizde de büyük gelişmelerin olması gerekir. Bir şeyler kavradığımızda gelişmenin geriliklerinize göre çok hızlı olması gerekir. Eğer sorun benim gelişmem olsaydı, kendimi nasıl çalıştıracağımı iyi bilirdim. Herkes şunu bilir ki, durmam ve durdurulmam imkansızdır. Önderlik temelinde bütün bir halkın işlerine başarı imkanı verme anlamında ne kimse beni durdurabilir, ne de sizin gibilere takılırım. Madem Önderlik tarzı böyledir, peki, size ne oluyor? Bu kadar durağanlık neden? Derdiniz ne, neyiniz var? Sizi bu kadar tutuculuğa sevk eden nedir? Geçmişte kaybettiğiniz bir dünyanız mı var veya sizi başka yaşam fırsatları mı bekliyor? Böyle olduğunu hiç sanmıyorum, ama yine de durgunsunuz. İnsan zihni durdurulmaya müsait değildir. Düşünce bir çalıştı mı en büyük kuvvettir. İrade keskinleşti mi, çelikten bile daha keskindir. Kendinize de bunları uygulayın. Demek ki takıntılarınız var, sizi durduran kuvvetler var. Eğer iddianıza işlerlik kazandırmak istiyorsanız, tüm bunları yıkacaksınız. Biz bu temelde sizi savaşçı kabul edelim, PKKli kabul edelim, ama siz de az çok bunu görmeli ve kabul etmelisiniz. Parti içinde bu kadar tutuculuğu, bu kadar uzlaşmayı kendinize de, bize de artık layık görmemelisiniz.

Parti ortamı **özgürlük** ortamıdır. Sizde gördüğüm şey çok geri bir ilkel özgürlük anlayışıdır desem abartma olur, çünkü ilkel anlamda bile özgürlüğe adım atmamışsınız. Burada en tehlikelisi de Kürd'ün kendini adam yerine koymasındır. Herhalde en büyük gafilliyi burada yaptınız. Çağdaş koşullarda kölelik olmadığı için Kürt insanı kendisini de çağdaş sanıyor. Özellikle biçim sorunlarında kölelik yoktur; herkesin bir elbisesi, kılık kıyafeti, adı ve soyadı var. Görünüşte herkes gibi Kürt de özgür görünüyor. En büyük yanlış kesinlikle burada başlıyor. Kürtler ve benzer halklar ilkçağ kölesinden daha tehlikeli kölelerdir. Köleliğin çağdaş tanımı doğru düzgün yapılmamıştır. Benim kendime yaptığım en büyük iyilik, şimdiye kadar sizin yaptığınız tarzda kendimi adam yerine koymamamdır. Galiba işin bamteli buradadır. Oldum olası kendimi adam yerine koymuyorum. Halen her gün kendime, sen ne kadar adam oldun diye soruyorum. Düşünün, ben bile bunu kendime soruyorsam, o zaman gelin kendinizi siz kıyaslayın.

Bunları abartmasız belirtiyorum. Adam olmanın neye bağlı olduğunu, nasıl olması gerektiğini biliyorum ve adam olmaya çalışıyorum. **Adam olmak** vatanla, bağımsızlıkla, savaşla, örgütle ve sergilemeye çalıştığımız militanın bütün özellikleriyle olur. Bunlar olmadı mı adam olamayız. Siz bunların üstündesiniz, sözüm ona adamsınız. Kesinlikle herkesin kendini bir nefis sahibi yaptığı, “Ben de gururluyum, onurluyum ve yaşamaya hakkım var” dediği açıktır. Bu, özgürlükçü yaklaşım konusunda derin bir yanlışlığı ifade eder. Büyümemenin nedenlerini ortaya koymaya çalışıyorum. En tehlikeli olan şey bunları anlamazlıktan gelmektir, anlamamak veya yanlış anlamaktır. Anlama savaşı **en iyi** savaştır; anlatma savaşı her savaştan önce gelir. Artık bu aşamadan sonra derin anlayış sahibi olun. Şimdiye kadar yaptıklarınıza öfkeniz varsa, artık bundan sonrası da kabulümüzdür. Yeter ki siz kendinizi yaşatın. “İyi yaşıyoruz” dersiniz, bu bize yapabileceğiniz en büyük iyiliktir. Kendiniz için “İyi yaşıyor, örgütsel ve siyasi yaşıyor” dedirtmeniz önemlidir.

Sizden kölelik, hamallık ve bu derin gaflarla birlikte yaşamınızı da kimse istemiyor. En iyi insan, partimiz içindeki en değerli militan bu anlamda nasıl yaşanması gerektiğini bilendir. Bunu başaran militan olağanüstü değerlidir. Her cepheden böyle bir sesin çıkıp, “Ben nasıl yaşanması gerektiğini biliyorum” demesini isterdik. Çevremizdeki halk, örgütlülük ve günlük gelişmeler kimsenin bunu kanıtlanmadığını gösteriyor. Tek bir kişiden bu anlamda bir değerlendirme aldığımı sanmıyorum. Herkes çalışır, halk da gece gündüz kan ter içindedir. Ama ben bu çalışmalara köleliğin çalışmaları derim. Özgürlük çalışmaları farklı bir şeydir. Şunu diyeceksiniz: “Ben gerektiğinde ölmüyor muyum?” Gerektiğinde ölmek başarı için yetmez, kolay ölmek çok kötüdür. Veya “Her türlü hamallığı yapmıyor muyum?” diyeceksiniz. O da çok kötüdür. Özü kabahatinden daha büyük derler ya, durumunuz biraz böyledir. “Örgütü iyi kullanıyorum” demeniz daha da kötüdür. Zaten halkı bastırmak en büyük suçtur. Çoğunlukla bunlar, “Bunu böyle yaşıyorum” adı altında sunuluyor.

Benim neden böyle yaşamak zorunda kaldığımı anlıyor musunuz? “Bu adam nasıl böyle yaşıyor” diyerek beni inceleyip anlarsanız çok memnun olurum. Artık çalışarak yaşamak kaçınılmazdır. Benim kadar yoğunlaşan kişi az bulunur. Başka çare bulamadığım için böyle yaşıyorum. Çaresizlik ve baskının ne olduğunu bilerseniz de, bunlara karşı koyuş tarzınız çok farklı ve hepsi de yan yanadır. Ben çalışmayı çok dengeledim. Ben de yolma yoldum, pamuk topladım, hemen hemen birçok işe el attım. Yine okul okudum, bilimsel ve hatta dini çalışma da yaptım. Bu işlerin hemen hepsinden az çok anlarım. Bütün bunlardan benim çıkarttığım sonuçlar farklı, sizinki çok daha farklıdır. Siz bir çalışma içine dalarken her şeyinizi onunla kaybediyorsunuz. Ben kesinlikle hiçbir çalışmada dengemi kaybetmek istemem. Her çalışmada yapılması gerektiği kadar iş yaparım. Kişi olarak da kendimi asla sizin gibi feda edemem. Çünkü bu, özgürlük özelliğime ters düşer. Ben özgür olmak zorundayım. En erken yaştan itibaren bu ilkeyi gözettim ve bundan taviz vermedim. Özgürlük savaşıyla bağlantılı emek harcamam vardır.

İçinizde “Babam, anam istiyor” diye onların hatırına ölümüne çalışmayan var mı? Hepiniz ölümüne çalışmış, “Artık durumu kurtarmak için kendimi böyle yatırmalıyım” demiştir. Yaşama herhangi başka bir ekolde, başka bir dalda giriş yapmamışsınız. Burada zaten kişilik de kaybedilmiştir. Ama ben hiçbir zaman şu kişi böyle istiyor, aile böyle istiyor, çevre böyle istiyor, devlet böyle istiyor diye kendimi sonuna kadar yatırmadım. Burada insanlığı ve bireyin kendisini de biraz gözettim. Belki sizin gibi çok şeyi yaşamadım, dobra dobra bir sigara içmedim, iyi bir aile evladı olmadım veya bir güzel uyku çekmedim, keyfi tutumum olmadı, ama dengeyi korudum. Koşullara ve ortamlara yenik düşmedim. Şu anda en etkili konumu sürdürüyorum. Neden bunu bile anlamaya çalışmıyorsunuz? Sözüm ona bize bağlısınız, bizden öğreniyorsunuz, ama bu dengeyi nasıl koruduğumu ciddiye bile almıyorsunuz. Baştan beri, bu arkadaşlar neden beni ciddiye almıyor diyor. Dikkat ederseniz şu anda Kürdistan’da en fazla ciddiye alınan kişiyim, fakat yine de bu belirttiğim temelde değildir. Bu ciddiye almada çok tehlikeli bir saptırma var. Çok sınırlı sayıda bir grup belirttiğim temelde ciddiye alsa, her şeyin kaderi kökünden değişirdi.

Şu anda Kürt işlerinin gelişiminde benim tarzım son derece sonuç alıcıdır. Savaşmak istediğiniz için belirtiyorum: Bu ülkede savaşmak isteyen kimse bizi biraz anlamaya çalışır. Fakat beni kullanma tarzınız çok tehlikelidir, çünkü beni kullanmak mümkün değildir. Bu sonuçta o kişiyi feci çarpar. Bana dayanarak ucuz yaşamak da çok tehlikelidir. Sistem olarak beni kullanmak, bana dayanarak ucuz yaşamak mümkün değildir. Ben sizi rica minnetle getirmedi, ama bağlı olmaya varsanız, kendiniz için bizi biraz anlayın. Yüzünüzü bile hiç görmeyebilirim, ama yine de beni anlarsanız yaşarsınız. Hatır için, beni memnun etmek için değil, bu bir objektif durum olduğu için beni anlayın. Bu ülkede ancak bu temelde direnme olur, iş yapılır ve yaşanılır. Dolayısıyla parti içinde başka bir önderliksel çıkış olsaydı, çok mutlu olur ve alkışlardım, ama çıkmıyor.

Şu anda yalnız içimizde değil, dışımızda da bana dayanarak yaşamayan bir tek kişi yoktur. Hatta en çok karşımızda olanlar da buna dahildir. Size biraz zor da gelse, bizim tarzımıza artık yavaş yavaş katılım gösterin. Bu konuda asla ikiyüzlülük yapmayın. Sözde bağlı deyip de, hatta birçok yönleriyle bağlı olup da birçok temel esası kaybetmek çok kötüdür. Hatır için böyle bağlılıklar istemiyorum. Yani “Mahcup olmayalım, yüzümüz ak olsun” diyerek bağlanmayın. Bu bir tarihsel olaydır, bir kişinin kendisini gerçekleştirme olayı değildir. Benimle fazla ilgisi yoktur. “Partinin emridir, yapmak zorunludur, mecburuz” sloganlarının yanlış olduğu kanısındayım. Özgürlük çalışmalarını mecbur veya zorunlu olduğunuz için değil, size ekmek ve su kadar **gerekli** olduğu için yapın. Kendinizi mecbur hissettiğiniz için değil, çok susamış olduğunuz için katılabilmelisiniz. Buna özgürlük sizi zorluyor veya varsa özgürlük özelemlerinizi bunun kesin zorunluluğu için yapıyorsunuz.

Üretim her zaman ve her yerdedir. Partilemiş kişiliğin yeri ve zamanı olamaz, o her zaman üretimdedir. Eğitimsiz üretim olamaz. Bize de, kendinize de yapabileceğiniz en büyük iyilik, belirttiğim çerçeveyi bütün alanlarda, zeminlerde ve süreçlerde ikirciksiz, oldukça kararlı ve azimli bir biçimde uygulayabilmektir. Biz PKK’yi bu temelde doğrultmak istiyoruz. V. Kongrenin kararlaştırdığı da budur. PKK’nin ilk çıkışı da bu temeldedir ve bütün tarihinin özeti budur.

PKK’yi bu kadar anlattık. Sonuçta bu ölçüler temelinde çalışabilirseniz anlamışsınız demektir. Bu ölçüler çok zorlandı ve bu zorlanma hiç kimseye fayda getirmedi, hatta hepimize çok zarar verdi. Ayrıca bu zorlamayı yapanlar da belki farkında değillerdi, ama çok sorumsuz kişilerdi. O açıdan partiyi müthiş gözetmek ve bütün ölçüleri uygulamak gerekir ki, bu zarar verme işi dursun, olmasın. Partiyi kaybettiniz mi her şeyi kaybedersiniz. Partide parti ölçüleriyle yaşanır. Ölçüyü aşındırmayalım diyoruz. Oysa ölçüler aşındırıldığında seyirci olmayan tek bir kişi bile yoktur. O zaman hemen kaybediyorsunuz. Bunları neden anlamazlıktan geliyorsunuz? Öyle fazla tükenmiş bir durumunuz da söz konusu değil. Çalışabilirsiniz, ama parti tarzından hep ucuz başarı bekliyorsunuz. İşte keyfililiğiniz buradadır. Proleter devrimcilikte bunlar olmaz. Proleter devrimcilik, emeğe bağlı devrimcilik, sosyalist devrimcilik, sosyalist partililik bu temelde çalışmayı bilmektir. Bunu keyfilikle neden zedelettiyorsunuz? Buna ne hakkınız var? Kaldı ki, PKKlileşmeye karar vermiş, kelleyle koltuğa almış ve buna kendinizi adanmışsınız. Ama tarzınız yok, gerçeğiniz yok, sadece hayaliniz var.

Dikkat ederseniz, parti öncülüğü üzerine şiddetle ve ısrarla duruyoruz. Bunu oldukça derinden hissetmelisiniz. Herkes gerektiği kadar partilileşmelidir. Partileşme düzeyi ordulaşmanın düzeyidir. Eğer PKKlileşmeyi istiyorsanız, hiçbir aklı evvel çıkıp da “Bu köylülük özelliğidir, bu Botan özelliğidir, Amed özelliğidir, Dersim özelliğidir, hamal özelliğidir” deyip kendini aldatmasın. Çok temel, evrensel bir parti özelliğinden bahsediyoruz. Ben sorumluluğu iliklerime kadar hissettiğim için PKKliyim ve bu sorumluluk hepimizindir. Görüyorsunuz ki, PKKlileşmekten onur duyulur. “Yüksek savaşacağım, yüksek başaracağım” biçiminde bazı umutlarınız var. İşte PKKlileşmek bunun içindir. Yine çok büyük öfkeleriniz, arzularınız ve istemleriniz var. İşte bunları gerçekleştirmek için PKKlileşmek gerekir. PKKlileşmeden hiçbir şeye ulaşamazsınız; hiçbir arzu ve özleminizi, hatta savaş tutkularınızı bile gerçekleştiremezsiniz.

Ben çok kolay tatmin olmayan bir kişiyim. Partileşmede sağladığım derece beni biraz tatmin ediyor ve böylece kendimi biraz idare ediyorum. Beni yaşatan kuvvet partileşme düzeyidir. PKK’yi böyle gerçekleştirebilmem beni hastalıklarımın ve büyük tatsızlıktan biraz kurtarabiliyor. Felsefi, moral ve siyasi olarak partileşmede sağladığım müthiş gerçekleştirme düzeyi ve bütün hislerim bana, ‘Ancak partileştiğin oranda ayakta kalırsın’ diyor ve bu doğrudur.

Sizin hisleriniz var mı, yok mu? Böyle hisleriniz sizi de tatminkar kılıyor mu, kılmıyor mu? Bu denenmelidir. Ben hücrelerime kadar partileşmeyi duyarım ve böylece yaşadığımı sanırım. Sizin yanı başımızda örgüt imkanları dağılıyor, örgüt ölçüleri aşınıyor, ama bunun karşısında hisleriniz bile uyanmıyor. Bu partililik için çok kötü bir durumdur; partileşme düzeyi açısından da bir felakettir. Düşünün, içinizde böyle olmayanınız var mı? Ondan sonra “PKKliyiz” diye içimize geliyorsunuz. Sizi bu halinizle ne yapacağız,

bunu hiç düşünüyor musunuz? Bir aşiret ve aile kültürüyle yetişip gelmişler, ondan sonra da “Bizi idare et” diyorlar. Keşke sağ olsaydı da gidip anamla konuşsaydınız! Bacılarım var, gidip sorabilirsiniz; bu dünyadaki en idare edilmez adam bendim. Ben sizi neden bu kadar idare edeyim ki?

Umarım partileşmeyi bu temelde anlıyorsunuz. Artık partileşme işlerine eğileceksiniz. Biz ne kadar zorda da olsak bu işleri yürüteceğiz. Belki de bu dünyanın en zor Önderliğini yaparken yine de size güç yetireceğiz. Ona göre adımlarınızı denk alın, yanılmayın, yanıltmayın, yeter. Bu kadar yanılma, bu kadar suçlama, bu kadar düşürme, bu kadar uzlaşma, bu kadar büyük saygısızlık, bu kadar düşmana hizmet nasıl yenilir yutulur? Bu kadar edepsizlik, bu kadar fanatizm, bu kadar ucuz bağlılık, lafta bağlılık, gözü kara bağlılık, kara sevda bağlılığı yenilir yutulur gibi değil. Açıktır ki, biz artık doğru kavramak ve doğru yapmak zorundayız. Hiç kimse bizden bunun dışında ne ilgi, ne ilişki, ne yaşam, ne saygı, ne yaklaşım, ne sevgi, ne savaş, ne de örgüt beklesin.

En yenisinden en eskisine kadar hepinize belirtiyorum: İlgileriniz, sevgileriniz, saygılarınız, siyasal savaşçı düzeyiniz, eğitiminiz, örgütünüz, tarzınız, temponuz ve üslubunuz artık az çok açıklığa kavuşmuş ölçüler dahilinde PKK’de, dolayısıyla Önderlikte ve halka bağlılıkta birleşsin. Hemen bütün çalışmaların başarısı için gerekli olan yakalansın, bunda alabildiğine yeterli çabanın sahibi olunsun. En taviz verilmez yaşam ilkesi budur. Kendinize de yapacağınız en büyük iyilik bu ölçüler dahilinde çalışma, yaşamı bu temelde özgülleştirme, mümkünse bunu bütün partiye, ordu yaşamına, giderek kitlelere hakim kılma ve başarmadır.

14 Mayıs 1995

ÖZGÜRLÜK YÖNETME OLAYIDIR VE ÖZGÜRLÜK KENDİNİ YÖNETMEYLE BAŞLAR

Genel anlamda halen en temel sorunumuz yönetim sorunudur. Özgürlük olayı yönetim olayıdır ve özgürlük kendini yönetmeyle başlar. Özyönetim gücü bir gelişmenin göstergesi olduğu gibi, esasıdır da. Kendini yönetemeyen bir topluluk, kullanılmaya ve sömürülmeye en müsait topluluktur. Güçlü yönetim mekanizmalarını kurmuş olan uluslar, partiler ve kişiler ise her yönüyle kendilerini yönetmeye ve bu anlamda geliştirmeye adaydırlar. Güçlü yönetim mekanizmasını kuran özgürlük hareketleri de kendi denetimlerini çok güçlü bir şekilde oluşturup iktidar olmayı erkene alırlar.

Biz halk, parti ve ordu olarak yoğun bir biçimde yönetim sorunu yaşıyoruz. Özellikle komuta sorunu halen ciddi bir sorun olarak önümüzde durmaktadır. Ordulaşmada yaşadığımız en ciddi sorun **komuta** sorunudur. Komuta adeta tanınmaz bir hale getirilmiştir. Bu gidişin önünü almazsak daha büyük olumsuzluklarla karşılaşabiliriz. Aslında bu sorun bugünkü haliyle büyük açmazlara yol açmıştır. Bu durum bile bizi ordu olmaktan çıkarmaya yeterlidir. Parti yönetimi ise daha da geridir. Parti yönetimi gereklerinin oldukça dışında bir durum sergilemektedir. Bu çok kullandığımız sakat yönetim biçimi, bizi TC’nin yönetim anlayışından daha geri bir duruma düşürmüştür. Bu anlayış tam bir memur anlayışıdır. Güney savaşında da görüldüğü gibi, yönetim düzeyi çok geri ve iş yapamaz durumdadır. Hatta feodal, aşiretçi ve TC ordu yönetiminden daha geridir. Halbuki biz cesaret ve fedakarlık konusunda en öndeyiz. Bunlar zafer için gerekli olan özelliklerdir. Buna bağlı olarak dayanılan direnme ve saldırı gücü de vardır. Ama bütün bunları başarıya götürecek yetkin bir yönetim düzeyi yoktur. Yönetim özelliklerinin yokluğu nedeniyle en kıymetli değerler heba ediliyor.

Öyle sanıyorum ki, bu değerlendirmemizde yönetim konusu üzerinde oldukça durmamız gerekiyor. Bu sorunu hem teorik hem de pratik yönüyle ele alıp işleyeceğiz. Yönetim mekanizmasını bütün yönleriyle değerlendireceğiz. Ülkeden yeni gelen arkadaşların yönetimin nasıl olması gerektiğinin farkında bile olamadıkları görülüyor. Yöneticiliğin sıradan gereklerini bile yerine getirmiyor, sorumluluğunu taşıma gereğini bile duymuyorlar. Bir ağa kadar yöneticilik özelliklerini geliştiremediğinizi rahatlıkla belirtebilirim.

Bu neden böyle oluyor, bunun sonuçları neler olabilir? Bu sorun sadece partiye özgü değil, halk olarak da böyle bir sorunu yaşıyoruz. Bizim halk nasıl kendisini yönetemiyorsa ve yönetememenin bahanelerine sarılıyorsa, siz de aynen onlar gibi yapıyorsunuz. Kendini yönetemeyen bir halk gerçekliğimizin parti içindeki temsilcilerisiniz. Halk gerçekliğimiz budur. Bizde yönetim olayı biraz gelişince bu, sömürgecilerin veya egemenlerin diliyle sürdürülmeye çalışılıyor. Dolayısıyla bu sorunu doğru bir yönetim tarzıyla aşmamız gerekiyor. Neden bu kadar zorlandığınızı açığa çıkarmak gerekiyor. Bu konuda çok çarpıcı örnekler göstereceğiz. Şunu belirtebiliriz: Birkaç doğru kelime ve emir belki de birçoğunu kurtarabilir ve büyük başarılar götürebilirdi. Mevcut olanakların sıradan bir çekidüzene kavuşturulması büyük gelişmelere neden olabilirdi. Şu anda yaşadığımız yönetim tarzı karmakarışık ve bağrında bir dizi olumsuzluk taşıyor. Sizin direnmeyle oluşturduğunuz savaşım olanakları, yönetemeden dolayı tam bir çürümüşlüğü yaşıyor. Bu da çok kötü bir tarzda kaybetmenize neden teşkil ediyor. Bu her tarafta görünen bir durumdur. Bunu hem düşman hem de dostlar görüyor. Halkımız da bu durumu eleştiriyor. Halkımız adeta bu kötü yöneticiler elinde ah vah ediyor.

Tabii bu durum Önderlik gerçekliğimizle çelişiyor. Benim geliştirdiğim önderliksel anlayış olağanüstüdür. Bu yönetim anlayışı hem tarz hem de tempo bakımından sizinkinden tamamen farklıdır. Bu anlamda aramızda dağlar kadar fark var. Müthiş bir yönetim gücü olmasına rağmen, bunu doğru tarzda kullanamıyoruz. Kullanamadığınız gibi, tersyüz edip işlevsiz kılıyorsunuz. Böyle garip bir çelişki yaşıyoruz. Kendimizde doğru bir önderliksel gelişmeyi yaratıyoruz. Fakat bu güçlü çözüm sizde sıradan bir soruna bile neden cevap olamadı? Halkın da, dostlarımızın da en çok sorduğu soru budur. “Kadrolarımız inanılmaz yanlışlıklar yapıyorlar” biçiminde uyarıda bulunuyorlar. Açık ki, bunu PKK’nin büyüklüğüne yakıştıramıyorlar.

Bunun ötesinde en kötüsü de, oluşan bu boşluktan bazı oportünistlerin yararlanarak parti yönetimini ele geçirme çabalarıdır. Benim varlığım olmasa, pusuda bekleyen birçok oportünist tip rahatlıkla partinin büyük bir kısmını elde edebilir. Benim de bu konuda gözlemlerim ve epey tecrübelerim var. Size nasıl kaybettirildiğinin bile farkında değilsiniz. Bunu çokça dile getirdik. Öfkenizi başka yere harcayacağımıza, partinin çalışmalarını boşa çıkararak harcıyorsunuz. Bu, yönetim ve yöneticilik olayını bilmemekten kaynaklanıyor. Zaten halk olarak kendimizi yönetme düzeyimiz çok düşüktür. Ama parti bu durumu boşa çıkarmak için yönetmeye talip oldu. Fakat ne yazık ki bunun gereklerini yeterince yerine getiremedi. Bu durum bireysel anlayışı ön planda tutmadan kaynaklanıyor. İşte en temel zaaf budur. Dağ koşullarına baktığımda, her şeye tahammül etme gücünüzün olduğunu, ama bu bireysel ve keyfi tutumuzdan asla vazgeçmek istemediğinizi görüyorum. En büyük hastalığınız budur. Bunu böyle yapmakla en büyük sıkıntıyı ve acıyı peşinen kabul etmiş benziyorsunuz. Yönetimin kurumlaşmaması, görev, yetki ve sorumluluk anlayışında

derinleşmeyi yaşamamanız sizi mahvediyor. Bunun tek sorumlusu sizlersiniz. Çünkü işe baştan yanlış başladınız. Bunun acısını çekiyorsunuz. Ya benim gibi olağanüstü bir çabayla bu işi götürürsünüz ya da bırakırsınız.

Yönetimde kurumlaşma gerekiyor. Siz ne doğru çalışan bir bireyin yönetimine güç getirebildiniz, ne de kurumlaşmaya fırsat verdiniz. Kurumlaşma nedir? Bu en basit tabiriyle, **komiteleşmeyi** sağlam bir şekilde oluşturma düzeyidir. Tabii en iyi koordinasyonu yapan biri etrafına yeterince yardımcı da almalıdır. Bazıları beni taklit etmeye çalışıyorlar, fakat bunun gerçekle hiçbir alakası yoktur. Benim çalışma düzenim sistemattir, burada boşluk yoktur. Tempo ve tarz çok süratlidir. Bunun böyle olması gerekiyor. Benim konumum bunun böyle olmasını zorunlu kılıyor. Buna güç getirmek mümkün değildir. Kolektif çalışma tarzını tutturmamak sizi mahvedip tanınmaz hale getiriyor. Ben bunun önlemini almakta zorluk çekiyorum. Sizi nasıl kurumlaştıracağımı düşünüp duruyorum.

Bu arada ciltler dolusu değerlendirme geliştirdik. Özellikle bu devrede ağırlıklı olarak yönetim sorunu konusunda kapsamlı çözümler geliştirdik. Çözümlerinin düzeyi düşmana bile katkı sağladı. Ama ne yazık ki kendi iç yapımızda bunu gerçekleştiremedik. Bu durum içler acısıdır. Bu gidişatın önünü almaya çalışıyoruz.

Dünyada gerçekleşen yönetimlerden fazla örnek vermek istemiyorum; ama bir Amerikalılar ve Almanların yönetim olayını sağlıklı bir şekilde çözüme kavuşturarak gelişmeyi yakaladıklarını da görmezden gelemeyiz. Bunlar mükemmel bir yönetim mekanizması oluşturmuşlar, hem teorik ve hem de pratik olarak mükemmel bir şekilde örgütlenmişler. Burada hemen şunu belirtmek istiyorum: Bunlar bizim kadar fedakar ve cesaret sahibi değiller. Ancak yönetim konusunda mükemmel bir organizasyon geliştirmişler. Bu fedakarlık ve cesaret gücümüze bir de yönetebilme gücümüz eklenmiş olsaydı, karşımıza kesinlikle hiçbir güç çıkamazdı.

Benimsemediğimiz Güneyle güçlerin yönetimine bakın: Çok hassas ve oldukça gelişmiştir. Yine oldukça küçük gördüğümüz YNK'nin yönetim gücüne bakın: Bizden oldukça ilerdedir. Bu örgütler yılların tecrübesiyle ve hakim sınıf alışkanlıklarıyla yönetebilme olayını müthiş kavramışlar, bizi bile yönetmeye kalkışıyorlar. Unutmayalım ki, birçok çalışma birimimiz onların denetimi altındaydı. Hatta bu savaşta bile dolaylı müdahale etme durumumuz olmasaydı, kısa sürede onların etkisi altına girdiğimizi bile fark edemeyecektiniz. Örgüt gücümüz hiç de öyle yönetilecek veya onların çıkarlarına alet edilecek bir yapı değildir. Ama yönetim, bu gücü objektif olarak o duruma sokuyor. Yönetim kaybetse bile gücümüz bunu kabul etmemelidir.

Biz kendi tarzımızı çok açtık. Benim yönetim gücüm ve tarzım çok önemlidir ve bu güç bütün bir ulusu en üst düzeyde idare ediyor. Siz bunu bile irdelemiyorsunuz. Benim nasıl yönettiğimi neden görmüyorsunuz? Halbuki bir komutan bize bağlı olarak hareket etme iddiasında olmalıdır. Peki, yönetim tarzında neden bu kadar farklılıklar oluşuyor? Ben yoktan var ederek yaratıyorum. Bundan dolayı bana "yönetemiyorsun" diyemezsiniz. Şimdiye kadar da olağanüstü bir şekilde yönettik. Ama siz küçük bir bölgede hiçbir şeyi değiştiremediğinizi itiraf ediyorsunuz. Suçu kendimde mi arayayım, yoksa sizde mi? Paranız, silahınız ve savaşçınızı mı yoktu, yoksa alan mı dardı? Hayır, hepsi de vardı. Hatta benim sahip olduğum olanaklardan daha fazla olanaklara sahiptiniz. İnsanları ve araç gereçleri değerlendirmeme, hatta yeme içme olanağını bile iyi değerlendiremememe durumunu yaşadınız. Bizim en önde gelen arkadaşlarımızın bile kullandığı hitabet dili kaçırıncıdır. Basit bir yönetim dilini dahi geliştiremediler. Defalarca uyarımıza rağmen bu alışkanlıktan vazgeçemediler. Heval, dilin kaçırıyor diyorum, bu olumsuzluk bana kadar yansıyor. Bu kaçırıncı özelliğin farkında bile değiller. Bu sorun üzerinde çok ciddi bir biçimde duracağız. Ama sadece durmakla yetinmeyip, eğitime de gereken ağırlığı vereceğiz.

Çoğunuzun yöneticilik gücüne baktığımda inanılmaz derecede gerilikler görüyorum. Özellikle tempo ve hitabet dilinde çekicilik, yine düşüncede derinlik yoktur. Bütün bunlar askerlik için gerekli olan en temel özelliklerdir. Türk subaylarına bakın, jilet gibidirler. Hepsinin kullandığı kelimeler adeta seçilmiştir ve ölçülüdür. Bunları hesaplı kullanırlar, çünkü onlarda yönetim gücü esastır. Bunun dışında fazla bir içeriğe sahip değiller. Adamlar jilet gibidir ve biçime de oldukça önem verirler. Biçimli oldukları kadar örgütlüdürler de. Toplumda çakı gibi denir ya, işte öyledirler. Ama bizde ise yapının yarısı ruh hastası gibidir. Bir de fiziki olarak hepsi çelimsiz ve biçimsizdir. Yine diline baktığımda, hemen herkesin kendine göre bir dili var. Ordulaşmamanın en temel nedenlerinden birisi de budur. Ayrıca hukuk ve öngörü de yoktur. Birçoğu iki metre ötesini bile göremiyor. Görse bile buna göre pratik tedbirler geliştiremiyor.

Bunlar yönetimin esaslarıdır. Öngörüsü olmayanı, tedbir almayı, tarzı yakalamayı ben ne yapayım? Bu noktada "Ben dayanmak istiyorum, ben cesurum" demenin bir anlamı yoktur. İşte kör cesaret dediğimiz budur. Bu çok önemli bir hastalıktır. Hiç kimse yanında bir yardımcı bulundurmak istemiyor. Bulundursa canı sıkılıyor. Böyle bir yönetim neye yarar? Hiç kimse eğitilmezse, asıl olan yardımcı yetiştirilemezse ordu nasıl kurumlaşır? Herhangi bir kayıpta oluşacak boşluk nasıl doldurulacak, kimler nasıl geliştirilecek? Bu soruları kendinize sorma gereğini bile duymadınız.

Bütün bunları neden yapmak istedim? Bu soruya cevap vermem bile mümkün değil. Çünkü benim burada insan yetiştirme ölçülerim çok sınırlıdır ve bunlarla uğraşmam da çok zordur. Hatta bazılarında şöyle bir anlayış var: "Eğer yetiştirdiklerimiz yerimizi almaya kalkışırsa bize yer kalmaz" diyorlar. Bu yönlü korkusu olanlar, kendilerine yedek oluşturma konusunda son derece isteksiz ve kararsız davranır, dolayısıyla kendilerini tek kılmak isterler. "Bu işler bensiz olmaz" diyenler, partinin büyümesini istemeyenlerdir. Bunlar saflarımızda çok sıkça yaşanmış durumlardır ve bu yönlü kurnazlıklar oldukça yaygındır. Çünkü "Parti hep bana muhtaç kalsın" deme anlayışından hareket ettikleri için böyle bir sonuca varıyorlar. Şunu sormak gerekiyor: Sen hasta düştüğünde veya bir çatışmada yaralandığında yerine geçecek adam olmazsa kim zarar görür? Bu anlayışa göre partinin zarar görmesi pek önemli değildir. Çünkü esas olan şey kendisinin bireysel çıkarlarıdır. Bu anlayış tamamen egemen ulus veya sınıf anlayışının bir ürünüdür ve çok tehlikeli bir anlayıştır.

Herkes partiye zarar gelmemesi için tedbir almak zorundadır. Çünkü parti birey için değil, bir halk için vardır. Bu konuda Önderlik milyonlara mal olmuş durumdadır. Neden ben bu kadar kadro yetiştirmeye çalışıyorum? Açık ki, bunu kendimi uzun süreli yaşatmak için yapıyorum. Siz ise tam tersini yapıyorsunuz. Siz "Ben olmasam, benden sonrası tufan" anlayışına sahipsiniz. İnsan yetiştirmemenizin nedeni budur. Bu, kör feodal bir anlayıştır veya toplumumuzda var olan kör ailesel ve dar aşiretsel düşünceye sahip olmadan kaynaklanıyor. Siz "Olacaksa benim olsun, olmayacaksa hiç kimsenin olmasın" gibi bir felsefenin temsilciliğini yapıyorsunuz. Bu gerçekliğin altında yatan neden budur. Bu çok gerici bir anlayıştır. Peki, imkanlar aynı değil midir? Çalışma sahalarınızda istediğiniz kadar yöneticiyi ve kadroyu yetiştirebildiniz. Ama siz bunu yapmadınız. Sınıf çizgisine oturan ve ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik yapan kadro yetiştiremediniz ve "Benim dışımda hiçbir gelişme olmasın" dediniz. Peki, bu ne anlama

gelir? Bu, insanı sevmeme, halkı sevmeme, kendisi dışında kimseye yaşam hakkı tanımama ve kısaca ordulaşmayı esas almama düşüncesinden kaynaklanıyor. Bu tipler her şeyi kendi dar aile ve aşiret çıkarlarını esas alıp bireysel çıkarlarını ön planda tutmak için yaparlar. Eminim ki, yüzde doksanız böyledir. Ama sorun kavranmıyor, fark edilmiyor.

Bu noktada PKK'li gibi değil, bir aile çocuğu gibi hareket ediyorsunuz. Bu yüzden yetenekleriniz de dumura uğratılmış oluyor. PKK'li olmak, aile bağlarından, kabile, aşiret ve dar bölge çıkarlarından sıyrılmak demektir. PKK'li olma niyetinin aşınması tehlikelidir. Dolayısıyla ne kadar PKK'li olduğunuz gerçeğini sorgulamanız gerekiyor. PKK'leşmeyi esas alan birisi böyle bir şeyle kendisini sınırlayamaz, gelişmeleri kendisinde tıkatabilir. PKK'nin doğru bir ulusal çizgisi, doğru sınıfsal çizgisi ve doğru yöntem kullanma durumu vardır. Öyle anlaşılıyor ki, PKK'yi sınıf dışı etkiler on yıl uğraştırmış. Bunu ister farkında olarak, isterse bilinçsizce yapın, hiç önemli değildir. Eski sınıf özellikleri gelişmeyi durduruyor. Sizin de eski bireysel inatlarınızın ve dayatmalarınızın hepsi sınıfsal bir temele dayanır. Bu özellikler geri sınıf özellikleridir.

Parti Kurmayların ve Kurtarıcıların Birleştiği Yerdir

Biz sürekli partileşmekten söz ediyoruz. PKK'nin 17. kuruluş yıldönümü geride kaldı. Parti 18. kuruluş yılına girerken, halen partileşelim diyoruz. Partileşme ciddidir. Henüz partileşmeyi yaşayanlar ve yaşatanlar ortaya çıkmış değil. Ben tam tersini görüyorum. Önderliğin büyük bir direnmesi ve temsil gücü olmasa, PKK geri toplumsal düzenin olmasına takılıp yem olur. Dışımızda yaşanan sınıfsal ve partisel bitmişlik düzeyi o zaman bizim içimizde de yaşam hakkı bulacak. Dışarıda bitip tükenmiş anlayışlar içimizde yaşam hakkına sahip olmaya çalışacak. Reel sosyalizm örneği bunun böyle olduğunu gösteriyor. Yetmiş yıl iktidarda kalan bir partinin içerisinde bu yönlü anlayışlar çıkmış ve partiyi bitirmiştir. Kastettiğimiz, eski klasik komünist partilerdir. Bizim partimiz ise en yeni bir partidir, ama en geri toplumsal koşullar içerisinde şekillenerek devrimi başarma yoluna koyulmuştur. Dolayısıyla partimizin toplumsal zemini oldukça geri ve bozulmaya müsaittir.

Kendi çabalarımla oldukça güç getiren bir konumdayım. En iyi birliklerimizin durumuna baktığımda, neden güç getiremediklerini ve neden savaşımadıklarını görebiliyorum. Birliklerimizin birçoğu ya oportünist öğelere iyi bir zemin teşkil ediyorlar ya da küçük adımlar temelinde giderek önü alınamaz bir oportünistliğe yatıyorlar. İçimizde birçok sınıfa zemin teşkil edecek anlayışlar ve yaklaşımlar var. Bu büyük bir yetmezliktir. Hepinize soruyorum: Bu anlayışları neden savunuyorsunuz? Senin herhangi bir sınıfı temsil etme gücün olmazsa, nasıl hareket edebilirsin? Hepiniz bireyciliği dayatıyorsunuz. Kimsenin kimseyi takmadığı ve kıyasıya bir yarışın olduğu bir ortamda, ancak kendisini düşünen insanlar çıkabilir. Bireycilik, **kendini yitirme** anlamına gelir. En yakınınızdaki birlikler bile canınıza okur. Hele bizdeki yoksulluk ve açgözlülük hesaba katılırsa, bunun sonucunun nereye varacağını kestirmek bile zordur. Toplumumuzun nasıl atomlarına dek parçalandığını göz önünde bulundurursak, bu parçalanmışlığın parti ortamına yansımaların çok kötü sonuçlar doğuracağı açıktır. Bir de değerler için tartışmak ve birbirine karşı düşmanca emeller beslemek oldukça kötü sonuçların ortaya çıkmasına neden olur. Partinin böyle olacağını düşünmek korkunç bir durumdur. Partileşmemek, sosyalizmde geri kalmak demektir. Bunu kim kabul edebilir? Siz kabul edebilirsiniz, ama ben bunun böyle olmayacağını kanıtlıyorum. Benim yönetim gücüm olmazsa, ne kadar dürüst olursanız olun, bütün çabalarınız boşa gider. Ah vah etmekle hiçbir şey kurtarılamaz. Hele bu kadar şehidimizden sonra, böyle durumlara düşmek hiç kabul edilemez.

Türk Solunun içine düştüğü durumu görüyorsunuz. Neredeyse herkes kendi geçmişine küfür yağdırarak. “Bizim yıllarımızı çaldılar” deyip bize de dil uzatanlar oldu. Bunların hiçbirisi kendi şehitlerine ve geçmişlerine sahip çıkmadılar. Bununla birlikte yaşamı da geliştirmediler. Bunların kullandığı dil düşman dilidir. Yenilmiş sola bakın ve kendinizi görün. Onların içinde bulunduğu durum bize yansır, içimizdeki dağılma daha şiddetli olur. Bunu tekrar vurguluyorum. Neden Kürtler birbirlerini acımasızca vuruyorlar? Bir tavuk için bile birbirlerini vuruyorlar. Bu örgüt içine daha tehlikeli bir biçimde yansır. O açıdan diyoruz ki, partileşin ve kendinizi tutarlı kılın. Savaş gerçekliğimize doğru temelde cevap olmaya çalışın. Bu sizin için nefes alma ve yeme içmeden daha önce gelir. Bu da ancak güçlü bir yönetim mekanizmasını oluşturmakla olur.

Kendisini yönetemeyen, bir partiyi de yönetemez. Parti esasta bir **kurmay heyetidir**. Partinin başka da bir tanımı yoktur. Ustalar şunu söylüyor: Parti, işçi ve emekçileri yöneten bir kurmay heyetidir. Sizin durumunuza baktığımda, kurmay heyeti olmayı bir yana bırakalım, kendinizi bile taşıyamıyorsunuz. Bu nedenle olağanüstü bir çabayla tedbir geliştirmemiz gerekiyor. Bu çabamız, partilileri kör kuyudan çıkarmaya benziyor. Bütün çabamız bunu yapmaya yöneliktir. Bizim kadrolarımızın büyük bir bölümü kurtarıcı değil, kurtarmalık durumdadır. Uzun izlenimler sonucu şuna vardım: Adeta ne kadar hasta varsa hepsi ortamımıza geliyor ve “Bizi kurtarın” diyorlar. Halbuki parti, kurmayların ve kurtarıcıların birleştiği bir yerdir. Parti saflarına baktığımızda, büyük bir bölümünün kurtarılmak amacıyla geldiğini görebiliyorum. Bunlar yanlıştır ve buna karşı tavrımız çok serttir. Bu kurtarmalık olanları neden getiriyorsunuz diye soruyoruz. Parti, hastalar yeri değil, bir hekimler topluluğudur. Bu kadar hastayı getirirseniz, bunları kim tedavi edecek? İçinizde doktorluk görevini görecek kimse yok. Bir tek ben varım. Tek bir kişi bu görevin üstesinden nasıl gelebilir? Bu çok anlaşılabilir bir durumdur.

Ortamımıza çok hasta gelmiş; size baktığımda bunu görebiliyorum. Hiç kimsenin kendi hastalıklarını partiye taşıma hakkı yoktur. Sağlam insanlar her an bir hekim konumundadır. Bunlar toplumu ve dolayısıyla bireyi tedavi edebilecek güçtedirler. Hiçbir parti bu kadar hastalıklı yapıyı bağrında taşıyamaz. Adeta “Al belayı, başına sar” misali geliyorsunuz. Madem ki iddialısın, o zaman yanına al ve eğit, özel bir yeteneğin varsa onu göster. Buraya gelenler sorumluluk hissini duymadan geliyorlar. Ama biz baştan beri buraya böyle gelinemeyeceğini söyledik. Biz, düşmanın “Adam olamazsınız” deyimini boşa çıkarmaya çalışıyoruz. Halkımız oldukça köle bir halktır. Bunun sizde yansımaları daha da büyüktür. Kendinize baktığınızda bu gerçekliği iyi görmeniz gerekiyor. Ben “İnsan doğuştan yönetme özelliğine sahip değildir” görüşüne katılmıyorum. Hayır, insan isterse ve kendisine yüklenirse birçok şeyi başarabilir, başaramayacağını da başarabilir. Nitekim Önderlik gerçekliğimizde bu çok somuttur. Ben kendimi size açtım. En çaresiz bir ortamda bir sürü olanak yarattım. Neden beni anlamıyorsunuz? Neden benden güç almıyorsunuz? Dünya benim bu yönümü görüyor. Amerikalılardan tutalım Türk faşistlerine kadar hepsi benim için “amansız bir uygulayıcı” diyorlar. Bu ispatlanmıştır. İspatlanmış şeyi tartışmaya gerek var mı? Hayır, gereklerini yerine getirmeye ihtiyacımız var.

“Başka sınıfın temsilciliğini yapıyorum” dersiniz, ben de sizin derdiniz başkadır derim. Biz bu anlayışlarla çelişiriz, kesinlikle uzlaşmayız. Bu tiplerin yanımızda yeri yoktur. Hastaların yanımızda ne işi var? Başka sınıf temsilcilerinin benim yanımda veya kurmay heyetinde ne işi var? Bunları kesinlikle önlemek zorundasınız. Bunu size sosyal ve cezai müeyyidelerle anlatmamalıyım. Siz

gerçekten kurmayda yer almak için talepte bulunmuşsunuz, ama bunun gerekleri de çok açıktır. Önderlik bunu biraz kanıtlamıştır. Ben başarısız olsaydım, başarısızlığımı ilan ederdim veya içinde bulunduğum koşullar bunu zorunlu kılardı. Yani doğal olarak iflasımı getirirdi. Ama iflas etmemişim, etmem de. Adeta çok yüksek bir performansla gelişmeleri yönlendirmeye çalışıyorum. Bunu düşman da çok iyi görüyor ve itiraf ediyor.

“Aslında biz de böyleydik” diyemezsiniz. Hayır! Çoğunuzun durumu ortada ve böyle olmadığını belli oluyor. Çünkü ben bu çelişkiyi çok açık görüyorum. Bu alanda ağırlıklı olarak aşiret yaklaşımı içine giriyorsunuz. Aşiret, ağasının yaptığını kabul eder. Bizim bu gerçeklikle alakamız yoktur. Gerek mevcut çok modern emperyalist ve sömürgeci güç olsun, gerekse işbirlikçi güç olsun, hepsinin üstünde bir yönetim potansiyelimiz var. Bizim aşiretçilikle veya dar komünist yönetim biçimleriyle alakamız yoktur. Biz onları çoktan aşmışız. Yetkin bir yönetime ulaşmayı esas alacaksınız. Buna ulaşmak için de ideolojik, siyasi ve örgütsel eğitimi yeterli düzeyde alacaksınız.

Ama bizde tecrübe yetmezliği olduğu gibi eğitimi almama konusunda da bir tutuculuk, hatta saplantılara girme var. Hemen hepimizde bu saplantılar var. Bunun partileşmekle alakası yoktur. Komutanlığın gerçek özelliklerini esas alarak yükselmek isteyen birinin doğru çizgiye gelmesi gerekir. Çünkü ordu komutanlığı en gelişkin parti militanlarından oluşur. Partilileşemeyenler veya güçlü bir teorik ve siyasi birikime sahip olamayanlar iyi bir komutan olamazlar. Bizdeki askeri komutanların siyaset ve teoriyle arası pek iyi değildir. Bu çok tuhaf bir durumdur. Komutayı geliştirenler, teorik ve siyasi bilgiye sahip olabilmeliler.

Bizim en zayıf olduğumuz ve kaybettiğimiz nokta burasıdır. Biz çoğunlukla komutayı köylülere yükledik. Bu özellikleri taşıyan birinin bütün çabalarına rağmen savaşı geliştiremeyeceği bir gerçektir. Geçmiş süreçlerde bu açığa çıkmıştır. Büyük çabalara rağmen orduyu neden geliştiremiyorlar? Çünkü teorik ve siyasi kapasite yoktur. Köylülük, savaşı fazla geliştiremez. Köylünün isyanı **kendiliğinden** bir isyandır. Bunun ötesinde hiçbir şey geliştiremez. Ne kadar hırpalandığınızı görüyorsunuz. Köylülükte ısrar eden anlayışların bizi nereye götürdüğü ve düzenin basmakalıp ağızını kullananların bizi ordulaşmada ne kadar geri bıraktığı ortadadır. Pratik çabayı teorik birikimle birleştirmeyenlerin çelişkisini yaşıyoruz. Şu anda PKK ordulaşmasında yaşanan durum budur ve bunlar bize kaybettiriyor. Bunlar zaferi kaybettirdiklerinin bilincinde bile değiller; bu gerçeklik onların umurlarında bile değil. Bu böyle olduğu halde kimse kendisini yormuyor. Kendi şahsınızda bir partiye kaybettiriyorsunuz. PKK'nin kaybı, bir ulusun kaybı demektir. Burada kimse sorumluluk bilinciyle hareket etmiyor. Zayıflık var, yetki ve sorumluluk konusunda tam bir muğlaklık var. Bütün bunlar sizin iyi bir kurmay olmadığınızı ortaya koyuyor.

Partiyi halkın kurmay yapamıyoruz, özelde de ordu kurmaylığımız gelişmiyor. Tartışmalarımızda ortaya çıkan sonuç bu oluyor. Üst düzeyde bir belirsizliğin var olduğunu, yine her şeyin birbirine karışmış olduğunu söylüyorsunuz. Anlaşıldığı kadarıyla tam bir bireycilik var. Bireycilik etkili durumdadır. Sistem olmadı mı, her şey bir mekanizmanın parçası gibi çalışmadı mı, işler yürümez. Tek başına kaldın mı işleri yürütemezsin. Tek başına kaldığın zaman ordu darbe yiyor. Bazı kayıpları tahlil ederseniz, hepsinin altında bu nedenin yattığını görürsünüz. Tek başına kalan biri doğru dürüst karar veremez. Tehlikeyi görememenin, karar verememenin, olanağı görememenin ve dolayısıyla üzerine yürüyememenin neticesinde kayıplar yaşanmıştır. Daha doğrusu kazanmamız gerektiği yerde kaybetmişiz.

Tarih size çok basit geliyor. Şunu söylüyorsunuz: “Olup bitenler beni fazla ilgilendirmez” veya “Güç getiremedim, Ana Karargah yapmalıydı, bölge karargahı yapmalıydı”. Bunlar doğru olabilir. Ama eğer karargah karargahlığının gereklerini yerine getiremiyor veya savaşta kurmay olmayı bilmiyorsa ne yapılır? İşte bunun için inisiyatiflerden bahsettik. Onu gösteremezseniz, içine düştüğünüz durum bu olur. Nitekim bu kadar yıldır savaşıyorsunuz. Bizimkilerin savaş içerisinde terfi geliştirip geliştirmedikleri de netliğe kavuşmamıştır. Hepsi er gibidir, ama kendini general gibi görür. Bir gün generaldir, ertesi gün erdir. TC de bunun farkına varmış, onlar da “Böyle olmaz” diyorlar. Bu nedenle beni de eleştiriyor, “Bu nasıl ordudur?” diyorlar. Bir gün komutan olan biri, ikinci gün er oluyor. Bunun sorumlusu ben değilim. Biz iyi bir ordu kademeleşmesi için çok şey yaptık. Bunları daha ileride sadece teorik boyutuyla değil, pratik boyutuyla da açmaya çalışacağım.

Hemen hemen birçok alanda eğitim sorunları, savaş sorunları yaşanıyor. Bunları pratik tecrübelerimizle gidermeye ve bu uygulamayı buradan başlatıp bütün alanlara yaymaya çalışacağız. Buradaki faaliyetlerimiz bütün partiye taşınacağı için ve burayı kazanmanın bütün partiyi kazanma anlamına geleceğinden dolayı ısrarla üzerinde duracağız. Sanıyorum ilk yapmamız gereken işlerden birisi, yönetim açısından bazı düzenlemeler yapmaktır. Yönetim açısından bireysel koordine fazla etkili olamıyor. Bireysel koordinenin temsili fazla yapılmıyor. Bu koordine çok bireyci temelde kullanılıyor. Bunun faydadan çok zararlı olduğu ortaya çıkmıştır. Ancak bireysel koordinenin varlığını inkar etmemek gerekir. Buna güçlü kişilikler şahsında fırsat tanımakla birlikte, kolektif yönetime daha fazla ağırlık vermek gerektiği ortaya çıkıyor. Bireysel koordine yerine kurumlar dönemini geliştirmek daha başarılı olur. Bana göre bu yöntem daha fazla sonuç verici olacaktır. En tepede eyalet koordinatörü, onun altında bölge koordinatörü, daha da altında manga düzenlemesine kadar kendi kendimizi ucuza kaptırmamalıyız. Kolektif ilkeyi, kurul ilkesini kurum da dahil esas almamızdır. Eğer bir kişiye inisiyatif verilecekse, o da doğal olarak başarısıyla, temposuyla ve tarzıyla kendini kabul ettirmelidir.

Başta neyi yapacağı belli olmayanı komutan olarak başımıza dikmemeliyiz. Bazı konularda kaybetmemizin nedeni budur. Kendini kanıtlayan yine de ön plana çıkabilir; ama bu çıkış yönetimin rızasıyla olmalıdır. Böyle bir yol ve yöntem daha doğru olacaktır. Bu sadece burası için değil, her taraf için geçerlidir. Bu uygulamayı buradan hareketle her tarafa yaymaya çalışacağız. Düşüncemiz budur. Kurulların veya kurumların sözcüleri olabilir. Ama ille de tek bir kişi tarafından yönetilecekse, birisi çıkıp bu işin temsiline yapar. Ama biri diğerini boşa çıkarmayacak, tam tersine destekleyecektir. Görev bölümü yaparak oluşan bir tekleşmeyi diğerlerini boşa çıkarma biçiminde değil, tam tersine onların eksikliklerini tamamlamak biçiminde anlamalıyız. Bu uygulama doğru bir yönetim anlayışını ortaya çıkarır. Bu, doğru bir yönetim ilkesidir. Diğerleri tek olanı tamamlamak zorundadır. Aksi halde tekleşme bütünü zorluyorsa, yani kurulu veya komiteyi zorluyorsa, o tekleşmeyi ortadan kaldırmak veya sınırlandırmak gerekiyor. Bütün çalışmalara yenilik getirmek istiyoruz. Tartışıp bunun ilk deneyimini de burada yapacağız. Herhalde bu tarz, yönetim sorununa sınırlı da olsa bir çözüm getirecektir. Yeniler, eskiler ve çeşitli düzeyde görev alanların birçoğu değişik biçimlerde bu anlayış çerçevesinde yönetim olma denemesine tabi tutulabilir. Çalışmalarınız kurul biçiminde olacaktır.

Ben yine tek kalıyorum, ama sanıyorum benim tekligim halk arasında da onay görmüştür. Halk benim tekligimi müthiş istiyor. Hatta bunu daha da geliştirmemi ve mutlaklaştırmamı istiyorlar. Siz de zaten yardımcılarımla birlikte çalışmamı istiyorsunuz, ama zayıf kalıyorlar. Tabii yine de ben her şeye rağmen kolektif çalışıyorum. Çocuklarla bile kolektif çalıştım. Benim böyle bir sorunum

yoktur, ama sizin kolektif çalışma sorunuz var. Hem kolektifleşme hem de tekleşme sorunlarınız yaşanıyor. Bunun için kolektivizmi ve inisiyatif geliştirmeyi kesinlikle halletmemiz gerekiyor.

Bu çözüm ciddi bir çözüm olabilir. Burası aynı zamanda bir ordu birimi gibi ele alınabilmelidir. Burada sağlayacağımız gelişme zincirleme olarak diğer alanlara da yayılabilmelidir. Birbirine çok benzeyenlerle değil, farklı olanları da aynı kurul içinde buldurmaya özen göstermeliyiz. Çünkü birbirlerine çok benzeyenler, ağır çelişkileri fazla olmayanlar gelişmeye yol açmazlar. Gelişme, çelişkilerin çözümü temelinde olur. Benzeyenleri bir arada buldursak, o zaman gelişme yaşanmaz. Benzerlikleri olanları bir arada buldurmamalı ve çelişkili olanların birliğinden de çekinmemeliyiz. Bu konuda da büyük hatalar yapılıyor. Bir birim içerisinde ufak çelişkisi olanlar hemen tasfiye ediliyor. Bu yanlıştır. Halbuki çelişkisi olanla birlikte hareket edilirse, daha önemli gelişmeler yaratılabilir veya çelişkili yanlar üzerinde durulup başarıyla çözümlenirse başarı sağlanabilir. Aynı göz yalnız bir şeyi görür, ama farklı göz değişik açılardan çok şey görür. Dolayısıyla ortaya çok zengin birikimler çıkar.

Bu konuda da sizde bir hastalık var. Herkes belli bir güç almak ve benim gibi olmak zorundadır. Bu böyle bile olsa, bunun zamanla olacağını göz ardı etmemek gerekiyor. Bu anlamda çelişkileri çöze çöze sonuca ulaşacağımızı görmemiz gerekiyor. Başlangıçta “Huyu huyuma benzemeyen ve dediğim gibi yapmayanla çalışmam” demek, parçalamak demektir. Böyle parçalama eski toplumun tuzağına düşmek anlamına geliyor. Bu, kendi toplumsal çelişki düzeyimize çözüm gücü getirmeme anlamına gelir ki, bu da yenilgidir. Bu, yaygınca yaşadığınız bir durumdur. “Ben şu kişiyle çalışmam” demek doğru değildir. Bazıları hoşlanmadıklarını imha ettiler; dışlamayı bırakın, tuzak kurup tasfiye ettiler. Bu birçok yerde yaşandı ve oldukça vahim bir durumdu. Eğer birlikte çalışmayı bilseydik, birçok değeri koruyabilir ve kurtarabilirdik. Bu büyük bir gelişmeye yol açabilirdi. Ama ucuz anlayış bunun önüne geçerek gelişmeyi engelliyor. Bu baştan kaybediştir.

Ben burada yöntemimi size gösterdim. Ben bu örgüt işine çelişkilerle başladım. İlk ilişkilerim, köy toplumundaki bazı çelişkileri çözmek temelinde gelişti. İlk ilişkilerim karşıt ailenin çocuğu ile başladı. Köydeki ilk örgütlenmem bu çelişkilerin çözümü temelinde başladı. Dikkat edin: Bu, ilk örgütlenmemizin temelidir. Yine Ankara’daki çıkışımı, düşmanın dayanağı ve güçlü temsilcisi olabilecek güçlerle ilişkiye geçerek gerçekleştirdim. O dönemdeki çıkışı bu ilişkiyi kullanarak sağladım. Karşıt olan iki çelişkiyi birleştirdim ve sağlıklı bir çıkış yapmayı başardım. Çelişkileri birleştirme sonucunda güçlü çıkan taraf ben oldum. Bu çelişkileri lehime işleye işleye sonuçta TC’yi erittik; yine oluşturduğu toplumu erittik, köydeki o gerici düşmanca ilişkileri erittik; halk arasındaki çelişkileri ve yine devletle olan çelişkileri doğru çözümledik. Benim bütün ilişki mantığım böyledir. Belki siz farkında değilsiniz ama, bu büyük gelişmeyi biz bu temelde sağladık. Benim ilişkilere yaklaşımım bu temeldedir. Bütün bunları kapsamlı bir biçimde bir kez daha anlatacağım.

Sonuçta gelişmeniz gerekecek. İşe hakim, yönetebilecek bir kadroyu oluşturmayı sağlamasını bileceksiniz. Artık değişik bahaneler ve gerekçeler ileri sürülmemelidir. Eğer öyle olursa, ya iflah olmaz çürümüşün tekisiniz ya da art niyetlisiniz. İkisi de kabul edilemez. Bu kadar direnen, bu kadar mücadele ettiğini sanan kişi herhalde çelişkilerin doğru çözümünü de gösterecek gücü kendisinde bulur.

Genelde PKK’de seviyeler birbirine yakındır. Bizim sorunumuz çok geri olanla çok ileri olanın yönetilmesi değil, birbirine yakın olanların birbirlerini yönetmesidir. Birbirlerine yakın olanların da yönetimi çok önemlidir, hassastır. Geri olanların yönetimi daha kolaydır. Grupların kendi içinde kendi kendilerini yönetmeleri çok önemlidir. Bu, saygı ve ciddiyet ister. Yine yakın seviyede olanları yönetmek çok önemlidir. Bastırmak çok kötü şeyler ortaya çıkarabilir. Geri insanların yerine koyarak yönetmek hiç kabul edilmez. Zaten en çok bu hatayı işliyorsunuz. Sana yakın olanı yönetemez ve ona bir şeyler veremezsen, o seni reddeder ve sen de karşındakini bastırmaya yönelirsin. İkisi de hatalıdır. Ret de, bastırma da hatalıdır. Dolayısıyla bu yönetim hassastır, vermeyi bileceksiniz.

Zaten topluluğumuz güçlü olduğu için sizden olağanüstü bir çaba da istemez. Ama yine de hassasiyetleri vardır, gereklerinin yerine getirilmesini isterler. Hatta doğru yönetim konusunda ısrarlı olacaklardır. Çünkü Önderliği günlük olarak izliyorlar. Onlar da gelişmişlerdir. Bize ters düşüldüğünde, güçlerimiz kesinlikle kabul etmez. Gücümüz ne kadar kolay yönetime gelirse de, yanlış yönetimleri de kabul etmez. Bunu bilmelisiniz. Yönetimin bir reddetme ve bastırma işi olmadığını, tersine bir verme ve benimsetme işi olduğunu kabul etmelisiniz. Yine özellikle zorla değil, gönüllü bir katılım işi olduğunu benimsetmelisiniz. Vereceğiniz bir şey yoksa, yönetimde kalmanızın da bir anlamı olmadığını kabul etmelisiniz. Daha çok verme ihtiyacı olanların yönetmeye işlerlik kazandıracaklarını bilmelisiniz. Bu benim için de öyledir. Bir şey veremeyeceğimi bilsem, bu kampa adımımı bile atmam. Ruhun de öyleyim. Bir gün olsun fazla bir şey veremeyeceğimi hissettim mi, buraya gelmem. Kendimi doldururum, verecek bir şeylerim olduğu zaman buraya gelirim. Bu hepimiz için geçerlidir.

Ayrıca alma durumunda olanların da ilgiyle almayı bilmeleri gerekir. “Canım sıkılıyor, fazla bir şeye ihtiyacım yok” demek de doğru değildir. Bütün bu konularda müthiş yanlışlıklar içine düştünüz. Alma ve verme, yönetme ve yönetilme işinde inanılmaz hatalar yaptınız. Bunu bu küçük model temelinde düzeltmek istiyoruz. Bunun için kesin ciddi olacaksınız. “Bu basittir, zaten burada yönetim dediğin nedir ki” gibi hafifliklere düşmek olmamalıdır, çünkü burada bir model geliştiriyoruz.

Gelişkin uluslardan örnek vermek istiyorum. Benim biraz deneyimlerim oldu. Kendimi çok mükemmel görmememe rağmen, benim bazı hatalarımı büyük hata olarak değerlendirdiler, beni çok geri buldular. Halbuki ne kadar hassas olduğumu ben bilirim. Bununla kıyaslayınca sizin durumunuz çok daha geridir. Onun için çok ciddiye alacaksınız ve yeni yönetim hamlemizi buradan başlatacağız. Buradaki başarımızın bütün partiyi başarıya götüreceğini göz önüne getirmeliyiz. Burada birinin başarısı, binlerin başarısıdır. Nitekim benim buradaki başarım, bütün bir ulusun, hatta insanlığın başarısına dönüşüyor. Demek ki doğru yaklaşmalıyız, küçük görmemeliyiz. Aynı zamanda bu bir karakter sorunudur. Buna şiddetle ihtiyaç vardır. Gelişmeyi kendinden başlatmak, küçük çaplı başlatmak, sonucu büyük götürmek gerekir. İnanıyorum ki, -madem büyük bir emekle buraya geldiniz- böylesine hassas bir konuyu göz ardı etmezsiniz. Öyle kendinize sevdalanmaya, kendini umutsuz kılmaya gerek yoktur. Eğer bu koşulda yaşamı burada sürdürürsek, sonuç alıcı çalışmalarımız olacaktır. Oldukça verim alınır.

Yaşama tarzını geliştireceğiz. Bu, savaş tarzını da doğru ele almamıza götürecektir. Bu gereklidir ve böyle bir çalışmaya ihtiyacımız olduğuna inanmalıyız. Yıllardır biz gerçek PKK kadrolarını oluşturmak istedik. Ama şimdiye kadar ki bütün devrelerimiz yüzeyselliğin kurbanı oldular. Bu nedenle ülkede feci kaybettiler. Ülkede şehit düşenlerin anısına layık olmanın bir gereği olarak, bu yanlışlıklarımızı bir an önce düzeltmeliyiz. Bunu bu devre şahsında başarmaya çalışacağız. Yüzeysel, hafif ve basit yaklaşımlarla kendimizi asla kandırmamalıyız.

Buradaki yaşam savaşmak kadar yoğundur. Belki de geldiğiniz sahalardaki yaşamı ararsınız, ama buna hiç gerek yoktur. Çünkü o sahalardaki gelişmelere yeterince cevap veremedik. Orada yaşanan eksiklikleri ortadan kaldırmak için burada bulunuyoruz. Birçok alandan gelenlerin fazla başarılı olmadığını bildiğimiz için burada toplanmışız. Ayrıca tecrübelerimizi aktarmak için buraya gelmişiz. Burada kendimizi partiye vermek için, orduya vermek için dolu dolu kılacağız.

Ben bu temelde buradaki çalışmaların yüksek bir değer ifade ettiğine inanıyorum ve başarıma imkanlarımızın da fazlasıyla olduğuna eminim. Değerlendirme kararındayız ve başaracağız.

4 Aralık 1995

PARTİ TARİHİNİ YÜREĞİNİZE VE BEYNİNİZE KAZIYAMAZSANIZ GERÇEK BİR PKK'Lİ OLAMAZSINIZ

Yaşadığımız önemli gelişmeler sorun yaratabilir. Kesinlikle ağır sorunlar altında çözümsüz kalan ve hatta kendini sistematize edemeyen, kendini toparlayamayan bir tek kişi bile ortamımızda kalmamalıdır ve hedefimiz budur. Ben hem tüm gücümü veriyorum, hem de bu çözümleme düzeyinin yüksekliğini görerek, ıslah olmayacak bir tek kişinin ortamımızda kalmaması gerektiğini düşünüyorum. Savaşı kendi içinde verecek ve başarıya ulaştıracak militanı mutlaka yaratacağız; buna mecburuz. En azından onun başarılı yürüyüşünü imkan dahiline getirecek, yürüyüş gücüne ulaşacak, ideolojik, siyasi ve doğru pratik yaklaşım tarzını tutturacağız. Her militanımız mutlaka buna ulaşabilmelidir. Başka türlü kendimizi affedemeyiz. Hatta başka türlü ne siz beni anlayabilirsiniz, ne de ben sizi anlayabilirim. Sonuna kadar yoldaşça birbirimizi anlayabilmeli ve görevlere cevap verebilmeliyiz. Bunun dışında hiçbir şey ne bize layıktır, ne anlamlıdır, ne kabul edilebilir, ne de affedilebilir.

Kendinize ettiğiniz hakaret ve kötülöklere artık bir son verin. Gelişmemenizin nedeni yıllardır yaşadığımız geriliklerdir. Davasını yürütemeyen, parti çizgisini yürütemeyen, savaş taktiklerine anlam veremeyen kişiliğinize yeter diyoruz. Madem sizi sabırla bu noktaya kadar getirebildik, madem hayatınızı fedaice ortaya koyuyorsunuz, o zaman bunu gençliğinizin verdiği güçle yüksek bir gelişme tarzıyla sonuçlandıralım. Biz kendimizden kuşku mu duyuyoruz, kendimize güvenemiyor muyuz? Davamız basit bir dava, düşmanımız sıradan bir düşman mıdır? Soylu amaçlarımız sıradan amaçlar mıdır ki, biz sıradan ve çözümsüz kalalım?

Her şey bizi yüksek düşünmeye, yüksek davranmaya ve yüksek başarıya zorluyor. Bunun için "Dağda tıkanı, dağda köreldi, dağda parti dışına, taktik dışına düştü" denilmesinin bir anlamı yoktur. Bu sözleri artık hiçbirimiz dile getirmemeli, hiç birimiz bunu tekrarlamamalıyız. Bu ne kabul edilebilir ne de anlaşılır bir durumdur. Kim buna yol açmışsa ona lanet okuyoruz. Kim kendini böyle sorun yapmışsa ona esef ediyoruz. Kişinin bu duruma düşmesi hiçbir gerekçeyle izah edilemez, kabul edilemez. Artık bunu anlayın. İnsan kendine kötülük eder de bu biçimiyle edemez. Böyle parti dışı olmayı, partinin ölçülerini aşındırmayı bir türlü affedemiyorum. Çünkü insan kendine kötülük edemez diye düşünüyorum. Partinin ölçüleriyle kurnalsızca, belki de iyi niyetlice oynamayı artık aşmanız gerekir. Yoksa bu partide işiniz olamaz. Bu halinizle sizi ne yapayım? Siz nasıl yaşayacaksınız? Partileşmeyi sağlamazsanız iki adım öteniz anlamsız bir tasfiye olmadır, imhadır. Yüksek bir partileşme olmadan, yıllarca savaşsanız bile sonu bir hiçtir. Size yazık değil mi? İlla kendinize kötülük mü yapacaksınız? Neden ölçüleri tutturamıyorsunuz? Parti olmadan, bizde yalnız mücadele değil, uluslaşma olmaz, insanlık kalmaz. Bu kadar etkili bir aracı bir tarafa bırakarak, hatta kendi elimizle aşındırarak, düşmana en büyük desteği içten vermiş oluyoruz. Bunu yapmayalım, bunun gerekçesi de olmaz. Partiyi anlamamak, partiyi temsil etmemek konusunda deli misiniz, siz kontra mısınız? Sizin göreviniz parti ölçülerini ölüm pahasına da olsa savunmak ve uygulamaktır.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin tek bir şartı vardır, o da **parti** şartıdır. Parti ölçüleri olmadan ulusal kurtuluş olamaz. PKK ideolojisinin ilk cümlesi böyledir. Mücadeleye başlarken biz böyle başladık. Şimdi bakıyorum, PKK adına PKK'nin olanaklarını çarçur ederek bu temel şartı boşa çıkarmanın karşı savaşı veriliyor ve siz de bunu seyrediyorsunuz. Özellikle dürüst ve iyi niyetliler bunu yapıyor. İşte suçunuz buradadır. "Uzlaştım, boyun eğdim, bastırdım, tıkanı, gerekeni yapmadım, yetersiz kaldım" diyorsunuz. Unutmayın ki, bütün bu yaklaşımlar bu büyük amaca darbedir, zarardır. Sizin sorumluluk düzeyinizin neden böyle düşük olduğunu anlayamıyorum. Parti davası konusunda neden ilgisiz kalıyorsunuz? Bir sigaraya gösterdiğiniz ilgiyi en yüce davaya gösteremiyorsunuz. Bu noktada kişiliğinizden kuşku duyuyorum. Kişiliğiniz basit amaçların, basit yaşam alışkanlıklarının kişiliğidir. Oysa insanoğlunun büyüklüğü davasıyla ve davasına gösterdiği tutarlılıkla bağlantılıdır. Bunu esas alan, bundan taviz vermeyen kişi büyüktür; yoksa kendi keyfini ve güdülerini konuşuran kişi küçüktür, düşkündür ve mücadele saflarında da er geç tasfiye olur.

Umarım her geçen gün çok köklü bir biçimde doğru anlama ve ona göre davranışlarına çekidüzen verme hepinizde geliyordu. Hiç kimse kendini bizden daha etkili, yetkili sanmasın. Kimsenin buna gücü de yoktur. Biz güçlü bir kişiliğiz, bizimle kolay kolay oynanamaz. Bu tutumlar yanlıştır. Bu, parti ölçüleri dışında yaşanamayacağı, parti ölçülerinin aşındırılmayacağı, tam tersine her koşul altında ölçülere bağlılık ve bunun gereklerini başarıyla yapma anlamına geliyor. Bu konudaki tüm yanılğı ve yetmezliklerinizi aşın. Savaşın içindesiniz, savaştan kaçacak adamlar değilsiniz. Bu yanılığarı aşmadan savaşsanız, şimdiye kadar gördüğünüz gibi en büyük zararları yine kendiniz göreceksiniz. Bu, ağır bir yenilgi de olabilir.

Bu savaşın hiç şakaya gelir yanı yoktur. Eğer tutarlı, ciddi, anlayışlı ve taviz vermeyen bir militan olursak bu işi yürütürüz. Şu anda en temel sorunumuz budur. Bunun dışında temel sorunlar yoktur. Diğer sorunlar talidir ve buna bağlı olarak çözüme kavuşur. İşte bu nedenle içinizde halen "Çözümlemedik, yetişemiyorum, anlayamıyorum, dönüsemiyorum" diyen varsa, bunlarla özel olarak ilgilenebilirim. Çünkü ne desteksiz tek bir arkadaş bırakmak, ne de bahane kabul etmek istiyorum. Biz yoldaşız, sonuna kadar samimi olabilmeliyiz. Bizim birbirimizden saklayacak, alıkoyacak hiçbir olumsuzluğumuz ve yetersizliğimiz olamaz. Yoldaşlık sonuna kadar **dürüstlük** demektir. Sözünde açık olmak, ne pahasına olursa olsun varılan bir sonuca sonuna kadar bağlı kalmayı bilmek demektir. Bizde zorlama yoktur, her şey bağlılık temelindedir, fakat bağlılık da son derece kesindir. PKK budur, PKK'nin başka tanımı düşünülemez.

Kimse size aceleyle büyük adımlar atın demiyor. Belirttiğimiz çerçevede küçük adımlar da atsanız bu kabulümüzdür. Yine kimse size çok daha fazla savaşın da demiyor. Kendinizi bu konularda düzeltin diyoruz. Yine kimse rahat, emniyetli, hatta sağlıklı yaşamayı kendinize layık görmeyin demiyor; tam tersine daha saygılı, daha sağlıklı, daha yoldaşça, sevgiyle dolu bir yaşama sahip olun diyoruz. Bizim sahamızın büyük bir yaşam okulu olduğu kesindir. Biz burada cephelerden kat be kat daha da ağır bir savaş yürütüyoruz. Buradaki savaş çok şiddetlidir. Dağlardaki savaş buradakinin yanında tüy kadar hafif kalır. Büyük **ideolojik savaş** kazanılmadan, pratik savaşın yanına bile yaklaşamaz. Sizin dramınız, acınız ve yanılmanız buradadır. Düşüncede büyük savaş veremediğiniz için sizden büyük komutanlar çıkmıyor. Ben bunu daha iyi anlıyorum. Benim yaşadığım büyük ideolojik alt üst oluşlar olmasa pratiğe böyle hükmedemem, size hükmedemem. Esasta bu partiyi yürütmem ideolojik gücümle bağlantılıdır. Çok iyi düşünür, çok iyi adımlar atarım. Bu da PKK demektir, PKK'nin şimdiye kadar başarıyla yürüyüşü demektir. Yoksa pratikte hepiniz benden daha fazla hareket ediyor ve savaşıyorsunuz, ama etkisiz oluyorsunuz.

Bunun nedeni ideolojik zayıflıktır. İdeolojik olarak neden gelişemiyorsunuz? Dönüşemiyorsanız, gereken kolaylığı, desteği ve her türlü yardımlaşmayı sağlayarak sizi geliştirebiliriz. Kadro yapısı bu konuda güçlüdür. Kendi içinizde yoğun bir tartışmayı geliştirebilirsiniz. Bizim sahamız çok güzel bir okuldur. Tarihin başka dönemlerinde olsun, günümüzde olsun böyle bir okul düzeyinin olduğunu sanmıyorum. Buranın değeri çok yüksektir. Bunun için sonuna kadar size gerekeni alın. Çok gerisiniz, hatta çok tehlikelisiniz. Mevcut kişilik düzeyinizi aşamazsanız düşman karşısında başarıyı değil başarısızlığı, zaferi değil yenilgiyi, yeni kişiliği değil eski kişiliği yaşayacaksınız.

Bizim Öykümüz Bir Halkın Diriliş Öyküsüdür

Kendi yaşam öykümü geliştiriyorum. Çünkü orada bir durum anlatılmak isteniyor. Hemen hepinize hakim olan durumlar var, yaşam tarzları var. Bu yaşam öyküsü güvensiz, bilinçsiz, örgütsüz, iddiasız ve yenik bir kişilik düzeyini yerle bir etmenin savaşdır. Hepinizin zayıflıkları, iddiasızlığı, çeşitli zavallılıkları ve güçsüzlükleri bu hikayede aşılmıştır. Tabii bu bir halkın önderliğidir. Bir halkın zayıflıkları ve güçsüzlükleri aşılmıştır. Büyük bir ustalıklarla bunu yaptım, bu öykünün büyüklüğü de buradadır. Bu kesinlikle bir bireyin öyküsü değil, yaşamda gerçekleştirilen bir halkın **diriliş öyküsü** oluyor. Bu öyküde çok büyük bir ustalık, sabır, incelik ve zorluk var. Kitle arasına bile girmeden bu kadar örgütleyici gücümün olması yaşamın gücünden ileri geliyor. Sizin kadar dolaşmıyorum, fazla kimseyi de gördüğüm yoktur, ama çok büyük bir etkileyici gücüm var. Bu kesinlikle yaşam tarzından kaynaklanıyor. Halk için yaşıyorum, sürekli düşünüyorum ve her zaman çok akıllı adımlar atıyorum. Çok sorumlu, çok iddialı, çok inatçı, çok dikkatli, kırk defa ölçüp biçerek bunu yapıyorum. Sonuç, her geçen gün bir ileri adım daha atmaktadır. Siz de kendinizi böyle ayarlarsanız, kesinlikle bu işi yüksek bir başarıyla yürütürsünüz. Zaten bunun başka yolu da yoktur.

Sizin iş anlayışınız, düşmanın yüzyıllardan beri dayattığı hamallaşma, basit köylü emekçiliği ve şimdi de ayak işlerinde, tortu işlerde çalışmaktır. Bu iş de ölümcül bir iştir. Benim iş anlayışım ise bu basit köylülüğü, hamallığı aşan bir iştir. Size öyküde bunları da anlattım. Köylü işlerinde mükemmel çalışırdım, ırgatçılığı mükemmel yapardım, fakat bununla kurtuluş olmaz dedim. Farklı birçok işte de çalıştım. Bilim işinde de çalıştım, onu da iyi öğreniyordum, ancak bununla da kurtuluş olmazdı. En son halk önderliğine ulaşmaya kadar çalıştım. Şimdi beni halk önderliği yapmak biraz tatmin ediyor. Çünkü orada topyekün kurtuluş var. Ama sizin şimdiye kadar ki iş anlayışınız bireyseldir. Halk önderliğine tabi tutulduğunuzda hakimiyetiniz gelişmediği, gücünüz el vermediği ve bireysellikten de tam kurtulamadığınız için mahvoluyorsunuz. Sizin sıkıntılarınızın en temel nedeni budur. Benim dayattığım halk önderliği tarzı ile sizin dayattığınız oldukça basit işler temelinde şekillenen bireyciliğiniz birbirini kabul etmez. Birisi diğerini bitirmek zorundadır. Bireycilik, her yücelen değeri **tüketmek** ve anlamsızlaştırıp boşa çıkarmak ister. Önderlik değerleri ise, en düşmüş insanı ayağa kaldırıp yüceltmek ve kaybedilen her şeyi kazanmak ister. Zaten Önderliğin büyüklüğü de buradan ileri geliyor.

Bu konuda Önderlik gerçekliğini incelemelisiniz. Parti gerçekliği, Önderlik gerçekliğidir. PKKlileşmek demek, Önderlikleşmek demektir. Sıradan insan ilişkilerinden çıkıp yücelen, kapsayıcı toplumsal ve ulusal düzeye, hatta onu aşan insanlık düzeyine ulaşmak demektir. PKKlileşmenin en doğru tanımı budur. Bu daha somutta nasıldır? Yaşadığımız her türlü bireycilikler ve darlıklardan kurtulacaksınız. Örneğin şu anda hiçbir bireycilik beni tatmin etmiyor. Eskiden bir sigara içerdim, şimdi onu da bıraktım. Eskiden uykuyu, rahatlığı, kısacası kendi alışkanlıklarımı severdim; şimdi ise bunlar bana yükür. Beni sevindiren şey yüksek özgürlük gelişimidir, yüksek başarılı yürüyüşür. Bunun dışında her şey benim için anlamsızdır. Yücelmenin başka türlü ifadesi de olamaz. Siz de bunu ruhunuzda gerçekleştirdiğiniz ve pratiğinizle bunu pekiştirdiğiniz oranda PKKlileşiyorsunuz demektir. Örneğin, bireysel bir alışkanlığa çok tapmanız ve bireysel keyfi tutumların üzerinizde çok etkili olması, bunlara tenezzül edip anlamsız alışkanlıklardan vazgeçmemeniz partileşmenin önünde kesinlikle bir engeldir.

Ben kendi deneyimimi size anlatıyorum; bu tecrübe bana bunları söyletiyor. Kolektif özgürleşme olmadan, birey olarak yaşamı çok anlamsız buluyorum. Zaten beni şimdiye kadar bu büyük çabaya zorlayan da budur. Çünkü bana göre insanlar özgürleşmedikçe birer alçaktırlar ve hepsini bu durumlarından kurtarmak gerekir. Sokağa çıkıp insanlar arasında dolaşırım, birçoğunun halleri bana karınca gibi gelir. Bu insanların yarısını ıslah oluncaya kadar eğitimden geçirmek gerekir derim. Çünkü bana göre hepsi küfür içindedir ve adeta ihanete uğramışlar. Yaşam tarzlarına öfke duyuyorum. Basit bir evi kurtarmak için ömürlerini tüketiyorlar, mahvolmuşlar. Bunu da aileyi kurtarmak, bireysel bir ekmeği veya bir çorbayı kurtarmak için yaşam içinde kırk takla atarak yapıyorlar. Başka nasıl olacak diyeceksiniz. Bireyciliğin verdiği sonuç budur. Orada siyaset ve yücelik yoktur. Bireyi kurtarmak, aileyi kurtarmak adı altında kendini bitiriyor. Onun için aile namustur, basit bir karı veya koca her şeydir, basit bir çocuk çok önemlidir. Milyonlarca çocuk var, onların durumuna da bir bak desen hiç bakmaz bile. Bütün çocuklar senin çocuğun gibidir, hatta daha da güzelleri var desen, bunu hiç düşünmez bile. Gözünü karartmış, sürekli "Ben, ben, ben" der ve bu ölünceye kadar da böyledir. Bizde herkesin yaşamı az çok böyledir. Bu nedenle halk olarak çok düşmüş, kişi olarak da boğulmuşsunuz.

Ben de sizin yaşlarınızdayken bunu yaşıyordum. Ancak o zamanlar kendimi adeta parçalıyordum. Tek olmama rağmen, kimse yol göstermediği halde, nasıl gelişeceğim diyor ve kabıma sığmıyordum. Benim için **cıva gibi** derlerdi. Halen hatırımdadır, o zamanlar yerimde duramazdım ve halen de öyleyim. Durulacak bir şey yoktur, çünkü göz göre göre yaşam elimizden alınmıştır. Topraklarına ihanet ettirilmişsin, toplum olarak bitirilmişsin. Senin büyük vicdanın, isyanın olmazsa ve bu sorunların çaresini bulmazsan bir hiçsin. Onun için ben bu insanlara saygılı olamam ve hep öfke duyarım. Geçmişte onların yanında bile oturmak istemedim, onlardan kaçtım, onlara tepki duydum ve düşündükçe bunun karşıtını geliştirdim.

Direnış öykümüzde bunları görmeniz gerekir. İlk çocukluk isyanlarımızdan tutalım bugüne kadar yürüttüğümüz mücadelenin her önemli dönemini anlamamız gerekir. Ben sizin gibi isyan etmedim. Siz de çok ağladınız, çok tepki duyduunuz, ama bunların sizde bir zincirin halkaları gibi özgürlük temelinde geliştiğini belirtemem. Daha sonra siz kendinizi dağıttınız ve büyüdükçe daha da kötü duruma düştünüz. Benim durumum böyle değildir; ben giderek bütün öfkelerimi, tepkilerimi ve isyanlarımı bir zincirin halkaları gibi bugünkü halk önderliğine, PKK gerçeğine dönüştürdüm ve halk önderliğinde birleştiriyorum. Maalesef tecrübeli arkadaşlarımız dahi benim böyle bir halk önderliğini geliştirmek için nasıl yaşadığımı, bunun için çok müthiş bir çaba sergilediğimi, çok düşündüğümü ve adeta büyük bir düşünce savaşımı verdiğimi anlayamıyorlar. Bunu bilmeniz gerekir. Düşüncede çok zor duruma düştüğümde, birkaç defa neredeyse delirecektim. Daha lisede, hatta ortaokulda felsefe ve din konularını anlamak istediğimde çıldırıyordum. Pratik siyasete atıldığımda, her gün ölümle burun buruna gelerek adım atıyordum. Eğer ben de sizin gibi tehlikeye gözümü kapamış olsaydım, bugün sağlıklı olarak buraya kadar gelemezdim. Biz PKK'yi ölümle burun buruna gelerek sırat köprüsünden geçer gibi inşa ettik. Maalesef çoğu militanımız bunu da bir türlü anlamak istemiyor ve saygı duyma gücüne bile ulaşamıyor. Bu durumda sizler yetkin bir PKKli olamazsınız. Çünkü bunun öyküsü ve gerçeği böyledir. Bu gerçeği devletler incelemeye almışlar, ancak bizimkiler militan olduğu halde bir türlü incelemeye yanaşmıyorlar. Bu tek kelimeyle münafıklıktır, oportünistliktir, çarpıtmadır, saptırma girişimidir. Sonuçta işte sizin zavallılığınız ve çaresizliğiniz ortaya çıkıyor ki, bu da militana en yakışmayacak bir durumdur.

Bazı şeyleri neden vaktinde öğrenemediniz diye hayretler içinde kalıyorum. Dürüst bir militanımız neden bunları öğretememiş diye öfkeleniyoruz. Bizim yaptıklarımız ortadadır. Bunun anlaşılacak bir yönü ve fazla zorluğu yoktur demiyoruz, ancak partileşme böyle bir kişinin şahsında da incelenebilir. Bizim mücadele süreçlerimizi inceleyin.

Partileşme Halk Tarihimizin ve İnsanlığın En Anlamlı İfadesidir

Benim her yılım çok büyük bir savaş yılıdır. Bu büyük savaş yılımı anlayamayanlar PKK'yi anlayamazlar. PKK'yi anlayamayanlar da savaşamaz. Keşke bizim mücadelemizin yıl yıl anlama işini doğru başarmış olsaydınız! Halen hatırımdadır, bu çizgiyi kendi içimde, düşüncede resmen başlatmaya karar veriş sürecim 1972 sonlarıdır ve ondan sonraki her günüm nefes nefese bir çabayla geçti. Kaldırımları dersane gibi kullanıyordum. Yatakhanelerin ve tuttuğumuz bazı küçük evlerin -tek odada on kişi kalırdık- hepsini bir okula dönüştürdük. Derslerdeki tüm oturuşum mücadele anlamına gelirdi. Etrafımıza kim gelirse ideoloji saçıyorduk.

1973'te büyük bir cesaretle bu ideolojiyi dile getiriyordum. 1974'te daha cesaretle gruplaşmayı ortaya çıkardım. 1975'te resmi bir Yüksek Öğrenim Derneği'nde (ADYÖD) en önde gelen bir görev aldım. 1976'da büyük bir mitinge öncülük ettim. 1977'de **Haki Karer** yoldaşın şahadeti ardından Program Taslağını bizzat kaleme aldım. 1978'de artık PKK ismiyle **Kuruluş Bildirgesi**'ni yayınlamak bu mücadelede dönülmöz bir adım attım. 1979'da güçlü bir eylem olan Hilvan-Siverek direnişçiliğiyle düşmana karşı resmi olarak PKK adı altında açık bir savaş ilan ettik. Başlattığımız bu süreçte karşı geliştirilecek yönelimlerin ağır sonuçlarını kaldırabilmek için Ortadoğu sahasına açıldık.

1980'de 12 Eylül faşist darbesini göğüslemeye çalıştık. 1981'de tekrar ülkeye yönelişin pratik hazırlığını yaparak derli toplu bir konferansı Ortadoğu sahasında gerçekleştirdik. 1982 yılında ülkeye dönüşün hem teorik hazırlıklarını yaptık; hem de büyük bir çabayla hazırladığımız grupları -ki sayısı birkaç yüzü geçer- ülkeye taşırdık. 15 Ağustos 1984 Atılımı'nı zorla da olsa veya istediğimiz gibi olmasa da gerçekleştirdik. 1985-'86 yılları arasında düşmanın dayattığı o büyük operasyona rağmen, 15 Ağustos Atılımı'nı kesintiye uğratmamak için tekrar Ortadoğu sahasında çalışmalarını derinleştirdik ve 3. Kongreyi gerçekleştirdik. 1987 yılı, bu sefer silahlı propagandayı aşan gerillayı kalıcılaştırma savaşımını verme ve Olağanüstü Hal uygulamalarını boşa çıkarma yılıdır. 1987 yılı, Olağanüstü Halin birinci yılında düşmanın bizi zindanda ve dağlarda bitirme planına karşı mücadeleye biraz daha derinlik ve süreklilik kazandırarak bir adım daha atma yılıdır. 1989 yılı gerillanın yenilmezliğini ve kalıcılığını bir kez daha kesinleştirme yılıdır.

1990 yılı, düşmanın bütün tasfiye planına karşı, serhildanları da ekleyerek gerilla ile serhildanı iç içe geliştirme ve mücadelenin yenilmezliğini ortaya çıkarma yılıdır. 1991 yılı, düşmanın yeni bir arayışını, hükümet değişikliğini, hatta yeni bir darbeye yönelmesini mücadeleyle karşılama yılıdır. 1992'de bir ileri adımı daha oldu. Bu yıl Güney Savaşımının aleyhimize gelişmesini önleyemediğimiz bir yıldır. 1993'te mücadele mevzilerinde taviz vermeden, düşmanın özellikle Güney hamlesini boşa çıkardık. 1994 yılı, düşmanın "Ya bitecekler, ya bitecekler" politikasını boşa çıkarma yılıdır. 1995'te de artık bu politikanın sahipleri bunalım içine atılarak geriletildi. Şimdi de yeni bir hamleyi nasıl hazırladığımı görüyorsunuz.

Bir çırpıda bunları belirtebilirim. Ayrıca her yıl için önemli ideolojik cevaplar vardır: Sömürgecilik tezlerini 1973'te bilince çıkardım, 1974'te bir gruba mal ettim. 1975'te ilk defa yazılı hale getirdik, 1976'da bildiriler biçiminde yaydık, 1977'de Program Taslağına, 1978'de de Manifestoya dönüştürdük. 1979'da broşürler haline getirdik. 1980'de Kürdistan'ın sömürge gerçekliğini, PKK ideolojisini ve politikasını daha kapsamlı olarak belgelendirdik. 1981 **Politik Raporunda** ise bunu kapsamlı ve sistemli bir biçimde yazdık. 1982'de **Gelişme Sorunları ve Görevlerimiz** adlı değerlendirmeye ortaya çıkan sorunlara cevap verdik. 1983'te kişilik problemini daha da derinliğine ele alarak çözmeye giriştik. Yine 1982'de **Kürdistan'da Zorun Rolü**'nü kaleme aldık. 1983'te ulusal kurtuluş problemi ve çözüm yolu daha derinliğine işlendi. 1984'e çok geliştirilmiş bir politik raporla başlanarak, merkezileşme sorunlarına daha ağırlıklı yer verildi. 1985'te çeşitli konulara ilişkin çok sayıda broşür hazırlandı. 1986'da Kongre konuşmalarıyla birlikte karar düzeyi çok ileri boyutta çözümlendi. 1987'de çözümlenmeleri daha derli toplu geliştirme süreci başlatılarak, hemen her yıl giderek derinleşen çözümlenmelerle sorunlara cevap arandı. Bu çalışma hızından hiçbir şey kaybetmeksizin sürdürüldü ve günümüzde de her ay neredeyse birkaç ciltlik kapsamlı çözümlenmelere ulaşılarak ideolojik yetkinlik en güçlü bir konuma getirildi.

Bu yıllarda politik olarak da büyük adımlar atıldı. 1973'ün o dar grup adımı bile sömürgecilik politikasına indirilmiş büyük bir darbe oldu. Küçük bir ideolojik adım, politik etkilerin temelini atma anlamına gelir. Bu, sömürgeci ideolojiden ve onun sosyal şovenizminden kopuşun büyük bir adımı ve temel bir politik başlangıç oluyor. 1974'te grubun gelişmesi çok cesaretli bir politik tavidir. İnsanlarımız artık köle olma politikası yerine, düşmanın birer esiri olmaktan kurtulup özgücüne dayalı yaşama gücünü gösteriyorlar. 1975'te bunu daha da akıllı bir taktikle uygulayarak, solla değişik bir birliği geliştirip düşmanı yanılarak çok önemli bir sıçramaya yol açtık ve kitleye açılmak için bir adım daha attık. 1976'da yine çok cesur ve düşmanı oldukça şaşırtan bir kitlesel gelişmeye ulaştık. Bu dönemlerde politik etkinlik ve Kürdistan halkının giderek yeni politikasının şekillendiği görülüyor. 1977'de Kürdistan'da oldukça iyi yayıldığı ve her tarafta bağımsız eylemin gelişmeye başladığı görülüyor. 1978'de buna ek olarak giderek gelişen silahlı politikayı, yani şiddet temelinde politikayı geliştirdik. Artık yerel işbirlikçiliğin korkulu bir rüyasydı. 1979'da ortam

adeta kasıp kavruluyordu. İşbirlikçilik ve geleneksel düşman etkileri karşısında müthiş bir politik güç haline geldik. PKK'nin kuruluşunun ilanı zaten yüksek bir politik eylemdi. 1980 yılında daha da tırmandırılan yönelime, biraz büyük silahlar da karıştırılarak yaygınlaştırılan bir savaş konumuna yol açılıyor. Bu, 12 Eylül faşist karşı-devrimci darbesine yol açıyor.

1980-'81 yıllarında geri çekilme ve uluslararası alana açılma büyük bir politik adım oluyor. Bu adım isyanın ezilmemesi ve süreklilik kazanması için alınan ciddi bir politik tedbirdir. Yine Kürdistan tarihinde ilk defa bir isyanın yenilmemesi, tam tersine süreklilik kazanması için temel bir politik adımdır. 1982 yılında ülkeye yeniden dönüş, yurtseverlik temelinde çok köklü tarihi bir adım ve yüksek bir politik tavidir. Çünkü her isyan daha sonra ardından bir iz bile bırakmadan yitirilirken ve giden de bir daha dönmezken, bu sefer ne isyanın sürekliliği engelleniyor, ne de geriye gidenler dönme gibi bir olumsuzluğa düşüyorlar. 1983'te ülke içinde silahlı propaganda temelinde muazzam bir politikleşme dönemi başlattık. Bütün kitleler yeni bir politik döneme ve yeni bir tarihi döneme gözünü açıyorlar. 1984 yılı da bunun atılım yılı oluyor.

1985'te düşmanın bütün yıldırıcı seferlerine rağmen ulusal kurtuluş savaşından vazgeçmeme ve ulusal kurtuluş politikasını ısrarla dayatma gerçekleşti. 1986 yılı çok zorlu bir süreci aynı kararlılıkla sürdürme, Kürdistan'ın diplomasi ve siyaset alanlarında giderek nefes alma imkanlarını genişletme, içeride ve dışarıda artık yeni bir dönemin geliştirilebileceğini kanıtama yılı oluyor. Tabii düşmanın da bu yıllara dayattığı provoke etme ve etkisiz bırakma yönelimlerine karşı politik taktiklerle aynı şekilde yanıt verme geliyor. 1989-'90 yılları da devrimci yurtsever politikayı **kiteselleştirme** yıllarıdır. 1991-'92'de mücadeleyi kiteselleştirmeyi, serhildanlaşmayı daha da yükseltme söz konusudur. Yüksek devrimci bir politikayla politik bir sürecin içine girilmiştir. Kürt halkı tarihinde ilk defa çok büyük bir politikleşme sürecine tabi tutulmuş ve kitle temelinde birlik tutumu geliştirilmiştir. 1992-'93'te savaş artık Güney'de ve Kuzey'de yayılmıştır. Bu dönemde PKK'nin politikası Kürdistan çapında ilgi görüyor ve kitleleri etkiliyordu. PKK'ye dayatılan PKK'siz politika yapma anlayışı ve PKK'siz ulusal çözüm arayışları nihai darbeyi yedi. Her türlü işbirlikçi politikalar etkisiz kaldı. Bu güçlerin en son umudu 1992 savaşıydı. Ancak bu konuda alınan tedbirlerle bu umutları da boşa çıkarılarak PKK'nin yurtsever politikası kesin öncülük düzeyine ulaştı.

1994-'95 yıllarında düşmanın "Ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" adı altındaki imha politikası pratikte boşa çıkarılarak, yarattığı büyük şovenist dalga kırılarak, halkın umudunu yerle bir etme çabaları da önledi. Türkiye ve Kürdistan kitesinin de artık kaçınılmaz ve geri dönülemez bir biçimde devrimci yurtsever politikanın etkisi altına alınması ve onun temel bir gücü haline getirilmesi sağlandı. 1995'le birlikte tarihin en büyük operasyonlarına rağmen, devrimci yurtsever politikanın artık kitlelerden kopartılamayacağını anlaşıldığı, düşmanın bizi bitirdiğini ilan etmek için düzenlediği sahte seçimlerin tersini kanıtladığı bir durumu yakaladık.

Görüyorsunuz ki, her yıla böylesine muazzam politik gelişmeler sığdırılmıştır. Aynı zamanda bu yıllar aynı savaş yıllarıdır.

TC'nin tarihinde her başkaldırıya ve her devrimci harekete dayattığı **provokasyonlar** vardır. Bu yıllar aynı zamanda sürekli provokasyonları dayatma yıllarıdır. 1972-'73'te zaten Türk Solunun kendisi de sosyal şovenist hareketleriyle bir provokasyon dayatması içindeydi. 1974 yılı onların etkisine karşı direnme ve giderek bunu örgütsel bir direnme gücü haline getirme, "Ayrı ideolojiler, ayrı örgütlenme olamaz" komplosunu boşa çıkarmaydı. 1975'te devletin özellikle Ankara'da bizi kendi kontrolü altına alıp etkisizleştirme amacıyla bizzat içimize kadar sızma taktiğine karşılık, 1975, '76, '77 ve '78 yıllarında devletin bu taktiğini ona karşı bir silaha dönüştürdük. Tarihin en önemli gelişme adımlarını bu temelde atabilmek ve Ankara'dan sağlam çıkmayı başarmak önemliydi ve bunu başardım. 1978-'79 yıllarında dayatılan Hilvan-Siverek komplosunu tekrar silahlı bir mücadeleyle karşılık vererek boşa çıkardık. Türk Solu eliyle dayatılan komploları boşa çıkardığımız gibi, aynı zamanda Kürt solculuğu adı altındaki sözüm ona KUK, Beş Parçacılar, Tekoşinciler gibi komplocu örgütleri de etkisizleştirdik.

1980'de bizzat 12 Eylül komplosu söz konusuydu, buna karşı zamanında tedbir alarak yurtdışına açıldık ve yine silahlı mücadeleyi doğru temelde geliştirme adımını attık. Aynı komploların yurtdışında da gelişmemesi için son derece inatçı bir savaş yürüttük. **Semir** komplosundan tutalım, neredeyse her yıl dayatıldığı gibi dayatılan kapsamlı bir komplo yılını daha boşa çıkardık. İçimize taşınan düşmanın dolaylı veya direkt "Ülkeye dönemezsiniz, PKK'yi yeniden kuramazsınız" dayatmalarına karşı çok inatçı bir mücadele sergilendi. Provokatörler "Bunların bir teki bile Kürdistan'a adım atamaz" dediklerinde, ülkeye dönüş hamlesini yüksek bir biçimde başlatmayı gerçekleştirdik.

Ülkeye ulaşır ulaşmaz dayatılan Irak Komünist Partisi ve KDP'nin komplolarını önledik. 1984-'85 yıllarında uluslararası dayanaklarıyla birlikte **Sol Birlik** adı altında dayatılan, PKK'yi Avrupa'dan tecrit etme komplosuna karşı büyük bir savaş içine girdik. Hem ülkede, hem ülke dışında, hem de zindanda büyük direnişlerle karşılaşan bu komplo çabaları, yine büyük bir çabayla boşa çıkarılmaya çalışıldı. 1985-'86 yıllarında özellikle başından beri sızdırılan kişiliklerle komplo suçu sonuca götürme girişimleri karşısında yürüttüğümüz mücadeleyle, devleti tarihindeki en köklü başarısızlığa uğrattık. 1986'da artık komplo sahiplerinin teşhir ve tecridini kesinleştirdik. 1987'de bunlardan önemli oranda kurtulduk. 1987-'88'de yeni komploları, özellikle zindan ağırlıklı geliştirilen komploları boşa çıkarmayla uğraştık. Yine dağlarda geliştirilen komploları da boşa çıkardık. Özellikle 1988'de neredeyse komploların tümünü tersine çevirdik. Devletin en çok umut bağladığı bu yılda, özellikle Avrupa'nın ilkel milliyetçiliğin gücüyle, hatta Kürt ve Türk solculuğuyla birlikte yürüttüğü bu komploları yenilgiye uğrattık. 1989'da bu anlamda komploculuğa büyük bir darbe indirerek partimizin önünü açtık.

1990'lara dayatılan zindanda başarıya ulaşmış kompilonun elebaşısını 1992'de parti içinde yakaladık, giderek teşhir ve tecridini gerçekleştirdik. Tabii bu işlerin hepsi çok büyük bir güç ve çözümleme kabiliyeti istiyordu. 1991'de de düşmanın, en üst düzeyde **Özal**'ın bizzat anayasa ilkesini bile gerektiğinde göz önüne getirmeyerek provokasyonlara yardımcı olma biçimindeki yaklaşımlarını etkisizleştirdik. Yine 1992 Güney Savaşındaki komplo ve bunun içteki yansımalarını görmemiz söz konusuydu; 1993'te bununla mücadele ettik ve aştık. 1994'te içe dayalı komplocu etkileri tamamen aşma ve küçük komplocukları görüldüğü yerde ve zeminde silip süpürme işiyle uğraştık. Bu anlamda da tarihi boyunca komplolar ve darbelerle iş görmüş sömürgeciliği büyük bir başarısızlığa uğratma, PKK tarihinde çok çarpıcı bir biçimde başarılmıştır.

Bütün bu gelişmeler kongreler boyutunda da ele alınabilir. 1973 yılında grup olduğumuzu ilk defa ilan edip gün yüzüne çıktık. 1978'de I. Kongre ile parti ilanını yaparak politik savaşımı karşılama kararı verildi. 1982'de 2. Kongre ile birlikte ülkeye dönüşün kesin kararı verildi ve bunun adımlarının atılması gerçekleşti. 1986'da 3. Kongre ile 15 Ağustos Atılımı'nın **sürekliliği** ve gerillada **ısrar** kararlaştırıldı. 1990'da 4. Kongre ile gerillanın yaygınlaştırılması, bunun serhildanlarla bütünleştirilmesi, iç engellemelerin boşa çıkarılması ve ikili iktidar durumuna ulaşma sağlandı. 1995'te 5. Kongre ile parti içinde olgunluğun yakalanması, ulusal birliğin

sağlanması, iktidarlaşma ve ordulaşmanın sağlam zemine oturtulması ve savaşımın yenilgisini bekleyenlerin bunalıma sokulması gerçekleştirildi.

Bu yıllarda yayınsal alanda da bir gelişmeden söz edilebilir: **Serxwebun** gazetesini 1978'den bu yana kesintisiz temel bir yapıt olarak geliştirerek günümüze kadar getirdik. Yüzlerce ciltlik çözümlenmeleri kitaplaştırarak muazzam bir yayın gücüne ulaştık. On yılı aşkın bir yayın sürecinde tüm dünyaya Kürdistan'ı, onun savaş ve devrim gerçekliğini her dilde tanıttık. Buna en son ulusal kurtuluş hareketlerinde pek görülmeyen çağdaş bir yayın tekniğini de ekleyerek, televizyonu ve radyoyu dünyanın her tarafından izlenecek bir biçimde güçlü bir propaganda aracı olarak geliştirerek kullandık.

Görülüyor ki, parti tarihi bütün bu konularda büyük bir savaşım tarihidir. Hepsinde de gelişme vardır ve bütün bunlar et ile tırnak gibi birbirine bağlıdır. Bu çalışmaların hepsi büyük bir ideolojik savaş ve bu savaşın dolaylı yansımaları olarak da değerlendirilebilir. Parti tarihini inceliyorsanız, bu yönlerini ana başlıklar altında kalın kırmızı çizgilerle beyninize kazımanız gerekiyor ki, sağlam bir tarih bilincine ulaşsınız. Kaldı ki her yıl için söylenecek ve yazılacak yüzlerce öykü ve roman var. Parti tarihinde üzerinde destan yazılacak birçok olay var. Biz bunların belki de yüzde birini bile yazıma geçiremedik, anlatamadık. Parti tarihi fazla bilince çıkarılmış ve yazılmış değildir. Üzerinde ne bilimsel ne de edebi çalışmalar fazla yürütülebilmiştir. Bu çalışmalar daha sahibini bekliyor. İleride koşullar elverirse, eminim ki her yıl için beş on ciltlik bilimsel, edebi ve diğer sanatsal değerlendirmeler ve çalışmalar ortaya çıkacaktır.

Parti tarihine bu kadar kapsamlı yaklaşacak ve saygılı olacaksınız ki, bu büyüklükten payınızı alalım ve bu büyüklükle yürüyesiniz. Bu büyüklükte ne kadar şehit var, ne kadar işkenceye karşı dayanma var, bunların adını bile söyleyemiyoruz. PKK fiiliyatta **şehit kanıdır**, işkenceye karşı direniştir; açlığa ve susuzluğa karşı direnme savaşındır; büyük sabır, fedakarlık ve cesarettir; insanlık emelleri uğruna insanoğlunun tanık olamayacağı düzeyde, hiçbir bireysel çıkara yer vermeyen bir savaşımın adıdır. PKK tarihi, birçok adsız kahramanın emekleriyle bugüne kadar getirilmiş bir tarihtir. Bu tarihi kesinlikle bu yüce değerlerin toplamı biçiminde görmek gerekiyor. Parti tarihini bütün bu değerlerin bir bileşkesi olarak yüreğinize ve beyninize kazıyamazsanız, hakiki bir PKK'li olamaz ve dolayısıyla büyük bir militan haline gelemezsiniz. Ben belki çok genel bir dökümünü yaptım; sizler mümkünse bu tarihin dökümünü kat be kat daha fazla yaparak, PKK nedir, nasıl temsil edilir ve PKK'ye nasıl ulaşılır sorularına mutlaka yetkin cevaplar vermelisiniz. Aksi halde bu büyük tarihe hakaret etmiş olursunuz. Bu büyük tarihi böyle özümseyemezseniz, bu kadar büyük değere kesinlikle hakkını vermemiş ve layık olmamış olursunuz ki, bu da en sığ, en saygısız ve değersiz bir yaklaşım olur.

Partimiz bu kadar yüce değerlere sahip olduğu halde bunları görmemek, hatta boşa çıkarmak, bireysel ve keyfi tutumları için kullanmak, üzerinde keyfi yönetimler geliştirmek veya tıkatmak ihanetten daha da kötüdür. Hiç kimse hiçbir gerekçeyle parti içinde kendini böyle tutamaz. Bu yüce değerlere böyle yaklaşanlar çarpılır. Nitekim bunun örnekleri her gün ortaya çıkıyor. Bu tarih sıradan kullanılacak ve görmezlikten gelinecek veya görülüp de gerekleri yerine getirilmeyecek bir tarih değildir. Çünkü bu tarih iradedir, hem de en canlı yaşayan bir iradedir. Kim buna iradesini katmaz ve bu iradeyle kendini güçlendirmezse parti içinde savaşamaz.

Yaşadığımız zorlukların temelinde parti tarihini bu zenginlikle anlayamamanız, özümseyememeniz, kendinizi partiye katamamanız ve bir irade gücü haline getirememeniz gerçeği vardır. Eğer bunu şimdiye kadar doğru temelde yeterince sağlamış olsaydınız, dünyanın en büyük devrimci örgütü PKK olurdu. Nitekim emperyalizm bizden boşuna korkmuyor, boşuna "PKK dünyanın bir numaralı terörist örgütü" demiyor. Çünkü PKK'nin müthiş bir direnme ve dayanmanın, aynı zamanda büyük bir özverinin partisi olduğunu çok iyi biliyor. PKK'nin dayandığı zemin yitirilmiş bir halk gerçeğinde, umudun kırıntısının bile kalmadığı ulusal bir davada ve bitmiş bir insanlık ortamında böylesine gerçekleştiriliyor. Parti gerçeği budur. PKK'nin, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin en büyük korkusu olması bu gerçeklik nedeniyledir.

Sizin zavallılığımızın en temel nedeni bu büyük gerçekliği hakkıyla yaşayamamaktan, bunun büyük savaşımını her an ve her yerde yapamamaktan kaynaklanıyor. Eğer bu büyük gerçeklikle kendinizi yetiştirmiş olsaydınız, tüm düşmanların korkulu rüyası olmak kadar, halkın da umut savaşçıları olacaktınız. Zaten benim büyük öfkelenmemin ve size yönelmemin nedeni de bu büyük tarihe hakkını vermemeniz, bu tarihi görmezlikten gelmeniz ve hatta aşındırma cesaretini göstermemenizdir.

PKK büyük bir partidir ve çok geniş kapsamlıdır. Bu kadar çaba harcamama rağmen, PKK'ye layık olup olmadığımı kestiremiyorum. Unutmayın ki, biz çıplak yüreğimiz veya bireyciliğimizle savaşmıyoruz. PKK'de böyle bir savaşçılık yoktur. Bugün halen mücadeleyi yürüten ve bizi savaştıran güç bu partinin temel değerleridir, şehitleridir; birçok adsız kahramanın, köylünün, emekçinin ve aydınının zindanda işkenceye karşı direnişidir. Bu değerler kutsaldır. Birey olarak sizler bunun binde birini bile temsil edemiyorsunuz. Partinin şeref ve onurunu paylaşıyorsunuz, ama parti gerçeklerine hakkıyla sahip olmayı, layık olmayı düşünmüyorsunuz. İşte yanılığınız burada karşımıza çıkıyor. Siz "Tüm bunları bir tarafa ittik, aşındırdık" diyorsunuz. Siz çılgın mısınız? En değme düşman kontrastı bile böyle zarar veremez. Kendimize yapacağımız en büyük kötülük, partimizin bu yüce tarihini görmezlikten gelmek ve onun yerine kendi bireyciliğimizi dayatmak olur. Çünkü bu büyük bir tarihtir ve sıradan yaratılmamıştır. PKK tarihinin her saatinin bir destan değerinde olduğunu kanıtlayabilir, PKK'nin her bir şehidinin de büyük bir kahraman direnişçi olduğunu belirtebilirim. Bunun sahibi olmanız ve bunun için adeta yanıp tutuşmanız gerekirken tüm bunları hiçe sayıyor, "Unuttuk, ters yaklaştık ve gereklerini yerine getiremedik" diyorsunuz. İşte bu en büyük kötülük oluyor. Ailenizin sıradan bir değerine ters düşseniz, büyüğünüzden tokat yersiniz. Burada binlerce yüce değer var, ama bunlara ters düşmenin ne anlama geldiğini hiç hesaplamıyorsunuz. Bu nedenle ciddi ve yüksek anlayışlı olamamanız ürkütücüdür ve sizi bu kadar yüce değer karşısında kesinlikle affedilmez bir noktaya getirebilir. Eğer oldukça yanılığlı ve yetmez tutumlarınızı sürdürür, partileşmeyi bir türlü sağlayamaz, kendini dayatan ve tıkatan durumlarda ısrar ederseniz iflah olmazsınız ve belki de çok acı bir biçimde sonunuzu getirirsiniz.

Parti davası bu anlamda çok büyüktür. Benim büyüklüğüm bu değerlere hem anlam vermem, hem de onların uğruna yaşama gücünü göstermemdir. Eğer PKK'de bir kişi büyük olmak istiyorsa, onun büyüklüğü bu değerlere bağlılığında, bu değerleri kavramasında ve temsil etmesi gerçeğinde yatmaktadır; büyüklük ölçütü de budur. Kimse bunun dışında büyüklük aramasın. Sonuna kadar mütevazı olmak kadar, gerektiğinde en büyük zorluklar ve engellerle savaşmak için de bu büyüklükleri esas alacaksınız. Gerektiğinde en büyük otorite, gerektiğindeyse en mütevazı insan olacağız ki, bu değerlere layık olduğumuz kesinleşsin ve anlaşılın.

Umarım partileşmeyi bu derinlikte ve bu kapsamda artık hem anlıyor, hem özümüyor, hem de bir daha silinmemecesine bilincinize ve yüreğinize kazıyorsunuz. Parti her zaman en büyük değerdir. Şu anda halkımız, ulusumuz ve hatta insanlık için de onur duyulacak en büyük gerçeklik, PKK'de yoğunlaşan ve biriken bu gerçekliklerdir. Böyle bir partiyi aşındırmak, onun gereklerini

yerine getirmemek gibi çok kötü ve lanetli bir duruma düşmek şurada kalsın, onu paylaşmak ve yaşamak en büyük tutku olarak hepinizde ifadesini bulmalıdır. Çünkü bu parti buna layıktır ve bunu an be an emreden bir partidir.

Şehitlerin son vasiyetlerini kim unutabilir ve son nefes verişlerini kim göz ardı edebilir? O büyük direnişlerin anlamını kim unutabilir? Bu büyük zorluklarla, kıyamet kadar açlık, soğuk ve sıcakla savaşımı kim unutabilir? Bütün bu direnişler yüce amaçlarımız, insani amaçlarımız, ulusal ve sınıfsal amaçlarımız için gösterilmiştir. Bu konuda partililere düşen görev, en son temsilciler veya bayrağı en önde taşıyan militanlar olarak bu bayrağı yere düşürmemek ve daha da yükseklere kaldırarak karşılık vermektir.

En önde savaşacak partililik veya partileşme böyle ifade edilebilir. Yoksa “Partinin itibarı büyüktür, olanakları fazladır, onunla kendimi büyütür ve partiye dayatırım” demek, bu partiye yapılacak en büyük hakaret oluyor. Bu parti böyle olmayı kabul eder mi? Bu kadar şehit bunu kabul eder mi? Bizim önderliksel çabalarımız var. Biz böylesi yaklaşımları hiç kabul eder miyiz? Siz istediğiniz kadar “Biz laf anlamayız, biz kabadayıyız” deyin, düşmanı dize getiren bu partinin olanaklarıyla kendilerini yaşatan kişiler bu konularıyla kabul edilebilir mi? Hiçbir anlamı olmayan küçük bir dayatmaya bile kimse cesaret edebilir mi? Bu ben bile olsam böyledir.

Partileşme, halk tarihimizin en yüce, ulusal kurtuluşun ve insanlığın da en anlamlı ifadesidir. Bu çok büyük bir direniş tarihiyle günümüze kadar başarıyla getirilebilmiştir. Yaşamımızı tamamen bunun içinde erittik ve ölümsüzlüğü bu parti içinde böyle geliştirdik. Buna katılan kişi en başta bu değerlere layık olmayı bilmelidir. Bu değerlere toz kondurmamalı, tam tersine daha da yücelmesi için katkısını sunmalıdır. Gerçek partileşme, PKKlileşme böyledir. Böyle bir PKKlileşme her zaman yücelmiş ve kazanmıştır. Kesin zafere gidecek PKKlileşme de böyle olacaktır.

19 Ocak 1996

ÖRGÜTLENME EN GELİŞMİŞ BİLİNÇTİR

Kişilerin, halkların ve ulusların yürüyüşünde başlangıçtaki yaklaşım tarzları, onların en hayati davalarında ve işlerinde bütün sonucu belirler. Yaklaşım tarzının içeriği, ciddiyeti ve yerinde çabası zaman ve mekan koşullarına bilimsel olarak oturmuşsa, bu iş başlangıçta bir kişi veya bir küçük grupla da başlasa, sonuçta başarı gelir. Ancak bu işin başlangıcı yerinde ve bilimsel olarak doğru değilse, tarzı ve onun gerekli kıldığı çabası yetersizliklerle yüklüyse, iş baştan kaybedilmiş demektir. Bu durumda isterseniz yüz bin kişiyle başlayın, isterseniz bir ulusu toptan ayaklandırın ve bütün dünya sizin olsun, yine de yenilgi kaçınılmazdır.

PKK yürüyüşünün de bu tanıma göre bir izahının olması gerekir. PKK’yi kendi kişiliğinde başlatanlar bu tanıma göre bir başlatmayı esas alırlarsa, bu bir kişi veya bir grup da olsa, PKK’nin zaferini geliştirir. Eğer işin gereklerine göre değilse, PKK’nin bir ordusu olsa ve zaferin eşiğine de gelse, her şeyi kaybetmesi kaçınılmazdır. Örneğin zayıf bir genel sekreteri veya birçok önemli görevlerde zayıf birkaç önder kadrosu olsa bile, bu parti baş aşağı yuvarlanır ve geriye kalanlar ezilip giderler. Tıpkı reel sosyalist ülkeler partilerinin tarihlerinde görüldüğü gibi, bu parti de kendi başına bela olur.

Halkların, sınıfların, ulusların, hatta kişilerin davaları da olsa, bu davaların bir anlam ifade etmeleri için partilere ihtiyaçları vardır. Davalar partisiz olmaz. Bir de bu yönüyle parti ihtiyacını bilmek gerekir. Davam vardır diye bu işe baş koymak kendi başına yetmez. Çağımızda her dava bir sınıfın, bir ulusun veya örgütlerin davası ise, kesinlikle sağlam parti aracını gerektirir. Günümüzde sağlam parti aracına dayanmayan hiçbir davanın başarı şansı yoktur. Demek ki, davanıza ne kadar kutsalca inanıyorsanız, onun aracına da o kadar kutsalca anlam vereceksiniz. Parti olmanın gerekliliğini, partisiz nefes bile alıp verilemeyeceğini iliklerinize kadar hissetmelisiniz. Kendinize ve davanıza saygınız ve bir başarı azminiz varsa, “Bu işler partisiz olmaz, parti çok gereklidir” diyeceksiniz. Çağımızın en yalın bir gerçeği de budur. Parti tanımını geliştirirken, böyle bir araç ihtiyacını kesinlikle göz önüne getirmek gerekiyor.

Parti denilince anlaşılması gereken şey kişinin, sınıfın veya bir ulusun temel hayati çıkarlarının **politika** adı altında bir **çizgiye** kavuşturulmasıdır. Politika veya parti çizgisi, halkın hayati çıkarlarıdır. Bu da ulusal kurtuluş aşamasında sömürgecilik ve emperyalizmden kurtulmayı ve onların gerici iç bağlantılarından kopmayı ifade eder. Çizgi biraz daha detaya kavuşursa, bir halkın veya bir sınıfın demokrasisini ifade eder. Eğer bu ezilen ve sömürülen bir sınıfsa, kendini ezilmekten ve sömürülmekten kurtarmak istiyorsa, **sosyalist** düzenin programını, öngörüsünü ve tasarısını esas almalıdır. Parti denilince ilk akla gelmesi gereken çizgidir. Neye karşı olduğunuzu, neyi yerine getirmek istediğinizi adınız gibi bileceksiniz. Bu da yetmez, bir de çizgi temelinde **örgütlenmek** gerekir. Çizgi ne kadar doğru olursa olsun, onun örgütü olmazsa, işleme ve eyleme geçme diye bir durum kesinlikle söz konusu olmaz. Çizginin haklılığı ancak örgütlülükle yaşamsallaşır ve kendisini başarıya götürebilir.

O açıdan parti tanımının ayrılmaz bir yönü de **örgütlülüktür**. Örgütlülük olmadan hiçbir dava, hiçbir parti ve hiçbir çizgi başarıya gidemez. Hele bu Kürt toplumu gibi lime lime edilmiş bir toplumsa, davası gözden düşmüşse, partisi yoksa, varolan partiler de basit birer ajan olup kötürüm bir aracı olmaktan öteye gidemiyorlarsa, orada sağlam bir çizgi olmadan, özellikle lime lime olmuş kitle ve toplum bağlarına dayatılacak çelik bir örgüt ve çok disiplinli örgütsel bağlar olmadan, bu partiyi korumak mümkün değildir. Tabii bu partiyi korumadıktan sonra dava da sloganlar düzeyinde yozlaşmaktan kendini kurtaramaz. Bu anlamda örgütlülük Kürdistan gerçeğinde her şeydir.

Kürdistan ve PKK gerçeğinde en örgütlü olan kişi, en büyük savaşandır. Kendini en iyi örgütlemiş olan da en güçlü kişidir. Bu anlamda PKK örgüt gerçeği Önderlik gerçeğidir. PKK Önderliği kendini örgütleyerek gücünü ortaya koymuş ve hiçbir kişinin sınıf adına yapamadığı örgütlenmeyi yapmıştır. PKK Önderliği gücünü bundan alıyor. Örgütlenme, kitle bağlarıyla kadro bağlarının iç içe geliştirilmesidir. PKK Önderliği bunu kendi şahsında toparlamıştır. Bütün düşman saldırıları, bütün iç ve dış gericilik buna çarpıp geriliyor ve püskürtülüyor. PKK, çoğunuzun sandığı gibi silahlar, maddi teşvikler ve bu eylemliliklerle ayakta tutulmuyor. Burada örgütlülük tarzı en büyük dayanma gücünü veriyor.

Örgütlülük önderliktir, önderlik örgütlülüktür; ikisi bu kadar iç içe geçmiştir. Tabii örgütlülüğün çabayla da ilişkisi vardır. Örgütlenmek için **bilinç** gerekir. Örgütlenme için bilincinizi geliştirecek ve sürekli propaganda yaparak halka bilinç taşıracaksınız. Halk bağları oluşturup küçük gruplarla sürekli halkın çıkarlarına uygun bilinci taşıracaksınız. Bu ajitasyonla geniş topluluklara hitap ederseniz halk bağları oluşur. Propaganda ile dar gruplara hitap ederseniz, bu da kadro bağlarını oluşturur ve böylelikle eylemliliğinizi göstermiş olursunuz. Büyük bilinç taşıyıcısı olmazsanız, örgütlenme yapamazsınız. Örgütlenme yapmak için **ajitator** gibi çok konuşma yapacak, **hatip** gibi geniş kitlelere hitap edecek veya bir **propagandacı** gibi küçük bir gruba sürekli fikir aşılayacaksınız. Bunların ikisini ustaca yaparsanız, kesinlikle en büyük eylemin sahibi siz olursunuz. Legal veya illegal, silahlı veya kitlesel bütün çalışmalarda bilinç örgütlenmesi ve ajitasyon esas belirleyici çabadır. Ajitasyon bir yerde kitleyi kıskırtma, serhildana kaldırma veya kadroyu örgütlendirme, ona sürekli propaganda etmedir. En büyük eylem budur.

Ustalar da “Örgütlenmenin kendisi eşittir eylemdir” derler. Örgütlenmeyi böyle geliştiren kişi en büyük eylemi de yaratır. Nitekim sağlam bir örgüt bağı oluştuktan sonra, o örgüt kendiliğinden eyleme geçip askeri, siyasi, ekonomik ve sosyal birçok hedefe yürür. Çünkü örgütlü güç boş durmaz. Örgütlü güç kurulmuş bir mekanizmadır, bomba gibidir, nerenin üzerine gitse patlar ve sonuç alır. Bir yerde başarılı eylem yoksa, orada yeterli örgüt yoktur. Bir yerde hata varsa, oradaki örgütlenmede ciddi bir yanlışlık vardır. Bir yerde eylem tehlikeliyse ve kayıplara da yol açıyorsa, orada örgütlülük düzeyi hiç göz önüne getirilmemiştir. Bir yerde sağlam eylem varsa ve muazzam başarılar kazanılıyorsa, orada oldukça örgütlü bir yönetim ve sağlam bir örgüt vardır. Bunlar birbiriyle bu kadar bağlantılıdır. Tüm bunlar doğruysa -bunlar parti tanımını ihtiva ediyor-, böyle bir parti anlayışına ulaşmışsanız, bu temelde hem anlayış hem de çabalarla kendinizi partiye katmışsanız ve bunu yaşamın kendisi haline getirmişseniz, sizin bütün yürüyüşünüz parti yürüyüşüdür, başarı yürüyüşüdür. Bazı talihsizlikler olmazsa, el atacağımız her görevde başarı gelecektir.

Eğer pratiğinizde fazla başarı yoksa, bilin ki sizin yürüyüşünüz parti tanımına göre değildir; ya bir sağ sektör ya da sol sektersiniz, ya bir çaba yetersizliğiniz var ya da intiharvari bir gidişin sahibisiniz. Dolayısıyla kendinizle birlikte çevrenize ve iradeniz dışında örgüte de zarar vermeniz kaçınılmazdır. Siz “Ben iyi niyetliydim, çok çaba harcadım ve çok çalıştım” diyebilirsiniz, ama bir partili gibi ve parti tanımına göre çalışmadınız. Bu dünyada halkımız kadar çalışan, ancak aynı zamanda halkımız kadar yoksul ve haklarından yoksun başka bir halk yoktur. Çünkü halkımızın partisi, örgütü ve yönetimi yoktur. Halkımız başka örgütlerin çizgilerinin emir eridir, dolayısıyla onlara çalışır ve kendini yönetemez. Bu nedenle sizin yürüyüşünüzün de başkaları adına olması objektif olarak ağır basıyor. Sizin beyninize örgütsüzlük yerleşmiştir.

Örgütlülük kolektivizmdir. Siz ondan sıkılmışsınız, daha doğrusu öyle bir kolektivizm parçalanmıştır. Israrla bireyci olmak ve kendiliğinden yürümek istersiniz. Çünkü size yaşam, felsefe ve pratik olarak benimsetilen budur, bundan da zevk alıyorsunuz. Bu da örgütlülüğü inkârdir, kolektivizmi inkârdir ve sonuçta bu yürüyüşünüz bir felakettir. Nitekim pratiklerinizde ortaya çıkan ummadığımız ve sizleri de hayrette bırakan durumların esas nedeni, kendinizi gerçek parti tanımına göre yürütmeyişiniz ve en başta da örgütlenmeyişinizdir. Örgütlülük en zor eylemdir. Örgütlenme en gelişmiş bilinç, en gelişmiş yönetim, en gelişmiş hassasiyet ve çabanın en özlü ifadesidir. En değerli yönetim örgütlü yönetimdir. Doğru bir örgütsel yönetim savaş yönetiminin de özüdür. Böyle olursanız askeri çizgiyi, ekonomik çizgiyi ve lojistiği çok iyi örgütleyebilirsiniz. Halkı da, diplomasiyi de çok iyi örgütleyebilirsiniz. Çünkü esasta parti çekirdeğinin örgütsel yönetimine akıl erdirdiğimiz ve onu başarıyla yaptığımız için diğer bütün örgütsel yönetimler çok rahatlıkla yürütülebilir.

Bu tanıma göre bakıldığında, sizin yürüyüşünüz felaket derecesindedir. Şu anda sizi parti gerçekliği karşısında çözdüğümüzde ve parti gerçekliğinin tarihsel boyutlarına kadar indirgediğimizde, sizin en büyük hatayı kendinize parti tanımına göre bir istikamet vermemekle yaptığınızı göreceğiz. Böylelikle yalnız kendi çabalarınızı değil, bütün çabaları ve özellikle önderliksel çabaları da boşa çıkarıyorsunuz. Daha da kötüsü bu yürüyüşünüz ister kendi hata ve kusurlarınızın, isterse bazı başarılarınızın sonucu olsun gerçeklikle bağdaşmaz. Bazıları kaybetmişse, doğru olduğunuz ve kazandığınız halde o kayıp sizin de kaybınız oluyor. Bazıları kazanmışsa siz tamamen kaybettirdiğiniz halde ona da sahip çıkmakla büyük haksızlık yapıyor ve dolayısıyla kendinizi kandırmayı yaşıyorsunuz.

Gerek güncel gerek tarihi açıdan pratiğinize baktığımızda, en tehlikeli yanınızın bu olduğunu rahatlıkla belirtmek mümkündür. Bunu da kötü niyetle değil, çok iyi niyetlice, varınızı yoğunuzu ortaya koyarak yapıyorsunuz. Ama yaptıklarınız parti tanımına göre olmadığı için, bunlar parti yaşamına verilen büyük bir zarar oluyor. Burada muazzam bir tepkicilik var. Kendi kendini savunma, keyfililiğine kılıf biçip kendini haklı gösterme, örgütlenmeye gelememesinin bahanesini her tarafta arama, parti tanımının tüm ölçülerine göre kendini sağlam, başkalarını ise hep suçlu görerek parti yürüyüşünü keyfince yorumlama söz konusudur. Parti imkanları arttıkça ve Önderlik tarzının partiyi bütün iç ve dış engellemelere rağmen sürdürmesi geliştikçe, buna yüzde yüz engel teşkil edenlerden tutalım önemli düzeyde görevlerin gereklerini yerine getirmeye çalışanlara kadar herkes “Ben de bu gelişmelerin sahibiyim” diyor. Siz yetersizseniz ve gerekenlerin tersini yapmışsanız, bu gelişmelere nasıl sahip olacaksınız? “Partinin hatalarının sonuçları benden uzak dursun, başarılar benim olsun” deme veya başkalarının yanlışlıklarının kurbanı olup kendi doğrularına da sahip çıkamama anlayışı ters bir yaklaşımdır. Böylece parti tarihinin en körce, en oportünistçe yapılan tanımına denk gelen bir anlayış, bir yaklaşım tarzının sahibi olursunuz.

Bir tarafta parti tanımını, diğer tarafta sizlerin yaşam süreciniz var. En kötüsü de bu tutumlarda kemikleşme var. Burada ölçüler fena dağılmıştır. Parti vicdanının tıkanması ve parti hassasiyetlerinin bir tarafa bırakılması söz konusudur. Bunun sonucu da daha fazla bireyciliktir; eski toplumun, hatta düşman düzeninin etkilerini dobra dobra taşırmadığı. Hiç sıkıntı bile duymadan, bizi nereye götürür, bizden ne götürür demeden kendinizi dayatıyorsunuz. Bu artık tam bir vicdansızlık halini almıştır ve bu tipi durdurmak artık imkansızdır. Çünkü emeğinin çok üstünde bir parti itibarını yakalamış ve parti olanağının başına geçmiştir. Belki rüyasında bile görmediği bir kişisel etkinliğe kavuşmuştur ve onu bırakmamak için on defa kelleyi koltuğuna alır. O yetkiyi, o gücü elinden bırakmamak için her türlü iftirayı yapar, bunun için bir canı bile kesilebilir, her türlü demagojiyi kullanır, küser; olmazsa alttan oynar, daha da olmazsa kaçır. Parti içinde parti tanımının dışında yanlış güç kazanmış kişi, bu anlamda tam bir beladır. Düşmanın gizli kontraları onun yanında solda sıfır kalır. Düşmanın gizli kontrası, provokatörü parti içinde ufak bir zarar verirse açığa çıkar. Bu kişilikler ise genellemeci ve tasarrufçu olduğu ve tüm gücü ustaca kontrolüne alıp üzerine açıktan tasarrufçuluğu egemen kıldığı için tehlike sınırı artık akıl almaz ölçüdedir.

Bunlar iktidar uğruna öncelikle babasını asan çingeneye benzerler. Kürt olayında bu şiddetlidir. Duygular, düşünce ve bilinç birikimi çok geri ve çarpık olduğu için, bunların toplam ifadesi örgüt gücüyle birleştiğinde bu kişilik bir canavar kesilir ve artık onları

durdurmak imkansızdır. Nitekim bizim önder militanlarımızın ve komutanlarımızın yürüyüşünün bu hatalı biçimlerini durduramıyoruz. Ölüme gidiyor ve kendileriyle birlikte altın kıymetindeki değerleri de bitiriyorlar. Öncelikle yapılması gereken şey bu kişiliği durdurmaaktır.

Tabii bunun zıddı da emeğinin farkında olmayan köle, **hamal** kadro tipidir. İşlerin kötüye ve kendi emeğinin boşa gitmesi bu kişiliğin umurunda bile değildir. Artık bastıran bireyin, işi alıp götürenin emrine takılmıştır. Parti tanımı bunu da kabul etmez. Parti tanımına göre katılım kolektiftir, inisiyatiflidir. Parti doğruya sonuna kadar evet, yanlışta ve yetersizliğe de sonuna kadar hayır deme inisiyatifini her kadrosuna tanır. Kadro bu inisiyatifini kullanamadığı için, yönetici kendisini uçurumun kenarına da götürse ona boyun eğer, hatta birlikte düşer. Oysa kadro sesini biraz yükseltse bunlar olmayacaktır. “Bu gidişat ölçülere, taktiğe, çizginin uzun vadeli çıkarına, partinin militanlık ölçülerine, askerlik ölçülerine ve yaşam ölçülerimize uygun değildir; partililik ölçülerimiz bunları kaldırmaz, sana bu işin doğrusunu gösterecek ve seni ikna edeceğim” denildiğinde, karşıdaki kişi “Ben ikna olmuyorum, çevremi bastırıp işleri bildiğim gibi yürüteceğim” cevabını veriyorsa, kadronun “Partiye bağlılığım ve parti tanımına uygun katılımımın bir gereği olarak seni önce teşhir ve tecrit edeceğim, bu da olmazsa senden kopacağım. En yakın bir parti organına gideceğim ve ayrıca gücüm varsa bunun tedbirini de alacağım, seni doğruya davet ediyorum” diyerek bir mücadeleyi vermesi gerekir.

Tabii kadrolarımız müdahalenin ne ölçülerini, ne yerini, ne zeminini bildiği için, karşılarındaki kurnaz ve bastıran kişiler onların emeğini alıp götürüyorlar. Ondan sonra da hamalca çaba sahibi olan kadrolar sıkılıyor, “Neden böyle oluyor” diye şikayet ediyor, bunalıma düşüyor ve tıkanıyorlar. Sonuçta partinin başına daha fazla bela oluyorlar. Diğerleri daha da bunların canına okuyor ve problemi kangrene çeviriyor. Partinin bin bir emekle topladığı bütün değerler, bu iki tarafın karşılıklı uzlaşması temelinde dibine bir dinamitten daha fazla patlayıcı yerleştirilerek bertaraf ediliyor. Dolayısıyla temel sorunuz, eğer gerçekten bir partililik niteliğiniz varsa, parti tarihini bu temelde incelemeniz ve güncel partileşme sorunlarına bu yaklaşımla çözüm gücü olmaktadır. PKK militanı bu anlamda parti tanımını da esas alarak parti tarihini doğru çözen ve güncellikte de böyle bir partileşmeyi kişiliğinde uygulayandır; herhangi bir yerde doğru çalışma tarzının, çizginin başarısı ve zaferin garantisidir; ortaya çıkacak tüm yanlışlıklara karşı panzehirdir ve ne kadar sorun varsa çözer.

Bunun için de parti tarihinin bilincine ihtiyaç vardır. Bu partiyi parti tanımına göre kim yaşatmış, nasıl yaşatmıştır? Zindanda, dağda, Avrupa’da, kısacası iç ve dış bütün alanlarda nelere karşı nasıl mücadele edilmiştir? En önemlisi de bu parti şimdiye kadar nasıl yaşatılmıştır ve bunun can alıcı kısmı nedir?

Önderlik Örgütlülüktür ve Esas Belirleyici Güçtür

Önderlik hikayesi şimdi ulusal bir hikaye haline gelmiştir. Herkes ulusal önderlik, ulusal kahramanlık, ulusal yaşam gibi olgulara bir anlam yükleyerek çıkış yapmak istiyor. Bu sıfatlar hak edilmiş mi edilmemiş mi? Böyle bir Önderlik var mı yok mu? Yazarlar ve militanlarımız bunları incelesinler. Bu Önderlik ne kadar zor da gelse çok ilginç, çok anlamlı, çok ustaca ve ustaca olduğu kadar da çok yiğittir. Amansız çabalarla yürüttüğüm parti tanımı ve onun günümüze kadar ki tarihi işte budur. Bunu anlamayanlar ne yeni Kürt çözümlemesinden, ne savaş tarzından, ne yurtseverlikten, ne de duygulardan bir şey anlarlar. Bunu abartma olarak belirtmiyorum. Düşman bile bize kulağını kabartıyor. Ben, Çiller-Erbakan izdivacı tehlikelidir diyorsam, düşman ikinci gün “oldu” diyor. Ben, Araplarda bir bloklaşma var, PKK ondan yarar görecektir diyorsam, düşman ertesi gün “Bunda bir keramet vardır” diyerek politika değişikliğine gidebiliyor veya eleştirdiğimiz her şeye sahip çıkıyor. Yani düşman bunu tersinden yapıyor. Zaten başka bir öğrenme yeteneği de yoktur. Böyle bir düşmana saygı duyuyorum, çünkü iyi öğreniyor.

Bir Genelkurmay yetkilisi ve onun sivil bir uzantısı, “Bu işe APO gölgesi düşmüştür, parlamentomuza yansıyor, hukuksal alanımızı bozuyor; bu adamlar bunu anlamıyor, biz bunu kabul etmiyoruz, haddimizi fazla zorlamasınlar” diyor. Ben de, güzel ve doğru tespit etmişler, buna saygı duyuyorum dedim. Ama ortada savaşanlar bunu anlamıyorlar ve anlamadıkları için de tedbirleri yoktur, “Gerçekler başkadır” diyorlar. Aslında başka değildir, gerçekler böyledir. Ondan sonra da demokratik güçleri topluyor, zorluyorlar. Ondan sonra bu demokratik güçler “İnsan hakları nerede, uluslararası güçler neredesiniz?” diyorlar. Güç mü yoktur? Güçler çoktan mevzilenmiştir. Siz ona göre kendinizi mevzilere yatırmamış, orta yerde kendinizi damdazlak bırakmışsınız. Zamanında yapılan çağrılara kulak kabartmış, bildiğinizi okumuşsunuz. Biz yaşarsak belki idamlıktan kurtulurlar; yani bu güçlerin yaşamlarını güvence altına almak da şu anda bizim bir görevimizdir. Önderlik gerçeği budur. Bize en uzak olanlar da, en karşıtları da buna dahildir. Güney Kürdistan önderliği tamamen aleyhimizde çalışıyor, ama “Siz olmazsanız bir gün bile yaşayamayız” diyor. Bu da politik bir tutumdur. Varsın bunlar da böyle yaşasınlar.

Bu yaklaşımı bu uç noktalardan alıp kendi merkezimize kadar getirebiliriz. Merkezimiz “Sen bize gereklisin” diyor, ama bazen de “Yaptıklarımızla canına okuruz” diyorlar. En dost bildiklerimiz bile, “Ne zaman ölecek de mersiyeler okuyacağız, kendi kendimizi yaşatacağız?” diyorlar. Bunlar hayranımdır, fakat yaşamlarını benim ölümüne dizecekleri mersiyelerde buluyorlar. Bu bir gerçektir. Bunun egosu yaşamla değil, ancak ölümlle tatmin olur. Bu sadece dışarıdaki dostlarla sınırlı değildir, içimizde de bazıları böyledir. Tüm gücünü ve olanaklarını bizden alan kadro, “Benim yaşamım senin ölümünden geçer” diyor. Aslında bu bir egoizmdir. Orada bazı duygularını, yerine göre keyfiliklerini istediği gibi yaşamak istiyor. Bu yaşam değildir, yaşarken hazır ölümdür, ölüme hazır koşuştur. Çünkü bu yaşamın kendi başına yirmi dört saat direnme ve ayakta kalma imkanı yoktur. Düşman bu yaşamı bir vuruşta yerle bir ediyor. Onu yaşatan güç Önderliğin çabalarıdır, ama ona gerekli olan o an keyfini yaşamaktır. “Ne olursa olsun, yeter ki kendimi bir gün yaşayayım” demek bir Kürt felsefesidir. Örneğin, sigara sorununa boşuna yüklenmedim. Sigara sizin bir alışkanlığınız; sizin için önemli olan onu bir güzel içinize çekmektir. Büyük işkencelere dayanıp savaşsınız, ama sigarasız yaşamaya dayanamazsınız. Bu, sevdalınız gibi bir şeydir, ancak bu yaklaşım doğru değildir. İstedığınız kadar beni kandırmaya çalışın, “Ben başka işlere de varım” deyin, bu bir kişilik göstergesidir. Bunları bir çırpıda aşamayan kişi tıkanmış bir kişiliktir. Kendinden vazgeçmez, kendini ya ölü gibi katar, ya da keyfi uğruna bütün bir örgütü yıkar. Bunu kendini yaşamak için yapar ve bu da tehlikelidir.

Bu bireyci kişiliği yıkmak gerekir. Kapitalist ülkelerde bu kişi bir trösttür, bir karteldir, bir holdingdir ve kanser gibi büyümüştür. Ama Kürdistan gibi bir toplumdaysa bir zavallıdır, yoksulun yoksuludur, bir ekmek kııntısı için kırk takla atan birisidir; ama yine de kapitalisttir, bireycidir, egoisttir. Bizdeki bireycilik çok tehlikelidir, çünkü **yoksulluk ortamının bireyciliği**dir. Bir tavuk için gözünü kırpmadan kardeşini ve komşusunu öldürür. Bu çokça görülen bir durumdur ve yoldaşını katletmeye kadar götürür. Bu kişilik basit bireyciliğini yaşamak için etrafını bastırır, söylenmedik söz bırakmaz. Bu en tehlikeli egoizmdir ve bizde de yaygındır. Kolektivizme

gelmeme, ortak yaşama ve paylaşmaya gelmeme, duygularda ve düşüncede ortaklığa hitap etmeme ve bundan zevk almama birçok kişiye yaşıyor.

Bu, 'benim olsun da ne olursa olsun' anlayışdır. Bu konularda da sıkça verdiğim bir örnek vardır: Bizim köyde **Dedo** diye birisi vardı, iki üç öküzün kaldığı gübre ve suyla karışık bir yerde kalırdı. Dedo'yu oradan çıkaramazdık. Oranın kokusu onu sarhoş etse de, onun için bir cennet köşesiydi. Birkaç öküzüyle kendisine öyle yaşam kurmuştu ki, kellesini koparsanız köylü cemaatine girmez, buna bir dakika bile tahammül edemezdi. Hep oraya koşardı ve herkes "Dedo" diye ona güler geçerdi. Bu felsefe Kürt felsefesidir. Adam kendine göre bir köşe kurmuş, bir takım putları içine yerleştirmiştir ve hep oraya takılıyor. Aslında bu doğal bir şeydir. Çünkü insan ancak kendisinin olan şeylerle yaşar. Sizdeki kendinizin olan şeyler de, Dedo'nun kendisinin olan şeyler gibidir. Her şeyi birkaç tane hayvanı, zavallı iki üç çocuğu, biraz kıraç toprağıdır ve bunlardan başka bir şey düşünmez. Bunun sizin gerçekliğinize yansıtılışı sizin parti içindeki kümelenmenizi ve duruş şeklinizi belirliyor. Onun için kolektivizme gelemezsiniz. Yani Dedo'nun köy cemaatine giremediği gibi, siz de etkileyici genel konuşmalara gelemezsiniz. Dedo gibi gider hayvanlarınızla, yani putlarınızla konuşursunuz. Gün ışığına gelemezsiniz. Bu türden karanlık ve hiç penceresi olmayan ahbab çavuş tekkeleriniz vardır, gizlice gidip orada fiskos edersiniz. Çünkü onlar sizindir.

Ben daha o zaman bunlar bizim olacağına hiç olmasın dedim. O gün bugündür genele hitap eden düşünceler, genelin beğenisini kazanan ve giderek dünyayı bile etkileyecek çalışmalar sergiledik. Çok utanç verici durumdan, o izbe yaşamından uluslararası alana bile etkide bulunacak bir yaşam tarzına ulaştık. Bu da bizim parti yaşamımızı, yeni yaşam felsefemizi ve yürüyüşümüzün özünü temsil ediyor. Siz bu yürüyüşün neresindesiniz? Sizin yürüyüşünüz önemli oranda komşum olan Dedo'nun yürüyüşüne benziyor. Yürüyüşünüzün zırnık kadar onları aştığını sanmıyorum, hatta daha da tehlikelidir. O emekçiydi, başkalarının değerlerine asla göz dikmezdi. Sizin daha fazla kötülük yapma ve birçok değer üzerine kurulma gibi bir tehlikeniz de var.

PKK içinde bu tehlike kesin vardır. Emeginin çok üstünde yetkiye konmak veya bunun tersi olarak emeginin savunusunu bile yapamamak çok yaygındır ve şu anda egemen olan da budur. Bunu aşmak için yönetim olayını çok adaletli yürütmek gerekir. Bu da parti tarihine ve parti tanımına göre yürütmektir; bütün birikim değerlerini savunmak, korumak ve eğer bu değerleri paylaşacaksa kişilerin yeteneğine göre değer teslim etmektir. Bu değerleri onları haksız olarak ellerinde biriktirenin elinden alır. Hakkını ve yetkisini doğru kullanmayana "Hakkın ve yetkin şudur, sahip çık" der; sonuçta örgütsel işleri düzeltir, yönetir ve yürütür. Dikkat ederseniz, sizin çalışma tarzınızda bunlara yer yoktur.

Parti içinde değerler nasıl adaletli paylaşılır, nasıl korunur ve geliştirilir? Bu sizin umurunuzda bile değildir. En değme olanınız da, basit bir hamal gibi "çalışyorum işte" diyor. Ama sonuçta emegini kurdun mu yoksa karganın mı kaptığının farkında değildir. Bazıları da "Bu kadar çalıştığını yetmiyor mu? Bunun karşılığında parti bana bir şey vermeli" diyerek, köylü veya küçük burjuva yaşam tarzını istiyor. Siz köylü veya küçük burjuva kalmak için değil, değişip dönüşmek kolektif bir savaşçı ve bir halkın kurtuluşçusu olmak için partiye girdiniz. Ama en değmeniz bile bir köylü veya küçük burjuva olmaktan öteye gidememiştir. Hak talepleriniz, hak arayıcılığımız tamı tamamına böyledir. "Ben partiye bu kadar emek verdim. Parti hala neden bana dilediğimi vermiyor?" diyorsunuz. İçinizde bunu söylemeyen tek bir kişi yoktur. Mücadeleye girdiğinizde karşılık istemeyeceksiniz. Karşılık zaten elde ettiğiniz o andır, manevi gururdur, yediğiniz ekmektir, yoldaşlık sevgileriniz, yoldaşlık tutkularınız ve heyecanınızdır. Bu mükafat size yetmiyor mu?

Ama dikkat ederseniz, içinde böyle tatmin olan yoktur. Bazıları bir gün fırsat bulup yetkileri ele geçirirse kendine dayalı bir şato kurar ve kimseyi yanına yaklaştırmaz, o eski despotlardan daha fazla feodal olur. Eğer bir köleyse yetkilerini başkasına verir veya hepsini bir çırpıda sağa sola dağıtır. Eskinin bir ekmek kııntısı için yalvaran kölesi bütün değerleri elden çıkartır. Bu da çok tehlikelidir. Önemli bir bölümünüz böyle bir kölenin değer harcaması konumunu yaşıyor. Önemli bir bölümünüz de despottur, feodaldır, emeği gasp eden bir tarzda yaşıyordur. Diğer önemli bir kısım da orta yolculuğu, ne olup bittiği konusunda kafası karışık olan çaresiz zavallıyı oynuyor. Sizin tanımınız önemli oranda böyledir. Bu üç yöntem ve yaklaşım tarzı da partililiği ifade etmiyor. Bunların sınıfsal nedenleri ve yol açtıkları sonuçlar bellidir. Bu yaklaşımlar partinin Önderlik gerçeğine ve PKK tanımına göre değildir, kendinize göredir.

Bu bir çelişkidir ve çözümlenmelidir. Çözümlemeyi sizlerle uzlaşarak mı, sizlerle kanlı dövüşe geçerek mi yapacağız? Bunların ikisini de esas almamalıyız. Ne sizinle uzlaşabilir, ne de kanlı bıçaklı olabiliriz. Çünkü bunlar eski toplumun yöntemleridir. Çoğunuz buna hazırsınız, adeta "Gel beni döv" diyorsunuz. Ben bu kavga biçimine girmem veya sizinle anlaşalım demem. Sizinle uzlaşmayacağım ve sizin anladığınız tarzda kavga da etmeyeceğim. Bunun tersine zafer kazanmış tarzımızda ısrar edeceğiz. Bu da parti tanımına göre büyük bir yürüyüştür; PKK'yi PKK yapan, bu halkı dirilten, bugün de uluslararası hak sahibi durumuna getiren tarzıdır. Bu dava sıradan bir dava değildir; son yüzyılın son çeyreğinde yakaladığımız en önemli yürüyüş fırsattır. Hiç kimse bu son fırsatı ve yürüyüş şansını hiçbir gerekçeyle elimizden alamaz. Ne buna gerek vardır, ne de kimsenin buna gücü vardır. Buna cüret etmek bile kimsenin haddine olamaz.

Gençsiniz, tecrübelisiniz ve şimdi yapmanız gereken mütevazı olmaktır. Anlayışınızın ve vicdanınızın gelişimine oldukça değer biçeceksiniz. Buna nasıl ulaşacağımız, nasıl yaklaşacağınız konusunda inceleme yapacak, tartışacak ve 'Parti denilen olayı yakaladım' diyeceksiniz. En temel göreviniz partilileşmedir. Bu konuda belirttiğim sakat yaklaşımlarla, üç sahte yolla kendinizi kandırmayacak ve partide bunu dolaylı veya direkt biçimde yapmayacaksınız. Bunu yaptınız mı Önderlikle çelişirsiniz. O zaman Önderlik çok örgütlü ve esas belirleyici olduğu için sizi daraltır, en son ya bir provokatör olarak içinden kopartıp atar; ya bir hamal olarak maskenizi indirir, ya da bir despotsanız onun da ne olduğunu gösterir ve sizi gerekli olan yere oturtur. Önderlik bu konuda hem tavizsiz olarak anlama ve hem de bir uygulama gücüdür. Bağlılık, ancak bu güce bağlı kalarak onu yürütmekle mümkündür.

Bir provokatör, "PKK'yi hiç de böyle düşünmüyorduk; her yiğidin, her PKKlinin kendine göre bir tarzı, bir yoğurt yiyişi olmalı" diyordu. Zaten partiyi ilk başlardan itibaren nereye götürmek istedikleri daha sonra belli oldu. Bunu diyen provokatör, bir dönem sonra şunu da ekliyor, "1973'te nasıl toprağı yararak çıktıysa, PKK'yi aynen öyle toprağa gömmek gerekiyor" diyordu. PKK tarzını PKK'ye uygulamak, yani nasıl doğmuşsa öyle yerin dibine batırmak daha sonra TC'nin taktiği oldu. Benim kimliğimde ve tarzımda tam olarak bana karşıt bir kişilik ortaya çıkarmak istediler. Ben nasıl hareket ettiysem, kime nasıl yaklaştıysam, hatta TC'ye nasıl yaklaştıysam, onlar da aynen inanılmaz bir ustalıklarla onu bana uyguladılar. Tabii taklitçiler esas belirleyemez. Asıl olan biz olduğumuz için bunları açığa çıkarmakta da zorlanmadık. Yerin dibine gömülmesi gereken onlar olduğu için kendileri gömüldüler ve

sonuçta TC'nin kendisi gömülmeye doğru gidiyor. Kemalizm'in kendi kendini nefret ettiği **Erbakan**'ın kollarına atması budur. Bunu biz yaptık. Önderlik bu kadar hakimdir.

Sizin politika ve güç meselesinde bunları anlamamız gerekir. Dost ve düşman dahil herkes olup bitenin hikayesini anlasın. Eğer yeni bir nizam kavuşmak, hele ordu olmak istiyorsanız, bunu adınız gibi öğreneceksiniz. Bireysel anarşist savaşları ne yapacağız? Bunlar Kürdistan'da doludur ve her gün düşmanı güçlendirmekten başka bir sonuca yol açmıyorlar. Bu bireysel savaşçılar ve kendine sevdalanmış kişilikler mücadelemize zarar üstüne zarar veriyorlar. Bizim örgütün ölçülerine uyum gösterenlere, yani nizami ve işleyiş esaslarını esas alanlara ihtiyacımız var. Çünkü yürüyüşü sağlam götürecek olanlar bunlardır.

Kürt tarihinde bireysel başı boşluk had safhadadır ve birbirine ihanet etmeyen önder yoktur. Siz bunu benim de başıma getirmek istiyor, "Biz de bunları uygulayalım" diyorsunuz. Benim en büyük eylemim, bu noktada tarihe dur deme eylemidir. Siz bu ihaneti, bu anarşizmi, bu bireyciliği dayatamazsınız. Biliyorsunuz ki ben iyi bir savaşçıyım. Örgütsel yönetim işlerinde akla kararı seçerim. Bir maceracı gibi kendi dengelerimi bozmam. Hiçbir zaman, hiçbir cephede, hiçbir yerde haddimi aşacak veya beni tehlikeye yuvarlayacak adımları atmam. Çünkü örgütsel bir yöneticiyim. Her gün örgüt nizamına göre kimin amacının neye yönelik olduğu olgusuyla uğraşırım. Bunu yapan adam neyi ortaya çıkartıyor, ne kadar ölçüye geliyor, ne kadar gelmiyor diye terazinin bir şu kefesine, bir bu kefesine koyup ölçerim. Bu da sizin kaç gram değerinde olduğunuzu veya ne kadar ölçü dışı olduğunuzu ortaya çıkarır, size ona göre yer verir, ona göre yetki tanır, ona göre sizinle savaşır. Ölçüde dengeyi boşuna zorlarsanız, ne kadar hafif olduğunuz ortaya çıkar. Bütün bunlar ölçüye uydurulur ve sizi tam dengeye ulaştırır. Bu da örgütsel yönetimdir. Bu ölçüleri kendinize uygulayın.

Üsluptan, tarzdan ve tempodan hiç bahsetmiyorum. Akıl nerede, vicdan nerede, siz neredesiniz? Peki, bu halinizle bu işleri nasıl başaracak, tarihe verdiğiniz sözlerin ve aldığımız kararların uygulayıcı gücü olacaksınız? Ağlayan kişiliğinizle bir canınız var, onu da ateşe atacaksınız. Bu aşamada halk savaşı hiç böyle kazanılır mı? Hele özel savaşa karşı bu savaşçılıkla bir şey elde edebilir misiniz? Aklınız bunu alıyor mu? Bunun için çoğunuz sarhoş gerilla diyorum ve durumunuza üzülüyorum. Büyük kısmınız da ölçülerden kaçıyor. Kaçışlarınızı durdurmak için düşmana karşı harcadığımız çabanın on katını harcıyoruz. Ölçüleri bozan, dengeleri dağıtan olumsuzluklarınızı önlemek için akla hayale gelmez sabır ve tahammül gücü gösteriyoruz. Tabii siz bunun farkında bile değilsiniz.

Aile ocağındaki yetişme tarzınız düşmancadır, hatta TC okullarındaki yetişme tarzınızdan daha tehlikelidir. Öyle bir büyütülüş şekliniz var ki, her birisi korkunç bir beladır. Tabii siz bunun farkında bile değilsiniz, ama çürüme halindesiniz. Bana dayanarak ulusal kurtuluşçuluk yapmak, hatta beni bile beğenmemek moda olmuştur. Baylara ve bayanlara diyorum ki, gelin, bu düşman karşısında bir gün bile onurlu direnin, tek bir başarılı iş yapın, o zaman APO sizin köleniz olsun, size her gün hizmet etsin. Ben buna varım, siz de namusluca ayakta durmaya var mısınız? Eğer yok diyor, bu işleri yapamıyor ve buna dayanamıyor, "Yapamıyorum, edemiyorum, bu kadar laubali alıştırmışım, hep bu türlü işler için ayarlanmışım" diyorsanız, o zaman oturduğunuz yerde oturun.

Öncelikle dil kurallarını iyi öğrenin. Siyasi güç olmak istiyorsanız, bunun kurallarını da iyi öğrenin. Önder olmak istiyorsanız, bunun tarzını kesinlikle tam kavrayın ki, sizi alkışlayalım. Maalesef içinizde böylesi yoktur. Nerede olduğunuz hiç belli değildir. Böyle yaşam olmaz. Bu sefer de "Ölüme koşarsız" diyorsanız, bunun adı ne yaşama ne de doğru ölüme gelmemedir. "Bırak, bu işler tarzımıza göre olacak" diyorsanız, biz de size tarzınızda şans yok diyoruz. Sizin tarzınız Önderlik gerçeğine, yaşam gerçeğine rağmen düşman karşısında kafasını duvara vurarak, "direndim" demektir. Tarzınız, boğa güreşlerinde boğaların birbirine girip daha sonra da başarıları parçalamalarını andırıyor. Sizin yaptığınız halk savaşı değil boğa güreşidir. Sizin yaptığınız işleri düzenleme değil karıştırmadır. Sizin yaptığınız güzelleştirme değil çirkinleştirmedir. Ama tüm bunlar umurunuzda bile değildir. Şu sonuç ortaya çıkmıştır ki, birer zavallıdan öteye bir şey değilsiniz.

Yiğit kişilik, kendini doğru ifadelendiren ve hiçbir güçten çekinmeyen kişiliktir. Çünkü yaptığı iş kahramancadır. Çekinecek veya kendini örtbas edecek bir nedeni yoktur. Ama içinizde kendisini böyle savunan yoktur. Çünkü bunun için gerekçeniz, yüksek başarılarınız, savunmanız yoktur. Bilinçsizsiniz ve çabanız yanlışlıklarla doludur. Ne uğruna savaştığının farkında bile değilsiniz. Çoğunuzun durumu böyleyken, neden yiğitliğe özlem duymayacaksınız? Bu, gereksiz değil, tam tersine en değerli yaşamdır. Bunu ne güne erteliyorsunuz, erteletmenin ne gereği var? Anı anına temsil edilmesi gereken kişilik bu olmalıdır. Bunlar partileşme için verilecek doğru cevaplardır. Bu cevapları doğruca ve yeterince vermezseniz size yazık olur.

PKK'nin Esas Gücü Örgütsel Olması ve Doğru Partileşmesidir

PKK tarihi bu anlamda korkunç trajik bir tarihtir. PKK'leşmenin ölçüleri dışında direniş tarihi kaybetme tarihidir, acılar tarihidir, zindanlar tarihidir, dökülmeler tarihidir, hata ve yanlışın kurbanı olma tarihidir. Bu tarih ileride ciltler dolusu romana konu edilebilir. Bunun böyle olmasının nedeni kadroların parti tanımına göre yaşayamamalarıdır. Kimileri "Biraz benim istediğim gibi olsun", yani "Biraz bireycilik, biraz kölece olsun" dediler ve bu tarihi böyle karmakarışık hale getirdiler. Şu anda benim en büyük savaşımım, kadroların bu parti tarihini doğru anlamalarını sağlamaktır. Bu size admızdan daha önce gereklidir. Önce parti tarihini, sonra da admızı öğrenin. Çünkü adım gibi biliyorum ki, bu gidişatı doğrultamaz, bu parti tarihine göre yetişmenizi ve katılımınızı sağlayamazsak, bundan sonrası tamamen kaybedilir. Çünkü daha önce biraz daha gençken dinamik bir yaklaşımla birkaç parti daha yaratırdım diyordum; ama şu anda düşman her tarafı kuşatmıştır. Bugünkü parti yürüyüşü durdurulursa veya ben durdurulursam sizin ömrünüz yirmi dört saati geçmez, ilk hamlede yere serilirsiniz. Bu parti anlayışınızla durumunuz ancak bu olur. Tek sebep budur, yoksa düşmanın gücü değil. Partileşmemekte ısrar ettiğiniz ve doğru parti ölçülerine gelmekte çok zorlandığınız için bu tehlike büyüktür. Yoksa partinin günümüzdeki olanakları her düşmanı devirecek kadar güçlü, zaferi belki yarından da yakın edecek kadar fazladır. Ama bu olanakları partili gibi kullanamama, temsil edememe, savunamama çok tehlikeli boyutlardadır ve tehlike buradan gelecektir.

Sizi anlamakta güçlük çekiyoruz. Dönemi yakalayacak ve zaferle kapatacak partililiği neden halen yaşayamıyorsunuz, neden halen tepkilisiniz ve bundan kaçınıyorsunuz? Derdiniz nedir? Parti silahından başka hangi silah sizi kurtuluşa götürebilir? Partinin özellikle örgütsellik, örgütlenme ve yönetim silahından başka hangi silah sizi hedefe taşıyabilir? En büyük silah budur. Ancak bu silahı kullanabilecek tek bir kişi bile yoktur. Kimisi "askeri yanım gelişmiş", kimisi "şu yanım gelişmiş" diyor. Bunların hepsi kendini aldatmadır. Örgütsel yönetiminiz doğru olmazsa, ister ordu, ister kültür, ister diplomasi, isterse legal faaliyet içinde olsun, hiçbiri acı kaybetmekten kurtulamaz. Yapabileceğiniz en büyük yiğitlik, örgüt ölçülerini kendinize uyarlamaktır.

Örgütlülüğü anlamanız ve doğru örgütlenmeye gelmeniz için yıllarca bekledim. Şimdi bakıyorum da, size bırakılsa, örgütün canına okumaktan çekinmeyeceksiniz. Artık bu noktada size dur diyorum. Önderlik gerçeğinde artık bundan sonrasına bu biçimiyle geçit yoktur. Ben tek olmama rağmen, bunu dayatma üzerine karşıma çıkanların hepsi yenildi. Bizim de kendimize göre bir yiğitlik anlayışımız var. Orta çağlarda şövalye tarzı bir savaşçılık vardı. Bu çağda da benim örgütsel tarzda bir savaşımım var. Kim karşıma çıkacak? Parti içinde birçoğu kendini denedi ve hemen saldırıya geçtiler. Şimdi bunların çoğu nerede? Belki siz pusudasınız ve çağrıcılarımız “Zamanı kollayın” diyorlar. Belki de kulağınızı kabartmışsınız, “Ne zaman ikbal günlerimiz gelecek?” diyorsunuz. Özellikle ben oldukça öyle bir gün olmayacak, almış olduğumuz tedbirlerle yüzyıllarca da olmayacaktır. Çünkü halklara kazandıranları halkların elinden almak mümkün değildir.

Dolayısıyla bu eski çarpık beklentileri bir tarafa itmeniz kendinize yapabileceğiniz en büyük iyiliktir. Köylü kurnazlığımız, esnaf üç kağıtçılığımız ve orta yolculuğunuz bitsin. Şimdiye kadar bundan hiçbir yarar görmediniz. Gençsiniz, tecrübelisiniz, doğru olanı kazanın. Sizin de bir yiğitliğiniz olsun. Kaldı ki, bu hiçbir zaman kişiyi kendini yaşamaya değil, müthiş derecede bilimsel inisiyatife ve kendi özgürlük dünyasına taşımaya götürüyor. Bu da özgürlük yaşamında yiğitçe, başarılıca, düşman karşısında yenilmeden, aldanmadan, gücünü çok iyi hesaplayarak ve böylece emeğinin karşılığını çok iyi değerlendirerek bir yol alıştır ki, emeğine sahip çıkış işte bu temelde olur. Böylece kazanılmış ülke ve halk gerçeği ortaya çıkar ki, bu da yaşamın kendisidir. Bunun dışında bir yaşamı kim bekleyebilir? Ülke az çok kazanılmaya doğru gitmezse, halk özgürleşmezse, siz birey olarak ne yapabilirsiniz? Birçoğu halka rağmen yaşamayı denedi. Günümüzde bu mümkün değildir. Bu boş kuruntulu, çoğu geçmişten kalma avuntuları bir tarafa bırakın. Bu özgür yaşama, özgür vatana, bireyin inisiyatifine ve bireyin büyüklüğüne de götürmez.

Şu anda benden daha özgür, daha inisiyatifli birey yoktur. İstedğim gibi yerim, istediğim gibi gezerim, istediğim gibi konuşurum. Bu ülkenin en özgür ifadesine ve yaşam tarzına sahibim. Bundan daha büyük bireysel inisiyatif olmaz. Bu, sıkı bir örgütlülük, örgütsel ölçülere sıkı sıkıya bağlılık, yani elimden geldiğince halkın emeklerine, örgütlenmesine ve denetlemesine gösterdiğim bağlılıktan kaynaklanıyor. Gücümü özel marifetlerimden değil bunlardan alıyorum. Kırk sekiz yaşındayım, buraya kadar büyük sabırla geldim ve daha da sabrederim. Neden tüm yaşamımla bu mücadeleye kendimi adamayım diye düşünür ve daha fazla kendimi adamayı da prensip edinirim. İçinizde eğer bazıları kendine biraz özgürlük payesi tanımak istiyorsa kendisine bir baksın: İlkeyi ve esası bir yana bırakan bir yaşam gerçekleştirecekmiş gibi davranıyorsunuz. Oysa özgür yaşam şansı belirttiğim örgütsel ölçülerle gerçekleşir. Bunu canı gönülden en değerli şey olarak bileceksiniz.

Parti tanımından, tarihinden ve onun güncel başarı gerçeğinden çıkarılması gereken bazı temel sonuçlar bunlardır. Biz bu hususları defalarca işlememize rağmen, maalesef yaşam çizginize dönüştüremedik. Çarpıklıklar tahammül boyutlarını aştı ve bu tehlike halen devam ediyor. Burada yapmanız gereken şey doğru ve yiğitçe iş yapmak, samimiyetle bazı doğruları kabul edip kendinizi ona göre eğitmektir. Bu, büyüklüğünüzden ve inisiyatifinizden bir şey götürmez; tam tersine ona güç, gerçeklik ve başarı şansı kazandırır. Bunun dışında gelişemez, savaşamaz, savaşları da başaramazsınız. Kadrolaşmamızın en temel sorunu doğru temelde partileşmemedir. Parti tanımına göre doğru bir tarih anlayışına ulaşırsanız, mükemmel bir kadro olursunuz. Devrimimiz, bütün ülkede parti çizgisine göre kadro olmak, parti çizgisini nitel ve nicel ifadesi olmak için yeter de artar bile. Parti çizgisine göre kadro olmak önemli bir çalışmadır. Bunu bütün çalışma alanlarımıza özümsettik mi, partileşme karşısında hiçbir düşman gücü dayanamaz. Nitekim tüm dünyanın çekincesi budur.

Düşman için PKK'nin esas korkutucu yanı, örgütsel olması ve doğru partileşmesidir. Yoksa gerillada ne kadar hata yaptığımızı Türk subayları telsizlerden sizlere söylüyor. Kitleyi nasıl bastırıldığını, hatta kitleye nasıl ters dayatmalarda bulunduğunuzu her gün bütün pratiklerinizde gösteriyorsunuz. Düşman sizin bu çalışma tarzınızdan korkmuyor, tam tersine güç buluyor. Ama buna rağmen en büyük emperyalistinden tutalım en yumuşak sömürgecisine veya dostuna kadar hepsi bizden korkuyor. Çünkü bu örgütleniş tarzı hiçbir karşıtı ve amaç dışı kalmayı affetmez, ona galebe çalar. Doğru örgütlülük ve doğru yönetim hepsinin canına okur. PKK budur, PKK'yi bugüne getiren bu tutumdur ve nihai amacına ancak bu tutumla ulaşacaktır. Siz bu tutumun çok gerisindediniz; ya çok sağında ya çok solundasınız, ya da bu tutumdan adeta kopmuş ve dolayısıyla tehlikeyle yüz yüze gelmiş bir konumdasınız. Tüm bunları aşmak, ölçülere kesin anlam vermek, en önemlisi de doğru tutumu savunarak her yerde ve her görev içinde uygulamak gerekir. Böyle olduğunuzda aşmayacağınız bir engel, çözmeyeceğiniz bir sorun ve başaramayacağınız bir eylem olmayacaktır. Düşmanın en çok korktuğu da bu tarz PKKçiliktir. Bizim bunun dışında düşmanla savaşacak etkili hiçbir silahımız yoktur.

Kaba silahlara fazla güvenmeyin; onlardan kat be kat fazlası düşmanda da var, teknik ve sayı üstünlüğü onlardadır. Ama belirttiğimiz örgütlülük, örgütlü yaşam tarzı kesinlikle hiçbir düşmanda yoktur ve olmaz da. Bu ancak bizde olur. Bizde olduğu için de esasta sonucu bu belirliyor. Çünkü insan iradesinin, insanın dayanma gücünün, insanın kendi kendini atomize etmesinin, kendi kendisini en gelişkin teknik haline getirmesinin bu örgütlülükle mümkün olduğu ortaya çıkmıştır. Bu anlamda bu tür örgütlülük en büyük tekniktir. Biz bunu defalarca belirttik. **Örgütlülük atom bombası kadar etkili bir tekniktir.** PKK militanı böyle örgütlenirse, hiçbir bomba bunun kadar etkili olamaz. Nitekim kendimi biraz bu tekniğe, bu militanlığa, yani bu örgütlülüğe kavuşturduğum için şu anda çok etkiliyim. Ne kitlede, ne cephede, ne diplomaside sizin kullandığınız silahlar benim elimde yoktur. Ama burada öyle bir silahla savaşıyorum ki, dünyadaki bütün düşmanlarım buna dayanamıyor. Diğer silahlar da gereklidir, ancak bu silahı da keşfetmeli ve elinize geçirmelisiniz. O zaman askeri silahlar, kültürel silahlar, diplomasi silahları, ekonomik silahlar, serhildan ve diğer tüm silahlar müthiş etkili çalışır. Çünkü o temel silahtır; adı üstünde, örgütseldir, yönetimseldir ve bütün silahlara yön verir. Eğer bu silahı elinizden geçirirseniz, bütün diğer alanlardaki silahların elinizden düştüğünü de kesinlikle bilmelisiniz.

Örgütlülük silahı bizim elimizdedir. Önderlik bu silahı iyi kullanıyor, ama bu yetmez. Bir değil, on değil, yüzlerce militan da bu silahı iyi kullanmalıdır. Sorun budur. Birkaç yüz militan her görev sahasında bu silahı kullanırsa, PKK bir planlamayla uygun bir zaman aralığında olanaklarını mevziye sürerek bu savaşı başarabilir. Son dönem çabalarımızın ağırlığı bu yönlüydü. Amacımız böyle birkaç yüz militanı bir kez daha geliştirmektir. Siz buna da talip olmalısınız. Gelişiminizi ve dönüşümünüzü burada yeterli kılmalı ve bu temelde diğer görevlerin üzerine yürümelisiniz. Bunu sağladığınızda eminim ki hepinizin başarı şansı yükselecek ve nihai zafere de bu temelde gidilecektir.

18. YIL BÜYÜK PKK DAVASININ ZAFERE EN YAKIN OLDUĞU YILDIR*

PKK, 18. yıl gerçeğinde zafere en yakın durumda olduğunu kanıtlamıştır. Büyük parti davamız, **Amed**'in **Fis** köyünde ne olduğu ve ne olacağı fazla belirgin olmayan bir grupla, en az donanımla ve fazla gelişkin olmayan iddialarla partileşmeye adım attığından günümüze kadar destansı diyebileceğimiz bir süreci yaşamamızın adıdır.

Şüphesiz parti tarihimizin daha öncesi de vardır. 1973 baharı, partileşmemizin daha alt düzeyde rüşeym haliydi. Bu da ciddi bir adımdı ve daha sonraları her yılın kuruluş anlamında böyle bir yeri vardır. Nasıl ki her bahar yeşerme, filizlenme ve tohuma gelmede yeni bir yaşamın başlangıcıysa, partimizin her yılının da kesinlikle böylesi bir anlamı vardır. Hem her yıl filizlenip tohuma gelir, hem de yalnız bir yıl için değil, ikinci yılda daha değişik bir ürün ve üçüncüsünde de daha değişik ve daha fazla ürün verir. Şimdi partileşmemizin on sekizinci yılındayız. Ürünleri çok çeşitli, hem de oldukça niteliklidir. PKK'yi bu zenginleşme içinde buraya kadar getirdik. Mücadelemiz salt ulusal kurtuluş ürünü, salt parti ve savaş ürünü değil, buna benzer birçok ürün veriyor. Bugün sosyalizmin de en iddialı ürünlerini veriyor, kadın özgürlüğünün ürünü veriyor. Tarihte eşine ender rastlanan bir özel savaşa karşı ayakta durmanın ürünü veriyor. Karşısında tüm dünya da birleşse, zaferin kazanılabileceğinin imkanını ve ürünü veriyor. Bunlar parti davasında iddialı olanların eşsiz hazineler olarak görüp değerlendireceği, sınırsız zafer umudu ve tutumuyla kendini silahlandıracağı büyük değerlerdir.

Parti davasının önemini anlayamamanız veya bütün kapsamıyla değerlendirip gereğini yerine getirememeniz, sizin için gerçek bir yetersizlik ve dolayısıyla bir üzüntü kaynağı olmalıdır. Bu aşamada, bu kapsamda parti ülküsü kadar hiçbir ülkünün ve değerli çalışmanın olacağını sanmıyorum. Ben çoğunuzun yaptığı gibi ne kitleler içinde, ne de sıcak savaşım alanlarında çaba harcama imkanına kavuştum. Ama bir parti üzerinde, bir partinin fikri örgütlenmesi ve özellikle kadro çalışması üzerinde yoğunlaştığımda ne destanlar yaratılabileceğini gösterdim. Bundan daha değerli bir çalışma olamaz. Çok zor koşullarda yürüttüğümüz bu çalışmanın bile nelere kadir olabileceğini şimdi görebilirsiniz. "Parti davası çok büyük bir olaydır, partileşmek en büyük bir güçtür" diyeceksiniz. Ben tüm gücümü partileşmekten alıyorum, benim başka güç kaynağım yoktur. Parti üzerine yoğunlaşmak, partinin ilkelerine göre yaşamak ve partinin örgütlenmesine güç vermek tüm güçlerin **esas**ıdır. Bu çok açıktır. Parti kadroları olarak çalışmalara yüklenmek ve etkili olmak istiyorsunuz. Bunun yolu partileşmek ve ilkelerin gerekli kıldığı tarza ulaşmaktır. Bunu gösterdiğinizde güçlüsünüz. Bu ülkede ordu içinde ve hatta tüm düşmanlarımıza karşı güçlenmenin başka yolu düşünülemez. Önderlik çizgisinin gücü, kendini partileşme yoluna yatırmanın gücüdür. Daha da açarsak, Önderliğin ilkeleri, bu ilkelerle tutarlı çabaları ve bu çabaları yerli yerinde ustaca sergilemesi var. İşte Önderlik, işte başarı!

Son zamanlarda, "Parti ölçüleri de, gerilla da aşındı; yurtdışında, Avrupa'da parti yaşamı aşındı" diyorsunuz. Bir PKK kadrosu için bu sözleri söylemek, söyleyip de acı duymamak, acı duyup da kendisine karşı savaşmamak kadar tehlikeli bir tutum olamaz. Ama ne yazık ki, sadece bunları söylemekle yetinmiyor, en olumsuzu da yaşıyorsunuz. Bana göre kaybetmenizin en temel nedeni budur.

PKK'nin bütün şehitlerinin anısına belirtirim ki, partileşmek kadar **değerli** hiçbir çaba yoktur. Parti ölçülerinde ısrar, parti yaşam tarzında ısrar, parti görevlerinde ısrar, cephede kazanacağınız en son nihai zaferden bile daha değerlidir. Nihai bir zafer gelip geçicidir, belki ardından bir yenilgi de gelebilir, ama kapsamlı bir partileşmenin önünde her zaman başarı vardır ve bu başarı sürekli. Kapsamlı partileşen, nihai zafere kadar kazanır. Onun için zafer kişiliğinde ısrarlı olan, öncelikle partileşmenin tüm gereklerine ulaşmalıdır. Buna anlam vermek için fazla söze gerek yoktur. Benim pratiğime bakın: Daracık bir yerde ve çok kısıtlı olanaklarla yürüttüğümüz parti çalışmaları bugün bizi nereye getirdi, nerelere taşıdı? Başarılarımızın ne kadar olduğunu hesaplayabiliyor musunuz? Parti tarihinden öğreneceğiniz en temel husus, bütün başarıların sırrının partileşmede, partinin ölçülerine, tarzına, temposuna ve ahlakına sahip olmaya karar vermede ve bu kararda ısrarda olduğu gerçeğidir.

Parti tarihinin dönemleri, her yılı ve hatta her saati vardır. Her bir saati kesinlikle diğerinden daha değerlidir. Bir zincirin halkaları gibi sürekli göğe yükselen helezonvari bir sütun gibi hep birbirini ilerletir, amacına ulaşmaya kadar dur durak bilmez, kopukluklar ve systemsizlikler yoktur, tarz ve tempo kesindir, düşmanın ulaşamayacağı ve dağıtamayacağı kadar güçlüdür. Küçük bir tohum olarak serpiştirildiğinde onun çürümemesi için gereken yapılmış, en önemlisi de düşmandan korunmuştur. Yani bu tohum sert bir rüzgardan, kurak kalıp çürümekten korunmuştur. Bu, üzerine titreyerek, bir ananın çocuğuna olan bakımından daha fazla bakarak gerçekleştirildi. İdeolojik çalışmayı bunun için geliştirdik. Düşman tehlikelerinden uzak olmak için gizli tuttuk ve bu başarıldı. İdeolojik gelişme süreci, kesinlikle olmazsa olmaz kabilinden bir süreçti. Ondan önce bu halkta sadece kendinden utanç duyma vardı. Toplum bireylerine kadar parçalanmıştı ve dolayısıyla zayıflığı vardı. Toplumda iddia, karar ve bir araya gelme hiç yoktu. Kardeş bile kardeşi kabul etmez ve bir arada bir saat tutamazdı. İdeolojik hamle sürecimiz buna bir son verme süreciydi. Yıllarca inkar edilmiş, "Ben bir daha sana gelemem, ben bir daha seninle yaşayamam" denilen toprağımıza ve insanımıza bir bakıştı. Birbirlerine hain gibi bakanların dost gibi bakmaya başlamalarıydı. Birbirlerine müthiş yabancılaşmış olanların tanışmışlığa gelmesiydi. İşte ideolojik gerçeklik budur ve bu bakış yaratıldı. Dost bakışı, birlik bakışı, ruh yakınlığı ve ülke bakışı oldukça önemlidir. Yürümeden önce bakacak, yapmadan önce de göreceksiniz. Bunlar olmadan tek bir adım bile atılamaz.

Örgütlenme yürüyüşe geçmez; bakış açısı yaratıldıktan ve verilmesi gerekenler tespit edildikten sonra ona yürümedir. Toprağa ve halka yürüyüş tek kişiyle değil, ancak örgütle olur. Bakışlarımızda tutarlıysak, görmemiz gerekenlerle birlikte yürüyeceğiz. Çünkü ulusal amaç, bir avuç hainin ve onda ısrar edenlerin dışında herkesin amacıdır. Özgürlük, bir halk içindir, herkes içindir ve dolayısıyla herkesin yürüyüşünü gerektirir. Örgütün gereklerini yerine getiremeyenler yalancıdır; örgütle yürüyemeyenler hem bakış hem de

*Abdullah Öcalan'ın PKK'nin 18. kuruluş yıldönümüne ilişkin yaptığı değerlendirmedir.

yürüyüş yoksunudur. Bu kişiliklerin ülkesine ve halkına bakışı yoktur. Bunlar kördür, kendilerini körce veya sersemce yürütebileceklerini sanırlar.

Biz bu yılları kısa aralıklarla yaşadık. 1980'lere merdiven dayadığımızda, toprağa yürüyüş ve halka ulaşma asgari düzeyde gerçekleşmişti. Bu, ideolojiden politikaya aşama yapıldığı, politikanın doğru olduğu, halk yürüyüşünün gerçekleştiği ve politik anlamda özgürlük savaşının artık başladığı anlamına gelir. Bakış açısını yok eden, "Senin ülken ve halkın yoktur" diyen güç, bakışın oluştuğunu ve politikanın başladığını görünce, en son ferdimize dek bizi yok etmek için bize karşı faşist bir süreci geliştirdi. 12 Eylül son tahlilde bu bakış açımızın ve halk yürüyüşümüzün yok edilmeye çalışılmasıdır. Bu savaş, büyük ve özel bir savaştı. Biz, 12 Eylül'ün ayak sesleri geldiğinde yurtdışına çıktık. Bu, yürüyüşümüzün kesilmemesi için bir taktikti. Taktisyenler, ayak sesleri bile çok uzaklardan gelirken, bizim neden bu adımı attığımızı kendilerine sormalıdılar. 12 Eylül'ün ayakları altında nasıl ezilmeyeceğiz diye adeta iliklerimize kadar titriyorduk. Sorumluluk duygusu budur. Yüreklere, bu bakış yok olmasın ve bu yürüyüş kesilmesin diye nasıl sık attığımızı acaba düşünebilecek misiniz?

Bu süreçte yakalanırsam kopan sadece benim yüreğim olmayacak, bir halkın yüreği olacaktır; karartılan bakışlar sadece benim bakışlarım olmayacak, kendi toprağında özgürce ve ulusalca bakması gereken bir halkın bakışları olacaktır. Bu nedenle kendimi korudum; korumak ve yaşatmak için de kendimi iğne ucundan geçirme taktiğini uyguladım. Bunun için dur durak, kendini yere atmak ve ucuz ölüme terk etmek olmazdı. Çünkü bende gören göz artık bir halkın gören gözüdür, bende atan yürek bir halkın yüreğidir. Buna nasıl ihanet edilebilirdik ki! Eğer gerçek böyleyse, milyonlar yüreğinizde atıyorsa, gözleriniz milyonların gözleriye ve büyük görüyorsa, artık duramaz ve görmezlik edemezsiniz. İşte biz böyle yaşamaya başladık. Partinin bakıştaki iddiası ve soluksuz yürüyüşü böyle anlamlıdır. Gelişmeyi biz böyle sürdürdük. Çoğunuzun halen anlamadığı bu gerçeklik, bizim yürüyüşümüzde veya partimiz adına bende böyle gelişti ve böyle anlam buldu.

Halen bu bakış açısına ve yüreğe sahip olamayanlarınıza şaşırıyorum. Bu, ne kadar acı ve ne kadar iflah olmaz bir durumdur! Partimiz adına yapılanlar düşman çizmeleriyle yerle bir edilmek istendiğinde, buna karşı bir savaşçı yetiştirmek için canımızı dişimize takıyorduk. O süreçte arkamda yer alanlar, "Bir daha ülkeye dönüş mü?" diyerek dalga geçiyorlarmış. Kendini en fazla sorumlu tutması gerekenler böyleydi. Fakat yapılacak başka bir şey yoktu. Bir savaşçı yetiştirmek için o zamanlar bunun dışında bir şeyle uğraşmak mümkün olamazdı. Her şey oradaki ısrara bağlıydı. Tarihi kaybetmek istemiyorsanız, yüreğinizin sökülüp kurutulmasını istemiyorsanız, savaşta ve savaşçıda ısrarlı olacaksınız. Hiç kimse bunun anlamını bilmedi, "Neden bu arkadaş bu kadar ısrarlı?" demedi. İsrarlı olmak gerekirdi, çünkü bu başarılmasaydı geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Şimdi sizin bakışlarınızda ve yürek atışlarınızda bu noksanlığı görüyorum. Çokça söylendiği gibi, trene bakan gibi mi, mandanın yürek atışı gibi mi sorularını soruyorum. Eğer benim gibi bakılsa ve duyulsa, eminim ki o çabanın önünde hiçbir engel duramaz. Hele parti ve savaş görevlerinde böyle başarısız ve çaresiz kalmamaz. En çok hayıflandığım bir konu da budur. Bunlardaki bakışlar kimin, bu toprağa nasıl gitmişler? Özgürlükle iç içedirler, ancak bir keçi kadar bile orayı sevemiyorlar. Cudi dağındaki keçinin Cudi dağına sevdası daha fazladır. Ama oradaki gerillanın bu dağlara bağlılığı henüz gelişmemiştir. Biz buna öfkeliyiz. Bunların yürekleri adeta manda yüreği kadar duyarsız. Orada bir tarihin canlandığını, orada özgürlüğün adım adım geliştiğinin farkında bile değiller. İşte hayıflandığımız durum budur. Buna hiç mi hiç saygılı olmadılar ve her zaman büyük öfke ile karşıladılar? Bana göre bu büyük bir suçtur.

Siz savaşanlar bunun bizdeki hikayesinin nasıl geliştiğini bile bilmiyorsunuz. Bu durumda hangi yürekte bahsedilebilir? Bizim bakış açımıza dahi ulaşmamışsınız. Böyle olunca bakışlarımız size hiç güç veremez ve onun sonucu olarak da tarzınız ve temponuz düşer. PKK'yi anlayamadınız, PKK'nin bizim tarafımızdan yürütülüşünü göremediniz ve duyamadınız. Onun için şimdi de fitne fesat topluluğu haline geldiniz. Bu da bize yapılabilecek en büyük kötülüklerden birisiydi. Sizin bu bakışsız ve yüreksiz yaklaşımlarınızdan dolayı çektiğim zorlukları ve buna duyduğum öfkeleri düşmanın en büyük seferlerine karşı bile duymadım. Hele hele ülkeye adamakıllı yerleşmenin, onun havasını solumanın, sadece ülkeyi görme değil onu yaşamının da gerçekleşmeye doğru gittiği, halkla kaynaşma ve bayramlaşmanın imkan dahiline girdiği bir süreçte halka dayatmalarda bulunmanız, sanki ülke yaşanılmayacak ve kaçılacak bir yermiş gibi davranmanız kadar beni öfkeliendiren hiçbir tutum yoktur. Bu en lanetli tutumdur.

Biz o yıllarda tarihimizin en önemli ve bizim için tek yaşam yolu olan savaşımı başlatmıştık. 15 Ağustos Atılımı'nın öncesi ve sonrası öyle nefes nefese geliştiriliyordu ki, bunun tüm zorlukları benim için bir hiçti, hatta zorluklar beni daha da kamçılıyordu. Ancak bazıları "Bu çabaların üzerine nasıl konulur, onların ürünü nasıl ele geçirilir?" diye düşünüyordu. Bu ne vicdansızlıktır, bu ne saygısızlıktır? Savaşı anlamamak, savaşın tarihini böyle anlamak ne kadar büyük bir yanlışlık, büyük bir yürekte yoksunluk, saygıdan uzaklık ve verilen çabayı hiç anlamamaktır. Sizler bunu nasıl yaptınız? Savaş komutanları, savaş birliklerinin başında yer alanlar neden bunu anlayamadılar? Savaş tarihine hiç anlam vermemek, bir silahın elde edilmesinde kimlerin ne kadar rol oynadığını, onlarca silahın nasıl temin edildiğini, bir savaşçının yetiştirilmesi için yıllarca sürdürülen çabayı, bir ülke uğruna günde beş on kişiyi kaybettiğimizi bilmemek sizi ancak lanetli yapar. Bu anlamda siz, parti tarihini anlamak şurada kalsın, adeta kara bir leke gibi ortamızda yer işgal ediyorsunuz.

Partinin savaş tarihini anlamamak büyük **vicdansızlıktır**. Oysa bu süreci başlatmamız mucizevi bir olaydı. Tarihte hiçbir Kürt isyanı birkaç aydan öteye gidememiş ve hepsi de baş aşağı gidişin bir adımı olmuştur. Bizim başlattığımız mücadeleyle ilk defa giderek yükselen ve başarı umudu veren bir süreç yakalanmıştır. Bunun en büyük sorumlulukla değerlendirilmesi, 'bir yapı taşı da benden' dercesine bir çaba gösterilmesi gerekirken, "Savaş kurallarını gevşetelim, olanakları çarçur edelim, bu komutanlık sayesinde kendi güdülerimizi tatmin edelim" dediniz. Bu en büyük düşkünlüktür. Adı ve ünü ne olursa olsun, eğer tarih bir gün bana sonucu gösterirse, zaferi yakalamış birileri dahi olsalar bu kişilerden hesap soracağım. Daha önceki yıllarda o kadar şehit gömülmüş ve o kadar umut dirilmiştir ki, bunlara hakkını vermemek mümkün değildir. Bu anlamda, bu yıllara anlam verip vermediğiniz konusunda kendinizi gözden geçirin.

Karşımızdaki özel savaş fırtına gibiydi. Çok iyi biliyorum ki, özel savaşın arkasındaki güçler "Bunları bin yıldır yerle bir ettik, ama daha ölmemişler, içlerinden başkaldıranların ve 'Ben yaşamak istiyorum' diyenlerin başını ez" diyorlardı. Bin yıllık tarihleri onlara bunu dayatıyordu. Sırf o olumsuz tarihi kurtarmak için bir hücum dalgası daha başlat; küfürle, savaş tarihinde hiç yeri olmayan özel savaş yöntemleriyle yüklen ha yüklen! Şunu belirtmeliyim ki, "Savaşmak istiyorum, gerilla olacağım" diyenler eğer bize ve kendilerine saygı duymak istiyorlarsa, düşmanın bu dalga dalga gelişimini görmelidirler. En önemlisi de büyük emredici olarak

uyanarak yaşam umutlarına mutlaka sahip çıkmak, ölümcül olan yanlış ve yetersizliği gidermenin büyük çabası içinde olmak gerekiyor. Bunu yaşamadan, bunun gerekliliğini hissetmeden nasıl savaşa gireceğimizi sanıyorsunuz? Yüreklere neden böyle kaskatı kesilmiş? Utanıp sıkılmadan halen karşımıza bir savaş adayı, hatta komutan adayı olarak dikiliyorsunuz.

Sıkça bunlar da kim diye kendime soruyorum. Kendimi dağlara sizin gibi taşırma ve geniş halk yığınları içine girme imkanım da olmadı. Ama küçük bir mevzide kolay kolay zapturapta alınamaz yaşamımı devam ettirmeye uğruna yatırdığımda neler yaptım? Peki, siz ne haldesiniz? Bunları değerlendirmeniz gerekiyor. İyi bir komutan, hele namuslu ve şerefli bir savaşçı olmak kolay değildir. Eğer savaşa inanıyor ve “Savaşa varım” diyorsanız, hesap verecek bir durumunuz olmalıdır. Ben hatırınızı kırmamak için sizleri kovmuyorum. İnsanları kovma gibi bir özellik benim tabiatımda yoktur ve kimse de beni kovamaz. Savaşın şerefi, onuru ve amaçlarıyla ve sizdeki tarihiyle oynuyor, hatta bunu görmezlikten geliyorsunuz. Ben bunu kabul edemem. Bana biraz saygınız varsa bunları anlamak zorundasınız. Ancak anlamıyorsunuz. Size açıkça gösteriyorum ki, bu savaşı öyle sandığımız ve kendinizi aldattığınız gibi değil, belirttiğim çerçevede yürütüyorum.

Görkemli On Sekiz Yılımla Amansız ve Aydınlıklı Mücadele Yıllarıydı

PKK tarihi çok kapsamlı ve yeniliklerle dolu olduğu için, en önemlisi de PKK tarihini anlaşılabilir kıldığımız için onu anlatmaya gücüm yetmiyor. Bu büyük tarihe yanaşmadığımız, bu büyük tarihi kirlettiğimiz ve hataya bu kadar müsait olan çarpık kişiliği dayattığımız için size öfkeleniyorum. Size rica ediyorum; bir an önce bu tarihin önünde engel olmaktan çıkın. Çünkü hızımı kesiyorsunuz. Yoksa bu tarihin önünde ezileceksiniz. Bu tarihe göre yiğitlik mümkün değil mi? PKK'nin her birisi birer abide değerinde anlam ifade eden bu kadar şehidi olacak, bunun karşısında sizin bu kadar çarpıklığınız olacak! Bir halkın yaşam olanağı bıçak altında olacak, buna karşılık siz bu kadar duyarsız olacaksınız! Olanaklar savaşı bu kadar amansız olacak ve siz bunları bu kadar çarçur edeceksiniz! Bu değerler karşısında böyle kolay duruşa geçilmez, hele sizin gibi hiç durulmaz. Bu kadar hata ve yetmezlikle parti davasında kalınmaz. Kalınırsa, size “Düşmanlık yapıyorsunuz” denilir.

İnsan bu tarihe karşı nasıl düşmanlık yapar? Eminim ki, düşmanın bir ajanı burada olsaydı, ben onu yüreklendirir ve kendimle yürütürdüm. Dolayısıyla PKK tarihine doğru dönüş yapacak ve doğru anlam vereceksiniz. Bu yıldönümü dolayısıyla çok açıkça belirtebilirim ki, bu tarihe böylesine bir dönüşü yapmayanlara ve hakkını vermeyenlere hiç saygım olmadığı gibi, metelik kadar değer bile vermeyeceğim. Parti tarzına göre olmak benim için her şeydir. Böyle olan benim yüreğimdir, ruhumdur ve sevgimdir. Biz zaten bunlar için varız. Başka türlü bizi kimse kullanamaz ve kimse bu değerleri paylaşamaz.

1990 sonrası, halkın mücadeleye daha köklü kalkışması ve cesaret etmesi vardır. Serhildanlar döneminde ARGK'nin, yani ordumuzun hızla elli binlere ulaşma imkanı doğduğunda bu artık yüreğimize sığmıyor ve çalışmalarda sınır tanımıyoruz. Şu daracık sahadada dört bin kişiyi eğitiyorum. Yurtdışının çok az imkanları var. Siz ülkedesiniz, ülkenin her bölgesine akın akın savaşçı geliyor. Kitlelerle de iç içesiniz, ancak kitleyi uzaklaştırıyor, kaçırıyor ve çok kolay imha olmalara terk ediyorsunuz. Bu tarihte bunun kadar öfke verici bir şey düşünülemez. Düşman bu yıllar için daha yeni yeni şunu itiraf etti: “1992’lerde Kürdistan’ı kaybetmiştik.” Karşımızdaki kontrgerillacıların tüm iddiası şuydu: “Biz kaybedilen Kürdistan’ı yeniden kazandık.” Buna kim yol açtı? Gerçekten kazanmaya doğru giden bu Kürdistan’ı ve bu devrimi kim kaybetti? Bunu ciddiyetle kendinize soracak mısınız veya tarih karşısında kendinizi sorgulama cüretini gösterecek misiniz? Bu büyük kazanmanın olanaklarını görme ve gerektiği kadar bunu işleme görevini anlayacak mısınız? Bu görevi yapamadığımızda, düşmana nasıl kazandırdığımızı göreceksiniz? Bunları görmeden yürek büyütülemez, düşünce geliştirilemez, askeri stratejiye ve taktiğe anlam verilemez. Ne yazık ki, bu yaramaz ve yetmez kişiliğinizle bu tarihi her yerde kırk defa yenilgiye uğratabilecek hale getirdiniz.

Benim yıllık çalışma bilançom, yalnız bu sahada binlerden aşağı olmayan savaşçı ve PKK kadrosunu yetiştirmeye çabalamak ve tabii bir de bunları silahlandırmaktır. Dünyadaki hiçbir kurtuluş hareketinin tarihinde bu görülüş müdür? Bütün yurtdışı alanlarında çalışan önderlerin örgütlediği insanların sayısı yüzü bulmamıştır. Oysa ben bu süreçte kendi elimle yalnız otuz bini aşkın insan yetiştirdim. Bu işe meteliksiz başladım. Ancak daha sonraları trilyonlarla para harcayarak hepsini silahlandırdım. Sizler ise, “Ne de olsa yağmur gibi olanak ve savaşçı geliyor” diyerek bu imkanları çarçur ettiniz. Bunu Botan’da, Amed’de, kısacası her yerde yaptınız. Şimdi bazıları Güney’de bunu yaparak, orada o yaramaz ve sefil ruhlarını sözüm ona doyuracaklar.

Her yıl dayattığımız yenilgileri size rağmen karşılayarak dayandık. Benim için savaş bitmedi; tam tersine, geçen savaşları bir hazırlık süreci olarak değerlendiriyorum. Diplomasiden savaş cephesindeki çalışmalara kadar her şey bir hazırlıktan ibarettir. Kendimi bu hazırlıklar temelinde yeniden mücadeleye verdim. Düşman benimle savaştı, siz de ağırlıklı olarak düşmana karşı savaştınız. Bu konuda emeğinizi inkar etmiyor, tam tersine çabanızı sizden daha fazla takdir ediyoruz. Bizim öfkelendiğimiz husus, kendinize yaptığımız saygısızlık ve emeğinize değer biçmemenizdir. Bu konuda öfkelenmenize hiç gerek yoktur. Kendisine saygısızlık edenlerin ancak kendisiyle savaşa hakkı vardır, onların verecekleri hiçbir sözleri de yoktur. Biz bu anlamda sizlerle de savaşarak hazırlıklı hale geldik. Düşmanın bugün çıldırdığı bir konuma gelmesinde benim tarzım sonuç almıştır. Daha düne kadar bizzat düşmanın içinden gelen bir bilgi şuydu: “Devleti de, toplumu da bu hale getirenler başarısızlar, sizin kişiliğinize suikast yaparak kendi kurtuluş yollarını arıyorlar, aman kendinize dikkat edin. Kire bu kadar bulaşmış olanların aklanmaması için kendinizi yaşatın.” Bunu siz değil, düşman cephesinden biri belirtiyor. Biz bu savaşı biraz böyle geliştirdik. Kirli savaşın yürütücüleri kendi toplumuna, hatta kendi devletinin de başına bela getirerek bu sonuca ulaştı. Büyük insanlık savaşımız, kendimizi büyük inatla buraya kadar getirişimiz düşman cephesini parçaladı ve kirli savaşçıları kendi içlerinde bile taşınmaz bir yük haline getirdi.

Düşman çözülüyor, eğer siz yanlış tutumlarınızla yardımcı olmazsanız yenilecekler. Bu da kaçınılmaz bir yenilgidir. Düşmanın en çok umut bağladığı güç sizlersiniz. “Mücadele eden bir kişi var, onu öldürürsek bizim savaşmamıza hiç gerek kalmayacak, geriye kalanlar zaten kendileriyle savaşıyor” diyorlar. Zaten siz, Ana Karargahımızda bunu kanıtlamadınız mı? Halen bazı raporlarda “Bölüğü dağıtıyorlar” deniliyor. Bugünkü düşman basını bile bunu söylüyor. Kirli özel savaş çetesinin en büyük umutları sizler oluyorsunuz. Benim ölüp ölmemem veya ölsem de savaşın yürütülüp yürütmemesi ayrı bir konudur. Savaşımızı kendi ölümümüzle sınırlamıyoruz. Ama düşman için böyle umut olmak sizin için en büyük ayıptır, şerefsizliktir. Bu durumunuzdan kurtulmanın tek yolu, bir an önce bu düşmandan kurtulmaktır. Hiç kimse “Bu kadarı banadır, bu kadarı bana değerlidir” demesin. Herkes bu suçta çok büyük bir sorumluluk payına sahiptir.

Siz fazla yorgun değilsiniz, çok genç ve oldukça atılım yapabilecek durumdasınız. Hem büyük bir şansa sahip, hem de savaşın olanaklarına hakimsiniz. Fakat bunun üzerine bu son yıllarda görüldüğü gibi, “Ele geçireyim, kendimi yaşatayım” diye hesap yapılmaz. Bunun düşmanın yapamadığını yapmak anlamına geldiğini ben söylemiyorum, zaten düşman size söylüyor. Bu, savaş hainliğinden daha kötüdür. Çok özel bir kontra bile iç cepheye karşı savaş yürütme ve bizi bitirme işini bundan daha tehlikeli yürütemez. “Keyfimiz, benliğimiz, yaşam hakkımız” diyeceksiniz: Böyle yaşam hakkı, böyle bencillik mi olur? Bu yaptığınız bencillik bile değil, güdülerine körce takılıp gitmektir. Bu kadar küçük amaçlar için savaşılır mı? Sizin suçunuz bu kadar bencil davranarak savaşta yalnız kendi komutanızı görmek, savaşın tümünü görmemektir. İliklerinize kadar böylesiniz.

Böyle savaşılmaz, bu olsa olsa düşman adına savaşmadır. Düşmanın bu kadar bel bağladığı kişilikler artık benim için değersizdir. Halkların huzuruna başarıyla çıkma, halkların tarihine, hele halkımızın biricik özgürlük umuduna böyle başarıyla yaklaşma imkanı doğmuşken, siz kimin adına böyle kalabilir, kimden bu cesareti alabilirsiniz? Bunun kör bencilliğinizden, egoizminizden başka bir izahı var mı? Çok çürümüş, bitmiş tükenmişliğinizden başka bir izahı var mı? Düşman buna umut bağlıyor. Çürüyen ve dökülen düşmana böyle umut olmak kimin haddinedir?

Demek ki, çok zor olduğu kadar anlamlı olan önümüzdeki bu tarihi savaş sürecine önderlik tarzımızda yürürken, böylesine görkemli olan mücadele tarihimizi arkamıza almışken, özel savaş cephesinde de insanlık suçu işleyen bu düşmanı karşımıza alıp bu laneti yok etmek üzereyken, herhangi sıradan bir savaşçı gibi, hele hele birçok hata işleyen bir komutan gibi olmanın izahı yapılamaz. Sonuna kadar yenme azmi ve kararlılığımı, en azından verdiğim emek kadar çabamın amansızlığını, tecrübemin gücünü ve bizzat kazandığım mevkiileri göz önüne getirerek bu sürece varım diyorum. Sizler de bu işin komutasız olmayacağını düşünüyor ve “Başsız yürünmez” diyorsanız, o halde benim varolma tarzıma göre “varım” diyeceksiniz. Özellikle orduda bu kesinlikle böyledir. Yetki alıp kendinizi yaşatmayı asla bir daha dilinize değil, beyninize bile getirmeyin. Bu yetersizlikler ve yanlışlıklarla bizden izin almak bir yana, semtime bile uğramayın.

Burada şunu görüyorsunuz: Biz parti davasında da, ordu davasında da zayıf değiliz; hükmetmeme gibi bir konumda da değiliz. Bunu görmeme gibi bir durumunuz yoktur. Size büyük bir şans verilmiştir. Oysa siz bunu yanlış anlıyorsunuz. Özgürlük davası öyle kolay değildir. Tarihin bu adlaşma süreci sıradan bir süreç olarak ele alınamaz. Bu mücadelenin iki kelimele fikri bile beni büyük heyecana getirdi ve mücadele öyle başladı. Bugün başarı bu kadar gerçekleşmeye doğru gitmişken, insan hiç heyecansız durur mu, hiç hücumlu kalabilir mi, hiç anlayışsız olabilir mi? Bu dönemler kartal kanadıyla uçuş dönemidir. Bu dönemler, yüreğin sonuna kadar haykırdığı ve yaşama hakkına hiçbir dönemde bu biçimde yaslanılmadığı dönemlerdir. Bu dönemler bayram dönemleridir. Biz sadece ulusal amaçlarımız için mücadele etmiyoruz; sosyalizmimiz dünya halklarının da ilgisini çekiyor, en köhne kapitalist ülkelerin aydınlarında bile bir umut yaratıyor. Katliam altındaki bir halkın devrimini başarmakla kalmıyor, en gelişmiş uluslardaki umutsuzluğa da umut oluyorum. Parti ve savaş gerçeklerimiz budur.

Bu şanlı on sekiz yıla büyük değerler sığdırılmış ve en önemlisi de büyük bir patlamanın özgürlük şafağının çarpıcı aydınlığına gelip dayanılmıştır. Her kim ki bunun heyecanını yüreğinde duymuyorsa, o büyük bir sefil veya münafıktır. Ona hiçbir derman artık çare olamaz. Ama insanın yaşamla, halkıyla ve insanlıkla bağı varsa, bu dönemler bayram dönemleridir. Biz bunu yaşamı bir sigara dumanından veya insanlığın ilkel dönemlerindeki toplayıcılıkla karın doyurmadan ibaret görmeyenlere söylüyoruz. İnsan olmanın yüce değerlerine sonuna kadar sahip çıkmanın bir gerçekleşmesi olarak anlam veriyoruz. Bu yılların mücadelesinde haklıyız; kendi haklılığımızı bu yılları kazanıp mücadelenin ürünlerini çok zenginleştirmek ve bollaştırmakla gösteriyoruz. Mücadele etmenin fikri güzel, maddesi güzeldir. Bundan daha değerli ne olabilir ki? Öfkesi yerinde, sevgisi yerinde; bundan daha yerinde olan ne olabilir ki? İşte size böyle bir **yücelikler dünyası** veriliyor. Bundan daha yüce ne talep edilebilir ki? Parti bu kadar büyüktür ve bunları size, en çok hayata geçirmek isteyenlere sunmuştur. Bundan daha değerli armağan ne olabilir ki? Bunu anlamayanlar, değerini takdir etmeyenler, çok bireyci ve keyfince güya yemek isteyenler kadar zındık olan, hırsız olan kimdir?

Sizlere sunulan şehitlerimizin kanıdır; böyle yüceltilen değerlerin altında yatan, adsız milyonlarımızın emeğidir. Bunun kadar kutsal karşılanacak başka bir değer var mıdır? Bu değerlere kadir bilmezlikle hiç yaklaşılabılır mi? Görüyorsunuz ki, parti tarihinin bu on sekiz yılı görkemli, amansız, öfkeli, aydınlıklı, savaşlı, başarılı ve trajik olaylarla geçmiştir. Bunların hepsini iç içe yaşıyoruz. Önümüzdeki günlere büyük bir aydınlık ve büyük bir başarı umuduyla ulaşılacaktır.

Bu temelde sizleri, tüm PKKlileri ve onun dostlarını, tüm halkı ve her cepheden savaşanları böylesine büyük bir dava partisine, yenmeye ve yenilmezliğe doğru götüren partiye sahip çıkmaya, onun başarısı için bütün yeteneklerinizi bir kez daha göstermeye, olanakları doğru parti taktikleriyle, en başta onun savaş stratejisi temelindeki gerilla taktikleriyle ve döneme uygun planlanmış hazırlık tarzıyla karşılamaya çağırıyoruz. Mücadelenin birinci dereceden sorumluları olarak en başta parti militanlarını bu süreci ideolojik, siyasi ve örgütsel yaklaşımlarla karşılamaya; parti içinde, yaşamında ve öncülüğünde onunla uyuşmayan ne varsa silip süpürmeye; doğrular için ne gerekiyorsa onun savaşımını ve başarılı çabasını vermeye davet ediyoruz.

Bu temelde kaybettiğimiz yılları bu eşsiz şansla yeniden değerlendirmeye ve mutlaka başarmaya; affedilecek yanlarımız varsa, kendinizi hızla ıslah ederek çalışmalara katılmaya; başarmak isteyip de başarmamak durumunuzu gidererek, yine önünüze verilen bu imkanları ve parti yetkilerini yerinde ve yeterlice değerlendirmeye; on sekizinci yılı kendi yaşamımızın tek büyük davası haline getirmeye çağırıyoruz. Bundan sonraki yılları emredilen ve oldukça yakın olan zafer şiarı temelinde yakalamaya; bu temelde kendinizi amansız yoğunlaştırmaya, zaferi kaçırtaçak tek bir yetersizliğe fırsat vermemeye ve bu yılları mutlaka zafer yılları haline getirmeye çağırıyor, başarılar diliyoruz.

-Yaşasın PKK!

26 Kasım 1996

PARTİLEŞME ESASLARI YAŞAMIN EN SAĞLAM KÖPRÜSÜDÜR

Partileşmeyi bilmeyenlerin ciddi bir iç savaşlarını olamaz. Partileşmeye karşı sürekli tepkili olanların ve onu anlamazlıktan gelenlerin bu savaşta fazla uzun süreli yeri olamaz; bunlar her gün partinin başına bela olmaktan kendilerini alıkoyamazlar. O açıdan tüm gücünüzü sağlam bir partileşmeye vereceksiniz.

Maalesef dağda bunu çok geri plana bırakmışsınız. Kendinizi çok dışlamış, tekleştirmişsiniz; bu da sorunlarınızın kaynağını teşkil ediyor. Bir kadro, hele sorumlu militan sorunların bu kadar ağırlaşmasına fırsat vermemeliydi. Hayret ettiğimiz nokta, buna nasıl bu kadar fırsat verdiğinizdir. Parti içinde kadro çalışmasına harcadığımız bu çabaları bile fazla yeterli görmüyoruz. Sağlam partileşme imkanlarınız bulunmasına rağmen, bunları yaşam dışı, devre dışı bırakmanın izahını yapamaz ve bu konuda hiçbir biçimde kendinizi savunamazsınız. Partileşmenin ölçüleri belli olduğu halde, hiçbir bireysel niyetinizle bunu neden yapmadığınıza dair inandırıcı olamazsınız.

Partileşme esasları bütün yaşamın en sağlam köprüsüdür. Bu köprüyü kurmayanlar iki adım öteye geçemezler. Bu konuda tanınmaz hale gelmişsiniz. Bireysel marifetlerle devrim yapmayı bir yana bırakalım, kendinizi bile yaşatamazsınız. Sizi yaşatan partidir. Partiyi bireyciliğinizle boğmuşsunuz. Partinin bireyciliğinizi kendi içinde eritmesi gerekirken, hiçbir gerekçesi ve yeteneği olmayan bireyciliğiniz içinde partinin değerlerini boğuntuya getiriyorsunuz. Bu çok hoşunuza gidiyor. Bu bireyciliğiniz altında kendini yetiştiremem, düzenleyemem, en başta da doğru siyasileştirmem ve moral gücüne kavuşturamama yatıyor. Yıllar da geçse, bireyciliği istediğiniz kadar çeşitli kılıflara büründürüp sürdürseniz de, eğer partiyi bir aşama olarak görüyorsanız, bu aşamayı kat edemez ve hep sınıfta kalırsınız.

Yaşadığınız o pratikleri çözümlerseniz, bu tutumlarınızın hiçbir gerekçesinin olmadığını göreceksiniz. Yanı başlarında onlarca yoldaş ve militan aday olmasına rağmen, bazı komutanlarımız onlarla oturup toplantı yapma gereği duymuyor; yapınca da sıkıcı bir biçimde sırf laf olsun diye yapıyorlar. İhtiyaca göre ne kadar kadro gerektiği umurlarında bile değildir. Bunun gibi başka birçok görev var. Doğru bir yönetimin, doğru bir eylemin ne kadar çaba ve örgütlü olmayı gerektirdiğini hesaba katmadan, bunları hiçbir önkoşula ve hazırlığa tabi tutmadan, iki dudağınız arasından çıkan bir sözcükle yürütmeye çalışıyorsunuz. Dahi kişiler bile böyle yapmaz. Napolyon bile olsa sizin gibi komutanlık yapmaz. Çok ucuz bir tarz icat etmişsiniz ve bu da en umulmadık yerde bu durumların karşımıza çıkmasına yol açıyor. Madem savaşa cesaret ediyorsunuz, o halde neden onun en temel ihtiyacı olan partileşme esaslarına aynı savaşa isteğiyle karşılık veremiyorsunuz? Madem yıllardır "Bu işte varım" diyorsunuz, o zaman neden onun asgari gereklerine bile anlam veremiyorsunuz? Bu tutumlarınıza devam ettikçe ikiyüzlü olmaktan kurtulamazsınız.

Parti Merkez Okulu, parti kadrolarının eğitildiği en temel okuldur. Burada doğru dürüst bir partileşmeyi sağlayamayan biri kesinlikle iflah olamaz. Bundan daha ideal bir partileşme alanı bulunamayacağı halde, bunu da değerlendiremeyenlerin ilerisi için fazla iddiaları olamaz. Gelişme düzeyinizi vasat buluyorum. Halen sizde gerçek PKKliliğin yüksek çekim gücünü ve özümseme tarzını göremiyorum. Sizde temel gerçeklerimizden habersiz, oldukça yüzeysel ve çok önemli siyasi gerçeklerimize, savaşımıza cevap vermeyen bir kendini veriş tarzını görüyorum. Hatta sizi, PKK'nin mevcut mevzilerinde en çabası, fazla sonuç alamayacak olan en sağ, geri de diyemeyeceğim ilginç bir militanı, bir savaşçısı gibi görüyorum. Sanki sıradan bir çabayla yaşanılacakmış gibi bir duruşunuz var. Bunlar derin yanılgılardır. Kimse PKK'de böyle yaşanacağını sanmasın.

Bazı şeyleri kesinlikle anlamamızın zamanıdır. Ben yıllarca bunu belirttim ve şimdi de tekrarlıyorum: Bugün dünyanın en baş emperyalisti eğer bizim için "en korkunç terör örgütü" diyorsa ve dünyanın en karşı-devrimci istihbaratları her gün bize ilişkin toplantılar yapıyorlarsa, bu demektir ki, PKK işlerini öyle kolay yürütemez. Geri ve sağ düzeyinizle bu savaşı veremezsiniz. Sizin yalnız karşı cephedeki düşmanın niyetlerinden ve yaklaşımlarından değil, kendi tarihinizin gerçeklerinden de müthiş bir kopukluğunuz var. Bir tarzı icat etmiş gidiyorsunuz. Sorumluluk düzeyiniz zayıftır. Sizde tarihi gerçekleri esas almaktan uzaklık, güncel siyasal gerçeklere göre yaşama gücü gösterememe, ama bizim özellikle sürüklediğimiz bir PKK tarzı üzerine rahatlıkla kurularak "Bu yıllarca bana yeter" deyip oldukça zorlanan yaşamımızı adeta kurtarmaya çalışma yaşanıyor. Bu yaklaşım yanlıştır. Bununla kesinlikle PKK'nin gerçek bir militanı haline gelinemez. Yaşamınız iflas etmiştir. Kurtarıcı değil kurtarmalık durumdasınız. Ama görev sizi kurtarmak değil, sizin gibi kurtarıcılarla halkı ve değerleri kurtarmaktır. Sizin en iyi becerdiğiniz iş, kendinizi kurtarmalık duruma koymanızdır. Sizin adeta "Parti beni kurtarsın" der gibi davranışlarınız çirkincedir. Bunu kesinlikle aşmanız gerekir.

Tüm bu tarihi buraya kadar getirmemize ve sizin müthiş zorlanmanıza rağmen, kesinlikle böyle kurtarmalık bir durumu yaşamıyoruz ve kimseye de "Gel beni kurtar" demedik. Şimdi dünyanın en belli başlı düşmanları bizi en korkunç düşmanları gibi görüyorlar. Biz düşmanımızı bu kadar korkuturken, kendimiz için "yorulmuştur, dayanamıyor" dedirtmiyoruz. Tek başımıza bu işi yürütebileceğimizi dostu düşman herkese gösteriyoruz. Partinin içindesiniz, size bu kadar destek sunuluyor; buna rağmen utanmadan kurtarmalık bir durumu hem yaşıyor, hem de yaşıyorsunuz; gözünüzün içine baka baka "Haydi, biraz daha beni kurtar" diyorsunuz. Böyle ağır durumlarınız yoktur. Bu, beklilik teorisine göre yaşamaktan bir türlü kurtulamayışınsınız. Kendinizi, karılık veya kocalık teorilerine göre sahte yaşam felsefesinden kurtaramanızdır. Bu teorilere göre büyütülmüşsünüz. Mutlaka birileri size bakar diye düşünüyorsunuz. Ya düşmana, ya Allah'a yalvarır, ya da duygulanma durumlarına girip kadere küsersiniz. Bu tutumlarınıza mutlaka bir bahane uydurur ve böylece artık çözüm değil derin bir çözümsüzlüğü yaşayıp gidirsiniz. Bizim ortamımızda bundan çıkış yapacaksınız.

Sizin bu yaşam gerçeklerinizi reddediyorum. Bu uydurmaları eskisi gibi fazla dinlemeye niyetim yoktur. Bu dünyada hiç kimseye bu kadar uzun süreli bebeklik yapma izni vermezler. Yine bu dünyada böyle siyasi avanaklar, yetersizler gibi durmayı da kimse kabul etmez. Geçenlerde büyük bir ihtimalle bize karşı savaş yürüten cepheden dolayı yoldan bir bilgi geldi: "Parti Önderliği kesinlikle yalnızdır, çevre kadro veya kadrolar siyaset üretmiyor" diyorlar. Şimdi bu doğru bir tespittir. Politika üretmeyenler savaşı da üretmezler. Kadroların da savaşı çizgiye göre üretmediklerini tespit etmişler. Bu da düşmanı muazzam bir rahatlığa veya her şeyi Parti Önderliği ile sınırlı görüp, ona göre plan yapmaya götürüyor. Hata düzeyini çok iyi tespit etmişler. Dağdaki militanından tutalım bilmem neredeki ucuz politikacısına kadar, Kürt politikacılığının bütün boyutlarının çok yetersiz olduğunu ve rahatlıkla işbirliğine çekilebileceğini görüyorlar. Biz bunu burada kırmaya çalışıyoruz.

Neden iyi bir savaşçı olmadığımızı önce kendinize izah edin. Kocakarılar gibi küsüp veya köylüler gibi alınganlığına kapılıp kendinizi koyuverceğinize, adam gibi kafanızı çalıştırıp rolünüz nedir, yiğitliğiniz nasıl olmalıdır sorularına cevaplar geliştirin. PKK

adına hiç kimse kesinlikle yanlış hesap yapamaz. PKK içinde yanlış hesap yapmanın en ağır suç olduğunu bilmek gerekir. PKK içinde ucuz da yaşanamaz; bunu tecrübelerime dayanarak belirtiyorum. Bu konuda hiçbirinizin öznel niyeti fazla değer ifade etmez. Bizim için değer ifade eden şey her gün yaşanan onlarca şehittir, bir halkın ahıdır, bir halkın son umutlarının yitirilişidir. Beni bunlar ilgilendirir. Bireyin pek iç açıcı olmayan ucuz davranışları tartışılmaz. Burada bunu esas alan sadece sizsiniz.

Bana yazılan bazı raporları esefle karşıladım. Bu raporlar bana pek tutarlı gelmedi. Örneğin, yeni gelen bir arkadaşımız partiyi kişiler şahsında tanımış ve Önderliğe tepki duymuş. Tabii bunlar genç arkadaşlar, fazla suçlamak gerekmez. Çünkü kimse onlara bir şey öğretmemiş. Bazı komutanlarımız "Parti demek ben demektir" demişler. Bu gençler kendilerini daha yeni ya tanıyor ya tanımıyorlar, moral değerleri yoktur, varsa da allak bullak oluyor. Tabii bu, bizim vermek istediğimizi de ters anlamaya götürüyor, güya bizlere tepki duyuyorlar. Bunun suçlusu o sorumlu kişilerdir. Bunlar bizim adımıza yıllarca ağalık yaptılar. Çoğunuzun durumu böyledir.

Kadın özgürlüğü için de bir sayfa açarken sorunların ne kadar boyutlu olduğunu bütün çerçevesi ile ortaya koyduk. Kendinize özgürlük çerçevesi dahilinde bir yaşam sınırı çizeceksiniz. Bunun dışında kalan eski bölük pörçük dünyanızı artık beyninizden ve ruhunuzdan sileceksiniz. Bu gücünüz yoksa sorumlu olarak kendinizi göreceksiniz. Bu konuda bazı yoldaşlarımızın kendilerini sorgulamaları bana pek yeterli gelmiyor. Kişilikleri itibariyle bunların PKK'nin yaşamına dayanacaklarını sanmıyorum. Dayanamadıkları gibi, siz onlara dayanabilmenin nasıl olması gerektiğini de gösteremiyorsunuz. Burada genelde parti yapısının, özelde ise erkek yaklaşımının fazla geliştirme gücü yoktur. Kadın da duyguları ve yaşam felsefesiyle öyle şartlandırılmıştır ki, dayanılır gibi değildir. Biliyorsunuz, kadın inadı da müthiş çekişmedir. Kadında en bol olan şey ucuz duygusallık ve onun tepkiye dönüştürülmesidir. Veya bastırıldığında, bu sefer çok kölece yıllarca hiç ağzını açmadan her şeyi tersinden yaşar. Bu da bir duygusallıktır ve tabii ki yanlıştır. Bunu parti içinde yoğun yaşıyor ve yaşatıyorsunuz. Bunun aşılması gerektiğini de yoğunca işledik.

Ülkede ucuz kaybettirenlerin kendileri gider. Yoksa biz bu savaşı durdurmayacağız. Genellikle bizi kandırmak isteyenler veya kendini kandıranlar kaybediyorlar. Yönetim rolünü oynamadığında bunu hemen anlıyorum. Yönetimin savaşçılarla ne kadar ilgilendiği kendiliğinden belli oluyor. Bununla kendi kendinizi ele veriyorsunuz. Belki yıllarca böyle alışmış olabilirsiniz, fakat sonuçta boyunuzun ölçüsünü almaktan kurtulamıyorsunuz. "O halde bu PKK denilen olayın ölçüsü nedir? Acaba ben bu işin neresindeyim? Acaba bu işi kıvrabilecek yetenekte miyim? Burada işlerin özü nedir? Ne nasıl ele alınıyor, nasıl başarıyor? Ben gerçekten bu ölçülerde mi yaşıyorum?" gibi soruları kendinize soracaksınız. Bizden bulduğunuz desteği böyle kötü kullanmayacaksınız. Komutayı öyle kullanın, böyle yönetici olun diye ben mi size söyledim? Tüm bunları kendiniz uyduruyor ve sonuçta da, "bizim kişiliğimiz niye kabul edilmiyor" diyorsunuz.

Önderlik olarak, daha yedi yaşındayken, ölçüleri bana geri geldiğinden anamı bile reddetmiş bir kişiyim. Sizi bu halinizle neden kabul edeceğim? Yıllardır gelişen insan ölçüleriyle ilgileniyorum. Bu örgütlenme için her şeyini ortaya koyan, nefes nefese yaşayan bir insanı nasıl kandırabilirsiniz? Çoğunuz genel anlamda idare edilerek saflardasınız, yoksa PKK'nin gerçek bir militanı olarak sizi yönetmiyoruz. Kendinize ucuz bir idareciliği, idare edilmeyi yakıştırıyorsunuz. Ancak bizim yaklaşımımız bu değildir, biz boşuna yaşamıyoruz, yönetmiyoruz. Kendinize güveniniz ve saygınız varsa, o zaman doğru ölçülerin neler olduğunu artık kendinize sorun. "Ben savaşmaya ve partili olmaya geldim" diyen siz değil misiniz? Bunları öğrenmek zor mudur? Bizim yaklaşımlarımız değişiktir, hepimize sıkı bir PKK ölçütü dayatmıyoruz. Size zorla boyun eğdirmek, Türk ordusunun kuralları gibi bir dayatmada bulunmak şart mıdır? Böyle bir yönetim, inançlarımızın ve ideolojimizin gereklerine uygun mudur? Siz üzerinizde bir baskının olmasını istiyorsunuz. Sizin istediğiniz yöntemler, "Ya hiç bir araya gelemez, geldik mi zorla getiriliriz ve birbirimizi bastırırız" biçimindedir. Bununla hiçbir yere varılamayacağı ortadadır.

Bireyciliğinizden çok az taviz veriyor, ama fırsat düştükçe bütün tavizleri partiden koparmaya çalışıyorsunuz. Bu parti öyle taviz veren bir parti değildir. PKK partililiği, Amerika'nın da dediği gibi, "korkunç" bir partidir. Bunu beyninize kazıyın. PKK'nin korkunçluğu, tavizkâr bir parti olmaması ve bireye taviz vermemesidir. Kalbinizden ne geçerse geçsin, çabalarımız ne olursa olsun, partiden dilenip bir taviz alamazsınız. PKK'nin böyle bir PKK olduğunu peşinen kabul edin ve ona göre yanlış hesap yapmayın. Bu aşamada PKK, bir bireyi mutlak olarak kendi içinde gerektiğinde en gelişmiş teknik araç, gerektiğinde en özverili insan, gerektiğinde en cesur ve en kahraman asker gibi savaştırma partisidir. PKK, her cephede müthiş savaşan kişi olacaksınız der. Bunun dışında bireye, bu kadar kendini yaşa, bu kadar hakkın var, bu kadar keyflik yap, bireycilik yap demez. PKK bu anlamda bir kahramanlık örgütüdür; emek kahramanlığı, kolektivizm kahramanlığı örgütüdür. Bunun inceliğini anlamamız gerekiyor.

Bu aynı zamanda toplumumuzun, halkımızın somut gerçekliğinin devrimle aşılmasının öncü örgütünü belirleme, ona uygun örgütü oluşturma kuralıdır. Sizin anladığınız anlamda partileşme olmaz. Yani sizin bu mevcut partililik anlayışınızdan ahbap çavuş birliği kurulur, ailecilik kurulur veya hemşehricilik kulübü kurulur, ama parti kurulmaz. Bizim yürüttüğümüz partililik, Amerika'nın da anladığı gibi "korkutucu" bir partililiktir. Hesabınıza gelsin ya da gelmesin, ben varoldukça bundan taviz vermem. Biz hiç kimseyi rica ve minnetle buraya çağırmadık. Biz kendimize güveniyor ve böyle bir partileşmeye yüksek değer biçiyoruz.

Aklınızı başınıza alın, işinize gelmiyorsa yavaş yavaş çekilin. Belki onurunuzda düşünün olduğunuz için birden bire çekilemezsiniz, ama bunun bir yolunu bulursunuz. Ben insanı en iyi tanıyan bir kişiyim, devletleri de çözdüm. Beni mi kandıracaksınız? Ayrıca beni ucuz kullanmaya da çalışmayın, çünkü beni kullanmak mümkün değildir. Bu dünyada kullanılmayacak bir kişi varsa o da benim ve bunu kanıtladım. Bir halk adına nelerin nasıl ortaya çıkarıldığı göz önüne getirildiğinde, kimin dünyayı kullandığı anlaşılır. Bizim komutanlarımızın PKK'yi kullanma tarzına bakın: Nereye kadar kullanacaklar? Ucuz yaşayarak PKK'deki özgürlük imkanını nereye kadar kullanacaklar? Acaba PKK'nin Programı bunu kabul ediyor mu? PKK'nin özgür yaşam programı nereye kadardır, kişiden ne istiyor ve bu neyle bağlantılıdır? Bunları ölçüp biçmiyor, "Haydi kendimi yaşayayım" diyorsunuz. Buna fırsat bulmadığınız için de çok öfkeleniyorsunuz. Yüzünüzde öfke görüyorum. Ama öfkenin bir şeyi çözdüğü görülmemiştir. Durumunuz, acıacak çocuklara, "Vay halimiz ne olacak?" diyen delikanlılara, "Vay bize kim sahip çıkacak?" diyen kızlara benziyor. Ben bunları normal görmüyorum.

Biz ilk adımlarımızı aileye ve kurulu düzene karşı attığımızda ele avuca sığmazdık, öyle sizin gibi ürkek değildik. Siz "kanadım var" deyip çırpınıyorsunuz, ama uçamıyorsunuz. Evcil tavşanlar gibisiniz; isteyen sizi istediği yerde yakalayabilir. Özgürlük anlayışınız bu kadardır. Ama benimki bu kadar değildir. Ben halen tutulmuş değilim. Düşman istediği yerde sizi tutup vurmuyor mu? Her tür çalışmada istediğiniz hatayı yapıp partiye zarar vermiyor musunuz? Bunlar evcil tavşan veya tavuklar gibi davrandığınız

anlamına gelir. Gerçekliğinizi doğru görün. Size özgürlük uçuşunu, ele avuca sığmazlığı yanlış belletmişler. Sadece kabadayılık yapıyorsunuz. En değme mahalle kabadayısı, mahallenin bekçisi geldi mi, "Emredersiniz ağam" demekten öteye bir rolün sahibi olabilir mi? Bu kabadayılık bize sökmez.

Bütün bunlardan çıkarmanızı gereken önemli sonuçlar var. Eğer devrime ve onun PKK Önderliği tarafından şimdiye kadar yürütülen savaşına içtenlikle bağlıysanız ve buna gücünüz varsa, bütün ölçülerinizi yeniden gözden geçirmeniz gerekiyor. Artık bazılarınızda taşlaşmayı görüyorum. Tam bir klinik vaka haline gelmişsiniz. Sizi ne yapacağım? Bazılarınızın durumu tam bir kurtarmalık. Buna nasıl tenezzül ediyorsunuz? En büyük savaşçılık, kendi içinizde gerçekleştireceğiniz savaşçılıktır. PKK'nin gücüne dayanarak imkanlarını çarçur etmek en tehlikeli olandır, hatta objektif olarak haincedir.

Yine de size güvenmek gerekir. Yaptığımız eleştiriler, size biraz yol açmak içindir. Ben başka ne yapayım? Başka türlü söz sahibi olmayı bir yana bırakalım, canınızı bile fazla uzun süreli yaşatamazsınız. Biz düşmanımızı tanıyarak yaşadığımız için açık olmak zorundayız. Eğer "Bizde yiğitlik var" diyorsanız, sizinle bu temelde konuşurum; yok eğer böyle değilseniz, er geç açığa çıkıp gidersiniz. Ama çoğunuzun savaşmak istediği bellidir. Ben anlayışınızı doğrultmak ve sorunun doğru çözümünü anlaşılır kılmak istiyorum. Nereden bakılırsa bakılsın, gerçek PKKliliğin böyle olması gerektiğini sıkça düşünüyorum. PKK'de böyle sorumsuzca savaşamaz. Savaş biçimleriniz bana müthiş tehlikeli geliyor. PKK, düşmanına bu kadar açık vermez; PKK bu kadar tasasız ve endişesiz olmaz, böyle ucuz ve çok keyfi tarzda savaşmaz. Şimdi bunun tamamen tersini dayatıyorsunuz.

Yaşamda, örgütlenmede ve dilde, hele özellikle en ağır iş olarak savaşta yanından bile geçemeyeceğimiz tarzda, komuta adı altında ne varsa alınıp götürülüyor. Bunun PKK'nin öngördüğü komutayla ne ilgisi var? Bazıları PKK'yi adeta PKK'nin elinden çalmış gidiyor. Bir raporda "Rehine tutuluyoruz" deniliyor. PKK'nin ideolojik ve siyasi düzey kazanmış değerleri rehine tutuluyor. Bir dağ eşkiyası veya bir lümpen PKK'nin parasını, savaşısını ve örgütlenmesini rehine almıştır. Bu, birer zavallı olmaktan öteye gidemediğiniz anlamına gelir. Siz nasıl insanlarsınız, düşmanın elinden, PKK'nin içindeki lümpenlerin elinden, bir de içinizdeki köleliğin elinden hep ben mi sizi kurtaracağım? Kendinizi bu kadar kurtarmalık duruma soktukten sonra sizi ne yapayım? Zaten kendinizi bu kadar yan yatırarak kurtarmalık bir koyun gibi ortaya attığınız için kimse Kürtlere sahip çıkmıyor, kimse Kürt kelimesini ağzına bile almak istemiyor. Raporlarınızda bile açılmadık veya fire verilmedik tek bir yerinizin olmadığı görülüyor. Kafanız, yüreğiniz, fiziğiniz, yani her tarafınız delik deşik edilmiş. Bu da öldürülmüş kişiliği ifade ediyor. Burada bu kişiliği onarmaya çalışıyoruz. Düşüncenizde bu kadar sistemsizlik olursa, düşman her tarafınızdan vurur. Ruhunuz ne kadar dağıtılmışsa, karamsarsanız, moral ve iradeden fazla nasibinizi almamışsanız o kadar bitmişsiniz demektir. Morali böyle olan biri bizzat moralsizlik kaynağı olur. Yani yaşam kıvancınız ve yaşam iddianız yoktur. Birileri gelsin de sizi kurtarsın! Peki, söyleyin, bu neyin adıdır? Fırsat bulduğunda hiçbir kural tanımadan bir gün bile olsa kendini ucuz yaşatma dünyası... Bu düzeyle savaşıyoruz ve diyoruz ki, tüm bunları aşacak mısınız veya aşmaya niyetli misiniz?

PKKlileşme İnsanoğlunun Büyük Aşama Yapma Merdivenidir

Siz özgürleşmenin neresindesiniz? Büyük savaşlar verilmedikçe kişilik özgürleşemez. Ruhunuz pamuk ipliğine bağlı, en ufak şeye aldanıyor; derinliği, saygınlığı ve sevgiyi özümsemesi yoktur. Sizi kendi halinize bıraksak, kim bilir ne hale düşersiniz. Tabii bu durumunuzu bir kader olarak görmek istemiyoruz; değişip dönüşemezsiniz de diyemeyiz. Bu noktada PKK büyük bir inatla dönüşmenin adıdır. Siz de dönüşecek ve değişeceksiniz. Varolan durumunuzla neyi kurtarabilirsiniz? Varolan eğer durumu kurtarmaya yeterli olsaydı, PKKli olmaya hiç gerek yoktu. Şu anda bir de PKK'nin kalabalıkları var. Sizi bu halinizle bıraksak -ki bunun birçok göstergesi var-, birbirinizi çok kısa sürede işlevsiz bırakırsınız. Birbirleriyle en rahat yürümesi gerekenler birbirlerini beğenmiyorlar. Fırsat bulsa hiçbiri diğeriyle yürümeyecektir. Hiç kimse birkaç ahbap çavuşu dışında kimseyle birlikte olmaya fazla gerek duymuyor, hatta buna karşıttır. En önemlisi de basit yaşamaya meyilliler ve yücelikte ısrarlı değiller. Şimdi size fırsat verilse, hanginin basit Kürt kişilik sınırları dahilinde yaşamaya tenezzül etmez? Hepinizin arzusu, özlem duyduğu şey budur. Oysa ben bunu kabul etmiyorum. Buradaki Önderlik tarzı, meyil gösterdiğiniz yaşamı kabul etmez.

Amerika'nın korkunç dediği bir nokta da burasıdır. Bu bireycilik tarzı, "Bir kırıntı atalım, Kürtleri de idare edelim, bırak bu insanlar biraz böyle yaşasın" diyor; ben de buna karşılık, buna lanet olsun, yaşatmam diyorum. Ama siz buna tenezzül ediyorsunuz, hatta neredeyse "Bırak biraz yaşayalım" diye ağlayacaksınız. Sizin yaşamak istediğiniz her şeyin içinde pislik var; isterseniz açıktan ölün, bunu size yedirmeyiz. Önderlik gerçeği olarak biz bu konuda iddialıyız. Çünkü bu yaşamın içinde zehir var. Bunu yerseniz, özgürlük ve yücelik anlamında veya kurtaracak bazı önemli yüce değerler anlamında, öleceksiniz. Sizin meyil gösterdiğiniz bütün yaşam tarzları, kesinlikle bir olta yemine takılmış balığın yaşam tarzıdır. Bu yaşam tarzını bırakmazsanız, balık gibi sudan çekileceksiniz, sizi sepete koyup sonrada kavuracaklar. Denizin derinliklerine dalıp olta yeminden kurtulmalısınız. "Korkuyorum, güç yetiremiyorum" dersiniz ben ne yapayım? Olta yemi sizi kurtarmaz.

Bu dünyada benim kadar yaşamı seven yoktur. Bir ekmek için nasıl kavga ettiğim, ekmeğe nasıl saldırdığım, ilk kavgalarımı nasıl korkunç verdiğim halen hatırlımdadır. Hiçbir çocuk benim kadar kurnaz değildir. Gücüm oranında bazı şeyleri çalmaya gidiyordum. İçinde ne gizlidir diye evimizin bütün deliklerini altüst etmişim, ama şimdi hiçbir şeye tenezzül etmiyorum. Tavırlarımda korkunç ısrar ettim, ama sonradan baktım ki böyle olmuyor; çünkü anladım ki yaşamın yolu buradan geçmiyor ve biz yaşamın peşindeyiz. Müthiş bir yaşam takipçiliğim olduğu için önceki aradıklarımı buldum, ama bulduklarım fos çıktı. Şimdi başlangıçtaki eğilime ters düşmüyorum, aradıklarım aslında onun doğal bir devamı gibidir. Eminim ki, siz kendinizi çok alt düzeylerle sınırlamış veya hapsetmişsiniz. Önderlik gerçeğinde bunların tam tersi bir durum vardır. Şimdi bunları görüp aşacağımıza numara yapıyor, bunlar yüzünden nasıl birbirinize gireceğinizi ve birbirinizin gözünü çıkaracağınızı gösteriyorsunuz. Durumunuzu gördükçe ne kadar da iyi PKKlileşmişler diye hem üzüyor, hem de size bakıp gülüyorum.

PKKlileşme, insanoğlunun ta göklere ulaşmaya kadar büyük aşama yapma merdivenidir. Biz PKK'yi böyle ele alıyoruz. PKK'nin, şu merdivende oturup yiyerek rahatına bakabilirdin gibi özellikleri yoktur. Ütopya, göklere merdiven dayama sanattır. Bu merdivenin sonu yoktur; gücünüz yettikçe bu merdivene çıkacaksınız. Bu merdiven çekicidir, çünkü yükselişi ifade ediyor. Sizi böyle ütopyasız bir yaşam içinde bırakmak, size hakaret etmek demektir. Ben bu yaşamı kendime yakıştıramadığım için, her şeye rağmen bu düzeyi zorlamayı tercih ediyorum. Siz "Pis ve iğrenç yaşamı bırakmayız" diyor, bizim bu yaşamımıza metelik kadar değer vermiyorsunuz. Sizler "yorulduk" diyerek bu tutumlarımızda ısrar edemezsiniz. Yorulsanız da yine bizim yaşamımızı tercih

edeceksiniz. İşte bu PKK'nin büyük terbiyesidir, PKK'nin gerçek eğitim ilkesidir. Bu ilkeye dayanırsanız, PKK içinde varsınız demektir. Eğer bu ilkeye dayanamazsanız, PKK'den uzaklaşacaksınız. Tabii ki bu bir adımdır; gerisi PKK içerisindeki savaş sanatı, örgüt sanatı ve yönetim sanatı gibi işleri olağanüstü ele almaktır. Siz bu konularda daha zayıfsınız.

Bazılarınız, "Her şeyimi bu temel ilkeye göre PKK'ye adadım" diyor. Saflarımıza gelenlerin hepsi adanma ilkesinde benden daha fazla ilerledir. Belki ben kendimi PKK'ye bu kadar adamamışım, ama siz adamışsınız. Bu adanmışlığınızla, PKK teslimiyetçiliği de denilebilir. Siz "İrademi PKK'ye teslim ettim" diyorsunuz; ancak bu düşmana teslim olmanın başka bir biçimidir. PKK'ye teslim olunmaz, çünkü PKK teslim alma hareketi değildir. PKK bir **özgür katılım** hareketidir. İrademi PKK'ye teslim ettim demek, ben kurtarmalık olarak kendimi PKK'nin içine attım demektir. Ondan sonra da bazıları "PKK bize ne yaparsa yapsın", bazıları da "Oğlum veya kızımı verdim, PKK nasıl yaparsa yapsın" diyorlar. Bu, bir malı alıp istediğin gibi kullan demektir. PKK içinde mal gibi olunamaz. PKK'ye katılım yürek katılımıdır, kesinlikle düşünsel ve beyinsel bir katılımıdır. Bu, işin başlangıcıdır.

Bu konuda eleştirilecek yön, PKK'ye doğru tarzda katılım yerine, kendini teslim etme anlayışıdır. Hayır, kendinizi PKK'ye teslim etmeyeceksiniz. Kendinizi PKK'ye katacak, "PKK'ye katılmaya ve görevleri paylaşmaya geldim" diyeceksiniz. **Paylaşmak** ortaklaşacılık, ortaklaşacılık da kolektivizm, yani emekleri birleştirmek demektir. Bu da örgütsel ve ideolojik emeği, hatta savaş eylemini birleştirmek anlamına gelir. Katılım teslim olma anlamında olursa, "Beni bir taş olarak bir yere koy, bir figüran olarak kullan ve bir hizmetçi olarak istediğin gibi değerlendir" demek anlamına gelir ki, bu da ortaklaşacılık ilkesinin reddidir. Bu anlayışın üzerinde kesinlikle bireysel diktatörlük kurulur. Eleştirdiğimiz komuta kişilikleri ve tasarruflu anlayışı bu tip katılımın üzerinden yükselmiştir. Roma imparatorları kölelerin üzerinde yükselmişlerdir; imparatorluk kölelik sisteminin idare tarzıdır. Demokrasi ise uyanmış ve iradesini ortaya koymuş halkların idare tarzıdır. Sizin PKK'ye katılım tarzınız, halk demokrasisinin ölçülerine ulaşmayı bir yana bırakalım, Roma dönemi kölelerinin katılımına benziyor. PKK içinde katılım tarzındaki kölelik aşılmadıkça, rahatlıkla bu kölelerin üzerinde bir imparator çıkabilir. Komuta tarzınız eğer bu haliyle devam ederse, sizi bir imparatorluğa götürür. Keşke bu olabilseydi; ancak bizde imparatorluk gerçekleşmez, çünkü çok bayıldığınız kaprislerinizi bize dayatıyorsunuz. PKK, kaprislerinizi konuşurma ve bireyciliklerinizi tatmin etme yeri değildir. PKK, belki de bir müminden veya bir dervişten daha fazla kendini eritme yeridir.

Biz bu işleri biraz geliştirmek için size siyasi seviye kazandırıyoruz. Siyasi önderlik yapıyor, ilişkileri yeterli düzeyde kurup yürütüyor, yine askeri bir çalışma için hazırlıklar yapıyor ve en temel doğrularda ısrar ediyoruz. Fakat siz bununla uyum halinde değilsiniz. Siyasi seviyenin neresindesiniz? Yıllardır size örgütsel ilişkiler boyutunu dayatıyorum, ancak kendi aranızda doğru bir ilişkiler sistemini bile kurmuş değilsiniz. Zapturapta gelmeme konusunda birebirsınız, yani ilişki sanatında çok tehlikeli bir konumdasınız. Askeri bir tarzda ulaşmamışsınız.

Şu anda iddialı bir komuta kişiliği geliştirmiyor. Komutanların hepsinin tarzı ya intiharvaridir, ya da büyük bir savaş birliğini yıllarca başıboş bırakabilecek bir sorumsuzluk düzeyindedir. Bütün bu konularda ilerlemek istiyor musunuz? Savaş ve örgüt sanatında bir iddianız var mı? Yapılması gereken görevler var; ancak kendinizi parti ortamına mal gibi atarak veya bireyciliğiniz ve tasarrufluğunuzla her şeyi kendi keyfinize göre yaparak bu sanatı icra edemezsiniz. Kendinizi bundan kurtarabilecek misiniz? PKK'de işlerin bir sanat inceliği ile yürütüldüğünü fark ederek bu işte yürüyebilecek misiniz? PKK öyle sizin sandığımız gibi bir örgüt değil, benim belirttiğim tarzda bir örgüttür. Siz, "PKK'yi böyle gelişmiş, yenilmeyen ve savaşımını başarıyla yürüten bir örgüt olarak görmekten vazgeçip, her birimizin özlem ve emellerini konuşturduğu bir örgüt olarak görelim" diyorsunuz. İnsaf bunun neresinde? Böyle bir örgüt özlemlerinizi acaba bir günü bile kurtarabilir mi? Belki şimdi biraz yaşıyorsunuz, hiç olmazsa can güvenliğiniz ve belki umudunuz var; ancak o zaman bunlar da olmaz.

Kendinizi çocukça kandırarak yaşamaya alıştırmışsınız. Yaşam tecrübeniz sizi en dar, en ufuksuz olanıyla sınırlandırmış. Tecrübe sizin için ya öldürücü ya da çok sığca oluyor. Hiçbir sonuç çıkarmadan "Bu dünyada hiçbir şey beni etkilemez" dercesine ele alınıyor. Siyasilerin, PKKlilerin duyarlılığı böyle olmaz. Çok sığca, sağırca ve çok vurula vurula özellikleriniz kemiklemişse, çocukça büyütülmüşseniz, ben sizi ne yapayım? Bu, sizin zavallılığınızı ortaya koyar, başka bir şeyi ifade etmez. Bu nedenle gerekirse yedi yaşından itibaren kendinizi yeniden yaratmaya çalışın. Sosyal yaşama yanlış başlangıç yapmışsınız. Her şeyiniz yanlış temellendirilmiş ve çok tehlikeli büyütülmüşsünüz. Bu büyütülüşün içinde dişe dokunur koparıcı bir değer yoktur. Ananız zavallı, siz zavallısınız. Sizi büyütenler zafer vaat etme şurada kalsın, kendisini bir hasta olmaktan bile kurtaramıyor. Ben bu konuda size haksızlık etmiyorum. Büyüğünüze de, küçüğünüze de bazı işler veriyorum. Oysa siz bu işin en olmadık yerindesiniz. İçinizde "Güzel, yerinde ve başarıyla yaşadım" diyen kim var? Bu örneği sergileyen kaç kişi var ve bunlar nerede? Umdüğünüzü bulamayınca kolayca umutsuzluğa düşüyor, "Artık bu iş hiç olmaz" diyorsunuz. Bu en tehlikeli yaklaşımlardan birisidir. Bu işin olmayacağını nereden uydurdunuz? İşte bu iş oluyor. PKK eylemi bir de bu olmaza dayatılan en büyük olur hareketidir. PKK bütün benliğinizi, zavallılığınızı ve her türlü basitliğinizi vurup yıkarak ve parçalayarak işte kendi olurunu gerçekleştiriyor. Bu işi kolay sanmayın, bu en büyük savaşçılıktır.

Yaşamın En Değerli Dönemi Doğru Partileşme Kesitidir

Partileşmeyi sağlam gerçekleştirenler en büyük savaşçılardır. Partileşmeye gücü yetmeyenler, hangi özellikleri güçlü olursa olsun, hatta ne kadar savaş verirlerse versinler, er ya da geç, şurada veya burada kesinlikle önemli yenilgiler ve zararlara yol açacak kişiliklerdir. Artık PKK'ye inanmanın tam zamanıdır. Geç de olsa bir şeyleri itiraf edin; "Bu PKK'ye inanmalıyım, PKKlileşmeyi doğru ele almalıyım" deyin. Kendinizi şimdiye kadar çeşitli postlara büründürerek yaşatmışsınız, bu postu atın. Gerçeğiniz neyse öylesiniz. Ben her gün kendimi böyle katıyorum. Özlü ve yürekli olun ki, insan sizinle gurur duysun. Bunun ölçüsü de ne kadar PKKlileştiginizdir. İçinizde ister kadın ister erkek olsun, ister yeni ister eski olsun, partileşmeye örnek teşkil edecek ve "müthiş partileşiyor" denilecek kimse yoktur. Yaşamın en değerli dönemi, doğru partileşme kesitidir. Gözünüz bunda olmalıdır. Bunun gözü karalısı, aşığı, sevdalısı olmalısınız. Bunun dışında her şey laftır. Yaşamdaki hırsızlıkta veya demagojideki ısrar sizi hiçbir yere vurdurmaz. PKK'nin 'korkunçluğu' budur. Bizim Amerikan raporuna vereceğimiz en etkili cevap budur.

Amerika'nın neden bizi dünyadaki en korkunç parti olarak gördüğünü anlatmaya çalışıyorum. Çünkü inadımızı gördü. Amerika bütün ulusal kurtuluş hareketlerini ve bütün komünist hareketleri evirip çevirerek istediği kalıba sokmuş, sıra bize veya bana gelince kesinlikle bizi anlayamıyor; anlayamadığı gibi bizi dişine her aldığı sert bir çakıl taşı gibi ya dişlerini kırıyor ya da deli oluyor ve

ağzından atıyor. Oysa siz değil Amerika'nın dışında, Amerika'nın üçüncü dereceden sıradan uşağının dışında bile bir leblebi gibisiniz. Bunu anlamalıydınız. Anlamadıysanız ben ne yapayım? Ben kendimi size az anlatmadım.

Kemal Pir'ler, **Mazlum**'lar, **Hayri**'ler PKK'yi içinde çok köklü bir düzeltmeye tabi tutma çağrısıdır ve buna bağlı olmanın militanlarıdır. Safalarımıza yeni gelenler hiç zaman kaybetmeksizin, gözü kara bir biçimde sağlam PKK ölçüleriyle bu şansını mükemmel değerlendirsınler. Eski katımlılar ise "Hatanın neresinden dönülürse kârdır" anlayışına göre tecrübelerinin verdiği güçle kendilerini büyük ve soylu bir dönüşüme tabi tutsunlar. Büyüklük, hatadan köklü bir biçimde vazgeçilen noktadır. Yoksa "Bir kez daha tavırlarımı incelterek kandırayım" diyen biri, toplumda siyasi literatürde **dönek** kişilik dediğimiz rolü oynar. Siyasi literatürde bunun anlamı, her gün aynı yanlışı tekrar etme, onunla tatmin olma veya yaşamı bundan ibaret saymadır. Tabii bu tehlikelidir. Bütün bunlardan çıkarılması gereken sonuç, bu işleri sağlam ele almak olmalıdır. İşleri sağlam ele almayanlar kesinlikle bilinçsizlikten değil, belirttiğim özelliklerden dolayı işleri boşa çalmak veya çaldırmak istiyorlar. Bu da er geç onları boşa çıkartır.

PKK'nin bu anlamda bir büyüklük hareketi olduğu ilkesinden hiçbir zaman vazgeçemeyiz. Çünkü ortada o kadar değer, o kadar işkence, o kadar yiğitlik, o kadar şehit kanı var ki, hiçbirinizin bir an bile "Bırakın, ben kendime göre olmak istiyorum" demeye hakkı yoktur. Benim bile, bırakın da biraz dinleneyim, tarzımı ve tempomu yavaşlatayım demeye hakkım yoktur. Bunu anlayacaksınız; anlamazsanız kabul görmezsiniz. Bunu kendim istediğim için değil, ortada değerler olduğu için belirtiyorum. Büyük acılar nasıl düşündürür, nasıl acıya, kine ve öfkeye gark eder? Büyük istemler, büyük yaşam idealleri nasıl coşturur? Elimizden alınan değerler bizi nasıl feryat figana götürmeli? Bunların tümünü anlatmak isterdim. Ama sizin böyle büyük kavramlarla fazla ilişkiniz kalmamıştır. Adeta bana şunu dayatıyorsunuz: "Kendimizi bu büyük kavramlara değil de, küçük kavramlarımıza göre yaşatsak ne olur?" Sizi bıraksam, bir iki gün keyfinizce yaşabilirsiniz, ama bundan bir sonuç elde edemezsiniz.

Ruhlarınızda ve yüreğinizde bir eksiklik görüyorum. Bir büyük yenilgi kendisini kapıya dayattığında eğer kalbiniz küt diye durmadıysa, siz şereften yoksunsunuz. Bu davada ağır bir yenilgi kendisini kapıya dayattığında, "Bize bireysel yaşam yolu açıldı" diyemezsiniz. Ben bu tehlikeyi açıkça görüyorum. Yenilgi kapıya dayandığında, yüreğiniz rahatlıkla kendini yaşatacağını sanıyor. Benim kalbim ise yıllar sonrasını görür; aynı zamanda yaşadığı bütün tehlikeyi görenek sadece dayanabilmek için çalışır. Yüreği durduracak yenilgiler karşısında gelişebilmek için dayanabilmek, bu yenilgiyi mümkünse kader olarak karşılamamak ve önleyebilmek, yaşanılacaksa yüreği bir başarı için çalıştırmak gerekir. Siz yüreğinizi bu ilkeye göre çalıştırıyor musunuz? Yüreğinizin böyle olup olmadığını kendinize sorun. Yürektekileriniz yoktur, ancak bazen kendinizi yürekli sanıyorsunuz. Ağlamalarınız, üzümlerinizin kendinize ağlamadır. Ağlayacaksanız büyük bir değer için ağlamalısınız. Sevinirken de, üzülmürken de kendinizi düşünüyorsunuz. Üzüntülerimizin de, sevincimizin de odağında biz olamayız. Sevinçlerimizin ve üzüntülerimizin odağında savaş, halk ve tarihsel birleşme olmalı ki, bunların bir anlamı olsun.

Kendini sözüm ona sevincin de, üzüntünün de, acının da, coşkunun da kaynağı yerine koyana öfke duyuyorum. Kendinizi neden bu kadar basitleştirdiniz? Kendinizde neden bu kadar ısrarlısınız? Hepinize şu ölçüyü veriyorum: Yaşam sevincinizde ve üzüntünüzde kesinlikle kendiniz olmayacaksınız. Genel değerler, genel olumlu gelişmeler sizi sevgiye ve yaşam coşkusuna katacağı gibi, olumsuzluklar da öfkeye sevk edecek. Sizler birbirinizi sorun yapıp o gün "Moralim bozuldu" diyorsunuz; bir iki tane ahbap çavuş veya keyfinize göre bir ortam bulduğunuzda ise, sizde yaşam sevinci oluşuyor. Bu büyük bir yanıltır. Partileşme bu tip duygu durumlarını aşmaktan geçer. Benim kendime ilişkin bu anlamda fazla sevgilerim, sevinçlerim, üzüntülerim ve acılarım yoktur. İliklerime kadar genel gelişmelerin etkisi altındayım. En özel olması gereken bir ilişkiyi bile kendime kesinlikle ne üzüntü, ne acı, ne de sevinç kaynağı olarak görüyorum. Onda bile geneli düşünüyor, acaba genel üzerinde ne kadar etkileyici oldu diyorum. Bunu anlayacaksınız, çünkü küçücük yüreği aşmanın yolu buradan geçer. Siz bu kadar sığılığı nasıl yaşadınız, neden kendinize bu kadar üzüldünüz?

Büyük sevinecek olaylar çoktur. Emeğinizle olmadığı halde, ülkemiz ve halkımızda bugün bizi sevindirecek bazı durumlar var. Her şeyden önce devrimci gelişmemiz sürüyor. Halkımız da, örgütsel ilişkiler de gelişiyor; mevzilerimiz çoğalıyor, silahlarımız halen eldedir. Bizi öfkeliendirecek ve kahredecek yanlar da çoktur. Çünkü devrim mevzileri iyi kullanılmıyor, silahlarımız adeta bazı hırsızların elinde kayboluyor, değerlerimiz çarçur ediliyor. Sevinç kaynaklarımız çok büyüktür ve bu sizi muazzam bir ilerlemeye götürür. Üzüntü ve acı kaynağınız size, "Bunların sorumlularının üzerine gideyim de canına okuyayım" dedirtir ve bu da bir karşı koymaya dönüştürür. Bunu anlayıp da gerekenleri yerine getirmek pek zor değildir, tam tersine gerekeni yapmamak çok zordur.

Tüm bunları gerçek partilileşmenin, en başta da şehitlerimizin anısına bağlılığın bir gereği olarak belirtiyorum. Bunları sıradan olaylar olarak ele almayın. Ben her zaman PKK'nin gerçek savaşçıları olarak **Mazlum**'lar ve **Kemal**'leri görürüm. İlk başlangıçta **Haki**'ler vardı. Onlar bizim için her zaman gerçek PKK'lilik yaklaşımlarıdır. Hepiniz dev gibi imkanlarla ideolojik ve siyasi düzeyde, pratik savaşçılık düzeyinde onlardan bin kat daha fazlasını yapabilirsiniz. Biz PKK'nin bu özelliğinden bu nedenle vazgeçemeyiz. Siz de böyle olacaksınız. Başka tür bir PKK'liliğe rıza göstermek, izin istemek veya "Boşluk var, genişlemiş olanak var" deyip tenezzül etmek, bu büyüklüklere ihanet etmek anlamına gelir. Bunları sıkı inceleyip kendinizi terbiye etmeyi iddialı veya en sonuç alıcı savaş olarak kabul ederek -eminim ki hepinizin iyi niyetliliği ve dürüstlüğü bunun içindir- çabalarımızı sıklaştırırsanız, bu işi yürütebilir bir militan haline gelebileceğinizi göreceksiniz. Şimdi bu gerekiyor ve biz bundan taviz vermeyiz.

Bütün dünya emperyalizmi birleşmiş, bundan taviz vermemizi bekliyor. İşin en ilginç bir yanı da budur. Son değerlendirmelere bakıyorum, "PKK'yi yumuşatalım, PKK'yi bir parça da olsa dönüştürelim" diyorlar. Emperyalist güçler, özellikle Amerika ve Almanya hep bunu bekliyor. PKK'yi kendi istedikleri gibi görseler, dünyalar onların olacak. Bunun nedeni çok para kazanmak veya Kürdistan'ı ve emekçileri çok sömürmek istemeleri değildir. Onlar için bu adeta bir ilke sorunu haline gelmiştir. İlkeden taviz vermemizi istiyorlar. Değerlendirmelerinde büyük Sovyet Partisi'nin adı bile geçmiyor. Bolşevik Partisi onlar için şimdi gülünecek bir olaydır. **Mao**'nun Çin'i, Kuzey Kore ve Arnavutluk'taki halklar dünyanın en düşürülmüş halkları durumuna getirilmiş. **Enver Hoca**'nın daha düne kadar ne kadar radikal olduğunu, Arnavutluk çizgisi diye bir çizginin şaşakçılığının ne kadar yapıldığını biliyoruz. ABD'nin raporunda onlara bir satırlık bir yer bile yoktur. Her şeyi bizim için söylüyorlar ve burada yeni olan şeyler var.

PKK olayında çok dikkat edilmesi gereken yanlar var. Büyük bir devleti tehlike gibi görmüyorlar, ama katliam köprüsünden geçen PKK üzerine neden bu kadar geliyorlar? Eğer bunun nedenini anlarsanız, PKK'nin büyüklüğünü de anlamış olursunuz ve bu onur insanı ömür boyu yaşatmaya yeter. Kaldı ki, böyle onurlu yaşayanların da el atacakları her işi koparacakları açıktır. Size PKK'yi anlatıyoruz, her tarafta PKK'leşme konusu eğitim olarak derinliğine veriliyor. Bunun büyük bir fırsat ve şans olduğunu da

belirtmeliyim. Bunun dışında size dünyayı da verseler bunu kabul etmeyeceksiniz. Ama PKK'ileşmeyi özümseme imkanımız vardır ve bu da size tüm dünyayı kazandırır. Bütün bu zavallılıklarınızın hepsi aşılır, özlereğinizin hepsi yerine gelir, sıkıntılarınızın ve acılarınızın hepsi yavaş yavaş diner. Bunun için gerekirse yıllarca militanlık yapın. Başka ne işiniz var? Zaten toplum olarak toptan işsiziz, metelik kadar değerimiz yoktur. Ama bu, en değerli olanının hızla mal edilmesi kadar, estetik değerlerinden maddi değerlere, moralde gerçek zafer değerlerine kadar bütün değerlerin çarpıcı kazanılması anlamına da geliyor. Buna sadece şükredilir, "Ne mutlu ki bu şansa eriştim" denir ve gerisi çaba ister. Zaten insanı insan yapan da çabadır.

Belirttiğim gibi zaten başka bir işimiz de yoktur, çok çalışıp büyük kazanabiliriz. En önemli savaşları planlarsanız, kendi tarzınıza göre kazanırsınız. Bununla da dünyayı kazanırsınız. Daha neyi istiyorsunuz? Başka bir iş size bir somun ekmek bile getiremez. Şu anda ülkemizin yüzde sekseni işsizdir, isteseler de bir somunu kazandıracak işi bulamıyorlar. Moral olarak ne kadar düşmüş olduklarını, ne kadar aşağılık ve lanetli bir durumda tutulduklarını belirtmeme gerek yoktur. Mutlu mudurlar, onurlu mudurlar? Kendilerini mi yaşıyorlar? Aile yaşamları mı var? Onlara metelik kadar değer veren yoktur. Bunlar yaşanan gerçeklerdir, ben icat etmedim. Ben yeme içme gibi şeyleri kesinlikle önemli görmüyorum. Benim için her zaman güzel bir kuru ekmek, bir pilav oldu mu yeterlidir, yanında soğanı da lüktür. Biz yaşamı böyle yürütebiliriz. Beni tatmin edecek şeyler daha değişiktir. Benim için önemli bir başarıya kendini yatırmak, PKK'nin içini geliştirmek, kadrosunu geliştirmek zevkin ta kendisidir. Yaratıcı bir düşünceye, gelişmiş bir örgütlenmeye, bir mevzi kazanmaya kendini yatırmak en büyük zevkim, arzum ve tutkumdur. Zaten bunlar olursa gerisi kendiliğinden gelir.

Halkın kendisi aç olduğu halde, sizi hiç aç bıraktı mı? Bütün dünya bizi daraltmak istediği halde daraltabildi mi? Her zaman daha çok genişlemiyor muyuz? Demek oluyor ki, bütün bu iç eleştirilerimize ve sizin bu halinize rağmen, daha fazla emek verirse kazanmayacağımız hiçbir şey olmaz. Bu savaşa kendimizi biraz daha doğru katsaydık, acaba çoktan kazanmış olmayacak mıydık? Hangi faaliyete el atarsanız atın, maddiyatı da, maneviyatı da görkemli bir biçimde kazanmanın imkan dahiline girdiği açık değil midir? Tüm bunlara rağmen ille de "Bize eski kölelik, eski tarz gerekli" diyorsanız, o da en lanetlisidir diyorum. Bunlar hem kanıtlanmış, hem de artık aşılmıştır; bunları istesenez de, bir daha yaşayamazsınız. Ülkemizde de bunun kökünü yok ettik. Halkımız kendi öz evladı da olsa bu durumda olanın suratına tükürüyor, "Eskiye bulmak için gelemezsiniz" diyor. Bunlar gerçek olduğuna göre artık PKK'ileşmeyi büyük bir şans olarak ele almanız gerekir.

Bütün bu zorluklara rağmen, halen yaşam ve özgürlük beni çekiyor, adeta yerimde duramıyorum; keşke şuraya uzanabilsem, şuraya el atabilsem diyorum. Oysa milyonlara ulaşmış durumdayız ve birçok sınırsız gelişme imkanımız var, ancak yine de bunları yeterli görmüyorum. Bu iyi bir şeydir, ihtiyacımız da budur. Eğer bundan başka yaşanılacak bir şey olsaydı, sizin olsun, yaşamın derdim. Ancak bir hatada kendi kendinizi boğmanıza fırsat vermek istemiyorum. Size küçük kalmayı, küçük düşürülmeyi yakıştırmadığımız için, bu bencilliğinizin önünü kesiyorum ve bu da size yapabileceğimiz en büyük iyiliktir. Tüm bunları böyle anlayacaksınız; yoksa "Sıkıldık, daraldık" demek ikiyüzlülüktür. Her şeyi söylemeye hakkınız olur, ama kendinize ilişkin bunu söylemeye hakkınız yoktur. Çünkü her şey sizi mutlak yücelmeye ve dönüşüme zorluyor. Onunla kendinizi özgürce gerçekleştireceksiniz.

Umarım bu temelde birçoklarınızın partileşme beklentilerine en temel bir çerçeveyi bir kez daha çizmiş olduk. Sorunlarınız ne kadar ağır olursa olsun, düzenin içinden bütün hastalıklarınızla gelseniz bile, onlar için de bir çözüm vardır. En benim diyenlerin de bizim ortamımızda alacağı çok şey var. Mütevazıca, partileşmenin özüne sadık bir biçimde öğrenirken, biraz da öğretmeyi esas alarak yürünürse, PKK bu işte emin adımlarla kendisi için amaç bellediği hedefe ulaşacak, bu en zor nihai bir savaş da olsa önünde engel teşkil eden ne varsa aşacak ve zaferi mutlaka yakalayacaktır.

2 Mayıs 1997

DEVİMLER YÜCELME HAREKETLERİDİR

Bir devrim kadrosu olarak yoğunlaşma sorunlarınız bütün ağırlığıyla devam ediyor ve çözüm düzeyiniz ancak sınırlı bir gelişmeyi yakalıyor. Düşman karşısındaki duruşunuz, ağır darbelerle sendeleyişiniz ve bunun farkında bile olmayışınız yaşam karşısındaki gerçekliğinizi de ifade ediyor. İdeolojiye ve devrimci pratiğin kendisine karşı ilgi zayıflığınız, yine çok tehlikeli, yanlış ve yetmez yaklaşımlar sergilemeniz yenilmiş kişiliğin diğer bir ifadesidir. Bunu öyle kendiliğindenlikle normal toplumsal gelişmenin bir ifadesi sanmak mümkün değildir. Sizin geriliklerinize karşı yürüttüğümüz savaşla direkt düşmana karşı yürütülen savaş neredeyse aynı düzeydedir. Sizin dayattığınız savaş düşmanın dayattığından daha tehlikelidir; ayırt edilmesi, ayrıştırılması ve aşılması çok daha büyük bir çabayı gerektirir. Sözüm ona devrimin kadroları olması gerekenlerin kişiliği, düşmanın bilinçli ajan oluşturmasından daha tehlikelidir.

Düşmanın da bunu fark ederek bir politika içine girmesi söz konusudur. Bunu aşma iradesini fazla gösteremiyorsunuz. Kendi kendinize öfkeleniyor veya gelişmeyi dayatan parti ölçülerine bir nevi karşı yaklaşımlarla yöneliyorsunuz. Geri yanlarınıza ne kadar vurulsa, o kadar karşı tepki geliştiriyorsunuz. Zayıflıklarınıza basmamızı hakaret gibi görüyor veya altında ezilip gitme biçiminde bir yaklaşım gösteriyorsunuz. Tabii bu da devrimin temel öncülük, kurumlaşma ve uygun adımlarla pratikleşmesini boşa çıkarıyor. Size dayatılan başarıma zorunluluğunu kabul etmeniz şurada kalsın, çok çeşitli tepkilerle bunu sürekli önlenmeye çalışıyorsunuz. Bunu yaparken dayandığınız en büyük silah, "Benden bu kadar, ben kötürüm olmuşum, gücüm yetmez, kafam almıyor, iradem paramparça, yaratamıyorum, çoktan işim bitmiş" gibi sözlerle geleneksel toplumun düşman tarafından ezilişinin yansıtılması oluyor. En büyük silahınız çaresizlik silahıdır. Elinizden gelen; çok içeriksiz olma, etkileyici olamama ve amaca fazla yer vermeme.

Biz bunu parçalamak istedik. Fakat bir mermer taşı kadar bile sağlamlığa sahip olmadığımız için adeta dökülmedik bir tarafınız kalmıyor. Her tarafınız böyle toprak çıkıyor, kof çıkıyor. Gerçekleri çok çeşitli yönleriyle ne kadar yansıtmaya çalışsak, sizde o kadar anlam yoksunluğu görülüyor veya anlama durumu olsa da yüz geri olma gibi reflekslerle karşılaşıyoruz. Artık burada iyi niyet veya çaba göstermek önemli olmuyor. Devrimlerde ya başarı çizgisinde amansız yürürsünüz, ya da yerle bir olursunuz. **Vasat** bir yürüyüş

tarzı, devrimde en kötü **kaybediş** tarzıdır. Bu da tamamen sizin duruşunuza denk düşüyor. Nasıl ki yaşam halkımızın başına bela olmuşa, devrimcilik de bu anlamda sizin başınıza bela olmuştur.

Kişilikte devrimci yaşam adına hareket başlarken, şiddetli bir hesaplaşmayla başlar. Büyük hesaplaşmayı kendi kişiliğinde yapmayanlar belki devrimci saflarda olurlar, ama devrimin yürüyüşü olamazlar; devrim için savaşılabirler, ama sorunları çözemeyiz; devrimci gibi yaşar gözükürler, ama devrimci tarzda yaşayamazlar.

Sizin devrimci eğitimi bile nasıl ele aldığınız meçhuldür ve karışıklıklarla doludur. Bu işte ne kadar ciddi olduğunuz, devrimci olmak isteyip istemediğiniz belli değildir. Eski yaşama göre bu yaşam hoşunuza gidiyor veya hoşunuza gittiği kadar 'Ben varım' diyorsunuz. Kendinizi tamamen heveslerle, fazla sağlam temeli olmayan hisler ve bazı düşüncelerle idare ediyorsunuz.

Emperyalizm bu yüzyılın sonlarında ısrarla “Devrimler artık gereksizdir” veya “Her şey kontrol altındadır, istediğimiz gibi değişiklikler olabilir, özgürlük de istediğimiz gibi olur; kişi hakları da, ulusal sorunlar da biz nasıl istersek öyle halledilir” gibi bir dayatma içerisindedir. Bu görüşe göre eğer söz konusu olan bizim halk gerçekliğimizse, adımız bile geçmez. Belki bazı halklar ve bazı kişiler için bir takım düzenlemeler olabilir; ama bizim için bu görüşün içinde yer almak bile söz konusu değildir.

Tabii bunu size kavratmak oldukça önemlidir. Bireysel cahilliğinizle asgari düzeyde hesaplaşmayı ve yaşamı düşmana karşı nasıl yürüteceğinizi aslında henüz kararlaştırmış bile değilsiniz. Emperyalizme karşı olmayı bir yana bırakalım, siz kendi içinizdeki basit geriliklere bile karşı olamıyorsunuz. Bu anlamda bir kurtuluş kadrosundan ziyade, tamamen kurtarılmayı bekleyen bir hasta konumunu arz ediyorsunuz. Tabii bu da devrimcinin tanımına **ters** düşüyor. Devrimci insan **kurtarıcıdır**. Bütün hal ve hareketlerinize baktığımızda, “Parti veya devrim beni ne zaman kurtaracak?” gibi bir hava içerisindeyiz. Halkı da unuttunuz. Bu anlayış çok gelişti ve kendini inanılmaz ölçüde önümüze koydu. Yani adeta “Parti önce beni kurtarsın, kurtuluşu bekleyen halk değildir, benim” diyorsunuz. Bunu nasıl geliştirdiğinizi ve neden böyle yaygınlaştırdığınızı anlamak gerçekten zordur. Zaten bütün devrimlerin başını da bu anlayış yemiştir.

Devrimler genelde **yücelme** hareketleridir; bireysel fedakarlığın zirveleştiği, ruhların yüceldiği ve bilincin genelleştiği toplumsal durumları ifade ederler. Bu, devletleşmeye kadar gidebilir. Sizin devrimcilik anlayışınızı biraz anlamaya çalıştığımızda, böyle bir yücelmeyi bir yana bırakalım, “Nedir bu başımıza gelen?” der gibi bir hava içinde kaldığımızı görüyorum. Tabii bunun altında düzenin çok iyi örgütlenmesi ve size çok sığ bir yaşamı dayatmış olması, kendi toplumsal gerçekliğimizde de bütün yaşam yollarını tıkatması ve her şeye razı edilecek bir yaklaşımı geçerli kılması yatıyor. Daha da ötesi düşman yedi yaşından itibaren sizi objektif bir düzen kişiliği veya kendi ajanı gibi yetiştirmiş, kişiliğinizi bir değil birkaç yerden çarpıtmıştır. Sağı solu belli olmayan, kendini neye verip vermediği anlaşılmayan, karmaşık duygular ve sağlam olmayan düşüncelerle her attığı adımda bir hata gören, bol bol ağlayıp sızlayan, yaşama derinlikli bir yaklaşıma gücü bile olmayan, yaşamı değiştirip dönüştürmeyi bir yana bırakalım, içine düştüğü tehlikeyi ve hatta ölümü bile anlayamayan kişilik ağlamaktan başka bir şey yapamaz. Sizin gösterdiğiniz bu tepkiler, gülüşler, olup biteni anlamama ve buna göre bir tavır geliştirememe gibi yaklaşımlarınız da bir nevi **ağlamaktır**.

Bütün bunların aşılması kişinin kendini mükemmel örgütlemesine bağlıdır. Tam bir bireysel inisiyatifin açığa çıkması gerekiyor. Sizin bireycilik dediğiniz şey daha farklıdır. Açıkça belirtmeliyim ki, kapitalist anlamda bir bireycilik sizin bireyciliğinizden çok daha ileridedir. Kapitalist bireycilik bazen ilerleticidir, ancak sizde o da yoktur. Sanırım içinizde devrimcilikle uğraşmak isteyen ve bu konuda cüretli olan bazı arkadaşlar çıkabilir. Ama şimdiye kadar bunun pek başarılı örneklerini göremedik. Sesleriniz bana köylülerin kulakları sağır eden o boş laflamaları gibi geliyor. Devrimci ortamımızdaki diyaloglar bile “Laf et, boşluğu doldur” kabilinden geliştiriliyor. İçimizde çok köklü çareler düşünüp ona göre ortamı canlandıran, ortamı ordulaştıran, savaştıran, başarı oranını yükseltmek gibi bir hava içine giren ve kendini bundan sorumlu gören tipler çıkmıyor. Yaygın bir kesim ise tam bir farfaracı; yani “Parti beni idare etsin” havasından başka herhangi bir anlayış ifade etmiyor.

Toplumda belki sekiz on saat çalışıp güzel bir çabayı ve güzel bir işi geliştirebilecek olanlar da içimizde tembelleşiyor. Kendini genel emeğe ve birikime dayandırarak bireysel yaşamayı muazzam alışkanlık haline getirenler de az değildir. Bu da daha tehlikeli bir yaklaşım biçimidir. Çünkü parti **genel emeğin yoğunlaşmış biçimidir**; milyonların çabalarının **bileşkesi**, şehitlerin mirası ve devrimci faaliyetlerimizin bir birikimidir. Şimdi bazıları içimizde düzene göre muazzam fırsatlar görüyor ve bu fırsatlar üzerinde bir gün yaşamak ona göre her şeye değişiyor; dolayısıyla kendini dağıtıyor, “Bir gün bu olanaklarla yaşadığımda, artık ölsem de fark etmez, ne olursa olsun ben her şeye razıyım” diyor. Sanırım son dönem kadro yığınlaşması böyle bir anlayışın sonucu olarak kendini böyle yoğunca partiye dayattı. Kendi vicdan ölçülerine göre “Namusu da kurtardım, düşmanı da vurdum, intikamı da aldım, artık yeter” diyorlar. Onların vicdan ölçülerine göre, ölseler de, yaşasalar da fark etmiyor. Çünkü onların vicdanı veya vicdansızlığı ancak bu kadardır.

Şunu da önemle vurgulamalıyım ki, sizin öyle derin vicdanınız ve temel değerler karşısında ciddi bir duygulanmanız da yoktur. Ben sizin duygularınıza öfke duyuyorum. Son dönemlerde bazılarında duygu derinliğinin olmadığını görüyorum. Dağlar kadar duygulanacak değerleri ortaya çıkarmamıza rağmen, bazıları bana süper haysiyetsiz gibi geliyor. Öyle basitçe ve çocukça davranan kişilikler değerlerden yararlanmasını fazla bilmezler. Bizim bu kişiliklerden memnun olmamız mümkün değildir. Bunların taktik duyguları gelişmiyor; olup bitenin çok önemli bir değeri olacaksa onu bile görmezlikten geliyor, hatta kurnazca değerlerin üstüne konuyorlar. Böyle birçok ilginç kurnazca yaklaşımlar var. Bu kişiliklerin yürekleri yoktur, ciddi bir düşünce ihtiyacı da duymuyorlar. Bazı şeyleri sözde öğrenmişler, “İdare et gitsin” diyorlar. Disiplinden anladıkları da sert bir gözetimdir, belki o zaman kendilerine gelebilirler. Ancak bizim koşullarımızda bu mümkün ve doğru değildir. Bizim disiplin anlayışımız gönüllülük temelindedir ve içtendir.

Bizim başka halklarda yüzyılların entelektüel, sanatsal ve çeşitli toplumsal hareketleriyle sağlanan gelişmeyi, düşmanın yaklaşımlarından dolayı devrimci hareketin içinde sağlama zorunluluğumuz veya diğer toplumsal gerçekliklerden çok farklı bir toplumsal düzeyi yaşamamız bunun altındaki objektif nedendir. Bizim devrimimiz de bunu göz önüne getiriyor. Yüzyılların sağladığı sanatsal, her tür siyasal ve toplumsal gelişme düzeylerinin bizde normal olmayışı, devrimci yöntemlerle bunların hepsinin kestirmeden gerçekleştirilmesini gerektiriyor. Normal toplumsal gelişmeyi bile anlamadıktan sonra, devrimsel düzenlemeleri nasıl anlayacaksınız? Bu sizi şaşkınlığa itiyor.

Ben bunu çözmek için kendi yaşam tarzımı çok çarpıcı biçimde ortaya koydum. Belki bunları biraz anlıyorsunuz, ama ona göre yapılanmanız çok zordur. Bizim kırk yılda yaptığımızın daha fazlasını çok büyük bir kolaylık ve çok büyük bir imkan varken

yapmanız gerekirken, bütün desteklerimize rağmen kalkıp kurumuş kişilikleriniz ve çok çeşitli tepkilerinizle “Ben yapamam, buna gelemem” veya “Şurası bana yarar, burası bana yarar, ancak ona göre olurum” diyorsunuz. Tanınmazlık budur.

Dikkat edilirse, biz yaşamın hemen her şeyinden kopartılmışız. Yaşamın toprağından, özgürlüğünden, kişisel sağlığından, eğitiminden, kültüründen, tarihinden, geleceğinden ve gününden kopartılmışsınız. Ancak sizde bunun düşüncesi bile oluşmuyor. Neden yoksul bırakıldığınızı ve kim tarafından yoksun kılındığınızı düşüncede tam kavramanız mümkün değildir. Bu ancak bazı genel doğrularla oluyor. Ama bunu yürekte hissetmeniz, bir doktrin ve katı ideolojik hat haline getirmeniz söz konusu değildir.

Devrimimizin incelikleri, avantajları ve zorlukları var. Bunun bütün verilerini size sunduk. Ama bu gerçeklik üzerinde yoğunlaşmayı çeşitli nedenlerle savsakladığınız ve güç yetiremediğiniz için, bu olağanüstü çaba ve onun her türlü yaratıcı geliştiriciliği bizde tek yoldur. Siz işin bu yönlerine bir türlü akıl erdiremiyorsunuz. Bu konuda kendimi hep göz önüne getiriyorum ve neden bu kadar hareketli olabildim diyorum. Çünkü başka tür özgür yaşama adım atılamaz. Doğru bir heyecanı, sevgisi ve coşkusu olmayan bir yaşam, düşmanın tamamen ruhsuzlaştırdığı, hep ihanete ve inkara koştuğu bir yaşam olur. Sizi en üste yükseltmeler bile daha da alçaklaşırsınız. Yani sizi yükseltmenin kendisi süper alçalmadır. Çoğunuz yaşamı halen düşmanın sınırlarında yükselme gibi anlıyorsunuz. Paradan kültüre, kültürden siyasete kadar her şeyde öyle düşünüyorsunuz, ancak o da elinize geçmiyor. Devrimi bir yöntem olarak önünüze koyduğumuzda, bunu çok az anladığımız ve kendinizi katmadığımız gibi, ilkel tepkilerle “Her şeyi boş ver, yaşam bomboştur” diyerek vuruşuyorsunuz. Tabii bu da fazla sonuç vermez.

Bu temelde bazı sonuçları kabul etmeyi emir ve dayatmayla veya parti çok istiyor diye değil, kendi iç dünyanızda bir alt üst oluşu, bir hesaplaşmayı geliştirerek yapmalısınız. “Ben ne olacağım, ne yapacağım, gerçekten bir değerim, bir yaşam şansım var mı? Neyi yaşıyorum, amaçlı mı yaşıyorum, ne amacım var, nasıl ve hangi yürüyüşle bunu başaracağım?” gibi bazı soruları sizde yaratmak istiyoruz. Bu konuda da sizde fazla tepki yoktur. En iyi tepkiniz “boş ver, böyle gelmiş böyle gider” biçimindedir. Tabii bu yaklaşım, sizin cüceliğinizin tipik bir ifadesidir. Böyle yapan adam büyümmez. Kurgusu böyle olan kişilik, dağlar kadar imkanı önüne koysanız da nasıl bakacağını bile kestiremez. Bir canlılığınız ve yaşam iddianız varsa, bazı soruları mutlaka kendinize sormanız gerekir. Bizim aldığımız tedbirler ve benim yapabileceğim en ince iş budur; bundan başka yapabileceğim bir şey de yoktur. Bazı soruları size sordurtacağım. Yani bomboş bakan, her şeyi birbirine karıştıran kişiliklere hiç olmazsa bazı köklü soruları hissettireceğim. Yaşam sizin sandığınız gibi değildir; yaşam ancak benim sorduğum sorular temelinde gelişebilir. Bu konuda kendinizi hiç kandırmayın, yüzeysel de geçiştirmeyin. Kaybettirilmiş, bütünüyle lanetlenmiş, nereden bakılırsa bakılsın temel zemininden kaydırılmış yaşama ilişkin bazı soruları kendinize soracaksınız. “Ben partiye ve Önderliğe bağlıyım” diyerek bu soruları cevaplandıramaz, hatta bu soruları kendinize bile soramazsınız. Sorsanız da, bu sorulara cevap vermeyi bir yana bırakalım, “Çözümlü yaşamı ne yapalım?” diye geçiştiriyorsunuz. Sizin geçiğiniz budur.

Ben yaşama gözümü ilk açtığımda, daha okul okumadan, daha dünyayla tanışmadan durumun felaketini anlamıştım. İnsanın doğal istemine bile cevap vermeyen bir dünyayla karşı karşıya bulunuyordum. Sizi büyüttmüşler, sözüm ona adam etmişler ve “Yaşa” diyorlar. Sonra da yaşanacak bir şey olmadığını görüyorsunuz. İşte bu, sizin kişiliğinizin bütün düzeylerini gösteriyor. Zavallısiniz; düşünemez, örgütlenemez ve savaşılamaz durumdasınız. Adım atınca vuruluyor, yeniliyorsunuz; davranışlarınız saygısız ve çirkincedir. Çoğunuzun gerçeği budur, elinizden bundan başka bir şey de gelmiyor. Kürt tarihinin tümü ah vahlarla doludur. En yiğidi bile beklenmedik tarzda vurulmuştur. Yüreklince, “İşte ben de başardım, bu dünyada bir gelişmeye yol açtım” diyen kimse var mı? Siz onların çok daha gerisindeki bir durumu arz ediyorsunuz. Acaba bütün bunlar size soru sordurtacak mı?

Nerede, kimlerle ve nasıl yaşayacaksınız? Örgütle mi, savaşla mı yaşayacaksınız? Ülkeye birçok savaşçı gönderdik; ancak benim diyen komutanlarımızın dahi yaptığı şey bizi boğacak sorunları arttırmak, daha doğrusu bunalımları geliştirmek oldu. Bir çare, bir yol bulma ve bir çözüm gücü olma şurada kalsın, bu komutanlarımız çevresini bastırıyor, ölçüleri aşındırıyor, sonucun nereye gideceğini kendisi bile izah edemiyor; günü kurtarıyorsa onun için yeterli oluyor. Elinden fazla bir şey gelmiyor. Elinden bir şey gelebilmesi için anlayabilmesi, irdelemesi ve sorgulaması gerekiyor. Fakat ona da yanaşmıyor.

Yıllardır bazı imkanları ellerine ulaştırıyorum. Şimdi bu babam ve anamın “Oğlum, seni biraz büyüttük, aileyi idare et” demesine benziyor. O zamanlar maaş alıyordum, ama maaşımı onlara göndermedim. Bunu yapmayı doğru bulmamış, böyle bana dayanarak yaşamaları doğru değil demiştim. Oysa şimdi düşünüyorum da, aile için yapmadığımı sizin için yapmışım. PKK daha değişik ve geniş bir aile olduğu için yapma gereği duyuyorum. Bizimkilere imkanları ulaştıralım ki dayansınlar, biraz daha yaşasınlar ve ocakları körelmesin gibi bir zihniyetle sizin için çalışıyorum. Aslında buna karşıydım; ama ana babalar belki biraz daha büyük oldukları için kendilerini yaşatırlar diye düşünüyordum. Oysa siz çocuk gibisiniz. Yardımımız olmasa çil yavrusu gibi dağılıp gideceğinizi bildiğim için bu büyük çalışma temposunu gösteriyorum. Sizin gerçekliğiniz karşısında insanın vicdanı dayanmıyor. Ne düzen, ne de savaş ortamındaki yaşam dahilindediniz. Sizin durumunuz bizim için büyük bir vicdani sorun haline gelmiştir. Kendinizi ayakta tutma gücünüz bile yoktur. Sözde devrim sülalesini kurtarmak için dağlara koşmuşsunuz, ama bu halinizle dağda kuruyacaksınız.

Büyüdük diyemiyorsunuz. Bazı arkadaşlarımız kırk beş yaşına geldiler, ama halen bir bebek gibiler. İnsan, büyürse adam olur diye çocuklardan umutlu olur; ama kırk beş yaşındaki adamı büyüteyim dersem, kendimle alay etmiş olurum. İnsan kırk beş yaşından sonra büyümmez. Normal büyüme yaşı yirmi sınırındadır, ondan sonra büyüme durur. Sizi sırtüstü bıraksak ve artık büyüdünüz, gidin kendi kendinizi idare edin desek, kaçır gidersiniz. Bu, dört gözle beklediğiniz bir şeydir. Aklınıza ilk gelen şeyleri biliyorum. Nasıl ki ailede büyümüş birisi her an ailenin dışına taşmaya can atıyorsa, sizin durumunuz da ona benziyor. Ama daha sonra başınıza gelecek felaketleri ya görmüyor ya da umursamıyorsunuz. Toplumda kız evden kaçır, sokağa düşer; oğlan evden kaçır, serseri olur. Daha sonra belki akılları başlarına gelir, ama artık iş işten geçmiştir. Tabii sizin durumunuz bundan daha tehlikelidir. En büyük silahınız ucuz hayallere, olmayacak dualara sığınmak ve amin demektir.

Bu aile yaklaşımı bizi zorluyor. Size daha ne zamana kadar ve nasıl bakalım? Hala büyümediniz mi? Yeni ve özgür temellerdeki ulusal ailede, toplumsal ailede dayanıp yaşayamaz mısınız? Tüm bunlara dayanarak soruyorum: Acaba kendinize bazı çetin soruları sorup “Ben adam olabilirim” diyebilecek misiniz? Bunları belirtirken abartmıyorum. Çünkü bu yaşma rağmen bunca çabanın sahibiyim ve halen kafesleri parçalarcasına hamle yapıyorum. Siz hazır yerde ve özgürlük alanlarında bile kıpırdamıyorsunuz. Yaptığımız iş de kargaşadır. Tabii sorun sizin ne kadar suçlu olup olmadığınız değildir, öyle anlamamalısınız. Bu bir sistem sorunudur, iradelerin sergilenmesi gereken bir sorundur; ancak o gücü gösteremiyorsunuz.

Bazı iyi niyetler geliştirilmiş. İyi niyetlerle, yine ailenin namuslu evlat fedakarlığıyla kişinin kendini dağıtması ve bitirmesi de söz

konusudur. Ailedeki namus anlayışınızı -ki, zaten sizin namus anlayışınız bunu geçmiyor- böyle kendini feda etme anlayışından daha üst düzeye çıkaramıyorsunuz. Ağabeyler ve ablalar sorunu da bizi daraltıyor. En büyüyen de “Ben senin ağabeyim, beni dinle” demekten başka bir şey söylemiyor. Şimdi bu komutanlarımızın tüm sorunları da böyledir. Oysa biz bunlara karşıyız. Düşmanın bile son zamanlardaki iddiası şudur: “Tamam, sizin üzerinize fazla gelmiş ve sizi inkar etmiştik; ama bazı şeyler düşünüyoruz; önce büyük hakiminize bağlı olun ve onun dediklerini esas alın; size bir şeyler vereceğiz. Tamam, neye itiraz ettiğinizi anladık; ama büyüklerinize, büyük hakiminize öyle isyan edip durmayın ve böyle farklı bir irade de dayatmayın.” Düşman cephesindeki politika budur. Düşman, “Bunlar biraz isyan ettiler, onları oyalayabilecek bazı şeyleri önlerine koyalım” diyor. Sizi kendi halinize bıraksak, hiç farkında olmadan bu politikayı kabulleneceksiniz. Aslında düşman hemen hemen tüm toplumu bu hale getirmiş ve birçok örgütü de ayarlamıştır. Benim bazı çabalarım var, düşman şimdi bunu halletmek istiyor. Bunun için birçok tedbiri almış ve aslında çoğunuzu da ayarlamıştır.

Benim sorgu mantığım güçlüdür, özgür iradem ve beğeni ölçülerim çok farklıdır. Düşman karşısında sorun yaratan siz değilsiniz, onun karşısında kuzu gibi olduğunuza eminim. Dolayısıyla sizi halletmesi çok basittir. Biz buna tenezzül etmeyiz, çünkü bunu büyük bir hakaret olarak görürüz. Bizim beğenilerimiz, ölçülerimiz çok farklıdır. Sizin tarzınızda yaşamak, beğenmek, bir şeye ikna olmak ve sizin tarzınızda savaşmak benim için bir küçüklüktür. Bunlara değer vermeyi bir yana bırakın, saygı bile duymayız. Bu bizim savaşçılığımızdır. Ben savaşçılıktan zevk alan bir insanım. Bu tarz yaşam bizim gıdamızdır. Siz de bunun altında adeta ezilip büzülensiniz. Sizde aşk ve büyük öfkeler yoktur. Dolayısıyla kişilikleriniz ancak ırgatlığın veya hamallığın biraz yeni döneme uyarlanmış biçimi oluyor. Bu konuda abartma da yapmıyorum. Keşke içinizden sivriyenler olsa, onları bütün gücümüzle destekleriz. Ama sizde o hava da yoktur. Çoğunuzun yetki vermeyi denedik, ancak yüzünüze gözünüze bulaştırdınız. Keşke sizde anlamlı ve içeriği güçlü istemler geliştirebilseydik!

Çoğunuz sözüm ona yaşamak istiyorsunuz. “Benim haklarım var, ben ne zaman yaşayacağım?” gibi bazı istekleriniz var; ancak o da kendini kandırmaktır. Ciddi ve değerli şeyler istediğinize inanmıyorum. Buna inansaydım, istediklerinizin hepsi sizin olsun derdim. Sizin istediğiniz şeyler sigara gibi, uyuşturucu gibi şeylerdir. Sosyetenin içtiği uyuşturucunun bir anlamı var, ama sizin kendinizi uyuşturmanın hiçbir anlamı yoktur. Sizin yaptığınız, sözle veya incir çekirdeği kabilinden basit şeylerle kendinizi uyuşturmaktır. Ama ben kendimi uyuşturmam, hareketlendiririm. Beni harekete geçiren büyük çabalardır. Örneğin ele aldığım her olayda müthiş çarpıcılık ve şok edici durumlar vardır. Sizin nasıl yaşayacağınızı insan hiç kestiremiyor. Sizi kendi halinize bıraksak, önce kendinizi sere serpe yere atar, derinden bir sigara çeker ve canınız ne isterse onu yaparsınız. Canınızın istediği şey de büyük amaçtan kopukluktur. Büyük amaçları kendinize engel gibi görüp “Bizi çok sıktı” dersiniz. Toplumun küçük işleri, karı-koca işleri belki sizi biraz uğraştırabilir. Zaten sonradan aç kalır ve bir parça ekmeği kurtarmak için kendinizi telaşla şuraya buraya vurursunuz. Ömrünüz fazla kalmamıştır, artık sizin için yaşayıp yaşamamak da hiç önemli değildir.

Özgürlüğün Tek Doğru Tanımı Büyüyen, Zenginleşen ve Yaratan Kişi Olmaktır

Biz yaşamın böyle olmaması için o büyük fırtınayı kopardık. Halen fırtına havasında yol alıyoruz. Hala bu halimle bile bir dağlara düşsem, bir halkın içine girsem diyorum ve aynı heyecanla yoluma devam ediyorum. Büyük dalgalar halinde yayılmak, anlamı büyük olan bir işe yol açmak bizim hala bağlı olduğumuz bir ilkedir, bir hareket tarzıdır. Dünyayı da verseler ben bu tarzımla değiştirmem, bunu da gönüllü yaparım ve kimse beni zorlayamaz. Acaba sizin için de böyle bir dünya söz konusu olamaz mı diye düşünüyorum. Çünkü bu sizi sürükleyebilir. Sizin yaşamınızda ve yürüyüşünüzde bunun dışında hiçbir şans göremiyorum. Tabii benim adımı kullanarak kendinizi bu kadar kandırmanız çok kötü ve tehlikelidir. Böyle yaparsanız kendinize yazık edersiniz. Çünkü ben kimseyi böyle kolay yaşatmam ve bu da çok çarpıcı bir gerçekliğimizdir. Eskiden beri bu böyledir.

Sizi bu halinizle asla kolay yaşatmayacağım biçiminde çok büyük bir ahdim ve inadım var. Bunu müthiş çalışarak gerçekleştirdik. Tabii sizin de inatlarınız var, ama sizin inatlarınız örgütsüz ve zavallıcadır. Benim ki ise çok daha planlı ve örgütlüdür. Bu konuda düşünün ve kendinizi benimle kıyaslayın. Sizinle aramızda hem büyük bir fark var, hem de birbirimize tersiz. Ama “Sen kendi kendini bulup buluşturup yarattın” diyeceksiniz. Bu doğrudur ve belki de bunun tek ifadesiyim. Ama önemli olan mahkum olduğunuz gerçeklerdir; çünkü hepiniz bazı düşmanlardan rahatsızsınız. Önemli olan onları yenmekse, onun tek ifadesi benim geliştirdiğim ifadedir, yani savunma ve saldırı tarzıdır. Biz sadece düşmanı değil, sizin gibi uyurgezerleri de müthiş rahatsız ederiz ve yaşatmayız. Bunu peşinen bilin ve ona göre durumlarınızı ayarlayın. Sizin buna karşı geliştirdiğiniz savunma mekanizmanız korkunç bir kandırmadır. Ben bu yönünüze şaşıyorum. Etrafınızı sözle veya ucuz pratikle kandırıyorsunuz. Ama bunları bana yutturmanız kesinlikle mümkün değildir. Ben çok zor beğenen biriyim. Kendimi beğenmediğim için tüm bunları yaptım. Sizi bu halinizle nasıl beğeneyim?

“Vay bu başımıza gelen” diyeceksiniz; sizin başımıza bunu ben getirmedim, sizi bu duruma getirenlere “vay” deyin. Ben anama boşuna, suçlu sensin, beni niye doğurdun demedim ve kendisiyle savaştım. Siz hala “Ben bu dünyada nasıl yaşıyorum?” diye kendinize sormuyorsunuz bile. Bazı şarkılar var, gidin o şarkıları bol bol dinleyin. Örneğin, Orhan Gencebay “Ben nasıl yaşıyorum?” diyor. Yine yeni birçok genç popçu çıkmış, bunları dinleyin. Onlar yaşama itiraz ediyorlar. Ancak onların yaşam arayışları bizimki gibi toplumsal ve siyasal değil, tam tersine aşırı bireyci, toplumun aleyhine ve karşı-devrim temelindedir. Faşistler bile kendilerine göre çete oldular, milyarları vurdular. Dikkat ederseniz, bütün o zenginlikleri ele geçirdiler. Bu yaptıkları da faşistler için bir devrimdir. En yoksul, en altta ve en zavallı kalan siz oldunuz. Toplum nasıl mahkum edildiye, partinin içinde “Biz de böyle mahkûm edildik” diyorsunuz. Oysa ben büyük bir devrimciliği sürdürdüm.

Mümkünse yeniden anılarınızı canlandırın: Nasıl doğdunuz, bu diyarlardan nasıl koptunuz, sizi kimler kandırdı, neden böyle çaresiz bir duruma düşürüldünüz? Sizi zorla ne yaşama, ne savaşa, ne de herhangi bir meydana sürüyoruz. Böyle cüretli bir tarzla kendinizi dayatmayın. Biz size biraz yardımcı oluyoruz. O da yetmiyorsa, ananızla, sizi doğuran nedenlerle hesaplaşın. Benim ailemle savaşmam semboliktir. Onlarla ve sonra da beni zorlayan bütün nedenlerle savaştım. Devletle savaştım, hatta şimdi tüm insanlıkla savaşıyoruz. Zaten bu iş başka türlü de olmaz. Beni yaşatmayan mevcut insanlıktır, emperyalizmdir, sömürgeciliktir, en son TC faşizmi ve onun şartlandığı her şeydir. Bizim savaşı bu kadar genelleştirmemizin nedeni şudur: Bu dünya beni yaşatmıyor; beni yaşatmayan bu dünyayla savaşmam en doğrusudur. Diğer tarz kölelerin tarzıdır ve benim de köle olmaya niyetim yoktur. Köle olmaya niyetiniz olup olmadığını kendinize emin bir biçimde sormalısınız. “Ben bu dünyayla boğuşacağım ve asla köle gibi

yaşamayacağım” biçiminde bir kararınız olduğunu sanmıyorum. Çünkü bu kararınız köklü olsaydı, şimdiye kadar fırtınalaşırdınız.

Benim kendimi en erken yaşlarda örgütlemem çok ilginçtir. Bir filozofun bile göstermeyeceği müthiş derecede bir akıllılıkla hemen hemen yaşamın her anını birbirine ekledim; kendimi planlayarak ve çok duyarlı kılarak bugüne kadar geldim. Sizde ise bunun en ufak belirtisi bile yoktur. Bana dayanarak yaşamak yapabileceğiniz en tehlikeli şeydir; her şeye dayanarak yaşayın, ama bana dayanarak yaşamayın. Bana dayanarak canınızdan olursunuz veya ancak beni bile aşan bir kahramanlıkla yaşama gücünü gösterebilirsiniz. Ben ana babamı bile yanımda böyle yaşatmadım. Bacılarımı, kardeşlerimi elimden zor alıyorlardı. Benim diğer bir özelliğimde şuydu: Küçük yaştan beri çocuklarla gezer, yarattığım bazı değerleri onlara paylaştırır ve onları yaşama çekerdim. İşte bugüne kadar geldim ve onları da saflara doğru çektim.

Bireyciliklerinde ısrar edenlere şunu belirtiyorum: Bireyciliğinizle bizim içimizde yaşamamız mümkün değildir. Biz parti içinde düzeni yaşatmıyoruz. Düzenin basit bir kopyasını nasıl yaşatacağız? Bunun için acaba bu yaklaşımlar gönül gözünüzde böyle bir duyguyu, böyle bir düşünceyi ve böyle bir anlama yeteneğini geliştirir mi? Belirttiklerimi anlamaya çalışsanız da, çok önemli bir iki doğruyu bile bilince çıkardığımızı sanmıyorum. Oysa yarım saatlik bir anlatım bile gerçek militanı ortaya çıkarmaya yetmeliydi.

Bugün Barzani'nin temsilcisi yine “Aman, ateşkes” diye çağrıda bulunuyor. Bu bile sizin için ne anlama gelmelidir? Bu adam yirmi yılı aşkındır hiçbir şeyimizi anlamak istemedi. Oysa en çok silahı olan en büyük savaş ağası da oydu. Herkes belki “Ben silahla savaşamam” diyebilirdi, ama o demezdi. İşte o da bu noktaya geldi. Bu, bizim tarzımızla ilgilidir. Eskiden sağa sola koşuyorlardı, şimdiyse direkt bana koşmak zorundalar, çünkü çözümü bizde görüyorlar. Bizimkilerin ağırlıklı bir bölümüyse onlara sürekli kuyrukçuluk yapıyor. Zaten bunların çoğu da kaçtı. PKK'den kaçan yüzlerce kişi orada bulunuyor. Biz de buna karşı inat ettik ve bu mücadele tarzımızla işleri bu noktaya kadar getirdik. Yarın TC de o noktaya getirilecektir. Bu konuda kendime güveniyorum. Bu örnekler de kendimi kanıtlayacağımı gösteriyor.

Buradan çıkaracağınız en önemli sonuç şu olmalı: Barzani gibi birisi bile bizi anladıysa, siz bu gerici tarzınızı, bir yerde iç savaşınızı böyle dayatmakla neden bizi uğraştıracaksınız? Siz onun kadar güçlü müsünüz? Sizin tüm gücünüz zavallılığımızda veya kendinizi kandırmakta yatıyor. Ama bu yanlış ve biz bu konularda da tedbir aldık. Size baba, reis, Allah ve peygamber kavramlarını aştırdık. O açıdan ilkellikler savaşımızı durdurun diyorum. Bir gün siz de Barzani gibi bize yalvaracak ve “Ateşkes, ateşkes!” diyeceksiniz. Barzani zaten savaşıyor, bize bir faydası da yoktur. Barzani'nin savaşı parayladı, kendi kendini büyüklük duygusuna kaptırmıştı ve biraz da politika yapıyordu. Belki bunun bir anlamı var. Peki, sizin yaptığımız neyin politikasıdır? Bundan vazgeçin. Vazgeçmezseniz bize hesap vermekten kurtulamazsınız. Bizim savaşı olduğumuzu göz ardı edemezsiniz. Anam bile elimden kurtulamadı. Siz nasıl kurtulacaksınız?

Benim de tüm bunlardan çıkaracağım sonuç, biraz ciddi ve hiç olmazsa kendimi yürütebilecek bir tarza sahip olacağımdır. Asker olmak budur. Madem bu kadar askerlik yapmak ve elinize silah almak istediniz, tabii ben de ona göre sizden hakkımı isteyeceğim. Düşünün ki, askerliğin asgari kurallarıyla bile uyuşmuyorsunuz. Çocuklar gibi komando elbisesi giymişsiniz, silahları da omuza takmışsınız, yürüyüş yapıyorsunuz. Artık bu oyun yeter! Bu işi artık gerçeğine göre yürütelim. Bu işleri bu yaşta yapmazsak ne zaman yapacağız? Bu işleri yapmak istemiyorsanız, “Bu iş bize göre değil” deyin. Türk ordusunda bile, “Mehmetçiğin elbisesinin şerefi vardır” denir ve potininden düğmesine kadar sağlam bağlarlar. Çünkü “şerefdir” derler. Geçen gün eğitimsiz ve cahil kadın, ağzından yine bir şey kaçırdı: “Şerefsiz onbaşı” dedi. Bu söz üzerine Türk ordusu ayağa kalktı, toplum neredeyse onun üzerine yürüdü. Ağzından kaçırdığı söz tabii çok önemliydi. Sonra da “Siyasi onbaşı dedim” diye kıvırtıp durdu. Ama asker ne demek istediğini anladı ve “Sen misin onbaşıya şerefsiz diyen?” dediler. Aslında ordunun kendi sistemi çok bağınazdır. Onlar bu kadar bağınazsa, biz neden askeri gerçeğimizde ağırbaşlı olmayacağız?

Sizin askerliğiniz biraz **Kemal Sunal**'in askerliğine benziyor. Biz bunu kabul edemeyiz. Bu açıdan çok ciddi olmak zorundasınız. Bundan kaçamazsınız. Yani Barzani gibi birisi bile yola geldiğine göre, sizde geriliklerinizi, anlayışsızlıklarınızı ve ret edilecek şeylerinizi hızla bırakın. Siz yoldaşlarınsınız, bizimle savaş yürütmek gibi açık bir kararınız da yoktur. Partileşme ve ordulaşmaya geldiniz. Gençsiniz; belki ben yorgun olabilirim, ama sizin olmamanız gerekiyor. Kendinizi biraz toparlayın ve inandırıcı olun. “Ben dayanamıyorum” diyen kişi bizzat gelip bize başvursun, ama kendini kandırmasın. Birkaç yılınızı yiğitçe, dürüstçe bu işe adayın. Zaten her şeyi kaybetmişiz. Bu tarzda ısrar etmemiz tek şansımızdır. Herkes yiğit olamaz. Eğer yiğitlik istiyorsanız ölçüleri bunlardır. Birkaç tane yiğitçe ifadenin ve kişiliğin bizde de çıkmasını kendimize layık görelim. Ordu kurmakta kararlıyız ve bunu her saha için belirtiyoruz. Kültür kurumlarının ordulaşmasından sıcak savaşım ordusunu kurmaya, kadın ordulaşmasından televizyonun kurumlaşmasına kadar hepsinin tutturulması gereken bir düzeyi olacaktır. Buna denk gelen adımları atarsanız, devrim için en doğrusunu yapmış olursunuz.

Sizin algılama ve yaklaşım düzeyiniz çok terstir. Bu bize karşı bir savaştır, ama biz en büyük ağayı bile dize getirdik. Sizin gücünüz ne kadar olabilir ki? Tabii ki bu boyun eğmek anlamında değildir; sizden boyun eğmenizi istemiyorum. Yiğitlik doğrulara büyük bir duyarlılık ve yüreklilikle yaklaşmak ve yeterli çabaya sahip olmakla gerçekleştirilmelidir. Siz de “Bu yiğitliği göstereceğiz, bu konuda ısrarlıyız ve mutlaka adam olacağız” diyeceksiniz. Bunu yaparsanız kesinlikle bizimle olağanüstü bir coşkuyla yürüebilirsiniz. Bu işin gereklerine böyle yaklaşmaz da, “Biraz daha kendi tarzıma, kendi inadıma ve kendi küçücük numaralarımın göre yapayım” dersiniz, otoritemiz sizi giderek boşa çıkarır ve son noktaya kadar da peşinizi bırakmayacaktır. Bu bir tehdit değil, doğrulara gerçekçi ve zaman kaybetmeksizin yaklaşma saygınlığı demektir. Yani kendinize değer biçmedir, kendinizi gerçek ölçülerle adam haline getirmeye cüret etmektir. Biz buna mecburuz ve en iyi işimiz budur.

Benim bütün bu anlattıklarım ilk başlangıç sözleridir ve son zafer sözleri de bu temelde olacaktır. Uzun yıllar boyunca gerekenlere bir türlü ciddiyetle yaklaşmadığınız için çok zora girdiniz, çok zarar gördünüz, çok zarar verdiniz, yenildiniz ve az başardınız. Biz şimdi bunları aşmak istiyoruz. Biraz anlayışla yaklaşsanız bunları aşarsınız. Sizi alıkoyan ciddi bir engelin ortada kalmaması gerekiyor. “Kendimizi zorla engel olarak dayatırız” dersiniz, bu iş olmaz. Böyle bir özgürlük kimse için yoktur. Yani adam olamamanın bir özgürlük olduğuna inanmıyoruz. Geriliklere ve bütün kaybediş nedenlerine özgürlük istemek, doğru bir özgürlük anlayışı değildir. Özgürlüğün tek doğru tanımı büyüyen, zenginleşen, yaratan kişi olma, halk olma, ulus olma ve insan olmadır. Bunun dışındaki tanımlar özgürlük sözcüğü ile asla izah edilemez. Daraltmayı, yenilgiyi, tembelliği, ilgisizliği, örgütsüzlüğü, başarısızlığı ve rahatlığı istemek ve buna anlayış beklemek doğru bir özgürlük istemi değildir. Onun için bu yaklaşımlarınızdan vazgeçmeniz gerekir. Tüm bunlara özgürlük mü, bireycilik mi dersiniz, ne dersiniz deyin, bunlar yanlıştır. Gerçek özgürlüğün, onun

savaşımını mühendis inceliği ile ölçelim ve büyük bir siyaset meydanı gibi tartışalım.

Böylesi bir özgürlük savaşımını yüreklince ve yüksek anlayışlarla yürütmekle niçin ve nasıl yürüyeceğini kestirmiş savaşçılar topluluğu oluruz. Bu size gereklidir ve en iyisidir. Her şeyden kaçılır, ama bu tarzdan kaçılmaz. Çünkü ne de olsa savaşın içindeyiz. PKK artık ulusal ve uluslararası alanda siyasal ve askeri olarak hem bir özgürlük iradesidir, hem de çembere alınmak istenen bir harekettir. PKK amansız bir savaş hareketidir ve bu da gereklidir. Çünkü, ben kırk yıldır araştırıyorum, bizim bunun dışında iflah olacağımıza dair hiçbir ipucu yoktur. Bize sunulan bütün reçeteler yalan ve yanlış yazılmıştır. Tek doğru yaşam reçetesi budur. O açıdan bazı önemli gelişmeler de var. Dikkat edilirse, PKK olayındaki gelişme hem ulusal ve toplumsal gelişmedir, başattır ve hakimdir, hem de dost düşman herkesin dikkate aldığı tek önemli gerçekleşmedir. Yüreğe de görüldüğü gibi bu sizi güzelleştiriyor ve anlamlı kılıyor. Yaşam dediğimiz olayı böyle elde etmek oldukça imkan dahiline girmiştir. Bununla oynamayalım ve bunun için de anı anına savaşın gerekli olduğunu asla göz ardı etmeyelim. Tam tersine, pekişen saflar, gelişen düşünceler ve duygular giderek kendini ciddiyetle örgütlemeli ve herkesin buna belli bir katkısı olmalıdır. Kimse kimsenin emeği üzerine ucuz kurulmasın. Herkes özgür, yani sosyalist emekle -o yaratıcıdır da- katılsın ve özgür kimliğin ifadesi olsun. Bir yarış olacaksa yine bu temelde olsun. Bu bizi tam başarıya doğru götürecektir.

Nereden bakılırsa bakılsın gelişmeler bunu gösteriyor. Belki çok zorlandık, tek başımıza işe büyük yüklenedik; ama önemli olan sonuçtur, gelişmedir ve o da vardır. Siz utanıp sıkılmadan bu gelişmeleri kendinize mal ediyorsunuz. Bunun çok usta bir savaşçısı veya yöneticisi olmak kadar, her alanda donanımlı bir emek savaşçısı da olmalısınız. Bu konuda son derece düşünceli ve planlı olmak kadar, yerinde ve gerekli çabayı da esirgememelisiniz. Yeni kadro bu çözüm tarzını geliştirmelidir. PKK'nin kadrosu işte böyle çözüme kavuşur ve kavuşturur. Bu da sonuca götürecektir. En temel görevimiz bu kadroyu yaratmaktır. Halkımızın ve insanlığın önündeki en değerli ve en yüce çalışma budur. Bu çalışma çok zor gerçekleştiriliyor, düşmanı da boldur. Hatta diyebilirim ki, en büyük savaş gerçeği budur.

Bu nedenle size gereken dersleri kesinlikle yeterince almanız gerekir. Felsefeden lojistiğe kadar her şey bütün boyutlarıyla hep burada veriliyor, öğretiliyor. Diploması ve uluslararası realiteden tutun, bizim en gizlenmiş ve kaybedilmiş gerçeklerimizi bulmaya kadar her şey burada en iyi biçimde öğretiliyor. En çarpıcı ve çok gerekli savaş taktiklerinden tutun yaşamın en duyarlı yönlerine kadar, hepsine belli bir açıklık kazandırılıyor. Bu öğretilenleri büyük bir şans olarak görmeli ve tabii bir halka, hatta insanlığa karşı sorumlu olduğunuzu bilerek, bu imkanların değerini takdir etmelisiniz. Bunu hem hak ettik, hem de bundan başka çaremiz yoktur. Ben bile bu kadar dayanabiliyorsam, bunun anlamının büyüklüğünden dolayıdır. Siz de şimdiye kadar ki yetersiz katılımlarınızı muazzam bir yeterliliğe dönüştürmelisiniz.

Bizim sahamız geneli sürekli etkiliyor ve bu etkileme de düşmanın son yönelimlerinden anlaşılabilir. İç ihanet çözülüyor, ağırlıklı olarak çözümlü ihtimali her zamankinden daha fazla yükselmiştir. TC'nin de fazla inat edeceğini şanmıyoruz. Sorun belli bir çözüme doğru taşınıyor. Tabii düşmandır, ufak bir fırsat buldu mu bizi imha etmek isteyecektir. Ama bizim de dayattıklarımız az değildir; mücadeleyi böyle dayatmaya devam edersek, sanırım bu sorunu çözeceğiz. Düşman artık neredeyse bunu kabul eder noktaya gelmiştir. Ancak bu ağır sorumluluk bizim sırtımızdadır. Öyle geçmişte yaptığımız gibi rolünüzü savsaklayarak "İmkanlar artmıştır, kendimizi böyle dayatalım" demek bir felaketi getirir.

Devrimin öncü kadrosu gereken disiplini, yüksek sorumluluğu ve çözüm yeteneğini bir an bile savsaklayamaz ve onu oportünistçe istismar edemez. Eğer bunu anlıyor ve gereklerine göre kendinizi yatırabiliyorsanız, bu işler kesinlikle daha sağlam yürüyecek, varolan birçok eksik ve yanlış giderilecektir. Başarı için çok gerekli olan bazı hususlara ulaşılabilecek ve bu da başarıya gitmede çok önemli bir rol oynayacaktır.

2 Ekim 1997

PKK TARİHİ YENİLMEZLİK TARİHİDİR

PKK'nin resmen ilan edilmesinin 20. yılına girerken, ortaya çıkardığı büyük gelişmelerle birlikte eski toplumun bütün lanetli ve oldukça tehlikeli özelliklerinin yaşam ve dolayısıyla savaş üzerindeki bozucu etkileri en çarpıcı bir biçimde devam etmektedir. Hatta son olarak kendi ordusundaki durumu göstermek için götürdüğü gazetecilerin dile getirdiklerinden de anlaşılıyor ki, çözümlenmelerimizde bir orduyu halk içinde, yaşamda ve savaş kurallarında büyüyen ve geliştiren ne varsa düşman onları alıp taktik tarzda uyguluyormuş. Bunun karşısında düşmanın eskiden içinde bulunduğu halk karşıtlığı, inançsızlığı, ayrıca kendi içindeki soğuk ve salt emrivaki yöntemlere dayanan yaşam ve ilişki tarzı bize de bulaşmıştır. Düşman bizim öngördüklerimizi esas alırken, kendisinin bütün olumsuzluklarını bize dayatıyor. Maalesef siz bunları yoğun bir biçimde yaşarken, farkında olmayarak düşmanı böyle yaşatmaya cesaret edişinizi yorumlamak bizim için çıldırtıcı olmaktadır. Nasıl bu hale geldiğinizi ve kendinizi neden bu durumda dayattığınızı çözmeye çalışıyorum.

Düşman bile bizden bu kadar öğrenip uygularken, sizin kalkıp da düşmanı taklit etmeniz yenilir yutulur bir şey değildir. Nasıl hesap vereceksiniz? Tek kelimeyle bunu izah etmekte güçlük çekiyorum. Gerçekten özgür insan olmanın bütün esaslarına karşı bir çelişkiyi dayatıyorsunuz. Bu, düşmüş kavimler ve toplulukların içinde bulunduğu durumu ifade ediyor. İlkesel ve yüceltici olan temel insani değerlerle, iradeyi büyüyen, yıkılmaz ve kırılmaz kılan ne varsa onlarla oynamayı korkunç bir alışkanlık haline getirmişsiniz. Son dönem dayatmalarınızın özü budur. Bütün çabalarımızla önüne geçmek istememize rağmen, içindeki düşman adeta ahtapot gibidir; bir kolunu vuruyorsun, diğer kolunu uzatıyor, bir türlü öldürülemez. Tıpkı kırkayağa benziyor; bir tanesini vuruyorsun, ertesi gün yeni bir tanesi üriyor. Basit yaşama, basit ölümlere o kadar alıştırmışsınız ki, ne bir dinde, ne bir felsefede bunun yerini bulmak mümkün değildir.

Halen sıradanlaşmayı ve yaşamla oynamayı sanki normalmiş gibi vazgeçilmez bir kişilik özelliği olarak sürdürüp gidiyorsunuz. Bu ne cesarettir? Tüm insani değerlere karşı mutlak bir imhanın yürütüldüğü bir yerde, bir savaş ortamında neden yıllardır

öğrenemiyor ve toparlanmayı bir türlü gerçekleştiriyorsunuz? Toplum içindeki lanetliliği anladık; ama içimizde bundan daha tehlikeli konumlarda bir lanetliliği sürdüren, bencilliğin her türlü biçimiyle neredeyse yoldaşına düşman olan birçok kişilik var ve biz bunları anlamakta zorlanıyoruz. Bunu “Benim yerim ne olacak?” diyerek yapıyor ve bu kadar benlik sevdası yaşıyorlar. Çok açık ki, bu benlikle bir ordulaşmayı ve bir özgürlük eylemini geliştirmeyi bir yana bırakalım, kurtlar sürüsü gibi birbirinizi yiyorsunuz. Size bütün bunlar basit gelebilir. Ama çözümlenmelerde ortaya çıktı ki, en benim diyen komutanınız bile içimizde düşmanlığı çok tehlikeli bir biçimde körüklemekten, bunun teori ve pratiğini derinleştirmekten başka bir şey yapmadığı halde hala hak hukuk peşindedir, hala “Ben ne olacağım?” diyor ve gözü doymaz bir biçimde değerlerin gaspı özlemindedir.

İnsanın nefsi kirlenir, insanın ruhu kirlenir de bu kadar olmaz. Komutanlık adına birazcık tedbir olsa, birazcık vicdanı ve imanı olsa, kesinlikle ne bu kadar acılarımız ve kayıplarımız olur, ne de yaşama karşı bu kadar tepkili hale geliriz.

Bu yaklaşımlarınız kimden kalmadır, açıklayın dediğimizde bahane arıyorsunuz. Bu terbiyeyi nereden aldınız? Büyük namussuzluk içimizde kendini böyle yaşıyor. Adeta karaçali ve diken gibi batmaktan başka hiçbir özelliği olmayanlar, bu halleriyle içimizde yaşamayı kendilerine hak gibi görüyorlar. Bunlar çılgın mı? İnsan cahil olur, fukara olur da bu kadar olmaz. Diğer yandan sözüm ona dürüst aptallar, köleler de buna zemin oluyorlar. Bunlardan başarı beklemeyi bir yana bırakın, kendi can kaygılarını bile güdemiyorlar ve kendilerini yaşatmanın çok rahat alınacak tedbirlerini bile almaktan vazgeçiyorlar. Hayret ediyorum, bizim en erken yaşlarda sorguladığımız yaşam gerçeğini hala utanmadan yaşamaya nasıl cüret ediyorsunuz. Size lanetliliğin bütün baştan çıkarıcı etkilerini yedi yaşımızdan itibaren vermişler ve sizi bu hale getirmişler. Psikolojide de, insan yedisinde neyse yetmişinde de odur denilir. Bu çok acı bir durumdur.

Kendimi an be an çözümlüyorum. Doğru yaşamaya ulaşsam ve bir fikir noksanlığı taşısam, o gün kendimi bitiririm. Her şeyiniz eksiklik ve yanlışlık dolu olmasına rağmen, sonsuza dek onunla yaşamak sizin için artık bir kader gibidir. Bu ruh veya bu ruhsuzlukla bu savaşın içine girilemez. Yalnızca sıcak savaş cephesinden bahsetmiyorum; bizim yaşamımız bütünüyle savaşmaktan ibarettir. Her şeyden önce fikrin esası vardır ve ben onu temel aldım. Ruhum sizinki gibi dikenli ve kara yüzlü değil, muazzam bir aydınlatma içindedir. En güzel duygularla bütün zulümleri yıkacak bir iradeyi yakalamadıkça, o gün kendimi yaşamış hissedemem. Siz bütün bunları bir tarafa itiyorsunuz. Bizi biz yapan esasları veya partimizin tümüyle yükseliş gerekçesini tanınmaz hale getiriyorsunuz. Düşmanın bile uzaklaştığı tehlikeli yaşam, hatta savaş özelliklerini bize ve halkımıza dayatıyorsunuz. Bu inanılmaz bir şeydir, ama gerçektir. Özel savaş içinizde nasıl bu kadar etkili olmuş ve kişiliğinizi buna nasıl bu kadar açık bırakmışsınız, şaşırılmak elde değil. Bu nedenle diyorum ki, yanlış doğmuş, yanlış büyümüşsünüz. Keşke doğmamış olsaydınız! İnsan bu kadar yanlışlıklarla yaşamaya nasıl cesaret eder? Bu, büyük suç ve büyük hakarettir, adeta yer yarılrsa da insan içine girse diyoruz.

Kısaca lanetli kavimleri isyan dönemlerini çağırıyoryorsunuz. Bu durumunuz size normal gibi geliyor, ama öyle değildir. Siz, PKK'nin kitabını anlamamışsınız. PKK'nin kutsallığını, imanını, taktik savaş ve günlük uğraşı gibiyeni anlamamışsınız. Bu sorunu bir an önce ortadan kaldırmamız gerekiyor. Düşmanın bu barbar özelliklerini ve en pis kalıntılarını bu büyük ve yüce hareketimize dayatmak şurada kalsın, kesinlikle bir an önce atmak zorundasınız. Bu bir dayatma değildir ve bu laneti savunmanın doğru hiçbir yönü olamaz. Ben bunun izahını ne bir kitapta, ne de hiçbir toplumsal gerçeklikte bulamıyorum. Bunun izahı şudur: Devrimin yüceltici etkisiyle düşmanın özel savaşından da öteye -yalnız günlük olarak insan vurma taktikleri de değil- yaşam alışkanlıklarındaki kısılcacın altında kalan bir şeyleri temsil ediyorsunuz ve bunları birbirine karıştırmışsınız. Ben hiçbir zaman yaşamı böyle ele alamam. Bu yaşama gelmeme rağmen, bir saniyemi bile asla sizin gibi yaşayamam. Bana göre yaşama yapılacak en büyük **hakaret**, bu tarzla ayakta kalmaktır. Düşünün ki halk, söyleminizden ve yürüyüşünüzden rahatsızdır; bu da başarı değil, başarısızlık getiriyor. Bundan kendinizi sorumlu tutacaksınız. Bu parti hiçbir zaman bunu hakketmedi. Bu kadar acıya dayanabilen, direnebilen ve mucizeden de öteye bir çabayla işleri bu noktaya getiren bizlere karşı yaptığınız bu dayatmalarınız en büyük hakareti ifade ediyor.

Gelişmemek, başaramamak ve en şirin bir yoldaş haline gelememek hakarettir. Siz çok tehlikeli bir gerçeklikle oynuyorsunuz. Yüceltici ve kutsal yönleri olan bir çalışmayı ortaya koysak da, şu anda karşı karşıya olunan durum budur. Çok iyi biliyorsunuz ki, düşmanı bırakmış, bu değerlere musallat olmuşsunuz. Düşman bir tarafa bırakılmış; yetki savaşı, kariyer savaşı, komuta savaşı adı altında değerlerin **bozulması** savaşı yürütülüyor. Bunları anlamak da istemiyorsunuz. İşin en acı tarafı, kendinize göre bir gündeminiz var ve kemirici kurtlar gibi hep onu yiyorsunuz. Nefsinizi ıslah etmeye, iradenizi geliştirmeye ve işleri güzelce yapmaya yaklaşmak istemiyorsunuz. En değme komutanımıza bakıyoruz: Yoldaşları üzerinde keyfi iradesini nasıl dayatacağını veya onları nasıl ölüme göndereceğini, hiçbir iş başarmadan o değerleri nasıl kendine mal edeceğini düşünüyor. Fikri de, zikri de budur ve birçok açık ortaya çıkıyor. Önce partinin bütün yüceltici etkilerine karşı uzlaşıyorsunuz; ardından partinin bütün yüceltici ideolojik ve örgütsel pratik hattı çiğnendikten ve onun kuralları bir tarafa atıldıktan sonra, ikinci düzeyde sıra birbirinizle uğraşmaya geliyor. Bu sefer “Kim kimi alt eder?” diyerek bütün hünerlerinizi birbirinize karşı kullanıyorsunuz. Ardından birisi bitip sözüm ona diğeri hakim olup iktidar olduktan sonra, üçüncü aşamada sıra kendinize, yani nasıl öleceğinize geliyor. Çok kötü bir ölümle kendinizi noktalayarak, böylece üç aşamada bitişini gerçekleştiriyorsunuz. Bu inanılmaz bir şeydir. Pratiğinize baktığımızda, hemen hemen hepinizde ağır basan yönün bu üç aşamada kendisini gösterdiğini göreceksiniz.

Korkunç bir duvar oluşturmuşsunuz, ona çarpıp geri döneceksiniz, ama bu bir gerçektir. Ülkenizde nefes bile alamıyorsunuz, savaş birliklerindeyse bir iki adım yol bile alamıyorsunuz. Son süreçlerde bütün kayıplar, en basit bir yol yürüyüşünde adımların bile savaş kurallarına göre atılmadığını gösteriyor. Yaşamda hepsi öfkeli, çünkü yetersizlikleri ve yönetim bozukluklarını had safhaya vardırımlar. Hatta düşman ordusunun generalleri bile "Eskiden bizde asık suratlılık hakimdi, şimdi erlerimizle sığağı sığağına aynı çadırda kalıyoruz" diyorlar. Halk için de, "Eskiden bunlar PKKlidir diyerek düşman gibi üzerlerine gidiyorduk, şimdi ise hepsinin ayağına kadar gidiyoruz, hepsi şu anda PKK'yi değil bizi istiyor" diyebiliyorlar. Yine "Gerilla taktiklerini, pusuları, gözetlemeyi ve nefes nefese araştırmayı biz yapıyoruz" diyorlar. Düşman ordusu bizim olumlu özelliklerimizin hepsini kendisine mal etmiştir. Bizimkilerin yaptığını başka bir şey değildir. Halen “bundan başka olamaz”ı bize kanıtlamaya çalışıyorlar. Siz “başka türlü olamaz”ı kimden öğrendiniz? Elinize sözüm ona bir yetki geçirmişsiniz, ondan da bir şey anladığınız yoktur. En iddiasız ve en sıradan bir yaşamı yürütüyorsanız ve kendi yoldaşınızın kıymetini bilmiyorsanız, ülkenizde gözünüz yoksa, bir savaş kuralının disiplinlice uygulanmasında hiçbir iddianız yoksa, o zaman kendinizi ne yapacaksınız? Bu kişilikle halen nasıl yaşıyorsunuz? Bunun kendisi bile insanlığa büyük bir hakarettir. Gelişmemenin ve bozgunculuğun teorisini yapmak bizdeki en tehlikeli düşmanlık değil midir?

Bütün raporlarınıza, günlük duygu ve düşüncelerinize bakın; bunun adı **kemirmedir**. Hatta daha da derinliğine ele alınır, düşmanın özellikle toplumsal gerçekliğimizdeki aile, kabile ve aşiret kişilikleri biçiminde körüklediği, bin yıldır beyninde ve yüreğinde bin defa birbirine karşı kıskırttığı kişiliğin hortlatılmasıdır. Bu kişiliğin şuna buna saldırma, soyuna ihanet etme, yaşamı rezil etme, çok kötü bir çirkinliği kendine çok güzelmiş gibi yakıştırma biçimindeki yaklaşımları ajanlık sıradan bir işbirlikçilik olsaydı, biz ona da razı olurduk. Burada örgütlenmeden veya siyasetten bahsetmiyorum; bin yerden birbirinizi yiyip tüketecek, her seyinizle bir diken gibi batacak, sonra da kendinize "Sen iyi bir Kürtsün, devam et" diyeceksiniz. Ata ideolojisi –ki, işte en büyüğü de Barzani'dir- böyle uygulanıyor, diğerleri de bunun kulları oluyor.

Bin yılların hikayesini PKK'ye de böyle bulaştırdım. Ben bunlarla savaşa savaşa buraya kadar geldim. Savaşımı kendimi tanıdığım ilk günden bugüne kadar bu olumsuzluklara karşı vererek geliştirdim. Sizin yanılığınız buradadır. Savaşımızla şu anda büyük bir olay haline geldik ve bu bir iddia değildir. Bir kitle hareketi, bir halk hareketiyiz. Şimdi ya bunu tanıyacak ve gereklerine uyacaksınız ya da nerede olursanız olun bu savaşımın hedefi haline geleceksiniz. Biz atadan kalma yaşama müsaade etmeyiz. Şu anda sizin yaşadığınız bu tarzı ben on yaşımda karşıma aldım, yerle bir ettim ve böyle büyüdüm. Siz yanlış büyümüşseniz ben ne yapayım? Siz fitne, fesat, zavallılık, inkarcılık, ruhsuzluk ve çirkinlik temelinde büyütülmüşsünüz.

Peygamber de halka hitap ettiğinde, "Bu cehaleti, cahilliği, münafıklığı terk edin" demişti. Bilindiği gibi bunlar kitaplarda var, bunları okuyun. PKKli olamıyorsanız hiç olmazsa dindar olun. İyi bir Hıristiyan da, iyi bir Müslüman da olsanız razıyım. Ama bu **münafıklığa** asla razı değilim. PKK, dinin ve reel sosyalizmin eğer varsa olumlu yönlerini esas alan ve bir de kendinden bir şeyler katan bir harekettir. Bunları incelemeyi neden durdurdunuz? Yıllar geçmesine rağmen, tek başıma milyonlara bir şeyler öğretiyorum ve hala bundan bıkmadım. Siz kendinizi eğitemiyorsunuz. Eskiden "Hangi kabileden, aşiretten, kavimdensiniz?" derlerdi. Peki, siz kimsiniz, hangi taifedensiniz? Sınıfınızın ne olduğu belli değildir, ama bu sorular yakıcıdır.

Diğer bir kusur şuradadır: Halka mal edilecek bir takım değerler yaratılmıştır, ancak şu anda bunları kemirme savaşı var. Dikkat ederseniz, şu anda paylaşılacak fazla bir şeyimiz de yoktur. "PKK'nin zenginliği" deniliyor, ancak mücadele için bir şeyler yeniyor, yoksa hiçbir şeyin tadı ve zevki yoktur. Eskiden ananın yaptığı yemekleri bin kez özlüyorum. Sizin paylaşmak istediğiniz şeyler bana çocukluk günlerimin özlemlerini hatırlatıyor. Çünkü bunlar kan değerleridir ve ancak büyük bir savaşçılıkla yenilip yutulabilir; başka türlü kan içmiş olursunuz. Bu kadar savaşmama rağmen, ben hala kendimi doğru dürüst yaşatamıyorum. Bu kadar şehit, bu kadar yoksul halkın emekleri karşılığında yemeği bile fazla buluyorum; onun için midem çalışmıyor. Midem daha çok kabul edilebilecek basit şeylere çalışıyor. Fizyolojik bir olay bile bu kadar şartlanmış. Önderlik adına yersiz bir tek söz söylemem, hele böyle büyük yanlışlıkları kelime ve adım düzeyinde bile yapmam mümkün değildir. Bir de kendinize bakın, o zaman dehşeti görürsünüz. Halen bunları biraz kendimde örgütleyip uyanık davranmasam, beni bitirebilecek bir biçimde kendinizi dayatırsınız.

Kürt olayında neden ciddi bir kişilik çıkmıyor? İçinizden neden ünlü bir komutan çıkamıyor? Çünkü bu ruhla çıkmaz. İşte ünlü komutanınız **Zeki**'yi gördünüz. Sözüm ona içinizdeki en yaman ve kendini en çok beğenen kişi budur. İşte onun durumu da ortadadır. O halde kendinizi neden sorgulamıyorsunuz? Sizi asker yerine bile koymuyor, suya götürüp susuz getiriyor. Eğer bizden korkusu ve yine üzerindeki etkimiz olmasaydı, sınırsız öldürme de dahil, her türlü tasarrufta bulunurdu. Kızları düşmüş insanlardan daha kötü kullanmaya yelteniyor ve siz sadece buna hayranlık duyup seyrediyorsunuz. O zaman insanlığımızı nasıl savunacaksınız? Hani özgürlük savaşçısıydınız? Burada büyük bir gaflet ve yanılığ içinde olduğunuz çarpıcı bir biçimde ortaya çıkmıştır. Demagoji yapmakla, kendi kendini aldatmakla insan sorunlara cevap olamaz.

Halkı Örgütlemek Altın Değerinde Bir İştir

Günümüzde **yiğitlik** temel doğrudan, temel tutumdan taviz vermemek, onun cesaretini ve çabasını sürdürmektir. İçinizden olgun, dirayetli, ne yaptığını bilen ve düşmanıya biraz savaşılabilen tek bir yiğit insan çıkmıyor. İçinizde "yiğitim" diyen kaç kişi var? Bir de kalkıp "yaşam, kadın, erkek, duygu" diyorsunuz. Oysa ayakta duracak halde bile değilsiniz. Ben böyle olsam kadınlığımı da, erkekliğimi de iki günde dinamitlerim; zaten ilk günden beri dinamitledim. Düşmanın her türlü hakareti ve ölüm tehlikesi altındasınız, gözünüzün içine ölüm girmiş, ama hala kendinize göre yaşamaktan bahsediyorsunuz. Yaşananlar günlük olarak karşınızda olmasına rağmen, ısrarla "Sen bırak, ben yine yalanımı sana yutturayım" diyorsunuz. Benim bir doğru üzerine ne kadar çaba sarf ettiğimi bilmiyor musunuz? Beni hiç tanımıyor musunuz?

Bu konularda analarınızı hiç suçlamıyorum, anaları hiç söz konusu etmemek gerekir. Sizin öğrendiğiniz anaokulları başka okullardır, bu okullarda sizi çok kötü kandırmışlar. Bizim öğrenme tarzımız farklıdır. Yoldaş olamıyorsunuz. Bırakalım yoldaş olmayı, bir kemirme hareketidir sürüp gidiyor. Geri kalan diğerleri de köle ve iradesizdir; en ufak bir şeyde çarpılıp gidiyorlar. Yiğit denilebilecek insan yoktur. "İnsan nasıl yiğit olur?" diye bir tartışma yürütüp kendinize çekidüzen vermelisiniz. İçinizde halkının ve yoldaşlarının yüreğine göre nasıl olunacağını kendisine soran var mı? Ben kendimi size dayatmıyor, beni beğenin de demiyorum. Kendime olan saygımın bir gereği olarak, bu kadar ciddi olmama rağmen, hala -düşmanınım bile bana saygılı olduğu çok iyi bilinir-gittiğim her yerde –ki, hiçbir imkanla bir yere gitmiyorum- bir bakış açısı altında iğne ucu kadar bir fırsatı yakalayıp, büyük bir çabayla bir şeyler yaratıyorum. Bunun dışında hiçbir olanağım yoktur. Bir yetkiyle veya sizin gibi o çok taptığınız bir komutanlıkla, hazır bir kuvvetle hiçbir yere gitmem. Bu çok açıktır ve gözlerinizin önündedir. Hanginiz böyle yapmayı esas alıyor ve bir güne böyle başlamak istiyorsunuz? Böyle değilseniz, o zaman neden kendinizi beğeniyorsunuz?

Diğer bir noktada şudur: Yapacak hiç mi sağlıklı bir işiniz yoktur? Amerika'da bazı tarikat üyeleri toplu intihar ediyorlar. Nitekim bizde de savaşta yaşanan ucuz kayıplar bir nevi toplu intiharlardır. Oysa ben size zapt edilemez yaşamı öğütüyorum. Erken yaşlarda yaşamı istediğim gibi yaşamayacağımı anlayınca, müthiş akıllanma ve iradeleşme yolunu tercih ettim. Siz bu konuda büyük bir duyarsızlık içindedesiniz. O yaşlarda aile bünyesinde, köyde ve toplumdaki çok sınırlı yaşam olanaklarını hemen tespit ettim. Birilerini yardıma çağırarak, birilerine yaranmakla hiçbir yere varılamayacağını gördükten sonra, bu işi öğreneceğim diyerek tümüyle kendime yükledim. Ondan sonra toplumun iyi görmediğini yapmamaya, ama toplumun da gidişatı iyi olmadığı için yeni bir yol aramaya karar verdim. Kendimi yıllarca bununla yaşattım. Herkesin yaşadığını ve sizin halen yapmak istediklerinizi kendim için durdurdum. Mümkünse bir insana büyük değer vereceğim dedim. Bütün bilim kitaplarında din ve felsefe konularını araştırarak, bizim için bir yaşam yolunun bulunup bulunamayacağını soruşturdum. Doğruları buldukça çevremdekilere söyledim ve pratikte iş yaptım.

Ben insan canlısı bir kişiyim. Her insanla doğrular temelinde ve bitmez tükenmez çabalarla birleşebilmeyi esas aldım. Şu anda

benim gücüm ne bu örgüt, ne bu ilişki arayışı ve ne de bu doğrular sayesinde. Gücümü bunları milyonlarca kere tekrarlayarak kazandım. Yaşam savaşının böyle geliştiği çok açıktır. Siz kendinizi sorgulama ihtiyacı duyuyor musunuz? Tüm yanlış yollara girmişsiniz, kendinize ilişkin bir konuda yanlışla dur demeye cesaretiniz bile yoktur. İçinizde "Bazı temel doğrulara kendimi yatacağım, örgüt içinde yanlışlık yapılsa dahi ben yanlış yapmayacağım" diyen var mı? En akıllısı da dahil, bazı kişiliklere şunu demekten kendimi alıkoyamadım: Bakın, yeter, sizi dinleye dinleye yirmi beş yıl geçti; ya çekilip gidin ya da benim karşıma böyle çıkmayın. Bile bile başarısızlıklara yol açıyorsunuz, sonra da ne diye kem küm ediyorsunuz? Adam gibi görevlerinize sahip çıkın, bir şeyler yapın; eğer yapamıyorsanız, gidin mülteci kampında yaşayın. Yücelik adına, komutanlık adına böyle durmayın diyorum. Yol ve yöntem gösteriyorum. Savaş içinde bu kadar kötülük yayan kişilik var, bunlara hakim ol diyorum. Yine de ellerinden hiçbir şey gelmiyor ve bildiklerini okuyorlar. İşte PKK'deki aşınmanın ve PKK'de neden sağlam merkez olunamadığının, zafere göz dikmiş bir komutanı ve bir birliğin ortaya çıkmamasının izahı buradadır.

PKK'nin esas kişiliğini ve kimliğini ifade eden **Haki**'lerden tutalım, öldüklerinde bile kendilerini borçlu hisseden **Hayri**'ler, o günün imkanlarına göre çok büyük bir başarı olmasa da, yanlışlara katılmak bir yana, tek bir sözcükle bile yoldaşını yormayan, zorlamayan ve etrafına gücü oranında hep bir şeyler verebilecek militan kişiliği temsil ediyorlardı. Bizim içimizde mevcut olan kişilikler -yönetim, kadro, komutan ne dersiniz deyin- ne öğretebiliyor ne öğrenebiliyorlar. Sözleri zehir zembektedir, davranışları da imhaya götürüyor. Düşman bizden öğrendikleriyle tarzımızı uyguluyor ve bunda da başarılı oluyor. Eğer bu aşılmazsa çok tehlikeli bir durumdur. Ben buna karşı biraz dayanıyorum. Benden yirmi dört saat sonra öyle yaşayacağını, hatta bir şey başaracağını sanan varsa kesinlikle biter. Kendinizi aldatmanıza hiç gerek yoktur. Eğer içinizde yaşamak isteyen varsa, hiç ertelemeksizin mutlaka bir düzeltmeyi nefesine yedirecek ve bunu da özgürce savaşmayla yapacaktır. Sorunların nedenini şurada burada değil, kendinizde arayacaksınız. Bunu "Anlamadık, duymadık" demeyin. Benim her gelişim ciddidir. Ben nasıl sizin karşınıza adam gibi çıkıyorsa, siz de benim karşıma adam gibi çıkma dürüstlüğü göstermelisiniz. Artık karşımda çaresiz, şarlatan, kof ve dediği hep yalan çıkan kişiliklerinizi görmek istemiyorum.

Tarihi ve hayati konuları dünya alem biliyor. Neden siz hala anlayamıyorsunuz? Ben size doğruları gösteriyorum. Burada neden destan yazmıyor, birden bire yiğit kesilmiyorsunuz demiyorum. Benim belirttiğim açıktır: İster savaşta, ister yaşamda net olabilmek kadar, nefesine ve doğrulara hakimiyetle yapılması gerekeni yılmadan yapmak gerekir. Benim de yanlışlıklarım ve yetersizliklerim olduğunda, her yerde ve her zaman -bana karşı görevinizin de bu olduğunu bilerek- çekinmeden doğruya doğru, yanlışla yanlış diyerek görevinizi yerine getirmelisiniz.

Kanımcı söylemlerinizin altındaki diğer bir önemli etken, esasta yaşamak istememeniz veya düşmanın bin defa bozduğu yaşamı biraz yaşamak istememenizdir. Sigara misali ile tekrar örneklendirmek istersek, "Bırak, şu dumanla kendimizi biraz sarhoş edelim, bizim için yaşam bu kadardır" diyorsunuz. Ben bunu onaylamam. Köylüler hiçbir şeyleri yokken bile, hep "Yarabbi şükür" derler. Harap ve bitap haldeyken bile, nasılsınız denildiğinde, her zaman "sağ ol, iyiyim" derler. Oysa ortada ne iyilik var, ne de sağlık. Yalan bir söylemi tutturmuş gidiyorlar. Şimdi siz de bunu dayatmak istiyorsunuz, ancak ben buna kolay kolay aldanmam.

Kendimi eskiden beri doğru fikirlerle büyüttüm ve üstün bir yaşam tarzıyla donattım. Ancak siz bunu da anlamak istemiyorsunuz. İşte kara cahiller veya diğer deyişle tarihteki Ebu Cehil'ler de böyledir. Çok ilginç, durumlarınız ne kadar birbirine benziyor. Binlerce yıldır süren savaş, yüceliş hareketleriyle cehalet arasındaki savaşımıdır. Sizi suçlamıyorum, çünkü sizin koşullarınız çok kötüdür. Yanlış dönemde doğmanız ve yanlış tarzda büyümeniz sizin büyük bir talihsizliğiniz oluyor. Ben de neden beni doğurdun diye yıllarca anamla uğraştım. Kapıya taşlarla vura vura intikamımı almak istiyordum. Çünkü bana göre bu bir çocuğa karşı işlenebilecek büyük bir suçtu. Savaşımımın en büyük gerekçesi, bu kabul edilemez yaşamdı. Dikkat ederseniz, bu yaşamı çekiçle vura vura, düşman ve sizin iç gerilikleriniz şahsında döverek ne hale getiriyorum. Bu konuda halen de tatmin olmuş değilim. Kinim ve öfkem daha da büyüdü. Sizin iradeniz zayıftır, daha bir şey yapamamışsınız; ama hepiniz yorgun argınsınız, bıraksam bir yerde ölüp gideceksiniz.

Bu mücadeleye başlarken tek başınaydım ve halen karşınızdayım. Daracık bir mevzide olduğum halde, her gün ne maharetler icat ederek savaşıyorum. Buna telesavaş da diyebilirim. Dönemin tekniğini de biraz kullanarak telesavaşı nerelere taşıyorum. Taktik hata yapmamak için yerimden çıkmıyorum. Yoksa bizzat hareketlenmeye daha fazla gelişmeye yol açacağıma eminim. 1972 yılında **Kemal Pir**'lerle birbirimizi ilk defa gördük. Kıştı ve soğuktu, o zaman ben ayaktaydım, O da karşımda yatıyordu. **Kemal Pir** beni yarım saat dinledi ve ondan sonra bir karar verdi, ama gerçekten kararını pir verdi ve o andan itibaren tüm yaşamını bir kahraman gibi yaşadı. Düşünün ki, 1972'de genel doğrular biçiminde birkaç şey belirttim. Ancak bu dönemde neredeyse her ay üç tane kitabı kapsayacak kadar değerli çözümler yapıyoruz. Bu çözümlerlerin bir kulağınızdan girip diğerinden çıkması şurada kalsın, halen bir kulağınızdan girip girmedeği de belli değildir.

İslam Devrimine, Fransız Devrimine ve Bolşevik Devrimine baktığımızda böyle şeylerin olduğunu görüyoruz. Şu anda Bolşevik Devriminin başına neler geldiğine bakarsanız, en hain sefillerin mirası korkunç bir biçimde nasıl yediklerini görürsünüz. Rusya'da en hızlı zenginleşmenin mafyalaşmayla korkunç derecede geliştiğini biliyorsunuz. Amerikan kapitalizmiyle şu andaki Rus kapitalizmini mukayese edersek, Amerikan kapitalizmi ötekinin yanında yedi suyla yıkanmış gibidir. En kara kapitalizm, şu anda Ekim Devriminin mirası üzerinde gerçekleştiriliyor. Fransız Devrimi de öyleydi. Burjuvazi kendi diktasını kurmaya doğru gittiğinde, **Robespierre** gibi devrimin en büyük kahramanlarının başını giyotine göndermekle işe başladı. İslam Devriminde de öyle olmadı mı? **Muaviye** ve **Yezit, İmam Ali**'yi katledip **İmam Hüseyin**'in başını keserek saltanatlarını İslamiyet adına yükselttiler. Her devrimin yanı başında böyle bir karşı-devrim tehlikesi vardır.

Benim durumum biraz farklıdır, kendime biraz hakimim. Tarihten ders çıkardığım gibi, kendi pratiğime de çok duyarlı yaklaştığım için yüzlerce karşıdevrimciyi ve onların küçücük kişiliklerini daha doğmadan beş paralık duruma getirdim. Yoksa PKK içindeki karşıdevrimcilik hiçbir devrimci harekette yoktur. Bu hem yaygındır, hem de amansızdır. Benim **arkadan hançerlenmemek** gibi kendime ettiğim yeminler var. O yeminin anlamı da böylesi ihanetleri yememek için müthiş uyanıklık ve duyarlılık göstermektir. Bu konuda içinizde aldanmayanınız, aldanmayı bırakın, aldatmayanınız var mı? İkide bir benim gücümü soruyorlar: Benim gücüm hassasiyetimden ve çok tedbirli olmamdan kaynaklanıyor. Tedbir kendimi anlayış ve onun gerekleriyle hep duyarlı hale getirmek, yürütmek, yatırmak, kaldırmak, konuşurmak ve çalıştırmaktır. Başka türlü önder yetişmez, başka türlü komutan olmaz. Siz bu konuda babanızdan öğrendiğiniz bazı yöntemlerle kendinizi aldatıyorsunuz. Bana göre köy muhtarlığı bile bu kadar ucuz elde

edilemez. Durumunuz köy muhtarlığından daha geridir. Bu açıdan tutarlı, duyarlı ve dürüst olacaksınız. Duyarlılığı ve dürüstlüğü olan kişilerle asla sizin gibi olmaz ve kaybetmez. Bunu hep iddia ettim. Mücadele için ihtiyaç duyulacak tek şey, gün yüzünü görmek ve nefes alıp vermektir, gerisi başarıdır.

Tarihin hiçbir döneminde insanlar bu kadar işsiz değildiler. Ben yolma da yoldum, pamuk da topladım, taş da taşıdım; bunlar ciddi ve önemli işlerdi. Daha sonra yolların tıkalı olduğunu gördüğümde, o zaman "Bir iş nasıl yaratılır?" soruna kendimi verdim. Yolmayı en temiz ben yoldurdum, babam işime hep bakar ve kusursuz bulurdu. Çalışma tarzım müthiş fethediciydi, köy koşullarında bile eksiksiz çalışıyordum. Ona rağmen bu işleri yetersiz gördüm. En son üniversiteyi de bitirme noktasına geldim. Ancak insanın bu işlerle kendini fazla uğraştırması tehlikeli olabilir dedim. Devrimcilğe böyle başladım. Bir özelliğim de şudur: Bir işi en iyi yaparım veya en iyi yapabilecek düzeye gelirim. Daha sonra o işin yeterli olup olmadığı üzerine düşünürüm. Herhangi bir işe hakkını vermeden "Sıkıldım, yapamıyorum" deyip kendimi koyuvermem. İlginçtir, bu özelliğimi halen taşıyorum, bir işe hakkını vermesem onu bırakmam. Korkunç bir inatla bir işi en iyi şekilde yaptıktan sonra, bu iş bu kadardır der ve o işi bırakırım. Bana yeni ve daha sonuç alıcı bir iş gerekir derim. Üniversiteyi de biz böyle bitirebilirdik. Dikkat edilirse, günün ölçülerine göre en iyi işlerden birisini edinebilirdim, ancak olduğu gibi bıraktım.

Bu özellik karşısında sizin çok önemli bir yanılığınız veya kusurunuz var: Hiçbir işte dikiş tutturamıyor ve daha sonra partiye geliyorsunuz. Bu yanlıştır. Diğer bütün işleri en iyi yapacaksınız ve ondan sonra, "Bunların hepsi yetersiz, en güzel iş PKK'dedir" deyip partiye geleceksiniz. PKK'ye yaklaşımınızı ve katılımınızı kesinlikle böyle tarif edeceksiniz. Başka türlü katılımların hepsi yanlıştır. Toplum size altın değerinde ne kadar iş de sunsa, "Bu işlerin hepsi benim için değersizdir" diyeceksiniz. Ben böyle yaptım. Öyle yapmasaydım, kusurlarımla PKK'leşmeye başladım. Elimden her iş geliyordu, zaten toplum da bana bunu söylüyordu. O köy ve hatta vilayet koşullarında, dört beş kişinin bile içinden çıkamayacağı koşullarda üstün bir iş imkanı yarattığımda, köylülere "Bakın, bu işi size bırakıyorum" dedim. O zaman benim ciddiyetime inandılar. Daha sonra yaptığım diğer bütün işler de böyleydi, askerlik işleri de böyledir.

Siz bu işleri kendi kendinize yaptığınızı mı sanıyorsunuz? Hayır, bir işi yapılabilir düzeye getirdikten sonra size bırakıyorum. Siz halen bir işe doğru katılmayı da bilmiyorsunuz. Herhangi bir iş elinizden gelmezse, devrim işi hiç gelmez. Benim yaptığım devrim işi şu anda dünyada bile bir numaralı iştir. Bu iş gerçekten adeta bir sihirdir, bir kilitir ve etkisi de öyledir. Bunun özünde yatan şudur: İnsan kendini en değerli iş konusunda çalıştırır, hiçbir tekniğin yapamayacağı en verimli ve en güzel işi yapabilir. İşte ben bunu temsil ediyorum. Müthiş zayıf ve atomlarına kadar bölünmüş bir halkı örgütleme işi, birinci altın değerinde bir iş. İkinci altın iş, imha sürecinde bulunan, üzerinde bıçak sallanan halkı buna karşı savaştırma işidir. Üçüncüsü ise, özgür ve güzel yaşam işidir. Güzel ve özgür yaşayanlara o yaşamın etkisiyle her türlü değerli düşünceyi ve eylemi kesinlikle vazgeçilmez bulur ve altın değerinde işler yaparlar. Size örgütlenmeye gelin diyorum, kaçıyorsunuz; eylem tarzınızı geliştiren diyorum, adeta "Bin defa ölüme varız, ama doğru eylem adına yokuz" diyorsunuz. Güzel yaşam için mücadele edin diyorum, "Öyle yaşama hayır" diyorsunuz.

Tüm bunları PKK'nin tarihine bir anlam veresiniz diye belirtiyorum. Biz bu tarihi küçük göremez ve sıradan karşılayamayız. Bu tarih müthiş bir direnme tarihidir. Başka bir partinin tarihinde böyle direnmelerin, böyle acıların bir örneği olduğunu sanmıyorum. Bu tarz dayanaklar ve yürütülüşle bunu anlaşılır kılmak istiyoruz. Siz de bunu dürüst ve yeterlice anlamalısınız. Çünkü her şey burada gizlidir. Bu ülke için, bu halk için, hatta insanlık için tek doğru ve önemli iş budur. Varsa yiğitliğiniz, kendinizi kesinlikle bu işte biraz gösterebilmelisiniz. Bu kadar şehide verilen sözler var. Bir değil binlercesine verilen bu sözleri ertelemeyen, bu değerleri kendimizde yaşatmanın sözüne kesinlikle sahip olmalıyız. Bu şehitleri çiğnemek ve unutmak kimin haddine olabilir? Bu değerlere ihanet edecek kadar kendimizden vazgeçmiş miyiz, gafil miyiz? Dikkat ederseniz, bütün bunlarla hem sizi anlayıp tanımak, hem de PKK'yi doğru anlatıp mümkünse kaynaşmanızı ve bütünleşmenizi ertelemeksizin -çünkü ertelenecek hiçbir saatimiz, günümüz yoktur- sağlamak istiyorum. Size değer de veriyorum, çünkü bize doğru gelebilmeniz değerli bir iş. Bizzat ortaya koyduğunuz yaşamlarınız var, bu da değerli bir yaklaşımı gerektiriyor.

Şunda ısrarlı olmak zorundayım: Siz "Bizde insanlık, yiğitlik ve yaşam umudu, güzellik ve zafer bitti" diyemezsiniz. Bunu nasıl kabul edelim? Bu bitişlerin hikayesi gözlerinizden okunuyor. PKK'nin kaybettirilmek istenilen özü var ve ben o tehlikeyi önlemek istiyorum. Bu kadar direnme, bu kadar şahadet, bu kadar eza ve cefaya katlanmak PKK'nin bu özelliği içindir. Biz onu kesinlikle en kutsal, en yaşanılabilir değer olarak görüyoruz. Hepimiz bu özelliğe ulaşmak zorundayız. Hiç kimse hiçbir gerekçeyle ben buna ulaşamıyorum diyemez. Kim "Temsil edemiyorum" diyorsa, o küstah. O sahtekarı bulup ortaya çıkaracağız, o ruhsuzu ve zavallıyı içimizden çıkarıp atacağız. Sanki hiçbir yaşam yolumuz yokmuş gibi kendini dayatan haliniz yüzünüzden okunuyor ve "Bırak, biz yanlışı dayatacağız" şeklinde bir tehdit de görüyorum. Her türlü çirkince yaşamaya evet diyen hal ve hareketleriniz de çok yaygın gözüküyor. Bunlara karşı durmak zorundayım.

Ben savaşı sizin gibi anlamam. Öyle bir iki Türk askerini vurmak, bana göre savaşın en istenmeyen basit bir yanıdır. Düşmanı bu yaşamın önünde engel teşkil ettiği için vuruyoruz, yoksa bir damla kan bile akıtmak istemeyiz. Bize engel olmasaydı veya yaşamımızı imha etmek istemeseydi, tek başıma bu kadar direnip savaşı buraya kadar getirebilir miydim? Sizin savaş felsefeniz de bozuktur, hatta hiç yoktur da denilebilir. Yaşam felsefenizin olmaması kadar, bizim kurnaz komutanlarımızın yaşamlarını size nasıl dayattıklarını gördünüz. Biraz kendini ölçen biçen biri olmasaydım, beni de kandıracaktı. Zaten uzun süre kandırdılar da. Bu şunu ifade eder: İşler halen tehlikede ve sizler ya derin bir gaflet ya da aymazlık içindesiniz. Düşman ordusunun vazgeçtiği olumsuzlukları bu kadar yaşadığınıza göre, düşmanın kendini reforme ederek düzeltmesi imkan dahiline girmişken, sizin kontralaşma tehlikeniz boy veriyor. Bunun çok somut belirtileri fazlaca var.

Demek ki, bu parti konusu son derece yakıcıdır. Partiye yenilerin de, eskilerin de kesinlikle dürüstlük ve yeterlilik temelinde doğru bir katılımı gerekiyor. Bu konuda zorlama yoktur, ama aldatma da olmamalıdır. Sizi anlamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama siz de halk adına artık bizi anlamaya çalışın. Amerikalılar kadar, TC'nin subayları kadar, hatta kendinizi bu gafletten çıkaracak kadar bizi anlamaya çalışın ki, biz de verilen sözün sahibi olduğunuzu biraz bilerek yaşam planlarımıza yön verelim. Birçok arkadaşı ülkeye gönderdik. Bunlardan bazılarının nasıl kaybedildiğini, nasıl kaybettirdiğini biliyorsunuz. Toprağa kök salmış, gürleşmiş bir kişilik yoktur.

Ben buralara geldiğimde, elin memleketinde sıfırdan başladım. "Sana halk yardım etti, herkesi sen yaratmadın" diyebilirsiniz. Fakat bu gelişmeler ben olduğum için oldu. Binlerce kişi buralardan gelip geçti. Neden bir şey yapamadılar? Bir çıkış gerekiyordu,

onu da ben yaptım. Hepiniz gezdiniz, benim gittiğim yerlerden daha verimli topraklara da gittiniz, fakat varolanı kuruttunuz. Hatta hiç kimsenin bana vermediği desteği ben hepinize verdim. Bunları o kendini aç bırakmaların, kendini kurutmaların, kendini öldürtmelerin bir kader olmadığını göstermek için belirtiyorum. Buradan daha kuru yer var mı? Her yerde değer yaratılır da, buralarda yaratmak herhalde en zor olanıdır. Burada ne ülkenin havasını koklarsın, ne mağarasını, ne toprağını, ne bulutunu, ne de yağmurunu görürsün. Burada her şey başkalarınındır. Ama biz burada yaratıyoruz ve işte yarattık. Size nasılsınız dedüğimde, biliyorum ki açlık sınırındasınız, sefilsiniz, zavallısınız ve titriyorsunuz; fakat sırf benim karşımda ayakta olduğunuzu göstermek için "iyiyim" diyorsunuz. Oysa iyilikten eser yoktur. Neden kendinizi gafil ve zavallı durumuna düşürdünüz? Ben öyle değilim, her gün herkese bir şeyler veriyorum ve halen bu zenginliğim var. Siz kendinize de bir şey veremiyorsunuz. Çünkü bunun terbiyeyle çok sıkı bir ilişkisi vardır.

Ben kendimi öyle terbiye ettim ki, insanların karşısına çıktığımda, önlerine onları ilgilendiren bir şey koyardım. Bu bir icat, bir oyundu; şimdiyse bu büyük bir savaştır, en üretken bir savaştır. Sizde bunun heyecanının bile olmaması çok acıdır. Keşke bu işler paralı askerlikle olsaydı da sizi maaşa bağlasaydık! Sahte komutan Zeki (Şemdin Sakık), "Yaşamı geliştirelim, delikanlıları evlendirelim" diyor. Keşke çözüm olsaydı da hemen bu yolla kendimizi sağlam kılsaydık! Keşke birbirinize hediye ettiğiniz değerler ve yumuşak sözlerle bu işler yürüseydi! Ama bu işler böyle olmuyor. Söylediklerinizi yapsam hain olursunuz veya olan da bir günde biter. Yani bu istekleriniz imkansız olduğu için değil, mücadele onunla büyütemeyeceği ve kazanılamayacağı için yapmıyorum. Maaşa bağlanan bir adam olsanız, Barzani peşmergesi kadar olursunuz. Köylülerin, karısı veya kocası için hangi halde olduklarını görüyorsunuz. Böyle yaşamak bir işkencedir, ama gerçektir. Bu işleri başka türlü nasıl yapabiliriz, siz söyleyin.

Siz "Biz tepkileri böyle geliştireceğiz" diyerek, son süreçlerde bir tarz icat ettiniz. Muazzam bir karşı tepki durumunda kendinizi aç bırakıyor ve benden intikam alıyorsunuz. Sizin elinize o kadar para verildi, yollar açık, istediğinizi alabilirsiniz. Ayrıca ülkenin her tarafında otlar ve ağaçlarda her türlü yemişler, hatta sürüyle koyunlar var; tuzlama yapsanız hiç aç kalmazsınız. Neden kendinizi aç bıraktınız? Aslında böyle yaparak intikam alıyorsunuz. Bu yaptığınızın formüle edilmiş bir yanı yoktur. Diğer bir husus da, yüz binlerce mermiyi, çok önemli rol oynayabilecek silahları ve yiyeceklerin hepsini düşmana kaptırıyorsunuz. Hatta yoldaşlarınızı, o gencecik insanları, ana kuzularını ölüme terk ediyorsunuz. Bunlar kader midir? Oysa doğru bir taktik geliştirilse hiçbirisine bir şey olmayacaktı. Gelin de buna öfkelenmeyin! Bunu kötü niyetten yapmıyorsunuz. Zamanında eğitime inanmamışsınız. Bir gerilla nasıl yaratılır, bir gerilla dağda nasıl yaşar sorularını kendinize sormadığınız gibi, babanızdan köylülüğü, köy çadırının nasıl kurulacağını, köy ilişkisinin nasıl olacağını öğrenmişsiniz. Bu yöntemle adam olunsaydı, başta babanız adam olurdu.

Savaşımızın Önemli Bir Amacı da Aşkı Gerçekleştirmektir

Bir de bu duygular, sevdalar sorununuz var. Bu da işin tiriği oluyor. Her şeyi yaptığınız gibi, tirit koymazsanız zevki olmaz. Bu alana da girdik mi, hassas alanlardan olduğu için, her şeyin bitirilisinin daniskası oluyor. Son halka budur. Zaten Kürd'ün en son kendini bitirdiği nokta budur ve bunu bizde de tamamlamak istiyorsunuz. Zavallı adam, savaşta ve güç olmada iflas ediyor, ondan sonra -kızları ben fazla suçlamıyorum, suçlanması gereken erkeklerdir- hakimiyet, irade, sözüm ona güç konumu onda olduğu için gözünü kıza diyor. Düşmana ve geriliklere karşı iktidar olamamış, zavallı bir kıza karşı iktidar olmak istiyor. En büyük ayıp bu değil mi?

Bu yönümle de kendimi iki cümleyle tanıtabilirim. Belli bir iktidar gücüm oluşmuş, emperyalizme karşı söz söyleyecek gücüm var, benden oldukça çekiniyorlar; ama bu kadar çabalamalarım rağmen, sizin yaptığınız gibi kendimi zayıf insanlara, bu savaşçılara, hele bu kızlara karşı bir iktidar gücü gibi gösterme düşkünlüğü içine girmiyorum. Ne kadar büyük farkımız var. Zayıf insanlara karşı insan kendini güçlü gösterir mi? Ama bu konuda komutanlarımızın hızını kesemiyoruz. Bazıları da uyuşuktur, "Ya yaşamdan vazgeçeriz ya canavar kesiliriz" diyorlar. Bu komutanlarımıza, neden ölümü esas alıyorsun; ölüm düşmanın sana yüzyıllardır dayattığıdır, biraz diren diyoruz. Yenildikten sonra kadına koşacağınıza, başarıya koşun.

İlişkilerinizin özünde yatan şudur: Yenilginin başladığı ve örgütün bittiği yerde güdüleriniz ve en ilkel duygularınız kabarıyor. Oysa bunun tersi olmalıydı. Zafere doğru tırmandığımızda ve düşmanı yenmeye doğru gittiğinizde, duyguların en büyüğü gelişmeliydi. **Aşk**ın doğru tanımı budur. Özgürlük tutkusu hep böyle izah edilir. Ama siz bunu hep tersine çeviriyorsunuz. Adına da kadın-erkek ilişkisi diyerek her gün lafazanlık yapıyorsunuz. Kendinizi bir türlü bize doğru tanıtmak istemiyorsunuz.

Sosyal konular, sosyal yaşam diye bir kavram icat edilmiş. Sosyal yaşamı birçok kez dile getirdim. Fakat bizim tarif ettiğimiz tersini dayatıyorlar. Sosyal yaşamın bir anlam ifade edebilmesi için, çok önemli siyasal ve askeri esaslara bağlanmak zorundayız dedik. Örnek olarak kendi yaşamımı gösterdim. Yaşamımı amansız bir örgütsellik ve siyasallıkla birleştirmeseydim, sosyal yaşam diye bir yaşam zaten yoktu, hala öyledir. Bunlar çok açık ve hepsini kanıtladık. Duygularınız son derece köreltilmiş ve güçten müthiş düşürücüdür. Bu büyük bir hakarettir. Buna nasıl cesaret ettiğinize şaşmamak elde değil. Bu yaşama gelmeme rağmen, halen güçlendiren ilişkiyi, kadınları bu kadar güçlendirmeyi henüz çok yetersiz buluyorum. Bizimkiler buna karşılar, "Başımı kaldıran kadın canavardır" diyorlar. Ünlü komutan Zeki, iradesi biten ve dört dörtlük teslim olan kadını bekliyor veya iliklerinden boşanırçasına bireyciliğe batmış ilişkiler istiyor. Bu ne kadar büyük bir ayıptır!

En kötüsü de sizin ruhlarınız buna alışmış, yani serbest kalsanız hepiniz böyle olacaksınız. Bu, aşka ve insana çok büyük bir hakarettir. Bunda güzellik ilkesinden eser yoktur, güzel diyebileceğimiz kavramlarla ifade edilecek hiçbir şey yoktur. İşte böyle akıl hocaları türemiş ve içinde bunun gözü kara uygulayıcıları var. Aşık olmanın kolay olmadığını size açtım, bunu çözdüm ve oldukça da bilimsel olarak izah ettim. Şu anda bu güçlü tarifi başka bir psikologun veya bir sosyologun yapacağını sanmıyorum. Sizde güç yoktur. Gücsüz olanlar aşkla ne bağlantı kurabilir? En aşık olunamayacak kişilikler sizsiniz. Aşk zaten kişiliğinizde çoktan beri ölmüştür. Onun yerine ne kalmıştır, biliyor musunuz? Afrika yerlileri çok güzel insanlardır, onların geri düzeydeki ilişkileri bile bana çok anlamlı gelir. Ama sizinkiler bir karabatak gibidir.

Bunun nedeni tarih boyunca süregelen sömürgeciliktir ve siz bunları anlamak zorundasınız. "Canım duygu istiyor" diyorsunuz. Ne duygusu? Sizde duygu diye bir şey kalmamış. Bu savaşın diğer önemli bir amacı da aşkı gerçekleştirmektir. Bu zavallı kızlara fiziki olarak ayakları üzerinde yürüme gücü vermek için bile kırk yıldır hazırlık yapıyoruz. Bir kız elinize geçse, belki de yirmi dört saatte ne ruhi, ne fiziki bir yanı kalır. Zaten ondan sonra bizim adam hoşaf gibi dökülür. Bizim aşkın içine düştüğü son durum budur. Seven, aşık olan kişi böyle yapar mı? Bunları anlayacak ve böyle yaşayacaksınız. Biz öyle bildiğiniz gibi tiplerden değiliz. Benim

'Sinekli Hasso' olmadığımı anlayacaksınız. Hiçbir erkek ve hiçbir kız bizi baştan çıkaramaz. Yanımıza gelenler göğe yükselme gereğini esas alırlar. Düşme ve düşürme şurada kalsın, göklere uçmaktan bahsediyorum. Biz bunları kanıtladık. Aşklarınıza, duygularınıza hiç karşı değiliz. Ama bunlar sizi göklere uçuruyor mu, orası önemlidir. Doğrultunuz öyle değildir, ondan sonra hemen "Yere çarpıldım, parçalandım" demeyeceksiniz.

Ben kendime fazla pay biçiyorum veya her şeyi yarattım demiyorum, ama sağlıklı aşkın yolunu da açtığıma inanıyorum. Duyarlı bir biçimde bunu inceleyin. Ben akıllı bir adamım, gerçekten bir şeyler yapıyorum, ama siz onu mahvediyorsunuz. O sizin uyguladığınız bütün erkekleri ve kızları ben yarattım. Belki farkında değilsiniz, ama hala onlara yaşamı öğretmeye çalışıyoruz. Düşünün ki bütün fiziki, ruhi ve cinsel yanlar kusurlu ve özürdür; onları muazzam düzeltmekle uğraşıyorum. Bunlar olmadan önemli duygular gelişebilir mi? Babadan anadan bellediğiniz bir sanat var. Kim kimi nasıl kandırdı? Halen hatırlıyorum: '90'larda, "Biz birbirimizin gözüne bakarız, ne demek istediğimizi anlarız" diyorlardı. İyi ki bu karasevda tarzına kendimizi kapattık. Sevdalandın mı bitti. Eğer kapatmasaydım, benden de beş metelik değer çıkmazdı. Fazla kendimi abartmayayım, insanlardan oldukça etkilenen birisiyim, fakat halen kendimi temkinli yürütüyorum. Bütün insanlarla ilişkilerde yüreğim sonuna kadar çok duyarlıdır. İnsanlara verdiğim değerın daha gelişkinini başka bir örnekte bulabileceğinizi sanmıyorum. Ama yine de "ya şöyle olursa" diyerek tedbirli oluyorum. Siz de böyle olursanız büyüdükçe büyürsünüz ve belki de kolay düşmezsiniz.

Sizi serbest bıraksak, kadın-erkek boyutunda birbirini aldatmayan kimse kalmayacak. İdeolojiyi, politikayı ve örgütü göz ardı ederek, bir çırpıda "Bunlar bir tarafa, bizim fiskoslarımız bir tarafa" dersiniz. Tabii burada her şey kaybediliyor; ordu da gidiyor, yaşam da gidiyor, aşk da gidiyor. Şimdi bana "Senin bu söylediklerin bizi çok zorluyor" diyeceksiniz. Ancak sorunu ben yaratmıyorum, sadece sorunun aşılmasının gerekçelerini yaratıyorum. Düşman sizin için ne yapıyor? Sizin kimliğinize ve kişiliğinize yüceliğe göre metelik kadar değer veriyor mu? Yaşamı kurtarma, yaşama saygı ve güzelliğe davet çok önemli değil mi? Kuşlar bile en emin yerde, en azından yılanla insan elinin değmeyeceği yerde, bir emniyet anlayışıyla yuva geliştirirler. Kendinize bakın, düşman elini uzatsa gırtlığınıza yapışır. Neymiş de, duygusalıklar gelişiyormuş! Buna hayret ediyorum. Kuşlara bakarak bir şeyler öğrenemediniz mi? Yaşamı seveceksiniz.

Bunları belirtirken, kimse size yaşamdan, büyük duygulardan vazgeçin demiyor; tam tersine, yaşamın bütün diyalektiğini felsefi yönlerinden estetik yönlerine kadar öğrenin diyorum. Bunları öğrenin. İşler öyle köylü kurnazlığıyla olmuyor. Eğer köylü kurnazlığıyla işler başarılıydı, biz dünyanın en önünde olurduk ve en görkemli aşklar da orada ortaya çıkardı. PKK'nin ideolojik ve savaş dersleri hep bu temeldedir. Öyle bir tarz icat etmişsiniz ki, yaşamdan kopmuş tükenmişsiniz. Önce örgütü, sonra birbirini, en son da kendini tüketme tarzını ortadan kaldıracamız. Ben insanlar için bunun doğal olduğunu inanmıyorum, insanlıkta ısrar kesindir.

Umarım partimiz resmen yirminci yaş yılına girerken, en önemlisi de düşmanın fark ettiği olumlu özelliklerimize sahip çıkarak kendi olumsuz özelliklerini bize dayatan yanlarına karşı yetkin bir savaş vermeyi hem kalıcı hem de kesin kılmada kararlısınız; sadece kararlı değil, an be an yeterli bir çaba içindediniz. Öncelikle bu tehlikeyi böyle aşma gücünü göstereceğiz. Bununla birlikte tarihimizin çok müthiş direnme ve başarıma yanlarını yine aynı kesin kararlılık ve yetkin çabayla kendinize mal etme tutarlılığını göstereceksiniz. Özgür yaşam konusunda sağladığımız çarpıcı gelişmeye –ki, bu en cansız bile dirilişe çeker- yüksek değer biçecek ve büyük ilgi göstereceksiniz. Bunun özelliklerini hem tanımlayacak, hem de kendinizi o temelde yaşamsallaştıracaksınız. Biz partimizin bu yirminci görkemli final yılını bütün bu doğrulara yaraşır temelde karşılayacağız. Aksi halde kararlılığın tersine olan yanlar aşılamaz ve yirminci yıla girerken etkili olursa, bu partiye ihanet etmiş oluruz ve parti elimizden kayıp gider. Tehlike bu kadar büyüktür.

Tarihimizde ilk defa onurlu bir yaşamın eteğinden tutuyoruz. Bu yaşama bırakmamacasına sahip çıkabilmeli, bunun için sonuna kadar sorumluluk ve ciddiyet göstermeliyiz. Her insanın eksikliği vardır; ama yaşadıkça çaba harcayarak bunları hem düzeltiyor hem de aşyoruz. Bu işe başlarken, hepimizden çok daha zayıf olan birisiydim. Ama sizden farklı olarak yaşamaya karar verdikten sonra inanç ve dürüstlikle, sürekli olarak elimden gelebilecek çabaları esirgemeksizin yaşamın gereklerini yerine getirme tutarlılığımı gösterdim. Şunu kesin belirtebilirim: Bendeki fark sürekliliktir, halka üzerine halka eklemektir ve bununla kendim varsam varım demektedir. Siz hatalarınızla sürekliliği çok kesiyorsunuz, halkalar çok kopuktur. Altın değerinde bir halka da olsanız, diğerlerinden kopuk olduğunuz için yere dökülüyorsunuz. Devrimin arabası ancak sağlam zincirle ileri çekilebilir. Sizde bütün halkalar kopuk olduğu için zincir bile olamıyorsunuz. Sağlam bir zinciri bir yana bırakalım, yoğunlaşamama ve halka üstüne halka ekleyememe sizi böyle kopuk halkalar biçiminde şuraya buraya savuruyor ve dişe dokunur bir şey bırakmıyor. İşte bunu aşalım ve yaşam üzerine yoğunlaşmayı süreklilik sağlayacak bir biçimde kesinleştirilelim.

Burada kayıplarımız o kadar önemli değildir; biri gider, on tane halka hazır ve eklenir. **PKK tarihi yenilmezlik tarihidir.** Bu peş peşe, amansız ve fazlasıyla eklenen halkalar sisteminden ileri gelir. Eğer siz de böyle olursanız, her alanda sağlam yoldaşlıklarla ilerleyeceğiz. Birisi kitap yazmış, bizim için "cumhuriyet" diyor. Biz sadece cumhuriyet değil, ekonomik, toplumsal ve askeri bütün yönlerini de planlamış ve kendisine uygulatan bir otoritenin ta kendisiyiz. Şunu demek istiyorum: Biz salt klasik anlamda bir parti değiliz. İlginç bir önderlik tarzını yürütüyoruz. Bu da benim kara kaşım kara gözüm değildir, bir kurumdur. Ben olsam da olmasam da bu devam edecektir ve daha şimdiden mevcut devletlerden daha etkili bir olaydır. PKK'yi bir de böyle tanımlayacaksınız. PKK'nin devlet düzeninden daha çok kendine göre bir iş düzeni, ilkeleri, pratikleri, yeni yaşamı ve onun savaşımı vardır. Bunların hepsi aynı bir devlet sistemi gibi iç içedir. Hatta ben bu devletleri fosilleşmiş buluyorum, bunlara dinazor devletler diyorum. Yeni devlet bizimkidir. Bunu biraz gerçekleştirdik. Daha fazlasını yapmasını ve kuralını da oluşturarak içeriğini doldurmasını biliriz. Bu büyük, eşsiz ve çok güzel bir çabadır, ama önce bunu duymak ve anlamak gerekir.

Burada gerçekleşen şey, insanlık iddialarından tutalım bir insanın bütün kaybettiklerini yeniden bulmasıdır. Bu nedenle PKK'ye hem ilgi bu kadar yüksek oluyor, hem de "PKK insanlığın yitirdiği emellerinin halen temsil edildiği yerdir" deniliyor. PKK'ye, insanın yüce duygularının bulunacağı yer diye halen bir ilgi var. Dikkat edilirse, PKK sadece bir parti değil, bir yaşam arayışı, yeni bir toplum arayışıdır. PKK'yi derinliğine anlamaya çalışacaksınız. Ordu çalışmaları bunun küçük bir parçasıdır. Onun diğer yönleri de çok önemlidir. Bunların hepsi bütünleyicidir, birisi olmadan diğeri olmaz. Bir sistemdir ve kopuk tek bir halkası yoktur. Bunun için çok ciddi eğitime ihtiyacımız var. Öğrenmeden yaşamaya "asla" diyecek ve "PKK bunu hak eden bir partidir" deyip yaklaşacaksınız.

Eminim ki, imkansızlıklardan yarattığımız bu mucizevi olayı şimdiden insanlığın hizmetine bile taşıyabiliriz. Yalnız halkımızın değil, bütün halkların ve insanların hizmetine bile verebiliriz. PKK sevdası budur, PKK kahramanlığı bu temeldedir, PKK'nin zaferi de bu temelde olacaktır. Bunun dışında benim sizleri karşılamamın hiçbir anlamı yoktur. Nereye bakarsanız bakın, bütün büyük

davaların ve büyük devrimlerin büyük savunucuları ilkeleriyle ve savaşılarıyla böyledirler. Bizden bundan başka bir şey beklemeyin; düzene özgü ilgiler ve ilişkiler istemeyin; büyük ilkelerle büyük savaşların gereklerini bekleyin. Saflarımıza geldiniz, bunu gördünüz ve bunu aradınız. Kaldı ki ekmeğin ve suyun da, o yakalamaya çalıştığımız yaşamın da ancak bununla mümkün olacağını bir an bile göz ardı etmeyin. Bütün zenginlikler bu ilkelerin savaşımının bir sonucudur. İlkeleri ve savaşı bir tarafa bırakanların hepsi şu anda açtır. Ama ben aç değilim ve bu mümkün de değildir. Her yönüyle bu ülkenin, bu halkın en zenginiyim. Bu, benim ilkelerimin amansız savaşı esas alındığı için böyledir. Bu çok nettir. Bunu ikinci plana bırakıp neyi ön plana alabilirsiniz?

İşte PKK budur, Önderlik budur, zafer de budur.

24 Kasım 1997

PKK'DE HER ŞEY ZAFER KİŞİLİĞİNE GÖRE KURGULANMIŞTIR

Yaşam durmuyor, ama sizin yaşamınız özgürleşme temelinde zamanla bağıni kuramadığı için engel olmaktan öteye bir sonuca varmıyor. En temel sorunumuz ne düşmanın bu savaş yönelimleri karşısındaki durumumuzda, ne de bizim kişiliğimiz dışındaki şu veya bu eksikliğimizdedir. Her şeyi kaybedişimizin nedeni, tüm bu olumsuzluğun kaynağında yatan **yenilmiş** kişiliğinizdir. Çok dikkat etmezsek, bu yüzyılları bizim için kayıp yüzyılları haline getiren nedenler, çok iddialı olduğumuz bu büyük özgürlük çalışmalarımızda da aynı oyunu oynayıp bize kaybettirecektir. Ama hem tarihin sağlam değerlendirilmesine, hem de bununla bağlantılı olarak güncelle verilmesi gereken cevaba çok dikkat ettiğimiz için, insanı her gün düşüren -tabii belki de sizin de dışımızda ama sizi oluşturan- ve etkileyen nedenlere bizi de düşürme şansını vermiyor. Oyunu iyi çözdüğümüz için oyuna düşmüyoruz. Bizim en büyük avantajımız budur. Bu önemlidir. Çünkü yüzyılları kaybettiren aynı nedenler bizi an be an yenilgiyle yüz yüze bırakıyor. Ama kişilik olarak kendimi oluşturma tarzım, beni halen düşürmediği gibi çözüme doğru götürüyor.

Bundan bir sonuç çıkarıp çıkarmayacağınız sizin bileceğiniz bir iştir. Biz yoldaşlık gereği üzerimize düşeni an be an yapıyoruz. Kişiliklerinizi çözdükçe inanılmaz şeyler görüyorum. Bunlar nereden gelme, neleri nasıl kullanıyorlar, kendilerini nasıl değerlendiriyorlar, ne olmak istiyorlar ve ne olmuşlar biçimindeki soruların içinden çıkmak, gerçekten büyük bir yiğitlik istiyor. Bunların hepsi de açığa çıktı veya çıkarıldı. Bir anlamda zavallılar ve çaresizler oyununu bozduk; bu iş zevkli olduğu için bu oyunu bırakmadık. Bu öyle bir kişilik ki, yüzyıllardır gelene ağıd gidene paşam demiş ve yenilmiş. Ama her zaman yaşamaya dair kendini namuslu ve onurlu sayıyor. Hatta yenme mi yenilgi mi, köleleşme mi özgürlük mü gibi konularda kendine soru bile sormuyor; ama hiç sıklımadan yaşayabileceğini sanıyor.

Tabii bu müthiş bir şeydir. Baktım ki, pratiğimiz içinde en olmadık yerde, partimizin en can alıcı yerlerinde ve süreçlerinde bizi de aynı oyunla düşürmeye çalışıyor. Büyük sabra, büyük hassasiyetlere, büyük çözüm yollarına rağmen, kendi bildiğini okuma cüretinde bulunuyor. Bu tutumlar yaygındır ve her alanda bu yaklaşımların olduğu tespit edildi. Savaşta yiğitlik yalnızca kaba kuvvetle karşındakine güç yetirmek değildir. Kaldı ki, günümüzde bu tip yiğitliklerin hiçbir anlamı yoktur. Bu tip yiğitlik -istediğimiz kadar emperyalizmin veya sömürgeciliğin etkileriyle açıklayalım- esas itibarıyla daha da içselleşmiş olarak bir halkın kendi kişiliğinde ve özellikle onun adına önderlik ettiğini sananlarda çok daha tehlikeli bir halde karşımıza çıkıyor. Bu, emperyalizmin kültür ve yaşam boyutunda ne kadar ilerlediğini gösteriyor ve asıl bir halkın yenilgisinin de bu kişilikte mümkün olduğunu ortaya çıkarıyor.

Tabii biz bunu tespit etmekle kalmadık, çözüme işine de büyük ağırlık verdik. Buna rağmen, PKK içinde olup bitenlere baktığımızda, biraz üzeri kazınsa değme ajana bile taş çıkartan bu kişilik utanmadan, cüretkar bir biçimde en ufak bir değişim ve dönüşüme bile yanaşmıyor. Gerçekten bu kişilik son derece utanmaz ve hissiz olduğu kadar da düşüncesizdir. Yine parti içinde bazı özgürleştirici değerlerle güç kazanmış, bilinçli olmaktan da öteye kemikleşmiş bir yapıyla kendini namuslu bir birey olarak değerlendirmekten alıkoymuyor. Hatta daha da ileri giderek, "Parti benim" veya "Parti hiçtir, önemli olan benim geliştirdiğim bireyciliktir" diyebiliyor. Tabii daha da kapsamlı değerlendirildiğinde, aşırı yoksullaştırılmış bu kişiliğin gözü karalığı bir anlamda siyasi ve örgütsel çapulculuğuyla veya zavallılığıyla birleşince, artık canını da alsanız vazgeçirmediğiniz bir sahte parti kimliğiyle en usta düşman tarzının bile ortaya çıkaramayacağı bir biçimde karşımıza çıkıyor.

Tarihten de bildiğimiz gibi, ağacın kurdunun ağacı yemesi misali bir değil binlerce kurt biçiminde partinin özgürlük ağacını yemesine benzer bir durum bütün boyutlarıyla sırtıyor. Bunu anlamamız veya kendinizi çözeniz artık sizin bileceğiniz bir iştir. Yiğitlik güne cevap vermektir. Bunu öğrenmek de sizin bileceğiniz bir iştir. Öğrenmeyen savaşamaz ve savaşta da en kötü yenilgileri almaktan kurtulamaz. Devrimci yaşamın olmazsa olmaz bazı kanunları vardır. Bunlara uyup uymamak da sizin bileceğiniz bir iştir. Ama uymazsanız başınızı taşa çarparsınız. Biz de bu kadar çözümlene düzeyine gitmek istemiyorduk, ama ısrarınız bizi büyük bir iç yoğunlaşmaya itti. Sizin ölmüş bitmiş kişiliğinize boyun eğmek, yücelen değerlerimize bir hakarettir. Tabii biz baştan beri tecrübeli olduğumuz için, bu kişiliğe boyun eğmek şurada kalsın, kendi savaş tarzımızı daha sistemli dayatmak zorundaydık. Bunun için bu hususları belirtiyoruz. İçimizde halen bizim karşımızda başını sallayıp da tersini uygulayanlar neredeyse ezici bir çoğunluğu teşkil ediyor. Yalan söyleyerek, başını sallayarak, böyle gelmiş böyle gider gibi kandırmacalarıyla bizi de aldatacağını sananlar çoğunluktadır.

Mücadelemize yeni gelenlerin ilk yapması gereken iş, bizim esas işimiz olan **kendini yeniden yaratma** işidir. Yanlış doğmuş, yanlış büyütülmüşünüz. Yaratma eyleminden uzaksınız. Oysa bizim yaratma eylemine büyük saygımız var. Onu sağlamadıkça, ona gereken cevabı vermedikçe kimseyi ciddiye almanız düşünülemez. Ben daha on yaşımdayken, laflarla kandırılmayacağımı, beni etkilemek durumunda olan aile ocağında, ana-baba karşısında gösterdim. TC'nin en inkarcı, en betonarme ettiği gerçekliklerinizi delerek görebilen kişi, tabii ki sizin yapmacık davranışlarınızı görmezlikten gelemez. Bütün bunları hissederek, gücünüz ve ciddiyetiniz varsa bize doğru yaklaşacaksınız. Yoksa ufak bir canınız varsa, onun da lime lime olup yerle bir olmaktan kurtulması imkansızdır. Ben bunları eski Hasso olmamanız için belirtiyorum. Daha sonra bu kadar söze, güç ve yaratma eylemine rağmen, vay bunların haline diyorum. Bunlar safça kendilerini kandırdıkları gibi, bizi de kandıracaklarını sanıyorlar. Bu büyük bir yanıldır. Öğrenme ve değişim gücünüz yoksa saflarımızda ne arıyorsunuz demekten kendimi alıkoymuyorum.

En büyük savaş, kendi içini fethetmedir. Bunun için de zaman altın değerindedir; anlayış derinlikleri, hassasiyetler ve terbiye çok önemlidir. Bu hususlarda bir tartışma düzeyini tutturmanız vazgeçilmezdir. Bunların hepsini uyarı üstüne uyarı biçiminde size sunduk. Ama maalesef halen bu hususta tam bir çelişki halindeyiz. Bu nedenle sizler adına üzülüyorum. Kendi kendimle savaşarak oluşturduğum tarzımla sizin tarzınızı kıyaslıyorum: Ne olacak bu çocukların hali -hatta politik ve askeri anlamda bu bebeklerin hali- demekten kendimi alıkoyamıyorum. Tabii bu, aynı zamanda vicdani bir sorun haline gelmiş durumdadır. Kendi kendime bunları bu haliyle dağa, halk içine, hatta uluslararası alana nasıl gönderiyorum, bunlara yazık değil mi diyorum. O açıdan da size yükleniyorum. Tabii yüklendikçe de kişilikleriniz kireçtaşı gibi dağılmaktan kurtulamıyor.

İç savaş böyle geliştirmek istemezdim. Dikkat edilirse, bizim çözümlerimizin başlangıcında bu yönlü tek bir kelime yoktur; tam tersine, bizim aslanlar iyi yapar edebiyatı vardır. Fakat sonra baktım ki, bu edebiyatla işler sağlam gitmiyor. O açıdan da siz inat ettikçe, biz de sonuna kadar size yönelmekten kendimizi alıkoyamadık. Partiyi kaybetsek bile bu sorunu çözecektik. Çünkü bunun başka yolu yoktu. Aslında büyük bir sabır halindeyim. Yaşamımın en büyük sabrı, belki de insanlık tarihinin en büyük sabırlarından birisi size gösterilmiştir. Başka bir zamanda ve başka bir toplumsal hareket içinde bir çalışma için kadrolar üzerinde bu kadar durulacağını sanmıyorum. Tabii sizi saflarımıza çekmek fazla gönlümde değildi. Sizi çekmeme yol açan siyasi değerlerden, hatta askeri değerlerden daha çok moral değerler oldu. "Böyle yaşayacaklarına ölseler daha iyidir" biçiminde bir ahlaki ilkeyle sizi kabul ediyorum. Yoksa sizi saflarımıza iyi askerdirler, iyi politika yaparlar diyerek almıyoruz. Bir anlamda şu kararı çoktan vermiştim: Toplumda böyle pisi pisine, utanmazcasına yaşayacaklarına, saflarımıza gelsinler ve yaşamayı bilip yaşadıkça yaşasınlar; yaşamayı bilmiyorlarsa ölsünler. Bunu bütün halk için de göze aldık. Dikkat edilirse, bu bir siyasi ilke değil, ahlaki ilkedir ve bu ilke uygulanıyor. Sizde örgütsel bilinç, giderek politika ve askerlik gelişmelidir. Ancak bu sizi kurtuluşa götürür. Eğer bu gelişme olmazsa, PKK'nin moral ve ahlak ilkesi gereği öleceksiniz. Zaten pratik bunu çok kesin olarak gösteriyor.

Partileşmek gönüllülük temelinde olur. Partileşmeyi bir aşiret, bir ahbab çavuş grubu olarak düşünemeyiz. Onu özellikle askeri anlamda mücadeleye cevap vermeyen komutanlık veya savaşçılık biçiminde hiç mi hiç yaşayamazsınız. Bunlar şu andaki büyük sorunlarımızdır ve bunları çözmek için büyük bir uğraşı halindeyiz. Ayakta tutunmanızın genel çerçevesinin nasıl oluştuğunun, bir gelişme imkanının ne anlama geldiğinin, hatta kendinizi tanımanızın nasıl olabileceğinin bile farkında değilsiniz. Tüm bunların inanılmaz ustalıklı ve son derece uyarıcı nedenlerini gözlerinizin içine kadar sokuyoruz. Ancak hala bunları göremediğiniz ortaya çıkıyor. Tabii biz bu defa tedavisi aspirinle olmadı mı ağır operasyonla ameliyata yatırmaya kadar yöntem deniyoruz. Hekimlikle kıyaslırsak, durumunuz biraz bunu çağırıştırıyor. Yoldaşımı bir çırpıda düşmana ihbar eden ve katleden kişilikler hepinizin yanı başında ortaya çıkmıştır veya en olmadık bir gaflet sonucu onlarca yoldaşımızın şahadetine yol açmışsınız. Daha da kötüsü, tüm bunlar karşısında yüreğinde bir burukluk bile duymayanlar var. Kendi sorumlulukları altında onlarca değer kaybettiriyorlar, ama bunun karşısında yürekleri bile sarsılmıyor.

Şimdi bu konu üzerinde çok ciddi duracağız. En kutsal değerler bile bizzat bunların sorumluluğu altında ve bunların yanlışlıklarıyla yerin dibine gidiyor veya düşmana peşkeş çekiliyor. Kimdir bu kişilikler, neyin nesidir? Sanki yaptıklarıyla güçlenmişler gibi bunlar bir de yaptıklarını ilerletmek istiyorlar. Bunlar çok tehlikeli ve ağır sorunlardır. İşin tuhaf yanı, siz bu sorunlarla hiç ilgilenmiyorsunuz. Çünkü bunlardan biraz da kişiliğiniz sorumludur. Sorumluluk düzeyinizi daha da düşürmeniz, daha doğrusu sorumsuzluğu geliştirmeniz bize dayattığınız temel bir özelliğinizdir. En usta olduğunuz konu, sorumsuz olmak veya sorumluluktan kaçmaktır. Tabii bununla politika ve askerlik yapmayı bir yana bırakın, çobanlık bile yapılamaz. Çobanlar bir koyununu kaptırmamak için olağanüstü tedbirlidirler. Bir çobanın bir koyunu koruması kadar bile kendinizi korumaya çalıştığınızı sanmıyorum. Tabii bu, sorumluluk düzeyinin düşürülüşü ile bağlantılıdır. İstedığınız kadar bunları aşındırarak kendinize uygun bir yapı yaratmaya çalışın; halen bu işte iddiasını yitirmeyen birisi var ve ben artık gücümün son haddine kadar sorumluluk ve anlayışla bu işin üzerinde duracağım.

Hepinizin yaşadığı bazı yoğun sıkıntılar var. Tüm bu sorunları çözümlene gücüne ulaşmadığınız sürece sıkıntılarınız er geç patlayacak ve başta da sizi yok edecek. PKK'de her şey zafer kişiliğine göre kurgulanmıştır. Zafer kişiliğinin kurgulanmasına göre kendini adapte edip terbiye edemeyen biri patlar ve hiçbir şeyi kalmaz. Bu bir formüldür, bir köşeye yazılıp bırakılmıştır ve uygulanıyor. Halen en akıllılarımıza hitap ederken, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar öfkeli olmaktan kendimizi alıkoyamıyoruz. Görevlerinizi başaramıyorsanız neden işin başındasınız, neden karşımıza çıkıyorsunuz diyoruz. İşin tuhaf yanı, önlerine çok önemli, açıklayıcı ve yapılabilecek işler konulduğunda dahi oralı olmuyorlar. Bu konuda hangi kayaya çarptıklarının farkında bile değiller ya da kendilerini kandırıyorlar. Benim inadım, benim bazı özelliklerim korkunçtur. Çaresiz ve trajik bir sonla karşılaşılıyor, çok zavallılaşıyor, ama hala bunun nedenlerini anlamak istemiyorlar.

İnsanlığın temel değerlerinden ve yapılması gereken işlerden kendini soyutlayan, PKK gibi oldukça iddialı, halk için varolan ve başarıma kararlılığında bulunan bir hareketin temel özelliği dışında kendini her türlü kandırmaya açık bırakan bir kişilik, en acınacak kişiliktir. Kişiliklerinizden dolayı bu acıyı yaşıyoruz. Partileşmek, bu acınası kişiliği aşmak demektir. Buna gücünüz var mı, partileşmeye gelmek istiyor musunuz? Bu ciddiyetiniz var mı? Tüm bunları çok iyi düşünmelisiniz. Çünkü parti içindeki kişilik, değirmen taşı altındaki buğday tanesi gibi sürekli öğütülür. Sizin tutumunuz ise, "Ben öğütülmem, ben çelikten birisiyim" veya "Ben bir taş parçasıyım, değirmen taşı beni öğütemez" demeye benziyor. Ama değirmen taşının altına giren her şey öğütülür, öğütülme de ezilir. PKK'yi bir değirmen taşına benzetirsek, iyi buğday tanesiyseniz iyi öğütülüp un olursunuz, daha sonra hamurla şekillenirsiniz ve sizden iyi bir ekme çıkabilir. Eğer bir taş veya bir demir parçasıysanız, gerekirse o da öğütülür, yoksa ezilir. Belki kırilebilir, ama yine de una katılmaktan kendinizi kurtaramazsınız. Durum biraz böyledir. Ama sizin inandığınız şeyler başka türüdür. Eziliyorsunuz, gece gündüz üzülüyorsunuz, ama hala kendinizi eritememe ve dönüştürememeden bahsediyorsunuz. Dikkat edilirse, bu konularda sorumlu olan ben değilim, sizsiniz.

Eskilere ve yenilere, ülke dışından, ülke içinden ve zindandan gelenlere PKK'ye hoş geldin demek ancak bu çerçevede olabilir. Bunun dışında PKK'ye hoş geldin demek, size yapılabilecek en büyük yanlışlık ve kötülüktür. Daha önce dilim yandığı için, bir daha böyle rahat hoş geldin diyemem. Dedim, fakat kandırılmaya, o da sonuçta felaketlere yol açtı. PKK'nin kapısından içeri giren kim olursa olsun, bu çerçevede hoş geldin diyorum. Eğer evin asli elemanı olamıyorsanız, misafirlik kurallarına dikkat etmelisiniz. Geçiciyseniz, misafirci bir evde nasıl kalmırsa onun kurallarına uyun. "Evin asli üyelerinden birisi olacağım" diyorsanız, onun da kurallarına uymanız gerekir. Bunlar da çok önemlidir. Tercihle bulunmayı dürüst yapmalısınız. En büyük yiğitlik özelliklerinden

birisi de dürüstlük sınırlarında kalabilmektir. Dürüstlüğün sanıldığı gibi sadece bir duygu değil, muazzam bir bilinç ve değerler birikimini de gerekli kıldığını unutmamalısınız. Duygusal olanlar hiçbir zaman dürüst olamazlar. Çok sağlam bir yaşam, yine tecrübe ve onun bilinçle yoğunlaşmasına sahip olamayanlar dürüst olamazlar. Burada iyi niyet fazla bir anlam ifade etmez. Kişilik çözümlerinizin bu duygusal boyutunu işleyebilmek benim için hala çekici bir konudur. Çünkü sadece düşmana karşı değil, kendi iç çalışmalarına karşı ciddi bir dayanma ve başarıma gücü gösteremeyenler mutlaka çözümlenmelidir.

Bu çözümlerini kesinlikle sizlerle alay etmek veya bile bile sizi böyle açığa çıkartmak için değil, mutlak bir tedaviye olan ihtiyacınızı gidermek için yapıyorum. Eğer "Yok, bize gerekmez" diyorsanız, o zaman gidin düşmanınızla karşılaşın. Hatta başka örgüte de gitmekte serbestsiniz. Bunu tarihle kıyaslayıp ona göre tercihinizi yapın, bu konuda zorlama yoktur. Eğer yaşamınızın bir anlamı olacaksa, "Düşmanımız var, bize yaşam için çok az şey bırakılmış, yaşam önünde çok ciddi engeller var" diyorsanız ve bunda samimiyseniz, mücadelenin gerekleri gerçekten anlaşılmalıdır. Şimdi "Sana göre dayanma gücü olmak imkansızdır" diyeceksiniz. Bu, bana göre dayanma gücü değil, düşmana göre dayanma gücüdür. Bu biraz da başarıya göre dayanma gücüdür. Beni düşmana göre anlama ve dayanma gücü, yine çözümlenme ve örgütlenme gücü olmaktan çıkarırsanız benden geriye ne kalır? Benden geriye zavallı, sağa sola bakmasını bile bilemeyen, çaresiz, hatta en alttaki bir kişi kalır. Bu açıdan bireysel inada, bireyselliğe veya "O böyle, ben de böyleyim" diyerek taklitçiliğe düşmeye hiç gerek yoktur. Çünkü bizim gerçeğimiz asla ona müsaade etmez, onunla çelişir. Yaratan bir kişiliği taklitçilikle tekrarlamak asla mümkün değildir.

Benim inanılmaz öykümü demeyeyim de, bir günlük yoğunlaşmamı veya yaşamımı keşke inceleyebilseydiniz. Bu gücünüz yoktur ve bu da sizi çok zorluyor. Çünkü ordulaşmak istediniz, hatta "komutanlık yapıyoruz" diye kendinizi yıllardır aldatıyorsunuz. Ama bir de komutanlığa göre her zaman başkomutan söz konusudur. İstesem de istemesem de, her işte olduğu gibi artık bana yıkıldığı için bu işi kabullenmek zorundayım. Bir diğer özelliğim de şudur: Sizin gibi kendimi kandırmaya hiç niyetim olmadığı için, ne kadar inanmasanız da başkomutanlık başkomutanlıktır, gereği yapılmalıdır derim ve kendime göre sistemimi geliştiririm. Tabii bu da sizin komutanlığınızı, politikacılığınızı ve herhangi bir siyasi yönetim gerçeğinizi korkunç bir sürece sokar. Çünkü siz çok ucuz kelimelerle bu işi atlatmak istediniz. Bu işin asgari gereklerini öğrenmeye yanaşmadınız ve komutanlığın hitap düzeyinde bir iki cümlesine bile kendinizi hazırlamadınız. Akıl dolu olması gereken bütün yürüyüşlerinize şekil bile vermek istemediniz. Ama siz "Komutanlık iyi bir şey, bu kadar insanın üzerindeyim, eskiden hayalimden bile geçiremeyeceğim çıkarlarım geliyor, kendimi bambaşka buluyorum" dediniz. Bu tek kelimeyle gaflettir ve er geç bu kişilik lime lime olacaktır. Bunları hissettirmek için size karşı olağanüstü açık olmak istedik, ama siz o gücü gösteremediniz. Bu nedenle sizden çok korkuyorum. Çünkü karşımıza iki arada bir derede olan gerçeğinizi çıkarıyor. Bunun mutlaka çaresini bulmalıyız.

Sizler gençsiniz, içinizde en yahu ve en tecrübeli olan benim. Buna rağmen bıkip büyük bir heyecanla bu işin üzerindeyim. Sizde hiç iman, hiç vicdan yok mu? Ben boşuna belirtmiyorum. Bazı arkadaşlarımızın durumu tam bir kara vicdanlıya benziyor. Vicdan diye bir şey kalmamış, o kadar zavallı ve çaresizler. Hiç böyle komutan olur mu? Biz halkı da, düşmanı da unuttuk; bizim bu zavallı çocukların hali ne olacak diyorum. Kriz, stratejik önderlikte olsaydı, ben kendimi gerçekten bir dakikada bile yaratabilirdim; ama bu anlamda sorun benden kaynaklanmıyor. Şu anda dünyayı bile etkileyen bir stratejik önderlik sergilediğim ortaya çıktı. Size çok daracak bir taktik önderlik görevi verdik. Günlük yaşama bir devrimci gibi katılın, bir devrimci gibi örgütlü ve sorumlu yaşayın diyorum. İşte kıyamet burada kopuyor. Bir günün önderliğini nasıl yakalayabilirsiniz diyorum. Bazı çocukları yeni yeni yetiştiriyorum, ama sizden yüz kat daha doğru yetişiyorlar. Sanırım düşmanın küfürlü gerçeğiyle PKK'nin temizlenmiş ve aydınlatılmış gerçeği arasında aşırı bir sıkışmışlığı yaşıyorsunuz. Talihsizlik buradadır. Bu nesil bu nedenle aslında hem şanslı, hem de şanssızdır. Şansı şuradadır: Büyük küfürlü dünyadan temiz dünyaya çıkış yapabilir. Şanssızlığı şuradadır: Hızla küfürlü dünyanın kurbanı, oyuncağı veya provokatörü olabilir. Bunların ikisi de mümkündür. Bizim tüm gücümüz şansı birincisi lehine çevirebilmektir. Bu konuda da muazzam direniyorsunuz. Kesinlikle düşmandan daha fazla direndiğinizi görüyorum.

Son zamanlarda bu dünyayı bile etkileyebileceğimize, hatta düşmanın bile dönüşebileceğine, dönüşmezse de çözülebileceğine inanıyoruz. Bunun belirtileri ortaya çıkıyor. Sizin için aynı şeyi söylemek neredeyse daha zordur. Bu tuhaf bir durumdur. Bazen size çok aşırı yük mü yükledik diyorum. Bunun için büyük sabır gösterdim. Siyasi ve askeri olanakları önünüze kadar koyduk, ancak bir bebek kadar bile oynayamıyorsunuz. Bazen omzunuza hiç yük vermedik, ama bu sefer de kamburunuz çıkmış. Kendi iç kamburlarınız sizi böyle ikiye büküyor. Sizi bazen tamamen serbest bırakıyorum, o zaman da kendinizi müthiş bir biçimde zincire vuruyorsunuz. Bunlar izahı çok güç ve çapraşık davranışlardır. Yargılama ve sorgulama yapalım diyorum. Ama kimi yargılayacaksınız? Adamın kendisine bile saygısı yoktur. İster yargılayıp cezalandır, ister affet ve efendi yap, bunun da ayırımını yapamıyor. Kişiliklerin düşüş düzeyinde bütün o noktaları yakalamak mümkündür.

Stratejik önderlik sizin hala yeterince kavrayamadığınız bir husustur. Çünkü kavramayı bilseydiniz, taktik önderliği ve militanlığı sökebilirdiniz. Öyle bir seviyedesiniz ki, toplumumuzda oldukça egemen olan bir anlayışla "Stratejik önder Allah'tır, aşiretimizin ve ailemizin reisidir, mahallenin muhtarıdır, kocamdır, karımdır, kara sevdamdır, çocuğumdur" diyorsunuz. Toplumun tamamen çözülen ve savunulacak hiçbir yanı kalmayan, ama size oldukça aşılana o demode olmuş değer yargılarıyla stratejik önderliği böyle izah etmekten öteye bir gücünüz oluşmuyor veya bu güç de elinizden alındığı için çok trajik bir konumda kalıyorsunuz. Stratejik önderliğin gücünü anlayamama, acınacak bir hale dönüşmenize yol açıyor. Tabii bu, daha da çarpıklaşmış davranışları beraberinde getiriyor. Taktik önderlik, kadro, militan, partili olma gibi kavramlarla izah edilebileceğimiz düzeyinizle stratejik önderlik gerçekleştiği için, birdenbire kendinizi onun yerine koyuyorsunuz. İşte taklitçilik budur. PKK'deki son yargılamalarda bunun örneklerini bolca görebilirsiniz. Örneğin adam kendini benim yerime koyuyor, hatta kendini benden daha akıllı sanıyor; beni boşla çıkartarak, ama tam gücünü de benden alarak "Savaşı bitirelim, yeni yaşama yol açalım" diyerek, partiyi kandırdığı yetmiyormuş gibi, gelip beni de kandırma havasına giriyor.

Bu, bir taklitçiliğin kendisini hangi duruma düşürebileceğini ortaya koyuyor. Gözümüzün içine baka baka stratejik önderliğe ne kadar müthiş bağlı olduğunu söylüyor. Çok rahat kısa bir yol sürecinde çözülüyor. Elinden gelse bizi testereyle kesecek ve her şeyimizi sırf o can telaşını kurtarmak için yerin dibine gömecek. İşte stratejik önderliğe bağlı çok sayıda eleman gözlerimizin önündedir. En kötüsü de iyi vicdanlı, iyi çabalı ve emekçi olan binlerce savaşçımızın haline bakın. Kendi savaş yasalarının hem ideolojik hem örgütsel anlarından iki tanesine bile güç yetiremiyor. Bütün bunlar partileşme boyutunda ele alabileceğiniz sorunlardır.

İncelemezseniz, partinin değirmen taşı sizi dövdükçe döver. Bizim yaşamımızda savaşın da yenilmek, işin üzerine gidip de çözememek yoktur.

Kemal Pir'ler halen hatırımdadır; böylesi değerli bazı militanlarımız vardı. Onlar yozlaşmamış ve sonuna kadar militanca yürümeyi bilen arkadaşlarımızdı. O dönemde böyle yoğunlaşma ve savaşma olanakları yoktu; yaptıkları tek iş, temel doğruya ve amaca göre kelime hatası yapmadan doğruları söylemek, adım hatası bile yapmadan yürümektir. Bildiğiniz gibi böyle kahramanlar çok çıktı. Bu, PKK'nin gerçeğidir ve en temel özelliğidir. Böyle olmayanın nefes almaya bile hakkı olmadığını mutlaka anlamamız gerekiyor. Gücünüz varsa o zaman PKK'leşebilirsiniz. Gücünüz olmazsa ne olur? **Şahin Dönmez**'ler gibi olanlar her gün ortaya çıkar. Onların durumunun çok lanetli olduğu ortaya çıktı. Tabii yalnızca bunlara değil, dış cepheye TC'ye, hatta Amerika'ya bakın, kimin hangi durumda olduğunu görürsünüz. Yine bütün bunlardan çıkarılması gereken bir sonuç şudur: Partileşmeye doğru temelde hoş geldiniz, sağlam giriş yaptınız, umarız başarılırsınız gibi bir cevaptır, bir merhabadır. Merhabayı vermeyi artık bilin veya selamla birlikte merhabanın nasıl olacağını yavaş yavaş anlayın. Bunlar İslamiyet'ten kalmaz, çoktan anlamını yitirmişlerdir, ama biz yine de güncelleştirelim. Bana köylülüğü oynatamayacaksınız, çünkü bu oyunu yutmam. Bana TC'nin kapılarındaki Kemalizm'in en az köylülük kadar aptallaştırıcı gerçeğini dayatmayın, onu da yutmam. Fazla şuraya buraya kaçmaya gerek yoktur. Gerçek yine bizim sahamızdadır. Sahamız belki başkalarının size sunduğu gibi bazı avantajlar sunmuyor; ama gerçek, insan yaşamında en değerli olanıdır; ona bağlanmak, en değerli olana bağlanmaktır. Bu da buradadır, başka yerde aramak yanlıştır. En zor da olsa bunu tercih etmelisiniz.

PKK Öncülüğü Çelikten Bir Çekirdek Olmayı Gerektirir

Partileşmeyi özümseyinceye kadar üzerinde durun. Düşman, "PKK çözülüyor" derken, partimizi TC'yi çözecek duruma getirmekte kararlıdır. Düşman bizim için "Çözüldü, çözülüyor" dedikçe, biz kendimizi çelikten gülle haline getirip TC'yi en sağlam kalesinden vura vura çözeceğiz. Bu da bizim inadımızdır. PKK'yi yaşarken, PKK'yi kendinizde yoğunlaştırırken, kesinlikle bunu ölçüt olarak almamalısınız. PKK, TC'yi sadece askeri olarak değil, arkasındaki bütün kültürel ve moral değerleriyle de çözmeye iddiasındadır. Bu çok önemlidir ve PKK'leşmekten anlaşılması gereken budur. PKK'leşmeyi sağlamayanların dayanma, başarıya ve savaşma gücü olamaz. Size aynı zamanda hem tarihi hem de dönemin PKK'sini tarif etmeye çalışıyorum. Muazzam bir savaş var. Dünya çapında sosyalizm çözüldü denildi. Biz ise PKK'de sosyalizm kapitalizmi çözüyor diyoruz. "Ulusal kurtuluş güçleri eritildi" diyorlar. Bizse tam tersine, ona saldıranlar eritiliyor diyoruz. Böyle çılgınca bir yarış var.

PKK, bu nedenle hem müthiş dercede ulusal kimlik gücü, hem de uluslararası sosyalist kimlik gücüdür. Daha önce ideolojik olanla şimdi her boyutuyla savaştan olanı başlangıç ve günümüz itibarıyla böyle birleştirmiştik. PKK'nin özelliklerini esas almayanların kesinlikle savaşa bir adım bile atamaları gerekir. PKK'yi küçümsemeyin, çünkü PKK kesinlikle küçümsenecek bir güç değildir. PKK'yi soyut kavramlar, genel doğrular ve yapmacık davranışlarla temsil edeceğinizi sanıyorsanız, bu ciddi bir yanılgıdır. Hatta "PKK'yi bir yük gibi geçiştirelim, onun maskesi altında kendimizi yaşayalım" diyorsanız, bu kendinize yapabileceğiniz en büyük kötülüktür. PKK'deki partileşme kesinlikle böyle ele alınmaya müsaade etmez.

Son dış gelişmeler PKK'yi evrensel, uluslararası ve bölgesel boyutta adım atmaya, kendi özünü geliştirmeye ve bunu taşırmaya zorluyor. Biz bundan kaçınamayız. PKK'leşmek, bu anlamda boyutlanmayı göze almak demektir. Sosyalizmin bazı önemli kaleleri demeyelim de, öyle sanılan merkezleri çözüldükçe, PKK'nin yükü ve görevi daha da ağırlaşıyor. Biz bu görevi sahiplenmekten şeref duyuyoruz. Bu belirttiğim nedenlerle iç bünyemizde müthiş bir aşınma var. Bu aşınma büyük bir tehlikeyi arz ediyor. Her alanda bu aşınmayı durdurmayı birinci görev yerine koyduk ve bunu başarmadan diğer görevlere adım atmayacağımızı öngörüyoruz. Bu da size şunu yükler: Böyle partileşerek, öncü rolünü aşındırarak ve bunu da bir alışkanlık haline getirerek PKK içinde PKK adıyla yol almak bir yana, bu biçimde adım bile atılmayacağını bilerek partileşmeyi kendiniz için çözümleneceksiniz.

Bir düşman ki, "PKK'yi yalnız sıcak savaşım cephesinde değil, tüm dünyada -hatta birinci sırada- engel olmaktan mutlaka çıkarmalıyız" diyorsa ve buna karşılık PKK mensupları da PKK davasından vazgeçmediklerini iddia ediyorlarsa, çok düşünceleri ve tutarlıca birçok şeyi önlerine koymaları gerekir. Bu görevi iki de bir bana yıkmanın anlamı yoktur. Çünkü bu durumlar karşısında daha çok siz ezilirsiniz. PKK'leşme denilen olay böyledir. Ben bile bunun yükünü götürmeye zor bela dayanıyorum. PKK'leşmeyi sürdürmek benim için önemli bir konudur. Aşındırmak ve böyle sizin gibi rahat yaşamak bir yana, tüm bu yaptıklarım bile bana yetmiyor. Tabii sizin gibi kaçamak yapmıyorum, tamamen nefes nefese sorunların üzerindeyim ve zaten bu konuda daha da iddialıyım. Mümkünse bu süreci PKK'leşmeyle aşmayı denerken bunu pratikleştirin ve kendiniz için kanıtların halde tutun. Yani bu süreci çevrenizi aldatarak ve kendinizi kandırarak atlatmayın. Çok kötü, ama hep böyle oluyor. En büyük gücünüz veya katkınız, bu konuda aldatmasız gerçek bir partili olma gücünü yakalamadır. Bu husus öneminden hiç bir şey yitirmemiştir. Yarın amacımıza soysuzca ihanet etmek ve kutsal yeri bırakıp gitmek istemiyorsak, partileşme esastır. Partileşmeyi bu anlamda çözmeyenler ve kendisi için gerçekleştirmeyenler, yarın öbür gün kaçır tehlikeli olur, savaşır tehlikeli olur, içimizde yaşar tehlikeli olur.

PKK öncülüğü, önemini yitirmesi şurada kalsın, ağırlaşan görevler karşısında daha da çelikten bir çekirdek gibi olmayı gerektirir. Aksi halde köylü gibi ezilip büzülmekten kurtulamazsınız. Halen partileşme gücünüzün olduğuna inanmak istiyorum. Bir iddianız varsa, bunu böyle anlamlı kılamazsanız, yine aynı durumlara düşeceksiniz. Örneğin PKK'ye karşı sorumluluğumla kendi durumunuzu kıyaslayın: Merkezimizi, genelde PKK militanı ölçütünü nasıl gündeme aldığımıza hayret edersiniz. Yalnız genel doğrular ve işleyiş kuralları demiyorum, zaten bunlara fazla uyum gösterdiğiniz de yoktur. Fakat bunları iliklerinize kadar kızgın bir demir parçası gibi işletmenin tedbirlerini de almaktan geri kalmıyorum. Bu böyle olacak, bunu unutmayın. Hatta umulmadık bir yerde böyle bir yönelimle darbe yerseniz, "Bu partinin yönelimidir, ben onu iyi çözemediğim için parti şimdi bana yöneliyor" diyeceksiniz. Bunu böyle anlamalısınız. İşler bu kadar çarpıcı ve müthiş pratik savaşçılığı gerektiriyor.

Bu hususları çok aşırı tekrarlamak zorundayım. Sözü değerden çok düşürdünüz. Bu tarzınızı yine de sürdürmek istiyorsanız, hep bir ricam vardı, benim sonumu bekleyin. Tüm uyarılarım bu yönlüydü. Hatta benim uyarılarıma göre olmanın da ötesinde, daha iyi olmayı sağlamanız gerekir. Bu anlamıyla **Kemal Pir**'lerin, **Hayri**'lerin, **Mazlum**'ların şahadetlerini göz önüne getiriyorum: Onlar "Acaba bu yaptıklarımız ne kadar partiye göredir?" deyip, iyidir dememi bekliyorlardı. Ancak biliyorlardı ki, yaptıkları çok yetersizdi. PKK'nin bütün şahadet çizgisinde ve gerçek PKK'liliğin bütün yaşam çizgisinde bu husus vardır ve bu çok kesindir.

Bunu şunun için yine vurguluyorum: TC'de çeteler, hatta çetelerin çetesi var. Çetelerin çelikten çekirdeği var. PKK ondan da ötede bir çekirdek olmak zorunda. Yoksa savaş kuralları başka türlü olmaya şans vermez. Bunun için "Dağdan geldik, yorulduk" veya "zindandan, Avrupa'dan geldik, tahrip olmuşuk" demeyin. Bunların bazı nedenleri olabilir; fakat çözüm yine PKK olayında şans denemektir. Siz bu kadar gezip dolaştınız, ancak hiç birisine anlam vermediniz. Benim daracık mevziiim var, yine de dayanıyorum. Bu küçük çemberde neden bu kadar müthiş derinleştiğimi kendinize sormalısınız. Çünkü başka türlü olmuyor. Benim kadar mı özgürlüğe yatkınsınız? Dünyada en cıva gibi olan kişi benim, çok akışkanım, ama çok dar bir yerde sadece yuvarlanıyorum. Yuvarlanan da mesafe kat edemez.

Uzaktan kumandayı bilirsiniz. Satürn gezegenine de şimdi bir füze gidiyor. Biz de uzaktan kumanda sistemini partileşmede yarattık. Partileşmeyi istediğimiz yere gönderiyoruz. Bu da yeni bir tarz, elektronik çağının partileşmesidir. Siz bana eşek sırtında yürüme tarzıyla savaşabileceğinizi göstermeye çalışıyorsunuz. Bu mümkün değildir. Hızlı düşünme ve yapma Önderlik olayında o kadar tempo kazanmıştır ki, böyle eşek veya katır sırtında yürüyerek değil, son model bir arabaya binseniz de yetişemezsiniz. Neden füze tarzı? Karşı taraf da en son tekniği kullandığı -yalnız kaba anlamda teknikten bahsetmiyorum-, anlama ve örgütlenme işinde çok çalıştığı için bunları belirtiyorum. Bunu kanıtlayabilirim. Veriler hepinizin gözleri önündedir. Demek ki, Önderlik tarzında ve partileşmede tempo çok ileri boyuttur. Oysa siz halen dağda bir katırın sırtında gerillacılık yapmaya çalışıyorsunuz. Bu biçimiyle amaca ulaşamaz ve bir cevap da veremezsiniz.

Saha çalışmasını neden bu kadar derinlikli yaptık? İşte buna yengi tarzı, başarı tarzı diyorsunuz. Buna mecburdum, bunun başka hiçbir yolu yoktur. Anlatmak istediğim şudur: Aramızdaki mesafe çok açılmış ve büyük bir farklılaşma var. Bu durum karşısında bazıları neredeyse ağlayacaklar. Buna gerek yoktu, sizin saha çalışmalarınız benimkinden daha genişti, olanaklarınız da daha fazlaydı. Bu hususları ciddiyetle ele almadınız, ağır köylü veya sahte kentli kişiliğinizle, anormal bazı toplumsal ölçülerle bir şeyler denediniz. Tabii bu böyle olmaz. Bütün bunları sizi ürkütmek için belirtmiyorum. Hepinizin en zayıf olanı, koşulları en zor, yükü en ağır, düşmanı ve engelleri en çok olanı benim. Ama buna rağmen hala en iddialı olan, yüklendikçe yüklenen ve başardıkça başaran yine benim. Ne iddiasını, ne de tarzını asla kesmeyen birisi konumundayım. Hani bazı oyunlarda çılgınlaşmış denilir ya, biz de bu konularda tam bir parti çılgını olmuşuz. Bu kadar oynayan çılgınlaşır.

Gerçek PKKlileşmeyle olan farkınızı kapatmaya çalışın. Eğer doğru söz verir, "Anlayışlı, ciddi ve yeterince çabalı olacağız" dersanız, biz sizi kabul ederiz. Ama eskisi gibi yine "vız gelir, tırıs geçer" dersanız, hiçbir şansınız yoktur. Ne böyle gelmiş, ne de böyle gider. Her yerde bu söylenir, ama bende asla. Zaten Önderlik gerçeği hiç bir yerde, hiçbir zaman kimseye böyle gelir böyle gider dedirtmeyen gerçekliktir. Böyle kendini gizleyerek yandan, önden, arkadan geçişler yapmak mümkün değildir ve çok tehlikelidir. Önderlik, kendisinden daha fazla sizlere olanak tanıyor. Bunun tabii siyasi ve askeri boyutunu da hemen beraberinde getirdik. Bizde bilinç ve örgütsellik esastır. Bunun üzerine "Genel bir siyasete de, genel askeri çalışmalara da varız" dersanız, ben de size bu defa çok radikal bir dönüşümünüz olsun derim. Sizinle askeri ve siyasi olmayı da, partileşmeyle birlikte askerleşme, ordulaşma ve cepheleşmeyi de deneyelim. Deneyimlerim bütünüyle sizin olsun, hatta fazlasını da vermeye hazırız. Ama sizden de istenilen, bu anlamda ihtiyaç duyduğunuzu hiç olmazsa alma gücünü göstermektir.

Dikkat ederseniz ben sadece veriyorum. Siyaset bir zenginliktir, istediğiniz kadar askerlik, güç ve kudrettir, örgütselliktir, kendini bine katlamaktır. Tüm bunlar olduğu gibi sizin olsun. Bunların hepsi iyi şeylerdir, ekmekten ve sudan daha fazla size gerekli olan şeylerdir. Çünkü ekmek ve su da tamamen partileşmekten geçiyor. O olmazsa bu ülke halkının hepsi açtır. Ancak sizi açıktan da öteye düşmanın kılıcı bekliyor. Bunların hepsi gerçektir. Başka bir yaşam seçeneğinizin de olmadığını kanıtladık. Bu ülkede, bu toprakta ve halk içinde yaşayanlar, yani bu dünyada bizim gibilerin konumunda olanlar için, moral değerleriyle birlikte bir yeme içme işi bile kesinlikle partileşmede biraz yoğunlaşmaktan geçiyor. Ben bile halen bunun dışında başımı kaldırıp başka yol var mı diye kendime soramıyorum.

Sonuç olarak, parti konusunda alacağınız tek öğretici husus, partileşmeye büyük zarar verdiğiniz, partileşmenin gereklerine çok ters düşüğünüz, partileşmeyi ciddi olarak ele almadığınız, ancak şimdi ise büyük ıslah olmaya ve suçlarınızı affettirmeye geldiğinizdir. Bunun için "Hem bize verilen şans hem de olanakları değerlendirecek, bu işi başarıncaya kadar nefes nefese çalışacağız" diyeceksiniz. Diğer her şey bununla bağlantılı olarak anlam bulacaktır. Yatma, yeme ve içme işine kadar her şey benim belirttiğim tarzda dile gelecektir. Bütün bunlar oldu mu, PKK'ye katılımınız doğrudur. Eski de yeni de olsanız, kadın da erkek de olsanız veya hangi kültürden ve ulustan olursanız olun, PKKlileşmeye katılımınız ancak bu çerçevede gerçekleşebilir. Böylece bu dünyanın en önemli bir işine kendi şahsınızda kimlik kazandırılıyorsunuz. Bu da dünyanın en güzel olayını kendinde gerçekleştirmektir. Eğer bunun bana verdiği haz ve mutluluk, aynı zamanda anlayış derinliği ve güç olmasaydı, partileşmenin büyük yüküne bir gün bile dayanamazdım.

Bu kadar çabanın karşılığı sonsuz özgürlük, sonsuz özgürlük için sonsuz güçlenme imkanları, sonsuz güçlenme imkanları için büyük zevkle çalışma olacaktır. Günümüzde karşı cephenin bütün dayatmalarına yalnız kendi ulusal çerçevemizde değil, insanlık için de vereceğimiz en güzel cevap budur. Bu cevap yerindedir ve başarılıdır. Size düşen iş, büyük bir direnmenin, büyük bir önderlik tarzının ifadesi olarak başarılmak için önünüze konulmuş bu olayı kendinize nakşetmek, bununla yeniden yaratılmak, bununla yaşama merhaba demek, bununla savaşa yürümek ve bununla büyük başarmaktır.

13 Ocak 1988

ÖZGÜRLÜK BÜTÜN TOPLUM İÇİN GEREKLİ OLANI SESLENDİRMEKTİR

Çok yönlü bir şekilde bireyci kişiliğinizi inkar etmedikçe, parti kişiliğine ulaşamazsınız. Kişiliğin inkarı çok ciddi bir sorundur. Büyük çabalara rağmen partileşmemenin en önemli nedenlerinden birisi, kişilik inkarını yeteri düzeyde gerçekleştirememedir. Kişilik inkarında kastedilen şey, hem doğaya hem topluma yabancılaştırılan ve üretim gücü olmaktan çıkarılan, dolayısıyla ideolojiyi

ve pratikleşmeyi yitiren, bunun yerine belki de ilkel toplumsallaşmanın ölçülerinin bile dışında, egemen gücün -bizde bu jenocide kadar giden vahşi bir sömürgeciliğe- direkt veya dolaylı ajan kişiliğini her düzeyde yaşamayı özümseyen, savunan ve hatta bu kişilikle kendini yaşatabileceğini sanan kişiliğin inkar edilmesidir. Hepinizin bu temelde bir kişilik inkarı sorununuzun olduğu açıktır.

Bütün bu çabalara rağmen sizi bir türlü partileştiremememizin nedeni, kişilik inkarına yaşamayınsızdan ileri geliyor. Tabii bununla ilkel sınıf çıkarları, geri gelenekler ve ahlaki durumlar savunuluyor. Ama sonuçta bunların hepsi düşmana hizmete götürüyor. Bu, parti içinde her türlü örgütlenmeye gelememe, bozgunculuk, tutuculuk, ahab çavuşluk, kariyerizm, bireyciliğin her biçimi ve sonuçta tasfiyeciliktir. Politikada bu kişilik inkarının sağlanamaması sonuçta tasfiyeciliğe ve ihanete kadar götürür. Ama burada daha da hayret edilmesi gereken husus, yıllardan beri bunu bütün gücümüzle açığa çıkarıp aşılması için her türlü olanağı sunmamıza rağmen, bir türlü bu inkarı gerçekleştirememizdir. Bu, sizin bazı sınıf eğilimlerinize kanal açmak istediğinizi ortaya koyuyor. Bunun bilerek ve bilmeyerek, iyi niyetli veya kötü niyetlice yapılması o kadar önemli değildir. Bu hoşunuza gidiyor; çünkü öyle yetiştirilmiş ve öyle alıştırmışsınız. Fakat partileşmenin de bütün bu noktalarda kendini inkar etmekten geçtiğini adınız gibi bellemek zorundasınız.

Partileşme, gerektiğinde acı verse bile, onun sınıf gerçeğiyle uyuşmayan ne varsa hepsini büyük bir mücadeleyle aşmak ve temizlemektir. Bunun için sadece sınıf dışı özellikleri inkar etmek, yıkmak ve aşmak yetmez, bir de sınıf ölçülerine ulaşma savaşını vermek gerekir. Partileşme, emekçi sınıfın veya bizim sınıf gerçeğimizin, sosyal gerçeğimizin ideolojik düzeyi kadar askeri düzeyinin, hatta moral değerleri ve örgütselliklerinin toplam ifadesini kişiliğinde gerçekleştirmek demektir. Kendi sınıf gerçekliğinizde güçlü olabilirsiniz; bir ağa, bir patron, bir küçük burjuva bürokrati veya oldukça kurnaz bir köylü olabilirsiniz; bayağı kendinizi yaşatacak gücünüz de olabilir; hatta parti içinde bir hizip kurabilecek kadar güçlü de olabilirsiniz; çoğunuzun olduğu gibi tembel bir köle de olabilirsiniz; ama bütün bunlar son tahlilde sınıf çizgisinin reddidir, gerçek PKK çizgisinin reddidir ve ona karşı savaştır. Biz bunu parti adına kabul edemeyiz. Çünkü tespitimiz şudur: PKK'nın sınıf öncülüğü olmadan, ne Kürdistan'da ulusal kurtuluş savaşını, ne de her düzeyde toplumsal özgürlük savaşını geliştirilebilir. Geliştirilse de başarılmaz veya başarılı bile diğer sınıfların kısa süreli oyunlarıyla başka bir sınıfın egemenliğine, başka bir gücün hakimiyetine kadar götürülebilir. Bu nedenle sınıf devrimciliği veya onun her tür sosyal özellikleri esastır.

Maalesef son yıllarda partinin sınıf özü, onun tüm siyasal, sosyal ve askeri istemleri ve gerekleri ayaklar altında çiğnendi. Çünkü bir tembel köylü, bir küçük burjuva, bir feodal ağa, şeyh, bey gibi -bizde neredeyse herkes kendini bir beycik sanır- yetiştirilmişsiniz. Düşmanın bir kontrası gibi parti çizgisine korkunç saldırdınız. Bunu yapmak hoşunuza gitti ve bununla kendinizi daha güçlü kılacağınızı sandınız. Bazıları neredeyse partiyi ele geçireceğini sandılar; hatta parti çizgisini bozacağına bile inanılanlar az değildir. "Biraz çalışsam, kendimi biraz daha dayatsam bir bölgeyi ele geçirir, hatta PKK Merkezinde istediğim etkinliği sağlar, Önderlik gerçeğini istediğim gibi kullanırım" diyenler oldu. Öyle bir noktaya gelindi ki, başını koparsan kendini bu sevdadan kurtaramayanlar var. Bu tutumlar neredeyse her önemli aşamada tehlikeli bir biçimde karşımıza çıkmaktadır. Parti tarihi bunun örnekleriyle doludur. Bunları doğru öğreneceksiniz.

Aslında sorun bunları doğru öğrenmeniz veya öğrenmemeniz de değil. Siz sınıf zemininizi inkar etmiyor, inkar etseniz de doğru sınıf zeminini esas almıyorsunuz. Sizin bütün sorunlarınız gelip buraya dayanıyor. PKK'nın sınıf zeminini kavrama, özümseme ve onu temsil etme kararınız var mı? Bunun için de içtenlikle, büyük bir mücadele ve azimle sınıf inkarını gerçekleştirmeye var mısınız? Sizin için temel sorular bunlardır. Sizin "Biz böyle doğduk, böyle büyüdük" demenizi kabul etmiyorum. Şimdi her şey çok açık anlatıyor ki, sizin büyütlüşünüz bir iflastan ibarettir. Çok iyi biliyorsunuz ki, birey olarak bir hiçsiniz. Temel ulusal ve toplumsal davalarda kendinizi bir objektif ajan olmaktan bile kurtarıyorsunuz.

Son yıllarda gelişen bir şey varsa, o da PKK sayesinde, PKK'nın Önderlik gerçeği sayesinde olmuştur. Bu da inkara gelmez. Kalkıp bunu kendi marifetinizmiş gibi değerlendirir, onun içine de kendi iflas etmiş kişiliklerinizi gizleyip dayatarsanız, adına objektif ajanlık denilen işi yapmış olursunuz. Bu da sizi er geç bilinçli ajanlığa kadar götürecektir. Sınıf mücadelesinin böyle katı yasaları vardır. Bu konuda kendinizi kandırmayın, partiyi kandıracağınızı da sanmayın. Partinin temel özelliklerini neden bu kadar göz ardı ettiniz? Tavır koymamıza rağmen, partiyi kendi içinde tasfiye etmeye nasıl cüret ettiniz, bunun gücünü nereden aldınız? Burada "Gericiliğim, tutuculuğum, bireyciliğim, keyfi tutumlarım, bireysel alışkanlıklarım, çıkarlarım, arzularım buna neden oldu" diyeceksiniz. Ama bütün bu kelimelerle dile getirdikleriniz sadece ve sadece parti karşıtı konumda ısrar ve partileşmeye karşı savaş anlamını taşır. Hatta "Ben geriyim, elimden bundan başka bir şey gelmiyor" demeniz, objektif olarak düşmanın sizi geri kılması, çok yaramaz bir konumda bırakması ve sizin de bunu partiye dayatmanız, yani sizde gerçekleşen düşmanı partiye karşı kullanmanız anlamına gelir. Bu da partiye karşı savaş oluyor. Kendi geriliğinizi savunamazsınız, savunmanız halinde düşmanı açıkça dayatmış olursunuz. Toplumsal tarihe baktığımızda, sosyal mücadelelerle bir tarafın kazanıp diğer tarafın da kaybettiğini görürüz. Sosyal mücadeleler bilim tarihinin motorudur. Her türlü değerlendirmeye bu gelişme yol açar ve toplumlar da bunu kanıtlamıştır. Sizse, "Bizim için toplumların motor gücü çalışmaz, biz motorsuz raylar üzerindeki boş vagonlara benziyoruz" diyorsunuz. Oysa boş vagonlar bir işe yaramaz ve içinde yük de olsa çürür. Mücadelenin dilini inkar etmeniz kesinlikle bu anlama gelir.

Toplumların diyalektiğinde de toplumların gelişme kanunlarına göre insan gelişmeye mahkûm bir varlıktır. Şimdi siz buna karşı da direniyorsunuz. Size göre gelişme kanunları bizim için fazla işlemez, bizim için işleyen ancak çürüme kanunlarıdır. Bu yok değildir, toplumlarda da bu vardır. Fakat bu yenilen, çürüyen ve tasfiye olan toplumların diyalektiğidir. Bu bizde de var, hem de çok etkilidir. Ama yanıldığınız nokta şudur: PKK bu yenilen toplum dinamiğine, çürüyen ve dağılmaya mahkûm bırakılan toplum gerçekliğine karşı bir savaş diyalektiğidir, bir savaş gücüdür, inisiyatifidir, iradesidir, karardır, örgütüdür ve ordusudur. Oysa siz bu temel gerçeklikten halen habersiz gibi durmaya çalışıyorsunuz. PKK yenilen, çürüyen ve dağıtılan toplumsal gerçekliğe alternatif olarak yenmeye azmeden, onun bütün düşünsel, iradesel, örgütsel ve eylemsel gereklerine cesaret eden ve sadece söylem düzeyinde bırakmayıp bunun çabasını sergileyen bir harekettir. Kadro da onun çelik çekirdeği olmalıdır. PKK'de öncü özellikler ve kadro kavramı budur.

Kendinize bakın ve kendinizi bununla mukayese edin. Maalesef yıllardır neye benzediğinizi bile kendinize sormadınız. O zaman siz kimsiniz, PKK'de ne arıyorsunuz, neden bu hususları öğrenmiyorsunuz? Karşımıza çıkan ucubeler gibisiniz. "Bunaldım, kafam çalışmıyor, eğitilmekten canım sıkılıyor, örgütlenemiyorum" diyorsunuz. Bunun yerine yaptığımız, düşmanın işlevini PKK içinde tekrarlamak ve buna körce çeşitli kulplar takmaktır. Bunların hepsi yanlıştır. PKK'nın içinin aydınlatılmasında görülecektir ki, siz bile

düşmanın şu veya bu biçimindeki türevleri, yani artıklarısınız. Bu bir kader değildir ve sizler insan eliyle yaratılmış ve yaşam gerçeklerine dayatılmış ajanlar oluyorsunuz.

Partileşmenin özü bunu hem anlamak, hem de yapılması gerekli olana ve emredilene ulaşmaktır. Bunun önemli özellikleri yenilmemek, yeni yaşama bütün bu boyutlarıyla yön vermek için örgütlenme ve iradeye sahip olmak ve sahip çıkmaktır. Bunu ya yapacaksınız, ya da “Ben PKKli değilim” veya “PKKli olamam” diyeceksiniz. PKKli olabilmek için ne yapmak gerekir sorusuna cevap arayacaksınız. Görülebildiği kadarıyla bunu hiç yapmıyorsunuz. Bunun yerine toplumda düşmanın geçerli kıldığı alışkanlıkları sergiliyorsunuz. Ailenizden, çevrenizden ve toplumdan sorumsuz, örgütsüz, bireyci ve bilinçsiz yaşamayı öğrenmişsiniz. Bundan kendinizi kurtarmanız gerekir. “Böyle gelmiş böyle gider, bizden adam çıkmaz, bu işin altından çıkılmaz” demek, yenilmiş toplumsal gerçekliğin ifadesidir. Şimdi bunu bize dayatıyorsunuz. Bu, bakış açılarınızdan tutalım dilinize kadar her şeye yansıyor. Sizi bu halinizle nasıl kabul edeyim? Askerleşmeyen davranışta bulunmak, düşmanın parçaladığı kişiliğe boyun eğmektir. Bu bir iki basit bilgi sorunudur. Beynini değiştirmemek, düşmanın parçaladığı beyne kılıf geçirmek demektir. Anlamayı durduran ve toplumu tasfiye etmeye yönelik güç düşmandır. Çoğunuzun şimdi kimi temsil ettiği belli değildir. Beyniniz ve iradeniz paramparça olmuştur. İyi örgüt dili olmayan, iyi örgüt kuramayan sizsiniz. Gerillada kendini çete bile olmaktan kurtaramayan sizsiniz. Artık bunlar anlaşılır hususlardır.

Diğer bir konu, sizin parti içindeki durumunuzdur. Dikkat edilirse biz halkın emek değerlerini topladık. Bildiğiniz gibi bizim toplumumuzda lümpenlik yaygındır, yani avare kişilikler çoktur. Lümpen veya her türlü sınıf dışı kalmış kişilikler hırsızlığın kişilikleridir. Bu kişiliklere devlet iş vermiyor, mevcut toplumda işsiz bırakılmışlar. Bunlar PKK’de yetki, maddi ve manevi değerler gibi bir takım olanakların biriktiğini görüyorlar. Büyük bir kısmı buna saldırıyor. Yani siz bir hırsızlar hareketisiniz. Nitekim düşman “Bunlar çapulcu” diyor ve uluslararası alanda da bize böylesi bir imaj yakıştırmak isteniyor. Buna kendinizde bir şeyler görebilirsiniz. Çünkü akıllı güçleri ve değerlerini iyi koruyanları kimse kolayca suçlayamaz. Siz her gün parti içinde yetki gasp ediyor, kuralları yok sayıyorsunuz. En iyi niyetli arkadaşımız, ya farkında olmadan kuralların kölesidir, ya da kurallar ve yetkilerin bir gaspçısıdır, beni bile hiçe sayar. Bu yaklaşımlar çok tehlikelidir.

Bu konuda en çok karşımıza çıkan da Osmanlı tarzıdır. Osmanlıda -ki, onların da kendilerine göre kanunnameleri vardır- “Kanunlar karşısında boynum kıldan incedir” derler; ama bunu yapanlar boynularını kurtardıktan sonra herkesi kendileri karşısında boynu kıldan ince sayar, çoğunu vurur ve boynunu keserler. Sizin kişiliğiniz buna son derece müsaittir.

Biz disiplini olan, siyasete hakim olan ve hukukla idare edilen bir toplum değiliz. Toplumumuzun kuralları uygulamak için güvenlik kuvvetleri yoktur, yapılanları denetlemek için bir istihbaratı, bir parlamentosu ve hükümeti yoktur. Parti oluşturmamızın nedeni ise, olmayan bütün hususlara bir mücadele örgütüyle cevap olmaktır. Halkın hukukunu, halkın karar gücünü, halkın hükümet gücünü, halkın emniyet, denetim sağlama ve menfaatlerini koruma gücünü oluşturmak için parti kuruldu. Parti hep bunun hazırlıkları, örgütlülüğü ve savaşlarıyla dolu olan bir yoldadır. Siz tam bir kara cahil gibi bütün bunları unuttunuz. Hatta ondan da öteye partiyi karşı inatların çekiştiği bir arena haline, kimin elinin kimin cebinde olduğu ayırt edilemeyen bir duruma getirdiniz. Böyle partililik olmaz, böyle hiçbir yere varılmaz. Parti ihlali ile bir yere varılacağını kim size söyledi? Sizin kara cahilliğiniz, hırslıklarınız ve zavallılıklarınız buna yol açtı. Böyle olmaz, sizinle partileşme yürümez ve ortada kalırsınız.

Siz parti içinde neler yapılması gerektiğiyle uğraşmaya hiç yanaşmıyor, boş işler ve hatta tehlikeli işlerle uğraşıyorsunuz. Böyle yaşamaya nasıl cesaret ediyorsunuz? Sizin haliniz ne olacak? Bu durumunuzun sorumlusu yine kendinizsiniz, çünkü partileşmeyi istemiyorsunuz. Partileşmeye ilginiz yoktur, sizin ilginiz başka şeylere yöneliktir. Bizde tutarlı bir düzine partili olsaydı, belki şimdi emin adımlarla zafere yürüyecektik.

Şu anda benim endişelerim düşmana yönelik değil, içimizde kimlerin PKK’yi nasıl karıştıracığına veya beni nasıl anlamsızlaştıracağına yöneliktir. İçlerinden en iyileri de dahil kimse bunu anlamayacak, çevresini örgütleyemeyecek, farkına varmadan her türlü bozgunculuk ve olumsuzluğa gitme temelinde kullanılacak veya etrafını kullanacak diyorum. Günlük bütün telaşım bunlardır. Parti içinde düzeni büyük bir savaşımı vererek kim yürütecek? Her biri "Ben şuradan bozarım, buradan saldıırım, dipten çökertirim, üstün bastırırım" diyor, işte ben bunu durdurmaya çalışıyorum. Ortada bir moral ve vicdani değer de yoktur; bu çok tehlikelidir, siyasi olarak da en körce bir tutum ve davranıştır. Bunun hiçbir örgütsel değeri de yoktur. En tuhafı da kendinizi bu halinizle kabul ediyor, yaşayabileceğinizi sanıyor, “Neyimiz eksik?” diyorsunuz. Açıkça belirtebilirim ki, ben bile bu halimle kendimi gerçekten zor yaşıyorum. Bu zavallı ve hiçbir şeyi olmayan halk önderlik görevini üzerime yıkmasaydı, düşmana dayanmak bir yana, size karşı dayanabilmek bile mümkün değildi. Ama herkes nefesini tutmuş, “Sen bize lazımsın” diyor. Ben de tamam, lazımsam biraz dayanayım diyorum. Hikaye budur. Yoksa siz insanı özünden kopartacak ne varsa onu temsil ediyorsunuz. En başta da kendinizi dinamitliyorsunuz. Tabii bunların farkında değilsiniz. Çünkü bunların farkında olabilmek için yalnız vicdan yetmez; başaran düşünce, başaran irade ve çaba düzeyinde sonuna kadar yüklenmek gerekir. Bunların çoğu sizde yoktur.

Çoğunuz gençsiniz, bu kadar genç kızla yan yanasınız; kendinizi adam yerine, şerefli insan yerine koymamak ayıptır. Ben bile bu halimle zor bela kendimi adam olarak kabul etmeye çalışıyorum. Sizin duruş tarzınızdan bile korkuyor, kendilerini böyle nasıl kabul ediyorlar diyorum. Çünkü kabul edilebilecek çok az şeyim var. Tehlike sizi böyle cesaretlendiren ve size “Böyle yaşanabilir” dedirten anlayışınızdır. Daha da kötüsü, kendinizle baş başa kaldığınızda neredeyse yapmadığımız düşkünlük, geliştirmedığınız oyun yoktur. Kendiliğinden bir tasfiyeciyi yığını gibisiniz. Sizi zor bela tutuyorum; tutmasam kendi kendinizi çözme, çözülme ihtimaliniz çok yüksektir. İçinizde büyük bir vicdan sahibi veya örgütü toparlamakta kararlı olan, tehlikeyi sezen ve buna göre kendini tetikte tutan kim var? Böyle bir yiğit çıksın. Yiğitlik, halkın temel işlerinde “Ben varım” diyen, ben varım derken de bunu yapma gücünü gösterendir. Dikkat edilirse bu kimsede yoktur.

Önderlik ölçütlerinde yiğitlik şu demektir: Yeterliysen, güçlüysen, güzelsen sana geçit vardır, yoksa seninle ancak savaşılır. Bize "Yok, ben böyleyim, kulağım delik, buram ezik, affet Başkanım" diyemezsiniz. Bunların hepsi safsatadır. Ortada partileşmeden ziyade önderlik savaşı kalmış. Partileşmeye zaten büyük bir tepkiniz var. Ama benim de bir inadım var. Buna neredeyse tek başına parti, tek başına ordu, tek başına merkez, tek başına karar ve yürütme gücü diyeceğim. Bu durum tarihi açıdan kaçınılmaz mıydı? Bu iş daha güçlü kişiliklerle kolektif de yürütülebilirdi. Ama buna talip olan yoktur. Hiç kimse halkın işlerine talip olmuyor, bu yüzden tek kaldım. Kim yükü güçlü bir şekilde paylaşan yaman arkadaşlarımız olsun istemez? Bu durum tehlikelidir. Yarın bana bir şey olsa ne yapacaksınız, ne olacak? Zaten dava sizin başınıza bela olmuş. Ya çoğunuz "Kurtulduk, pastadan biz de istifade edelim" ya da

“İşte hikaye bu kadar” diyeceksiniz. Sizin için davaların bitişi için gözyaşı dökmeye bile değmez. Çünkü sizde herhangi ciddi bir yürek yoktur; kendinizi rahatça bireycilikle kandırabilir, farklı kılabilirsiniz. Bunun için gerekli olan süre yirmi dört saattir. Bunun tersini iddia ediyorsanız, o zaman kendinizi kanıtlayın. Hepinizin pratiğini açtığımızda, göreceksiniz ki gerçek budur. Çünkü bir tek örgüt kuralına bile sabırla katılım gücü gösteremediniz.

Size durumu değerlendirdim, gerekli olan işe doğru anlam ver ve ciddiye al diyorum. Fakat siz utanmadan kendinizi dayatıyorsunuz. Bunlar kendinizi inkar edememenin ve parti diline sahip olamamanın vahim sonuçlarıdır. Hepiniz ağacın kurdu gibisiniz, en kutsal değerlerin canına okuyorsunuz. İşte Kürt budur. Kürd’e bütün alem şunu yakıştırmıştır: “Bunlar için insan hakları ve demokrasi geçersizdir, katliama da uğratılsalar o kadar önemli değil.” Maalesef gerçekliğiniz budur. Bunu hiç inkar etmenize gerek yoktur. Çünkü onlardan önce biz kendimize her türlü kötülüğü yaptık. Bunun bir tanesi siyasi cehalet, bir tanesi de partileşmenin hiçbir kuralına gelememidir. Daha da derinleştirirseniz, işe yaramaz bir kişilik ortaya çıkar. Hiçbir değer ihtiva etmeyenler kendi soy ağaçlarına kibrit suyu dökerler. O açıdan bazı lüzumsuz dilleriniz, yine bazı yaşam dürtüleriniz varsa onları kesin.

Bu yaşa gelmenize rağmen, örgütsellik ve partileşme karşısında tamamen kayıpsınız, ipe sapa gelir bir yanınız yoktur. Şu anda PKK Merkezi, birbirlerini boşa çıkarmanın en etkili kurumu haline gelmiş. Bütün bölge yönetimleri de, onların alt düzeydeki yönetimleri de birbirlerinin kopyaları durumunda. Size karşı eleştirilerim çok sert olmasına rağmen, bazı küçük hesaplarınızdan dolayı tepki göstermiyorsunuz. Muhtemelen burada kendinizi açığa çıkarmanın güç dengelerine göre olmayacağını düşünüyorsunuz. Ama kimsenin sizi göremeyeceği, kendinizi güç sandığımız ve “Fırsat elime geçti” dediğiniz yerlerde meşhur bastırma yöntemlerini uyguluyorsunuz. Bu kaçak güreşmedir veya arkadan saldırmadır, bunun yiğitlikle hiçbir ilgisi yoktur. Bu da sizin için önemli olmayabilir. Çünkü birleşik güce karşı her zaman kaçarsınız. Sizin en bayıldığınız kavga türü, bireycilik temelindeki kavgalardır. Ben en erken yaşlarda bile şunu anladım: Örgütlemek istediğin insanlara bir hedef, hatta bir çıkar göstermezsen, onları sürükleyemez ve onlara bir iş yaptırılmazsın. Ben o yaşlarda bile bunun için dil döküyordum. O çocuklar halen hatırımdadır: Onlara yalvararak, gel seni şu dereye götüreceğim, orada neler var neler diyordum. Söylediğim her şey vardı ve bu çocuğu böylece kendime yol arkadaşı yaptım. Gel sana şunu öğreteceğim diyordum, söylediklerimin hepsinde de tutarlıydım. Bir gerekçe önlerine koyuyor ve o çocukları evden çıkarıp sürüklüyordum.

Bu konuda bir de kendinize bakın: Örgütün sağlam hedeflerini, altın değerindeki imkanlarını, maddi ve manevi istemlerini ve ihtiyaçlarını hiç görmüyor, hatta hazır örgütü bile kendinize bir engel olarak görüyorsunuz. Hedefsizsiniz; ihtiyaçları görmüyor, iyiyi götüreni anlayıp esas almıyor ve onun yerine kendinizi dayatıyorsunuz. Bunun örgütlülükle ne ilgisi var? Parti içinde hepinizin yaptığı budur. Tarihimize bakın: Bu durumunuzu nasıl izah edeceksiniz? Belirttiklerime hak verin, yani namuslu ve dürüst olun ve bazı şeylere cevap verin. Sizin durumunuz mahallenin belalısına benziyor. Kabadayı geldi, çekil önden! Bu sizi bir yere götürmez. O halde belalı olmalıkta ne zaman vazgeçeceksiniz? Bazı işleri ne zaman anlamaya başlayacaksınız? Bir de insanlar kendilerine her zaman şunu sorarlar: “Ben de bir güzel şeye sahip olsam olmaz mı?” Ancak görebildiğim kadarıyla siz bir işe yararlı olayım demek yerine, “Ben şu işi bozsam olmaz mı?” diyorsunuz. Kişiliğinize hakim olan budur. Bu özelliği nereden aldınız? İnkâr etmediğiniz, çok çeşitli nedenlerle başımıza yıkılmış kişiliğiniz size, “Ben şu işi bozsam, örgütü şuradan zorlasam olmaz mı?” dedirtiyor. Bunların hepsi kendiliğinden oluyor, yani kişiliğiniz kendiliğinden partileşmeye karşıdır. Tazınız ve söylemlerinizle partileşmeye karşısınız. Benim düşündüğüm partileşmeyle sizinkini karşılaştırdığımda, sizin durumunuzun tam bir bela olduğu ortaya çıkıyor.

PKK Gücünü Yüce Tutulması Gereken Değerlerden Alır

Biz başka türlü bir savaş örgütüyüz. Bizim yönlendirdiğimiz olay, gerçekten de nefes nefese yürütülen bir savaş olayıdır. Sizi defalarca uyardım rağmen her gün trajik imhalarla karşı karşıya kalıyorsunuz. Bazıları da buna yol açan suçlular konumundadır. Mümkünse bunu anlayabilmek için biraz düşünün. Kimse size hazır olmadığınız ve yapamayacağınız bir görevi yüklemek istemiyor; ama kimse sizin bu halinizle partiyi yürütmek de istemiyor. Sizi siyasi ve örgütsel bir sorumlulukla değil, ahlaki bir sorumlulukla kabul ediyorum. Bu çocukları böyle ortalıkta bıraksam yazık olur diyorum ve sizi bu temelde kabul ediyorum. Oysa bu yanlış. Yalnız ahlaki ve moral ilkeyle birlik olmaz. Bunun için partileşmeye gerçekten var mısınız? Bir başlangıç yapabilir misiniz? Bu konuda o kadar kötülük ve yetersizlik yaptınız, ama ben bunları sorun yapmayacağım. Sorun hepinizi benden bitecek kadar bağışlayıcılıkla affetmek de değildir, biz öyle büyüklüklere inanmıyoruz. Affeden büyüklük olmaz. Ama sizi ıslah etme ve eğitime sözü verebiliriz. Fakat siz bir başlama sözü verebilir misiniz? Sanırım o gücünüz de yoktur.

Kendimi tanıdığımdan beri hep örgüt diliyim. **Örgüt dili** kendi kör arzuları ve dayatmalarıyla değil, hep başkalarıyla içten, istemli ve arzulu yürüyebilmenin dilidir. Benimle olan hemen herkesin arzulu ve istemli yürüyebildiğini belirtebilirim. Beni ben yapan da budur. Hiç kimse “Seninle yürümede isteksizdim” diyemez. Zaten isteksiz ve gönülsüz olanlarla yürümem mümkün değildir. Bu çok nettir ve açıktır. Ama bir de kendinize bakın: Sizinle olanların örgüt dili var mı? Bazıları sizinle olabilir; ama bu onların arzulu ve istemli oldukları anlamına gelmez. Bu fukaraları ya yetkinize dayanarak, zorla ve korkutarak, ya da ortak örgütlenme hedeflerine bağlı olarak değil de haksızlık ve ahbap çavuşluk temelinde yürütüyor, bir çıkarımız için bir yerlerden çalıp kendilerine bir şeyler peşkeş çekerek kendinizi kabul ettiriyorsunuz. Tabii bunlar birlikte yol alma değil, birlikte yolu kapatmadır. Bu, örgüt dili değil, bir örgüt varsa onu boşa çıkarma dilidir. Sizin yaptığımız budur. Örgüt dili, ordu dili, siyasi dil parti içinde, partileşmede ilk darbeyi vurduğunuz, ama sizin için her şeyin esası olan olgudur. Siz “Ortada örgüt dili, örgüte sahip çıkan kalmasın ve herkes borusunu öttürsün” diyorsunuz. İşte düşmüş toplumun dili, işte düşmanın konuştuğu kişilik dili budur.

Eskiden egemenler kölelerden ordu oluştururlar, onları bir yandan korku bir yandan da maddi yaşam vaadiyle tutarlardı. Müthiş bir korku yaratıp ondan sonra da “Bu ordudan çıkarsanız aç kalırsınız” derlerdi. Açlıkla ve zorla köleci, feodal ve hatta burjuva orduları oluştu ve bunlar tarihte müthiş savaştılar. Özgürlük orduları öyle değildir. Sizin örgütlenme ve ordulaşma anlamında diliniz bozulmuştur; kullandığımız dil bir köylü, feodal veya burjuva dilidir. Ama biz bu dille yapamayız. Çünkü burada bir çelişki var. Birisi zorla ama sınırlı, diğeri maaşla ama çok az tatmin ederek yürütebilir; çünkü eşyanın tabiatı gereği ikisi de fazla yol aldırılmaz. Bu açıdan bizim dilimiz özgürlük dilidir, buna sosyalist dil deniliyor, bu da sizin bu bozulmuş dilinizle çarpışıyor ve hesabınıza gelmiyor. Bunun için bütün topluma hitap edecek kadar dil gerekiyor. Ancak sizde bunu örgütleyecek yetenek yoktur. Bu ne zorla ne de tatminle olur. Yani bu, korkutmayla değil özgürlüğü istemekle olur. Bu konuda ne kadar özgürlük istiyorsunuz? Sizin istediğiniz özgürlüğün hepsi bireysel sınırlarda kalmıştır. Sizin istediğiniz özgürlük “Bırak, ben istediğim özgürlüğü yaşayayım”dır. Örgüt içinde

bile tasarruf ve bastırma dediğiniz, “Bırak, ben yoldaşımı öldüreyim” özgürlüğüdür. Dikkat edilirse, bu çok yaygın yaşıyor. Fakat özgürlük bu değildir. Özgürlük bütün toplum için gerekli olanı seslendirmek ve gerektiğinde de savaşmaktır.

Bütün toplumun bu özgürlüğe ihtiyacı, hatta susamışlığı vardır. Onu gönülden seslendirecek ve bunu kendinizde kanıtlayacaksınız. Bu işler halkların isyanıdır, halkın örgütüdür, halkın ordusudur, halkın savaşıdır. Siz böyle olabiliyor musunuz? Hatta bunu bir yana bırakalım, küçük bir örgüt birimi içinde bile bir ortak dile ulaşmamışsınız. Büyük hesaplarda olduğu gibi, herkes ister ki bir karış diğerinden önde olsun; sizin örgüt diliniz bu kadardır. Bunun için de böyle konuşmaya alışmışsınız. Bütün bunların yanlış olduğunu kanıtlamaya gerek yoktur. Sizin neden böyle kaldığınızı anlamak daha önemlidir. PKK içinde bizden bile büyük fedakarlıkla kendisini yakanı, kendisinde bomba patlatanı, kendisini tümüyle örgütün amaçları için feda eden her şeyden yüce tutuyorum. PKK'ye bu kadar inanmak, PKK'yi bu kadar güç görmek, her şeyden yüce tutulması gereken bu değerler sayesinde. Onların bize yükledikleri büyük görevler olmasa, bir gün bile dayanamayacağımızı biliyoruz. Zaten bağlılık da hem dayanma, hem yürütme, hem de yüceltme gücüdür. Şehidin anısına, onların halka bağlılıklarına ve örnek kahramanlıklarına sahip çıkmak böyledir. Bu bizi zorluklara dayanmaya ve mücadelemizi yenilmez kılmaya götürür. Bu da işin diğer bir boyutudur. PKK'nin gerçeğini ifade ederken, PKK'nin bu yönlerini fazla tartışma konusu yapmıyoruz. Çünkü bunlar tartışma konusu edilemez. Yüce değerler tartışılmaz. Ama bizim tartıştığımız şey yüce değerlerin tahribatına götüren tutumlardır ve bunu yapmamız gerekiyor.

Bazıları "Hep eleştiriyorsunuz" diyorlar. Tabii olumluluklar tarihe mal olmuştur, olumluluklar yücedir ve zaten kazanılmıştır. Bunun üzerinde tartışma yapmaya gelmez; başarılı olmuş olanın övgüsü de olmaz. Başarılı olmuş olan kendisini zaten kanıtlamıştır. Onu tartışarak neden gevezelik konusu yapalım? Biz bu başarılarınızla çelişen ve onları tehlikeye sokan her şey üzerinde haklı olarak kıyamet koparıyoruz. Bu, PKK'nin diyalektik gelişme dilidir. “Bizim olumlu bir yanımız yok mu, biz hep bundan mı ibaretiz?” diyorsunuz. Hayır, kimse hiçbir olumlu yanınız olmadığını veya hep yaramazlıktan ibaret olduğunuzu belirtmiyor. Tam tersine, olumlu olanları neden zafer diliyle tam başarıya götüremiyorsunuz diyoruz. PKK'deki eleştiri böyle anlaşılmalıdır. Hiçbir arkadaşımız "Bu eleştiriler beni ne hale getirdi" veya "Bu eleştiriler bana göre değildir" dememelidir. Kesinlikle eleştirilen hususlarda ben de dahil herkesin bir payı vardır. Hiç kimse kendini ne eleştirilerin dışında tutsun, ne de kendini “Benden hiçbir hayır gelmez, ben yaramazlıklardan ibaretim” gibi iflah olmaz yargulamaya götürsün. Bu konuda kimisinin bu düzeyde, kimisinin de şu düzeyde sorumluluğu vardır. Kim buna gerçekçi yaklaşırsa, o kişi doğruyu yapmış olur. Kişinin gücünü, kendini olduğu gibi ortaya koyma ve ifadelendirme tutumu belirler.

Bunlar partileşmeye ilişkin yöntem sorunlarıdır. Bunu uygulamak kolaydır. Temel yaklaşım yöntemleri böyle sıralanınca, uygulamayı hemen her şeyi çözebilirsiniz. Partileşme size ekmek ve sudan daha çok gereklidir. Bunu mutlaka öğreneceksiniz. Şimdiye kadar yaptığımız gibi bu konuyu teğet geçmeyin, bunu kendi ucuz kalıplarınıza uydurmayın. Biz sorumluluklarımıza büyük bir ciddiyetle tamamen sahip çıkıyoruz. Ama bunun karşılığında örgüt kişiliğine ulaşmanız gerekiyor. Ben var oldukça bunu hep gözeteceğim. Ad, ün, itibar gibi kelimeler benim için hiçbir şey ifade etmez. Bu konuda amansızım. Bir kişiyi örgüt adamı haline getirmek için her şeyi yaparım.

Ben bu değerli şahadetlerimizde şunu da görüyorum: Örneğin, **Hayri Durmuş** bir eksiklikten dolayı şahadete gittiğinde, "Ben benim borucumdur" diyor. Onu affetmenin bize düşmeyeceğini biliyor, ama yine de bunu bize vasiyet ediyor. **Kemal Pir** gözümüzün içine bakarak, "Tam savaşmadık, büyük kusurumuz var ve mümkünse bunu bizim adımıza ödeyin" diyor. Onların gözleri ve dilleri kesinlikle böyledir. Ben onları iyi tanıdım. Ama bazı hırsızlar da var, sözüm ona yaşıyorlar; onlar da gözümün içine bakıyor, ama arkamı döndüğümde “Neyi gasp edip neyi hırsızlayayım?” diyorlar. Onları da görüyorum. Ben bunların farkını ortaya koyup değerli bakışlarına cevap verirken, diğerlerinin de hain bakışlarını cezalandırıp kötü bakışlarını köreltmeyeyim mi? O zaman hak ve adalet nerede kalır? Birisi en büyük kahraman, diğeri ise namussuzdur. Tabii birisini yürekten anmak, diğeri de yürekten çıkarmak gerekir. Adil olmak buysa, bunu yapmak zorundayım. Bunun için “Neden bana böyle yükleniyor?” demeyin. Tanrının adaleti denilen kavram da budur. Yüce adalet buna denir.

Mümkünse doğru bakış açısına, doğru yüreğe saygı gösterin. Çünkü onlar aynı zamanda şunu da dediler: "Biz en değerli varlığımız olan canımızı bu vahşete karşı böyle ortaya koyduk." Biz de buna layık olmanın her şeyini yapacağız. Duygular, düşünceler ve iradeler şahlanacaktır. Onlara bağlılığın gereği de bunu emreder. Bu kesindir. İki de bir duygudan ve haktan bahsediyorsunuz. Eğer sahtekâr olmadığınızı göstermek istiyorsanız ve sizde biraz vicdan varsa, en büyük duygu binlerin yanan yüreğine karşı yüreğinden bir parça ateşle cevap vermektir. Bunu gösteremeyenin duyguları hiçbir değer ifade etmez. Bunun için bazılarının duygularına hiç değer vermeyişimi anlayışla karşılayın. Çünkü benim için bu şahadetler büyük değerlerdir. Bunları düşünmeye yüreğim bile dar geliyor. Son yürek atışları, son vasiyetler, kendini feda etmeler, halkımızın acılar içindeki yürekleri ve bir de tarih ve katliamlar tarihi yüreğinizde birleşmezse, sizin küçük bir yüreğiniz var demektir. PKK'de önderlik sorumluluğu altında sizin küçük yüreklerinize saygılı olamam. “Bırak bizi, biraz sevmek, biraz kendimizi yaşamak istiyoruz” diyorsanız, buna karşılık eğer ben de tarih, halk ve şehit kişiliğiysem olmaz diyeceğim. Siz de büyük bir utanmaz değilseniz, "Bırak, biraz kendimizi yaşayalım" demezsiniz.

Bu da PKK'de yürek dilinin nasıl olması gerektiğini açıkça ortaya koyuyor. Ama şimdi çoğunuz tüm değerler sanki yokmuş gibi davranarak, güdülerinizi her şeyin yerine koyarak haince yaşayacağınızı sanıyorsunuz. Bu korkunç bir durumdur. Bunların peşine düşeceğiz. Bunları yapmak büyük hakarettir. Biz değerlere anlam veremeyecek kadar zayıf ve zavallı mıyız ki, bunu bize dayatıyorsunuz? Bundan şu sonucu çıkaracaksınız: Bu adam yürekten bağlarla şehit yüreğinin takipçisidir, bütün acı çeken insanların yüreğidir ve tarihte bütün katledilmişlerin intikamıdır. Bunların bende olduğunu kabul edeceksiniz. Bunu görmezseniz kendinizi aldatmış olursunuz.

Biz böylesine yürek sahibi olamayanların içimizde kendilerini yaşamalarına ne anlam verebiliriz, ne de bunu kabul edebiliriz. “Kişi haklarım var, bırak biraz da kendimi yaşayayım” demek yaşama hakarettir. Son nefeslerini böyle verenlerin, büyük acılar içinde kıvrananların, her şeyi yarım bırakılmış ve katledilmiş insan yığınlarının hakkını kim verecek? Demek ki, mücadele arkadaşlığı önce onların dili olmayı emrediyor. Örgütün dili budur. Maalesef bu konularda büyük suç işlediniz. Köle dilini, hırsız dilini, çoğunlukla da düşman dilini ve bunun bağlı olduğu kısır düşüncüyü ve kör yüreği kabul edemem. Çünkü halk bana inanıyor, şehitler vasiyetlerini bana bırakmışlar ve bazı dostlar da bana biraz değer veriyor. Ben onlara ters düşmem. Bu temelde beni anlar mısınız, benimle

yürüyebilir misiniz? Bu sizin karar sorununuzdur. Ben ne size yalvarıyor, ne rica ediyor, ne de sizi engelliyorum; bu konuda tercihi size bırakıyorum.

Ama tercihin ölçüleri çok açıktır. "Kendimi örtbas ederim, kendimi başka bir kılıfla dayatırım" dersiniz, kendinize başlangıçtan itibaren büyük kötülüğü yapmış olursunuz. Çünkü ben tedbirliyim. Siz neyinle beni kandıracaksınız? Kırk yıldır bu işin belki de insanlık tarihinde görülmemiş bir uğraşısını veren insanı nasıl kandıracaksınız? Bu konuda kesinlikle gaflete düşmeyin. Çünkü beni kandırmak imkansızdır. "Dağdayım veya dört tarafı kapalı bir odadayım, beni görmez" gibi sözlerin hepsi safsatadır. Sadece gözlerinize baksam ne yaptığınızı anlarım. Çünkü bu konuda sandığının ötesinde duyarlıyız. Tanrı kavramı, peygamber kavramı burada ortaya çıkıyor. Bizde büyük gören göz, büyük hisseden olmak biraz gelişmiştir. Zaten önderlik de bu demektir. Siz bütün bunları yadsıyorsunuz. İslamîyet'te bunları yadsıyanlara kâfir, münafık, ikiyüzlü deniliyor; normal siyasi literatürde de **oportünist** denilen kavram budur.

Neden bu parti içinde böyle oluyor? Neden hiçbir tarihte görülmedik kadar eleştirisel oluyorum? Tabii bu benimle de ilgilidir; zor yönetiyor ve zor oluşturuyorum. Bu bizim gerçekliğimizin içinde var. Tercih edilen önderlik bu zorları başarmaktır. Biz bu görevi tümüyle üstlendik. Bütün bunları kendi orijinalligi içinde incelemeniz gerekir. Kitaplarda okuduklarınızla bizi kıyaslamayın. Burada özgünlük var. Özgünlük, bu toplumun hemen her düzeyinde ve tarihinde yaşanıyor. Bu, parti içine yansımıştır, bunu önderlik düzeyine kadar taşıyor ve çözüyoruz. O halde hala bir iddianız varsa, bu yönlü bir partileşmeye cesaret etmede kullanabilir misiniz? Bunu anlayıp kendinizi katabilir misiniz? Samimi itiraflar yapıp kararınızı verebilir misiniz? Ama bu karar hem anlamlı, hem de çabayla destekleyeceğimiz kadar yetkin olmalıdır. Bu olmazsa, ben de size yaşınız yetmişe gelinceye kadar yüklenirim. Bu işin kanunu Önderlik gerçeği ve partileşmeyle de bağlantılıdır. Hiçbirinizden kesinlikle bana uyun, yalnız ve zorda olduğumu görmüyor musunuz, büyüğüne biraz bağlı olun gibi bir ricam yoktur. Benim belirtmek istediğim daha farklı bir şeydir. Ben öz güçle ayakta duracağıma, yürüyeceğime ve çalışacağıma dair çok iddialıyım. Adeta bunun için yaratılmışım ve kendimi yeniden yaratıyorum. Belirtilenler size ilişkindir.

En erken yaşlarda babalar çocuklarını bizden kaçırlar, "Oğlum, onunla işin yoktur" der ve özel tedbirler alırlardı. Tabii daha sonra TC de "Tehlikelidir, bütün çocuklar onun yanına gider" deyip tedbir üzerine tedbir aldı ve halen alıyor. Hatta içimizdekiler de "Bu adam yaşamımızı çalıyor" diye propaganda yapıyorlardı. Çoğunuz hala bu propagandanın etkisi altındasınız. Zaten bu yüzden parti ortamına güçlü bir giriş yapamıyorsunuz. Burada ancak belirtmek istediğimiz anlaşılırsa, ona göre önderlikle yürünür. Nasıl yürüneceği ortadadır. Ama şimdiye kadar sizin yürüyüş tarzınız bir askıntı gibidir. Dikkat ederseniz, sizleri askıntı yani kambur olmak gibi bir konumundan çıkarmak için büyük sabır gösterdim. İlk isyanımız köyde başladı ve bu böyle bir kamburu sırtımızdan atmak içindi. Benimle kendi ayakları üzerinde yürümek isteyen sonsuz yardımcılık sözü veriyorum. Ama "Bırak, sırtına bineyim de sen hep beni taşı" diyorsanız, o zaman siz benim can düşmanlarım olursunuz. Benim gerçeğimde ne birilerine binmek, ne de birilerini kendime bindirerek taşımak söz konusu olabilir. Ama düşünün ki, siz bu halinizle sadece örgütü, yani Önderliği ya hamal yerine koymuşsunuz, ya da kendinizi bir hamal konumuna getirmişsiniz. Birileri size biniyor, tabii siz de birilerine binerek gitmek istiyorsunuz. Bu tutum yanlıştır ve derhal bunu terk etmek gerekir.

Bizim yol arkadaşlığımızda kesinlikle böyle dayatmalar yoktur. Görebildiğin kadarıyla bakarsın, yürüyebildiğin kadarıyla da yürüyüşe başlarsın. Doğrular kadar olabilir ve başarılar kadar yaşayabilirsin. Önderlik budur; yoksa Önderlik bir baba, bir reis veya bir patron değildir. Önderliğin bu tarzlarla bir ilgisi yoktur. Önderlik ilahlaştırılmaya da, inkara da gelmez; kullanılmaya gelmediği gibi kullanmaz da. Keşke sizin gücünüz olsaydı da, "Bu önderlik denilen olayın ne olduğunu anlayalım, değerlendirelim" deseydiniz. Maalesef genel partileşmede olduğu kadar, Önderlik değerlendirmesinde de gerçekçi değilsiniz. Bu konuya moralli de yaklaşmıyorsunuz. Yani hem felsefi, hem bilimsel, hem de siyasi yaklaşım gücünüz sınırlıdır. Bu konuda gerçekçi olmazsanız, ortada sizin gibi böyle çok geriden takipçiler kalır. Geriden takipçileri de düşman tutar ve vurur. "Bir tarz sorunum, bir tempo sorunum var" demeyin. Bir canavar gibi olan Türk ordusu ulaşınca sizi ne yapar? Bunu kaba anlamda çok iyi biliyorsunuz. Ondandır kurtulmak için hızlı düşünmek, hızlı yapmak ve hızlı konuşmak gerekir. PKK'deki meşhur tempo sorunu da böyle izahını bulur. "Ben sonuçta doğruyu buldum, yine de yürüyorum" gibi bir dille, bir düşünce tarzıyla olmaz. Hız, düşmana ve hedefe ulaşmaya göre ayarlanır. Bu çoktan kavramanız gereken bir iştir.

Siz "Hedefe yüzyıl sonra ulaşırlar" diyorsunuz. Bizde hiçbir hedef yüzyıl sonraya göre bir tempoyla elde edilmez. Yine bizde "İyi niyetliyim, yürüyorum, hedefe ne zaman ulaşırsam olur" anlayışı başından beri yerle bir olmaya mahkûmdur. Birçok hedef ancak kesin bir hızla ele geçirilebilir. Bu da çalışma tarzında, parti içinde yaşam tarzında böyledir. Bunlar da partileşmenin diğer yönleridir. Yani partide çalışma tarzını, partide tempoyu, partide hedefe göre ayarlanmış -tabii arkada düşmana göre de ayarlanmış- yaşam ve savaş gerçeğini partileşme içinde en önemli hususlar olarak anlamak zorundasınız. Kendinizi bu konuda değerlendirin: Bu kavramlarla bağınızı çoktan yitirmişsiniz. Ondandır da "Bu kadar çaba harcadım, hayatımı ortaya koydum" diyorsunuz. Ancak yaşamınızı ortaya koymanız ve çabanız yetmiyor. Hedefin emrettiği, düşmanın da hızına göre bir konum gerekiyor. Bu olmazsa tepetakla gideceksiniz.

Mevcut geri düzeyleriniz bizi temel kavramları büyük bir tekrarlama zorluyor. Bu durumu hızla aşmalısınız. Bütün eleştirilerimize rağmen, sizden hala birçok önemli iş yapmanızı, partileşme ve ordulaşma işini yerine getirebilecek kişiliğin sahibi olmanızı istiyoruz. Bunu es geçmeyin, anlamsız kılmayın ve gayri ciddiyetle ele almayın. Siz adeta aslanın ağzından alınmışsınız, bu temelde burada çelikleştirilmek isteniyorsunuz. Hala savaşta size yer vermek isterim. Bu çok ciddi bir sorundur; kendinizi nefes nefese buna yatırın. Görebildiğim kadarıyla savaşma isteminiz tartışmasızdır, cesaret ve fedakarlığa da niyet düzeyinde varsınız. Ama bizim burada sizi katmak istediğimiz şey onun sanatıdır. Bu sanat, düşmanı yenme tarzlarını geliştirmek, ona göre gerektiğinde kişiliklerinizi yeniden yapılandırmak, engelleyen yanları inkara götürmek, eksik olanları oluşturmaktır ve bu bizim işimizdir. Siz de buna büyük bir istemle katılacaksınız.

Biz bu işe sürekli açıklık kazandıracğız. Bunu temel iş olarak değerlendireceğiz ve nefes nefese iş yapacağız. Bu da sonuçta emredilen, öngörülen ve yenmeye doğru kendini oluşturan kişiliğe götürecektir. Bu kişilik her anda ve her yerde sizi hem üst kademeye, hem de alta doğru kuralları, ahlakı, iradesi ve aklıyla örgütlemeye, o da giderek parti kişiliğine götürecektir. Biz bu işe tek başımıza başladık. Bu işi bugüne kadar büyük bir başarıyla yürütüyorsak, bu kadar birleşen bir güç, parti içinde binlerce kadro, on

binlerce sempatizan, milyonlarca halk desteğiyle oluşan bu birliğin karşısında hiçbir güç dayanamaz. Bu birlik bu temelde yürürse başarısı engellenemez.

14 Ocak 1998

PKK MİLİTAN OLANLARIN GERÇEĞİDİR*

Toplum olmaktan çıkmanın eşiğinde yaşayan gerçekliğinizi çözmeye, yine düşmanın yürüttüğümüz direnmeyi kesin boşa çıkarma kararının yanı sıra, buna teşkil ettiğiniz zemini çözüp aşmaya çalışırken, kişi olarak da sizleri tek tek incelediğimizde, yıllardır hep yapılmaya çalışıldığı gibi kendinizin olmadığınız açığa çıkıyor; ancak ne olmak istediğiniz fazla açık değildir. Öyle bir durumla karşı karşıya geldiniz ki, sizde kişilik diye bir şey kalmamıştır.

Biz gözü kara bir ihanete dalışı biraz parçaladık, fakat insanlığın gereklerine göre bir yaşam düzeyine gelme durumunuz da fazla yoktur. Bu, çok iddialı bir çalışma sahamızı hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar zorluyor. En kötüsü de bu halinizden neden utanmadığınızı anlayamıyorum. Başarılı olamadığınız açıktır. Ciddi bir çözüm geliştiremediğiniz kişiliğinizden anlaşılıyor. En ufacak bir sorumluluk duygusu hissetmemeniz kadar, burnunuzun dibindeki tehlikeyi de görememeniz, kendinizi zoraki bir yaşamın içinde tutmanız ve arsızlığınız, benim de yaşamımı tehdit eden bir gerçekliğiniz oluyor. Düşmanın tüm inanılmaz baskıları karşısında çok ilkeli ve çok da pratikçi olmayı başarılıca sürdürmeme rağmen, sizin bu bitik gerçekliğiniz bizi düşmandan kat be kata daha fazla zorluyor.

Önderliğe neden kimse yanaşmıyor? Neden her gelen kendini beş paraya satıyor? Sizler kendinizi en ucuzundan satmayı, hatta satmayı bile bilememeyi en iyi bir davranış olarak kabul edip gidiyorsunuz. Bu gerçeğe ilkeli bir önderlik dayatmanın pek akıl kârı olamayacağını en azından kendini büyük zorluklara düşürmek istemeyenin peşinen görmesi gerekirdi. Sizin durumunuz ne dövmeye, ne sövmeye, ne de sevmeye gelir; yani hiçbir şeye gelmez, ancak ölmeye gelebilir. Baştan beri kaybedenlerin büyük bir davanın zafer militanı haline getirilmesi, ancak benim çabalarımla yürütülüyor. Tüm gayri ciddiyetsizliğiniz de bununla bağlantılıdır. Sizin bu duruşunuz zayıflıklarınızla çok yakından bağlantılı olduğu gibi, benim tarzımla da yakından bağlantılıdır. En büyük savunma aracınız anlamaya yanaşmamaktır. Anlamama sınırında ölümüne inat ediyor, “Yaşam olacaksa o sınırdaki, ölüm gelecekse de o sınırdaki olmalı” diyorsunuz. Belki deveye hendek atlatılabilir, ama sizin gerçekliğinize hendeği atlattırmak son derece zordur.

Düşmanın, en son şu ‘ünlü’ Zeki’nin pratiğine dayanarak hakkımızda geliştirdiği değerlendirmeler aslında oldukça düşündürücüdür: “Eğer Diyarbakır’ı alabilirsek, çözülüş daha hızlanır” diyor. Onun şahsında sizin gerçekliğinizi çok iyi incelemişler. Benim durumum farklıdır, aldığım tedbirler işleri farklı yürütecektir; ama onun tamamen gerçekliğinize dayanıp çözümlemesi yerindedir. İnce ayarlamalarla aslında hepinizin ne olacağınızı, nereye yöneleceğinizi kestiriyorlar. Düşman “Planlarımız sonuç verdi ve gruplar halinde peşi sıra gelebilirler” diyor. Belki fiziki olarak Kürt kişiliğinde kendine göre bazı inatlar, bazı namus anlayışları vardır, hemen grup grup gitmezsiniz; ama gerçekliğinizin önemli bir kısmında kaçış olduğunu görüyorum. Düşman bunu çözmeye çalışıyor, tabii ben de çözmeye çalışıyorum.

Devrimle karşıdevrim arasında böyle sıkışmış gerçekliğiniz sizi zaman zaman TC’ye, zaman zaman ölüme savururken, kimi zaman da bizim çabalarımızla içimizde kaldınız. İç açıcı bir durumunuzun olmadığı açıktır. Bu da art niyet veya çaba sorunu değildir. Toplum kişiliğinize bir şey vermemiştir, potansiyeliniz yoktur. Toplum size potansiyeli vermeyince, geriye bir nevi iskelet kişiliği kalır. Bu boşluğu devrimle doldurmak gerekir. Bu konuda benim gibi kendini yeniden yaratmaya dair niyetiniz yoktur. En çok yapmaya çalıştığım şey yaşam kandırmacılığına son vermek, kendinizi kandırarak yaşayamayacağınızı göstermek, sizleri devrimci lafazanlıktan sıyırmak veya bazı gerçeklerle yüz yüze getirmektir. O zaman da çok yitik, çok zavallı bir duruma düşüyorsunuz. İnsan halinize çok acıyor ve bakmaya dayanamıyor.

Bizim diğer insanlara söyleyecek fazla bir sözümüz yoktur, hatta halkımıza da fazla söz söyleme gereğini duymuyoruz. Ama devrim atmosferine, devrim çemberine alınanlar söz konusu olunca, üzerinde durmak gerekiyor. Bir nevi ameliyat masasına alınan bir hastaya nasıl mutlaka bir şeyler yapmak gerekiyorsa, parti ortamında da en derin operasyonların geliştirilmesi gerekiyor. Her yönden bunu yapmaya çalışıyoruz. Gerçekten de politik, askeri, ideolojik, örgütsel, kültürel, kısacası her yönlü komple bir hastalık olabilir. En azından “Ben sağlığıma kavuştum ve bazı hasta işleriyle uğraşabilirim” diyen birkaç kişi öne çıkabilirdi. Ancak gittikçe derinleşen hastalıkları ortaya sermekten öteye kendini gösterme olmuyor. Size kim bakarsa baksın, “Onlar hasta” diyor. Bu durumunuza asrın lanetlileri, asrın siyah ırktan daha kötü toplum ve sınıf dışı kalmış paryaları diyebiliriz. Asrın paryaları bir dönemler böyle algılanıyordu. Bütün bunlara rağmen çok kötü olduğunuzu, çok bilinçlice kötülük yapma peşinde koştuğunuzu belirtmek istemiyorum. Onu da yapamıyorsunuz. Çaresizliğiniz bu şekilde biraz daha belirgin ifade edilebilir. Düşman çok büyüktür, sizleri bu düşmanla karşı karşıya getirmenin belki de en büyük insafsızlık olduğu söylenebilir, ama bana göre bu doğru değildir. Benim felsefem, düşmanını yenmeyen ölmesi gerektiğidir. Düşmanıyla uğraşması gerektiğini bilmeyenin hiçbir şeye hakkı olamaz, bir kelimeyi bile boşuna konuşamaz. Başından beri benim eyleminin özü budur.

Düşmanı yenmesini bilmeyenler benim nazarımda hep aşağılık, namussuz ve şerefsizdir. Bunlar çirkin ve esef edilecek kişilerdir. Benim böyle bir felsefem var. Düşmanı yenmeyi her boyutta, başta düşünce ve moral düzeyinde sürekli kılamayan ve bunu adım adım pratikleştirmeyen kişi bir hiçtir. Şimdi size bakıyorum: Düşman nerede, siz nerede? Düşman karşısında kurbanlık bir kuzu gibisiniz, hatta objektif olarak düşmanın askerleri gibisiniz. Daha doğrusu ecinni gibi zavallısınız. Kendi bindiğiniz dalı kesiyorsunuz. Sizde sadece düşmanı yenmeme değil, düşman adına kendini vurma çok daha yaygındır.

Kürt kişiliğinin yapmak istediği bir şey de kendini sahte adam yerine koymasındır. Çalışıyor, emek harcıyor ve yaşadığını sanıyor; ama bunları hep düşmanı için yapıyor. Bu korkunç bir şeydir. Benim size dayattığım sisteme gelmeniz de çok zordur. Bu halinizle birer kontra gibisiniz. Sistem nerede, sizin duruşunuz nerede? Sizde çocukların ciddiyeti bile yoktur. Benim sistemime göre

* Abdullah Öcalan’ın PKK V. Ortadoğu Konferans Konuşması

yaşamamız, militan olmanız ve zorluklara dayanmanız çok zordur. Bu durumda her birinizin bireyciliği ortaya çıkıyor. Özel idare yöntemlerini bir tarafa bıraksak, ortada hiçbir şey kalmaz. Derinden bir gaflet kişiliğiyle bir iki haftaya kalmaz bitersiniz. Kürt olayı zaten bunda da çok kötü yenilmiştir.

Benim tüm yaptığım, bu tarza göre yaşamınızı size reddettirmek ve önlemektir. Bu da sizi çok zorluyor. İnsan yüzünüze bakınca, “Bırak, biraz kendimi kandırarak yaşayayım” diyen insanlar görüyor. Hepiniz bir sigara savurup, kendinizi bırakarak nefes almak istiyorsunuz. Hepsinin hali budur. Neredeyse ağlamanın sınırındasınız. Aslında tam da TC’nin beklediği gibi bir durum yaşanıyor. “Ünlü” Zeki aslında sizi iyi çözmüş, tam size göre bir önderlik de oluşturmuş. Bu konuda onun hakkını yememek gerekir. Onu serbest bıraksaydım acaba ne olurdu diye düşünüyorum. Ünlü Zeki aslında tam size göreymi, her şeyi size göre iyi ayarlamıştı ve bu konuda çok da başarılıydı. Tabii bunları yapabilmesi için öncelikle beni halletmesi gerekiyordu. Beni halletmek istese de korkuyor, nefes bile alamıyordu. Bu genel bir özelliktir ve çoğunuzun durumunu yansıtıyor. Şimdi bütün Kürdistan’da öyle olmuştur. Biraz beni arkasına alarak bize yönelmek istiyorlar. Türk generalleri bile şimdi bu durumdadır. Hepsi beni ayarlayıp taktiksel olarak bireysel ve toplumsal bir plan geliştirmek istiyor.

Ünlü Zeki de öyleydi. Zeki üzerinizde etkiliydi ve tam size göreymi. Adam gittiği her yeri iki haftada ayarlamıştı. Tüm bu kızlar ve erkekleri birbirlerine karşı ayarlamakta süper başarılıydı. Bu ortaya çıktı da. Komutanınız böyleydi, ama bir eksikliği vardı: Bütün bunları yapabilmesi için bana dayanması gerekiyordu. Ben de desteğimi çekince pat diye düştü. Bunu çözmeniz ve dolayısıyla hepinizin bana dayanmasının doğru olmadığını anlamamız gerekir. Ancak anlamaya karşı korkunç bir direnme planlamışsınız. Size bu durumu aştırmak, deveye hendek atlatmaktan daha zordur. İslam’a göre durumunuz hiçbir duayı anlamayan sahte softalara benziyor. Çok tuhaf, ama benimle aranızdaki ilişki biraz böyledir. Din kültürünün bir nevi en softa tarzda yansması gibi.

TC kendisinden çok emindir. Ne de olsa canınıza biraz düşkünsünüz, işkenceli bir yaşam elbette ki iyi değildir. Şunu anlamamız zor olmamalıdır: Bize doğru gelmek, ilkçağ kölelerinden daha fazla efendisinin olan birisinin özgürlüğe kaçması demektir. Ama bu özgürlüğün de anlamını bilemiyor ve değerini takdir edemiyorsa, o kölenin durumunu varın siz düşünün. Sizin durumunuz buna benziyor, hatta bundan daha da tehlikelidir. Efendiniz ilkçağ efendisinden daha amansız ve daha tedbirdir. Şimdi benim Spartaküslüğüm veya direnişçiliğim de kendine hastır, kendine göre bir sistemi vardır. Siz onun da farkında değilsiniz. Dolayısıyla sizin özgürlük yürüyüşünüz Mecnun’un özgürlük macerasına benziyor. Aslında özgürlükten pek bir şey anladığınızı da sanmıyorum. Çoğunuz evden sıkıldığınız için mücadeleye gelmişsiniz. Evden, ortamdaki, derin bir kölelikten kopma bilincinde değilsiniz. Hatta böyle duygularınız da yoktur. Sadece sıkılmışsınız, o kadar; ancak bu da yetmiyor.

Biliyorsunuz ki, Roma isyancıların hepsini çarınha çiviledi. Bu aynen sizin için de düşünülüyor. Her taraftan Amed’e doğru birer birer direklere çivileniyorsunuz. Duyarsızlığınız geliştigi için bunu bile fark edemiyorsunuz. Bunu çözmemiz gerekir. Ünlü Zeki, halen ünlü bir komutan olduğu havasındadır; ama onu kulaklarından tutup Amed’e götürecekler. O halen büyük işler peşinde olduğunu sanıyor. Tıpkı sizler gibi. Tabii ben hepinizi ayarlamıştım. Hepiniz aynı psikoloji, aynı yaşam felsefesi, aynı düşünce metoduna sahipsizsiniz. Ama Zeki en kurnazınız ve en gözü karanızıdır. En üstte kaldı. Bu TC’nin tahlilidir. Ben bu konuda sizi haberdar ediyorum. Bu konuda kendinizi çözün ve ortaya koyun.

Devrim, düşmanını yenme cesareti, yenme düşüncesi ve yenme örgütü demektir. Bu üç kelime bir tarifdir. Ama sizin gerçeğiniz bunların hepsini dışlıyor. Yani öyle bir noktadasınız ki, büyük eğitimler, tartışmalar ve kararlar olmasına rağmen, bu üç kelimeyi çözemiyor ve üç kelimeye göre kendinizi ayarlayamıyorsunuz. Neden ordulaşamadınız? Neden partileşemediniz? Çünkü devrimde belirlenen hedefe göre düşünemediniz, iradeleşemediniz, örgütleşemediniz. Bir reform yapsam, bu sizin için ne reformu olur? Bu, ünlü Zeki reformu olur. Ünlü Zeki reformu el avuç üstünde Amed yolundadır. Bu reformu ben ne yapayım? Sizin istediğiniz reform budur. Şimdi TC kontrastı ve polislinin kucağında size bir maaş verselerdi, biz onu da kabul ederdik. Ben düşmanı tanıdığım için biliyorum, onu da size vermezler. Düşman “Pişmanlık Yasası çıkarırım, sizi yaşatırım” diyerek yalan söylüyor. Düşman kendi halkını aç bırakmışken, size nasıl bir şey verecek? Bu mümkün değildir. Bütün emekçileri, hatta memurları bile ona isyan ediyor. Bu çok açıktır, ama siz çok gözü kara ve inkarcı olduğunuz için bunu görmek istemiyorsunuz. Milyonluk memur ordusunu bile açlık sınırına getirmiş bir düşmandır. Bu kadar zarara yol açan sizleri hiç affeder mi? Sizler düşman için korkunç adamlarsınız.

Düşman boşuna bunu geliştirmedir. Sizin bunu kabul etmeme gücünü göstermeniz şarttır. Düşman yıllardan beri planlayarak, “Olsa olsa en büyük komutan Zeki olur” dedi. Bunu emperyalistler de tamamen böyle yorumlamak istediler. Buna göre bir planla ve en son bu planın başarısı halinde, özellikle benim yani APO deneni adamın halledileceğini düşündüler. Ben kendimi neden anlatamıyorum? Benim bu direnişime dayanarak bu rezaletleri sergilemenize öfkeleniyorum. Bu işe yaramaz adamlar nereden etrafıma doluştular diye düşünüyorum. Emperyalistlerin, TC’nin bu sahte adamı böyle yaratarak bunları planladıklarını biliyor, devamlı izliyor ve yıllardır tedbirlerimi de alıyordum. Ben Zeki’nin ne mal olduğunu göstermek için ellerine gönderdim. Bunlar benim yapacağım işlerdir. Ancak siz neye göresiniz, nasılsınız?

Şimdi işin tuhaf tarafı, az çok bana dayanarak yürümeniz, ama benim sistemimden hiç haberinizin bile olmaması ve beni kullanmaya çalışmanızdır. Ama bu dünyada kullanılmayacak bir adam varsa o da benim. Bu korkunç bir çelişkidir. İğneyle kuyu kazar misali değer yaratan adamı kullanmak dünyanın en zor işi olduğu halde, siz en kolayından beni kandırmaya çalışıyorsunuz. Yaşar ve savaşırken gel de bu işi çöz! Kendinizi o kadar rahatça kandırıyorsunuz ki, içinizde tek bir ciddi adam göremedim. O ‘ünlü’ Zeki beni nasıl kullanacağı konusunda daha başarılı olsaydı kendisine bu kadar acımadım; ama bu da yoktur. Bu tip kavgalarda sağlam bir adam seni vursa buna değer, beni vuranın da bir kişiliği vardı dersin. En azından kendilerini kandırmadan bizi vurabilseler ve bir iki yıllığına düşmana karşı dayanabilselerdi bunu anlayabilirdik; ancak bu da yoktur. Ondan sonra da bazılarına “ünlü adamlar” diyorlar. Bazılarının isimleri de böyle çıkmış. Zaten bu isim de başınıza bela olmuş. Tüm bunları sizin için belirtmek zorundayım. Siz sistem ve ilkeyle oynadınız. İlkeyle oynayanlar da nereye gitmek isterlerse gitsinler. Böyle olmuyor, olmayınca da mutlaka cehenneme gidersiniz.

Benim yapmak istediğim şey, düşman ordusunun askeriyle kendi ordumuz arasındaki ayrışmayı tam sağlamak ve hiç olmazsa düşmanına çalışmayan kişiliği ortaya çıkarmaktır. Tam da bu noktada farklılık siliniyor, bukaletun gibi her renk veriliyor. Bütün ilkeler çığnemiştir ve gördüğünüz gibi bu da ihanete kadar götürüyor. Ama birisi bile renk vermiyor veya renk bozulmuyor. Bunları şunun için belirtiyorum: İçinizden yiğit bir adam çıkıp da “Ben bu işlere varım” diyebilir mi? Böyle adam yoktur. Ama sizde boş laflar ve boş arzular oldukça fazladır ve utanmadan böyle sahtece yaşamaya çalışıyorsunuz.

Dünyayı dolaşmak istiyorsunuz, ülkede dolaşıyorsunuz. Ben on sekiz yıldır bu mevziden başımı bile kaldırmadım, bu mevzi dışına adım atmaya cesaret bile edemiyorum. Siz dünyayı dolaşmışsınız, hala “Ben daha başka yerler görmek istiyorum” diyorsunuz. On sekiz yıldır yalnız bir mevzide büyük çaba harcamama rağmen, sizin böyle yaşama yürüyüşünüzün milyonda bir adımını atmaya bile cesaret edemiyorum. Düşmana vurmak bir yana bizi vurmayı hedefliyor, kendi savaşımımızı kemiriyor, her gün şuradan buradan bizi zorluyorsunuz. Aslında siz bu can sizin sanıyorsunuz. Elinizde silah düşmanı vuruyor ve biraz da özgürleştiğinizi sanıyorsunuz. Bu doğru değildir. Bunu da size anlatıyorum, ama anlamaya hiç yanaşmıyorsunuz. Tamam, can sizindir, silah da sizin olsun, fakat bu savaş sizin sandığınız gibi değildir.

PKK Gerillası İdeolojiktir, Politiktir ve Örgütseldir

İlişkiler sorununda bazı şeyleri belirtmek durumu biraz daha karikatürize eder veya biraz daha çarpıcı izah edebilir. Örneğin bu ‘ünlü’ Zeki’nin ilişki tarzı bir haininkinden daha tehlikelidir. En aşağılık konumlardan daha kötü kullandığı erkekler ve kızlar var. Buna karşı tavır geliştirdiğimizde dehşete düştü ve kaçtı. Karşımızda bir kuş gibi titriyordu. Ben insanın üzerine tehditle gitmem; benim tarzımda anlama derinliği her zaman esastır. Anlatım işleriyle bu kişinin ne durumda olduğunu hissettim ve tıpkı düşmana yaptığım gibi böylece onu da çökerttim. Ama unutmayın ki, Zeki ve onun gibiler sizi bir düşkünden daha kötü kullanmışlar, kadını katletmişler. Biz **Zilan**’dan yanayız, bizim tarzımızda Zilan yanı ağır basar. Ama onun tarzına göre, örneğin genelevdeki kadının bir odası vardır, bir erkeği kabul ederse parasını alır, kendine göre rahat bir düzeni de vardır. Peki, bu çingene bir kıza buna benzer bir düzen veriyor mu? Ne bir oda, ne de bir kuruluş para verir, hatta onu katleder. Bu korkunç bir şeydir. Akıllı bir kız çıkıp da neden bunu çözemedi? Aslında içinde hiçbir şey yoktu; ne savaş, ne özgürlük, ne güzellik, ne tutku, ne arzu vardı. Adam gericiliğin büyük gücü ve feodal bir kişilikti. Düşmanın piçleştirdiği kişiliğine, kurnazlığına, korkunçluğuna bir de PKK’yi kullanma tarzını eklemiştir. Erkeği de kullanmış, birçoğunu kurşuna dizmişti. Bu korkunç bir tarzıdır, ama siz bunun farkında bile değilsiniz. Tüm bunları anlatsam kendinizden kaçarsınız, bunun için fazla anlatmak istemiyorum. Çünkü dayanma gücünüz yoktur.

Özgürlük, örgütlülük ve militanlık basit bir olay değildir. PKK’nin bütün ilkelerini, örgüt gücünü, ideolojisini ve Önderlik gücünü doğru anlarsanız, işte bunların hepsi bir gerçek olur. Zilan bunu anladığı için o sivirmeyi yaşadı. Onun direnişi TC’den daha fazla içe yönelikti. Dikkatli bir gözlemci olarak o mektuplar okunursa, direnmenin yüzde onunun emperyalizme ve TC’ye, yüzde doksanının da içteki bu gericiliğe; gerici, eylemsiz, ideolojisiz, örgütsüz ve politikasız yaşama karşı olduğu görülür. Bu çok nettir. Tabii sizin anlama ve duyma yeteneğiniz olmadığı için bunu çözemezsiniz. Sorun şudur: İçinizden özgürlük savaşçıları çıkacak mı? Ben buna inanmıyorum. Çünkü içinizden hırslı denen ve taşı gedğine koyan bir kişi çıkmıyor. Yanlırlara karşı hiçbirinizde ses yoktur. “Sen yalan konuşuyor, şurada düşmanı geliştiriyor, şurada taşları oynatıyor, sistemi bozuyorsun, dur!” diyemiyorsunuz. Yükselen seslerin hepsi bozma temelindedir. Oysa devrimcilik her şeyden önce **öz savunmadır**. Devrimcinin yeniliği vardır. Devrimci, devrimin her ilkesini uygulayan ve onun gereklerine göre yaşayan, eylemi ve büyük inadıyla gericiliği kırmasını bilen, **Mazlum**’lar, **Kemal**’ler, **Hayri**’ler, **Agit**’ler ilkesini, duruşunu ve pratiğini ısrarla birleştiren ve ondan vazgeçmeyen kişiliktir. Aslında siz bunlara da ihanet ediyor ve bunları anlamaya hiç yanaşmıyorsunuz. Bunların çok sözünü etseniz de, aslında hepinizde bunlardan bir uzaklaşma var. Son dönemlerde bu çok yaygın görülüyor. Zeki’nin taktiklerine koşuyorsunuz. Örneğin sizde Zeki’nin “Yaşam hakkınız var, yaşayın” anlayışı hakimdir. Hileyi çok iyi görüyorum. Örneğin en tehlikeli bireylerden birisi, ucuzca yaklaşarak düşmanla bağlantısı olmayan çocuklar ve kadınları vuruyor. En ucuzundan bir yaşam dayatılıyor; kıza “Sen bu komutanla yaşa”, komutana ise “Rüyalarında göremediğin bu kıızı al ve yaşa” deniliyor. Ve bu, içinizdeki ilgiyi hemen ayaklandırıyor.

İlke ve devrimci pratik bu hususta ihanete uğradı, ama siz bunun farkında bile değilsiniz. Daha sonra adam hepinizi hastalıklı olarak üzerime attı. TC’nin “grup grup gelirler” demesi bundan dolayıdır. TC’nin yasaları kuşkulu olduğu için ve benim de aldığım tedbirler nedeniyle bu böyle olmaz. Benim taktiklerim bundan sonra biraz daha ağır ve etkili olacaktır. Böyle ucuzca bir ölüme yollamaktansa veya devrimcilik adı altında böyle ucuz sallandırmaktansa, sizleri feshettirmek durumu temizleyebilir. Bu daha iyi bir çözüm olabilir. Devrimci olmadığınız noktada sizi feshettirmek kendime göre bir çözüm olabilir. Bu konuda çare bulmam gerekir. Ben kesinlikle boş yaşamak istemiyorum. Sizler TC’nin ve Zeki’nin üzerine hesap yaptığı moloz yığınları gibisiniz. Sonuçta bunu böyle ortaya çıkarmak, bizim kendi kendimizi çok yormamızı anlamlandırabilir. Önderliğin rapor sisteminde benim raporum böyle gelişiyor.

PKK’de bazı değerli insanlar vardır. Zaten bu anlamda PKK’yi inkar etmiyorum. PKK’de kelimesi kelimesine benden daha fazla bağlı olanlar vardır ve zaten ben de onlar için yaşıyorum. Onlar vardır ve onlar gibi yaşamak önemlidir. Acaba şimdi kendinize doğru gelebilir misiniz? Acaba “Benim yerim, benim komutam” değil de, “Benim yeminlerim, benim sözlerim var” diyebilir misiniz? Partiyi ve orduyu da saymayabilir, hatta eşkıya diyebilirsiniz -gerçi eşkıyaya benzer bir yanımız da yoktur-; ama herhangi biri, bir şeyler yapmak isteyen biri gibi bizi anlayıp yürümek ister misiniz? Benim örgütleyerek yaşamak durumunda olduğum kesindir. Benim her şeyim, amaç oluşturup örgütlerle işleri yürütmektir. Bunu anlamak zorla veya parayla olmaz. Yaptıklarım teşvikler ve hediyelerle olmaz; hele o sizin kendinize yakıştırdığınız yaşama hiç olmaz. Benim durumum budur. Zorlanmamanız ve kötü durumlara düşmemeniz için anlama çabasını derinleştirin.

Daha on yaşındaki çocuğa göre ana çok güçlüdür; hele benim anam gibi çok kavgalı, çok inatçı ve erkeğe bile boyun eğmemiş birisi söz konusu olduğunda bu çok anlamlıdır. Anam “Kimse seninle uğraşamaz, baş edemez” diyordu. Tabii kötü anlamda değil, ama onu çatlatırdım. Benim o zaman da yaptığım büyük işler vardı. Sonum onun dediği gibiydi, kimse beni halledemedi. TC’nin bütün memurları da bu sözü söylemişlerdi. Beni çözemediler, anlayamadılar ve beni kendilerine göre yapamadılar. Oysa siz sanki bebeği kandırmak ister gibi beni kandırmaya çalışıyorsunuz. Benim gerçeğim farklıdır. Düşman hiçbir zaman benimle anlaşmaya yanaşmadı. Siz ise tıptış tıptış onlara koşacağınızı sanıyorsunuz. Bunu size kim aşıladi? Aslında ben bu gerçeği çözmek istiyorum. Sizin temsil ettiğiniz şey, herhalde bütün dünyanın tortusudur veya bireyciliğin en içeriksizi ve en iğrenç noktaya gelip dayanmasıdır. Sizde en çok gözüken bireycilikmiş, bütün bu tartışmalarınız onu göstermiş, hepiniz müthiş bireyciymişsiniz. Bu bireycilikle kapitalist anlamda belki elinize bir şeyler geçirirsiniz. Peki, şimdi bu bireycilikle elinize ne geçirdiniz? Sizin bireyciliğinizde güç yoktur, kâr yoktur, kapital yoktur; bu olsa olsa güçsüzlüğün, bozgunculuğun, ihanetin ve kaçışın bireyciliği olabilir.

Şimdi siz evinizde, babanızın ve kocanızın yanında bulamadığınız rahatlığı benim yanımda bulmaya çalışıyorsunuz. Bu çok çelişkilidir. Kim size bunu söylüyor? Öyle sanıyorum ki, Kürt kişiliğinin bitişiyle herkes almış başını gelmiş. PKK iflas edenlerin

yoğunlaştığı veya kendini bir şey sananların toplandığı bir örgüt olmuş. İçinde toplumda iş bulamamış ve dikiş tutturamamış kişilikler olduğu kadar, çok dürüst, melek gibi tipler, mülayimler ve mazlumlar da var. Tabii bu çok tuhaftır, bu karışık bir bileşim ve ilginç bir gelişmedir.

Konferans, karar diyorsunuz. Ama ciddiyete ne kadar geleceksiniz? Aslında çok değişik bir şeyler yapmak istiyorum, ama doğru bir şey gelme gücünüz yoktur. Suyun ötesine geçecek veya bir görev alanına gideceksiniz, ama başaramayacaksınız. Sağlam bir yürüyüşünüz yoktur; ancak nasıl vurulduğunuzu, sizinle nasıl oynadıklarını ve nasıl ağladığınızı gösterebilirsiniz. Fırsat bulduğunuz zaman da kendinizi yaşıyorsunuz. Devrimcilik işi, korkunç bir yoğunlaşma ve inanılmaz bir artistlik işidir. Siz bunların hepsini bir tarafa itiyorsunuz. Hele bu dağdakiler -zaman zaman özellikle onların pratiği üzerine düşünüyorum- önce ilkelere ve devrimci pratiğin tüm esaslarından boşanmışlar ve özgürlük adı altında ilkel güdülerini ayaklandırmışlar. Kendileri dışında her şeyi ayaklar altında çiğneyerek, o vahşi düşüncelerini ve en geri güdülerini egemen kılmak için korkunç bir ikiyüzlülük ve kurnazlık geliştirmişler. Onun ucuna bir iki sahte eylem takmışlar ve örgütünü bunun için bastırmışlar. İşin içinde ağlama, sızlama, entrikacılık, bozgunculuk, kısacası her şey var. Ama “İlkeye göre bir pratik böyle olur” diyen tek bir kişi yoktur. Biten Kürd’ün, daha doğrusu düşmanın vahşi gibi bıraktığı Kürd’ün çırılçıplak bir biçimde kendini bana dayatması söz konusudur. Zeki gibi, “Ben bir şey yapamam, ancak ağlar ve ucuz yaşarım, fırsat buldukça şunu yaparım” diyorsunuz. Zaten yaptığınız hep budur. Avrupa’dakiler de öyledir; Avrupa buranın değişik bir biçimidir.

Ben sağken bu durumları erteleyin. Çünkü bunların bana yutturulması çok zordur ve benim durumum da buna müsait değildir. Bütün yaşam planlarınızı, hatta savaş planlarınızı benden sonraya erteleyin. Ben varoldukça nefes nefese bir duruşu sergileyeceğim. Kendinizi konuşturamazsınız, çünkü buna gücünüz yoktur. Zaten benim de tedbirlerim var. Ben bir şeyleri iğneyle delip çıkarmak tarzında çalışan birisiyim. Elimden nasıl kurtulacaksınız? Bu tutum sahipleri elimden kurtulacak mı? Hatta TC’nin bile şu anda ne kadar sıkıştığını görüyorsunuz. Siz, “Biz babanın iyi çocuğuyuz, sen babasın, baba da çocuklarını çok sever veya sen Allahsın, Allah da kullarına merhamet eder” diyeceksiniz. Hayır, ben bunların hepsini çiğneyen adamım. Bütün babalarla, reislerle, karılarla, kocalarla hesaplaşıp hepsini ayağımın altında çiğnemiş adamım. Nereye sığacaksınız? Gerçek budur. Sözüm ona adına hareket ettiğiniz Önderlik, sorumlu olan kişi, yani ben mi size yanıma gelin diye mektup yazdım? Ben sadece çağırımı ilan ettim. Siz boşta kaldığınız için veya çağrıya göre yanımıza geldiniz. Ben kimseyi zorla buraya getirmedim.

Kendinizi benden bile daha iyi eğiteceksiniz. Çünkü ben öğrenme işini tamamladım, bu iş benim için çözümlenmiştir. Bunun başka yolu yoktur. Benden daha fazla örgüt çizgisinde kalacaksınız. Yok, kullanacağımızı ve aldatacağınızı söylüyorsanız, o da mümkün değildir. “O zaman Zeki’nin yaptığı gibi ben de kaçırım” diyorsanız, birbirimizle hesaplaşalım. TC bu sabah çözümlenme yaptı ve birkaç isim daha söyledi. Hepinizi iyi çözümlüyor ve sizi sıraya koymuştur: “Falan kişi falan tarihte gelir, falan kişi de filan tarihte” diyor. Bu sadece kendi planıdır, öyle olur demiyorum, ama gafletinizi biraz size izah etmek için belirtiyorum. Düşmanınızın sizin hakkınızdaki planları bunlardır, sizler bu planların hepsinin içindedesiniz. Düşman planlarının farkında değilseniz, sizin militanlığınız nerede kaldı?

Bunun için sizi karı veya koca yerine koyamam. Düşmanın bir piyonu olanın kızlığı veya erkekliliği mi olur? Düşmanın piyonu veya kölesi olan biri sevmek ve sevilme hakkını kazanamaz. Kazanan ajan gibi olur, nitekim oldu da. Benim yaşam kurallarımı çiğnetemezsiniz. “Biz sevmek istiyorduk; karımız, kocamız, kızımız, erkeğimiz olsun” diyorsunuz. Ben bunları çiğnedim. Gerçek böyledir. Beni araştırın ve öğrenin. Öğrenin ve buna göre mücadele edin. Ya “karar verdik”, ya da “Bu adamın yanından kaçacağız” deyin. Ama bunu tehlikeli bir biçimde yapmayın. İşler ciddidir. Hepinizi halleden ünlü komutan böyle olursa, bu komutanın sıradan askerleri nasıl olur? “Biz öyle değiliz” diyeceksiniz; öyle değilseniz kendinizi kanıtlayın. Yiğitlik lafla, ağlamakla veya ölmekle olmaz.

Biz yaşamın birkaç imkanını güzel ve onurlu bir biçimde önünüze koymak istiyoruz. Her şey bunun içindir. Ama bizden düşmanın istediği gibi bir yaşama hakkı istenemez. Düşman düşmandır. Düşman hala adımızı bile kabul etmiyor, bize bir parça toprak vermiyor, dünyada bütün halkların hak olarak kazandıklarının hiçbirini bizim için kelime düzeyinde bile söylemek istemiyor. Durum budur. Bu, gerçekliğin kendisidir. Bunu yırtıp delmeden –ki, bu öyle lafla da olmaz-, partiyi vurup ondan sonra “Düşmanı vuruyorum” diyorsunuz. Partinin ilkesini ve örgütünü çiğneyip ordusunu bozuyor; ondan sonra da “Ben savaşıyorum, ben yaşamak istiyorum; bu işler zormuş, Önderlik gerçeğinin böyle olduğunu bilmiyordum” diyorsunuz. Ben ne yapayım, savaşın gerçeği böyledir. Yiğitlik kolay değil, ben bile kendimi tam yiğit yerine koymuyorum, ama iddia hareketini geliştirmeye çalışıyorum. Bu çok zordur. Ama hala bir imkanım var ve onu değerlendirmeye çalışıyorum.

Utanmasanız, dörtte üçünüz “Biz bu işte yokuz” diyeceksiniz. Sözde karar konferansı geliştiriyor, elli tane karar almak istiyorsunuz. Siz nerede, karar almak nerede? İnsan sizin tarzınıza bakarak, bu kadar karar alacaklarına göre mücadeleye inamıyorlar diye düşünebilir. Dürüstsünüz de. Ama gerçekleri biraz daha belirtirsem, dörtte üçünüz belki bu kapıdan çıkar, “Ben bu işte yokum” der. Bu durumun suçlusu siz kendinizsiniz. Çünkü yılları kötü çiğnediniz. Ben hiçbir imkanın olmadığı bu mevzide on sekiz yıldır değerler yaratıyorum. Ancak hala kendimi iyi başarmış birisi yerine koymuyorum. Düşünün ki, on sekiz yılda yaptıklarım az değildir. Bu mevzide tek başıma yalnız bir iş değil, tonlarca iş yaptım, ama yine de tatmin olmuyorum. Siz ise yılları havaya savurdunuz. Bunun için gidecek bir yeriniz bile yoktur.

Bütün bu değerlendirmeler moralinizi bozmak ve size hiçbir şeyin olmadığını kanıtlamak için yapılmıyor. Buna rağmen yine de militanlığa devam edeceğiz. Ama size gerçeği göstereceğim. Düşmanın bel bağladığı bir kişiliği ne yapacaksınız? Hem devrimciyim demeniz, hem de düşmanın size bu kadar bel bağlaması kötüdür. Sözde erkeksiniz, savaçsınız, komutansınız; ama düşman size bel bağlamıştır. Bunları yırtın ve gerçeğin böyle olmadığını kanıtlayın. En iyileriniz ucuz ölüyor. Siz kendinizi buna hazırlamış, yıllarınızı boşa savurmuşsunuz. Hala bana dayanarak kendinizi kandırıyorsunuz. Hep ‘ünlü’ Zeki gibi sahtekârlar çıkar, hepimizi ucuzca düşmana götürür, ama siz bunun farkında bile olmazsınız. O bölgelerde içinizden bir kişi çıkıp, “Seninle anlaştığımız gibi yaşamaya çalıştım” deseydi ölür müydü? Neden bir kişinin bile böyle konuşmadı? Çünkü hep kendinizi düşündünüz. Oysa ben burada sizi düşündüm. Kimin sözünün sahibi olduğu ortadadır. Hepiniz bencillik, bireycilik yaparken, ben örgütçülük yaptım.

Özellikle dürüst ve genç arkadaşlar, bu büyüklerine, bu sahte komuta tarzlarına aldanmasınlar. Gençler de fazla iddialı olamıyorlar. Ama beni bolca tartışsanız belki anlarsınız. Tabii biz kolay ölümünüzü hiç kabul edemeyiz. Zafer imkansız değildir. Ancak şu anda sizin yapabildiğiniz şey, kolay ölmek ve zaferin pek mümkün olmadığını kanıtlamaktır. Bu sizin göreviniz bu değildir,

düşman işidir. Acaba bundan sonra biraz düşünebilecek misiniz? Acaba bundan sonra bu ününüzü doğru değerlendirecek misiniz? Özgürlük gibi, kurtuluş gibi değerlere gerçekten inanıyor musunuz? Ulusal ve sınıfsal olarak farklı bazı ilkeleriniz var mı? Acaba ona göre yaşayabilecek misiniz? Bu konuda dürüst ve tutarlı mısınız?

Bazı arkadaşların ufak dünyalarını başlarına yıkamamız hesaplarına gelmiyor ve moralleri çok bozuluyor. Bu dünya onlara göre değilse ben de yapayım? Bu dünyayı bize göre kılmayan düşmandır. Düşman bu dünyayı sizin için yaşanılmaz duruma getiriyor. Bunun karşısında sadece çocukça ağlıyorsunuz. On yaşımıdayken ben de ağlıyordum. O zaman belki bunun bir anlamı vardı. On yaşımıdayken fazla bir şey istemiyordum. Benim istediğim on kuruş para bile değildi, yalnızca sıcak bir ekmek parçasıydı, aileden bundan başka bir şey istememiştim. Şimdi size çok şey verdik, hatta elinize her tür silahı da verdik; ama hala ne istediğinizi bilmiyorsunuz. Ölçüleri müthiş aşındırmışsınız. Hiçbir şeyden tatmin olmuyor, yemesini de bilmiyorsunuz. Bu bir hastalıktır. Dünya hiçbir zaman ara sınıflara, küçük burjuvalara göre değildir. Dünya her zaman ya hakim bir sınıfın istemlerine göredir, ya da ona karşı savaşılanların istediği gibidir. Bu ikisi arasında bocalayanlara göre bir dünya olmaz. Sizin durumunuz tipik **orta yolcu** veya ara sınıf kişiliğinin daha da arası -marjinali oluyor. Bunda öyle çivilenmiş durmuşsunuz. Ancak dünya size göre olmaz. Gerçekten çok acı bir felsefeniz var. Bunu yırtmanın iki yolu bulunuyor: Ya kendini düşmana göre dört dörtlük ayarlayanlar gibi, ya da benim gibi olursunuz. Bunu başka çaresi yoktur. Bütün sorun bu ara yeri nasıl bırakacağınızdır. Bu **ara yer**, Kürt yeridir; ara yer zavallı, işsiz güçsüz veya her şeye razı edilmiş bir kişinin yeridir. Bu yer üretmiyor, burada bir şey geliştirilmeyecektir.

Korkunç orta sınıf kişilikleri ile boğuşuyorum. Bu işe iki kelimeyle başladım. O hız ve tarz beni buraya kadar getirdi. Gerçek budur. Bu konuda hiç kimse kendini kandırmasın. Bilinciniz mükemmeldir, fakat pratikle bütünleştiremiyor, kendinizi çok fazla koyuyorsunuz. Bilincinizle orantılı olarak, “Ben yaratıcı olacağım ve görerek ilkelerime göre yaşayacağım” deyip bir yılınızı doğru verirseniz destan yaratarsınız. Neden ilkeyle pratik arasında bu kadar kopukluğu yaşadığınıza hayret ediyorum. Bunu nasıl kabul ettiniz? Yıllardır “Ben bilemiyorum, ben anlayamıyorum” diyorsunuz. Yaptıklarınızın örgüte göre, dağa göre, taktiğe göre, savaşa göre olup olmadığına bakarsanız anlarsınız.

Komutan kimdir? Komutanı kişilerin şahsında görmeyin. İşte en büyük komutan benim. Bundan daha etkili ve yetkili komutan mı olunur? Bir iki komutana neden bu kadar boyun eğmece yaklaşıyorsunuz diye soruyorum, “Hoşumuza gidiyor” diyorsunuz. O halde sizin hoşunuza giden ölümdür; binlerce, on binlerce yersiz şahadet ve zafer imkanlarının peşkeş çekilmesidir. Size hizmet ediyorum. Ama bu ruhsuz ve keyfi kişiliğinizi terk etmezseniz, sizi çok yaramaz ilan ederim. Bu da bir karardır. Bu konuda ayağınızı denk alın. Fazla çareniz yoktur, düşmanın sizi yaşatma durumu da yoktur. Hayali bir özgürlük anlayışınız, ordulaşmadaysa oldukça yanlışlıklarla dolu bir yürüyüşünüz var. bunları aşın.

Hak nedir? **Hak**, örgütün ilkelerine göre toplantılar, talimatlar, raporlar, planlar ve taktikler geliştirmektir. Öncelikle hakkınız bunları uygulayabilmek ve bunları bozanlarla uğraşabilmektir. Siz bu haklarınızı kullanmıyorsunuz. Görev haktır. Görevini yaptın mı kazanır, kazandın mı güçlenirsin. Güçlendiğinde ülkeni de, özgürlüğünü de kazanırsın, hatta aç da kalmazsın. Yeme içme hakkı da budur. Ama bunlar görevlerinizi yerine getirmenizle olur.

Ben tersine çevrilen her şeyi doğrultmak istiyorum. Bazı kemikleşmiş öğeler ısrarla kendi yaramazlıklarını gösteriyorlar. Bana göre bu hususları ya çarpıcı anlıyorsunuz ya da anlamaya cesaret edemiyorsunuz. Anlama ile yapma arasında doğru karar vermiyorsunuz. Yoksa anlama işi çok kolaylaştırılmıştır. Anlamamanızın suçu sizdedir.

Aslında çok daha önemli şeyler anlatmak istiyordum. Fakat gerçekleriniz beni zorluyor. Şimdi biz düşmanımıza karşı hamle yapacağız. Bu konuda bizde gerileme olmaz. Fakat sizin buna katılımınızı bundan sonra boyutlandırmamız gerekir. Siz bu şans kötüye kullanacak, “Ne de olsa durum iyidir” deyip üzerine yatacaksınız. Bazıları da sırtımızda yaşayacaklar. PKK’de yaşayan birçoklarının durumunda bu net olarak gözüküyor. Kaçmaya dair bir niyetiniz varsa bunu şimdi yapın. Kaçanları yakalayabiliriz, ama bunların yaşam anlayışı kaçmaktır. Aklınızı başınıza alın. Bu siyasettir, siyasetin de incelikleri vardır. Böyle savaş yürütmeyin, çünkü savaşın da incelikleri vardır. “Yönetim ve komutanlık” diyorsunuz, bunun da olmazsa olmaz kabilinden bazı şartları vardır. Bunların hepsini esas alın ve bu konferanstan çıkıp bu sürece katılın. Bu konuda zorlama da yoktur. İçinizde bu işleri yapmak istemeyen varsa, onu bir kenarda, bir işte çalıştırınız; bir üretim çalışmasında yerini bulur, hiç olmazsa kaçıp hain olmaz.

Böyle gözü karaca savaşa gidip ölmeyi kabul edemeyiz. PKK çizgisinde **Agit tarzını** anlamak gerekir. Agit sürekli böyleydi. Sorun o da değildir, PKK’nin böyle binlerce savaşçısı vardır. PKK’nin zaten kendisi böyle bir olaydır. PKK’nin kendisi ideolojiktir. PKK’nin gerillası ideolojik gerilladır. PKK’de ideolojiden kopmuş gerilla olmaz. PKK’nin gerillası baştan sona kadar ideolojiktir, politiktir ve örgütseldir. İşte bu sözde komutan Zeki’yi gördünüz. O adam şu anda düşmanla çalışıyor. Zeki, ideolojiyi, politikayı, örgüt kurallarını ve doğru militanlık yaşamını inkar etti. İşte bu, düşmanın gerçeğidir. Bu da size rahat geldi. Savaşta rahatlık yoktur, rahat oldun mu yenilir ve düşmanına alet olursun, bunu bile fark etmezsin. “Bazıları bize böyle yaptırıyor” diyorsunuz. Siz PKK’nin militanisiniz, ideolojiksınız, örgütselsiniz, kurallısınız, ilkelisiniz. Kimse size böyle yaptıramaz, hatta ben bile yaptıramam. Çünkü ben de PKK gerillalarından biriyim, o ordunun bir neferiyim. Bunun üstünde konradan başka kim olabilir? Onlar da düşmanımızdır.

Sonuç bu kadar açıktır ve bunun anlaşılacak bir yanı da yoktur. Yaşamınızı ortaya koyuyorsunuz; soğuğa, sığağa ve felakete dayanabildiniz, fedakarsınız. Bunları gerçek bir PKK militanlığına dönüştüreceksiniz. “İşimiz zormuş” diyorsunuz. Eğer işiniz zorsa, önce o savaşı verin. O savaşı verin ki, diğer savaşın bir şansı olsun. Olmazsa sizi bırakırım. Sizin kendinize yakıştırdığınız savaşçılığın sorumlusu ben olamam. Çünkü bu tarz savaşın sonunda ölüm var ve ölüm de beni zorluyor. Ben neden her gün ölümünüz üzerine moralimi bozayım? Ben moralimi hep sağlam tutmak isteyen bir militanım. Bir kayıp vermek bir yana, bir kelime kusuru bile yapmak istemiyorum. Çünkü ben savaşçıyım. Savaşçı olanlar bir kelime söylerken bile kusur işlemezler. Oysa sizin yırtılmadık, yanlış yapılmadık bir yeriniz kalmıyor. Gelin de buna komutanlık yapın!

Bu Topraklarda Özgür İnsana Layık Baharları Yaratlık

Size taptaze bir bahar verdik. Bildiğiniz gibi bu işler kolay değildir. Milyonlar meydanlarda sizin adınızı haykırıyor. Ama benim adımı niçin haykırıyor? Çünkü onlar benim onlara ihanet etmediğimi, bir de kendilerine iyi bir bahar verdiğimi biliyorlar. Sizlere de iyi bir bahar verdik. Ne dersiniz deyin, bütün bu olumsuzluklarınıza rağmen, size özgürlüğe yakın bir bahar verdik. Benim verdiğim baharların hepsi böyleydi. Yirmi beş baharın hepsi rengarenkti, hepsi umut doluydu, hepsi gerçekten bir halka verilebilecek ve bu topraklarda özgür bir insana layık olabilecek baharlardı.

Oysa arkadaşlarımız baharların en güzel yaşanacağı Zağroslardan Munzur'a, oradan Toroslara kadar bana neyi gönderdiler? Bahar kışa döndürülmüş; kaskatı kavuran baharı –ki, bu bahar değil kıştır- yolluyorlar. Sizin kişilikleriniz bahar kişilikleri değil, kaskatı **kış kişiliği**dir. Biz hepimize bahar kişiliği vereceğiz ve baharın geldiğini müjdeleyeceğiz, siz ise kış kişiliğini dayatacaksınız: Bunun kabul edilebilir bir yanı var mı? O dağlardakilerden biri neden bana bir bahar yollayamıyor? Çünkü yiğit değil, çünkü herkes yiğit olamaz. Yiğit bir insan şahadete bile gitse, arkasında bir kış değil, bir baharı bırakmalıdır. Gerçek budur. Ben her zaman her günü bahar günleri olarak getirdim. Ama unutmayın ki, sizin de böylesi görevleriniz var. En güzel baharların yaşanacağı yerleri kara kışa döndürmek tek kelimeyle iğrençliktir ve bunun savunması yapılamaz. Neden her birinizin güzel bir baharı olmasın? Bu mümkündür. Bunu önleyen nedenleri ortadan kaldırın. Düşman burayı da ablukaya alıyor ve her gün bize saldırmak istiyor. Ama benim de tedbirlerim var. Tedbirlerim yıllardır yaptıklarımdır; düşmanın gelip burayı kışa çevirmesi mümkün değildir. Burayı kışa çeviremez, çünkü ben partiye karşı sorumlu biriyim. Bu hepimiz için geçerlidir. Baharı sadece ben getiriyorum; siz ise sürekli kışları ve kasıp kavurmaları getiriyorsunuz.

Baharı getirmek güzel bir şeydir. Neden bundan korkuyor ve kaçılıyorsunuz? Rengarenk olmayı bırakıp neden bir cenaze elbisesi giyiyorsunuz? Sımsıcak olmak yerine, neden kasıp kavuruyorsunuz? Bunun size ne faydası var? Zaferli olma yerine, niye en ufak bir kural hatasıyla ölüyorsunuz? Ben bu halimle bile hala bahar üstüne baharı getirebiliyorum. Siz en genç yaştasınız, PKK'nin güçlü silahlarını da size veriyoruz, dilediğiniz gibi ve yapabileceğiniz kadar yapın diyorum. Kimse size kendini feda et demiyor. Özgürlük için en akıllıca, en yerinde adım neyse onu atın. En doğru, en fazla başarabileceğiniz tarz nasılsa, onu siz kendiniz bulun. Bu konuda bir dayatma yoktur. Düşmanın pis ölümü yerine, güzel yaşam için ne gerekiyorsa onu bile ayarlayın. Benden bu kadar, gerisini siz tamamlayın. Bu bir dayatma değildir; dayatanlar başkalarıdır, dayatan düşmandır. Biz sizi özgürlüğe yakınlaştırıyoruz. Akıl dolu, plan ve tedbir dolu olun, çok düşünün, ondan sonra adım atın. Bunlar anlaşılır şeylerdir. Diğerleri sizi zoraki savaştırıyorsa bunu kabul etmeyin. Sizi zorla savaştıranlara, “Önderimiz veya başkomutanımız böyle söylüyor” deyin. Bunlardan korkmayın. Sizi bastırıyorlarsa ben varım. Biz düşmandan korkmuyoruz. Neden içimizdeki rezilden korkalım ki?

Siz PKK militanlarıdır. PKK militanları korkmazlar. PKK militanları dünyaya nam salmışlardır, korkmazlar, anlayışlıdırlar, beceriklidirler. Onu bozan adam ve bozan adamın bozduğu kişilikler ortadadır. Ama biz de ortadayız. Sizin yapmanız gereken şey, bizi dürüstçe esas almak, sonuna kadar aklına güvenmek, sonuna kadar yenme gücüne sahip olmak ve sonuna kadar başarılı adım atmaktır. Biz böyleyiz, siz de böyleyseniz sizinleyim. Eğer böyle değilseniz, orta yerde değilsiniz, düşmanlasınız. Bunun bir örneği işte ortaya çıktı. Ben hiçbirinizle yıllarca da olsa tek başıma çalışmaktan bıkmam. Ama gerçekler bu kadar çıplaktır. Bunu önemli derecede anlayabilirsiniz.

Partileşmeyi, ordulaşmayı, yaşamı, güzellikleri, tutkuları, aşkı, yani her şeyin doğrusunu çarpıcı bir biçimde ortaya koyduk; baharı da ortaya koyduk. Bununla niye oynayasınız, kendinizi niye cehenneme çeviresiniz? PKK savaşçılığında çok ince noktalar var; **Mazlum**'lar ve **Agit**'lerin noktaları var. Bunların hepsini birleştireceksiniz. Bunu burada düşünün ve kararlaştırın. Kimse size zorla bir şey dayatmayacaktır. Siz bunları dayatacaksınız. Bu ünlü komutanlar neredeyse bulun ve kulaklarını tutup “Bu gerçeği senin gözüne sokacağım, emir arkadaşındır” deyin. Onlar beni tanır. Hiçbiri size karşı çıkamaz. Ama yeter ki dürüstçe bağlı olmayı bilin. Eğer siz böyle iki arada bir derede oynamazsanız, bu dünyada bize karşı direnecek adam yoktur. Benimle oynamak imkansızdır. Bu söz benimdir ve ben bu sözümü uyguladım. Düşmanın bile beni bu kadar hafif değerlendirmesine siz yol açtınız. Oysa ben düşmanı çoktan bitirmiş, ayarlamıştım. PKK içinde sorunların önemli nedeni, sizin bu tarza gelmemeniz ve bir türlü bizimle yürüme gücünü gösterememenizdir. Bu da siz mahvetti. Ben bunları kendim için değil, sizin bu acıklı haliniz için belirtiyorum. Sonuçta çok kötü ölüyorsunuz. Çünkü o ölümlerinizi doğal değildir. Böyle ölmeyi asla kabul edemeyiz. Öyle ölecekse bu savaşa girmeyin. Eğer girerseniz, bir volkan gibi patlamanız gerektiğini göz ardı etmeyin. Sizi kim engelliyorsa üzerine gidin. Engel sizseniz önce kendinizi düzeltin.

Tüm bunların hepsi PKK'nin esaslarıdır. PKK'nin askeri esası da budur. Bu noktayı yakaladınız mı, “Biz tamamız, her yerde ve her zaman en alttan en üste her tür göreve hazır olur ve bu görevleri başarırız” deyin. PKK'yi ve PKK savaşçılığını bize başka türlü yorumlattıramaz ve kararlaştıramazsınız. PKK'nin gerçeği budur. Eğer bununla oynarsanız çok kötü duruma düşersiniz, yaşamınız kaskatı kesilir, saygıdan ve sevgiden yoksun kalırsınız. Çünkü ben kendi gerçeğimi çiğnetmem. Sözüm sözdür, kararım karardır ve çabalarım da müthiştir. Savaş adına da, aşk adına da ne gerekiyorsa sonuna kadar onu yapıyorum. Bunu güzel yaptığım da ortadadır.

Benimle olabilmek, değerleri böyle paylaşmaktan geçer. Sonuna kadar bu temelde sizinle olduğum kesindir; bütün kızların olduğum kesindir. O zaman neden çingeneye kaçacaksınız? Siz delikanlıların zafer kişiliği için ne gerekiyorsa onu verdiğimiz de kesindir. Yalana dolana alet olmayın. Bu, PKK'nin bütün şehitlerinin ve PKK militanı olanların gerçeğidir. Hatta bu sizin de gerçeğinizdir. Gerekirse sonuç alınca kadar bunu tartışın; ama uygulayabilecek ve uygulamada da başarıyı sağlayabilecek kadar kendinizi kararlaştırın. Görev almak ve komutanlık yapmak için yeterlisiniz. Gerektiğinde –ki, bizde gerçekten sosyalizm egemendir-emeğiyle en başarılı olan kimse, işlerin başında da o olur. Eğer tüm bunlar doğruysa, o zaman bunun da sonu başarıdır.

Bu konferans gerçeğimizi de en azından karar düzeyinde başarıya yakın hale getiriyoruz. Bütün tarihimiz konusunda olduğu kadar partileşme ve ordulaşma, yine YAJK'ın yaşam tarzı, temel taktik savaş hususları konusunda bir kararlılığa ulaştınız. Bir de bu hain çıkmıştır, orta yolculuk çıkmıştır. Onları çıktıkları yerde cehenneme gönderecek kadar militan yaklaşımınızı bir antla, bir sözle kararlaştırın. Tüm bunlar Önderlik gerçeğinde çok somuttur. Gerisi özgürlük yürüyüşüdür, özgürlük yürüyüşünde zafer yürüyüşüdür. Bu temelde bazı şahadetler de olabilir. Ben de buradan çıkıp düştüm, kalbim durdu diyelim; bu, benim yenildiğim anlamına gelmez. Herhangi bir yoldaş gerisini tamamlayabilir. Bu hem kanıtlanmıştır, hem de PKK'nin büyük cesareti bunu sağlamıştır.

Bazıları bununla oynuyor, bazıları bunu görmezlikten geliyor, bazıları da bunun üzerine kötü hesap yapıyor. Onlara da siz zemin oluyorsunuz. Ne onlar öne çıksın, ne de siz onlara cesaret verin. Bu biçimiyle yürüyüşünüzün hem yaşamda özgürlük yürüyüşü, hem de savaşta zafer yürüyüşü olduğu kesindir. Bunu kendinize mal etmek bu dünyada yapılabilecek en değerli şeydir. Bu tek şanstır ve tek doğru yoldur. Bunun dışında bizi uğraştıracak başka bir işiniz olamaz.

Kendimizi sahte yaparsak, kimse bize beş kuruşluk değer vermez. Kaldı ki, düşmanımız da hiçbir zaman bizi affetmez. Biz, düşmanımızı yeneriz. Halklarla -bu Türkiye halkı olur, diğer halklar olur- eşit ve özgürlük temelinde bir yaşamı esas alırız. Bu, PKK'nin en temel ilkesidir. Aksi halde savaşı bir kez daha zafere kadar, özgür yaşamın en şahanesini gerçekleştirinceye kadar yürüteceğiz. Geri yaşama karşı çoktan savaş ilan ettik. PKK'nin şehitleri de bunları emreder. Burada gücümüzün az olup olmaması

belirleyici değildir. Önemli olan onun kararlı militanlığıdır. Kanıt da şimdiye kadar ki yürüyüşün başarıları ve azmidir. Bu gerçeğe sımsıkı sarılırsanız, gerisi başarılı gelir, zaferli gelir.

24 Mart 1998

İDEOLOJİK ZENGİNLİĞİ OLMAYANLARIN PRATİK ZENGİNLİĞİ DE OLAMAZ

İdeolojik zenginliği olmayanların, pratik zenginliği olamaz. Pratik eylem alanındaki hareketimizin en temel ihtiyaçlarından birisi işte bu zenginliktir. İdeolojik düzeydeki yetersizlik, daralma, başka sınıfların ve hatta yabancı gerçekliklerin etkisindeki çok kaba ve çok sorun teşkil eden bireysel hesaplar, pratik hercümerci daha da artıran oldukça eklektik düşünceler ideolojik bir gelişme olarak görülemez; hatta bunlar aşılmayı gerektirir. PKK çizgisi ideolojiyle başlamış ve onunla gelişmiş bir çizgidir. Başlangıcında belirleyici olan ideolojidir. Pratik ancak bu temelde vücut bulmuştur ve çok dikkatli bir biçimde ideolojiye bağlı gelişirse sonuç verebilir. Dolayısıyla eylemle ideoloji arasındaki kopukluk en temel sorunlarımızdan birisi olmaya devam ediyor. Kişilerdeki kuru, yüzeysel ve fazla tarz üretmeyen gerçeklik, kesinlikle ideolojinin olmayışından, yetersizliğinden veya yanlışlığından kaynaklanıyor. Bunu gidermedikçe, sizin kadro ve komuta eyleminizin bir anlam ifade etmesi zordur.

İşin daha da olumsuz, ekmek ve su kadar ihtiyaç olduğu halde, ideolojiden kaçış neredeyse bir alışkanlık haline gelmiştir. İdeolojinin, dünya devrimler biliminin sonuçlarını kendi gerçeğimizle hem de yaratıcı ve başarılı bir biçimde kaynaştıramazsak, bu işte başarıya gitmek olanaksızdır. Fakat sınıf zemini çözülmüş, hatta sınıf olmaktan çıkmış, önemli oranda erimiş, iddiasını yitirmiş ve düşmanı yaşamaya olağanüstü yatkın hale getirilmiş, direnme kabiliyeti olmayan, olsa da kaba bir isyancılıktan öteye gitmeyen bu kişiliğin kendisini ideolojik olarak toparlaması da çok zordur. Zor olduğu için de saflarımızdaki bütün çabalarımızı belki de düşman faaliyetlerinden daha fazla zorlamaktadır. Toplumun geri düzeyini olduğu gibi parti içine yansıtma, toplumsal yenilmişliği ve güçten düşmüşlüğü, özellikle örgütlenmeden kaçan gerçekliği parti içinde, hem de partinin imkanlarıyla partiye dayatma neredeyse vazgeçilmez bir alışkanlığımız haline gelmiştir. Siz buna bayılıyorsunuz veya bu tarzınıza sevdalanıyorsunuz. Açıkça belirtebilirim ki, bu objektif olarak düşmanı en tehlikeli bir biçimde parti ortamına dayatmaktır. Şimdi karşımızda bu tehlike var.

Sınıfsal ve sosyal gerçekliğinizin inatçılığı göz önüne getirildiğinde, bir de yıllardır parti içinde sanki bir hak ve faziletmiş, hatta önemli bir özelliğinizmiş gibi adeta bununla yaşadığınızı ve başardığınızı sanmanız tehlikeyi daha da büyütüyor. Sorumsuzluk düzeyi çok gelişmiştir, pratikte başarılı olma kaygısı yoktur; hemen her olumsuzluğa zemin olsa da kaygısı yoktur. Görevleri kesintisiz başarma gereğini duyma hiç yoktur. Esasta duygu düzeyinde bile çizgiden sorumluluk duyma yoktur. Fırsatı değerlendirerek eskiden toplum içinde yaptığı ucuz sivrilmeyi ve hırsızlığı bu sefer parti içinde yapma gibi bir dönüşüme uğratmışlar ve bir de bunu hak biliyorlar. Şimdi bu çok tehlikeli bir toplumsal yansıtılış oluyor. Bu kişiliğinizi çok rahatlıkla partiye dayatmanız, belki de alışkanlıklar nedeniyle hoşunuza gidebilir. Ama bu en büyük kötülüktür, en büyük oportünizmden ve hizipçilikten de öteye ilginç bir geriliktir. Kendinizi sıkıyıyor, ideolojikleştiriyor, çizgileştiriyor, tabii örgütleniyor ve böylece en kolayını bulmuş oluyorsunuz. Gerçekten devrimciliğe niyetiniz varsa, parti içi ortamı ve bu ortam içindeki rolünüzü bilince çıkarmanız ve alışkanlıklarınızı aşmanız gerekiyor.

Bu dayatmalarınızla bu işler olmaz. Toplumda yenilmiş kişiliğiniz, parti içinde daha tehlikeli oluyor. Bu kişiliğiniz yalnız yenilgiye ve kayıplara değil, tüm emekleri boşa çıkarmaya götürüyor. Politikadan habersizliğiniz, hele hele başarı tarzından tümüyle yoksun olmanız felaketi daha da büyütüyor. Bu anlamda geri kişiliğinize aslında kontra kişiliği diyoruz, ama bilinçlilik anlamında bu onu da aşıyor. Daha doğrusu bilinçli kontra, hatta hizip gözlemlenebilir, ona karşı tedbir alınabilir; ama sizin bu tarzınızın kaypaklığı, silikliği, iddiasızlığı ve her şeye yatkınlığı sorunların görülmesini ve hakkında tedbir alınmasını çok zorlaştırıyor. Dolayısıyla tam bir başa bela olma durumu söz konusudur. "Ben böyleyim, benden bu kadar, işinize gelirse olur" diyorsunuz. Bildiğiniz her şeyde böylesiniz. Örneğin en rahat başarı imkanı varken, ona karşı keyfiniz veya çok büyük bir tehlike varken bile ona karşı da keyfi davranıyorsunuz. Oysa biraz sorumluluk duysanız büyük kazanacaksınız; biraz dikkat etseniz imhayı önleyeceksiniz. Bu konularda hiç orali olmuyorsunuz. İşte gerçeğiniz budur: "Ben iyi niyetliydim, işe elimi uzatmadım, ama sorunlu biri değilim. Kazanabilirdim, ama gerek görmedim. Tehlikeyi gördüm, ama iyi niyetimden dolayı benim görevim değil dedim ve altından çıktım" diyorsunuz. Politikada bunun kadar tehlikeli, hele askeri alanda, savaş alanında bundan daha tahripkar bir yaklaşım yoktur. Ama sizde egemen olan anlayış budur.

İnsan sizden ürüyor. Bu tarzla çizgi komutanlığını yapmak bir yana, bilinçli bir düşmandan daha fazla zarar verirsiniz. Bilinçli bir karıştırıcının bu kadar zarar vereceğini sanmıyorum. Kısacası bu kişiliğiniz çok tehlikelidir; ne yapıp edip bu kişiliğinizi aşmanız gerekir. Politikada hiç kimse bu kişiliğinizi kabul etmez. Zaten bu kişilikle politika da, askerlik de yürütülemez. Bu ciddi bir hal almıştır ve herkesin dikkatini çekiyor. Halkın da dikkatini çekiyor, kadro düzeyinde bunun PKKlilik olmadığını herkes söylüyor ve herkes gerçek PKK'yi arıyor. Bunu hemen hepiniz iyi biliyorsunuz. Herkesin aradığı PKK'yi, siz böyle en tersinden "PKK benim" diye dayatıyorsunuz ve bu büyük kargaşaya yol açıyor. Eskiden bu yaklaşımlarınız görünmezdi. Ama şimdi açığa çıkıyor ve hareket büyüdüğü için tahammül sınırlarını zorluyor.

Hiç kimse sizi bu halinizle benimsemek zorunda değildir. Halk ciddi önder istiyor. Uluslararası güçler ciddi, kusursuz önder istiyorlar. Tabii herkes kendini yetiştirmiştir, Önderlik olayı da öyledir, Önderlik de kendini yetiştirmiştir. Siz ise yıllardır adeta bu bebeklikte çakılıp kalmışsınız. Ben bunu defalarca işledim. Bazıları bunu tam bir tarz haline getirmişler. Bunların içinde kırk yaşındakiler de, yeni yetmeler de var. Gelin de onların yarattığı sorunların altından kurtulun! Böyle ucuz politika yapmak hoşunuza gidebilir, sizi tatmin edebilir, hatta rüyalarınızda bile görmediğiniz kadar size başarılı gelebilir. Bunların hepsi mümkündür. Ama hareketimizin önündeki mevcut görevler, onun sorumluluk düzeyi ve ondan önemli beklentilerle karşılaştırdığımızda, siz tam bir tezat oluşturunuz.

Bu örneklerin birçoğu parti tarihinde de görüldü. En ciddi başıbozukluk, yenilgi, tasfiye ve savrulma zeminini açık tutuyor ve o zemini sürekli geliştiriyorsunuz. Bu hiç umurunuzda da değildir. "Ben iyi niyetliyim, aslında çok çalışıyorum" diyorsunuz. Savunma tarzınız bu kadardır. Ama bu çizgi için yeterli mi, çizgiye cevap veriyor mu sorusunu kendinize hiç sormuyorsunuz. "Hep başkaları bozuyor, ben ne yapayım, bunlar beni ilgilendirmiyor" diyorsunuz. Ama bize gerekli olan da çizgide yeterlilik, çizgiyi içte ve dışta geliştirme gücüdür. Peki, buna neden ulaşamıyorsunuz? Buna ulaşamamanız ideolojik gerilikle ilgili bir olaydır. İdeolojiden bu

kadar kaçan kimse çizgiye cevap olamaz. Bu kadar dar, kuru, yüzeysel ve çoğu da kayba yol açan bir pratiklerin birçoğu cinayet derecesinde sorgulanması gereken pratiklerdir. Katil pratiği ideolojik gerilikle birleşti mi, işte çok ucube olan bu durumunuz ortaya çıkıyor.

Bizim Önderlik tarzımızın olmaması halinde bu dayatmayı sürdürmeniz nelere yol açar? Çok iyi biliyorsunuz ki, yirmi dört saat içinde parçalanmaya, giderek dağılmaya ve birçoğunun şu veya bu gücün etkisine girmesiyle her şeyin kaybına yol açar. Hayret ettiğim nokta, örgüt kaygılarınızın neden bu kadar zayıf olduğudur. Başarmaya ihtiyacı olan biri, ciddi örgüt kaygısı taşır. Ciddi örgüt kaygınız varsa yiyip içmez, uyumaz, başınızı iki elinizin arasına alır ve sabaha kadar bir çözüm peşinde koşarsınız. Sorumlu kadro böyledir. Fakat şimdiki kadro, hangi yetkiyle kimin yerine göz dikeceğinin, kimi bastracağının, kimi uzlaştıracağına hesabı içindedir. Bazıları da şu anda kontrayı aşan bir biçimde kendini dayatma halindedir ve işi gücü dağıtmaz. Bu, aslında o anda en kötü bir şekilde cezalandırılması gereken duruş tarzıdır, ama siyasi nedenlerden dolayı bunu yapmıyoruz. Bilmeniz gereken en temel husus budur. Yargılamayı parti yapar, düşman yapar, yaşamın kendisi yapar, ama mutlaka yapar. Politikanın büyük sorumluluğunu duymazsanız, suç konumunu teşkil eden bu durumunuzu aşamazsınız ve kesinlikle başınıza bir felaket gelir.

Hayret ettiğimiz diğer bir nokta da, bu acı hükme rağmen neden bu kadar rahat olduğunuz ve bildiğinizi okumaya devam ettiğinizdir. Yaşama saygısızlığınız bu kadar gelişmişse, o zaman baştan kaybetmişsiniz demektir. Derin yanlışlarınız da olsa, bir gücünüz varsa önce onu aşın. Partiye yeniden bir katılımı geliştirin ve hiç olmazsa kendinizi eğitin. Bahaneci ve savsaklamacı Kürt başını almış, neredeyse her yere böyle kendini dayatıyor. En üst düzeyden savaşıncısına kadar sözüm ona görev alanlarına göz dikiyor, ama bunun gereklerini hiç de yerine getirmiyor. Ben de bir beklenti içindeyim, ama benim beklentilerim büyüktür. Ayrıca bunlar için çalışmam da çok büyüktür. Fakat böyle bir durumda olanlar sadece örgütün zayıf anını bekliyorlar. Objektif olarak bu zayıf anla birlikte örgütün can alıcı yerine darbe indirmenin beklentisi içindedir. Bütün bunları kasıtlı yapsalar belki daha iyidir. İnsan o zaman bunları takip edebilir, ama hepsi yaptıklarını iyi niyet adına yapıyor. Hepsi de bunu "Ben haklıyım, ben yılların savaşıncısıyım" adı altında yaptı. Siz yılların savaşıncısıyız, halkımız da yılların en eski halkıdır; ama bu halk şu anda tarih dışındadır. Siz emekçisiniz, ama emeğiniz parti karşıtı bir durumdadır. Parti davasını bu kadar hafife almanız çok büyük bir tehlike arz ediyor. Bütün ısrarlara ve imkanlara rağmen, parti davasında ilerlememeniz ve çaresizliğe düşmeniz kendi açınızdan en büyük olumsuzluktur.

Biraz TC ile kıyaslısak, nasıl ki TC'de "Toplum kirlendi, politika kirlendi, bütün kurumlar kirlendi" deniliyorsa, PKK içinde de böyle bir kirlenme var. Özellikle kadrodaki ve kadronun görev anlayışındaki kirlenme, TC'nin çetelerinkinden daha az değildir. Bunu kesinlikle bilince çıkarmanız gerekir. Nasıl ki TC kendini çetelerinden arındırmaya çalışıyorsa, biz de kendimizi çetelerden arındıracağız. TC'nin çetelerinin şöyle bir söylemi vardır: "Biz vatan uğruna her şeyi yaptık ve her şey vatan içindi." Sizin durumunuz da aynen buna benzemiyor mu? Siz de "Her şey PKK içindi" diyorsunuz; ama bunu PKK çizgisini, PKK'nin gerçek kurallarını ve yasalarını alt üst ederek yapıyorsunuz. Böyle bir PKKlilik kabul edilemez. Bizdeki çeteleşme belki TC'ninkini de aşıyor. Ama farkınız şudur: Onlar vurgun vuruyorlar, sizin öyle bir durumunuz da yoktur. Belki yoksulsunuz ve zaten bu yönüyle daha da tehlikelisiniz. Çünkü bu sizi iyi niyetle "Ben ne yaptım, hep yıllarımı verdim" biçiminde kendini savunmaya götürüyor. Ancak yaptığımız **çetecilik**, yani kurala ve çizgiye gelmeyen bir durumdur. Toplumsal gerçeklik de zaten bunu sürekli besliyor. Örgütlenmeyi geliştirememenin objektif zemini üzerinde çete kişiliği ortaya çıkar.

Bunun özü kendini birkaç ahabap çavuşla sınırlamaktır. Örneğin tabur komutanıdır veya bir alan yönetimidir, üç dört ahabap çavuşu vardır, ancak orada örgütün çizgisi ve işleyiş esasları yoktur. İşte çetecilik buradadır. Yani objektif realitesi onu aşmıyor, gücü ancak bu kadardır. Bizim toplumumuz zaten toptan çeteciliğin zeminidir. Herkes bir yerde çetedir. Bu durum partiye yansımıştır ve şu anda partiyi en çok bu tehdit ediyor. Burada kasıt aramıyoruz. Burada çizgi kişiliği, onun ideolojik derinliği ve pratik iradesi çok zayıftır diyoruz. Bu temelde gelişen, küçük grupçuluk kişiliğidir. Bu kişilikler toplumda kaybetmişler, hiçbir şeyleri yoktur, bir de gelip partiye böyle kapaklanmışlar.

Sizin bu tip particiliğinizi kabul edemem. Nasıl oldu da dağlarda -Avrupa da dahil- PKK'nin içine böyle doldular diye düşünüyorum. Bunu kabul etmiyoruz. Ben de dar bir köylü kişiliğinden geldim. Ama kendimi halen ideolojik düzeyde yetkinleştirmeye çalışıyorum. Gözlerim beni çok zorlamasına rağmen, hala kendimi eğitmeye çalışıyorum. Gözleri sağlamdır, ama yaşamdan hiçbir şey anlamıyor; hala doğru bir anlayışa ulaşma ihtiyacı duymuyorlar. Ben sizi ne yapayım? "Ben hamalıyım, kendimi satarım" diyorsanız, hamallığınızı gidin başka yerde satın. İşte bu, paralı askerliğin daha geri bir biçimidir. Paralı askerlik iyi bir şeydir; para verirsiniz, o da çok iyi savaşır. Burada sadece karın tokluğuna paralı askerlik yapıyor ve çok ilgisiz bir durumdadır. Çünkü kurala gelmiyor. Keşke parayla iyi askerlik yapabilseniz, insan size biraz ücret verse, ama dört dörtlük Afrikalı paralı askerler gibi savaşırsanız! Örneğin bir taburu böyle paralı askerler olarak çalıştırabiliriz. Bunu da yapıp yapmayacağımız konusunda korkuyoruz. Çünkü düşman daha çok para verecek ve dolayısıyla çaresizlikten dolayı oraya kaçacaksınız. Kısacası karın tokluğuna dayalı doğal bir askerlik ve devrimcilik söz konusudur.

Sizi özel yöntemlerle idare ediyoruz. Bir yandan inanç ve moral vererek, diğer yandan örgütsel tedbirleri geliştirerek, beyninizin zorlayamayacağı bir biçimde ayarlamalarla sizi zor bela sürüklüyoruz. Durum budur. Bazıları bunu yırtarak ihanete gidiyor, bazıları kontrolaşıyor, bazıları bela oluyor, bazıları biraz feodal namus anlayışı nedeniyle kalıyor. Ama ciddi anlamda partileşerek süreci aşmada şu andaki görünüm zayıftır. Şimdi bu tespit var. Bu tespite göre kendi ihtiyaçlarınızı ideolojide ve pratiğin düzeltilmesinde iyi görerek gidermeniz gerekiyor. Yarın örgüt ilerlediğinde, mücadeleyi biraz daha ilerlettiğimizde, bu kişilikler üzerinize geldi mi onları etkisiz hale getirin.

Örneğin bazılarını bugün mü böyle yapayım, yarın mı diye gün sayıyorum. Oysa onlar kendilerini önder sanıyorlar. Sadece bazı hesaplar nedeniyle bunları parti içinden atmıyorum. Ama bunlar hala Önderliğin sevgili bir yoldaşı gibi kendilerine bakıyor, içimizde yer alıyor ve "Yerim dar, daha geniş yer istiyorum" diyorlar. Bunlar çılgın ve subjektif niyetleriyle kendilerini her an aldatan adamlardır. Dolayısıyla partileşmeyi mutlaka uygulamanız gerekiyor. Buna gücünüz yoksa sempatanlıkta kalın, gücünüz varsa etkili bir kadro haline gelin. Dikkat edilirse, hiçbirinizde etkili bir kadro görünümü yoktur. Etkili bir kadro havasıyla eğitime yaklaşmıyorsunuz. En tarihi konuları size anlatana kadar adeta kendimi parladım. Ben hala bunun etkisi altındayım. Sizse hiç anlamak bile istemediniz, kendi küçücük grupçuluğunuzu ve ahabap çavuşluğunuzu sürdürdünüz.

Kavga ediş tarzınız çok kötü ve fesatçadır. Bu adı kavgacılığı parti içinde hortlatmamaya çalışıyorum. Buna karşı tepkimizi ve öfkemizi görüyorsunuz. Biz bunu gidermek için örgüt zeminini daha da derinleştiriyor ve genişletiyoruz. Yeni kadroları geliştirmeye

çalışıyor ve böylece bu tehlikeyi süreç içerisinde aşma yollarını seçiyoruz. Sorunları bire bir karşı karşıya değil de, bir süreç temelinde halletmeye çalışıyoruz. İster anlayın, ister anlamayın, ama kavga böyledir. Bu kavga bizim tarafımızdan böyle görülüyor ve yürütülüyor. Açıkça belirtebilirim ki, kendi tarzınızla sizi yirmi dört saat kendi haline bıraksak ve gerçekten ajanlık bile yapmak isteseniz, toplumda bile sizi besleyeceklerini sanmıyorum. Hayal deryasında kendinizi aldatıyorsunuz. Devrimde başarı kaydedemeyip ajanlığa soyunsanız bile, hiçbir şeyi ve hatta canınızı bile kurtaramazsınız. Bu gerçeği de görmemekte inat ediyorsunuz. Bu noktada en büyük silahınız cehalettir. Hz. **Muhammed'in Ebu Cehil** için söylediği sözler ve değerlendirmeleri var. Ebu Cehillik bizde de çoktur. Güncelleşmiş Ebu Cehiller var.

İyi niyetinize saygı duymakla birlikte, yetmeyen ve hatta sizi kötüye bile götüren yönlerden sıyrılm. Gücünüz ve iddianız varsa, bunu bu çerçevede partileşmeye dökün. İnsan sözünü şerefli, sözün sahibi olduğunda değerlidir. Bu kadar sözüne ters düşen kişilik, namertten de öteye bir kişiliktir, siliktir ve sözünün sahibi değildir. Sözünün sahibi olmayan kişiliğe bir şey verilir mi, hele devrim değerleri emanet edilir mi?

Partileşmeyi dürüstçe ve daha açık tartışarak sağlayacaksınız. Yeterince ideolojik, yeterince doğru bir pratik bütünleşmeye ulaşacaksınız. Bu olmazsa çizgi suçu işlersiniz ve bu da en büyük suçtur. Bu temelde şu veya bu biçimde tasfiye olup gidersiniz. Tehlike aslında ciddidir. Örgüt içinde insanlara dayak atılmaz. Siyasi mücadelelerin dili değişiktir. PKK olayında bu çok daha özgündür. PKK içinde mücadele yürütmek çok farklı olmak zorundadır. Çünkü Kürt gerçeğinde bu farkı yaratamazsanız, bir örgütü yönetmek bir yana, iki kişiyi bile bir araya getirmek zordur. İlk defa gerçekleştirilen bir örgüt tarzı olduğu ve ilk defa bu kadar kalabalık bir örgütü yaratmayı başardığımız için, bunun iç mücadelesi ve iç yönetimi de benim tarafımdan çok özgün, çok farklı, hatta çok ustalıklı bir biçimde yürütülecektir. Çünkü ilktir, şimdiye kadar başka bir örneği de yoktur.

Sizin sandığınız gibi sizinle kavga etmem. Örneğin TC, "Haydi APO, neredesin, buraya gel, niye ortaya çıkmıyorsun" diye çatlıyor. Aslında bir yerde bu sizin için de geçerlidir. Bir kavga tarzınız var ve bizi ona çekmek istiyorsunuz. Benim de köyde daha yedi yaşlarındayken geliştirdiğim bir kavga tarzı vardı. Kavga tarzım o dönemin toplum kurallarını bir tarafa bırakan bir tarzıydı. Şimdi bu yaşa geldim; bu tecrübemle sizin kavga tarzınıza düşmem. Size karşı vereceğimiz kavga tarzıyla farkına bile varmadan - TC'ye karşı da biz böyle yaptık- yenilgiye düşersiniz, hatta nasıl yenildiğinizi bile hiçbir zaman bilmeyecek bir biçimde yenilirsiniz. Durumunuz biraz böyledir, TC'deki durumun böyle olması gibi. Çünkü TC, bizim ona karşı yürüttüğümüz kavgayı anlamak istemiyor ve hata yapıyor. Sonuçta dünyanın gözünde ne hale düştüğü ortadadır. Aynı şey sizin için de geçerlidir. Dayatmak istediğiniz bir kavga tarzınız var. Tıpkı TC gibi "Gel beni vur, çık vuruşalım" diyorsunuz. Ama buna gelecek bir Önderlik yoktur, bu tarza gelecek bir parti de yoktur. Beklersiniz ve nereden kaybettiğinizi bilmeden çukura düşüp boğulursunuz. Durum böyledir ve böyle olacak. Ben çocuk muyum ki, sizin bu kişiliksiz, bu pasif kavgacılığınıza düşeyim? Kavgada hak ettiğiniz sonucu bulacaksınız.

Açıkça belirtiyorum, bu kavgada her türlü yöntemi uyguluyorum. Bizim kavgacılığımızda yöntemlerimiz çok zengindir. Nasıl ki bizde ideoloji çok zenginse, onun pratikleri de çok zengindir. Kişi olarak en ağır bir kavga ortamına alındığınızı hissediyorsunuz. Bunlar bizim tarafımızdan geliştiriliyor, yoksa kendiliğinden olmuyor. Ben adamın yüzüne gülmem, gülmeye de gerek görmem. Bazı arkadaşlarımız yirmi-yirmi beş yıldır kendi kavgalarını dayatıyorlar; ben de kendi kavgamı dayatıyorum. Kendileri sıfırdır, ama ben mutlak iktidar konumundayım. Onlar akıllarını kullanamıyorlar. Eğer böyle olmasa öyle dururlar mı? Ben burada çok vicdanlıyım. Kaba müdahale yöntemini parti içinde eksik etmeyen birileri olsa, sizi anında kurşuna dikerler. Bizim tek farkımız, bu yönetime itibar etmememizdir. Ama yine de kavga var. Kurşun bir defa öldürür, bizim yöntemimiz her an öldürür. Yaşadığınız bu sıkıntılar bizim size vurma tarzımızın bir sonucudur. Suçlusunuz, sıkıntılısınız. Çünkü siz kötü bir kavgacılığı dayatıyorsunuz. Kırk yıl daha sizi öyle tutacağız. En son ayakta duramaz duruma geldiğinizde boks ringindeki gibi sersemleyip kendiniz yere düşeceksiniz. Son öldürücü yumruğu bile vurmaya değmez; sersemleyip öyle yere düşecek, hatta nasıl düştüğünüzü bile anlamayacaksınız.

Kendinize göre belki "Ben de vurdum, işte intikamımı aldım" dersiniz. Bu şans size vermemek için tarzımı daha da derinleştirdim. Önderlikte bunların hepsi var, bunların var olduğunu da bu örgütlenme gerçeğinden anlıyorsunuz. Ben bu örgütlemeyi nasıl sağlıyorum? Neden hiç kimse böyle bir örgütlemeyi yürütemiyor? Bu, tarzla ilgilidir. Bazılarımız dürüstlük ve partiye bağlılıkla bir şeyler yapmak istiyor; bazılarımız da tam bir mülayim veya münafiktir, bir şey olduğunu sanıyor. Biz kendinizi dayatarak sahamıza geldiniz, buradan da kendinizi daha da incelterek çıktınız, hatta güç aldığınızı sandınız. Belki de birçoğu böyle gitti. Belki bu temelde kendinizi daha da geliştirirsiniz, ama bunlar beyhudedir.

Size kavgamızın değerini çok iyi takdir etmenizi öneriyorum. Her zaman vurguladığım gibi, bana komplo yaparsanız bile ustaca yapın; bağlılığınız varsa onu da ustalıkla yapın. Bu kaba biçimiyle gerçekten bir kurşunu bile hak etmezsiniz. İşte ünlü haine, teslim olan tiplere bir kurşun bile sıkmaya değmez. Bazen bu bağlılık tarzı bizi sadece rahatsız ediyor. Böyle bağlılık olmaz. Çünkü bağlılığınız çok geri, çok pratiksiz, başarısız ve içeriksizdir. Bu Önderlik gerçeğiyle işinize gelirse yürürsünüz.

Bütün bunları belirtirken, sizi korkutarak yürüteceğim demiyorum. Ama bazı yanlışlarımız var ve onunla yürüyemezsiniz; bazı ucuz hayalleriniz de başımıza çöker. Kendinizi bir şey sanmanız sakıncalıdır. Burada kişiliğinizi kimse tahrir etmiyor, tahkir etmiyor; sadece yetmez ve oldukça derin bir yanılgı içindedesiniz, mümkünse bunu aşın.

Kendinizi terbiye etme göreviniz çok büyük önem taşıyor. Bu halinizle sizi partili olarak kabul etmemiz çok zordur. Size sert vurmamız cezanın hafifliğini göstermez, ancak mücadelenin değişik bir söylemde yürütüldüğünü gösterir. Ben bu mücadeleyi yürütmeye mecburum. Çünkü örgütü başka türlü yürütmek ve başarmak mümkün değildir. Bunun için parti içi mücadeleyi sonuna kadar öğrenin, tarzı öğrenin, yeterlilik düzeyini kontrol edin ve ona göre tavır alın.

Direnme yollarını da belirttim. Sizin için bir ideolojik derinlik ve pratikte bir düzeltme durumu şarttır. Yine disiplin, alçakgönüllülük, sabır, bunlara hükmetmek, anın gereklerine göre doğruya doğru, yanlışla yanlış demek, yöntemde ideolojiden ve ilkedden taviz vermeksizin pratik politikada esneklik şarttır. Bunları da karıştırmayın. İlkedeki katılıkla politikadaki esnekliği birbirinin yerine koymayın ve hepsinin hakkını tam yerinde verin. Bunlar militan ve yönetici olmak için gereklidir. Burada bunları öğrenmek için varsınız.

Gerektiğinde bin defa geçmiş pratiğinize tövbe edip af dileyin. Doğrulara iyi şeylerde ibadet eder ve zikreder gibi huşuyla ve büyük bir içtenlikle katılım gösterin. Bunlar olmadan olmaz. Paralı asker bile olamazsınız. Bir de ağlamayın, haliniz çok acıklı ve

ağlamaklıdır. Kişiliğinizin hiçbir çekici özelliğinin olmamasına çok sinirleniyorum. Hep ağlıyor, hep diken gibi kendinizi dayatıyorsunuz. Bunu aşın. Yoldaşlar en çekici ve olağanüstü etkileyici insanlardır. Eğer etraf sizi sevmiyorsa, suçu etrafta değil kendinizde arayacaksınız. Büyük bir yararlılığınız gözükmüyorsa, suçu yine kendinizde bulacaksınız. Bu konularda biraz ciddi olun. Muazzam bir etrafı suçlama gerçeğiniz var. Kimi suçluyorsunuz? Suçlayan adam, aslında kendi suçunu ortaya koyuyor demektir. Çünkü suçlayan adam, en başta neden bu durumu aşmadığını ve neden suç ortamını değiştirmedeğini öncelikle kendine sormalıdır. Bu konuda hiçbir şey yapmıyor, kendinizi adeta yok sayıyor ve etrafı da alabildiğine suçluyorsunuz. Bu ikiyezlülüktür.

Bütün bu yöntem veya yöntemsizlik konularında kendinize çekidüzen verin. "Şimdiye kadar idare ettik de ne oldu?" demeyin. İdare ettiniz, ama suç dosyanız çok kabarıktır. Bizde başarıyı zorlayan veya başarıya göz diken kadrolar yoktur. Sadece gittikleri yerin başına bela oluyorlar. Bu, suç dosyasının daha da artması demektir. Eskiden bebekler mama bulmak için ağlardı, şimdi ise siz ağlıyorsunuz. Mama beklemekten başka bir haliniz yoktur.

Bizim bu en eski arkadaşlarımıza, bu kadar ucuz konuşacağınıza, neden partiye ve çizgiye bağlı ve pratikte başarılı olan on adam yetiştiremediğinizi kendinize sorun diyorum. Her şey hazır, adayları verdik, ortam da güzeldir. Siz nasıl bir öndersiniz ki, yıllardır on adamı eğitemiyorsunuz? Ben sizin neyinize inanayım? Komutansınız, ama üç tane yardımcıyı kendi etrafınızda yetiştiremiyorsunuz. Ben bu komutanlığınıza nasıl inanacağım? Kendinizi bir suçlu gibi dayatmaktan öteye bir marifetiniz yoktur. Böyle birçok komutan, birçok yönetici var. Ben bu komutanları ne yapacağım? Yanınızdaki iki kişiyi adam etmemişseniz siz nasıl partilisiniz? On yıl geçmiş, sadece ortamı dağıtmış ve bozmuşsunuz. İnsan kendine, "Neden bir grup yoldaşı yetiştiremedim?" diye sorar. Örgütlerde kuraldır; bir temsilcinin işi gücü iyi adaylar yetiştirip örgüte kanalize etmektir. Bizim temsilcilerimiz ise en iyi savaşçıları saf dışı bırakıyorlar. Böyle komutanların hepsinden hesap sorulacak ve soruluyor da.

Bu temelde sorunlara artık pratik düzeltmeyle yanıt verecek, çözümde zorlandığınızda parti ideolojisine sarılacaksınız. İnançlarınız var, kişiliğinizi ortaya koymuşsunuz, benden daha fedakar ve cesursunuz. O halde çabalarınızın sonucunu alacaksınız. Aksi halde sizi hep ikiyezlüler, düşünler ve kendini kandıranlar olarak mahkum etmekten bir an bile geri durmayacağım. Parti kaygısını hafife almayacak, ciddiyetine hanel getirmeyecek, bunun bizim en temel özelliğimiz olduğunu ve en başta bununla yaşamakta olduğumuzu bileceksiniz. Önderlikte gözetilen en temel hususun bu olduğunu bilerek, yaklaşımlarınızı, bağlanmalarınızı ve örgütlenmenizi bu temelde sağlayacağız.

9 Eylül 1998